

Wengbi Saurentini viri clarissimi in Pauli veneti logicam commentum: cui quonibus quibusdam.

Um viderez Pauli veneti logicam

non parua indigere expositione: tuz ppter ipsius difficultatem: tum propter aliozorum obscuram diligentiam: modicamqz sollicitudinem: constituit nouos commentarios edere: bipartitumqz opus facere: expodem. s. z quonem: vt cognitio ipsius non in obscurum sed in clarum lucem producta sit. Sic. n. putauit hinc turruculis illic puectorib' satisfacere. Na quid vtilius opera nra fieri posset: qui iuuenibus pharicupientibus patentes: vt aiunt: fores ad ipsam phiam redde re: cum potissimu sine logica nullus recte phari queat: nec reruz causas cognoscere possit. neqz medicinam absqz ipsius cognitione quis tentet. No. n. in manibus illius medici me confidam qz logicam ignorat. Taceo theologiam que dei essentiam contempletur: vbi tota nostra beatitudo consistit: qua ne du amplecti dicam: sed neqz a longe videre poteris. Ceteras omitto disciplinas: que neqz itelligi neqz recte degustari sine logica piit. Ad oiu. n. metadoz pncipia via habet: vt placet pho p: topicoz. Hos tam en obscuramus rogamusqz qui commentarios nostros legerint ne illos prius damnent qz eozum succuz delibauerit. z si in tanto opere aliquid ambiguu vel minus absolute dictum inuenerint

boni potius interpretes sermois z scripti qz molesti interpellatores ee velit. Vel si pertinaces esse voluerint suo genere delectati aliquid in lucem edant: quod videri legitqz possit: vt si quas voluptatem maledicendo acceperint: eam de se male audiendo amittant. Nos autem nostro more delectati hos commentarios edidimus quos logice nauatibus operam arbitramur fore non inutiles.

Placet insuper huius logice diuisionem superaddere que tripartita est s3 triplicem intellectus operationem. prime. n. operationi intellectus que simpliciu apprehensio dicitur correspondet primus tractatus qui est de terminis z secundus qui est de proprietatibus terminozum secunde operationi intellectus que compositio vt diuisio dicitur correspondet quartus tractatus qui est de probationibus terminozum. tertie vero operationi intellectus que discursus dicitur correspondet tertius tractatus qui est de consequentijs z quintus qui est de obligationibus: z sextus qui est de insolubilibus. In his. n. tribus fit discursus z argumetatio ab vno i aliud. Ex quo patet hunc ordinem a magistro fuisse peruersum: cum tractatus de probationibus terminozum debeat precedere tractatum consequentiarum: quod gratia doctrine a magistro factum fuisse puto. Prima pars continet duos tractatus. In primo. n. definit definitis i. h. o. d. proprietatibus terminozum. s. de supposito apliarde z appellatioe primus tractatus. s. distinct. x. capitula. In p. definit definitis ponendo diuisionem z diffinitiones eorum. In 2. determinatur de nomine z verbo z oratione. In 3. de propositione z diuisionibus eius. In 4. de figuris propositionum. s. quatuor ppositioes collocant in figura z de natura earundem. In 5. de equipolentibus. In 6. de conuersionibus. In. vii. de ipotheticis. In. viii. de predicabilibus. In. ix. de predicamentis. In. x. de syllogis

mis partes de se patent. Et hunc p
 mum tractatū denominaueri de termi
 nis tanq̄ a p̄ia pte nō tñ hic solū termi
 nos comp. ebendit. Et p̄pōnes r̄ silo
 gismos r̄ fere totam logicam. iō notan
 ter dicitur est a magistro tractatus sumu
 larū. Simula. n. breuis sumā dicit. Sum
 ma autē ē plurimaz rerū in vnum colle
 ctio. Necq̄ a me expectes diuisiones capi
 tulozū vsq̄ ad minutissimas particulas.
 Hoc enim lectoris prudenti facienduz
 relinquo ne sim prolixior in partiendo
 q̄ exponendo.

Terminus quadru
 pliciter
 sumitur. vnomodo pro om̄
 ni re termināte aliquid r̄ isto
 modo accipitur terminus secundū etbi
 mologiam vocabuli prout terminus di
 citur a terminādo r̄ sic accipit philoso
 phus. v. metaphisico dicens. Terminus
 est qd̄ est rei vltimū r̄ extra qd̄ nihil ē ac
 cipere rei. r̄ sic subiectū r̄ predicatū sūt
 termini q̄ termināt propōem r̄ sillaba ē
 terminus q̄ terminat dictionē r̄ littera
 ē terminus quia terminat sillabam r̄ di
 ctionē r̄ diffinitio est terminus quia ter
 minat essentiam rei r̄ lapis in fine agri
 positus est terminus q̄ terminat agr̄ r̄
 sic excedit considerationē logicē. Alio
 dicitur terminus quod cūq̄ pōt esse sub
 iectū v̄ predicatū propōis r̄ isto. d̄ ter
 minus v̄. d̄ a terminando p̄positionē
 r̄ sic accipit ph̄s terminū p̄ priorū dis
 finiens ipsum cum dicit. Terminus est
 in quez p̄positio resoluitur v̄ predica
 tuz r̄ de quo predicatur appositio vel of
 fūssio esse vel non esse. r̄ etiā cū dicit. Sil
 logismus ē ex tribus terminis. s. maior
 extremitate minorū medio termino vbi
 nec copulam nec signū v̄ nec notā rati
 onis terminos vocat. Aliomodo su
 mitur terminus pro eo q̄ potest esse co
 pula vel extremū p̄pōis r̄ isto. acci
 pitur terminus v̄ d̄ a terminando pro
 pōnes vel determinādo partes eius vni

tiue. s. subiectū r̄ predicatū r̄ sic accipit
 Boetius in primo topicoz suozum di
 cens. Terminos autem voco nomina r̄
 verba ex quibus p̄positio vel oratio
 neccitur r̄ hoc modo nullum sineathe
 gozematice formaliter sumptū dicit̄ ter
 minus. Quarto sumitur terminus p̄
 omni eo quod potest esse extremum p̄o
 positionis vel copula vel determinatio
 eius quomocunq̄ r̄ primo. dicitur a
 terminando vel determinando quomo
 modocunq̄ r̄ sic terminus est idē q̄ di
 ctio vel agregatus ex dictionibus Om
 nis enim terminus ē dictio vel agregat̄
 ex dictionibus r̄ oīs dictio. v̄. agregat̄
 tū dictionibus est terminus. r̄ sic termi
 nus sineathegozematice dicitur termi
 nus quia determinat aliquid in p̄posi
 tione. hunc autem modum accipiendi
 terminum Aristoteles innuit in secūdo
 tractatu primū priorum vbi ponit dif
 ferentiaz inter diffinitionem r̄ supposi
 tionem r̄ sic accipit terminum in propo
 sito magister diffiniens ipsum.

Signum duplici
 ter capitur. vnomodo large r̄ sic descri
 bitur communiter. Signus est illud qd̄
 apprehensum ab intellectu ducit ipsum
 in cognitionem alicuius rei. Et vt vni
 uersaliter vera sit descriptio debet in
 telligi in aptitudine r̄ sic signum est ge
 nus ad terminum cum sit communius
 eo. est. n. commune ad terminum consti
 tutiuuz orationis r̄ ad circulum ante ta
 bernam. Aliomodo capitur stricte r̄
 sic describitur. Signum est quod appie
 hensum ab intellectu ducit ipsum in co
 gnitionē alicui⁹ rei r̄ suppoit pro illa. r̄
 sic signum est minus cōmune q̄ termi
 nus diffinitus hic quia cōperit solis ter
 minis qui possunt supponere. primo. ca
 pit in diffinitione q̄ est loco generis r̄
 per oīs esse cōius t̄mno diffinito.

Orationis con

structiuum est vna d̄ra per quaz differt a signo q̄ non est constitutiūū puta a cir- cō an̄ tabernā. Et nō q̄ nomina termi- nata in bills vel in bile s̄m grāmaticos dicit̄ po^m passiuā vt corruptibilis q̄d potest corūpi. r̄ noia terminata in iu^o di- cunt potentiā actiuā vt corruptiuus q̄d pōt corūpere. Modo si terminus esset constitutiūū orationem constitueret a- ctiuē orationem q̄ est falsum quia intel- lectus est q̄ actiuē cōstituit. Terminus vero est ille ex quo constituitur ora^o. Di- catur ḡ q̄ improprie d̄r terminus orōis cōstitutiūū sic ipsoe d̄r q̄ paries r̄ tectū cōstituit domū qz ex illis cōstituit dom^o.

Et pars propin

qua. ē alia differentia p̄ quā termin^o dif- fert a s̄ra r̄ silia vt i^o non h̄nt vim dictio- nis. Pro quo nota q̄ littera r̄ sillaba habent aliquando vim dictionis r̄ sic s̄e termini tunc non habent vim dictionis quādo componunt aliquā dictionē vt dicendo for^o littera s̄ vel i^o vel i^o r̄ tūc non habent vim dictionis. tunc autem habent vim dictionis q̄n̄ coponunt orō- nem vt dicendo for^o ē silia. Nota etiā q̄ pars propinqua d̄r illa ex q̄ imēdiatē cōstituitur to^m sic paries r̄ tectū dicunt̄ ptes propinque dom^o: ps̄ remota d̄r il- la ex qua nō imēdiatē cōstituit̄ totū sicut lapides r̄ ligna respectu domus sunt ptes remote ita dicimus terminū eē ptes propinqua qz ex t̄mino imēdiatē cōstitui- tur oratio: litteras vero r̄ sillas esse par- tes remotas. Inter ptes t̄n̄ remotas alia est magis remota alia minus: vt littera est magis remota r̄ silia min^o remota re- spectu oratiōis. Nota q̄ si vis cogno- scere an diffi^o termini sit bona an nō oz- scire qd sit diffinitio r̄ quas ptes debet habere. Pro q̄ aduerte q̄ diffinitio pōt sumi dupliciter. Uno^o munitur put non distinguit̄ orā descriptionē. Diffi- nitio cōiter sumpta sic diffinitur a phi- losopho p^o topicōz. Est oratio quod est

esse rei significās. cū dicit oratio supple- tu composita ex genere r̄ differentia vel ex aliquo q̄d se h̄z per modū generi^o r̄ ali- quo q̄d se habet per modūz differentie. Cum dicit q̄ est eē rei significās. i. essen- tiam rei significans. D̄z ergo diffi^o habe- re duas partes. p^o est genus r̄ a^o que est d̄ra. Si vero ptes habet partes: p^o esset genu^o oēs alie essent loco d̄re. gen^o d̄bz eē cōius diffinito. d̄ra si ē t̄m̄ vna ē esse- tial^o diffinito. Si ḡ s̄nt ptes oēs cōuer- tunt̄ cuz diffinito. Diffi^o pp̄le dicta sic describit̄. Est orō quid est eē rei signifi- cās p̄ substantialia. i. orō cōposita ex ge- nere r̄ d̄ra vt al^o rationale ē diffi^o hois. Descriptio est orō qd est esse rei signifi- cans per acc̄ntalia. i. orō cōposita ex gene- re r̄ pp̄lo vt ex aliq̄ q̄d se h̄z per modūz generis r̄ aliquo q̄d se habet p̄ mo^o p̄- p̄rii vt al^o risibile est descriptio hominis.

Ad ppo^o ḡ diffi^o termini ē bona qa est oratio composita ex genere r̄ d̄ra. nā li sig^o est gen^o qz est cōius t̄mo. Omnes alie p̄ticle ponunt̄ loco differentie.

Prima diuisio terminū per se signi- ficatiuum r̄ in non per significatiuum. Aduerte p^o circa li p̄ se s̄ptū q̄ expo- ni potest dupliciter. vno^o s̄m aliq̄ vt il- le terminus dicatur per se sumptus qui sumitur sine additione alterius termini determinatis vel determinati vt dicen- do homo est animal tā li homo q̄ li aīal est terminus p̄ se s̄ptus dato q̄ sumat̄ in p̄positione r̄ p̄ contrarium nō p̄ se sum- ptus d̄r q̄n̄ sumitur cū additione alius termini determinatis vt definiti sic d̄- cēdo oīs hō ē aīal tā li hō q̄ li oīs n̄ ē p̄ se s̄ptus. 2° pōt expōi vt li p̄ se s̄ptus itelligat̄ solitarie. i. nō cū a^o r̄ ex orōnem r̄ nō per se s̄ptus nō solitarie s̄z cū a^o vt in oratione: r̄ hec expōitio iudicio meo magis est de mente magistri vt patebit̄ infra in diffinitōe t̄ni cathegorematicī qz ibi exponens magi^o quid vult dicer̄ tam per se q̄ cum a^o dicit per se id est ex tra orationem r̄ cum alio. i. in oratione.

Aduerte secūdo circa li aliquid signi-
ficat. Significare dupliciter sumitur.
Uno: communiter sic significare est
aliquid intellectui representare et 1° q/
libet terminus aliquid significat quia
aliquod intellectui representat q; saltē
seipsum quod potest pbari per hoc me-
um omne es est aptum natum causare
similitudinem sui intellectui aliter non
esset intelligibile. Alio: sumitur proprie
et sic significare ē aliquid intellectui ex-
tra se representat siue naturaliter siue ex
impōe r sic sumit in pposito. Aduer-
te tamen q; i^o diffi^o data de li significare
cōmuniter et proprie cū suis diffinitōni-
bus est distinctio cōis quam etiam pōit
magister in logica sua magna et sic signi-
ficare et representare idem sunt. Stro-
dus autem aliter accipiens ponit differenti-
am iter significare et representare i cōi-
tibus suis in. xxiij. regula dicens q; repre-
sentare est naturaliter significare vero
ad placitum. s. ex impōne et sic ois termi-
nus se ipsum representat. Mentalis au-
tem terminus cum hoc aliaz rem extra
se representat. Localis autem et script^o
significat aliquid extra se si fuerit im-
pōitus ad illud significandum non au-
tem representat hoc volui dixisse vt sci-
as auctores in eadem materia diuersi-
mode loqui. Aduerte q; tres conditi-
ones requiruntur ad hoc q; aliquid sit
terminus per se significatiuus prima q;
sit terminus et hec conditio subintelli-
gitur in diffinitione. 2^a q; aliquid extra
se significet. 3^a q; illud tē significet p se
sumptus. propter defectum prime con-
ditionis i^o res que est terminus non est
terminus per se significatiuus licet alie
particule cōpetat sibi. propter defectuz
2ª conditionis isti tē bus bas omnis nul-
lus nō sunt p se significatiui. pp defectū
tētie li alb^o. ba. bñ. et h^o relatiū q; et cōsilia
adiectiua nō sūt termini p se significa-
tiui q; p se sumpti nō significant aliqd
extra se h^o consignant. i. cū a signifi-

cēt vt infra patebit. Aliqui tamen dicunt
q; oēs tēmini māliter sūpti sūt p se signi-
ficatiui. formaliter at nō: et quis hoc sit
pbable oppositū tñ teneo et arguo con-
tra ipos vide i 3° qōe d̄ sūmulas. Termi-
n^o hō nō p se significatiuus est termin^o
cualie due cōditiones non competunt
et est duozum modozum: aliquis. n. ē q;
n^o significat loquendo pprie nunc p^o
nunc cū alio vt bus bas ois nullus. aliq;
hō non significat p^o h^o cū alio vt qui al-
bus alba album. 2° diuisio tēni in na-
turali significatiū et ad pla^o significa-
tiū. Aduerte pmo q; magister dicit q;
terminus naturaliter significatiuus est qui
apud oēs idē significat vt terminus mē-
talis q; dubiū est quid sit terminus mē-
talis et est duplex opinio. Quidam. n. di-
xerunt q; terminus mētalis est sonum
conceptus vocis. quozum ratio est quia
voces significant. ceptus secunduz phi-
losophuz primo peribermenas. Hec o/
pinio est s̄ta quia conceptus de re habi-
tus: vt puta de leone est terminus men-
talis et tñ talis nō est ceptus vocis. er-
go terminus mētalis non solū est con-
ceptus vocis patet cōia cum ante simul.
Rō autē huius opinionis soluet infra.
Alij hō dixerunt q; terminus mētalis ē
similitudo rei i intellectu siue ceptus
rē representas ad extra. Cui^o opinionis
est mag^o in logica magna et oēs fere au-
ctores. 2° ratio ē similitudo vbiq; rep-
sentat idē sicut si esset imago Cesaris i^o
vbiq; representaret Cesarem ad cuius
imitationem fit: et non representaret vno
loco vnum et in vno: loco alium. sic autē
ē de ceptib^o et similitudib^o cōiitibus i aia
q; rē. et ex h^o p̄sq; tēminus mētalis signat
idē apud oēs q; s. signat ex similitudine et cōi-
en^o ad rē. Aliq; tñ arguūt d̄ hāc opinio-
nē sic tēmin^o mētali signat vocalē fm p̄bm
p^o piber. dicētē. Ea q; sūt i voce sūt eaz
q; sūt i aia passionū note. et p Boeciū i dco
loco dicētē h^o exp̄ssi. Dic. n. vox n̄ signat
p^o rē ex h^o aliqd i aia et ex cōiit signat rē ex

tunc vltra sed finis vocalis nō sīgt silitudinem rei neq; conceptū sed rem q̄ fin^o mentalis nō est conceptus nec silitudo rei sed ipsa res. Et ppter h̄ faciunt tertiam opinionem di. q̄ terminū mentalis est ipsa res fm̄ esse spūale. Res h̄o fm̄ eē ext^a aiā. Nec opinio est falsa si p rem h̄z eē spūale intelligit aliud q̄ silitudinē rei i intellectu qd̄ pbatur qz p̄hs in 3° de aia ait. lapis nō est in anima sed spēs ei^o sed spēs lapidis non est nisi silitudo q̄ lapis fm̄ esse spūale in aia nō est nisi silitudo lapidis quod negat. Restat h̄ defende / rc 2^a opinioem que h̄a est. ad ar^o in o^o dicendum est qz voces imponunt ad si gndum i^a eadē que p̄ceptus significat. r. p̄ signatur p̄ceptus r mediātib^o conceptibus secundario signatur p̄ ipsas voces dicuntur significare. Un̄ formatr r̄i / dendo dicit qz vocē sigre concept^o pōt intelligi duplr. vno qz vox significet conceptum tanq̄ illud qd̄ pmo imponit ad si gndum r h̄ est s̄m qz sic sigt rez ad ex. al^o pōt intelligi vocē sigre conceptum tanq̄ illud quo mediante imponit ad si gnificadum r h̄ ē vez r hoc voluit p̄hs loco allegato. Auctoritas aut̄ Boecij sic habet intelligi qz vox non significat p̄mo rem. i. immediate aliqd̄ in aia tñ pmo sigt rem. i. principaliter r nō cōceptum. Aduerte 2° qz de virtute sermonis i^a dif finitus finis nātr sigtū^o ē q̄ apud oēs idem sigt est diminuta. Nā si ponat qz i^a finis in voce h̄o vel in scripto apd̄ oēs nationes fuerit ad si gndum rem que est homo puta soz. r platonē tunc talis fin^o apud omnes idem significat r tamē nō est naturaliter significatiuus quia cum nō sit terminus mentalis non significat ex similitudine quam habet cum re r p̄ consequēs nō sigt naturaliter. De virtute ergo sermonis imperfecta est cū competat alteri a difinito. Sed de bonitate intellectus p̄fecta est. Unde sigre idem apud omnes pōt itelligi dupliciter. vno modo p̄ antecedens sic. i. qz tam pōt non

significare idem apud oēs r i^o taz fin^o vocales q̄ scripti possunt sigare idem apud omēs. alio^o p̄ se sic. i. qz impossibile sit nō sigre idem apud oēs sign^o aliquid r illo 2° intelligitur qz terminū nāliter significatiu^o ē q̄ apud omnes idē signi / ficat. i. p̄ se sic. i. qz ipossibile est signdo n̄ sigre illud tūc ois instātia remouet. Un̄ due cōditōes regruntur ad terminū natura tr sigtūū p̄mo qz sit termin^o r hoc subintelligit̄ in distinctōe loco generis. 2° qz significet idē apd̄ oēs p̄ se vt dcm̄ ē Aduerte 3° circa terminū ad placitum sigtūū qz magr̄ dicit qz ē i^a q̄ apud omis nō sigt idem vt termin^o h̄o lis vel scriptus qz cā quare termin^o vocalis vlt̄ scriptus nō sigt idem apud oēs est qz nō sigt rē ex aliq̄ oueniētia r silitudine quas h̄z cū re que admodū finis mētalis sigt ex silitudine r oueniētia quā hēt cū re sed solū ex ipōne p̄mi ipōitoris r iō d̄r sigre ad placitū qz sigt ad volūtātē p̄mi insti / tuentis qz inposuit sigre talē rē q̄ ita bñ potuisset imponere ad si gndum aliaz rē quacūq; voluisset. Nō tñ qz termini vocales r scripti aliū sigt nātr r aliū ad placitū. nā signt se ipsos natura rē aut̄ ad ex signt ad placitum. ideo cum dicit terminus naturaliter sigtūus est qui apud omnes nō idem significat capitur li sigare pprie vt est aliquid ex se intellectui re presentare modo licet qz terminus siue mentalis siue vocalis siue scriptus naturaliter aliqd̄ significet nō tñ ex se materialiter sigt nisi mentalis r ita h̄z intelligi. Ex h̄ patet qz due conditiones requiruntur ad terminū ad placitum significatiuum. primo qz sit terminus secundum qz non idem apud omnes significet. Tertia diuisio in terminum cathegorematicum r sincathegorematicum. Aduerte p̄mo qz de termino cathegorematicum sunt quatuor opinioniones. p̄ma est Barleii qui vult qz ad hoc qz aliq̄ sit terminus cathegorematicus requiritur sola vna conditio. i. qz possit eē extremū

ppositōis vlt pars extremi. s. q. possit eē
 subie. tū vel p̄dicatū vel ps subiectū vlt
 p̄dicatū. ⁊ ex h̄ conelarie dī q. h̄ verbus
 est qn̄ ē 2° adiacens cū sit p̄dicatū q. ip̄z
 est cathegorema qn̄ x̄o est 3° adiacēs est
 sincathegorema q. tunc nō est p̄dicatus
 sp̄z. Sitr̄ oēs qn̄ ē ex pte s̄bi. s. q. p̄cedit
 s̄bm̄ est sincathegoreā cū nō sit subiec^o
 nec pars ei^o s̄z cū ponit ex pte p̄dicatū ē
 cathegorema cū sit ps p̄dicatū. ⁊ licz bec
 opio pbabilis sit q. tū nō est ad mentez
 magri vt ps manifeste iō nō est accipien
 da aliquo? 2° opinio dicit q. due d̄ditio/
 nes regrunt ad t̄nū cathegorematicus.
 p^o q. h̄eat p se s̄ḡtum p̄p̄m. 2° q. cū a^o
 ē h̄eat p̄p̄m s̄ḡtum. ppter p̄mā exclu
 dunt t̄i sinca. ppter 2° excludunt aliq
 t̄m̄ni p se s̄ḡtiū qui nō p̄nt esse termini
 cathegorematici vt termini equoci. naz
 tales termini h̄z p se h̄eant p̄p̄m s̄ḡtum
 t̄i cū alio lump̄ti nō bit illud idē s̄ḡtuz
 p̄p̄z. vt dicēdo. canis stella currit. li ca
 nis nō idē p̄p̄m s̄ḡtum h̄z qd̄ h̄z qn̄ ē p
 se. vt dicēdo canis. q. qn̄ sumit p se eque
 p̄mo oia sua s̄ḡata s̄ḡt. sed dicēdo ca
 nis stella currit. solū stellā s̄ḡt. Dec opio
 rudis ē ⁊ nō valet. q. terminus equiuo
 cus cū alio h̄z idem s̄ḡtū. qd̄ per se p̄bat
 q. cū alio intelligit in oīe sed q. tūc ha
 beat illud idē s̄ḡtum qd̄ h̄z p se patet p
 p̄m̄ p̄mo p̄berme. q. di. q. p̄mo distin
 guenda est p̄p̄o in qua ponit termin^o eq
 uocus ppter suū multipl̄r s̄ḡre. ḡ illud
 idem s̄ḡt in oīe qd̄ ex. 3° opio ē. Pauli
 p̄zulen̄s q. vult q. due d̄ditōes regrun
 tur ad h̄ q. aliq̄ sit t̄inus cathegorema
 cicus. p^o q. significet aliqd̄ ex se. 2° q. il
 lud distincte ⁊ determinate significet.
 ppter p̄mā d̄ditōem excludūtur termi
 ni sincathegorematici. ppter 2° exclu
 ditur termin^o quē vocat̄ indistinctū. vt
 li albus q. nō s̄ḡt distincte ⁊ determina
 te. Fundatur bec opinio sup̄ diffinitōe
 magri que est q. t̄a p se q̄ cū alio h̄et. p̄p̄i
 s̄ḡtum. p hoc. n. q. dicit tam p se q̄ cum
 alio h̄z p̄mam d̄ditōe. q. ille terminus

s̄ḡt ex se q. tam p se q̄ cum alio s̄ḡt. p h̄
 q. dicit h̄z p̄p̄m s̄ḡtum h̄z 2° d̄ditōes
 i. distinctū ⁊ determinatū s̄ḡtum habz.
 Bec opinio est du^o. q. talis terminus in
 distinctus. vt albus si c̄t p se s̄ḡtiū c̄t
 cathegorematicus. oīa est falsa vt ifra
 patebit. q. terminus p se s̄ḡtiū ⁊ ea
 thegorematicus conuertitur ⁊ ans ab eis
 d̄ceditur. ḡ r̄c. 4° opio est magri in logi
 ca sua magna. ḡ diffusius loq̄ns q̄ i hac
 parua vult q. q̄tuor d̄ditōes regrant̄ ad
 terminū cathegorematicū. p^o q. sit t̄m̄ni
 us simplex taz ip̄licite q̄ ip̄licite vt li
 h̄o ⁊ p hanc excludit termin^o p̄gnans
 q. ip̄licite est simplex sed ip̄licite nō vt
 nihil subordiat̄ huic. oneris nō aliquid.
 2° q. nō sit extremoz vnitiū. ⁊ p hanc
 excludit h̄bū qd̄ vnit̄ extrema. 3° q. si
 gnificet aliqd̄ ex se. ⁊ p hanc excludunt̄
 oia sincathegoremata. vt oīs null^o. 4°
 q. de cōi lege. i. impōne. p^o qd̄ dicitur p̄
 sincathegoremata. ⁊ ppter illos termi
 nos ignotos ab qui possent fieri sincate
 goremata p nouā impositōem. sed quia
 bec vltima d̄ditio requiritur in omnib^o
 vel intelligitur oibus his diffinitionib^o
 merito pot̄ taceri ⁊ subitelligi in hac sic
 in alijs. Licet bec opinio p̄bari possz. nō
 tamen videt̄ de mente magri in hac lo
 gica pua. magis. n. illic restringit̄ t̄m̄nū
 cathegorematicus q̄ bec faciat quare si
 hanc candē opinionē hinc ⁊ ibi teneret
 bec diffinitio data hic diminuta essz cuz
 ille quatuor d̄ditōes nō exp̄mant̄ in ista
 Ideo addo 5° opinonem. quā sobaz re
 puto de mente magri bic. ⁊ dico q. ad
 terminū cathegorematicum due d̄ditio
 nes regruntur. p̄mā q. sit termin^o. sc̄da
 q. tam p se q̄ cū alio h̄z p̄p̄m s̄ḡtum. ⁊
 p hanc intelligo q. significet aliqd̄ extra
 se tam p se q̄ cum alio. ⁊ sic p se s̄ḡtiū ⁊
 cathegorematicus conuertitur. ⁊ realit̄
 idem sunt differunt t̄i ratōe. q. dicitur
 per se s̄ḡtiū ex hoc q. soluz quod per
 se sumptum aliquid s̄ḡt. dicitur autem
 cathegorematicus non ex hoc. sed ex eo

ram p se q̄ cum alio habet p̄p̄tium signifi-
ficatum. Et si diceret si significat per se
aliquid extra se nōne significat cū alio :
z consequenter quare. additur q̄ cum
alio : dicitur q̄ verum est si significat
per se siḡat z cum alio sed non e contra.
terminus enim cons̄titutus vt li albus
cum alio siḡt z tamen p se nō aliquid di-
cit. Dicit aut̄ q̄ cum alio vt differat. for-
maliter a p se significatio quia nō dicitur
cathegorematicus p hoc solum q̄ p
se aliqd significet sicut dī p se siḡtūus
sed dicitur cathegorematicus per h̄ duo:
quia tam persone q̄ cum alio significat
z etiam quia ne credat quis q̄ cathego-
rematicus solum per se significat sicut
cum aliquos terminus solum significat
cum alio. Et ideo dicit tam per se q̄ cum
alio: qualiter non facit cons̄significatiu⁹
qui solus cum alio significat. Et si dice-
res quare magis dixit habet p̄p̄tium si-
gnificatum z dicere aliquid p̄p̄tium si-
ḡt: z si dixisset aliqd p̄p̄tium significat q̄
potuisset intelligere de significare com-
muniter z non p̄p̄tium: z tunc verū esset
de cons̄significatio q̄ tam per se q̄ cum
alio nam per se sumptum significat se z
cum alio significat illi ad quod illud ali-
ud significat. Et ideo dixit habet p̄p̄tium
significatum ne quis incidere in il-
lum errorem: z p̄p̄tium significare intelli-
gitur vt dictum est supra aliquid ex se
representare. Sed quis tamen vellet de-
fendere quartam opinionem esse de mē-
te magistri in logica parua: sicut als me
etiam fecisse. Tunc dōq̄ diffinitio data
hic nō est diminuta q̄ vltima conditio
scilicet de cōmuni lege p̄supponit su-
perius in omnibus. Ideo tacuit illā hic
sicut in alijs. Penultima h̄o conditionē
scilicet q̄ aliquid significat extra se ex-
pressit magister cum dixit tam per se q̄
cum alio habet p̄p̄tium significatum:
quia hoc nihil aliud est dicere nisi q̄ si-
gnificet aliquid extra se. secundam h̄o

conditionem non expressit nec primam
quia ille note sunt. Q̄ prima nota si pa-
tet quia notum est q̄ terminus compo-
situs ex cathegorematico z sincathegore-
matico: non est cathegorematicus quia
non est maior ratio q̄ sit cathegoremati-
cus q̄ q̄ sit sincathegorematicus: vt nō
aliquid sed terminus pregnans est. hu-
iusmodi. secunda conditio est ex etymo-
logia vocabuli. dicitur enim termin⁹ ca-
thegorematicus quasi predicatiu⁹ q̄ p̄t
predicari. verbum autem nō potest p̄di-
cari formaliter sumptum. Aduerte se-
cundo: q̄ de termino sincathegoremati-
co sunt due opinionēs. Una est Burlei
in logica sua in tractatu de dictionibus
sincathegorematicis: qui vult q̄ ad ter-
minum sincathegorematicum requira-
tur hec sola conditio: scilicet q̄ habeat
aliquid tale officium distribuendi par-
ticulari cādi determinandi. zc. etiam si
nullus differat totus infinitus z cōsimi-
les dicuntur sincathegorematici. Et dī-
cit ipse dicitur sincathegorematicus quasi
significatiuum id est cum alijs significa-
tiuum non quia de se nihil significet: s̄
quia non habet de se significationem fi-
nitam vel determinatam: sed finitā tra-
bit ex adiunctis vbi ponit diuisionem
omnium sinca thegorematicam z nume-
rat omnia que habent aliquod tale offi-
cium. Licet hec opinio: probabilis sit nō
tamen est ad mentem magistri ideo re-
linquenda.

Alia est opinio magistri z omnium
exponentium ipsam q̄ ad terminus sin-
cathegorematicum requiruntur due cō-
ditiones. prima q̄ sit terminus habens
officium: scilicet distribuendi confun-
dendi particulari cādi coniungēdi ter-
minos vel orationes et determinandi
verbum vel deseruendi sub certo casu
ad differentiam aliquo um terminoz
cathegorematicorum: qui nō habet aliquod
tale officium vt h̄o: z etiam ad oriam ali-

quorum terminorum non per se signifi-
 catiuorum qui nullū tale officium habent vt
 relatiuum qui: et adiectiuam vt albus al-
 ba album: et vt termini ignota b c buf
 bas. 2° q per se sumptus nihil signifi-
 cet extra se ad differentiam aliorum
 terminorum categoricorum aliquod ta-
 le officium habentium vt differt nihil q
 non sunt sine categoricis licet distri-
 buant. Dubitatur an sit differentia
 inter illam primam diuisionem et istam
 tertiam et inter membra prime diuisionis
 et istius tertie. Ad hoc tres modis
 respondendi inuenio. Primus dicit
 q terminus non per se significatiuus et
 sine categoricis conuertuntur: s; ter-
 minus per se significatiuus et cathe-
 gorematicus non conuertuntur: quia p
 se significatiuus est superior ad cathe-
 gorematicum. Omnis n. categoricis
 significatiuus est per se significatiuus et non e-
 uersus: quia tam terminus uniuocus q
 terminus equiuocus est terminus per se
 significatiuus: sed solus uniuocus est ca-
 thegorematicus et non equiuocus. vt li-
 canis est per se significatiuus et non ca-
 thegorematicus. Hic modus respondē-
 di rudis est dupliciter peccat. primo q
 ponit q non per se significatiuus et sine
 categoricis conuertuntur quod est
 falsum: quia non per se significatiuus i
 plus se habet quod pbatur. quia omnis
 sine categoricis significatiuus est nō per se signi-
 ficatiuus. sed non omnis nō per se signi-
 ficatiuus est sine categoricis. ergo
 rē. consequentia tenet et maior concedi-
 tur ab ipis. minor vero probatur q re-
 latiuum qui est non per se significatiuus
 cum sibi competat definitio termini nō
 per se significatiui et non est sine cathe-
 gorematicis cum sibi non competat defi-
 nitio termini sine categoricis. Simi-
 liter arguitur de li albus alba albus. cō-
 similitur isti termini buf basa b c sunt
 non per se significatiui et tamen non sē
 sine categoricis. Secundo peccat

quia ponens differentiam inter per se si-
 gnificatiuum et categoricis non
 saluat distinctiōem communem inter si-
 gnificatiuum supponere et verificari que e-
 ſentialiter ordinantur sicut magis commu-
 ne et minus commune. nam significare i-
 plus se habet q supponere et supponere
 in plus se habet q verificari. probat tñ
 q non saluet istam distinctiōem: quia
 talis terminus equiuocus nō habet idē
 significatiuum proprium per se sumptum
 et cum alio. quia per se sumptus signifi-
 cat non aliquid vnum sed plura in pro-
 positione autem vnum significat et non
 plura: vt dicendo canis currit solum ca-
 nem significat latrabilem. tunc n. seque-
 retur q significare non in plus esset q
 verificari quia cum precise verificetur
 pro animali latrabili et tu vis precise q
 illud significet et sic significare non est
 in plus q verificari. Itē sequeretur cō-
 tra philosophum qui dicit q primo pro-
 positio est distinguenda in qua ponitur
 terminus equiuocus propter suū mul-
 tiplex significare. Item quia sicut ex-
 tra propositionem habet adequatum si-
 gnificatiuum ita in ista propositione dicen-
 do canis est ens et non magis verificatur
 pro vno q pro alio.

Secundus modus est Pauli per-
 gulensis dicentis q terminus per se si-
 gnificatiuus est superior ad categori-
 cum: et non per se significatiuus est infe-
 rior ad terminum sine categoricis
 Omnis enim categoricis est per
 se significatiuus vt patet et non e conuer-
 so. quia terminus indistinctus vt albus
 alba album non est categoricis et
 tamen ē per se significatiuus.

Similiter omnis terminus sine cathe-
 gorematicis est non per se significatiuus
 vt patet et non e conuerso: quia terminus
 dependens vt relatiuum qui est non per
 se significatiuus et non est sine categori-
 cis. Licet hec opinio probabilis sit
 tamen est mihi dubia in primo dicto. q
 a

omnis per se significatiuus per se sum-
ptus aliquid proprie significat ergo om-
nis talis tam per se q̄ cum alio habet p̄-
pium significatum. patet consequentia
prima. quia oppositum consequentis n̄
stat cum antecedente. Secunda cō-
sequentia tenet a conuertibili ad cōuer-
tibile: antecedens prime consequentie
sufficenter probatum est in illa questio-
ne contra summulas. quia capitur signi-
ficare et non constituitur in diffinitione
termini per se significatiui. r̄c.

Tertius modus respondendi est
magistri logica magna qui vult q̄ per
se significatiuus sit superior ad cathego-
rematicum et non per se significatiuus ē
etiam superior ad sincathegorematicum
aliter tamen q̄ Paulus pergulensis nā
aliqui sūt per se significatiui vt pregnā-
tes termini et copula qui non sunt cathe-
gorematici. Similiter aliqui non per se
significatiui vt relatiuum qui et termini
ignoti a b c bus bas qui non sunt sinca-
thegorematici. Hec opinio etiam pro-
babilis est et licet videatur etiam posse
reducit ad mentes magistri in hac logica
parua vt supra dicendi modum tamen
violenter reducitur seu trahitur.

Quartus igitur modus ponendi
quem solum de mente magistri hic repu-
o est dicendum q̄ terminus per se signi-
ficatiuus et cathegorematicus conuert-
untur et ideo realiter non differunt sed
ratione. Omnis enim per se significati-
uus est cathegorematicus et e contra vt
supra dictum est ideo conuertuntur et n̄
realiter differunt. q̄ autem differant ra-
tione patet. dicitur enim per se significa-
tiuus ex hoc q̄ per se sumptus aliquid
significat. dicitur autem cathegorema-
ticus non ex hoc sed ex eo q̄ tam p se q̄
cum alio habet propter significatiu.

Et dicitur vltorius q̄ nō per se signi-
ficatiuus est superior ad sincathegore-
maticum. Omnis. n. sincathegoremati-
cus est non per se significatiuus vt patz

sed non e contra. aliqui sunt nō per se si-
gnificatiui vt relatiuum qui et termini
ignoti a b c bus bas et non sunt sincathe-
gorematici vt ex dictis ps.

Quarta diuisio termini in termi-
num prime intentionis et terminum 2°
intentionis.

Aduerte primo q̄ ad terminus pri-
me intentionis requiruntur due condi-
tiones. prima q̄ sit terminus mentalis et
propter hoc excluduntur omnes termi-
ni vocales et scripti. Secunda q̄ si-
gnificet non terminum id est rem que n̄
est terminus si sit sicut cum hoc significet
etiam aliquem terminum vt iste termi-
nus mentalis ens siue non vt iste termi-
nus mentalis homo. et per hanc excludi-
tur terminus secunde intentionis qui so-
lummodo significat terminum.

Ad terminum etiam secunde intenti-
onis due condiciones requiruntur.

Prima q̄ sit mentalis et sic excludit
terminus vocalis et scriptus. Secunda
q̄ significet solummodo terminum ad
differentiam termini prime intentionis
qui non solum significat terminum im-
mo aut significat aliam rem solam que
non est terminus vt li homo in mente aut
significat rem cum hoc aliquem termi-
num vt li ens in mente r̄c.

Aduerte secundo q̄ hec particula
dato q̄ esset tres expositiones habet.

Prima est communis dicens q̄ ma-
gister dixit dato q̄ esset propter termi-
nos ficticios solum vt li chimera et hyr-
coceruus qui in mente sunt prime inten-
tionis: quia significant rem que non est
terminus. Hec opinio non est consequens
quod probō quia non minus termini fi-
ctici significant rem. que res nō est ter-
minus si res sigta n̄ sit q̄ scire ē sigta cēt
g n̄ ponitur propter terminos ficticios cō-
sequentia nota et antecedens patet.

Item multi sunt termini prime intenti-
onis non fictici significantes rem que
non est ergo non solum ponitur pro-

pter terminos ficticios sequētia tenet
z antecedens patet de istis terminis in-
finitum vacuum. Secunda expositio
est Pauli per gulensis dicentis q magi-
ster dixit dato q esset propter terminos
transcendentes de quibus poterat esse
dubium an essent prime intentionis cō-
significet omnia formaliter tam rez q
non est terminus q̄ rem que est termi-
nus. Ideo dixit dato q esset. i. dato q et
significet formaliter terminum adhuc
est terminus prime intentionis. Hec
opinio falsa est quia sequeret. q̄ li nomē
rite esset terminus prime intentionis qd
est falsum. pbatur cōtra quia ille termi-
nus nomen in mente est terminus men-
talis significans rem que nō est terminus
dato q esset. i. dato q etiam significet ter-
minum ergo est terminus prime inten-
tionis cōtra tenet a diffinitione ad diffini-
tum z ans pro secunda parte notum est
s. q̄ significat terminum. prima x̄o ps
probatur li nomen in mente significat
omne nomen. i. p̄fens p̄teritum z fu-
turum sed nomen p̄teritum est res
que non est terminus cum sit corruptus
ergo significat rem que non est terminus
vnde cum significat rem que de necessi-
tate non est: significat rem que non ē ter-
minus. Tertia opinio est senensiu
di. q̄ illa particula dato q esset ponitur
propter terminos secunde intentionis
quibus competeret diffinitio si nō pone-
retur vt probatur argumentum factuz
cōtra Paulum pergu. Ideo dicitur da-
to q esset idest dato q̄ illa res significa-
ta non esset terminus. Unde imaginan-
tur isti q̄ in hac diffinitione ponuntur
tres particule. Prima terminus men-
talis. Secunda significans non termi-
num que exponitur idest significans rē
que non est terminus. Tertia dato q
esset z per hanc particulas dato q esset
solum differt a termino secunde inten-
tionis cui competūt omnes alle particu-
le illius diffinitionis: z dicunt vltorius.

Et notanter dixit significans non termi-
num: z non dixit non significans termi-
num: quia ad hoc q̄ significet non ter-
minum sufficit q̄ res aliqua sit signifi-
cata per ipsum que non sit terminus si-
ue cum hoc significet rem que est termi-
nus siue non. Si autem dixisset non si-
gnificat terminum ad hoc q̄ esset vera
requireretur q̄ nullomodo rem signi-
ficaret que est terminus: z vt adhibeat
fides dicitis eorum dicunt q̄ hec fuit ex-
positio magistri quam audiuit ex ore e-
magister Nicolaus de sulmona dū esset
bononie. Hec expositio est dubia
q̄ dicit q̄ dixit dato q̄ eēt ad differenti-
am terminorum secunde intentionis qui-
bus competeret ista diffinitio si nō po-
neretur illa particula dato q̄ esset: z sic
concedit q̄ terminus secunde intentio-
nis significat non terminum eo q̄ signi-
ficat rem que non est terminus: sed hoc
est falsum. quod probō sic. Terminus
secunde intentionis significat solummo-
do terminum ergo non significat nō ter-
minum. tenet consequentia ab exposita
ad suam exponentem z ans est verū vt
patet de mente magistri diffinendo ter-
minum secunde intentionis. ergo conse-
quens est verum quod cōtradicit illi cō-
cesso terminus secunde intentionis si-
gnificat non terminū. Ideo addo 4.^{am}
expositionem quam solam de mēte ma-
gistri re puto. Pro qua aduerte q̄ due
particule ponuntur in hac diffinitione
prima terminus mentalis per quam cō-
uenit cum termino secunde intentionis
Secunda significans non terminum per
quam differt a termino secunde intentio-
nis q̄ falsus est dicere de termino 2.º i
tētōis q̄ significet nō terminū qz sequit̄
sigt̄ non terminū. ergo non sigt̄ solu ter-
minuz s̄ magist̄ z ps cōtra a d̄ d̄ d̄ d̄ d̄ d̄
vni^o exponēt̄ ad d̄ d̄ d̄ d̄ d̄ d̄ d̄ d̄ d̄ d̄ d̄
Aduerte vltiori q̄ hec p̄ticula signi-
ficans nō terminū ē modicū obscura. iō
mgr. expōit eā p̄ duas particulas sequē-

tes. p^a rē que nō ē terminus. 2ª dato q^d ēēt. i. si illa res sigⁿa esset. p^a pticula. f. q^d non est termin^u nō sufficiēter exponit li sigⁿs non terminū. q^d dⁱ aliq^d vez dicer^e significat rē q^d nō ē terminus r^e tñ flm ē dicere sigⁿt nō terminū quoniā de termi no 2ª intētionis ē vez dicē significat rē que non ē termin^u q^d iste finus nomē in mente sigⁿt nomen p^reteritū q^d ē corrup tum r^e tale ē res que non ē terminus. f. v. n. corruptus non est terminus r^e tñ flm est dicere q^d significet non terminū vt. s. probatum ē q^d est contra offinitō nē termini 2ª intētionis. ideo sigⁿe rem que non est terminus in plus se bz q^d si gnificare non terminū sicut res que nō est terminus in plus se habet q^d non ter minus: quia omnis non terminus est res que non est fin^u r^e nō extra. aliquid eniz ē res que non est terminus vt terminus corruptus: r^e tamē falsū est q^d terminus corruptus est nō terminus sicut omnis nō homo est res que non ē homo vt ho mo mortuus r^e tamen flm ē dicere q^d est nūc homo q^d sequeretur q^d ēēt. Ideo ad dit magister aliam pticulā dato q^d esset .i. si res significata sit vt sufficiēter ex ponunt illā pticulā sigⁿs nō terminū q^d non sufficiēter exponebat p^r illā solā. f. rem que non ē terminus. De aut^e due p^r ticle sit sūpre sufficiēter exponūt illā q^d ouertunt^r secū. Omne. n. sigⁿs nō ter minus est sigⁿs rez que nō est termin^u si res significata sit r^e extra. Omne sigⁿs rem que nō est terminus si res significa ta sit est significans non terminum mo do falsum est dicere de fmo 2^a intētio nis q^d significet rem que non est termi nus si res significata. sit sicut falsum est dicē de eo q^d significet non terminum. r^e sic patet q^d magister posuit dato q^d esset vt sufficiēter exponeret li significans non terminum quia non sufficiēter ex ponebatur per significare rem que non est terminus r^e consequenter nō differe per hanc particulam ab aliquo a quo nō

differat per illaz significans non termi num quod est contra senentes. non ta men tollitur quin differat per illam par ticulam a termino 2^a. intētionis.

Aduerte circa diffinitū q^d non est idē intētio prima terminis p^a intētois 2^a nomē prime intētionis. s. flr nō est idē intētio 2^a r^e terminus 2^a intētionis r^e nomen 2^a intētionis. Intētio prima a diuersis diuersimode declarat. Qui dam enim dicunt q^d intētio prima est ipsa res intellecta quam intendit intel lectus. Intētio vero 2^a est res intel lecta vt taliter cōsideratur verbi gratia vt predicabilis dⁱ pluribus vnde quo ad materiale 2^a intētio est ens reale sed quo ad formale est ens rōnis r^e non rea le quia proprie loquendo ens rationis ē quidam modus consequens rem intel lectam vt intellecta est sicut sunt intē tiones 2^a fm^o Derueum in tractatu suo de secundis intētionibus. p^a intētio formaliter est habitudo rei intellecte ad intellectum. Intētio secūda est ha bitudo illius habitudinis ad intellectū r^e sic tam prima intētio q^d secūda eēt respectus quidam siue rationales ratō nis subiectiue in re intellecta existentes Tamē secundum burleum intētio p^a ma est primus conceptus rei intellecte abstractus a re. secūda intētio est se cundus conceptus immediate abstra ctus a conceptu primo r^e rationabiliter dicitur intētio prima secundum Bur leum quia est illud quo mediāte primo res intelligitur et secūda intētio quia eo mediāte secundario res intelligit^r. Ecce quō auctozes diuersimode loquū tur de intētionē p^a r^e 2^a. Nomē vero p^a itētois ē vox sigⁿs rem que nō est fin^u nec nata est esse terminus vt hoc nomē vōle homo album. Nomen vero secun de itētois ē vox sigⁿs ceptū vt h^o nom vōle spēs gen^o d^ra sup^ro q^d vlla sint solum conceptus anime vt dicunt ter miste. fm^o tamen reales nomē prime in

tionis est vox significans rem vt ca/
dit sub pmo ceptu intellectus ⁊ nō dī
nomen pime intentionis vel secunde qz
terminus mentalis vel intentio anime
sed quia intentionem significat vel me/
diante intentione quod dico propter di
uersitatem opinionum. Terminus vō
pime intentionis est terminus metalis
significans rem que non est terminus. i.
similitudo rei in anima vel concept⁹ pī
mus rei representans rem. Termin⁹ vō
secunde intentionis est terminus menta
lis significans rem solūmodo que ē ter/
minus. i. secundus conceptus rei abstra
ctus ⁊ pmo ex his potes colligē dīam.

Quita diuisio tmini i finuz pme iposi/
tōis ⁊ terminū secūde impositionis.

Aduerte pmo q ad tmini pme ipositō
nis requirunt due cōditōes. pma est q sit
termin⁹ vocal vel scriptus vt excludat
qcuqz finus metalis. 2° q significet non
tmini sicut dicebat de tmino pme intē/
tōis: ⁊ p hāc particulam differat a termi/
no secūde impositionis q sīgt solūmodo
terminum. Et ex h signum est cum tmi/
nus pme ipositōis ⁊ pme intentōis
nō differunt pncipaliter nisi q vnus est
in mente alius vō in voce vel in scripto
ga ille due particule terminus mentalis
significans nō terminum erant sufficiē
tes in diffinitōe termini pime intentio
nis: ⁊ residuum addebatur solum ad de
clarandum istam particulam significās
nō terminū. Ad terminū ēt secūde impo
sitōis due cōditōes requirūtur. pma q sit
terminus vocalis vel scriptus. secūda
sīgt solūmodo terminū: ⁊ ex h pz duplex
dīa inter terminos pme ⁊ secūde inten
tionis ⁊ impositionis pma ga termini
pimi sunt mentales. secūdi vō sunt vo/
cales vel scripti ⁊ ex consequenti sequit̄
secūda que est q pimi sīgt naturaliter
secūdi vō ad placitum. Aduerte secun
do circa diffinitū q nō est idem imposi
tō prima ⁊ nomen pime impositionis.
⁊ terminus pime impositionis. Si

mliter nō est idem impositio secūda no
men secūde impositionis ⁊ terminis se/
cūde impositionis. Unde Deuelbip sic
diffinit impositionem. Impositio est ter
mini volūtaria institutio ad aliquid si
gnificandum quod prius non significa/
bat: pima impositio est ad significandū
rem: secūda vero impositio est ad signi/
ficandum vocem. Nomen pime im/
positionis est nomen vocale significās
rem vt res distinguitur contra vocem.

Et ideo dicit Boecius in primo per
ibermenias q nomina pime impositio/
nis sunt nomina rerum distinguendo rē
contra vocem vt scilicet est communis
pd conceptus anime ⁊ ad rem extra ani
mam que non est vox: notabiliter dicit̄
pime impositionis quia prius imponit̄
nomen ad significandum conceptum ⁊
rem extra animam quam vocem ⁊ tale
nomen pime impositionis diuiditur in
nomen pime intentionis ⁊ in nomen se/
cunde intentionis a Boecio primo per
hiermenias ⁊ declaratur est supra quid
est nomen pime intentionis ⁊ quid se/
cunde ideo vide ibi. Nomen vero se/
cunde impositionis est nomen vocale si
gnificans solum vocem. Et ideo dicit
Boecius q nomina secunde impositio/
nis sunt nomina nominum id est sūt cō/
munita solis vocibus significantibus ad
placitum vt iste voces nomen verbum
⁊ participium que solum sunt commu/
nia vocibus significantib⁹ ad placitum
vt istis vocibus homo animal albedo
quantitas. Terminus autem pime im/
positionis dicitur terminus quicunque
vocalis vel scriptus qui significat rem
que non est terminus. Terminus vero
secunde impositionis dicitur quicunque
terminus vocalis vel scriptus qui signi/
ficat solum terminum. Ex his trib⁹ pos
tes colligere differentiam inter ista.

Sexta diuisio terminorum in termi/
num complexum ⁊ terminum incomple/
plexum. Aduerte circa diffinitum q

terminus potest dici complexus tripliciter primo quo ad terminos tñi vt Joannes Antoni^o. 2° quo ad significatū tñi vt si hec terminus hō imponatur ad significandū hoīem ēē aīal. 3° quo ad terminos r quo ad significatōē r sic describitur Terminus complexus est qui significat aliquid cuius partes significāt aliquid separate vt homo alb^o deū esse r huiusmodi r sic accipit in pposito. Ita terminus in cōplexus dicitur tripliciter quia quot modis dī vnū oppositorum tot modis dicitur r reliq^o primo topicor. In pposito pōt accipi termin^o incōplexus quocūq; mō siue sit incōplexus quo ad significatū r quo ad terminos sit vt li hō. homo siue sit incōplexus quo ad signū vt li Jo. anto. siue sit incōplexus q̄ ad finos, tñi, vt li hō si ponat ad significandū hoīem esse aīal. Aduerte 2° circa diffinitōē termini incōplexi cū dī. Terminus incōplexus vocat dicitio qz ista non est diffi^o nec pprie nec cōiter qz diffi^o nō est ex vno termino s; ab phm 2° posterioz. r. vii^o metaphisice fm ab min^o ex duob^o vt ex genere r dīa sed. i^o est d̄ claratio exēplar^o qd sit dicitio pz ex grāmatica. ē. n. pars minima orōis composita. Similiter dicat de tmino cōplexo qz i^o ē d̄claratō exēplar^o r non diffi^o cū dī. Termin^o complex^o ē oīo. qd at sit oīo ifra hī. Dic sūt duo dubia. p^o cū oīs bona diuisio deat ēē bimēbris l̄ reducibil^o ad bimēbrē p^o Boecius i^o diuisiōis ducit q̄ modo oēs diuisiōes termini reducātur ad bimēbrē ex quo sunt. vi. diuisiōes per quas terminus videtur eque primo diuidi rē. ij. dubium ē propter quid magister nō fecit mētionem de alijs diuisiōibus terminor. s. communi discreto finito infinito positio r priuatio media to r immediato magis communi minus communi conotatio r non cōnotatio cum de his etiam habet logicus considerare consimiliter. Ad primum dubiū inuenio duos modos respondendi.

Primus est quorundam dī. q̄ terminus immediate habet tres diuisiōes in per se significatiuū r nō per se significatiuū cathegorematicū r sincathegorematicū complexū r incōplexum. Deinde per se significatiuus diuidit in naturaliter significatiuum r ad placitū significatiuū. Naturaliter significatiuus diuiditur in terminū prime intētionis r. ij^o Ad placitū significatiuus diuiditur in terminū prime impositionis r. ij^o impositio nis: r sic patet responsio ad dubium fm istos? Dic modus peccat in hoc q̄ ponit terminū, diuidit p^o i cathegorematicū r sincathegorematicū q̄ est fl^o qd probatur quia quicūq; dantur plures diuisiōnes de aliq̄ quaz aliqua euacuat totum diuisus r aliqua nō. i^o que nō euacuat diuisum non potest esse prima sed diuisio s̄mi. in cathegorematicū r sincathegorematicū n̄ euacuat totū diuisū qz aliq̄ ē terminus qui n̄ ē sincathegorematicus nec cathegorematic^o vt q a b c bus bas. Diuisio at termini in cōplexum r in incōplexum euacuat totū diuisum r etiam diuisio in per se significatiuū r nō per se significatiuum euacuat totum diuisum. ergo illa non est prima.

Secundus modus est Pauli p̄gulensis dī. q̄ finus primo: diuiditur in terminum complexum r incomplexū. Deinde terminus incomplexus in per se significatiuum r nō per se signū. de hic per se significatiuus in cathegorematicū r in distinctum. r nō per se significatiuus diuiditur in sincathegorematicum r dependentem. terminus cathegorematic^o in terminum nāliter signū r ad placitū signū. Termin^o nāliter significatiuus i terminū p^o intētionis r 2°. Terminus vō ad placitū significatiuus i terminū p^o ipositionis r 2°. r p^o p̄ r n̄ s̄ ad du^o. Dic modus multis modis peccat p^o qz pōit q̄ tñi^o diuidit pus i cōplexū r i cōplexū. de i^o i p se signū r nō p se signū d̄sc̄nt p se signū r n̄ per se signū

Ita euacuant terminū diuissū in cōi sicut
 cōplexū z incōplexū: ḡ ita p^o diuidunt
 terminū. 2° peccat cum diuidit terminū
 p se significatiuū in cathegorematicū z
 distinctū: qz omne diuissū pcedatur
 de suis diuidentib^o: sed indistinctus nō
 est p se significatiuus vt alb^o alba albus
 qz p se sumptus nō significat ḡ rē. 3°
 peccat cū diuidit nō per se significatiuū
 in sincathegorematicū z dependentem:
 qz non sufficienter diuidit terminū non
 p se significatiuū cū aliqs sit termin^o nō
 p se significans qui non est sincathegore
 matic^o nec depēdēs vt buf bas. Tō addo
 3° modū quē solū de mēte magri h^o repu
 to z dō q^o tin^o pōt diuidi: z sicque p^o z
 sufficiēter i^o tinū p se signū z nō p se signū
 uū z i^o tinū cōplexū z incōplexū. Cui^o ratio
 ē qz quelibet haz diuisionū sufficiēter e
 uacuat diuissū. verum est q^o vna datur
 per respectum ad signa alia per respectū
 ad significata. Deinde terminus non per
 se signū diuidit in tinū cōsignū z nō
 cōsignificatiuū: terminus cōsignificatiu^o
 diuiditur i terminum indistinctum z de

pendentes siue relatiū. Termin^o non
 cōsignificatiuus diuiditur in terminus
 alicuius officij z terminum nullius offi
 cij. terminus hō per se significatiuus di
 uiditur i terminū natur aliter significa
 tiuū z ad placitū. Nātr significatiuus
 diuiditur i terminū p^o intentionis z 2°:
 terminus ad placitū significatiuus diui
 ditur in terminū p^o impositionis z scēde.
 Et quis terminus in cōi duplr diuidat
 imediate non sequitur aliqd iconueniēs
 quia membra illarum diuisionū nō sunt
 opp^o realis sed fm rationes. Qz enī sub
 vno mēbro diuisionis est z nō e sub mē
 bro alterius diuisionis vt li homo ē ter
 minus incōplexus z est p se significatiu^o
 z li homo albus est terminus cōplexus z
 est per se significatiu^o z sic de alijs sicut
 quantitas diuiditur a phō duplici i
 dicamentis vno^o in cōtinuam z discreta
 alimodo in q̄tatem habentem pōnes
 z non habentem pōnem: z tamen quod
 est sub vno membro diuisionis contine
 tur sub membro alterius diuisionis: z vt
 clare intelligas arbozem designau.

terminus

	p se signū		cōplex ^o	incōplex ^o
nō cathegoreatic ^o		cathegoreatic ^o		nō p ^o signū
nātr signū	ad pla ^o	cōsignū		nō cōsignificatiuus
	p sine impositionis		scēde impositionis.	
p itentionis	2 ^o intentionis		alic ^o officij	nullius officij

Aduerte tamen q̄ nullā mentionem fecit de aliquo quod uertit̄ cuz p se siḡtino. Sc̄q̄ndo tñ opionem magr̄i logici magna huic totali diuisioni addenda eēt solū diuisio termini p se siḡtini i ca / thegorematicū z nō cathegorematicum p se siḡtini sic ē finis p̄gnans z copula.

Ad 1^m dubiū dicunt seneses q̄ magr̄ debuisse eos terminos describē in hoc loco: vii ita ad p̄positū suū eos notificauit: s; tūc est dubiū vtz oēs d̄claret vbi oēs tales describet. Jō alij aliter dicunt q̄ magr̄ posuit diuisiones famosiores et minus famosas tacuit. Si aliq̄s q̄reret nunqd̄ diuisio termini in finū singularē z vñem sit famosa vel nō? Et id̄ ego alr̄ dico q̄ magr̄ nō posuit oēs illas: ne t̄ri caret aium iuuenū cū tot diuisionib; s; tunc q̄rens q̄re pot̄i tacuit illas q̄ istas. Dī q̄ ille magis faciūt ad p̄positū suū. Pro maiori tñ doctrina hic istas. 6. diuisiones terminoz volo declarare cuz ēt necesse sit ipsi logico.

Prima diuisio finis i vlez z singularē. Terminus vñis est qui est aptus nat^o p̄dicari de pluribus vt li bō li aial. Terminus singularis ē q̄ ē aptus nat^o p̄dicari de vno solo z nō d̄ plurib;: vt soz. z plato sic diffinit eos p̄h̄ p̄mo p̄hierme.

Contra has diffinitiones arguit̄ q̄a sol est termin^o vñis z tñ nō p̄dicatur de pluribus sed de vno solo igit̄ diffinitiones male. Itē soz. ē termin^o singularis z tñ p̄dicat̄ de pl̄ibus: q̄ pl̄es appellant̄ hoc noie soz. ḡ diffinitiones male.

Pro responsione ad hec argumenta aduerte q̄ cā q̄re finis vñis sit p̄dicabil̄ de pluribus z singularis nō. aliter designatur a realib; aliter a terminis. Reales dicunt q̄ terminus vñis ē p̄dicabil̄ de pluribus: q̄ significat vñā naturam cōicabilē ab ill' p̄tib; neq̄ pl̄es nās cōes quo ad terminos, vniuocos vel plures naturas cōes quo ad terminos equiuocos. Singularis hō q̄ n̄ significat vñā nām cōicabilē pluribus neq̄ plures na

turas cōes. Ideo nō p̄dicat̄ de pluribus sed de vno solo. Terminis hō dicunt q̄ terminus cōmunis natus est p̄dicari de plurib; is non quia significat aliq̄ naturam cōmunem pluribus: sed q̄ in p̄litum fuit ad significandū plura s̄m vñam z eandem impositionem. Singularis hō est aptus natus p̄dicari de vno solo quia est impositus ad significandū vnum solum sc̄dm vñam impositionem.

Ad p̄imum ergo respondet̄ q̄ q̄uis li sol nō p̄dicatur de pluribus tamen ē aptus natus p̄dicari de pluribus s̄m p̄ximam opionem q̄ siḡt naturam cui nō repugnat esse in pluribus quantum est de se: licet p̄ access̄ possit impediri vt h̄ ratione materie: quia hec forma solis informat totam materiam capace[m] forme solis. Secundum aliam opionem dicitur q̄ sol est aptus natus p̄dicari de pluribus quia est impositus ad significandū plura s̄m eandem impositionem.

Ad 2^m s̄m reales p̄ q̄ li soz. non p̄dicatur de pluribus q̄ non significat vñā naturam cōmunem pluribus sed solum s̄m nomen. Et s̄m terministas nō p̄dicatur de pluribus quia nō est impositus ad significandum plura s̄m eandem impositionem. Et si dicitur contra chimera est terminus cōmunis z tamen non est aptus natus p̄dicari de pluribus quia nihil est quod sit chimera. Dicit̄ q̄ ap̄d intellectum tales p̄dicatōes vere sūt i^o chimera est ch̄i^o illa est chimera. licet s̄m naturam sint impossibiles. Dubium est an li isti in numero plurali sit terminus cōmunis vel singularis cū dicit̄ p̄mo q̄ sit terminus cōmunis: quia ois terminus sup̄pōibilis p̄ pluribus de quibus p̄dicat̄ est cōis li isti est h̄i^o vt p̄. ḡ rē. Opp^o arguit̄ q̄ si li isti eēt finis cōis tūc illa, esset vñis. oēs isti currūt: sed hec nō est vñis. ḡ rē. c̄ntia nota cū maior. minor probat̄. quia i^o non est vniuersalis. oēs Licerones currunt. ḡ a sili nec omnes isti currūt. tenet c̄ntia. q̄ sicut li

Licero est nomen proprium et terminus discretus ita licet in singulari probatur quod illa omnes Licerones currunt non est propositio. ergo non est vniuersalis. tenet contra et antecedens probatur quia illa est propositio equiuoca. ergo non est propositio vna. tunc si non est vna propositio. ergo non est propositio. Circa hoc dubium due sunt opiniones. Una vult quod sit terminus communis: et hanc tenet magister in logica parua. A^o vult quod non sit terminus communis. et hanc tenet in logica mag^o. Sustinendo primam opinionem neganda est vltra conscientia non est vna propositio. sed non est propositio quia philosophus primo per hunc diuidit enunciationem in vnam et plures. et certum est quod diuisum predicatur de quolibet diuidentium. ergo si est vera enunciatio plures est vna enunciatio ita in proposito dicatur. Alterius potest negari similitudo inter illas. omnes Licerones currunt et omnes isti currunt. et ratio est quod licet Licerones predicat de pluribus sed in diuersas rationes. sed licet isti sunt eadem rationem Sustinendo vero 2° opinionem ad arguentum dicendum ut ipse dicit negando maiores sed de sic sumi. si debet esse vera. Omnis terminus supponibilis diuisiue pro pluribus est communis modo si licet supponit pro pluribus hoc est per modum vnius et collectiue. Vel dicit ipse licet significet plura non tamen supponit pro illis. quia non secundum rationem eandem predicatur de pluribus. pro opinio michi magis placet.

Secunda diuisio finis in terminum magis communem et minus communem.

Terminus magis communis est qui vniuersaliter potest predicari de alio et non contra. respectu cuius est magis communis vel saltem sibi non repugnat ut licet animal respectu hominis est finis magis communis. et non ter dicitur. et sibi non repugnat. quia si solus est inferius ad licet solus et minus communis. et tamen vniuersaliter

predicatur dicendo. omnis solus est iste. solus etiam apparet quod licet solus non sit communior sufficit tamen quod repugnet isti finis solus predicari vniuersaliter de licet solus. et non est.

Terminus minus communis est qui non vniuersaliter predicari potest de alio respectu cuius est minus communis. vel saltem non repugnat: ut licet homo respectu animae. Contra hoc arguitur et probatur quod nullus terminus est communior alio quod contra termini attenditur penes multitudinem significatorum sed eque multa significat vnus terminus communis sicut et alius. ut probo. ergo et consequentia nota cum maior. minor probatur. Nam quilibet terminus communis significat licet finita. ergo vnus non plura significat licet alter. consequentia nota. quia vnum infinitum non est maius alio. antecedens probatur. quia iste terminus homo significat omnes homines presentes praeteritos et futuros posibles et imaginabiles quod sunt infiniti. Etiam de quocumque alio termino communi dicendum est. et hoc arguementum fuit tante efficacie apud aliquos quod fuit opinio que dixit quod nullus finis communis est alio communior. quia quilibet significat infinita. Sed hec opinio falsa est et tripliciter improbat. quia sequitur nullus terminus communis est a^o communior. ergo nullus terminus communis est superiora tenet contra quod quilibet terminus superior est communior. consequens est manifeste falsum. 2° pro sube sunt magis substantie quod 2°: et species sunt termini magis communes quod minus communes. quia oppositum consequentis non stat cum ante. 3° sequeretur quod non esset predicatio indirecta in finis communibus. quod sepe equale predicatur de equali. consequens est manifeste falsum. Ad arguementum illorum respondeo negando quod penes multitudinem significatorum attendatur communitas termini. quia homo albus plura significat quod homo. et tamen est minus communis quia significat omnes quod significat

homo et alba ultra: sed cōitas termini attendit ut dictū est i diffiniēdo, penes ut pdicari d alio et nō ecōuerso ut penes non repugnantiam.

Tertio diuisio tmini i tminū infini- tum et terminum finitum.

Terminus In finitus est tminus nega- t' q' naturā vnā iterimit et infinitas dere- lingt ut li nō homo et dicitur i finit'. i. in determinatus fm suā significationem.

Terminus finit' ē termin' nō nega- tus q' nullā naturam interimit. et dicit' finit'. i. determinat' in significādo. Cō- tra termin' i finitus d' ta de nō ente q' de ente ergo nō i finitas naturas dereli- quit tenet cōtia q' si derelinqueret infi- nitas naturas d'et aliqd positū et cōter nō possz affirmari de nō ente. ans aut d' mēte phi p' pibermentias ca' de x'bo di- centis sed i finitū sit x'bum qm' s'it ē, in q'z qd est vel nō ē. ybi sanct' Thomas et Boecius et alij exponētes dicūt d' mē- te phi q' termin' i finit' d' taz de ente q' de non ente ideo occiderent ista cbi- mera ē nō homo nō seqtur ergo chime- ra ē a t'no adiacēte ad 2' adiacens quia terminus i finitus ē ampliatū' cū x'ri- cetur tā de ente q' de nō ente. In oppo- sitū arguit p' cōter logicantes dicit q' a' negatiua d' pdicatio finito ad affirma- tiuā de pdicatio i finito siue cōstātia subiecti nō ualec cōtia sed cū cōstātia sic p' qd habetur q' terminus i finitus solū d' de ente q' si posset uere pdicari de non ente sicut de ente ualeret cōse- quentia sine cōstātia subiecti. Itē Boe- cius in p'mo pibermentias dicit q' termi- nus i finitus ē q' negat vnā naturam et i finitas derelinqt. modo p' h' q' infini- tas d' relinqt denotat q' impozat aliqd positi' et p' sequens nō pōt uificari d' nō ente d' ut Boecius sibi d' dicere. pro cognitione uel concordatione horum aduerte q' terminus i finit' dicit duo vnum pncipaliter. i. negationem vniuf

nature: aliud secūdarlo indeterminate tñ. i. aliquid qd nō est natura illa nega- ta. quo ad primuz indifferenter dicitur tā de non ente q' de ente. quo aut ad se- cundum d' solum de ente. Qui ergo di- cunt q' dicitur taz de non-ente q' de en- te considerant solu ad pncipale significa- tum. Qui aut dicunt q' dicitur solū de ente considerant totale significatum quare vtriq' bene dicunt.

Quarta diuisio termini in positiuū et priuatiuū.

Termin' puatiu' ē qui naturā vnaz negat cōnotas aptitudinem ad illaz ex parte subiecti ut cec' d' q' nō. hz visum est tamen aprus natus habere visum.

Termin' positiu' ē q' pōit naturā vnā cui pōt aduenire puatio ut visus audi- tus. Aduerte tñ q' aliqs est terminus q' nō ē positiu' nec priuatiu' ut nō homo

Quinta diuisio termini i tminū con- nōtiuum et terminum nō cōnōtiuum.

Termin' cōnōtiuus ē q' adequatē si- gnificādo suū s'gtū significat aliqd qd se bēt p' modū for' respectu illi' signifi- cati: et i' termin' albu ē cōnōtiū: q' signi- ficando albu s'gt' albedinē q' se habet p' modū for' respectu albi. et sic de alijs. et breuē ois termin' i cōcreto ē cōnōtiuus Terminus nō cōnōtiuus ē q' significan- do suū significatū nō significat aliquid qd se hz p' modū forme respectu illi' si- gnificati: ut humaitas et albedo. et breuē ter q' cūq' terminus in abstracto. et si ali- quis termin' i significando suū signifi- catū significat aliqd p' modū forme sub- stantialis ē termin' i uubalis: ut hō. si x'ō significat aliqd p' modū forme accēta- lis ē termin' accēntalis ut albi: si x'ō nō significat p' modū sube nec p' modum accēntis nō est termin' i uubalis nec ter- minus accēntalis. nec q'libz termin' sub- stantialis est in pdicamento sube ut dō nec q'libz termin' accēntalis est in pdicamē- to accēntis. ut iustū sapiens uel boz ab- stracta q' sunt analogi uel equiuoci.

b

Sexta diuisio terminū in terminum
mediatum ⁊ in terminū immediatū

Terminus immediatus est terminus
simplex nō resoluibilis in aliquid vt p/
nomina demonstratiua in singulari nu/
mero: vt ego tu ille iste hic ⁊ aduerbia
demonstrandi: vt nūc tunc hic ⁊ illic ⁊
hoc verbū est pntis tps ⁊ singlaris nu/
meri ⁊ cā est q: hoc posset intrare pro/
bationē quozūlz aliozum terminozūz p
aliquibus supponentiū ⁊ nōez: sicut no/
ti⁹ ⁊ non dico sicut superius vel inferi/
us q: li hoc intrat pbationē illi⁹ termi/
ni i⁹ homo. ⁊ tñ non est inferius nec su/
perius ad illum s; bene est notius. seq/
tur. n. homo currit ⁊ hoc est i⁹ homo i⁹
ille homo currit. Ideo illa talis propo/
sitiō est immediata hoc est q: nō potest
probari p aliquid notius p sensuz. ⁊ tñ
est dīa inter illos terminos immediatos
eo q: pronomina ⁊ aduerbia sic sē ime/
diata q: nullū terminū inferiorē se hāc
p quē possint probari. sed illud verbū
est pntis temporis ⁊ numeri singlaris
sic est immediatum q: nullū h; s; se termi/
num: sed sub eo oīa h;ba p̄tinent. oueni/
unt tamen oēs in hac diffinitione qui
sunt simplices termini nō resoluibiles i
aliquid aliud rē.

Termin⁹ mediat⁹ ē finis resoluibilis
i aliquid aliud: vt li hō.

Capitulū de nomine ⁊ h;bo.

Quia de nomine

⁊ verbo ex quibus oīo cōponit ⁊ ppo/
sitiō legitur p̄ncipaliter cōn derat. iō
de his recitat diffinitionē assignare. nō
ergo est terminus rē.

Aduerte q: p̄hs in p̄ periberme. ali/
ter determinat de nomine ⁊ aliter ma/
gister hic. p̄hs. n. strictius. locutus est
q: magister determinauit. n. solū de no/
mine vocali ad qd̄ septē cōditōes req/
runt vt diffinitio cōpleta manifestat.
Est enim nomen vox signifiua ad placitū
sine tpe. cuius nulla ps sepata s̄gt si

nita ⁊ recta. Dicit p̄ vox ad differētā
sonoz qui non sunt voces: vt strepitus
pedū fragor arbor. 2° of signifiua ad
dīaz vocū nō signifiua. vt hec vox bu.
ba. 3° ad placitū fm institutionē boīs a
bīplacito p̄cedēte ad differētā vocuz
nāliter signifiua vt gemitus infir/
moz. 4° sine tpe ad differentiam h;
bi ⁊ participij que significant cū tpe.

5° cuius nulla ps separata s̄gt ad dif/
ferentiā oīnis cui⁹ ptes s̄gn̄t separe. 6°
finita ad differentiā nōis infiniti q: nō
est nomē fm logicos vt nō homo cuius
rōe assignat sacrus Thomas ibi q: nomē
determinate rē s̄gt aut nām sicut nomē
aut personā sicut p̄nomē aut vtrūq; s̄
cut nomē propriū. Infinitum aut nomē
nō significat determinatā rē q: verifi/
cat tā de ente q̄ nō ente. 7° of recta ad
differentiā obliqui casus qui non dicit
nomen. Cuius ratio assignatur a p̄bo qd̄
nomē iūctū cū verbo substantiuo facit
orationē verā vt flāz sed talis obliqu⁹
nō facit orationē verā vt flāz ideo non
est nomē. Sact⁹ doctor dicit q: solus no/
minatiu⁹ ē nomē q: p̄ ipsū facta ē iposi/
tīo nōis ad signifiū. obliqui vero vocāt
casus q: quali cadūt per quādam decla/
ratōnis originem a nominatiuo qui nō
dicitur casus eo q: nō cadit. Stoici ta/
men dīcē nominatiuos casus quos grā/
matici sequūt eo q: cadūt. i. p̄cedūt ab i/
teriori cōceptōne mētē ⁊ of rect⁹ q: nihil
prohibet vt aliquid cadēs sic cadat vt
rectū sicut stilus qui cadēs i ligno p̄sin/
gitur. Magr̄ at largi⁹ detinat d̄ no/
mie p̄ q: p̄bēdit tā nomē i voce q̄ ē i
scripto ⁊ i mēte. ⁊ nō pōt pōi i diffinitō
ne ei⁹ q: sit vox nec ad placitū signifiua qd̄
aliqd̄ ad placitū aliqd̄ nālri s̄gt. qd̄. n. ē
in scripto vt in voce ad placitū s̄gt. qd̄.
hō in mēte nālri s̄gt. 2° q: magr̄ p̄/
bēdit tā nomē infinitiūq; finitiū tā obli/
qui q̄ rectū. Un ad nomē sic acceptuz
q̄noz cōditōes regrūt. prima q: sit fin⁹
ad dīaz signoz q̄ nō sūt fini. 2° signifiu⁹

ad differentiam non significat uoz: vt
ois nullus que apud logicū nō sūt noia
3° sine tpe ad dñas uerbi uel participij.

4° cuius nulla ps separata aliqd si-
gnificat ad differentia oratiōis.

Aduerte 2° 5° duas vltimas pñculas
hui⁹ diffinitōis que due sūt quo^o sūt in-
telligende 7 p^o illā sine tēpore. qz vide-
tur qz nomē significet cū tpe nā ista no-
mīna dies mēsis annus 7 similia sūt tē-
pus. Pro cuius intellectu nō qz tēpus
potest cōsiderari tripliciter. vno modo
put ē res quedā in se 7 sic sūt p no-
mē vt annus dies 7c. Alio modo pot cō-
siderari vt ē mēsuramotus quia illud
quod primo 7 pñcipaliter mēsuratur
tempore est motus in quo consistit actō
7 passio. 3° verbū qz sūt actiōz 7 pa-
sionē sūt illo^o tps 7 hoc ē sūt cū tpe
qz sūt cū tēpore nihil aliud ē nisi sūt re-
z vt mēsuratur tēpore. qz pñs vocat
conīgre tēpus 7 a tali conīgnificatio-
ne temporis excluditur nomē per illaz
particulā sine tēpore. 3° pot cōsiderari vt
dicat habitudinem rei mēsurātis ad re-
mēsuratam: 7 significat p aduerbiū tē-
porale heri cras: 7 p hoc ps respōsio ad
instātiā factā. 2° dubium est 5° illam
pñculā cuius nlla pars separata sūt. qz
nomis cōpositi pars separata a toto ali-
quid sūt: vt hoz nominum respublica
hircoceruus equiferus ptes sepate a to-
to aliquid significāt. Dicēdum qz nomi-
nis nulla pars sepata significat aliquid
si ad significatiōem nomis 7 partem to-
tum vt ps fm qz ēi toto. vt per alia ver-
ba ps separata nihil sūt qd sit de itelle-
ctu totius: cuius rō ē: qz vniūqz nom-
sue simplex siue cōpositum imponitur
ad significādum vnum conceptuz sim-
plicē. vnde aliquando aliud est illud a
quo nomen imponitur ad sūdum ab
eo quod significat. vnde hoc nomen la-
pis impōitur a lesione pellis. significat
tamen quedam conceptum simplicē si-
ue naturam simplicem. 7 ita est i nomi-

ne cōposito. 13. n. ipōat a duob⁹ cōceptib⁹
n tñ sūt duos cōcept⁹ 7 vniū. Ofo ipo-
nitur ad significādum a pluribus cō-
ceptibus: 7 significat plures concept⁹
7 sic li ferus fm qz est pars nominis cō-
positi: nihil significat. fm autem qz ē p^o
oratiōis sūt partē cōceptus composi-
ti. Nois tñ cōpositi ps videtur signifi-
ficare: simplicis vero nom. Rato pñm
est qz nomē cōpositum impōitur ad
significādum a duobus cōceptib⁹: sim-
plex autem ab vno: 7 per hoc ps respō-
sio ad instātiā. De hbo.

Verbus est ter-

minus tēporaliter significatiuus 7 ex-
tremoz vnitū⁹. 7c. Aduerte qz pñs
diffiniēs verbū pño piberme. atqz diffi-
nit qz magister cū aliter accipiat verbū
Dicit enim verbum est vox significati-
ua ad placitum cum tempore cuius nul-
la pars per se separata significat 7 ē no-
ta eorum que de altero dicuntur finita
7 recta per primam particulam vox si-
gnificatiua ad placitum verbum con-
uenit cum nomine. per secundam cum
tempore verbum differt a nomine 7 cō-
uenit cum participio. per tertiam cui⁹
nulla ps separata significat differt ab
oratiōem. per quartam est nota eozū
que de altero dicuntur differt a parti-
cipio. Hec particula a diuersis diuer-
simode exponitur. Sanctus doctor di-
est nota eorum que de altero predicantur
idest verbum est significatiuum eo-
rum que predicantur idest verbum se-
tenet ex parte predicati ex quo signifi-
cat illud quod predicatur. Aliter Bra-
tiadeus de intentione sancti. doc. ver-
bum est eorum que predicantur idest
significatiuum eorum que predicantur
non qz quicquid predicatur sit signifi-
catum verbi quia tunc omnia predica-
ta essent accñta⁹ cum significata hboz
sint qdā accñtia. 13. pro tanto dñ qz siue
predicatur vnum nomē siue aliud idm

x̄bū ē sig^m eoz que predicātur eo q̄ ra-
 tione opōis importate p̄ x̄bum ois p̄di-
 catio fit p̄ x̄bus in actu siue fit p̄dicatio
 essentialis siue acc̄ntalis. Burle^o x̄o
 dicit ē nō eoz. i. ē p̄ncipiū notificand
 p̄dicatō de subiecto. Magr̄ x̄o dicit est
 nō eoz. i. ē v̄nitūū subiecti cū p̄dicato.
 Ultimo d̄ finita p̄ x̄bus ifinitū vt nō
 currit. r̄ recta pp̄ obliquū x̄bus vt cur-
 rebat que nō sūt x̄ba fm̄ p̄hm. Et sic p̄
 p̄hm solū determinare d̄ x̄bo v̄dli r̄ nō
 m̄tali nec scripto r̄ tatū de x̄bo finito
 r̄ recto. Magr̄ aut̄ largi^o d̄ffinit̄ x̄bū
 dicēs. Verbū ē termin^o t̄pa^o r̄ siḡtūū
 r̄ extremoz v̄nitūū cui^o nulla p̄ se p̄pata
 aliqd̄ siḡt. r̄ sic p̄ q̄ hec distinctio ē cōis
 ad oē x̄bum siue v̄ole siue m̄tale siue
 scriptū siue finitū siue ifinitum siue re-
 ctum siue obliquū. p̄ aliā p̄ticulā t̄pa-
 liter siḡtūū d̄rt a nom̄ne. p̄ illā p̄ticulā
 cui^o nulla p̄ se d̄rt ab oratiōe. p̄ illā ex-
 tremoz v̄nitūū d̄rt a p̄ncipio qd̄ non
 v̄nit extrema qz nō regit aliqd̄ a p̄te añ
 sed solum a parte post: qd̄ sit siḡre t̄pa-
 liter r̄ quō nulla p̄ se p̄pata aliqd̄ signi-
 ficat dictum ē in diffinitione nois.

Capitulum de oratione.

Oratio est terminus signifi-
 catio^o. Aduerte
 q̄ p̄hs diffinēs orationē p̄io p̄bierme-
 nias dixit. Ōro ē vox siḡtūua cuius par-
 tium aliqua ē significatiua separati vt d̄
 ea ē vel non ē affirmatio. hanc vltimaz
 particulā posuit non q̄ nō sit aliqua
 ōro cuius pars nō significet vt affirma-
 tio qz ps ipot̄etice significat vt affir^o.
 sed qz h̄ non est cōmune ōro. s. habere
 partem que significet vt affirmatio sed
 bene competit cuilibet orationi habē-
 tem que significet vt dictio. Et diuidit
 p̄hs orōnē ī has gnos species. s. enuncia-
 tiuā: vocatiuā: interrogatiuā: impera-
 tiuā: r̄ deprecatiūā. Cā huius diuisio-
 nis ē qz homo aut̄ percipit v̄tatem rei
 r̄ ad hoc ordinat̄ enūcia^o que est oratio
 Indictatiua significans verz vel falsuz

aut dirigit r̄ ordinat aliū aut ad attēde-
 dum mentē r̄ ad ordinatur vocatiua o-
 ratio aut ad exequendū opere r̄ ad hoc
 ordinatur oratio interrogatiua aut ad
 respondendū voce. r̄ sic dupliciter aut
 q̄tū ad inferiores. r̄ sic deseruit ōro
 d̄precatiua: aut q̄tū ad superiores. r̄ sic
 deseruit oratio impatiua. alie aut̄ ōnes
 ad aliq̄ istaz sp̄ez reducuntur. dubita-
 tiua. n. siue subiunctiua reducitur ad in-
 terrogatiuā siue optatiuā vel ad de-
 precatiua. Magister aut̄ largius dif-
 finiens orōnē dixit. Oratio est termin^o
 t̄mporaliter significatiua cuius p̄es
 aliquid separate siḡnt. vltima p̄ticula
 ponitur ad differentiaz nom̄inis r̄ x̄bi
 Et diuidit orationem p̄mo in p̄fectaz
 r̄ in imperfectaz deinde p̄fectā ī qua
 tuoz sp̄es. s. indicatiuā optatiuā im-
 peratiuā r̄ subiunctiua. Ex his p̄s q̄
 magister largius accipit orationē quia
 pro scripta vocali r̄ mentali. p̄hs aut̄
 p̄ v̄dli tantum que pp̄rie oratio. i. oris
 r̄ dicitur. ps 2° q̄ v̄terqz bñ diuidit ora-
 tionē fm̄ aliā cōsideranem diuidit p̄hs
 r̄ fm̄ aliā magister. Nā p̄hs diuidit ora-
 tionē fm̄ p̄cessionē veritatis r̄ ordina-
 tionem alioz. Magister at̄ fm̄ diuersi-
 tatē modoz x̄bi. Oratio p̄fecta sic dif-
 finitur a magistro est que p̄fectum sen-
 sum generat in aīo auditoris. r̄ hec ē da-
 ta p̄ respectum ad significatū. Alij aut̄
 aliter diffiniūt orationez sic est cōgrua
 dictionum ordinatio. r̄ est data per ter-
 minos siue dictiones. Ex his aut̄ duab^o
 fit v^o cōpleta sic. Oratio p̄fecta est cō-
 grua dictionū ordinatio p̄fectā senten-
 tiam demonstrans. Aliquī t̄ñ faciūt dif-
 ferentiam inter orationē p̄fectā r̄ cō-
 grua. p̄fecta d̄r p̄ respectum ad si-
 gnificatū. Cōgrua x̄o per respectuz ad
 ordinationē rectam dictionū. r̄ ois per-
 fecta ē cōgrua r̄ non eoz r̄ d̄ cōgrua grā-
 matic^o cōsiderat. d̄ p̄fecta x̄o logic^o. O-
 ratio ip̄fecta sic diffinit̄ ē que ip̄fectuz
 sensum generat in animo auditoris r̄ ē

triplex quedam ens sine xbo vt homo
albus quedā cū so^o verbo infinito vt de
um esse quedam cum verbo indicatio
famari non signs vez nec falsū vt soz.

Incipit capitulum de ppositione.

Propositio est oratio ꝛc. Aduerte q̄ p̄hī
diffinens enunciationē p̄mo p̄berme /
nias que est idē reat̄ q̄ ppō dixit. Enun
ciatio ē oō signs vez vel falsū cui⁹ qua
tuoz diffinitōes assignat. Primo. n. diui
ditur enūciatio in enūciatiōes vnaz sim
plr z vnā p̄ iunctionē. i. cathegoricas z
ipoheticā. 2° enūciatio vna simplr i af
firmatiuā z negatiuā. 3° diuidit enūciā⁹
vna simplr in enūciatōes de subo vti z i
nūciatōes d̄ subiecto singlarī. 4° diuidit
enūciatio in vnā z plures sed hec est cōi
o: diuisio z p̄ma iter oēs sed ē improp̄a
q̄ ois enūciā⁹ ē p̄pe vna s̄z ip̄o p̄e diuidi
tur si sicut hō ip̄o p̄e diuidit in hoies ve
rum z hoiem mortuū. Iste diuisiōes sic
ordinatur. Enūciatio diuidit in vnām z
plures. Enūciatio vna diuidit in cathe
gorematicā z ipoheticā. Cathegoremati
ca diuidit in affirmatiuā z negatiuāz et
itez cathegorica diuidit in singularē et
illā de subiecto vniuerfali. P̄hs aut̄ po
nit aliā diuisiōnē enūciatōis z simplicēz
z cōpositā sed fm aliquos q̄ icidit in illā
q̄ est in vnā z plures. Boecius tñ vlt q̄
diuisio i⁹ que est in vnā z plures refera
tur ad signa sed simplicitas z compositō
refert ad voces. Magr̄ aut̄ diffiniēs p̄
pōem dixit. Propositio ē oō indiuidua
vez vel flm signs. In qua diffinitiones
ponūtur tres pticule. p̄ma oō que ē ge
nus z capit̄ vt se extendit ad scriptā vo
calem z mentalē. 2^a indicatiua p̄ quam
differt ab oratōib⁹ alioz modoz signs
vez vel falsum est aliā differētia p̄ quā
differt ab oōnibus indicatiuis nō sign
tib⁹ vez l̄ falsum vt soz. incipit plato pōt
Nō q̄ li signs vez vel falsum capit̄ p̄o
esse signū veri vel falsi. Nā signs p̄pe
dicit actum sed signū dicit aptitudine

mō ppō que est in li⁹ clauso est ppō z tñ
nō h̄gt vez nec falsum sed signū ē ve
ri vel flī. Et nō vlti⁹ q̄ signū xum vel
flm siue ē signū xī vt flī ē duplrvno
mō gescēt. alio⁹ nō gescēt. gescēt ē q̄n i
tellectus gescit audita i⁹ oōne signū z
sic oō indicatiua signū xuz l̄ flm vt ista
deus ē q̄ generat p̄fectū sēfū i aīo audi
toris. Nō gescēt xō ē q̄n i tellect⁹ nō ge
scit audita i⁹ oōne vt deū esse q̄ nō ge
nerat p̄fectū sēfū in aīo auditoris. p̄ia
signū vez vel flm sed 2^a non. Dubium
est cū magr̄ addit illā pticulam indica
tiua diffinitioni p̄hī aut̄ ergo diffi⁹ p̄hī
diminutiua ē aut diffi⁹ magr̄ ē supflua.
Ad qd̄ ē oō q̄ nec i⁹ est dimiuta nec ista
supflua. Pro q̄ aduerte q̄ p̄positiōes a
lioꝝ modoꝝ vt dicit p̄hs p̄mo p̄ber
mentias: non significant verum nec flm
Omnis ḡ oratio significans vez vt flz
est indicatiua. z sic p̄z q̄ diffinitio p̄hī nī
ē dimiuta nec ista supflua lz ponat ista
pticula indicatiua q̄ diffinitio tunc d̄
esse supflua q̄n non cōpetit omni contē
to sub diffinito vt si p̄ diffinitionem aīa
lis assignat h⁹ s̄ba animata sensitua roak
est supflua q̄ nō competit omni anima
li z tunc est diminuta q̄n cōpetit alteri a
diffinito vt si p̄ diffinitionem animalis
assignet ista substantia animata z non
aliud tūc est diminuta q̄ cōpetit alteri a
diffinito vt plāte. Ex his p̄z q̄ diffinitio
magr̄i nō ē supflua nec diminuta cū
uertatur cō diffinito. Magister ergo
addit illam pticulam indicatiua non tā
q̄ necessaria sed ad exp̄imendā magis
naturā p̄pōnis sicut cū diffinit̄ aiāt sic
s̄ba animata sensitua diffinito ē bona
z et ē bona si similē addat̄ hec pticula
corporea sic dicēdo aīal ē s̄ba corporea
anima sensitua. z non valet si dicatur i⁹
pticula includitur in alijs ḡ frustra po
nitur q̄ q̄uis icludat̄ nō tñ conuertitur
cum aliqua illaz. Vel alit̄ pōt dici q̄ i⁹
pticula idicatiua ē necessaria i diffinitō
ne. p̄pōnis q̄ sine illa diffinitio non con

uerteret cū diffinito q: non omnis oꝛo
 signis vez vel falsum est ppō. Et si dicit
 h est d phz pmo pbermentias q dic oꝛo
 nes aliorum modorum nō sigre vez vl
 falsum 7 et q: diffi^o phi ē diminuta cum
 cōpetat alteri a diffinito. s. oꝛoni infinite.
 Dicit q sigre vez vel falsum duplꝛ pōt
 capi. s. ppē ut sigre vez vel flm gescēt
 alio modo cummuniter siue quicscēter
 siue nō gescēter significet verum vl flz
 pmo: accipit phs 7 illo mō oīs oꝛo signi
 vez flm est ppō. 2°: accipit magꝛ 7 sic
 nō oīs oꝛo signis vez vel flm est ppō: et
 sic pꝛ solutio ꝛc. Aduerte vltcrius q
 ista vba incipit pōt 7 cōsilia pnt duplici
 cōsiderari. vno mō vt famularia sūt alio
 mō nō vt fa^a si vt fa^a cōsiderent scias ex
 grāmatica q hnt famulari ifinitiuus cū
 qbus iungūtur 7 sic essent psonalia vel
 impsonalia frū q sunt infinita qbus fa
 mulant si hō cōsiderent nō vt famularia
 tūc erunt vba psonalia vt li incipit ē h
 bum actiuū puz 7 li pōt abolūtū. si pꝛi
 mo^o cōsiderent iste oꝛo: nō signi vez
 vel flm sortes pōt plato incipit cū sint i
 pfecte 7 nō significnt vez neqꝛ flm seu
 pfectū sensum in aīo auditoris. Si hō cō
 sideret 2°: erunt pfecte 7 signi vez vel
 flm. pmo igit mō accipit magꝛ. Aduer
 te vltcri^o q eadē oꝛo est enūciatio pposi
 tio cōclusio 7 interrogatio realit sed dis
 ferūt rōne q: dī enūciatio incōtū enunc
 at aliqd de aliq. s. vez vel flm. dicit ppō
 incōtū imponit adiferendū aliqd aliud
 7 ppō dicit p allopōsitō vt pmissa q pōi
 tur p cōclusionē iferenda. Dicit cōclusio
 incōtū cōcludit. Dicit aut interrogatio i
 cōtū interrogat 7 pponit sub mō dubij
 7 et pōt dici qstio 7 est dubitabilis ppō.
 In pnti sumit magꝛ ppositionē non fm
 p mārōnem. s. p oꝛōe q ponit ad inferen
 dum vt est pmissa sed large p oī oꝛōe
 indicatiua signte verum vel falsum.

De ppositione cathegorematica.

Aduerte pmo q magꝛ diffinitōs ppō
 nem cathegorematicam 7 dicit sic. pꝛo

positio cathegorematica est que hz sub
 iectū pdicatum 7 copulam pncipales p
 tes sui. duas pꝛticulas posuit in ista diffi
 nitione pma est ppō que est loco generi
 2^a est q hz subiectū pdicatum 7 copulaz
 pncipales ptes sui q est loco differentie.
 Nam p hanc pꝛticulam differt a ppositō
 ne ipotbetica cuius ptes pncipales non
 sunt subiectū 7 pdicatum 7 copula. sed
 due ppōes: 7 hec pꝛticula dꝛ intelligi ex
 plicite vel implicite q: dicendo oīs hō ē
 risibilis 7 cō li cō est ppō cathegorema
 ca 7 nō habet has ptes explicite sed hñ
 implicite q: subordinatur vni mētali hñ
 ti oēs has ptes explicite vt isti oē risibi
 le est hō. Sitꝛ dicendo si sortes currit ē
 li est ppositio cathegorematica 7 impli
 cite hz duas ptes 7 nō explicite. Et si
 dicas q li est nō sigt verum nec falsum
 per phm pmo peribermencias capitulo
 de verbo ponētem conueniētiam inter
 nomen 7 verbum in hoc q sicut nomen
 p se sumptus sine compositōe nō signifi
 cat verum nec falsum ita verbū p se sū
 ptum sine aliqua compositōe non signi
 ficat verum vel falsum: tunc vltra nō si
 gnificat verum nec falsum ergo non est
 ppositio. Respondetur q phs intelli
 git q nomen 7 verbum sumptū sine cō
 positōe tam explicite qꝛ implicite non si
 gnificat verum neqꝛ falsuz sed si impli
 cite hz compositionem significat veruz
 vel falsum vt de illo verbo est pꝛ in ar
 gumento. Patet etiam de nomine vt si
 qs interroget quis currit 7 respondeat
 sortes li sor. significat sor. significat vez
 vl falsum q implicite est cū cōpositōe
 cū subordinet isti mentali sortes currit

Aduerte 2°: circa diffinitū vñ sumptū
 est hoc nomen cathegorica. dicit Boeci
 us in topica sua q cathegorica idem est
 quod predicatiua. denominatur autem
 sic a maioris partis priuilegio idest a di
 gniori parte eius. quia predicatum ē di
 gnius subiecto. Sed vltcrius queres q
 re termin^o sequens verbū dicitur predi

catum et precedens dicitur subiectum et
 hunc dicitur copula. dicitur quod ordo eorum
 ostendunt. Nam predicatum est quod de alte-
 ro dicitur: sicut homo de quo alter dicitur. id est sicut
 dicitur alteri puta predicato: copula dicitur
 hunc quod copulat et coniungit predicatum
 cum subiecto. et o[mn]ia hunc facit hunc et virtute eius
 Nam o[mn]ia aliud hunc hunc substantiuo
 dicitur adiectiuo: quod est resolubile in suum
 principium et suum est. Aduerte 3°. cir-
 ca diuisionem quod color dicitur quod est di-
 uisio analogi in analogata. potest tamen tenere
 quod sit diuisio generis in species de hoc vide
 ample in quoniam sicut sumulas sicut per o[mn]ibus
 diuisionibus dicitur et datis. Aduerte 4°
 Boetium quod quadruplex est diuisio. Est
 enim omnis diuisio aut generis in species
 aut totius in partes. aut vocis in signifi-
 cationes: et preter has est alia diuisio que est
 accidens dicitur et hec est triplex. aut cum
 subiectum in accedens diuidimus aut cum ac-
 cidens in subiecta aut accidens in acciden-
 tia exemplum primi cum genus in species
 diuidatur. animalium aliud rationale aliud
 irrationale. exemplum secundi cum totum in
 partes diuiditur: aut cum totum conti-
 nuum diuiditur in partes integrales: ut
 domus diuiditur in tectum fundamentum pie-
 tes aut cum totum diuiditur in partes essentielles
 ut homo diuiditur in corpus et animam: aut
 totum discontinuum diuiditur cum di-
 uidimus gregem aut populum aut exer-
 citum: aut cum diuiditur totum vniuersale:
 ut homo in socrates et ciceronem. aut cum
 diuiditur totum potestatiuum in suas
 partes et virtutes ut anima diuiditur in po-
 tentiam intellectiuam sensitiuam et ve-
 getatiuam. exemplum tertij cum sit di-
 uisio vocis in significationes: quia vel est
 est vox equoca ut est canis signum. n. animal
 labile piscem marinum et sidus celeste: et talis
 diuisio dicitur equocationis. vel est oratio mul-
 ta significans. ut alio te cecidit romanos
 vincere posse. et hec diuisio dicitur am-
 biguitatis siue amphibolice. aut secundum
 modum. hec enim vox in se non signifi-

cat plura sed multis modis. nam signifi-
 cat rem vnam cuius finis inueniri potest: et
 hec autem sunt mensura. i. magnitudine aut
 sunt multitudinem aut sunt spem. ex quo
 tunc cum subiectum diuiditur in actum. ut cum dicitur
 hominum alij sunt nigri alij sunt candidi alij
 medio colore colorati accidens diuiditur
 in subiecta: sic eorum que expectant alia in anima
 alia in corpibus sita sunt. accidens in ac-
 cidentia diuiditur: sic candidorum alia du-
 ra sunt ut margarita alia liquida ut lac.
 sed nota quod diuisio analogi in analogata
 reducit ad diuisiones equoci in equocata.

Propositionum alia affirmatiua et
 prima diuisio propositio in affirmatiuas
 et negatiuas. Aduerte primo quod magis-
 ster diffinit propositio affirmatiuam sic est
 in qua principale verbum affirmatur
 secundas particulas posuit. prima est illa
 que sic exponitur. i. propositio et stat lo-
 quens 2° est principale hunc affirmat que est lo-
 co dicitur. propter secundarium hunc penes quod non
 attenditur affirmatio vel negatio propositio. quod si ne-
 get non propter hoc dicitur. propositio negatiua
 ut in est affirmatiua sicut. quod non currit mo-
 uetur et tamen hanc hunc negat similiter si af-
 firmatur non propter hoc dicitur. propositio affirma-
 tiua ut in est negatiua sicut. quod mouet non
 currit et tamen hanc hunc affirmat et hanc hanc
 particula principale affirmatur debet
 intelligi explicite. quod dicendo o[mn]is homo est
 animal rationale et e converso licet e converso
 est propositio affirmatiua et tamen illic non est prin-
 cipale hunc affirmat explicite sed impli-
 cite tamen quod subordinat huic mentali. Quod
 animal rationale est homo.

Consilium ponit duas particulas in dif-
 fere propositiois negatiue. prima est licet ista
 que exponitur ut supra. i. propositio lo-
 quens. 2^a in qua principale verbum ne-
 gatur propositio loco dicitur et dicitur propter
 secundarium hunc penes quod non at-
 tenditur affirmatio nec negatio propositio ut dictum est
 supra et hec particula debet intelligi similiter ex-
 plicite vel implicite. propter 2^a partem hu-
 ius propositiois nullum animal est rationale

7 es° li es° est ppositio negatiua iplicite.
Magister et tractatu s̄ sumulas addit
aliā glo. huic p̄tione in q̄ p̄ncipale x̄bz
negat. s. p̄ negatione ex̄ntez aliqd̄ illius
qd̄ d̄r pp̄ p̄iacentē vniuersalis negatiue
q̄ est affirmatiua 7 t̄n negat̄ x̄bū p̄ncipa
le s̄z n̄ pp̄ negatione ex̄ntē aliqd̄ illius.

Aduerte 2° circa dictionē q̄ ē generis
i spēs pp̄o. n. ē gen° ad affirmati 7 ne
gatiua vt voluit porphirius sicut r̄citat
Boeci° i p̄mo p̄bhermenias lz alexader
dixerit q̄ sit diuisio analogi i analogia
Boes eoz vide in q̄one s̄ sumulas si pla
cet. Aduerte 3° q̄ penes aliō attendit̄
affirmatio vel negatio in cathegoricis
aliud in ipottheticis qm̄ in ipottheticis at
tēdit̄ penes notā cuiū gētē q̄ si negat̄ ē ne
gatiua si at̄ nō ē affirmatiua qz ita se bz
nō i ipottheticis sic x̄bū p̄ncipale in cathe
goricis de i cē. In cathegoricis at̄ ē q̄daz
diuersitas. Nā q̄dā sūt de inē que s̄ mo
dalsi cathegoricis d̄ icē affir° 7 ne° attē
dit̄ penes x̄bū p̄ncipale q̄ si negat̄ ē ne
gatiua si nō ē affirmatiua. In mōlib° x̄o
dicit̄ p̄hs 2° p̄bhermenias q̄ penes mōz
attendit̄ affir° 7 ne° qz ita se bz mōus in
mōlib° sic x̄bū p̄ncipale in cathegoricis
d̄ inē: an at̄ sit vlt̄ vez i modalib° d̄ s̄su
oposito 7 de s̄su diuiso 7 an mōlis in q̄
modus affirmat̄ 7 de m̄ negat̄ sit negati
ua vlt̄ nō clare d̄clarabit̄ cū de modali
b°: infra declarabit̄. Dubitaret quis
q̄re si pp̄o d̄z eē negatiua regrit̄ aduer
biū negadi in pp̄one 7 t̄n si debz eē affir
matiua nō regrit̄ aduerbiū affirmandi
in pp̄one qz i cē affirmatiua tu es homo
7 nō tamen ponitur aduerbiū affirman
di in pp̄one vt p̄fco quippe 7c.

Ad hoc R̄nt. p. p̄gu. in septimo du° s̄
cōnas stodi. d. q̄ talia aduerbia teste pre
sciano in maiori volumine nō sūt aduer
bia affirmandi sed cōfirmadi qz nō faci
unt pp̄oem affirmatiua sed pp̄oem quā
inueniūt cōfirmat̄. Cū si dixerō p̄fecto
nullus hō ē asin° li p̄fecto non affirmat̄
s̄z cōfirmat̄ negatōz qui iuēt s̄z aduerbi

o negadi ex offō suo bz negatōz 7 pp̄se
s̄t aduerbia negadi. Cōtra sic illd̄ aduer
bium d̄r aduerbiū negandi p̄ hoc q̄ ne
gat̄ aliqd̄ ita aduerbiū dicitur affirman
di p̄ hoc quod affirmat̄ aliquid sed per
talia affirmat̄ aliquid ergo minor p̄ba
tur quia si queratur putas ne q̄ homo
sit alb° 7 R̄nat ita certū ē q̄ affirmatur
illud. Deinde oē cōfirmare ē affirmare.
Ideo dico at̄ q̄ talia sūt aduerbia affir
mandi nō t̄n h̄nt facere pp̄oem affirma
tiua sic aduerbiū negandi facit pp̄oem
negatiua qz p̄ hoc ex nā x̄bi substantiū
ē pp̄oem affirmatiua facere cū ex natu
ra eius sit vnire 7 cōponere extrema. non
aut̄ de natura x̄bi ē diuidere vnum ex
tremū ab alio iō regritur aliqd̄ p̄ quod
fiat hoc 7 illud est negatio.

Scda diuisio pp̄onis in x̄am 7 falsā.
Aduerte p̄ intellectu diuisiois q̄ tri
plex est siḡtum prop̄onis. s. p̄ncipale af
firiū 7 rep̄ntatiū: p̄ncipale ē illud qd̄
resultat ex p̄maria siḡne oium suoz ter
minoz: vt hec pp̄o homo ē animal p̄n
cipaliter siḡt hōies esse al. affiriū est q̄
cūqz siḡtum p̄ncipale alicuius pp̄ois se
quentis ad eam 7 sic i cē pp̄o homo ē al.
siḡt assertiue aliquid esse: nā formaliter
segtur homo ē animal q̄ aliqd̄ ē. R̄nta
tūū x̄o dicitur qd̄ cūqz siḡtus q̄ siḡndo
app̄hendit̄ p̄ ipsam 7 sic siḡtum rep̄nta
tiū illius pp̄onis homo est animal est
hōiem esse animū ex quo seq̄ q̄ oē siḡtū
p̄ncipaliter ē assertiū 7 non es° 7 omne
assertiū est rep̄setatiū 7 non es° ad
prop̄ q̄ penes x̄tatem vel falsitatē p̄n
cipalis siḡti dicitur prop̄o x̄a vel falsa
non autem penes veritates vlt̄ falsitatē
alterius siḡti. Aduerte q̄ ista tria no
mina siḡtum p̄ncipale siḡtum p̄maria
7 siḡtū adequatū sunt nomina sino s̄icut
tunica vestis 7 indumentum extra mate
rias insolubilium quod nōnter dico qz
in materia insolubilium adequatum si
gnificatum 7 p̄ncipale non sunt idem
s̄m magistrum in vltimo notabili info

lubilium adequatum enim significatum:
 vt h^o for. d. f^o est for. ore f^o. Adequatus
 enim signum in illis e signum cathegori
 cum qd est sile orationi infinite vel con
 iunctiue. principale vero signum e ipothe
 ticu, vt for. ore falsum z istam esse vera
 z in insolubilibus possibilitat attendit
 penes adequa^m signu: flitas ho penes pn
 cipale. Qu aut i^o idem sint extra mate
 riam insolubilium pbatur qz omne signuz
 primarium vel adequatum e illud quod e
 sile orationi infinitiue vel coniuictiue
 vt pz p magistr. uz in textu sed omne pn
 cipale est huiusmodi vt pz ex p^o noto q
 re zc. Aduerte 3° q isti termini veruz
 vel falsuz pnt accipi duplici. primo tra
 scedenter z sic sunt termini prime inten
 tionis vel impositionis z sic concedit so
 pbstice qz illa ppositio homo est asinus
 est vera qz e entia qz e tres res siue tres
 termini 2° pro ppone ha vel falsa z sic
 sunt termini 2° intentionis vel ipositio
 nis. 5° adverbialiter xim pro xe vel ita, et
 se falsum pro false vel no ita ee in pp^o
 coiter dicit q sumunt adverbialiter qd
 idem e dicer pp^o xuz e cui^o pmarium sign
 e, xuz dicere pp^o ha est i^o que pmarie
 sign sicut est. z idem est dicere propo fal
 sa est i^o culus pmarium signu e falsum z
 dicere propo falsa est i^o que sign sicut no
 est vl si ita e sicut sign ergo est ha z eo^o
 non est ita sign ergo est falsa z eo^o. Qua
 tu aut hitatis h^o otineat vide in qone co
 tra sumulas vbi declarat q xum nota
 liter supru denominat itellectu vez pro
 positione vera z signu vez z q eade ve
 ritate itellect^o denoiat veruz z pp^o ha
 z signu vez. No igit dz exponi q signuz
 dicat xum pro xe si nominaliter sume
 do verum recte dicatur q significatum
 sit verum. Unde ibi ample.

Ex his pz intellectus diffinitionis zc.
 Tertia diuisio ppositiōnis in possi
 bilem. z in impossibilem.

Aduerte primo circa diffinitiones il
 las q signuz possibile or esse illd qd pot

esse. z id id e dicere cui^o pmarium signum
 est possibile z ore q pmarie sign sicut po
 test esse vt dicit ali. Significatum vero
 impossibile est illud qd non pot esse z id
 idem e ore cui^o pmarium signuz est impos
 sibile z dicere significatum sicut no pot ee.

Aduerte tñ q impossibile est duplex. s.
 simplex z fm qd impossibile simpliciter
 est illud qd no pot esse nec potuit ee nec
 poterit esse vt ch^o esse z deū no ee im
 possibile ho fm quid e illud quod non
 potest esse nec poterit esse tñ potuit esse
 vt cesares no fuisse z ita pportionaliter
 propo potest dici ipossibilis simpliciter
 vel fm quid. Aduerte 2° q non omnis
 ppositio possibilis potest esse vera sic p
 cise significando multe. n. sunt proposi
 tiones posibles que non possunt ee ve
 re vt illa nulla propositio est nulla pro
 positio est vera n^o propo est vniuersalis
 nulla propositio est necessaria for. non est
 in mete for. Declaro de prima z sufficit
 qz sic habes intelligere de alijs. vnde si
 ponat i esse q posset esse ha sequuntur
 cotradictoria ex eo q pbatur qz si dicat
 nulla propositio est vera g aliqua pposi
 tio est ha tuc vltra. aliq propositio e ve
 ra ergo aliqua propositio e vera z ex vl
 tra pte sequitur q nulla ppositio est. qz
 sequitur illa propositio est ha nulla pro
 positio est que p cise significat q nulla pro
 positio e g n^o propositio e z sic pz q sc
 quantur dicit q aliqua ppositio e z n^o
 ppositio e nec et ois ipossibil potest ee
 fla imo aliq e que non potest ee ha nec
 fla vt i assigta. Quarta diuisio pposi
 tionis in necessariam z contingentem.

Aduerte primo contra has diffinitio
 nes q significatum necessarium dicitur qd
 non potest ee quia necessarium dicitur
 septimo metaphisice quod e impossibile
 aliter se habere: idem ergo e dicere pro
 positio nec^o est i^o cuius signu e nec^o z of
 cere q suu signu no potest no esse.

Aduerte tñ q nec^o e duplr. s. simplex
 z fm aliquid. nec^o simpliciter est q non

potest non esse nec potuit nō esse nec poterit non esse vt deum esse ē nec. Nec. fm quid ē q̄ non potest non esse nec poterit non esse potuit tñ nō esse vt cesarez fuisse ⁊ ita p̄portidialiter ppō pōt dici nec dupliciter vel simpliciter vel fz qd Sḡtum hō contingens est quod potest esse ⁊ non esse idem ḡ est d̄c̄e propō cōtingēs est ista cuius p̄maxium siḡificēs cōtingēs ⁊ dicere q̄ primarie siḡificēs pōt esse ⁊ non esse. Aduerte secundo q̄ nō omis propositio cōtingens ad vt. lz potest esse falsa sic precise significando. Nam ista aliqua propositio est falsa non potest esse falsa sic precise significando. q̄ si potest esse falsa ponat̄ inesse ⁊ tunc sequuntur duo d̄dic. q̄ sequitur ista est f̄ta ḡ aliq̄ ppō ē f̄ta ex alia pte sequitur ista est falsa que precise siḡificēs q̄ aliqua ppō ē f̄ta ergo nulla ppō est falsa quare sequitur d̄dic. Nec omnis cōtingens pōt esse h̄a immo aliqua contingens ē que non potest esse h̄a necq̄ falsa vt p̄ de ista nulla p̄positō est. Aduerte 3. q̄ sicut dixi q̄ h̄um ⁊ f̄m possunt accipi tripliciter ita dico d̄ oibus t̄is modalibus possibile ipossibile nec. contingens h̄um ⁊ falsum: ⁊ sic dico de nec. q̄ sūit tripliciter: p̄ transcēdenter pro re necessaria vt cum dico necessarium est deū esse tunc ista siḡificēs q̄ aliq̄ res ē que ē necessaria ⁊ ista ē deum esse 2. sūit aduerbiat̄ p̄ mō necessario ⁊ sic nec. deus ē siḡificēs q̄ aliquid ē in re q̄libet non pōt nō esse ⁊ taliter ē deum esse. 3. sūit pro ppōne necessaria ⁊ tunc ē necessarium deum esse significat q̄ ista p̄positio de. ē necessaria.

Quinta diuisio ppōis in ppōnem alicui q̄ritatis ⁊ i ppōnem nulli q̄ritatis. Aduerte p̄ q̄ pro limitatione ppōnis v̄lis quatuor d̄ditiones requiruntur fz magis trūi logica magna. prima q̄ subijciatur termin. d̄is vt excludat̄ t̄inus singularis ⁊ p̄ hoc q̄ d̄ subijciat̄ ⁊ nō predicatur denotauit q̄ q̄ritas ppōis sumit̄ subiecto ⁊ non a predicato. 2. non p̄

gnās q̄ si sit terminus p̄gnans mediāte signo v̄li non ē v̄lis vt dicendo non sp̄ fuit hō non nemo disputabit nulla ista rum est ppō v̄lis. 3. solo signo determinato vel plurib. eidem equiualentibus d̄r solo signo vniuersali d̄terminato q̄ si alijs determinaret nō esset vniuersal vt illa incipit ois homo esse. Dicitur etiā de plurib. eidem equiualentib. propter negociationes equalentes signis affirmatiuis vt dicendo nullus hō non currit q̄ equiualeat huic quilibet homo currit quarta ex̄te vel ex̄itibus aliquid illius propter p̄iacentem vniuersalis cuius idem sit subiectum vtriusq̄. Pro limitatione p̄positionis p̄cularis quatuor conditiones requirunt. p̄ia q̄ subijciatur t̄inus cōis ⁊ nō singularis. 2. nō p̄gnans pp̄ istas aliquis nemo est. tertia solo signo p̄culari d̄terminato vt plurib. eidem equiualentib. propter primū ista non ē p̄cularis incipit alijs homo pp̄ secundum ista est p̄cularis non nullus homo est asinus cum equiualeat huic aliquis homo est asinus. 4. ex̄te vel ex̄itibus aliquid illius referendo relatiuū ad talem p̄positionem p̄culari rem propter eius p̄iacentem. Pro limitatione p̄positionis indefinite quatuor conditiones requiruntur. p̄ia q̄ subijciatur terminus cōmunis propter singulares. secūda non p̄gnans propter tales que non sunt indefinite ab eterno fuit homo semper fuit homo. tertia nullo signo d̄terminato vel pluribus eidem equiualentibus. primū dicitur propter illas in quibus est signum siue alicui q̄ritatis sint siue nullius. 2. d̄r q̄ dicēdo nonnullus equus currit equiualeat isti equus currit. quarta existente aliquid illius propter p̄iacentem v̄lis. Ex tertia d̄ditione videt̄ sequi q̄ eadem p̄positio est p̄cularis ⁊ indefinita. q̄ illa nō nullus equus currit cum equiualeat huic p̄culari aliquis equus currit ⁊ etiā equiualeat huic indefinite equus currit. ḡ ē p̄

ticularis et indefinita. **Propositio** singularis sic limitatur est illa in qua subijcitur terminus discretus sine signo immobilitate aut terminus cōis p nomine demonstratio determinatus existente a liquid illius. Dicitur sine signo immobilitate propter tales necessario tu nō es afinus cuius subm immobilitatur non p fter determinate vel cōfufe et impediatur eius descensum: qz non potest de lege cōmuni descendendi sub discreto: sed qz suspenduntur talia suba a propria denominatione qz nulla illaz dicit discretata sed mobilis. Dicitur vltimus vel subijcitur terminus cōis solo p nomine demonstratio determinatus existente aliquid illius. Dicitur existente aliquid illi^o vt sup.

Dubitat vnde sumitur quantitas ppositio: et consequent quare aliq ppones dicuntur alicuius quantitatē ali que nullius. alicuius quantitatē vt vniuersalis particularis indefinita et singularis. Nullus vt exclusiue exceptiue reduplicatiue. Ad hoc respondet quidam dicentes qz ppositio potest cōsiderari dupliciter. Uno modo fm substantiaz et cōpositionem terminoz. Alio modo fm significatum. Primo modo omnis ppositio est alicuius quantitatē: qz quantum est illud quod est diuisibile in ptes quaz quilibet est nota esse hoc aliquid s^o metaphisice: sed propositio primo modo accepta potest diuidi in partes. i. subm pdicatur et copulam: quozū quodlibet est natum p se esse hoc aliquid. Sed scdo modo qz ad significatū propositio dī alicui^o quantitatē cuius subm significat aliquid totum vel aliquod qd est pars in toto. exempluz primū. vt quilibet homo currit exemplum secundū. vt aliquis homo currit. hō currit sortes currit tunc aut subiectum significat partem in toto. quādo pars significat sic qz potest contineri in toto. qz tunc est quando toto existēte vero pars est vera. Ex isto pz qz propositio exceptiua et exclusiua reduplicatiua

non sunt alicuius quantitatē: vt dicendo tantum homo currit vel quilibz hō pter sortem currit: vel quilibet homo in qstus homo currit nō significat ista subiecta totum quod cōprehendi pōt sub eis nec ptem que cōtineantur in toto: qz si ista ē vera quilibet homo currit. non tamen nec est vera tū homo currit nec ista. omnis homo pter sortem currit: nec ista quilibet homo inquantū homo currit. Addunt ēt isti qz ista est nulli^o quantitatē homo ē spēs si li homo simpliciter supponat. qz si esset alicuius quantitatē maxime esset indefinita. quod non ē verum: qz non potest esse vniuersalis nec particularis. Itē nō pōt ordinari in figura. Itē sigret partē in toto quod ē falsum: quia cum supponat simpliciter nō ē pars hominis essentialis nec sub alterna nec aliqlis pars. Nec opinio peccat i duob^o pmo diminuta ē qz dicit. qz titas attenditur penes subm et non assignat cām quare magis penes subiectum qz pdicatum. 2° dicit falsum dicit enim. Omnis propositio cuius subiectū significat totum aut partem in toto ē alicui^o quantitatē sane itelligēdo sic ipse itelligit.

Contra qz ista propositio hic homo inquantū hic hō est animal sigret ptes in toto ad modum suū et tamen nullius est quantitatē. qz rē. cōsequētia est nota cū minor maior pbatur: quia fm ipsum propositio sigret ptem in toto qn ps sic sigret qz cōtineri pōt in toto. quod tunc est quando toto existente vero pars est vera: sed ita ē hic probatio: quia illa vniuersalis: omnis homo est animal nunqz potest ēē vera qui illa singularis sit vera hic homo inquantū hic homo ē animal. Similiter arguit de illa hic homo inquantūz hic hō ē animal: qz illa vniuersalis oīs hō ē animal nō pōt esse vera quin talis sit haec est alicuius quantitatē consequentie patent fm illos.

Aliter ergo respondendum est: et quia dubitatio habet duas partes. pri

ma est vnde sumitur quantitas. 2^a quare aliq^{ue} p^{ro}positiones sunt alicuius quantitat^{is} et aliq^{ue} nō vt clare habeatur responsio sigillatim respondebo. Ad p^{ri}mu^m dicitur quod quantitas sumitur a subiectis et non a predicatis. Cuius ratio est quia subiecta possunt accipi vniuersaliter et particulariter et nō predicata vero non. nam philosophus primo peribet me. dicit q^{uod} vniuersale vniuersaliter sūptum nunq^{uam} predicatur. Quare autem subiecta possunt accipi vniuersaliter et particulariter et nō predicata duplex est ratio. Prima q^{uod} signum potest remanere signum a parte subiecti: non autem a parte predicati cum sit pars predicati.

Secunda ratio est quia subiectum se habet vt materia: predicatum vero vt forma. Cum autem forma de se sit indivisibilis materia vero diuisibilis ratione cuius dicitur forma. ideo significatū vniuersale dicens formam habet addi subiecto non autem predicato. etiā quot modis potest variari subiectum variatur quantitas p^{ro}positionis. Cum autem quadrupliciter possit variari: quia aut subiectum est terminus vniuersalis. Si singularis sic facit singularem. Si vniuersalis aut cum signo aut sine signo. si sine signo sic facit p^{ro}positionē indefinitam. si cum signo aut vniuersaliter aut particulariter. si particulariter facit particularem. si vniuersaliter vniuersalem. et sic quadruplex est p^{ro}positio alicuius quantitat^{is}.

Ad 2^{am} dicit magister in logica magna formaliter hec verba. Quandoquēq^{ue} substantiam alicuius p^{ro}positionis immobilitatur nō quidem per modum determinationis super determinabili sicut immobilitatur predicatum vniuersalis affirmatiue aut subiectum exclusiue: sed immobilitatur per modum probationis termini precedentis ipsum ratione cui^{us} substantiam a sua p^{ro}p^{ri}a denominatione suspenditur nō est alicuius quantita

tis ideo exclusiua. vt tantū homo currite que habet probari ratioe signi et nō subiecti nō est alicuius quantitat^{is}. Exceptiua similiter reduplicatiua similiter ablatiua in cōsequentiā quādo precedit bene dico quādo precedit: quia aliter nō vnde ista nō homine currente tu es asinus nullius est quantitat^{is}. sed ista. tu es asinus nullo homine currente est singularis. similiter ista sine aure tu potes audire nulli^{us} est quantitat^{is}. et breuiter dicitur de omnibus illis in quibus subaz suspenditur a p^{ro}p^{ri}a denominatione ratione p^{ro}bationis termini precedentis ipsum. Et nota bene quia nō omnes sciūt hoc quos credis scire: ideo tu deciperis.

P^{ro}positio nulli^{us} quantitat^{is} est que non erit vniuersalis particularis indefinita vel singularis. Aduerte q^{uod} h^{ec} cōmuniter ponatur q^{uod} iste quatuor non sunt alicuius quantitat^{is}. s. exclusiua exceptiua reduplicatiua ablatiua in cōsequentiā: tamen nō tantum iste quatuor uon sunt alicuius quantitat^{is}: sed multo plures vt dicit magister in logica magna. Et breuiter omnes iste sunt nullius quantitat^{is} in quibus subiectū suspenditur a p^{ro}p^{ri}a denominatione ratione p^{ro}bationis precedentis ipsius vt iste ab eterno deus fuit semp homo fuit incipit sortes esse immediate ante a tu fuit necessario deus est contingēt tu es tu scis fortē currere possibile est sortem currere et de osilib^{us} de usu isto. Que ca. vel ip. qualis ne vel af. u. quāta par in sin nil dico q^{uod} de se clar^{us} ē. Dubitat cōtra oēs diuisiones p^{ro}positionū vtrū sint date de p^{ro}positione eodem modo sumpta sed diuersimode. Vnde p^{ro}positio potest cōsiderari tripliciter. vno modo do quo ad substantiam et sic diuiditur in cathegorematicam et ipoteticam. quia habere subiectum predicatum et

copulam tanq̃ ptes p̃ncipales. ṽl habe
 re plures p̃pōnes tanq̃ partes ē de suba
 p̃pōnis. Alio mō pōt cōsiderari q̃ ad quā
 titatem ⁊ sic diuidit in ṽlem p̃ticulare ī
 definitā ⁊ singularē qa facta est diuisio
 s̃m d̃ictōem subiecti a quo sumit quan
 titas cū subiectum se habeat vt materia
 ut quantitas est eterna materie s̃m com
 mentatorē ī. de substantia orbis. Alio mō
 potest cōsiderari q̃ ad qualitatem ⁊ h̃ du
 pliciter. vel q̃ consideratur qualitas si
 gnificantis ṽl significati: si signis sic di
 uiditur in affirmatiuam ⁊ negatiuam qa
 facta est diuisio secundum id qd se habet
 vt formā in p̃positōe: ⁊ cōsequenter vt eq̃li
 tas pura. sed verbum quod est vt forma
 respectu subiecti ⁊ predicati. Si autē cō
 siderat̃ qualitas significati sic diuiditur
 in veram ⁊ falsam necessariam ⁊ contin
 gentem possibilem ⁊ impossibilem. Ali
 ter potes dicere ⁊ clarius q̃ p̃positio po
 test quadrupliciter diuidi. s̃. secundum
 substantiam. secundum qualitatem s̃m
 quantitatem. ⁊ secundum materiam. Si
 s̃m substantiam diuidit in categoricam
 ⁊ ipoteticam. si s̃m qualitatem in affir
 matiuam ⁊ negatiuam: si s̃m quantitātē
 diuidit in ṽlem particularem indefini
 tam ⁊ singularem. si s̃m materiam diui
 ditur in necessariam contingentē veras
 ⁊ falsam possibilem ⁊ impossibilem. Ad
 uerte tñ q̃ nō loqr̃ de mā ex qua est p̃pō
 q̃ sic est accipere p̃pōnem s̃m substanti
 am q̃ termini sunt mā p̃pōis ⁊ de suba
 eius. sed loquor̃ de mā p̃bitudine p̃di
 cati ad subiectū iō mā p̃pōis vt h̃ sumit
 est habitudo p̃dicati ad subditū in q̃ fit
 p̃positio predicati cū subditō ⁊ in q̃ sub
 ditum ṽl predicatū discōueniūt ⁊ cōue
 niunt. ⁊ secundus hoc materia p̃positio
 nis est triplex. s̃. naturalis contingens et
 remota. Materia naturalis est illa in q̃
 predicatum est de essentia subiecti ṽl p̃
 p̃rium eius vt homo est animal ⁊ homo
 est risibilis. Contingens vero est illa in

qua predicatum potest inesse aut abesse
 subiecto vt homo est albus. Remota ē
 illa in qua predicatum non potest conue
 nire subiecto vt homo est asinus. Et s̃m
 hanc triplicem materiaz sumitur alie
 tres diuisiones. quia si materia est natu
 ralis propositio est necessaria. si contin
 gens est propositio contingens. si remo
 ta falsa est. Item si naturalis vera est. si
 remota falsa est. ⁊ si contingens possibi
 lis est. si remota impossibilis: ⁊ loquor̃ d̃
 affirmatiuis. quia in negatiuis aliter va
 riantur. Adhuc subtilius potest dici q̃
 propositio necessaria s̃m vnitatem diui
 ditur in categoricam ⁊ ipoteticam. q̃
 propositio vna vel est simpliciter vna vt
 categorica vel est vna coniunctione vt
 ipotetica. sicut aliquid vnus diuiditur
 in vnum simplex ⁊ compositum. Deinde
 propositio categorica secundum quali
 tatem diuiditur in affirmatiuam ⁊ nega
 tiuam ratione copule penes quam atten
 ditur affirmatio ⁊ negatio. Deinde secu
 dum quantitatem diuiditur in vniuer
 salem particularem indefinitaz ⁊ singu
 larem ratione subiecti quod non suspē
 ditur a p̃p̃ia denominatione. Deinde se
 cundum materiam diuiditur vltterius in
 veram ⁊ falsam necessariam ⁊ contingē
 tem possibilem ⁊ impossibilem ratione
 significati p̃positionis qd est tale.

Repositionum

alta de inesse alia mōlis. Aduerte q̃
 definitiones iste de virtute sermōis qd
 se sunt cum categorica propositio non
 sit modalis in qua pōitur modus: vt ista
 bic est possibile. Sed in sensu in quo fi
 unt vere sunt. Prima enim que dicit est
 modalis est illa in qua ponitur modus.
 sic intelligitur. i. in qua predicatum inest
 subiecto cum determinatione modi: vt
 possibile est fortē currere. Vel magis
 ad litteram dic. Modalis est illa in qua
 ponitur modus sumptus. quia tunc or̃

dinat cum dicto. Consimiliter dica-
tur de propositione de icisse q̄ est illa in
qua predicatum inest subiecto simpli-
ter idest sine determinatione modi.
Vel magis ad litteram dic de inesse est
illa in qua non ponitur modus modali-
ter sumptus modi autem sunt sex.

Ad cognoscendum quid sit mod⁹ in p
positio ⁊ quot sūt mōi. Aduerte circa
p̄l⁹ q̄ modus ē adiacēs rei dēstīnatio. i.
dēstīnatio facta per adiectiuū vnde
adiectiuū dēstīnatio ⁊ modus eā-
dem rem dicunt sed differunt s̄m ratō-
nem. Adiectiuū enim dicit rem adia-
centem. dēstīnatio vero dependē-
tiam rei. modus autem dicit vt rurs⁹.

• Circa secundum aduerte q̄ adiecti-
uum est duplex scilicet nominis vt al-
bus alba album. ⁊ similia. ⁊ verbi vt ad-
uerbium. quia p̄stīcīanus aduerbium ē
vt verbi adiectiuum. Adiectiuum ve-
ro tam nominis q̄ verbi est duplex qa
quoddam potest dēstīnare verbum
ratione compositionis. ⁊ quoddam nō.
illud autē quod potest dēstīnare ver-
bum ratione compositionis si addat ali-
quid supra compositionem vt puta ne-
cessitatem vt aliquid huiusmodi. qd̄ sic
additum sic ex parte rei pōt facere pro-
positionem modalem. Unde dī primo
q̄ dēstīnēt verbum ratione compo-
sitionis. idest q̄ dēstīnēt orationem
conunctiuam vel infinitam vt dicēdo
sortem currere est possibile quod non
faciunt illa aduerbia bene male ⁊ velo-
citer. quia dēstīnāt ratiōe verbi ut
sortes currit velociter. ⁊ nunc nuper q̄
dēstīnāt ratiōe temporis vt sortes
nunc currit. ⁊ multa adiectiua nomina
lia ⁊ verbalia. Dicitur secūdo q̄ addat
aliquid supra compositionem q̄ sit ex p̄-
te rei. quod non faciūt aduerbia dubie
probabiliter vel ista nomina dubiū p̄-
babile sicut cum significēt qualitātē
aic ⁊ nō rei. quia nulla dubietas est par-
te rei ⁊ quia ista. i. necessariū contingēs

possibile impossibile ver⁹ ⁊ f̄l⁹ ⁊ nō plura
būt has duas cōditiōes. Ideo t̄m sūt sex
modi facientes propositionem modales
⁊ hi modi p̄t dupliciter sumi. i. nomi-
naliter vt exemplificatū est. et aduer-
bialiter vt necessario possibiliter ipos-
sibiliter h̄e ⁊ false. hōz autē aliquē pos-
sūt sumi verbaliter vt potest p̄possibi-
li non pōt. p̄ impossibile oportet pro ne-
cessario conuenit pro contingenti. Cir-
ca sufficientiam modoz q̄ quidam sic
assignant. Nam cum modi dēstīnēt
compositionem vel inherentiā predica-
ti ad subiectum quot modis conuenit
dēstīnare istā inherentiā tot erūt
modi. terminari autem contingit tantū
sex modis. quia aut per veritatem aut
falsitatem absolute. ⁊ sic sumūtur duo
modi scilicet verum ⁊ falsum. aut per
aliquid quod importat veritatem illius
inherentie conditionate. aut falsitatem
conditionantis. si veritatem conditio-
natam. aut dicit veritatem infallibilem
⁊ sic accipitur necessariū: aut falsitatem
infallibile ⁊ sic accipitur impossibile aut
dicit veritatē fallibile. ⁊ sic accipit cō-
tingēs. aut f̄l̄itatē fallibilem. ⁊ sic acci-
pitur possibile ⁊ sic t̄m erūt ibi sex mōi.
possibile impossibile necessariū: cōtin-
gens verum ⁊ falsum. Et dicunt vteri-
us q̄ possibile ⁊ contingens non diffe-
runt nisi q̄ vnum importat de suo mo-
do significandi veritatem fallibilez vt
contingens. aliud falsitatem fallibilem
vt possibile. ⁊ ideo dicunt q̄ possibile ē
falsum potens esse verum. sed contin-
gens est verum potens esse falsum. Dāt
etiam aliam differentiam scilicet q̄ cō-
tingens dicit veritatem euentus ex par-
te rei sed possibile dicit veritatem eue-
tus ex parte temporis. Licet hec
sinc subtiliter dicta. tamen sequendo
viam communem magis distinguen-
dus est de contingenti. q̄ vno modo ac-
cipitur pro possibili. alio modo pro cō-
tingēti ad vtrumlibet. primo modo ac-

eligitur hic & sic ordinatur i figura & sic possibile & contingens non differunt & si vnum dicit veritatem fallibiles & aliud. Secundo vero modo accipiendo contingens non contradicit sibi aliqua propositio de necessario. q. contingens ad vtrumlibet exponitur pro possibile esse & possibile non esse hoc est per vnam copulatiuam factam ex duabus partibus de possibili. verbi gratia omnem hominem contingens est ad vtrumlibet currere exponitur sic. omnis homo potest currere & omnis homo potest non currere. contradictorius est non omnem hominem contingens est currere q. valet ista aliquis homo de necessitate currit vel idem homo de necessitate non currit. Et sufficientia est talis. Aliquis modus dicit veritatem vel falsitatem absolutam vel conditionatam. si absolutam sic est verum vel falsum. si conditionatam aut dicit veritatem i fallibilem. & sic est necessarium aut falsitatem infallibilem. & sic est impossibile. aut veritatem vel falsitatem infallibilem. & sic est contingens & possibile.

Dubium est si omnes isti modi faciunt propositionem modalem quare magister non posuit propositiones de vero & falso in figura sicut alias modales. Idem dubium est contra figuras assignatas a philosopho secundo peribermennias in quibus non ponuntur propositiones de vero & falso & alias sic &c.

Ad quod Burleus dicit in secundo peribermennias. q. verum & falsum non faciunt propositionem modalem. quia nihil addunt supra compositionem scilicet supra esse & non esse. Idem enim est dicere sortes currit & verum est sortem currere. & idem est dicere sortes non currit & falsum est sortem currere. & quia nihil addunt supra esse & non esse. ideo non faciunt propositionem modalem. Similiter nulla propositio modalis co-

uertitur cum sua de inesse. sed iste conuertuntur sortes currit & sortem currere est verum. Ideo hec propositio verum est sortem currere non est propositio modalis. Quod autem philosophus connumeret verum & falsum inter alios modos hoc est quia determinat q. predicatum inest subiecto. sed q. nihil addunt supra compositionem. id non faciunt propositionem modalem. Et propter hoc philosophus non determinat de oppositione nec de consequentia propositionum in quibus ponuntur verum & falsum. sicut de alijs modis q. faciunt propositiones modales. Licet hoc sit probabile est tamen contra communem sententiam auctorum. & ex sufficientia modorum potest argumentari contra ipsos. sed gratia breuitatis relinquo. Ideo aliter dicendum fm Boetium de mente armonij in secundo peribermennias q. philosophus determinat de propositionibus modalibus. prout habent oppositionem & consequentiam aliter q. ille de inesse. & quia propositiones modificate his duobus modis scilicet vero & falso non differunt per oppositionem & consequentiam ab illis de inesse: sed bene modificate per alios quatuor modos. ideo de istis duobus non determinauit sed de alijs quatuor sic. Quare autem propositiones modificate fm verum & falsum non variant oppositionem & consequentiam ab illis de inesse. causa e quia tales propositiones sic modificate equiualeant propositionibus correspondentibus de inesse. & ideo tales oppositionem & consequentiam habent ad inuicem qualem habet ille de inesse quibus equiualeant vnde iste omnem hominem currere est verum nullum hominem currere est verum cum equiualeant utis omnis ho currit nullus ho currit que se orit. & sic se orit ad inuicem. & iste oem hominem currere e

falsum nullum hominem currere est falsum cum equiualeat istis aliquis homo currit: aliquis homo non currit que sunt subcontrarie: ita et ille sunt subcontrarie. et ita de alijs dicatur. Sed cum propositiones modifice secundum alios quatuor modos non equiualeant illis de inesse ut manifestum est. Ideo habent oppositionem et consequentiam diuersam ab illis. Sed forte diceret aliquis quod iste contrarie sunt omnem hominem currere est necesse nullum hominem currere est necesse. quod quis non equiualeant illis de inesse correspondentibus sufficit tamen quod iste correspondentes sunt contrarie: ut omnis homo currit nullus homo currit. Dicendum quod ad hoc est vniuersaliter verum hic quod iste omnem hominem currere est necesse non sunt contrarie. et tamen propositiones correspondentes sibi illis sunt contrarie: ut aliquis homo currit aliquis homo non currit.

Propositionum

modalium alia de sensu composito et alia de sensu diuiso. Aduerte quod de propositionibus de sensu composito vel diuiso mediantibus istis modis possibile impossibile quadruplex est opinio. Nam Petrus de Mantua vult quod quando isti termini totaliter preecedunt dictum propositionis tunc est propositio de sensu composito: sed quoniam mediant inter partes dicti aut finaliter sequuntur tunc est sensus diuisus. Ratio est quod tunc non cadunt supra totam compositionem cum terminus sequens non habeat vim supra precedentem: quod negatio que est maxime virtutis non habet vim supra terminum precedentem: et ideo nec aliquis aliter terminus finitus. Deinde autem tenet cum opinione cuiusquam sequitur magis vult quod tales termini faciant sensus compositum siue totaliter preecedunt siue totaliter sequantur: quia etiam dum finaliter sequuntur virtus eorum transit in totam compositionem sed tunc faciunt sensus diuisum quamdo

inter partes dicti mediant. Sed vult vero dicit quod licet dum totaliter preecedunt dictum faciunt sensum compositum et dum mediant faciunt sensum diuisum dum tamen finaliter sequuntur preesunt indifferenter capi aut secundum compositionem aut diuisiones. Ideo vult quod tales propositiones habeant distinguantur antequam ad eas respondeat: et secundum sit limitatio ad sensus compositum vel diuisum aliter et aliter est respondendum. Burcius vero sequens antiquos et non modernos vult quod quomodo ordinat cum dicto tunc distinguenda est propositio: quod potest esse in sensu composito et in sensu diuiso. Et tamen in sensu composito si modus predicatur et totum dictum se teneat ex parte eiusdem extremi subiecti. Si homo mediat fecit sensum diuisum: si autem preecederet totum deum et non acciperet ut predicat nec ut mediat non faceret sensum compositum neque diuisum.

Dubitatur primo que sit propositio vere modalis an illa de sensu composito an illa de sensu diuiso. Circa hoc due sunt opiniones. Opinio communis est quod propositio modalis de sensu composito est vera modalis non autem de sensu diuiso et fundat se supra auctoritatem philosophi 2° peribermias qui dicit in modalibus esse et non esse sunt subiecta et appositiones sunt predicta per esse et non esse intelligens dictum affirmatum et negatum. per appositiones vero ipsos modos.

Alia est opinio que vult quod modus faciet propositionem modalem nec sit subiectum nec predicatum nec se teneat ex parte subiecti nec ex parte predicati: sed ex parte subiecti vniuersalis predicatum cum subiecto. Vnde sicut quedam sint cathegorizata determinant subiectum: ut omnis nullus et huiusmodi: et quedam determinant predicatum ut bene et male: ita quedam determinent compositionem vniuersalem predicatum cum subiecto et huiusmodi sint cathegorizata faciunt propositionem modalem. Si autem modus predicatur et non sit al

ter modus determinans compositio-
 nez est propositio de inesse, cuius rō est
 qz ppositio de inesse est illa i qua deno-
 tat predicatum inesse subiecto simplr
 .i. sine determinatōe alicuius modi, sed
 quādo aliquis mōus subiicit vel predi-
 catur z nullus alius mōus determinat
 ppositiōe denotatur predicatum inee
 simplr subiecto, ergo ē de inesse, Utra
 qz opinio potest defendi reque mōum
 in tractatu 5 summulas.

Dubitarur secundo de qualitate mo-
 dalium de sensu diuiso z composito, sci-
 licet penes quid attendatur qualitas i
 illis an penes moduz affirmatū z nega-
 tum an penes dictū affirmatum z nega-
 tum. Circa hoc sunt due opiniones,
 vna opinio vult qz penes modū affirma-
 tū z negatum z dicit qz si modus nō ne-
 gatur est affirmatiua, si vero negat est
 negatiua, licet iter eos aliqualis sit dif-
 ferentiā. Naz magister vult qz sit nega-
 tiua diuimodo cadat supra modū lz non
 supra verbū, vt dicendo forte currē est
 non possibile. Alij volūt qz dz etiā ca-
 dere supra verbū, vt dicēdo forte cur-
 rere nō ē possibile. Hec opinio sūda-
 tur supra auctoritatē p̄hi 2° periberme-
 nias dicens qz sicut verbum se hz in p-
 ppositiōib⁹ de inesse ita modus, i. ppositi-
 tōib⁹ modalib⁹, sed in illis de inesse
 verbū ē vt forma penes qd attēdit af-
 firmatio z negatio, ergo modus in mo-
 dalibus ē sicut forma penes qd attēdit,
 tur affirmatio z negatio.

Alia opinio ē qz r̄ndet distinguēdo, vñ
 ppositio modalis pōt dici negatiua tri-
 pliciter, aut de dicto tm̄ aut de mō tm̄
 aut de dicto z de mō simul, exēplū p̄i
 mi vt forte nō currere ē possibile, exē-
 plū secūdi, vt forte currere nō ē possib i-
 le, exēplū t̄tj vt forte n̄ currē n̄ ē possib i-
 le z ita pōr distigui d̄ affirmatiua suo mō

Dubitarur tertio d̄ quātitate moda-
 liuz an sint alicuius quātitatis z cuius
 quātitatis sint.

Circa hoc sunt due opiniones Bur-
 leus, n. sequēs antiquos vult in secūdo
 peribermenias qz ois propositio de sen-
 su cōposito ē propositio singularis qz in
 ea subiicitur termin⁹ singularis, qd p̄z
 qz subiicitur dictū ppositiōis qd ē liga-
 tū singulare illius ppositiōis z accipi-
 tur pro vno termino singulari z sic de
 alijs q̄uis in eis sit signuz vñ ad huc ē
 singulari vt hic omnem hominem cur-
 rere est possibile, propositio hō de sen-
 su diuiso accipit quātitatē a subiecto
 dicti, qz si terminus singularis ē ppositi-
 tio singularis est, vt h, forte possibile ē
 currere. Si hō ē termin⁹ cōis cū si-
 gno vñ ē vñis, z ita d̄ alijs vt oēs hoies
 possibile ē currere, Uñ h opinio dicit qz
 quedā sūt ppositiōnes modales de di-
 cto vt forte currere ē necesse i gbus, s.
 dictū subiicit z mōus p̄dicat, qdā hō s̄
 modales de re i gbus mōus it̄pōtur di-
 cto vt forte necesse ē currere nō .n. ē se-
 sus qz h dictū sit necessariū, s. forte cur-
 rere, lz s̄sus hui⁹ ē qz i forte ē necessitas
 ad currēdū, Clari⁹ hoc apparet de pos-
 sibili, cū .n. d̄ forte currere ē possibile
 sensus ē qz h dictū forte currere sit pos-
 sibile, lz cū d̄ forte possibile ē currere
 sensus ē qz i forte ē pōtētia ad currēdū
 enuntiationes hō i qb⁹ modus subiicitur
 z dictū p̄dicat vt possibile ē forte
 currere vidētur modales s; nō sūt mo-
 dales de dicto sūt singlares, Modales
 hō d̄ re vt q̄ vidēt mōles sumūt quan-
 titatē a subiecto dicti zc.

Alia ē opinio modernorū quā seq̄t
 magr z h opinio vñ qz modales de sensu
 cōposito nō sunt alicuius quātitatis cō-
 sequēter nō d̄nt dici singlares, Rō ipsi
 us ē qz quātitas ppositiōis sumitur a
 subiecto non quocunqz sed a subiecto
 quod non suspenditur a propria deno-
 minatione rōe p̄bationis p̄cedētis, lz
 z iō si subm sit t̄minus nō seq̄t qz p̄pō
 singularis, quia ista nullius est quāti-
 tatis necessario tu curris z tamen subz

ē in° singularis. 7 ita dicat̄ mōlīb° de
sensu cōposito q̄ licet subiectum sit ter
min° singularis nō tñ sunt alicu°. quā
titatis quia subiectū suspēdit̄ a propria
denominacione rōe probationis ipm̄ p
cedentis vt dictū est sup̄a.

¶ His divisioni

bus tres figure origināt̄. P̄ria
de inesse. Secūda modalis de sensu di
uiso. Tertia modalis d̄ sensu cōposito.
Secūda ē ad modū p̄line. Tertia vero
disperata ab his.

Aduerte q̄ secūda ē ad modū p̄rie
q̄ i ea fit variatio p̄positionū rōe signi
ficut in p̄ima. In tertia at̄ fit variatio p̄
positionū rōe modi 7 nō signi. Has fi
guras in margine cōsidera.

¶ Ent igitur taz

p° q̄ secūde her̄gule generales.

Aduerte q̄ figura quatuor modis su
mit̄. Uno mō a m̄tabisicel̄ 7 sic diffiniē
Figura ē q̄ termino vl̄ finis clauditur
vt circulus 7 triāgulus. Alio mō capit̄
a grāmaticis 7 sic describit̄. Figura est
vitiū cū rōe factus in oteru partū. oō
nis. Alio° sumit̄ a philosopho p° p̄loz
7 sic describit̄. Figura ē debita disposi
tio terminoz fm̄ sbicibilitatē 7 p̄dicabi
litatem. 2° sumit̄ p̄ opationē ad figu
rā p° sūptā 7 describit̄ figura est depō
debita q̄tuor p̄pōnū in moduz q̄dran
guli loco d̄rie. vñ si debet eē debita dis
pō haz q̄tuor p̄positionū requirunt̄
due cōditiōes. P̄ima q̄ p̄pōces que i
p̄ima linea ponūt̄ sint cōtrarie. Secū
da q̄ que se ex angulis oppositis resp̄i
unt contradicant.

¶ Quinta regula

sic limitatur. Utis affirmatiua
7 vltis negatiua sunt d̄rie in figura his
quatuor conditionibus seruat̄ scilicet
q̄ sint de cōsimilibus subiectis p̄dica
tis 7 copulis explicite vel implicite sup

ponentibus p̄cise pro eadem vel pro
cisidē 7 p̄dicatū nō distributū in vna de
stribuat̄ in altera 7 eo° si fuerit capax
confusionis. D̄ p̄mo de cōsimilibus sub
iectis p̄dicatis 7 copulis q̄ si nō eēt
sic nō eēt d̄rie. Dicitur secundo expli
cite vel implicite q̄ iste p̄pōnc̄ quod
libet est ens nihil est ens sunt d̄rie 7 ta
men subiecta explicite sunt cōsimilia s̄z
bene implicite. Dicit̄ 3° supponentibus
p̄cise pro eodē vel p̄ eisde quia iste nō
sunt cōtrarie oīs homo est alius nul
lus homo est asin° cū li homo in p̄ima
supponat pro masculino 7 feminino.

In secūda vero pro masculino tantū.
Quarto dicit̄ predicatum nō distribu
tum in vna distribuat̄ in alia 7 ecōuer
so si fuerit capax confusionis q̄ prop̄
defectū huius iste nō sunt cōtrarie q̄
libet homo est aial nullus homo est qd̄
libet aial q̄ li animal in nulla illaz sup
ponit̄ distributiuē. q̄ nō sint cōtrarie
patet p̄ naturā earum q̄ contrarie non
possunt simul esse vere s̄z bñ sit falsē. s̄z
iste sūt simul vere vt p̄z s̄z r̄c. s̄z p̄ime d̄
ria est ista nullus hō est animal. secūde
cōtraria est ista quilibz hō est qd̄libet aial.

Aduerte tamē q̄ p̄p̄ositōes tales di
cuntur cōtrarie per similitudinē ad cō
trarietates que ē in rebas que ē rpugnā
tia extremoz non potentū simul esse i
eodem subiecto. sed successiue vt albi
nigz. ita iste p̄positiones se hñt q̄ nū
quaz p̄nt simul esse vere sed aut vna est
vera 7 altera falsa aut ambe sunt false
sic aut vnū partū uest subo aut nullū uest

¶ Secūda regu

la sic limitatur. Particularis
affirmatiua 7 pticularis negatiua sūt sbi
cōtrarie his quatuor conditionibus ser
uatis q̄ sint de cōsimilibus subiectis p̄
dicatis 7 copulis p̄cise supponentibus
explicite vel iplicite pro eodem vel pro
eisdem p̄dicatis. tam̄ difformiter sup
ponentibus quo ad mobilitatem 7 im

mobilitatē. i. q̄ si predicatū vni⁹ stat mo-
biliter. i. distributiuē. p̄dicatū alterius
stat immobiliter. i. nō distributiuē ⁊ non
cō. Tres prime cōditiones patēt per
superius dicta. Quarta pōit quare iste
nō sit sub ḡrie aliq̄s homo aīal ē aliq̄s hō
aīal nō ē q̄ predicatū nō distribuit s̄z p̄
subōria ē ista aliq̄s hō nullū aīal est. se-
cunde ista aliq̄s hō oē aīal est.

Aduerte tñ q̄ tales p̄positiones dī-
cuntur subcontrarie q̄ ponūtur sub ḡ-
rijs p̄positionibus quo ad f̄gitionē i-
telligēdo. q̄ aut̄ ponantur sub illis cā ē
q̄ quanto aliquid plura cōtinet dicitur
esse superior. ⁊ quāto pauciora inferiō
⁊ ideo cū iste pauciora cōtineant ⁊ ḡrie
plura. iō iste dicitur eē subcōtrarijs.

Teria regula

sic limitatur. Vltis affirmati-
ua ⁊ p̄riculari negatiua vltis
negatiua ⁊ p̄riculari affirmatiua sūt ḡ-
dictorie b̄s quatuor cōditionibus serua-
tis. i. q̄ sint de cōsimilibus subiecti p̄-
dicatis ⁊ copulis explicite vel implici-
te supponētibz p̄cise p̄ eodē v̄l p̄ eis
dē. ⁊ q̄ terminus nō dī distributus i vna
distribuat̄ i altera ⁊ eōuerso si sit dī
distributibilis. Tres prime particule ex p̄-
dictis note sunt. vlt^a ponitur q̄ illa nō
sunt ḡdic^a quilibet homo animal ē ali-
quis homo est aīal q̄ li aīal in nulla dī-
tribuit̄. s̄z prime ḡdicat̄ ista aliq̄s hō n̄
lum animal ē ⁊ 2ª ista quilibz hō oē ani-
mal est. Aduerte tñ q̄ tales p̄posi-
tiones dicuntur ḡdictorie per similitu-
dinē ad verā ḡdictionē que ē oppositō
cut^a nō ē dare mediū secūdū se. sicut. n.
inter hominem ⁊ non hominem non ē
dare aliq̄d mediū q̄d nō sit aut hō aut n̄
hō ita nō ē dare aliquā vnā p̄pōnē i q̄ n̄
sit sic sicut s̄ḡtur p̄ vnū ḡditiōnū aut s̄-
cut significat̄ p̄ aliud.

Quarta regula

sic limitat̄. Vltis affirmatiua ⁊

particularis affirmatiua vltis negatiua
particularis negatiua sunt subalterne
b̄s quatuor cōditionibus q̄ sint de cōsimi-
libz subiecti p̄dicatis explicite v̄l implici-
te supponētibz p̄cise p̄ eodē v̄l p̄ eis dē
⁊ c. sic d̄z stare sup̄dicatum vnus stat
immobiliter idest sine distributōne ⁊ p̄
dicatum alterius ⁊ si vna stat immobiv-
liter ⁊ sic in altera. Tres prime note sūt
ex dictis: p̄ quartā iste nō sūt subalter-
ne q̄z homo non est animal ⁊ aliq̄s hō
non est animal. sed prime subalterna ē
i^a aliq̄s homo animal non est. ⁊ secun-
da est subalterna huius nullus homo
animal est.

Aduerte tamen q̄ p̄positiones dīcū-
tur subalterne quia vna est sub altera
vt particularis sub vniuersali cuius vni-
uersalis plura contineat. particularis
vero pauciora.

Aduerte q̄ p̄positiōes singulares i
figura nunq̄ se habēt nisi ḡdictorie nū
q̄ vero contrarie. subcontrarie aut s̄b-
alterne. Et si subiectū sit terminus cō-
positiōis. cōtradictoriū datur p̄ nega-
tione p̄posita totū vnū ḡdictoriū ist^a s̄
hō vel aīnus ē hō ⁊ hoc non illic homo
vel aīn⁹ ē hō nō aut̄ illud iste hō v̄l aī-
nus nō ē hō q̄ ambe sūt v̄e.

Sicut quatuor

regulis situantur p̄positiōes
in figura ita quatuor alijs ipsaruz lex ⁊
natura cognoscit̄ p̄ia ē ista. Duo ḡria
nō possūt s̄t eē v̄a sed b̄n s̄t falsa. Rō
p̄ ptis. i. q̄n nō p̄nt simul esse v̄a ē: q̄ da-
to opposito seq̄ q̄ duo ḡdictoria s̄t ḡ
eodē verificari p̄nt quod est ḡ p̄ prin-
cipiū quod dicit. De quolz dicitur alte-
rum cōtradictoriū in cōplexoz ⁊ ḡ
nullo eoz ambo simul. Et q̄ hoc sequi-
tur p̄batur. naz si quelibet ipsarum est
vera quilibz homo currit nullus homo
currit cū sotes sit homo sequitur q̄ sotes
currit ⁊ q̄ sotes non currit. ⁊ sic cur-
rēs ⁊ n̄ currēs de eodē v̄sificabunt̄.

*Ratio secunde partis. s. q. possunt si mul esse falsa est quia datur dispositio media inter hec tria p qua non se hz sic vnum contrarium nec sicut aliud vt si aliqs hō currit r aliqs hō n. n. e hz sic q qlz hō currit sic se hz sic q nltus hō currit Aduerte tñ q n pnt sep sit ee falsa s; solū i materia contingēti vt exēplifi catū est. In materia āt naturali r remota sep vñ ē verum r altez falsus. cui? rō est qz in materia necessaria seu naturali si aliqd cōpetit vni indiuiduo d ne cessitate competit cuilibz idius duo eius dē spēi. r id affirmatiua d neccsitate ha est r negatiua falsa. In materia aut remota id qd r mouet ab vno indiuiduo d neccsitate remouet a quolz. negatiua ergo vera est r affirmatiua flā vt soz. non ē asinus.

Tertia regula est ista.

Duo dictionia nō possunt sit esse ha nec simul falsa.

*Ratio primi. s. q. non pnt ee sit vera est qz dato opposito sequitur q. duo contradictoria incōpleta pnt simul verificari d eodē qd est d primū principii q sequatur probatur qz si quels istaz ē vera quils hō currit: r aliquis hō non currit tunc si qro p quo verificat ista aliqs hō non currit exempli gratia sit pro sorte. est ergo vez dicē sortes non currit r ex altera parte segtur quils hō currit sortes est hō ergo sortes currit r sic currens r non currens verificabūtur de eodē d primū principium. Ratio secūdi q non pnt sit esse falsa est qz dato opposito tunc de quolibet nō verificabitur altez dictioniuz incompletozum quod est contra primū principium. q sequatur probat qz dicas q illa sit simul falsa quils hō currit r aliqs homo nō currit. tunc si quero qd istoꝝ sit vez dicere de sorte aut currens aut non currens. Si hō nō currens q illa est ha aliqs hō nō currit r sic altez ē vez si dicl q cur sus vere affirmetur de soz

te ergo illa ē vera aliquis hō currit que est dictionia illius nullus hō currit. Si āt nullū vere affirmetur habeo intētuz r sic pz q bec r gla r; r tute pmi pncipiū Duo sub tria nō pnt ee sit falsa s; be ne simul vera.

*Ratio primi ē qz si esset sit falsa dictionia eoz eent sit ha s; dictionia eoz sit sit tria. q duo cōtraria essent sit vera. d primam regulā. Ratio secūdi ē qz duo cōtraria pnt esse sit falsa q duo subcontraria pnt esse simul vera pz cōsquentia qz contradicunt illis r existente vno dictionio flō altez vez est nō tam i oi materia pnt ee sit vera sed in materia contingēti. In necessaria aut r remota altez vez est semper r altez falsū. Rō huius assignata fuit in contrariis.

Si vltis est ha sua indefinita r pteicularis sibi subalterna ē vera.

*Ratio hui? est qz i ppositiōe vlti subiectuz supponit distributiue q p oibus suppositis subī. r si ē ha p dicationi verificatur p oibus suppositis subī. r sic pteicularis r indefinita erit ha in q denotatur p dicationi inesse vni parti subīue subiecti vltis. eō autē nō in materia cōtingēti. In materia. n. necessaria r remota est et eō. Itaz si ista ē ha aliqs homo est animal r ista omnis homo est animal. r si ista est vera aliquis homo n ē asinus r ista nullus hō est asinus. Quando etiā subiectum non cōtinet plura indiuidua sub senec econtra vt si illa est vera bec sol lucet illa est vera omnis sol lucet r si illa est vera aliqua fenix est r quilsbz fenix est. Aduerte tñ q aliqua vltis pōt esse ha. immo de sō est vera r nlla sua singularis pōt esse vera vt illa nihil demonstratur.

De equipolentis.

Equipolentia sic de scribitur. est equialētia duaz ppositiōnum i significato sitaz r figa quarum quelibet est alterius illatiua.

Dicitur p^o equalētia loco generis. Nā oīs
 egpolentia ē equalētia. z nō eō. Nā eg/
 ualentia nō solū ē i ppositōibz sed et in
 finis z in reb^o. In finis dicitur q^o vestis
 z indumentū equalēti i significādo. non
 tñ dicitur egpolere. iō ponitur 2^a p^oricula
 duaz p^ouōz i sig^o ad d^oraz equalētie
 finoz q^o nō d^or egpolentia. D^o 3°. sitarū
 i figura. q^o aliq^o p^oōes equalēt i sig^ondo
 non tñ dicunt egpolere vt capis h equi
 polētia. vt ille tñ hō currit oē curreō ē
 hō. D^o 4° q^orum q^oz alteri^o ē illatiua que
 p^oricula ponit ad declarādū ad qd ē vtil
 ēppo^o ad h. s. vt ex vna possum^o inferre a
 lia. Prima sig^ola sic limitat. Negatio
 p^oposita. s. toti subo facit egpolere suo d^o
 dic^o. Rō h^o regule ē q^o nemo q^oqd in
 uenit d^ostruit z dicit opp^o vt dicit beat^o
 Aug^o. si g^o iuenit v^olitatē destruit z ducit
 opp^o. s. p^oticularē si iuenit p^oticularē de/
 struit z ducit opp^o. s. v^olitatē si iuenit ne
 gatiōem d^ostruit z opp^o ducit. s. affirma
 tionem si iuenit affirmationē destruit
 z ducit opp^o. s. negationē. 2^a regula
 sic limitat. negatio postposita. s. toti s^obo
 an copulā z p^odicatū facit egpolere suo
 d^orio. Rō h^o re^o ē q^o ex q^o ponit p^o sub
 lectū nō h^oz vim. s. ipm z sic nō destruit
 v^olitatē ei^o. cū aut pōat an h^obu si iueniet
 affirmatū destruet affirmationē z iducit
 negationē si aut iueniet negationem de
 struit negationē z iducit affirmationē
 iō equalēt. 3^a regula sic limitat. Nega
 tio p^oposita. s. toti subo z postposita. s. to
 ti subo z an copulā z p^odicatū facit egpo
 lere siue subalterne. Rō h^obut^o regule cuz
 ponat due negatiōes z ambe ante h^obū
 non potest negare h^obū. q^o vna destruit
 vim alteri^o z eō. remanet g^o p^o in eadē
 q^olitate in qua erat prius. Deinde cū nega
 tio p^oponat subo toti si iueniet destrui
 tionem destruit z inducit p^oticularē si in
 uenit p^oticularē d^ostruit z inducit v^olem
 ideo equipolent.

Dubitat q^ore subcōtrarie nō egpolēt
 negationē p^opositā vt postpositā vt sit

p^opositā z postpositā. nō p^o q^oz egpolēt d^o
 dic^o 3° mō q^oz egpolēt subalterne. nō et 2°
 q^oz oīo idē s^o p^oōes at equalētes aliq^olitē
 differre debet puta i sig^o lz ueniat in si/
 gnificato. Nota q^oz egpolētie i modali
 b^o codē mō fiūt sicut i illis de inē p illū
 h^osū. p^ore d^odic p^o d^op postq^o subalter. Et
 p negationē p^opositā dicit magister intcl
 ligo q^oz iungit mō siue modus p^ocedat
 siue seq^otur supple tu talr negatio diu
 git mō s^opple tu q^o p^ocedat modū z p ne
 gationē postposita dicit mag^o. intelligo
 q^oz iungit h^obo i finitū modū supple tu
 talr q^o p^ocedat h^obū i finitū. Ex^o p^orimū. vt
 nō possibile ē soz. currere. z soz. currere
 ē nō possibile. Ex^o scōi possibile ē soz. n̄
 currere vel soz. non currere est possibile

Aduerte tamē q^o antiqui magistri la
 borabāt ad cognoscendū equipolentias
 posuerunt. n. quatuor ordines p^opositio
 num modalium: vt declarat p^o in 2° p^o
 herme. z in quolibet ordie quatuor p^oo
 positiones equeualentes collocarēt. quō
 aut debeant sumi p^oōes in quolibet ord
 dine p duas regulas declarabāt per p^o
 mam regulam sumun. ur p^oōes primi
 ordinis z scōi p 2^a regulam sumuntur
 p^oōes tertij z quarti ordinis. p^oma re/
 gula ē illa cuiuscūq^o d^ocō affirmato z nega
 to attribuitur possibile eidem contigēs
 z ab eodēz remouetur impossibile. z ab
 eius d^ocō opposito remouetur nec^o per
 hoc q^o dicit affirmatio sumuntur propo
 sitiones primi ordinis que regula de se
 patet. ideo non declaro 2^a regula a quo
 dicto affirmato vel negato remouetur
 possibile ab eodem remouetur contin
 gens z eidem attribuitur impossibile z
 eius contradic^o opposito attribuitur
 necesse p hoc q^o dicit affirmatio sumun
 tur p^opositiōes tertij ordinis per hoc
 q^o dicitur negato sumuntur p^opositio
 nes quarti ordinis que doctis clare sūt
 has p^opositiōes distinctas fm ordies
 suos posui in margine vt ille clariores
 appereant.

possibile est esse
contingens esse
nō impossibile ē eē
nō necesse ē nō esse

possibile ē nō esse
contingens est nō esse
nō impossibile ē nō esse
nō necesse est esse.

Dubitat̄ vtz due negationes equiua
leant vni affirmationi

Arguit̄ q̄ nō. pmo sic. Q̄s̄ite adau
get suū sile. sed q̄z negatio est silis alte
ri. ḡ q̄libz negatio adauget alterā. ḡ due
negatōes magis negāt q̄z vna. Cōfir
mat̄ q̄ oīs res p̄ quas cas oritur p̄ eadē
auget. ut colligit 2° et bicoz. sed negatō
ubi fit p̄ negatōem. ḡ augebit p̄ negatō
nem. 2° negatio ita opponit affirma
tioni sicut puatio habitui. vtzputa tene
bra lumini. sed tenebra nō auferit p̄ aliā
tenebrā immo auget. ergo negatio non
aufertnr per aliam negationem immo
magis augetur. Confirmat̄ q̄ nullum
sile destruit suū sile. sed quelibz negatio
est silis alteri. ḡ nulla negatio destruit a
liam. 3° sic. sicut negatio est causa ne
gatōis. ita affirmatio est cā affirmatōis
ḡ a cōmutata p̄portōe sicut negatio ē cā
affirmatōis. ita affirmatio est cā negatō
nis. h̄ oīs est falsum. et nō seqtur ex alio
nisi ex h̄ q̄ ne^o est cā affirmatōis ḡ falsuz
est h̄. Confirmat̄ q̄ sicut se bz affirmatō
ad affirmatōem ita negatio ad negatio
nem sed affirmatio addita affirmationi
magis affirmat vel saltē iducit oppo
situm ḡ negatio addita negationi magis
negat vel saltē iducit opp^o. 4° sic si
negatio esset cā affirmatōis h̄ esset quia
due negatōes se impediret vna. s. impe
diret aliā et eō h̄ aut est falsuz. q̄ pbatur
q̄ aut vna illaz bz tātam vim q̄ tā habz
aliā vel maiore vel minore. Si equalem
vim et ab equalib^o nō puenit ac. ḡ vna n̄
destruit vim alterius. Si vna vim maio

nō possibile est esse
nō contingens est esse
impossibile est esse
necesse est nō esse

nō possibile est nō esse
nō contingens est nō esse
impossibile est nō esse
necesse est esse

rem hz ḡ destruit sociam et nō eō q̄ a p
portione maioris inequalitatis nō pue
nit ac. Confirmat̄ vis negationis p̄cedē
tis. p̄pōem nō impedit ab alia negatōe:
ḡ retinet vim negandi et tener et ans p
barur q̄ vis negandi nō est nisi supra se
quētes terminos ḡ nō est supra p̄ceden
tes et sic regula nō hz vim supra p̄mā tūc
vltra p̄ retinet vim negandi ḡ negat et
si sic ḡ nō affirmat. Pro r̄ntio ne ad h̄
argumēta nō q̄ negatio in p̄posito habz
duplicē vim. vna p̄ncipalem et aliā secu
dariam siue ex cōnti p̄ncipalis vis ei^o est
negare seu destruere q̄cqd̄ inuenit secu
daria vis eius est inducere oppositū ei^o
q̄ inuenit. plus enim intelligimus aliqd̄
destrui p̄ ipam q̄ constitui licet in eodē
instanti fiant bec. Et inducere oppositū
eius q̄ inuenit p̄t eē duplr̄ f^o q̄ p̄t in
uenire affirmat^o vel negatū. si. n. affirma
tum inducit oppo^o. s. negatōem. si x^o ne
gatū inducit oppo^o. s. affirmatōem et sic
p̄z q̄ ex cōnti negatio p̄t facere affirma
tionē l̄z p̄ncipalr̄ semp̄ neget. Ad p̄
muz ḡ dicunt q̄dam q̄ vtz est q̄ oē sile
adauget suū sile nisi vniū impediāt aliud
nō hic vniū impedit aliud r̄one tertij cir
ca qd̄ agunt. q̄ nō possunt sil̄ esse in illo
3° q̄ illud 3° nō est capax illoz duozum.

Uel aliter dicatur q̄ oē sile adauget
suum sile sic est aptū natum augeri. alit̄
nō. modo negatio nō est apta nata auge
ri ex quo vna negatio destruit aliā quas
inuenit. Uel aliter dicat̄ q̄ esse simi
le adauget suum sile. vtz est de his que
h̄nt p̄ncipaliter vim constructiua alicu

ius nō aut destructiuā modo negatō p̄n
cipat̄ h̄z vim destructiuā ideo nō valet

Ad confirmatōem dicit̄ q̄ oīs res auge
tur p̄ illas res p̄ quas oritur si apta nata
est augeri. modo negatio nō est apta na
ta augeri. r̄c. Ad 2^m negat maior imo
negatio opponitur contradicte affirma
tioni. vt homo non homo. vel aliter di
catur negando maiore siue p̄ negationē
intelligamus notam negantē siue nega
tum. nam si intelligitur nota negās nul
lo^o opponitur si vero intelligitur nega
tum. tunc dicitur q̄ affirmatū r̄ negatū
aliter opponitur q̄ p̄uatiue. Ad confir
mationē dicit̄ q̄ nullū siue destruit suuz
sile vel actum sui sitis p̄ se r̄ p̄ accidens
tū p̄t esse hoc sicut vna candela accēsa
liquefacit aliā. r̄ ex cōnti^o t̄nguit illā. vl
aliter dicit̄ q̄ v̄z est i sitibus q̄ habent
vim destructiuam. si aut̄ h̄nt p̄cipaliter
vim destructiuam nō valet. Ad 3^m d̄r
q̄ ar^m a cōmutata p̄portione solū tenet
in q̄titatibus vel cōtinuis vel discretis.
ideo nō v̄z. vel aliter d̄r negatō q̄ argu
itur a cōmutata p̄portione. nā sic argu
tur q̄ sicut se h̄z āns vnus ad āns alteri
us. ita cōns vnus ad cōns alterius vel cō
sed bec nō sic arguitur. r̄c. S̄z debet
sic argui. sicut negatio est cā negationis
ita affirmatio est causa affirmationis. s̄z
negatio est causa affirmationis. q̄ affir
matio est causa negationis. sed minor ē
falsa. vel sic. sicut negatio est causa nega
tionis: ita affirmatio est causa affirma
tionis sed causa negationis est causa af
firmatiouis q̄ negatio est affirmatio. s̄z
dices cōclusio est falsa r̄ nō maior. ergo
minor. r̄c. Ad hoc d̄r q̄ ad maiores q̄
q̄i p̄hs dicit̄. Sicut affirmatio est causa
affirmationis: ita negatio est causa nega
tionis. p̄ negationē nō intelligit notam
negatōis nec p̄ affirmatōez intelligit no
tam affirmatōis. sed itelligit dictū vl̄ si
gnificatū p̄positionis negatū vel affir
matū vt nō cē aial est negatio s̄m ipsum
r̄ cē aial. est affirmatio. r̄ tunc minor est

falsa q̄ causa negationis sit causa affir
mationis. Si autem vis intelligere no
tam negationis. negatur maior: quia nō
est aliqua nota affirmationis que faciat
propositionem affirmatiuam sicut ē no
ta negationis que facit propositionez ne
gatiuam. vnde sine aliqua nota affirma
tionis propositio est affirmatiua: r̄ tam
non est negatiua sine nota negationis p̄
notam affirmationis intelligo aduer
bium affirmandi sicut per notam nega
tionis aduerbium negandi.

Ad confirmationem negatur maior
ad intellectum datum. quia negatio sic
se habet ad aliā negationem q̄ destruit
illam siue actum eius. sed affirmatio nō
destruit actum alterius affirmationis.

Ad quartum dico q̄ quilibet negatō
habet equalem vim cum altera intēsiue
quia sicut vna est apta nata negare quic
quid inuenit ita r̄ altera. Extēsiue autē
vna habet maiorem vim q̄ altera. vnde
que plura destruit maiorem vim habet
r̄ ideo negatio cadens super alteraz ma
iorem vim habet extēsiue q̄ alia supra
quam cadit. r̄ non sequitur. Prima ne
gatio destruit vim secunde. r̄ secunda
non destruit vim prime. ergo propositio
est negatiua: quia prima negatio negat
negatum r̄ illud est affirmare.

Ad confirmationem concedo q̄ pri
ma negatio suam vim retinet. r̄ cum di
cis. ergo negat concedo consequentiam
et etiam vltra ergo non affirmat. nego
consequentiam. vnde principaliter ne
gat ex consequenti tamen affirmat quia
ex consequenti inducit oppositum eius
quod inuenit r̄ cum inuenit negatio
nem inducit oppositum eius. i. affirma
tionem. r̄ sic patet solutio ad argumētū.

Dnuersio est

transpositio subiecti in predi
catum et econuerso. Conuersio po
test tripliciter accipi. Unomodo p̄o cō
uertibilitate terminorum. r̄ sic termini

cōuertibiles dicunt̄ ouerti q̄ se mutuo
iferūt respectu cuiuscūq̄ x̄bi ⁊ t̄pis. vt
hō ⁊ risibile. Alio^o p̄ ouertētia ⁊ sic dici
m^o t̄inos relatiuos ouerti siue dici ad
uertentiā q̄ se mutuo iferūt respectu h^o
x̄bi ē: vt p̄ r̄ fill^o. Tertio^o capit^o fm̄ viz
vocabuli: vt ē sil^o uersio ⁊ trāspō extre
moz p̄pōis. ⁊ sic dicim^o p̄pōnez ouerti
q̄n̄ uertimus extrema ei^o. s. subm̄ p̄dica
tum ⁊ e^o: ⁊ sic accipitur in p̄posito. Uel
pōt dici ⁊ meli^o q̄ est d̄ia inter ouerti/
bilitas ouertentiā ⁊ ouersionē. Cōuer
tibilitas. n. respicit t̄inos ouertibiles. cō
uertētia x̄o respicit t̄m̄os correlatiuos
Sed ouersio respicit extrema p̄pōis.

Aduerte circa diffinitōez ouersionis
q̄d̄ oper̄ sic limitare. Cōuersio est trāspo
sitiō debita subiecti in p̄dicatū ⁊ e^o: uel
siliūm explicite uel implicite. Dicit^o p̄io
trāspō loco generis q̄ in plus se h̄z q̄
ouersio ois. n. ouersio est trāspō sed nō
e^o: Dicit^o 2°: debita. p̄pter ōsilem sup̄pō
nem generalē q̄ d̄z remanere in extrēis.
P̄io qua p̄t̄icula aduerte q̄ si d̄z fieri re
cta conuersio termini nō debēt habere
confuilem sup̄positionem generalem
an̄ trāspōem ⁊ post. H̄ialis sup̄positio ē
m̄alis sup̄pō ⁊ p̄sonalis. ⁊ sp̄ales x̄o sup
pōnes sunt d̄screta d̄f̄nata cōfusa t̄m̄
cōfusa d̄istributiua. Jō illa nō est recta
ouersio dicendo hō est nomē nomē ē hō.
q̄ nō est trāspō debita cū termini non
feruent eandē sup̄pōem ḡnalem i vtra
q̄z. p̄pōe. q̄ in p̄ma li hō sup̄ponit māia
liter. in 2° x̄o p̄sonalr. patz p̄ magistrū i
sexta ⁊ septima regula illius capituli.
Ut aut̄ coḡscaat quō termini sup̄ponant

Secūdo p̄pter ōsilem qualitātē p̄pō
nis q̄ ēt d̄z remanē in vtraq̄z. p̄pōe. quia
aliter nō esset bona ouersio. q̄d̄ qualiter
sit uide in q̄ōne d̄ sūmulas. Dicit^o 3°: sub̄i
in p̄dicatū ⁊ e^o. q̄ si fieret t̄m̄ tranposi
tio vni^o extrēmi nō esset ouersio. Dicit^o
4°: uel siliūm. p̄pter p̄pōem modalē cū
ius subm̄ nō pōt transponi in p̄dicatum
nec e^o: q̄ cū subm̄ est. platū nō ampli^o

pōt resumi. Dicit^o 5°: explicite uel implici
te. p̄pter tales ⁊ e^o: vt si dixeris ois hō ē
aial ⁊ e^o: si e^o: est implicite ouertēs illi^o
ois hō est aial q̄ equalz huic oē aial ē hō
Mag^o addit aliā p̄t̄icula in logica mag^o
s. copula manēte. hec t̄m̄ meo iudicio vi
detur sup̄p̄le poni. q̄ si copula nō māe
ret in 2° p̄pōe nō esset p̄pō. ⁊ cōsequenter
nō cēt trāspō subiecti in p̄dicatū. e^o:
Si t̄m̄ uelis q̄ diffiniatur ouersio in cōs
put est communis ad bonā ⁊ malam re
moueat 2° particula. s. debita toto re
siduo remanēte. hoc uide ample contra
sūmulas. Et hec diuidit in ouersionem
simplicē p̄ accidens ⁊ p̄ contrapōez. Ad
uerte q̄ de sp̄ibus conuersionis sūt due
opinionēs. Una est cōis q̄ tres sūt sp̄es
conuersionis. s. simplex p̄ accidēs ⁊ per
contrapositōem. Has tres sp̄es Boe
cius assignat in libello de sillogismis ca
thegoricis. ⁊ hanc opinionem sequit^o in
presentia magister. Alia est opio quā
tenet magister in logica magna. s. q̄ tres
sunt species conuersionis. s. simplex per
accidens ⁊ preter quāritatē. cōuersiōem
enim per cōtraspositōem negatur. Con
uersio preter quāritatē implicite uel ex
p̄licite est debita trāspōsitiō extrēmoz
copula manēte: cuius alterū extrēmū tā
implicite q̄ explicite caret quāritate lo
gicali. ⁊ illo modo cōuertuntur exclusi
ue cū suis vniuersalib^o de terminis trā
spōsitis ⁊ p̄positōes. modales adinuicēz
de sensu compositi. uide illa. t̄m̄ homo
currit sic conuertit^o p̄ conuersiones que
dicitur preter quāritatē omne currēs
est hō fortem currere est possibile ouer
titur in istā. possibile est forte currere.

Dubitat^o q̄ uident^o eē due alie sp̄es
ouersionis vltra illas. Nam facta trāspo
sitione extrēmoz si mutet^o qualitas ⁊ n̄
quantitas. vt dicendo. ois hō est aial. oē
aial nō est hō est conuersio. vt p̄z p̄ diffi
nitōem conuersionis. ⁊ t̄m̄ sub nulla illa
rum sp̄erum est. ḡ r̄c. Item si mutet^o quā
ritas ⁊ qualitas. vt dicēdo. ois hō ē aial.

aliquod aial non est homo, est et conuersio. ut patet
et sub nulla illa respectu est. Galie species sunt
tenet natura: quod nihil est genere quin sit in
specie. 4. topi. Dicendum quod argumentum
concludit quod sunt a species conuersiois sicut non
conuersiois quod conuersio diuidit in bonam et
malam. sicut solum magister dat species conuersiois.
Uide bene bene ample contra simulas.

Conuersio simplex est transpositio subiecti
in predicatum et e conversio eadem qualitate
et quantitate. Aduerte primo quod due parti-
cule sunt in hac diffinitione. Prima trans-
positio subiecti in predicatum et conuer-
sio ponitur loco generis quod omnis conuersio
simplex est transpositio subiecti in predicatum
et conuersio et non est. Secunda particu-
la manet eadem qualitate et quantitate est
loco differentie per quam differt a conuer-
sione accidentis in qua non manet eadem
quantitas sed bene qualitas. Differt etiam
a conuersione per oppositionem in qua non ma-
net eadem qualitas sed bene quantitas. unde
per qualitatem intelligimus qualitatem propo-
sitionis et etiam terminorum modo sicut in conuersio-
ne per oppositionem manet eadem quantitas. propo-
sitionis. non tamen manet eadem qualitas propo-
sitionis cum termini finiti in terminis infinitis mu-
tetur finiti autem termini sunt affirmatiui
infiniti autem negatiui. Uel potes di-
cere quod per qualitatem non dicitur a conuersione
per oppositionem. quia per qualitatem solum intelligitur
qualitas propositionis: sed sicut dicitur de diffini-
tione spiritus specialissime quod est intelligenda
cum precisione. quod aliter competet generi
sic. sicut species est predicatum de pluribus nu-
mero solum ita quod si solum additur ne co-
petat diffinitio generi. Ita diffinitio in
proposito conuersiois est intelligenda cum
precisione sic. sicut conuersio simplex est transpositio
subiecti in predicatum. et e conversio manet eadem quali-
tate et quantitate solum. ita quod si solum mibi im-
portat idem quod hec pericula nulla alia va-
riatione facta quod non competit conuersi-
oni per oppositionem. et sic per istam periculam ma-
nente eadem qualitate differt a conuersione
accidentis. sed per si solum vel nulla alia va-

riatione facta dicitur ab illa per oppositionem.
Aduerte 2. quod sunt due opinionis diuer-
se declarantes quod per quantitatem intelligi-
re debemus. vna est opinio magistris qui
vult quod per quantitatem intelligamus suppositi-
onem specialem terminorum ut ipsemet declara-
rat in tractatu de simulacris: ita quod remane-
re eandem quantitatem in conuersa et conuertente
est quod terminis supponatur eodem modo spacialiter.
Dico spacialiter quod speciales suppositiones que
sunt discreta determinata confusa tamen et di-
tributiva. generales vero sunt malis et per-
sonalis. Dicitur ergo spacialiter quod suppo-
nuntur termini eodem modo generatur in omnibus
conuersionibus sed non spacialiter. In simpli-
ci autem conuersione debet supponere eo-
dem modo spacialiter.

Alia est opinio communis quam sanctus do-
ctor sequitur in logica sua dicens quod per qua-
ritatem propositionis in conuersionibus nos debe-
mus intelligere illud id est quod indicatur
per illud et sum. v. quanta pars in sin. s. vltimam
pericularem indefinitam et singularem. et
sic remanet eandem quantitatem est quod si per
ma erat vltis et etiam 2. dicitur esse vltis. et si
alterius quantitatatis. et 2. dicitur esse eiusdem

Ex his patet quod illa perpositio fortis est homo
secundum primam opinionem conuertitur in istam ho-
mo est fortis. cum tamen secundum 2. opinionem non
possit conuertitur aut saltem nec conuertatur.
Sicut ista tamen currens est homo secundum primam con-
uertitur in istam. homo currit. cum tamen
non sit conuertibilis etiam secundum 2. opinio-
nem. Et sic patet quod multum differunt iste opi-
niones.

Aduerte 3. circa diffinitionem quod hec con-
uersio dicta est conuersio simplex. quia
sit sola extremorum transpositio nulla
alia variatione facta in conuertente et in
conuersa. Licet hoc verum sit secundum vltimam
opinionem. non tamen videtur secundum intentiones ma-
gistris. quia aliquando est alia oratio inter
conuersam et conuertentem. quia stat per
magistrum quod conuersa sit singularis et
conuertens indefinita et contra. et stat
quod vna sit alicuius quantitatis et altera

nullius. Potest tamē dici q̄ in uerfioe
simplici vt simplex fit trāfpoſitio extre
moz. vnde ſi alia variatio fit illa nō fit
in uerfione ſimplici vt ſimplex eſt quia
in qualibz ſimplici fieret. qđ falſum eſt.

Uel dicēdū alit ad p̄ncipale q̄ cōuer
ſio dicta eſt ſimplex q̄ mior variatio fit
iter cōuerſā z cōuertētē uerfionis ſim
plicis q̄ aliaz uerfionū. Unde triplex
uariatio p̄ncipalit fieri pōt. qz aut tran
ſpoſitio extremoz aut mutatio q̄litate
terminoum: aut mutatio quantitatis.
In conuerfione ſimplici fit p̄ma in ali
is vero plures.

Cōuerfio per accidens
eſt tranſpoſi
tio ſubiecti in p̄dicatū z cōuerſo manē
te eadem qualitate. ſed mutata quātitā
te zc. Aduerte circa diſſinitū q̄ hec cō
uerſio ē p̄ accidens qz vltra trāfpoſitio
nē extremoz fit mutatio z variatio ali
cuius accidentis. ppōis vt puta quātitā
tis ſiue p̄ quātitate tu intelligas ſuſo
ſitionem ſiue vltimatē vt p̄ticularitatem
Diſſinitio de ſe nota ē per ea que dicta
ſunt ſupra. Nā li trāfpoſitio ſubiecti i p̄
dicatū ē ſicut genus ſed manēt eadem
qualitate z mutata quantitate ē differē
tia per quam diſſert ab alijs ſpeciebus
conuerſionis.

Cōuerſio per contra
poſitionem
eſt tranſpoſitio ſubiecti in predicatum z
ecōtra manente eadem q̄litate z quanti
tate ſed mutatis terminis finitis in ter
minos finitos. Aduerte circa diſſini
tum q̄ hec cōuerſio dicta eſt p̄ poſitio
nem qz termini ſumuntur ōrio mō quo
ad ſignificationem. Nā homo ſignificat
hoiem non homo ſignificat cōtradictō
riuz hōminis cū p̄im^o fit termin^o finit^o
z ſecundus terminus iſinit^o. Quid autē
fit terminus finitus z iſinit^o dictum ē
ſupra. Diſſinitio de ſe nota eſt. Nam li
tranſpoſitio ſubiecti in predicatum ē ge
nus manente eadem q̄litate z q̄titate ē

vna d̄ra per quam diſſert a conuerſioe
p̄ accidēs mutatis terminis finitis i ter
minos finitos eſt vna alia d̄ra per quaz
diſſert a uerfione ſimplici. Dubium
p̄. chū eſt quō remaneat eadē q̄titas
i d̄ra ſuppoſitio in conuerſa z cōuertē
te huius cōuerſiois per poſitionē: quia
de facto termini nō ſupponunt eodem
modo i vtraqz vt dicēdo omnis homo
ē animal li conuertat p̄ poſitionem ſic
omne non aial eſt non homo ille termi
uus q̄ ſuſe t̄m in 2° z i^o terminus q̄ ſuppo
nit ofuſe t̄m in 2° z i^o ſtat in 2°. diſtributue

Ad hoc dō q̄ manet eadē ſuppoſitio
poſitionis nō aut terminoz. h̄bigratia
q̄ li in vna poſitione vt in cōuerſa eſt
ſuppoſitio d̄terminata z diſtributua z
in cōuertente ſitr ſed t̄m t̄m nō retinēt
eamdem ſuppoſitionem quia in cōuerſa
ſupponūt vno^o z in conuertente alio mō
Uel dicatur q̄ manet eadem ſuppoſito
extremorum ſecūdum denominationez
ſed non terminoum dico nō terminoz
qz t̄m nō eodē modo ſupponūt i vtra
qz extremoz aut ſecundum denomina
tionē dico ſic. qz ſubiectū cōuerſe z con
uertētis eodem modo ſupponūt z ſitr
poicātū vtriuſqz eodem modo.

Feci ſimpliciter cōuertitur eua per acci.
Aſto per contra ſic fit cōuerſio tota.

Aduerte circa hos x̄ſus quia due op̄
niones ſunt. Una ē magiſtri h̄ qui vult
q̄ iſti x̄ſus ponāt ſolū gra exempli quia
non ſolum feci. i. vltis negatiua z p̄ticu
laris affirmatiua cōuertitur ſimpliciter
ſed quelibz ppō potēſt ſimpliciter con
uerti in q̄cūqz. i. in q̄ fit trāfpoſitō extre
moz z maneat eadem qualitas z eadem
ſuppō terminoz. Similiter non tantuz
eua. i. vltis negatiua z vniuerſalis affir
matiua conuertuntur per accidens ſed
quelibz p̄poſitio potēſt conuerti per
accidens in quācūqz aliam in qua fit trā
ſpoſitio extremorum manente eadez q̄
litate ſed mutata q̄titate. i. ſuppoſitioe.

Alla hō est opinio cōmūnis q̄ vult q̄ isti termini nō ponant tantū gratia exēpli imo gra x̄itatis, ita q̄ sola vniuersalis negatiua ⁊ p̄ticularis affirmatiua cōuertuntur simpliciter ⁊ ita de alijs suo mō dicat. Et hec opinio p̄ q̄ritate non intelligit suppositione, i.e. vniuersalitate p̄ticularitatem. Vltimus hec opinio vult q̄ qlibet bona cōuersio sit bona cōna siue sit cōuersio simplex siue per accidens siue p̄ suppositionem. Opinio aut̄ p̄ma vult q̄ solū ueritio simplex sit vniuersaliter bona consequentia nō āt alie. De his autem opinionibus vide ample tra. i. iūmulas vbi defendim⁹ vtrāq̄.

De p̄positione ipotbetica.

propositio ipotbetica

e illa rē.

Aduerte circa diffinitū q̄ p̄positio ipotbetica idē ē q̄ suppositiua. Ipotbetica. n. d̄r ab ipso q̄ ē ius ⁊ thes̄is positio. i. suppositiua. Dicitur suppositiua q̄ vna pars alteri sup̄pōit. Cū tū tamē quelibz ipotbetica sit suppositiua dubiū est vide in tractatu d̄ iūmulas.

Aduerte circa diffinitōez q̄ illa ponitur loco generis sed li que habz cathegorematicas cōiūctas p̄ nōz ponit loco d̄rie. p̄ hāc. n. p̄ticulari differt a cathegorematica cui⁹ p̄tes p̄ncipales s̄t subm̄ pdicatū ⁊ copula ⁊ nō due. pp̄tes cathegorematice ⁊ p̄ cathegorematicas h̄ itelligim⁹. h̄as cathegoricas ⁊ ēt illas q̄ habet modum ⁊ similitudinem cathegoricarū. Oro aut̄ habet similitudinem cathegoricarū q̄n̄bz subiectum pdicatum ⁊ copulam q̄uis non sit h̄a. pp̄o cathegorica q̄ ista est p̄positio ipotbetica. Si aut̄ christus esset albus antichristus esset coloratus ⁊ tamen orationes ex quibus cōponitur non sunt pp̄tie cathegorice sed h̄nt similitudinē cathegoricarū in h̄ndo subiectū pdicatum ⁊ copula; tanq̄ p̄tes p̄ncipales sūt. Tres sūt ip̄es ipotbeticarū non equiualentium in signō scilicet cōditional copulatiua ⁊ disiunctiua

Allē vero vt local causalis temporalis non sunt ipotbetice sed cathegorice rē.

Aduerte q̄ de spēbus p̄positionū ipotbeticarum sex fuerūt opinionones vt recitat magister in logica magna. Quiddā. n. tres posuerunt. s. copulatiua d̄stinctiua ⁊ cōditionalē. Logicas vero sub cōditionali intelligit. ⁊ hec opinio cōis ē quā seq̄t magister. vbiq̄. alij quinqz posuerunt alij sex. alij septem. alij decem: alij duodecim. Inter q̄s opinionones tres famosiores sunt. s. p̄ma que dicit tres assignatas esse. 2. eit que dicit esse quinqz illis tribus addendo duas. s. causalem ⁊ temporalem ⁊ hec fuit opinio guilicelmī feraberich. Tertia est que d̄r esse septē addēdo duas. s. localē ⁊ expletiuam cui⁹ nō est li q̄uis vel licet: ⁊ fuit opinio strodi in cōiis suis. Qui hō dixerūt esse sex remouerūt expletiuā ⁊ alias sex assignabant. Superueniat Paulus p̄gulensis qui posuit octo species ill̄ assignatas addendo effectiuam vt q̄a dies est sol ē super teram ⁊ hoc dico in affirmatiuis. in negatiuis etiam totides posuit. Qui vero dixerunt decem quinqz affirmatiuas assignatas dicebant ⁊ quinqz negatas.

Qui vero duodeci sex affirmatiuas ponebat ⁊ sex negatiuas posuerunt. In sūma ergo septem sunt opinioes de spēciebus ipotbeticarum quarū p̄ma melior est meo iudicio ⁊ ideo sequimur istā.

Aduerte q̄ rōes q̄re ille tr̄cf. s. local cālis ⁊ r̄p̄alis nō s̄t ipotbetice sc̄dm̄ maḡistrū s̄z cathegorice tales assignant ab ipo logica maḡ q̄ nō maior rōne ille essent ipotbetice q̄ alie. pp̄tes cōstitutie p̄ alias notas aduerbiales vt c̄luctiua ⁊ sic s̄titudinaria ē ipotbetica. vt dicēdo scripsi sic rogasti me ⁊ fortes r̄ndet sic eum docuit plato. S̄it̄ cōpatiue essent ipotbetice vt dicēdo tā bon⁹ ē fortes q̄ bon⁹ ē plato ⁊ sic discurredo p̄ alias nō aduerbiales q̄d ē falsū. q̄ āt sint cathegorice p̄bat sic q̄ equalit cathegorice facti eisdem finis sola nota resoluta in illud.

cul equalit vñ dicēdo qñ sortes currit
 ipse mouet equalit huic qñqz sortes cur
 rit cā q ipse moueat. Quis ḡ ples cathe
 gozicas cōtinerē vñ deat tāqz pncipales p
 tes. tñ i eis subiectū r p̄dicatū r copula
 sūt pncipales ptes qz i orationes sūt sic
 subiectum vel p̄dicatum rē.

Propositiō

conditio /
 nal est ista
 In qua coniungūt p̄tes cathe^{ca} p notas
 conditionis vt si tu es homo tu es aīal.
 Aduerte qz diffiniō sic limitat. Propō
 ditiōalis ē ista. i. ē ppō i qua coniungūt
 p̄tes cathe^{ca} vel se hñtes p modū cathe
 gozicaz p notā ditiōis. p̄ p̄ticula elo
 co generi. 2° loco d̄re per quā differt ab
 oib^{us} cathegozicis: r addit vñ seq̄ hñtes
 p modū cathegozicarum vt diffi^o p̄petat
 cuius ditiōali qñ i^o ē ditiōal si antichri
 stus esset alb^{us} antichrist^{us} eēt colorat^{us} r
 tñ nō iungunt i ea plures cathe^{ca} s; bñ
 se hñtes p modū cathegozicaz. Si tamē
 velles sup̄plere dicas qz p li cathegozice
 intelligit tā has cathegozicas qz nō has
 3° hō p̄ticula est etiam loco d̄re p quam
 d̄r ab alijs ipoteticis.

Aduerte 2° qz nō ditiōis si dupl^{er} su
 mit. i. ditiōnati r ditiōalif. p^o sumit
 qñ cōiungit tinos. 2° sumitur qñ cōiun
 git ppōes ex^o p̄mi. vt dicēdo oē falsū si
 ē ipossibile nō ē vez. ex^o scōi vt dicen
 do si tu es hō tu es aīal.

Propositiō ditiōnal
 alia affir
 matiuā alia negatiuā. Affirmatiuā ē ista
 In qua nō cōditionis affirmat. Negatiuā
 ē illa i qua nō ditiōis negat.

Aduerte qz si nō conditionis o3 nega
 ri o3 qz negatio supra ipsam cedat r hoc
 pōt tripliciter fieri vno qñ p̄ponitur
 sibi imēdiatē r nō toti ppōi dicēdo tu
 es rōnalis non si tu es irrōnalis. 2° qñ
 p̄ponit toti ppōi r non sibi imēdiatē vt
 dicēdo non tu es rōnalis si tu es ieratō
 nalis. 3° qñ p̄ponit sibi imēdiatē r toti p
 pōi vt dicēdo non sicut es hō tu es asin^{us}

qñ autē ponit inter p̄tes nō ē negatiuā cū
 negatio nō cadat. s. notā ditiōis vt di
 cēdo. si tu nō es aīal tu nō es homo ista
 est affirmatiuā r non negatiuā.

Aduerte qz ditiōnalis negatiuā eq
 ualet vñ aduersatiue facte ex antecede
 te r opposito cōntis vt illa nō si tu es ho
 mo tu es asinus. equalit huic quis tu sis
 hō tu non es asinus. Ad v̄ritatē cōditiō
 lis affirmatiue requirit r sufficit qz op
 positū cōsequētis repugnet antecedeū vt
 si tu es hō tu es animal. Ad falsitatē reg
 rit r sufficit qz oppositū cōsequētis stet
 cū antecedeū vt si tu es hō tu sedes.

Aduerte qz cōtradictoriū cōsequētis
 d̄r tūc repugre antecedeū qñ ex illis non
 pōt fieri vna copulatiuā possibilis r sic
 idem est oppositum cōntis repugre ante
 cedeū r ipsū nō posse stare sicut cū ante. I3
 tñ strodus in vigesima quarta r̄gula ve
 lit qz posse stare cū alio sit superi^o ad re
 pugnare. qualiter tñ h̄ sit vide supra cō
 sequētias in 2° nōto pro declaratiōe cō
 sequētie bone.

Aduerte vlteri^o qz magister nōnter
 dixit cōditionalis affirmatiue qz i cōdi
 tiōali negatiuā hoc nō ē vez qñ stat cō
 ditiōalē negatiuā eē verā r tñ oppositū
 cōsequētis stabit cū ante vt i illa nō si tu
 es aīal tu es hō i^o ē vera qz ei^o d̄dic^o affir
 matiā ē falsa r tñ oppositū cōntis stat cū
 antecedeū. s. tu nō es hō stat cū illa tu nō
 es aīal r itelligere ē d̄ ditiōalē denoia
 ta li si r nō a li nisi. De possibilitate r im
 possibilitate necessitate r cōtingētia si o3
 dicere qz ois cōditionalis possibilis erit
 v̄ra r necessaria r ois falsa ē impossibilis
 nulla autem est que sit cōtingens.

Aduerte qz rō hū^o. i. qz ois ditiōnalis
 sit vera regrit qz nō possit esse ita sicut
 adequate sicut p̄ ans q sit ita sicut ade
 quate significat p̄ cōsequēs. i. qz sit neces
 saria habitudo iter v̄ritatē antis r cōntis
 r si ē necessaria habitudo tūc est neces
 saria r etiam possibilis ḡ si est v̄ra est si
 militer necessaria r possibilis.

*Ratio autem quare falsa est impos-
 sibilis ē q; duoz oppositoz si vnū ē ne-
 cessariū aliud ē impossibile. cū ḡ cōditio-
 nalis vera sit necessaria seq̄ q; fca sit i
 possibilis. Vel aliter r formalius si cōdi-
 tioalis ē hā illatio ē bona si illa^o ē bona
 ē necessaria cōsecutio cōsequētis ex an-
 cedēte r si ē necessaria cōsecutio cōsequē-
 tis ex antecedente cōsequētia ē bona r
 necessaria ḡ a p^o ad vltimū si cōditional-
 est hā ipa ē necessaria r cōsequēter pos-
 sibilis. Rō scūdi dicta ē q; si vnū oppo-
 sitoꝝ est necessarium reliquum erit
 impossibile.

Aduerte 2° qd velit dicere illud di-
 ctū cōe. s. cōditōal nībīl pōit inēē r sīlr
 cōnā. Dī q; nībīl alīd vlr dīcē nīsi q; cōe
 dēdo cōditōalē aut cōsequētīā nō oz anīs
 est^o vlr cōnīs cōcēdē r sīlr negādo cōditōa-
 lē vel cōsequētīā nō oz negare anīs eius
 vlr cōnīs. Vel per alia verba Conditiona-
 lis nībīl ponit inesse q; ex cōditionali nō
 seq̄ formalr suū ancedēs nec suū cōnīs
 sed cōcedere cōditōalē aut cōsequētīāz
 est cōcedere cōnīs debite iferri ex an-
 cedēte r negare cōsequētīā ē negare cōnīs
 debite iferri. ex ancedēte. Iste regule di-
 cunt de cōditionali denoinata a li si.

Aduerte q; due sūt note cōditōis. vna
 est affirmatiua vt si alia negatiua vt nī
 si que equiualeat bulc q; est si nō. Modo
 dicit magr q; i^o regule date tenēt d cōdi-
 tioalē de notata a li si. non aut oēs te-
 nēt de cōditōali dnotata a li nisi. Cū
 regla q; data ē d hītatē cōditōalīs. s. q; re-
 grif q; oppositū cōnītis repugnet ancedē-
 ti. nō tenet i cōditōali dnoīata a li nisi q; r
 stat q; illa sit vera. r tñ oppositū cōnītis
 stabit cū ancedēte. vt ista nisi tu es aīal
 tu nō es bō est hā. r tñ opp^o cōnītis. s. tu
 es bō stat cū ancedente. s. tu es aīal.

Posset tñ dīcē q; oppositū cōnītis re-
 pugnat ancedēti implicātī illā negatōem
 non que implicite continetur in li nisi
 r tūc dīcēdo. nisi tu es aīal tu nī es bō. affi-
 ē tu nī es aīal. qd p; resoluēdo li nisi i si nī

r tunc opp^o consequētis nō repugnat
 sibi. s. tu es homo.

Platiua est

illa que h; plures categoricas
 diūctas p notā coplatōis r. vt tu es hō r
 tu es aīal Aduerte q; diffinitō ista litat
 es sic diffinitō d p pōe cōditōali. Aduer-
 te 2° q; nota copulatōis duplr pōt sumi
 .s. copulatiue r copulati. Copulatiue su-
 mit qñ copulat p pōes. Copulati hō qñ
 copulat cīnos. Copulati ad huc duplr
 .s. collectiue r diuisiue. Diuisiue sumit
 qñ ex p pōe cui^o ipsa ē ps seq̄ copulati
 ua de cōstitibus terminis vt sortes r pla-
 to currūt. ḡ sortes currūt r plato currīt
 Collectiue hō qñ nō seq̄ huiusmōdi cop-
 ulatiua d cōstitib^o cīnū. vt fortes r pla-
 to sufficiūt trabē nauiz. ḡ fortes sufficit
 trabē nauiz r plato sufficit trabē nauiz
 nō valet cōnīta positio q; nullus eoz suf-
 fi ciat. sed ambo sit.

Copulatiua alia affirmatiua r ē in q
 nota cōpositōis affirmat. Alia negatiua
 r ē i q; nota copulatōis negat.

Aduerte q; nō copulatiōis negat qñ
 negatō cadit s ipaz. Cadit aut s ipaz du-
 plr. Aut qñ negatio p pōit totū p pōi: vt
 dīcēdo. nō tu es hō r tu es aīal 2° qñ p/
 ponit note copulatōnis r nō totū p pōi
 vt dīcēdo tu es hō nō r tu es aīal. p^o ē
 h; cōsuetū mōz loqēdi 2° hō mō h; cōsu-
 etū mōz loqēdi. Ad hītatē copulatiue
 affirmatiue regrif quālz ptē pīcipales
 fore verā vt tu es hō r tu es aīal. Ad fal-
 sitatē hō sufficit vnā ptē cē falsam. vt
 tu es hō r tu es asinus.

Aduerte q; magister p^o notanter di-
 cit affirmatiue q; copulatiua negatiua
 pōt esse vera. cuius tñ vna ps pīcipal
 ē falsa. vt illa non tu es hō r tu es asin^o
 Dicit 2° quālz ptē pīcipalē. q; aliqua ē
 copulatiua affirmatiua vera cui^o vna
 ps ē falsa dīcēdo. tu es hō vel tu es asi-
 nus r tu es animal. illa ps tu es asinus
 est falsa. sed nō est pīcipalis: p;: vñ ali

quādo copulatiua ē cōposita tm̄ ex dua
 bus propositionibus ⁊ etiā quelz illaz
 ē ps pncipalis ei⁹. Aliqñ hō ē cōposita
 ex plurib⁹ ⁊ tūc vna pf pncipalē ē tota i⁹
 oſo q̄ pcedit notā copulatiōis ⁊ altera
 ps ē tota alla oſo q̄ sequi nō coplatōis.
 vñ illi⁹ tu es hō tū es asin⁹ ⁊ tu es aial
 Prima ps pncipalē ē tu es hō vel tu es
 asin⁹ ⁊ secūda tu es aial. Pro falsita
 te hō copulatiue affirmatiue sufficit vnā
 ptē pncipalē eē falsā cuius rō ē qz ad d̄
 struendū sufficit vnū. ad cōstruendū hō
 pla. Jo d̄f topi. 2° q̄ facill^o ē destruē. q̄
 construere vcrum autem cōsistit i con
 structiōe ⁊ s̄z i d̄structiōe. nā vez ē qd̄
 est ⁊ q̄qd̄ pōit i hac d̄finitioe ē affir^o
 s̄z hō ē qd̄ nō ē s̄o i hac d̄finitioe pōi
 tur negatio q̄ ē affirmati d̄structiō. Un̄
 copulatiua pōt eē f̄ta dupl^r. vno^o qz tm̄
 vna ps pncipalē ē f̄ta. alio^o qz ambe ptēf
 sūt f̄te. Ad possibilitatē regrit quālz
 ptem eē possibile nullā alteri icōpossi
 bilē. ad ipossibilitatē ei⁹ sufficit vnam
 ptē eē ipossibile. aut vnā alteri icōpos
 sibile. Exēplū p̄mi vt tu curris ⁊ tu es
 asinus. ex^o secūdi tu es ⁊ tu nō es.

Aduerte tue cōditiones regrunt ad
 possibilitatē copulatiue. Prima q̄ que
 libz ps sit possibilis 2° dato q̄ quelz ps
 sit possibilis q̄ vna nō sit incōpossibilis
 alteri qd̄ tm̄ intelligit i copulatiua scā
 ex duabus p̄pōib⁹. si aut̄ eēt scā ex plu
 ribus p̄pōitionib⁹ vt illa ois homo
 currit ⁊ tu es hō ⁊ tu nō curris intelligi
 tur q̄ nō sit icōpossibilis alteri v̄l alijs
 Un̄ i exēplo dato ista tu nō curris ē in
 cōpossibilis illis duabus lz cuiuz illarū
 sit cōpossibilis. Uel dicas q̄ intelligitur
 i oī copulatiua q̄ si ille due cōditōes ad
 sunt illa erit possibilis. ⁊ secūda cōditōe
 q̄ vna non sit incōpossibilis alteri.
 In hac copulatiua aut̄ data facta ex tri
 bus p̄pōitionibus lz vna sit compossi
 bilis alteri tñ vna pars pncipalis non
 erit compossiibilis alteri vt pz ideo nō
 est possibilis. Ad impossibilitatē hō

sufficit vnam illarum deficere. Ad ne
 cessitatem copulatiue regrit q̄lz eē ne
 cessariū. Ad cōtingentiā hō regrit vnaz
 ptēz esse cōtingentes alterā aut̄ nō esse i
 possibile nec eides incōpossibilez vt tu
 curris ⁊ tu es homo.

Aduerte q̄ ad cōtingentiā tres cōditō
 nes regrunt ⁊ si vna illaz defecit n̄
 est cōtingens. Prima q̄ vna pars sit cō
 gens ⁊ ppter huius defectū ista non ē
 cōtingens deus est ⁊ homo est animal.
 Secūda q̄ altera nō sit impossibilis ⁊
 propter defectū huius ista non est con
 tingens quāuis ad sint prime due cōditō
 nes scilicet tu es ⁊ tu nō es. Ad neces
 sitatem hō tātū vna cōditō regritur. s.
 q̄ q̄lz ps necessaria pncipalis.

Disiunctiua est

illa in qua cōiunguntur plures ca
 thegorematicę p notā d̄iunctiōis. vt tu
 es homo vel tu es asin⁹.

Aduerte q̄ d̄iunctio illa limitat̄ sic
 aliarum ipoteticarum d̄iunctiones/
 limitantur.

Aduerte secūdo q̄ nō d̄iunctiōis v
 potest sumi dupliciter. s. d̄iunctiue ⁊ d̄
 iunctim. D̄iunctiue sumit̄ quādo cōiungit
 p̄pōitiōnes vt tu es homo v̄l tu es ani
 mal. D̄iuncti sumitur qñ ēminos vt so
 tes v̄l plato currit. D̄iunctz adhuc du
 plicter potest teneri. s. diuisiue ⁊ colle
 ctive. Diuisiue sumitur qñ ex ipso d̄iū
 cto sequit̄ d̄iunctiua de similibus ēmi
 nis. vt fortes i plato currit q̄ fortes cur
 rit v̄l plato currit. ⁊ ēt a qualibz pte d̄
 iuncti ad ipm̄ d̄iunctū. valet cōtia. vt tu
 es homo. q̄ tu es homo v̄l asin⁹. Colle
 ctive vero tenetur quādo ex huiusmōi
 d̄iuncto nō seq̄ d̄iunctiua de cōsimili
 b⁹ terminis vel ex qualz parte d̄iuncti
 nō sequitur ipsum d̄iunctus. verbi gra
 tia nō sequit̄ ego differo a te. q̄ ego dif
 fero a te vel a me quia sequeretur q̄ nō
 essem tu vel ego. qd̄ ē falsum.

Similiter nō sequitur. tu scis regem

sedere: ergo tu scis regem sedere. vñ tu scis nullum regem sedere. qz antecedens est verum. vt patet officia biliter z con sequens est falsum.

Dubatur quomodo p notam disiunctiōis cōiunguntur plures cathegorematicæ. qz videtur oppositū. i. q nō disiunctiōis disiungat. Nā disiungere est, separare vel diuidere signo. tal nō disiunctiōis separat z diuidit quō est veruz q cōiungatur. Ad hoc respōdet donatus q nota disiunctiōis cōiungit voces. disiungit tamē sensū. i. signū. z sic nō icōuenit q vnū z idē disiungat z cōiungat respectu diuersoz. Sed dices q qz tunc nulla est disiunctiua mētalis cum nō sint voces in intellectu quas possit coniungere. Dicendū est q donatus loquitur solum de disiunctiua vocali cum maxime grāmaticē versetur circa sermonē. Si autē volumus vñ loqui de disiunctiua siue i mēte siue i voce siue in scripto sic dicēdū est q nō disiunctiōis finos vel ppōes cōiungit z disiungit signa tunc. De hoc tñ vide ample sūmulas quia auctor modozum significandi mōdet donatum zc.

Propositionū disiunctiuarū. alia est affirmatiua z ē in qua nō disiunctiōis affirmatur. alia est negatiua z est i qua disiunctiōis negatur.

Aduerte q nota disiunctiōis negatur quando cadit s ipsam. Cadit autē s ipsā dupliciter aut quando preponitur toti propositioni vt dicēdo nō tu es capra vel tu es asinus aut qñ imēdiate pponitur sibi vt dicēdo tu es capra nō l tu es asin^o. p^o tñ hoc ē s^z cōsuetuz mōm loquēdi. 2° hō modo secūdū, incōsuetū modū loquēdi zc. Ad veritatē disiunctiue affirmatiue sufficit vnam prem esse veram vt tu es homo vel tu es asinus. Ad falsitatem requiritur qlibet partē esse falsam vt tu curris vñ baculus stat in angulo.

Aduerte q circa hoc due opiniones

sunt. Una opinio est quaz sequitur magister petr^o hispan^o dicēs. Quā disiunctiua ē hā si vna pars est vera. z ad huc si que libz pars ē hā disiunctiua ē hā z ideo dicit magister q sufficit vnā ptē cē verā z nō dixit requiritur. qz si ambe ptes sūt vere ad huc ipsa est vera

Alia est opinio quā sequitur sacrus doctor i logica sua z algaçel z plures alij dicētes q disiunctiua o^z esse hā tñ vna ps o^z esse vera. Si autē ambe ptes cēt hēc disiunctiua cēt falsa z vtracqz opinio p se hz rōem. Prima opinio maxime fundat s ouab^o rōib^o. priā ē arguēdo a pte disiunctiue ad totā ad disiunctiua^z sine impedimēto cōsequētia est bona q ista cōntia ē bona tu es hō q tu es homo vel tu es animal o^o tenet. tunc vltra i^o cōntia ē bona z añs erit vez q z cōntia s^z cōntia est disiunctiua q hz ambas ptes veras q disiunctiua talis ē hā. 2° rō ē quia cōtradi^o disiunctiue affirmatiue assignatur p copulatiua factā ex p^oib^o oppositis disiunctiue vt cōiter dicit q oppositū illi^o tu es hō vñ tu es animal ē illū tu nō es hō z tu nō es aial. sed duoz d^octorioz si vnū est falsū aliud erit vez sed hoc 2° ē falsū qz ē vna copulatiua cuius quelz ps ē falsa q primum ē vez z ē ista disiunctiua que hz ambas ptes veras q zc.

Secūda opinio fundat rationem suam s duobus presuppositis primum ē disiunctiue proprium est disiungere sēsum idest significatus. hoc enim donatus affirmat z ratione patet quia disiunctiua per hoc offert a copulatiua z nō per aliud ergo hoc est sibi proprium secundum presuppositū ē q ex eo q res est vel nō est oratio dicitur vera vel falsa idest oratio dicitur vera que significat sicut est z dicitur falsā que significat sicut non est. Oratio dicitur hā vel falsa zc. hoc p^z per philosophum in predica mentis. hoc etiā ex ratione patet quia hūitas propositionis atēdit pence signi ficatum. his presuppositis arguunt sic.

Illa oratio est 1^a que significat sicut nō
 est ex parte rei sed disiunctiua his duas
 partes has significat sic nō ē vt pbabo
 g^o 1^a ē s^a cōia tenet cū maior p 2^a pre
 suppositū mior probatur r capio illam
 disiunctiuam tu es hō vel tu es animal.
 tunc sic 1^a significat res illas siue signi
 ficata illaz rerum eē. i. disiuncta r sepa
 ta per p^o suppositū r nō sūt disiuncta
 g^o sige sicut non ē. Itē hoc cōfirmant au
 ctoritāte Boecij dicētis q^o disiunctio disiū
 ctiuā ea inter que cadit sūt eē nī pmitit
 g^o vnū est vt affirmatū r reliquū vt ne
 gatū r dicēdo soz. vel plato currit sēsus
 est soz. currit r plato nō vl eo? Alēg vo
 lentes cōcordare has opōes dicūt q^o p
 pō disiunctiā dupliciter pōt dici ha. i. aut
 veritate cōpōitoruz aut veritate cōpōis
 Ueritate cōpōitoruz 1^a est ha cuius pro
 pōes i ea cōpōsite sunt he 1^a est ha veri
 tate cōpōis cui nō repugnat vt si verus
 modus signēdi cōiunctionis p^o locut^o
 est magister. 2° loquunt antiq. hi nō re
 cte cōcordāt iudicio meo. cui^o rō ē qz q/
 ro an ppō disiunctiuā debeat dici abso
 lute vera pp veritatē cōpōitoruz tm̄: aut
 pp veritatē vtriusqz. vtriqz peccāt. si pro
 pter veritatē cōpōitoruz tm̄ 2° opio fal
 sa est si pp veritatē cōpōis tm̄ p^o opio
 vera erat. Possūm^o tm̄ aliter eos con
 cordare lz forte nō sint cōcordādi. Et vi
 cemuz q^o quedā est disiunctiuā propria r
 qdā impropria. Disiunctiuā ppria est i^a q
 de tali materia fit i q^o vnum oio pōitur
 r altez remouetur vt aīal aut ē sanum
 aut est egr. Disiunctiuā hō impropria est
 1^a que nō fit de tali māia vt tm̄ oio vnū
 ponat r altez remouetur imo pōt fie
 ri d tali materia vt ambo remoueat vt
 sortes est asin^o aut ē capra. aut i tali ma
 teria vt ambo ponat vt sortes ē hō aut
 ē aīal. Ad propōsitū mō dico q^o 2° opio
 quā factus Thomas sequit r multi alij
 loq^o d disiunctiuā ppria. Opio aut p^o quā
 seq^o mag^o loq^o d oio disiunctiuā siue p
 pa siue ipropria. Ad possibilitatē di

siunctiue sufficit vnam partē esse por
 sibile. Ad impossibilitatē regrit. q^o lz pte
 eē impossibile. Aduerte q^o magister dic
 ad possibilitatē sufficit r nō dixit regrit
 tur qz pōt eē possibilis duplr vno^o qn̄
 tm̄ vna ps ē possibilis a^o qn̄ quelz ps
 ē possibil. Ad necessitatē disiunctiue af
 firmatiue sufficit vna pte eē necessari
 am. Ad cōtingētā hō regrit q^o lz pte
 esse cōtingentes r nullā alteri repugnā
 r nec dīctoria illaz ptiū. Vel dicatur
 r melius q^o ad necessitatē disiunctiue re
 gritur copulatiuā factaz de partib^o op
 positis eē impossibile. Ad cōtingētā hō
 regritur copulatiuā factā de pti^o op
 positis eē cōtingentem.

Aduerte q^o magister declarat duplr
 cognoscere disiunctiuā necessariā p^o qn̄
 ē altero triū modoz dīctorioz aut q^o
 vna pars sit necessaria vera aut q^o ptes
 contardicāt aut dīctoria ptiuz dīdicāt
 exēplū tertij vt tu nō es hō vl tu es aīal
 quā tertia distīctiōne magister nō ex
 pssit sed 1^a accipit ex declaratiōe cōtingē
 tis. 2° declarat breui^o. i. qn̄ copulatiuā
 facta d pti^o oppositū ē impossibile. Di
 siunctiuā ē necessaria cui^o rō ē qz duoz
 dīctorioz si vnū ē impossibile aliud est
 necessariū. r eo? Sed cū illa copulatiuā
 facta de pti^o oppositis dīdicat illi disiū
 ctive. g^o si illa copulatiuā ē impossibile di
 siunctiuā erit necessaria. Cōsitr duplr d
 clarat cōgscē disiunctiuā cōtingētē primo
 q^o adsunt tres cōditōes sūt quaz prima
 ē q^o quelz ps sit cōtingēs 2° q^o n^o alteri re
 pugnet. 3° q^o dīcta illaz ptiuz nō repu
 gnet. r si aliqua istaz deficiet non erit
 cōtingēs. declarat breui^o r subtili^o sic. i.
 quādo copulatiua facta de pti^o opposi
 tis ē cōtingēs. Cuius rō ē qz duoz dīctorio
 rū si vnū ē cōtingens r aliud. sed cū illa
 copulatiuā facta de partibus oppositis
 ipsius disiunctiue sit eius dīctoria. g^o si
 illa copulatiuā est contingens r disiū
 ctiuā erit contingens non exemplifica
 ui gratia breuitatis cum ex^o sicut i textu

Predicabile ^{dupl'r su} ^{mit' cōit}

7 pprie. Predicabile cōiter sumptū ē ter
minus apt' nat' de aliquo p'dicari. 7 sic
tam termin' cōis q̄ dicitur tā cōplex'
q̄ incōplexus dicit' p'dicabile. Aduer
te q' accipiēdo p'dicabile illo mō cōiter
oīs t̄inus mūdi dicit' p'dicabile 7 ratio ē
q' p'dicabile dicit' a p'dicari modo om
nis termin' potest predicari de aliq' aut
directe aut indirecte aut de alio t̄mino
aut salti de seipō 7 isto' accipit por' pbi
rius p'dicari i capto de gñe cū diuidit p'
dicari in p'dicari de vno solo vt de pl'
bus. Indiuiduū. n. p'dicari de vno solo
vle hō de plib'. Sed ppe sumēdo sic
diffinit'. Predicabile ē termin' vniuo
cus apt' nat' de plibus p'dicari 7 sic nul
lus termin' i singularis nec transcendēs
aut cōposit' d'r p'dicabile aut vle qd' idēz
erit q' nullus talis ē termin' vniuocus.

Un' t̄inus vniuoc' ē t̄min' simplex pl'ra
signs fm vnica rōnem sicut li bō q' sigat
forte 7 platonē 7 oia sua sigta h'z hāc rō
nem aial rōale. Termin' equoc' ē t̄min'
simplex plura signs fm diuersas rōnes
vt li canis qd' sigt canē latrabile celestē
7 marinū 7 diuersis t̄n rōib' vt patz 7c.

Aduerte q' mag' h' ponit tres diffini
tōes 2^a 7 3ª ponit p' declaratōe p' q' ē
p'dicabile ppe sūpti. Et he diffinitōes
note sunt q' mag' cas bñ declarat. Nō
t̄n d'iam int' p'dicabile ppe sūptuz 7 vle
nā idē sunt reatr' p'dicabile 7 vle differē
aut fm rōem q' vle d'f vt est in multis p'
dicabile vero vt dicitur de multis.

Aduerte 2° q' vniuocū ē duplex 7 sūtr
equocū. s. vniuocū vniuocēs 7 vniuocū
vniuocatū. Vniuocū vniuocās est t̄inus
simplex signs plura vt diffinit'. Vniuo
cū hō vniuocatū est res sigta p' t̄minuz
vniuocū 7 si diffinit' a p'ho in antep'dica
mētis. Vniuoca d'r q̄rum nomē est cōe
7 fm illud nomē rō subē est eadē. Equo
cū equocās est t̄min' simplex signs plu
ra vt b' diffinit'. Equocū hō equocatū

est res sigta p' terminū equocū 7 sic diffi
nitur a p'ho in antep'dicamētis. Equoca
dicunt quoz nomē solū est cōe 7 fm il
lud nomē rō subē est diuersa. Predi
cabile ppe sūptū diuidit in gncz vlla. s.
gen': ipēs; ppum d'iam. 7 accidēs.

Aduerte q' cōiter d'r q' diuisio p'dica
bilis in i' gncz est diuisio analogi i ana
logata. Analoguz. n. est illud qd' dicitur
de plurib' fm idē nomē 7 eandē rōnem
sed fm p'us 7 posteri' cū p'dicabile p' pri
us dicat de gñe q̄ de alijs. Scotus t̄n
vult in qōibus suis sup' p'dicabilia q' sit
diuisio gñis in spēs. Ultraq' opio p'abil
est elige q' tibi magis placet 7c.

Genus est termin' vniuo ^{cus p'dicabilis i qd}

de plib' differētib' spē vt al' de
boie 7 asino. Gen' diuidit in gñalissimū
7 subalternū. Hñalissimū est t̄min' qui
cū sit genus non potest esse species.
Subalternum est terminus q' sic est ge
nus q' potest esse species.

Aduerte circa diffinitionū q' gen' d'r
tr'ib' moīs h'z por' in c' de gñe. p' dicit'
collectio multoz qdā mō se bñtium ad
vni' pncipiū vt collecto eoz q' sunt d'ca
dem parētela descēden' ab vno. 2° d'r
gen' qd' est pncipiū vniuscūluz gñatio
nis sic p'z 7 pl'ra. 3° d'r gen' cui supponit'
spēs 7 sic accipit i ppō cū de eo fit fmō
apud logicos 7 p'ho. 4° ēr solet a grā/
maticis accipi p' d'ia sex' vt cū t' c' ber
ta est gñis feminini 7 sortes masculini.

Aduerte circa diffinitōem q' q'uo: p'
ticule ponūtur i hac diffinitōne. p' est li
t̄min' q' est loco gñis i qua uenit cū oī
bus alijs t̄minis. 2° vniuoc' p' quaz d'r
a t̄minis nō vniuocis sicut sunt t̄ini sin
gulares trāscēdentes t̄ini cōplexi 7 t̄ini
equocū 7 uētē cū oīb'. 3° p'dicabil' in qd
p' quā d'r a d'ra p'po 7 accitē q' nō p'dica
tur i qd' 7 uētē cū specie. 4° de pl' b' d'if
ferētib' spē p' quā d'r a specie q' p'dicat'
de plurib' differētib' nūero solū. pos
ses t̄n dicē 7 meli' q' sūt tria i hac diffini
d

tdē r qđ lī tīn^o vniuo^o ē p^o p^o tīcula q̄ est loco g^ois. alie x^o sunt loco d^oie.

Aduerte 2° q^o porphiri^o in c^o de gnē i^o nūit duas diffinitōes g^ois. p^oria ē gen^o ē illud cui supponit spēs. 2° est gen^o est qđ p^odicat de pl^ob^o differentib^o spē i qđ Et duas ēt descriptōes g^oalissimi as^o figt. p^oria ē. g^oalissimū ē illud q^o cū sit ge^o nus nō pōt eē spēs. 2° est. g^oalissimū est illud q^o nō h^oz supraueniēs gen^o. 2 alias ēt descriptōes subalterni ponit. p^oria est gen^o subalternū ē q^o cū sit gen^o pōt esse spēs. scđa est. subalternū est q^o h^oz superueniens genus.

Species est tīn^o vniuo^o cus nō sup^omus p^odicabilis in qđ de pl^ob^o differ^o rentib^o nūero vt hō de forte z platone. Spēs diuidit in spēm spālissimā z sub^o alternā. Spēs spālissima ē ista q̄ cum sit spēs nō pōt eē gen^o. Subalternā x^o est ista q̄ cū sit spēs pōt eē gen^o. Cū spēs spālissima est tīn^o vniuo^o p^odicabilis de plurib^o differētib^o numero soluni.

Aduerte circa diffinitū q^o spēs dicit^o duob^o moīs s^om por^o sc^o de spē. p^o spēs dī forma seu pulchritudo rei et isto^o dī q^o spēs p^ori digna ē imp^o. 2° accipit spēs p^o eo qđ ponit sub assignōe g^oie z sic accipit i^o p^oposito cū de ea sit sermo ap^o logicos z p^ohos. 3° etiā nō solet accipi a grāmaticis p^o d^oia ipositiōis noīs ad sign^o dū s^om qđ dī. vox p^onitiaua est ista q̄ fuit p^omo iposita ad signū d^oeriuatiua x^o h^oario z mediāte alia. Aduerte circa p^oriā diffinitōem spēi q^o tres p^orticle ponū^o tur i ea p^oria ē tīn^o vniuo^o q̄ ē loco g^ois p^o quā ouenit cū alijs v^olib^o 2° nō sup^om^o p^o quā dī t^o a g^oalissimo qđ dī sup^om^o. cō^o uenit tī cū alijs v^olib^o qđ nō sunt g^oia g^oneralissima. 3° p^odicabil^o in qđ de pl^ob^ous differētib^o nūero p^o quā dī t^o a d^oia p^opo z accīte. Nec lī differētib^o nūero ē q^o r^ota p^orticula q^o nō facit ip^om diffinitū differe ab aliq^o a qđ nō differat p^o p^orticulas p^ocedētes s^oz ponit ad declarādū etiā p^orticulam

z ad exp^omendū magis nāz diffinitū. Nā posset eē dubiū d^o qđ p^odicat spēs q^ouis scires q^o spēs est tīn^o vniuo^o nō sup^omus p^odicabil^o i qđ de pl^ob^o. vt g^o etiā p^orticula optie declarē addit de pl^ob^o differētib^o nūero tīn^o z h^o est tīn^o vna p^orticula z nō due z sic tīn^o tres p^orticulae sunt i hac diffinitōe z nō quatuor. Aduerte circa vltimā diffinitōem spēi spālissime q^o lī solū declarat illā p^orticulā nūero. i^o in^o telligēdo. Spēs ē q^o p^odicat de pl^ob^o differētib^o solū nūero z tūc diffi^o nō p^oce^o tit g^oii dicēdo: gen^o est q^o p^odicat de pl^ob^ous differētib^o nūero soluz q^o fa expo^o nes est falsa. s^o z gen^o p^odicat de pl^ob^o differētib^o nō nūero q^o gen^o p^odicat de pl^ob^ous differētib^o spē. sed d^oia spē sūt d^oia nō nūero g^o p^odicat de pl^ob^o differētib^o nō nūero. Et si dicis ista ē f^ota d^oia spē sūt d^oia nō nūero q^o ista ē x^o d^oia spē sūt d^oia nūero. dicit^o q^o ista sūt sūt x^o d^oia spē sūt d^oia nūero z d^oia spē sunt d^oia non nūero q^ouis ista sit f^ota. d^oia spē nō sūt d^oia nūero. gen^o g^o p^odicat de pl^ob^o differētibus nūero z et p^odicat de pl^ob^o differētibus nō nūero q^ouis ista sit falsa gen^o nō p^odicat de pl^ob^o differētib^o nūero. Aduerte vlt^orius. q^o p^o in c^o de spē posuit tres diffinitōes spēi. p^oria fuit. Spēs ē q^o pō^o tur sub assignato g^oie. 2° Spēs ē de qua gen^o p^odicat in qđ. 3° Spēs ē q^o p^odicat d^o pl^ob^o differētib^o nūero. p^o due diffinitōes op^oetūt cui^oz spēi z o^oz supplē hāc p^orticulā mediāte i vtraq^o. 3° diffi^o. op^oetūt solū spēi spālissi^o. z o^oz addē hāc p^orticulā solū in fine de spē spālissima. Duas alias diffinitōes posuit por^o. p^oria ē spēs spāl^o si ma ē ista vlt^ora quā nō ē alla inferior spēs 2° fuit spēs spālissima est illa q̄ sic spēs q^o nō pōt eē genus.

Differētia est tīn^o vniuo^o cus p^odicabil^o de pl^ob^o in quale essen^o tiale vt rōnalē. Aduerte q^o d^oia tribus modis dī s^om por^o in c^o de d^oia. s^o cōit^o p^orie z magis p^ope. D^oia cōiter d^oca est ista

p q̄ aliquid dicitur ab a^o alteritate quadam. i. di-
ueritate quadam quocumque sit dicitur ppe di-
cta est ista q̄ aliter dicitur ab a^o inseparabiliter ac-
cidente. Dicitur magis ppe dicta est qua alterum
dicitur ab altero specifica dicitur ut rationale est
homo dicitur et de hac ultia est primo in proposito

Por^o et ponit duas alias diuisiones
dicitur prima est dicitur alia facit alteratum alia
facit aliud. Faciens aliud vocatur dicitur a specifi-
ca. Faciens alteratum diuiditur quod vel facit al-
teratum per accensibile vel per accensibile sepa-
bile. 2° diuisione. Dicitur alia separabiliter alia in
separabiliter. Inseparabiliter dicitur a^o p se ut
dicitur specificiter alie per accensibile ut accensibile in-
separabiliter. Aduerte secundo circa diffini-
tionem quod tres particule ponuntur quod ex dictis pa-
tent id dimitto eas declarare. Aduer-
te 3° quod ponitur in c. de dicitur a posuit quod de-
scriptores. prima est dicitur a qua spes abudat
a genere. secunda dicitur a qua predicatur de pluribus dis-
ferentibus specie i eo quod quod est centrale. tertia diffi-
nitio dicitur a qua est aptum natum diuidi ea quod sunt
sub eodem genere. 4° est dicitur a qua differunt
a se singula. 5° est dicitur a qua diuiditur ea quod sunt so-
lum sub eodem genere et adducit genus ad esse spe-
cificum et per se. et quod unum rei est tamen una
diffinitio. primo topicorum id non sunt tot diffini-
tiones dicitur vno. Considerate sicut sunt diuersas
considerationes ut habet videri in libro predicabilium.
prima. n. datur de dicitur a ut est constitutia. ha-
dat de dicitur a intermedia ut est vltima. et si reo-
neat differenter specie est propria diffinitio dicitur
in quantum agit de illa habet et ibi. tertia datur de
dicitur a ut est diuisiua generis in spes. quarta ut
differre faciat spes. quinta ut diuidat ge-
nus et constituit spem.

Roportum est terminus vniuersalis
de pluribus in eo quod quale accen-
tale conuertibiliter ut risibile.

Aduerte circa diffinitum quod proprium qua
duplex sumitur sicut ponitur in c. de proprio. vno
quod soli uenit et non omni ut esse medicus est. p-
prium homo. 2° uenit omni sed non soli ut esse
bipedes est. proprium homo. 3° quod uenit omni et so-
li sicut non sicut ut esse est proprium homo. 4° quod uenit

non omni soli et semper ut risibile est proprium
homo et de hoc est sermo in proposito.

Aduerte secundo circa diffinitum quod
quatuor particule ponuntur in ea que de se
note sunt ideo ex te considera eas.

Aduerte 3° quod ponitur in c. de proprio sic dif-
finitur proprium. Proprium est illud quod accidit
omni et soli et semper. et per hoc quod dicitur accidit va-
tur intelligi quod sit predicatum accidentale quod pre-
dicatur in quale et per hoc quod dicitur omni soli et
semper datur intelligi quod predicatur conuer-
tibiliter et sic idem est ac si diceret. proprium
est predicatum accidentale quod predicatur
in quale conuertibiliter.

Eccidens est terminus vni-
uersalis predicabilis

de pluribus in eo quod quale ac-
cidente non conuertibiliter.

Aduerte circa diffinitum quod li accidens
dupliciter sumitur. vno modo ut est non
men proprie impositionis alio modo ut est non
2° impositionis. Si accipiatur primo adhuc
duplex ut dicitur sicut metaphysice quod vno dicitur
illud quod est contingens in paucioribus. alio
illud quod est adueniens enti in actu post esse
esse completum. et hoc modo loquitur metaphysi-
cus cum diuidit ens in substantiam et accidens
et illud sic sumitur est equum ad. 9. predica-
menta accidentium. Si vero accipiatur 2° ad-
huc quadrupliciter sumitur. Vno modo ut sicut
idem quod extraneum put sumit in elephas
de fallacia accidentis. Alio modo sicut idem quod
intentio. secunda. i. quoddam quod datur
ex sola consideratione intellectus. et illo
modo omnia quod vniuersalia sunt accidentia
alio modo sicut idem quod predicatum
non essentiale. et sic diuiditur contra pre-
dicamentum essentiale. et sic est commune
duobus vltimis vniuersalibus. et ponit
in diffinitione proprium a ponitur 4° dicitur idem
quod predicatum non essentiale nec per
se siue conuertibiliter. et sic est quantum
vniuersale de quo est sermo in propo-
sito. Aduerte circa diffinitiones quod qua-
tuor particule ponuntur in ea que clare
sunt. ideo vide ex te.

Aduerte vltcri^o q^o porphirus i cap^o
 de accite ponit tres diffinitioes accntis
 prima fuit. Accns e qd adest z abest p
 ter subi corruptione: p^o qua diffinitioe
 posuit diuisione vna accntis. q^o accntiu
 qd da e sepabile: vt moueri z gercere: z
 qd da inseparabile: vt nigredo z coruoz z
 etbiopi: z albe niui. Et diffini^o data co
 perit cuilibz accnti: q^o inseparabile accns
 ad huc pot abee s^z intellectu. 2° diffinitio
 fuit. Accns e q^o cotigit inee z no inee. 3°
 diffinitio fuit. Accns e q^o nec e gen^o nec
 sp^o nec ora nec pp^o. sp ar e in subo sub
 sistes. In p^o diffinitioe p h q^o dicit abest
 dat intelligi q^o e pdicatu accntale z pl
 abest pter subiecti corruptione dat itel
 lgi ora. s. sub c^o opposito pot subm itel
 ligi sine repugnata intellectu. Ut si acci
 dens e pdicatu no essentialie sub cui^o op
 posito, pot subm itelligi sine repugnata
 intellectu. Ut si accns e pdicatu i esseria
 le sub cui^o opposito pot subm itelligi.
 Uel sic accns e q^o pdicat accntaliter no
 ouertibilis. Sufficiera quinqz pdicabi
 liu illo mo habet q^o o^o vlc aut e pdicabi
 le essentialit aut accdentalit. si essentia
 liter aut i qd aut in qle si i qle illd e ora
 si in qd aut de pluribus differetib^o spe
 cie aut de pluribus deferentibus nume
 ro. sic species si e gen^o si numero species
 Si ho accdentalit aut ouertibilis z sic
 e ppriu aut n ouertibilis z sic e accns r^o.
 Aduerte q^o sufficiencia pdicabiliu non
 est nisi pbatio qda p qua pdicabile pba
 tur sufficieter diuidi i i^o gnoz z no i plu
 ra. Et h pbat^o reducendo ista diuisione
 ad bimebre q^o ois bona diuisio debs es
 se bimebris vel reducibilis ad bimebre
 z q^o omnes diuisiones bimebres quas
 facit magister sunt bone. p^o q^o ille diui
 siones st boe cui^o mebra no coicidunt z
 nihil sub diuisio cotinet quin sub mebris
 diuisiois cotinet. vt p^o de mete Boecij
 ill^o diuisio. sed hic est bi^o. g r^o. Et pre
 dictis pot itelligi q^o sit pdicatio directa
 z q^o indirecta. pdicatio directa e i q^o supi^o

pdicat de suo inferiori. pdicatio indire
 cta e illa i q^o inferi^o pdicat d suo superiori.

Aduerte q^o ro hui^o. q^o pdicatio dire
 cta est qn seruat ha ro pdicatiois q^o e
 illud qd subijcit se heat p modū matie
 respectu illi^o qd pdicat z qd illd qd pre
 dicat se heat p modū forme respectu il
 li^o qd subijcit. Cu aut supi^o se habeat p
 modū forme respectu inferioris z inferior
 p modū matie respectu superioris. id qua
 do supi^o pdicat de suo inferiori i pdicat
 directa. z eo^o ho indirecta e pdicatio.

Predicatio essentialis est ista i q^o

superius pdicat de suo inferiori vt eo^o
 vel ora de aliq suo indiuiduo vel de ali
 quo illozo. pdicatio accntalis e ista
 in qua pprium vel accns pdicat de ge
 nere spe vel ora vel de aliquo suo indi
 uiduo vel eo^o. Uel breuius. pdicatio es
 sentialis est pdicatio termino: um cui^o
 dem pdicamenti. pdicatio acciden
 talis e pdicatio timoz diuersoz pdi
 cametoz. Terminus supioz d^o q con
 tinet aliu z no eo^o vt aial respectu hois.
 Inferioz q cotinet vt homo respectu aia
 lis. Aduerte q^o essentialie capit tripli
 cte vno illud d^o essentialie alicui^o qd e
 de eentia ei^o z sic qdlibz supi^o z ora e d
 eentia inferioris alio essentialie d^o q e flu
 ens ab eentia z sic ppria pa^o d^o essential
 subiecto. 3° d^o aliq essentialie alicui^o ga
 pot idiffinitioe eius z tn non est de esse
 tia ei^o z suba posita in diffinitioe accntis
 d^o eentia accnti z h magis pprie appel
 lat e^o de intrinseca rone eius q^o de cen
 tia sicut subm respectu pprie passionis.

Ad ppositu pdicatio essentialis e qn
 essentialie p^o pdicat de re vlc z n all
 is modis. Aduerte 2° q^o accdentalie d^o
 duplr. vno vt distinguit d^o p se alio^o vt
 distinguit d^o essentialie si accipiat p^o fal
 su dicere qd: risibile sit pdicatu accide
 tale hois imo est p se in 2° dicendi p se
 si ho capit 2° verum est qd risibile sit
 pdicatum accdentalie hois q^o non est

essentiale hōi. Ad ppositū. p̄dicato ac
 cidētā diuidit a p̄dicato accidētali. 2.
 nō aut p̄. Aduerte 3. oram iter t̄inoz
 sup̄iorē z magis cōem ois t̄in^o sup̄iorē
 magis cōis z nō eō. si. n. o3 esse sup̄iorē o3
 eē sup̄ aliū i recta linea p̄dicametali atr
 nō est sup̄ior iō eō nō est t̄inus sup̄ior ad
 subaz s3 nō t̄in^o cōior. Silr se h3 inferior
 respectu min^o cōis qz ois inferior est mi
 nus cōis z nō eō. qz ii o3 eē inferiorē o3 eē
 infra aliū in recta linea p̄dicamentali.

Dubitat circa dicta p̄mo circa direc
 ctā p̄dicatōem qz aliqñ est p̄dicatio direc
 ta qñ sup̄ius nō p̄dicat de infer. o3 vt
 dicēdo hō risibilis qñ est h̄mbilis. et
 ita de alijs in qbus p̄dicat egle de equa
 li ḡ diff. magri mala. t3 oña qz alicui cō
 petit diffinitu cui nō opetit diffi. an̄s at
 est de mēte porphiry in c^o de specie vbi
 dicit. o3. n. equa de egs p̄dicari aut mato
 ra de minorib^o vbi oēs expositores dñt
 qz loqtur de p̄dicatōe directa. Dubi
 tatur 2. circa p̄dicatōem cēntiale qz cuz
 magri duplx declarat p̄dicatōem cēntia
 lem z aliq fit p̄dicatio essentialis fm de
 claratōem 2.º q nō erit cēntialis fm p̄
 mā declaratōem vt q p̄mā declara^o sit
 diminuta oña nō. an̄s p̄bat qz i^o hō est a
 sinus est cēntialis fm declaratōem f̄am
 qz est p̄dicatio t̄inoz eiusdē p̄dicamenti
 z t̄in nō est cēntial a fm p̄mā declaratio
 nē qz nō p̄dicat sup̄ius de suo inferiori
 nec oīa de aliq illoz nec eō. Ad p̄mū d̄r
 qd magri nō loqtur de oī p̄dicatōe dire
 cta sicut por^o sed solū loqtur de oī tali p̄
 dicatōe directa q fit ex t̄inis q sūt i recta
 li^o p̄nti. Ad 2.º p3 solō iō require tu.

predicamentuz

est ordina^o pluriū t̄inoz s3 sub
 z supra z diuidit in decē p̄dicamēta.

Aduerte q p̄dicamentū secundum sim
 pliciu in cōmento p̄dicamentoz sumit
 quadruplx. p̄mo. cōiter poi t̄mino p̄di
 cabili n̄c sit cōis siue sit singularis.

2.º p̄pē. p termino cōi de plibus p̄dica

bilis 3.º magis p̄pē p̄ gñalissimo i aliquo
 o. d̄ne p̄dicamentali. 4.º marie p̄pē p̄ ordi
 natōe pluriū terminoz se h̄ntium r̄m iō
 z supra z isto. capit in p̄posito. Aduer
 te 2. circa diuisionē p̄dicamenti in i^o. x. q
 bul^o diuisionis sufficite^o sic p̄or h̄ri. Quia
 ois ordina^o p̄dicametāl aut ē t̄ioz signi
 tium subam aut t̄inoz signituz accides
 si p̄mo. est p̄dicamentū sube. si 2.º aut ē
 terminoz signitium rez absolute aut re/
 spectiue si p̄mo. adhuc duplx qz vel tal
 res est rōne materie z sic est q̄titas vel
 rōne forme z sic est qualitas. Si hō res/
 p̄pectiue duplx qz vel in intrinsece vel extri
 fece si p̄ intrinsecū sic est relatio q̄ iberet
 sube rōe fundamēti qd est intrinsecum.
 Si aut̄ in sit p̄ extrinseca aut illud extri
 secū cōpat ad subam sicut agens ad pa
 tiens aut sicut mēta ad mētatū aut si
 habitus ad id qd h3 ipm. si p̄mo. causat
 duo p̄dicamenta. s. actio z passio. Nā
 motus vt est ab agente dicit actio vt re
 cipit in patiēte dr passio. Si hō vt men
 sura est duplx qz vel mētura illa est t̄ps
 z sic resultat qñ catur a t̄pe vt i respaly
 vel est loc^o z hoc duplx qz vt cōpat ad
 subam absolute z est vbi naz vbi catur
 a loco in locato. aut cōpat ad locatū nō
 absolute sed in habituane ad partes lo
 cati. z sic est positio. Si hō extrinsecum
 compet ad subam sicut habitus ad illō
 qd habet ipsum z sic est habitus.

Quorū p̄mū ē suba

ū^o signifi^o
 ē suba sub q̄ pōit corp^o sub corp^o corp^o
 aiatum sub corpore aiato. aial sub aia/
 li. hō sub hoie s̄ortes. et plato. p̄redi
 camentū sube sic describit. Est ordina
 tio pluriū t̄inoz signitū subam fm sub
 z sup̄ illi t̄ini signitū subam p̄ q̄s r̄ndet ad
 interrogatōem factiam p̄ qd de reb^o sub
 stantialib^o. vt homo aial.

Aduerte vlteri^o q vnaqueqz res sus
 ficētissime cogit cū noic diffinitōe et
 p̄p̄tate cogitabili. iō subam his tribus
 declarabim^o. Nomē aut̄ declarabimus

fi et hinc ¹⁴ nois dabitur. Un̄ suba ana
 logice dicta d̄r a substādo vel subsisten
 do. nō. n. d̄r a substādo tm̄. qz nō ois su
 ba substat. De². n. ē suba r nō substat ac
 cndib³ nec d̄r a sustinēdo tm̄. qz mā p̄ia
 ē suba r tm̄ nō subsistit. sz bñ d̄r a substā
 do l̄ subsistēdo. qz ois suba substat l̄ s̄
 sistit. Suba aut̄ pncipal̄ d̄r a substādo l̄
 subsistēdo sit. Ois. n. suba p̄dicamētalis
 substat r subsistit. omnis suba substans
 l̄ subsistēdo est suba p̄dicamētalis. r iō de⁴
 r mā p̄ma nō sunt in p̄dicamēto sube.
 Diffinitōem sube p̄dicamētalis ponit
 Auicēna 6°. sue methaphice distinguit
 de suba dicit qz p̄t dupl̄. capt. i. analo
 gice vt ē cōis ad oēs subas. r sic tūc de
 scribit. Suba est ens nō in subo exis.
 Alio⁵ accipit p̄ p̄dicamētali suba. r sic ois
 finit. Suba est ens bñs subalē qd d̄tate
 cul⁶ eē est in subo nō eē. r sic de⁷ r mate
 ria p̄ma nō recipiūt p̄dicatōem sube in
 recto. Proprietates sube ponit p̄hus
 in p̄dicamēto sube dices qz maxie p̄puz
 est sube eē susceptiuū d̄tioz fm̄ sui mu
 tatōem. hui⁸ aut̄ p̄dicamēti r alioz ar
 borē posui in margine vt facillius iuue
 nes menti cōmendare possint.

Genus generalissimū

Subā

corporea		Incorporea
g ^o subale	corpore	spēs subalē.
aiatum		inatatum.
g ^o spālē	vnitens	spēs subalē.
senfibile		isensibile
g ^o subale	aiat	spēs subalē.
rōnale		irratōiale
		asinus leo
spēs spālissima	homo	
soz. plato. ille bō. i ^a bō. aliqz bō. singula		

rla. supposita. Indivisua.

Sequitur p̄dicamētū. s. q̄titatis.

redicamentuz

quantisatis est ordinatio pluri
 um terminoz signitium q̄titatē se habē
 tium fm̄ sub r supra. Illi t̄ni signit q̄ti
 tatem p̄ q̄s r̄ndet ad q̄ncm factā de re
 bus subalib⁹ p̄ quantū vt p̄ qd.

Aduerte circa hoc p̄dicamētū qz quā
 titas sic describit a p̄ho in 5° methaphi.
 in creto. Q̄tū est illud qd est diuisibile
 in ea q̄ infunt quoz quodlz est natū esse
 hoc aliqd. Q̄titas r̄tinua ē illa cui¹⁰ par
 tes copulant ad terminū cōem. Q̄titas
 discreta est illa cui¹¹ p̄tel nō copulant ad
 aliquē t̄nū cōem. Linea est q̄titas lōga
 sine latitudine r̄ pfunditate cui¹² extrēa
 sunt duo puncta. Supficies est q̄titas
 longa r̄ lata sine pfunditate cui¹³ extrēa
 sunt due linee. Corp¹⁴ est q̄titas longa la
 ta r̄ pfunda. cui¹⁵ extreme sunt due sup
 ficies. Locus est vltima supficies corpo
 ris r̄tinētis imobilis. Primū rēpus ē nu
 mer¹⁶ mot¹⁷ p̄mi mobilis fm̄ p̄i¹⁸ r̄ poste
 rius. Numerus ē multitudine ex vnitati
 bus aggregata. Drōem tacet maḡ. licet
 etiā p̄he posuerit i p̄dicamētis qz ibi
 loq̄tur p̄hs fm̄ opinionē. Archeite taran
 tini. r nō fm̄ ppam opionem. Propetas
 ho q̄titas est fm̄ eā equalē vt̄ ineq̄uale
 dici. Sufficiētia corz q̄ ponunt in p̄di
 camento q̄titatis p̄t bēri p̄ has diuisio
 nes sz maḡm quaz p̄ma est. Ois quāt
 itas aut est mensura r̄ti¹⁹ aut discreta. p̄
 qz rō mensure p̄ se cōpetit cuilibet q̄ti
 tati. vt p̄bat. iō. methaphice. 2° diuisio
 Omnis mensura discreta aut est p̄ma
 nens aut successiua. Si p̄manēs illa est
 numer²⁰. Si successiua illa erit ōro. 3°
 diuisio. Mensura r̄ti²¹ aut est p̄manēs
 aut successiua. si p̄manēs est magnitudo
 si successiua est tps. 4° diuisio. Ois
 mēsurā r̄ti²² p̄manēs aut ē intrinseca aut
 extrinseca. si intrinseca sic est linea sup
 ficies est corp²³. si extrinseca ista est loc²⁴

5° diuisio. Omnis mēsurā intrīnseca per
 manēs aut mēsuratur secūndum vnam
 diuisionem tantum ⁊ sic est linea aut se-
 cundum plures diuisiones ⁊ sic est su-
 perficies ⁊ cor^o. Sexta diuisio. Omnis
 mēsurā continua permanens intrin-
 seca mēsuras secūndum plures dimen-
 siones aut mēsurat secūndum duas tā-
 tum ⁊ sic est superficies aut mēsurat se-
 cundum tres ⁊ sic est corpus ⁊ non dat
 plures diuisiones q̄ tres ut probatur
 primo celi quia non possunt esse plures
 ore positionis q̄ sex. Et ita patet q̄ quā-
 titatis continue quinq̄ sunt species.
 scilicet linea superficies corpus locus ⁊
 tempus. Quātitatis vero discrete due
 sunt species quantitatis s̄m antiquos. s.
 numerus ⁊ oratio.

Genus generalissimū.

Quantitas

genus subalternum	genus subalternum
continua	
linea	numerus. orō
superficies	binarius
corpus	trinarium
locus	
tempus	

Tertium, predicamentum est predica-
 mentum qualitatis.

predicamentum

Qualitatis ē ordinatio plurimū ter-
 minoz signū q̄litas ē s̄m sub ⁊ s̄. Illi t̄i
 signū q̄litas ē p̄ q̄s r̄ndet ad q̄oz q̄rētē q̄
 lis ē subā accidentālī. Aduerte circa h̄
 pdicamētū q̄ q̄litas sic describit̄ a pho
 in pdicamētī. Qualitas ē s̄m quā qualēs
 eē dicimur. Primū gen^o subalternū ē hīr^o
 lōispō. Un̄ dispō pōt capi duplī. Uno^o
 vt ē cōlo: hīru. ⁊ tē sic d̄scribit̄. Dispō ē
 q̄litas d̄ facili aut de facili mobil. Alio^o
 capit vt ē q̄litas difficta d̄ hīru. ⁊ tē sic d̄
 scribit̄. Dispō ē q̄litas d̄ facili mobil. ⁊ n̄
 d̄t ab hīru nisi sic min^o p̄fectū d̄t a ma

gis p̄scō. vt dīc̄ Boe. i. pdicamētī. 2° g^o
 ē potētia nāl ī potētia. Capit hīc ī potē-
 tia n̄ vt dīc̄ p̄uatōz ī subo apto nato. q̄a
 sic ī nūto pdicamētō cēt. 13 capit p̄ potē-
 dimiuta q̄ d̄dit̄ s̄bzidīfpositū ad opatō
 nes nāles. Potētia duplī sūt. U^o vt ē
 d̄ trāscēdētib^o. Potētia. n. ⁊ aci^o didūt
 ens 2° metap. Alio^o vt ē p̄ncipiū trāsmu-
 tādi aliqd̄ īnq̄tū aliō aut ab alio īnq̄tuz
 aliō vt est ex natitate data. ⁊ sic diffinit.
 Potētia ē q̄litas ⁊ nā data q̄ aliqd̄ po-
 tēs ī potēs ē ad agēdū. sic sumit ī p̄posi-
 to. 3° g^o ē passio ī passibīlī q̄litas. q̄ d̄nt
 ī h̄ q̄ passio d̄surgit ex leui passiōe. passī-
 bīlī q̄litas ex forti alfatōe p̄cedit. h̄
 spēs d̄t a p^o q̄litas et visus tact^o gust^o
 ⁊ olfat^o sūt ī hac 3° spē vt īmutat̄ sensus
 Sūt at̄ ī p^o vt sūt dispōis fixi subo. 4°
 gen^o ē forma l̄ circa aliqd̄ cōstās figura.
 Boe. dīc̄ q̄ accipit̄ for^o p̄ dispōe mēbro
 rū ueniētī l̄ d̄iscōueniētī q̄ repit̄ solū ī
 reb^o aiatis. Figura h̄o p̄ declaratiōe rei
 q̄litate q̄ repit̄ ī reb^o tā aiatis q̄ aiatis
 Albr^o h̄o vit q̄ sit idē realī differāt aut
 rōe. q̄ forma d̄t vt subm̄ īformat. figu-
 ra h̄o vt respicit̄ tīnariū. Burle^o h̄o ī pdi-
 camētī dīc̄ q̄ ēt ponit̄ expositiōe. In 7° t̄n
 phicoz dīc̄ q̄ for^o accipit̄ p̄ for^o artificī
 figura h̄o p̄ forma artificialiū ⁊ nālium
 Br̄ādeus dīc̄ q̄ forma sit circa quantī-
 tatem que est corpus figura circa super-
 ficem. recitudo ⁊ circularitas circa line-
 am. Dubitaret q̄s an iste species qua-
 litatis sint distincte ita q̄ illud quod po-
 nitur in vna specie non potatur in altera
 Circa hoc sunt tres opiniones. Alber-
 tus vult q̄ sint species distincte. vnde dī-
 cit q̄ in prima specie qualitatis sunt tan-
 tum qualitates insensibiles. siue sint spi-
 rituales vt virtutes intellectuales ⁊ mora-
 les siue corporales vt sanitas ⁊ ogritudo.
 qualitates autem sensibiles vt p̄me
 ⁊ prouenientes ab eis non sunt in hac
 specie collocande. quia diuersorum ge-
 nerum ⁊ non subalternarim positorum
 diuerse sunt species ⁊ differentie.

Quæ aut phis exēplificādo de his que sunt
in prima specie q̄litas dicat vt calor ⁊
frigus. dicit Albtus q̄ phis nō vlt q̄ illa
sunt pri^a spē qualitatis sed solū exēplifi-
cavit quō cōtigit aliqd fixe inherēre vlt n̄
fixe vel faciliē vlt difficilē. Alij tñ dicūt
q̄ phis p̄ calozē intelligit irā. p̄ frig^o ⁊
tristitia q̄ sūt i prima spē cū sint q̄litates
insensibiles. Burle^o aut vlt q̄ nō sint spe-
cies pp̄e. q̄ idē realit̄ reperit i pluribus
spēs^o. Nam calor fm̄ phm ⁊ frig^o sūt in
prima spē q̄litas ⁊ in 2^a ⁊ ē in 3ª sunt
modi. q̄ rōne differūt. p̄ alia. n. rōnez sē
in prima ⁊ i 2^a ⁊ in 3^a spēs. sē. n. in 3^a vt sē
p̄n^o opationis intellectuales. sūt at i 2^a
vt sūt principii opatōis real sūt aut i p̄-
ma vt sunt fixe dispositiōes vel nō fixe
in subo. Magr aut in suis p̄dicamentis
vult q̄ nō sunt spēs nec sunt mōi s̄z sunt
spēs modales p̄tinentes ad hoc predica-
mētū fm̄ cē. ⁊ ad p̄dicamētū rēlonis s̄z
dici. Nō sunt aut spēs pp̄ie q̄ aliqd qd̄
est in vna spē est ē in alia spē. vt calidi-
tas frigiditas que sūt i prima spē sūt etiā
in 3^a. vt durū ⁊ molle que sunt in 2^a spē
sunt ē in 3^a. quia sunt qualitates sensi-
biles scdm̄ philosophū 7° phisicōz. Nec
sunt modi. pp̄ie q̄ mod^o in eo q̄ mod^o
nō est p̄ se in p̄dicamēto i: c^o ē mod^o: sed
sūt spēs modales cōicantes qd̄ non sim-
pliciter fm̄ oia cōtēta sub eis: sed s̄z qd̄
incōtūm vnū ⁊ idem inuenit̄ in plurib^o
illaz spēz: vñ qualitas sensibiles que sē
in pri^a spē sūt q̄litates acq̄sute. q̄ vero sē
in 2ª spē sunt innate. qualitates aut̄ sen-
sibiles sē in 3ª spē siue sint acq̄sute siue
sunt innate. Nihil ḡ qd̄ ē in prima spē ⁊ in
2^a ⁊ nihil qd̄ ē i s̄a ē i prima. aliqd tñ qd̄
est i prima ē in t̄tia. ⁊ aliqd qd̄ ē i s̄a ē in
tertia. Cū at phis dicit diuersoz genēz
nō subalternati positoz d̄ se sunt spēs
intelligit de generib^o simpliciter dictis.
nō ad fm̄ qd̄. vt i^o. rē. Tu potes addere
q̄rā opinionē ⁊ dicere q̄ nō sē mōi d̄ffi
nec spēs modales sed mōi sp̄ales ⁊ con-
sidera parum per super hoc.

Sufficientia at b^o p̄dicamētū a d̄uer-
sis d̄ffimode affigt. Magr talē posuit
rōnē i p̄dicamētis suis. Dis q̄litas aut̄ i
est sube rōe for^o aut rōe m̄ac. si rōe for^o
aut rōne for^o acq̄sute aut̄ innate. si rōe fo^o
acq̄sute ista ē bit^o vel d̄spō. si rōe for^o in-
nate ista ē natural^o pō vel impō. si at̄ est
rōe m̄e. aut rōe m̄e patiētis. aut rōe m̄e
f̄minate. si rōe niē patiētis ista ē passio
vel passibilis q̄litas. si rōe m̄e terminate
ista ē forma vel figura. Materia. n. non
solū a q̄titate sed etiā a forma s̄balli ter-
minat. ḡa deus dicit q̄ qualitas cui^o sit
qd̄a modus ⁊ modus sit deſtinatus que-
dam ⁊ qualitas sit de terminis q̄ deſina-
tur potē^o subiecti ad esse accidētale ⁊ h̄
potest tripliciter esse q̄ vel in ordie ad na-
turā ⁊ sic ē habit^o vlt dispositio q̄ vt d̄
7° phisicōz. Habit^o sē d̄spōnes quedā
p̄fecti ad optimū. p̄fectū at vt ibi: sub-
ditur est quoddam dispositū fm̄ naturā
vel determinat potētā subiecti ad actō-
nem ⁊ passionem ⁊ h̄ dupliciter quia vlt
in ordine ad actionem ⁊ passionem non
solum simpliciter ⁊ sic est potē^o n̄alis ⁊
impotentia. aut in ordine ad actionē vlt
potentiam aut in ordine ad actionem ⁊
passionē insensuz ⁊ sic est passio vlt pas-
sibilis qualitas aut determinat potentia
am subiecti i ordine ad quantitātē ⁊ sic
est forma vel circa aliqd̄ constans fi-
gura. Burleus autem diceret q̄ cū qua-
litas sit quedam dispositio substantie po-
test cōsiderari dupliciter aut i ordie ad
subiectū aut in ordine ad actionē ⁊ pas-
sionē: si p^o est dupliciter aut fm̄ moduz
inherēdi fixe vel nō fixe: ⁊ sic est habi-
tus ⁊ dispositio. aut fm̄ medū terminan-
di ⁊ sic est forma vel circa aliqd̄ constans
figura. si 2°. s. in ordine ad actionem
vel passionem ⁊ h̄ dupliciter q̄ vel vt ē
principiuz actionis ⁊ passionis real ⁊ sit
est potentia n̄alis vel impotentia vel vt
est principium operationis intentiona-
lis ⁊ sic est passio vel passibilis qualitas
ex his collige arborem vt tibi placet.

Genus.

habitus vel dispositio naturalis pō vel intellectus
 grammatica
 logica
 phia

volūtas
 memoria

generalissimum.

Qualitas

impō, passio vel passibilis qualitas
 amor
 duricies
 mollicies
 debilitas

odium
 timor
 tristitia

lumen
 lux
 color
 sapor

Forma vel circa aliud

Stans figura.

circulus
 monangulus
 binangulus
 triangulus
 quadrangulus

Quartus pntū est pntum relationis.

redicamentuz

relationis est ordinatio psum terminorum signntium relationem secundum sub et supra. Illi termini significat relationem per quos cōuenienter respō detur ad questionem querentem de aliquo ad quid est. Desitiuum enim butus predicamenti est questō ad quid secundū magistrum in predicamentis suis.

Aduerte circa hoc predicamentuz qd relatiū sic diffinit a phō in predicamē tis. Ad aliqūd dicuntur quecūq; hoc ip ipsum qd sunt alioz dicūtur vel quolibz aliter ad aliud. Primū gen^o subalternū est equiparantia que sic describit. Equiparantia est relo que vtriusq; extremi denotat cōlitate. vt vicinitas similitudo et equalitas. 2° genus est superpositō que sic describit. Suppositio est relatio que denotat in relatiuo in quo est maioritate: vt paternitas dñatio et magistratus. 3° genus ē suppo que sic describit. Suppō est relatio q̄ denotat in relatiuo in quo est minoritate: vt filiatio seruitus. Proprium relatiuoz est dici ad cōuertentiam. Sufficiētia relatiuoz a diuersis diuersimode assignat. cū tñ ex intentione phi. 5° metaph. ostet tres esse modos relatiuorum. quoz primus ē fm vnitatem vel numerum. 2° fm potē tiam actiuam vel passiuam. 3° fm mensuram vel mensurabile. Cōiter solet sic

assignari. Relatiuorum quedā referūt modo numeri vel vni^o qdā aliter. Si primo^o dupliciter qz vel fm vnitatem vel fm numerum. Si fm vnitatem quedā importat subam vt idem. quedā quantitate vt egle. qdā q̄litatez vt simile: s; s; numerū quedā respiciunt determinatū numerū: vt dupli et dimidiū. quedā ideterminatū vt multiplex et submultiplex si vō aliter referunt q̄ numerus vel nō numerus adhuc duplici. qz vel fm potentiam actiuam et passiuam. vel fm mensuram et mensuratum. Si primo^o fm potentia actiua et passiuā aut dicunt actum vt calefaciens et calefactū: aut dicit aptitudinē vt calefactiuū et calefactibile. Si vō fm mensuraz et mensurabile sic scia ad scibile et sensus ad sensibile referuntur relatione reali: sed scibile ad scientiam et sensibile ad sensum referunt relatione rōnis. Magister aut alii inuit distinctionez inter spēs relatiuoz et ostendit aliter sufficiētia penes. s. fundamenta sic. Relatiuoz quedā sūt equiparantie quedam non. Relatiue equiparantie sē vt simile equale vicinus. Si vō non sūt equiparantie aut sunt suppositionis vt

magister pater dñs. aut suppositiōis vt
 filius discipulus seru? In his. n. multū
 difficile est diuidere vsq; ad spēs spālīf-
 firmas pp dñas ignotas cuz relatiua sint
 minime entitatis sz om. s. metaphisice.

Relatio

equiparantia	suppositio	suppositō
amicicia	fuitus	paternitas
fraternitas	fillatio	diuim
similitudo	minoritas	maioritas

Quintum predicamentum est predica-
 mentum actionis.

redicamentuz

actionis est ordinatio plurium
 finoz significantiū actionē fm sub r. s.
 Illi tñi signt actionē per quos ouenit
 ter responder ad qōnē q̄rentem de aliq̄
 in quid agit. Questituum. n. huius pdica-
 menti fm magistrum est questio in qd.

Aduerte circa hoc pdicamētū q̄ actio
 sic describitur a Hilberto i sex pncipijs
 Actio ē fm quā in id qd̄ subijcitur ager
 dicimur. Generatio ē mutatio de nō eē
 ad esse. Corruptio est mutatio de esse ad nō
 esse. Augmentatio ē mutatio de minori
 quantitate in maiorez. Diminutio ē mu-
 tatio de maiori quantitate in minorem.
 Alteratio est mutatio de qualitate i qua-
 litatem. Motus fm locum est pgressus
 de loco ad locum. Proprium actionis ē
 ex se inferre passionem. Sufficientia
 huius pdicamēti sic assignat a Burleo
 ex interiōe Hilberti. Actionuz alia est a-
 ctio aie alia est actio corporis. Actionuz
 anime alia est cum cognitione alia est si-
 ne cognitiōe. Actio anime sine cognitiōe
 est actio anime vegetatiue que diuidit̄
 quia est alia saluans spēm vt generatio.

alia est saluans indiuiduum. vt nutritio
 z augmentatio z sub litis ponitur indi-
 uidua. Actio anime cū cognitione diui-
 ditur quia alia est actio anime sensitue
 alia intellectue. z sic vltterius. Actio cor-
 poris diuiditur in actione corporis sim-
 plicis z in actione corporis mixti. z sic vl-
 terius. Magister autem aliter hic inuit
 sufficientiā. Nam cum actio sit motus
 specificatur a termino ad quez sicut motus.
 Motus autem large acceptus vel
 est ad substantiam vel est ad accidens.
 Si ad substantiam vel principaliter ter-
 minatur ad esse z sic est generatio vt ad
 non esse z sic est corruptio. Possunt vl-
 terius distingui fm illam qua dicuntur
 generari z corūpi: vt generare hominē
 equum corūpere: generare equū: cor-
 ūpere boiem: z sic de alijs. Si hō mo-
 tus est ad accidens vel est ad absolutuz
 vel ad accides respectiui. Si ad accis
 absolutum vel ad quantitatem vel ad q̄-
 litatem. Si ad quantitatem: vel termina-
 tur ad esse maioris quantitatis: z sic est
 augmentatio. vel ad esse minoris quati-
 tatis: z sic est diminutio. Deinde augmē-
 tatio vel diminutio possunt vltterius di-
 stingui fm diuersitatem dimensionum
 Si hō illa ē ad qualitatem illa dñ altera-
 tio que alteratio distinguitur fm q̄ ē ad
 dñ las spēs qlitatis. Si. n. ad caliditatez
 sic motus dicitur calefactio. Si hō ad
 frigiditate dicitur frige factio. z ita de a-
 lijs. Si hō ad accis respectiui ē ad vbi
 z sic est motus scdm locum. g distingui-
 tur scdm dñas pōnis: vt motus sursum.
 motus deorsum: z sic de alijs.

Sextum predicamentū est predica-
 tu: passionis.

redicamentuz

passionis est ordinatio plurium
 terminozum significantium passionē sz
 sub r. s. Illi termini signt passionē p q̄s
 couenienter responder ad qōnez quere
 tema quo est simpliciter siue qd̄ forma

licet patitur vt excludamus baculum ⁊ similia. Questiuum huius pdicamēti secundum magistrum est questio a quo ē.

Aduerte circa hoc pdicamētū q̄ passio sic diffinitur a Gilberto. Passio ē effectus illarū actiōis. Et Albertus vult q̄ illi q̄ teneat expositiue ⁊ passio dicit

Pati

gēre	corūpe	augere	dīminuere
boies	leonē	in longum	in longus
bunc	bunc	latum	latum
		pfundum	pfundum
		sic sic	sic sic

Septimum pdicamentum est pdicamentum vbi.

redicamentuz

vbi est ordinatio plurius terminorum significantius vbi scdm sub ⁊ supra. Illi termini significant vbi p̄ quos conuenienter respondetur ad questioes factam per vbi. vt sunt isti termini h̄ illic in platea in ecclesia. Dui⁹ pdicamēti q̄sitiuū ē qd̄ vbi. Aduerte circa h̄ pdicamētū q̄ vbi sic diffinit a Gilberto. Vbi est circūscriptō corporis a loci circūscriptiōe p̄oueniens. i. vbi est quedam forma simplex causata a circūscriptiōe loci per quam aliquid dicitur esse in loco formaliter sicut albedo est forma p̄ quā aliquid dicitur esse albus. Habes enim imaginari q̄ quemadmoduz sigillus imprimit suum characterem in ceram: ita locus ex eo q̄ ambit locatum imprimit vnam formam in ipsuz que dicitur vbi.

Primum genus subalternum non erit esse in loco. sed erit v̄ vbi per quod aliquid dicitur esse in loco. Similiter s̄

effectus actionis in facto esse of. aut illatio in fieri. Burleus ⁊o vlt q̄ li q̄ teneatur copulatiue. ⁊ q̄ spēs passionis eodē modo sumuntur sicut spēs actionis sola mutatione facta actiui in passiuum. Ideo diffinitiones earum sufficientiamq̄ pdicamenti relinquo.

Agere

fm locum mouere	alterare
fursum	calefacere
deorsum	frigefacere
introsus	bumectare
sinistrosum	siccare
dextrosum	

genus subalternum non erit esse in spacio: sed erit vnum vbi per quod aliquid dicitur esse in spatio. Lumen enim ista nō sunt nominata nominibus simplicibus circum loquimur per ista illa que sunt simpliciter species. Sufficientia huius pdicamēti a diuersis diuersimode as signatur. Burleus in libro sex principio rum dicit q̄ cuz vbi causetur ex circumscriptione loci secundum diuersas species loci debent accipi diuersae species vbi. ⁊ quia tertio pbificorum secunduz commentatorem species locorum debent sumi secundum species corporum simplicium quozum quinq̄ sunt species vt vult philosophus in libro de celo ⁊ mundo. quia quedam mouentur circulariter vt celum. quedam sursum simpliciter vt ignis. quedam sursum secundū quid: vt aer. quedam deorsum simpliciter. vt terra. quedam deorsum secundū quid vt aqua. ideo diuidit vbi sic scilicet: ⁊ vbi mobile motu circulari. ⁊ vbi mobile motu recto. ⁊ diuiditur vbi mobile motu recto: quia quoddam est extremū

r quoddā mediū r vbi extremū d iudic
 quoddā est sursum r quoddā deorsum.
 sicut vbi mediū diuidit. r sic iste sūt spes
 spālissime. Magr aut air inuit diuilio/
 ne dices q vbi diuidit in vbi p qd aliqd
 dī eē in loco. r in vbi p qd aliqd dī eē
 in spatio. vbi p quod aliqd dī esse i loco
 diuidit in pies ipes spālissimas. vt i vbi
 p qd aliqd dī ee in domo. r vbi p qd ali/
 qd dicit ee in ecclā vt in vbi p quod ali
 aliqd dicit ee studio. r ita de alijs. Vbi
 p qd aliqd dī esse in spatio dicit i vbi p
 qd aliqd dī esse in cāpo. r in vbi p quod
 aliqd dicit ee in platea r in via r ita de
 alijs r sunt spes spālissime. Hilbert^o tñ
 videt diuidere vbi in vbi simplex et in
 vbi cōpositum r nō aliter. vide si placz.

Ubi

mobilis mo. cir.

mobilit' mo. recto.

extremum

me^o

sursum

deorsum

Ubi

in loco

in spatio

in oratorio

in platea

in capella

i campo

in ecclesia

in via

Octauū. p̄dicamentuz est p̄dicamē/
tum quando.

redicamentuz

qñ est ordinatio pluriū t̄minoꝝ
 p̄m sub r supra illi t̄mi signit qñ. p quos
 r̄ndetur ad q̄onem factā p qñ. vt bodie
 cras p̄dic. Questitiū huius p̄dicamenti
 est quando.

Aduerte circa hoc p̄dicamētū q̄ qua
 do sic describitur a Hilberto. Quando
 est q̄ ex adiacētia temporis derelinqt
 in re tpali ex v̄mone t̄pis ad illa re tpa/
 lem a qua forma singulari denoiatur ali
 quid ee in tpe sicut ab albedine denoiat
 aliqd album. p̄mūgen^o subalternum
 est in tpe. i. quādo p qd aliqd dicit esse i
 tpe. Tps est duratio iuccessiuā rex ḡnā
 buū r corruptibilem. Describit aut sic
 a p̄ho 4° p̄hūi. Tps est numerus mor^o
 p̄mi mobilis s̄m prius r posteri^o. 2^a
 g^o est in euo. Eūū aut est duratio muta/
 bilis angeloz tō sit. 3ª gen^o est i eter/
 nitate. i. qñ p qd aliqd dicit ee in eterni/
 tate. Eternitas aut est duratio imutabi/
 lis. dei tō simul. Nō tñ q̄ magr capit lar/
 gius qñ q̄ facit Hilbertus. Accipit enim
 Hilbertus solū vt est forma qdā dereli/
 cta a tpe in re tpali. r sub tali qñ nō cōt̄
 net eūū nec eternitas. Sed magister ac/
 cipit qñ put est v^o forma derelicta in re
 a durōne mensurante ipam siue talis du/
 ra^o sit tēporis siue euuz siue eternitas. r
 tūc describit sic. Qñ est qd ex adiacētia
 durōis derelinqt in re mēsurata p ipm.

Sufficientia huius p̄dicamēti sic as/
 s̄ḡtur a Burleo in sex p̄ncipijs: Quādo
 aliud est simplex. s. qd causat ab vbi. ali
 ud cōpositū. s. qd causat a tpe. Qñ cōpo/
 sitū diuidit. qz aliud est derelictū a tēpo
 re p̄nti. aliud at tpe nō p̄nti. Quādo dere/
 lictū a tpe nō p̄nti diuidit. qz aliud dere/
 lictū a tēpore p̄terito aliud a futu/
 ro. Quādo aut de p̄terito diuidit per
 d̄ras qbus tñ non sunt noīa iposita sed
 vtimur istis noībus loco illaz derelict
 a tpe hesterno r derelictis ab alio tēpo
 re qd est tēpus extremū. Magr x̄o inu
 it alia sufficientiam sic. Qñ aliud est dere/
 lictum a tpe aliud a nō tempore. Quādo
 derelictū a tēpore diuidit in qñ bodi/
 ernū. in qñ hesternū. r qñ crastinū r hec
 sunt species specialissime. Quādo ve/
 ro derelictū a nō tpe diuidit. qz aliud qñ
 ē derelictū ab euo. aliud ab eternitate.

Quando

in eternitate

in euo

in tre
i ano
i mese
in die
i hora

Novū pdicamētū ē pdicamētū situs.
redicamentūz

situs vel positiois est ordinatio plurū tinoz signitium positionē fz sub z. s. Illi tñi signit pōnē p qō rñdet ad qñ stionez factā de aliq p qō vt qñt. Que sitū. n. h^o pdicamētū ē qūo vt qualiter.

Aduerte circa h^o pdicamētū q^o positio sic describit a Hilberto. posito ē qdā sit^o partū generationis qz pñ^o ordinatio. Li qz fz aliquos tenet expositiue rei generate ordinatio. q^o posito nō ē nisi ordinatio ptiū i toto i copatōe ad locū. Aliq volūt q^o li qz teneat copulatiue z dicūt q^o p h^o q^o dicit qdā sit^o ptiū tangit pōnez q^o est a cōspeto nē. vt sedē iacē stare. Per hoc hō q^o dīc generatōis ordinatio tāgit pōez q^o est a nā vt aspez z lene. Z res spēs ponit magr. f. sedē. stare. iacere. sedē sic describit ē talis situs ptiū i toto i copatōe ad locū. z ita dicat de alijs suo. Pro ptiū aut poni ē pmo assistere ipi sube.

Sufficien^o h^o pdicamētū sic assignat a Burleo ex itētiōe Hilberti. Positiois a^o ē a pñ^o inata. a^o est a cōsuetō nature. Positio inata diuidit. qz alia ē ptiū icq^o litatis. vt asperitas. alia est ptiū equa litatis vt lenitas: z sunt spēs spāliss^o. Positio vero a cōsuetō nature diuidit in stare z non stare. Nō stare hō diuidit in sedere z iacere: q^o ē t sunt spēs spāliss^o. Magister hō loq^o d^o pōe que ē cōsuetō nature. vt ē sedere itaē iacere. Aut quia

Hilbertus negat aspez z lene eē pōnez se. I dicit qualitates esse aut quia pōnez ex cōsuetō nature sunt alijs notiores. Ideo potius eas explicauit q^o qualis ordinentur notū est ex dictis.

Sit^o vel positio

stare
sic

iacere
sic

sedere
sic

Decimum predicamentum est predicamentum habitus.

redicamentūz

bitus est ordinatio plurium terminorum signitū bitū fm subz. s. Illi tñi signit bitū p quos convenient rñdet ad qñnem qñrentem d^o aliq^o circa qd sine qualē ē bitus. Quæsitūz. n. hui^o pdicamētū est qō circa quid fm magistrum.

Aduerte circa hoc predicamentū q^o bit^o sic describit a Hilberto. bit^o est ex adiacen^o cor^o z eorum que circa corpus sunt. i. bitus ē qdā for^o simpl^o ex derelicta a corporibus z eoz adiacētia que sē circa corpus. vt sunt vestimenta arma. Habitus capitur tripliciter. vno^o p qualitate de difficili mobili. 2° p vestimentis. 3° pro adiacentia. i. p for^o cāta ex adiacentia eoz. Spēs sunt coronatus eē annulatum esse calciatum esse vestitum esse z ita de alijs. Iste non sunt proprie spēs sed illas circūlogtur ex carentia vocabulorum. p coronatū eē intelligit formam per quas aliquid d^o coronatum. z ita dicitur de alijs suo. Propriū autem est habitū in pluribus existere. Sufficientia huius predicamenti difficilis valde est. attñ sic potest assignari. Habitus quidam est totius. vt vestitus esse armatum esse quidam est partis. vt coronatum esse annulatum esse.

Habitus

coronatum esse
 sic sic
 armatum esse
 sic sic

calclatus esse
 sic sic
 vestitum esse
 sic sic

Dubitat primo quomodo sex predicamenta
 ultima sint distincta. s. ca. pa. vbi quoniam si
 tus et habitus. quia omnia ista vel sunt respectus quodam
 vel quedam forma in potentia respectu. si primo
 modo cum omni respectu sit predicamentum relationis
 omnia ista predicamenta erunt in predicamentis
 relationis. si 2. tunc quodlibet horum dicitur aggrega-
 tum ex forma et respectu ut gratia exempli
 Actio dicitur aggregatum ex motu et respec-
 tu ad agens. s. nullum aggregatum per accensum
 est in predicamento 5. metaphisice. quoniam ens per
 se dividitur in. io. predicamenta. quod nullum
 tale est in predicamento.

Circa hoc sunt due opiniones. v. color
 qui dicit quod omnia ista predicamenta sunt quodam
 forma in potentia respectu ut dicebat de actioe
 Actio est motus cum respectu ad agens. et cum
 dicitur quod sic quodlibet est aggregatum per ans ne-
 go. vbi non dico quod actio sit aggregatum ex
 motu et respectu sed dico quod est motus cum
 tali respectu ut est ab agente. Motus. n. est
 sic materiale ut est ab agente est formale
 Actio. n. materialiter est ipse motus formaliter
 hoc est respectus ad agens adequate at est mo-
 tus ut est ab agente. nego tamen quod sit aggrega-
 tum ex motu et respectu ad agens. etc.

Alia opinio est subtilior quod dicit quod
 habet horum est respectus quodam. Unus actio non est
 nisi respectus quodam fundatur in motu ad a-
 gens. et passio est motus quodam fundatus in mo-
 tu ad patientem. et cum dicitur quod quilibet respectus
 est in predicamento relationis. negat hoc. Et
 si diceret quod est forma que est iter respectus
 qui sunt in predicamento relationis et alio
 rum generum? Dicitur quodam quod hoc interest.

quia respectus quod est predicamentum relationis co-
 erigit in termino ad quem alium respectum sibi cor-
 respondere. s. respectus quod est in sex principijs
 non requiritur in termino ad quem alium respectum sibi
 correspondere. Actio. n. ut est unum de sex prin-
 cipijs dicitur respectum motus ad agens. Unus
 respectus ipsius motus ad agens dicitur actio
 et respectus ipsius motus ad patientem dicitur
 passio. tamen nec in agente nec in patiente est
 respectus ad motum. s. sit respectus agens
 ad patientem. et est. g. s. respectus non in
 actio et passio. sed due relationes. s. actui et passivi
 ut ita dicatur de alijs. etc.

Dubitat 2. quod videntur esse plura predi-
 camenta quod. io. r. dicitur diversarum quoniam ad quod
 videtur. per aliquod horum predicamentorum
 ut sunt iste. cur quare vtrius. et in quas philosophus
 exprimit 2. peribermes. si est quod est quod est
 et per quod est. Silr a. noziata a gramaticis
 ut quis vel qui que quod vel quod. similis
 quo vnde qua ut arguat sic. Quot sunt
 questiones diverse tot sunt diversi modi
 predicandi. quot sunt diversi modi predican-
 di tot sunt predicamenta. quod a primo ad vl-
 timum quot sunt questiones diverse tot
 sunt predicamenta sed questiones sunt plu-
 res dicte ut dictum est quare. etc. Confir-
 matur quia non videtur maior ratio quod
 vbi faciat unum predicamentum quod quo
 vnde qua. etc.

Ad hoc respondet magister in predica-
 mentis suis dicens. quod. io. sunt questiones
 principales predicamentorum habito respec-
 tu ad diversos modos predicandi. Unus
 quid est questio predicamenti sube quale
 qualitatis quod quantum quantitatis quod ad quod
 est relationis in quid et a quo est actio
 Dicitur. n. queritur in quid agit ignis respo-
 detur in lignum. et a quo patitur aqua. respo-
 detur. ab igne. quod vbi pertinet ad predica-
 tum vocationis et quoniam quantitatis quod qua-
 liter vel quomodo pertinet ad situm et quod circa quod
 ad habitum. Ad ar. dicitur quod sicut sit aliquid tra-
 scendit quod non sit in aliquid predicamento
 per se nec per accensum nec per reductionem. s. de
 scendunt in omnia predicamenta: ut ens unum

s^o metabi. Ita sunt aliqua quæsitia que n̄
 appropiantur alicui prædicamento s; s̄
 applicanda oibus prædicamentis vt si ē
 quid est pp quid ē r cur q̄re vt patet.
 Nam cur r quare ipotat q̄onem prop̄
 qd ē r vez ipotat q̄onē si est aut quia ē
 Ita ē r qe que qd s̄ interrogatiua transcē
 dentia applicabilia oibus prædicamentis.
 Et qd qd large supra ē transcēdēs ap
 plicabile oib⁹ prædicamentis stricte h̄o so
 li prædicamēto s̄be. Questio qd large sum
 pta ē transcēdēs. stricte h̄o ad prædicamē
 tū quantitatis p̄tinet. Ita h̄o quo qua re
 ducuntur ad vbi r quo vadis est dicere
 vbi intendis esse r vnde venis est dice
 cere vbi fuisti ante motum. r per hoc
 patet responsio ad argumentum r con
 firmationem.

Sillogismus est o^o ratio

in qua quibusdam positis r con
 cessis necesse ē aliquid aliud cuenire p̄ ea
 que posita sunt r cessa. Aduerte p^o cir
 ca diffinituz qd quatuor sunt particule
 sp̄ci argumentationis. s. sillogismus idu
 ctio entimema r ex^o. Argumentatō
 sic describit a Boecio p^o topicorū suoz
 Argumentatio est argumenti p̄ oratōez
 explicatio. i. o^o explicans ar^o cōposita
 ex premissis r cōclusionē. Argumentuz
 h̄o est rō rei dubie fidez faciens. i. medi
 um p̄bās cōclusionē. Quid sit sillogis
 mus patet a magistro h̄ diffinitēte silm
 quā diffinitionem capit a Boecio li^o rō
 picorū suoz. Induc^o h̄o est p̄gressio a p
 ticularibus ad vniuersale. Entimema
 est silm ip̄fectis. i. oratio in qua nō om
 nibus positis infertur festinata 5°. vt
 omne animal currit ergo omnis homo
 currit. Exemplum ē quod p̄ticularit̄ p
 p^o p̄ticularē quoddam contendit ostē
 dere p̄ site reptū i illis vt dicat oz a Tu
 lio consule necari cathelinam cum a sc̄i
 plone graccus fuit interpretatus.
 Aduerte secundo circa diffinitionez
 q^o lio oratio est loco generis. est enim ora

tio genus ad silm quia sillogismus est
 oratio ipotetica rationalis in qua con
 iunguntur tres categoricæ per notam
 rationis. Omnis enim sillogismus est
 consequentia. omnis o^ona est oratio ipo
 tetica. ideo omnis sillogismus est o^o
 ipotetica. oratio ergo erit loco generis
 Nec turberis quibus oratio sit genus re
 motum argumentationis h̄o genus prop̄
 q^o r diffiniatur per genus remotum r
 non propinq^o. quia licet quando generi
 remoto additur o^ora vltima vt h̄. h̄ tam
 ample vt s̄ sumulas p̄ h̄ q^o dicit quibus
 dam positis. i. dispositis i mō r i figura
 tangit ppōes silli que ordinantur in mo
 do r in figura. r p̄ h̄c particulā differt
 ab alijs argumentatiōibus. per hoc h̄o
 q^o dicit necesse est aliquid cuenire tangit
 cōclusionē que sequitur ex premissis
 Unde oportet scire q^o propositio prope
 sumpta est o^o qua posita ad eam seqtur
 aliquid. Est at^o 3° approbata propositio.

Addit autem magister hanc particu
 lam cōcessis sic r Boecius quam nō po
 tuit p̄hs in p^o priorū diffiniens silm. nec
 etiam in primo topico. quare autem hoc
 sit vide cōtra summulas.

Et sciendum q^o silm omnis
 consistat ex tri
 bus finis. Aduerte q^o cā q̄re l^o fin^o d^o
 maior extremitas q^o sumit in ppōne cā
 meo fino est q^o cū intellect^o format silm
 p̄cedit discurrendo a magis noto ad m̄
 n^o notū. In p̄dco aut̄ discursu triū fino
 rum p̄mū q^o vltio ē siue magi not^o p^o oc
 curit intellectui. Maior d^o q^o vltio l^o ma
 gis not^o. 2° at̄ fin^o q^o intellectui occur
 rit ē q^o nō ē ita vltis vltio not^o tū h̄z logi
 cū ite r t̄p^o p^o. Nulcāt 2° fino scim^o in
 eē p^o finū. r h̄ d^o maior q^o pp̄d p̄oz in cō
 gnitōe. Vltim^o fin^o min^o not^o d^o mior
 extrēitas cui scim^o inesse cōm finū vel
 cō. d^o minor prop^o q^o min^o nō vel 2° nō
 vt dicendo ois hō est animal. for. est hō
 q̄ for est aial. 2° notandum q^o figura
 est debita disp^o terminozum.

Aduerte eam quare prima figura est quae
 me subijcit in prima prope predicat in 2^a ca
 est quae me habet in medio: quae sapit nam
 vtriusque extremi. s. subij. et p. predicat. n.
 et subijcit vt dicitur. Si vero medium predi
 cat in vtraque dicitur 2^a si. Cuius ratio est quia
 l3 medium non fit et medium sapiens natu
 ra subij. et predicat. tamen quae digni est pre
 dicari quae subijci ideo hec si 2^a locus t3.
 Si vero medium in vtraque subijcti dicitur 3^a
 si. et vltima. quae medium in ea non stat in me
 dio sicut in prima: quod est digni nec pre
 dicat sic in secunda sed subijctur. plures
 autem si non possunt esse quae tres termini in
 duabus propositionibus non possunt aliter varia
 ri. Sed quereretur quare talis dispositio
 terminorum secundum subiectionem et predica
 toem dicta est si. Dicitur per similitudinem
 ad figuras mathematicas. sicut. n. in
 lineis in mathematicis aliis et alii situati
 variant species figurarum. Nam tria puncta
 que faciunt triangulum si inter se qualiter di
 stabunt erit species trianguli quae dicitur egle
 terus siue isopleurus. Si vero duo aliquot
 distabunt a termino quorum duorum inter se
 distantia est maior vel minor distantia
 eorum ad terminum est species trianguli quae dicitur
 isosceles. Si vero omnes distantie pun
 ctorum sint inaequales est species trianguli quae
 dicitur gradus siue scalenum. Si secundum diuer
 sitatem illorum trium terminorum subijcti et do
 et predicando fuerint tres figure sillogismo
 rui. s. alio. et in figuris superficialibus iam dicitur

Tertio est notandum quod quedam est directio et quaedam indirecta.

Aduerte eam huius quare conclusio
 directa dicitur quia maior extremitas predicat
 de minori causa est quia maior extremitas
 habet veram rationem predicandi respectu mio
 ris extremitatis et minoribus veram rationem
 subiectilitatis respectus maioris extremitatis.
 quia maior extremitas est sicut forma respectu
 minoris. et minor est sicut materia respectu
 maioris. id est est direc

ta et predicatio directa. contra vero indirecta
 dicitur. quia quod predicat non habet veram rationem
 predicandi: et quod subijcti non habet veram
 subiectilitatis. quia. et.

Quarto notandum

quod omnium illarum figurarum sunt decem et novem
 uem modi.

Aduerte quod modus in proposito sic diffinitur.
 Est ordinatio duarum propositionum circa
 qualitatem et quantitatem. et de modo est
 quedam accidentaliter determinatio ipsarum
 propositionum silli. Utrum autem si sunt tres
 et sibi vtrumque sunt. 19. vide in sumulas.

Barbara celaret

darij ferio baralipton.

Celante dabitur capcimo frise somoz
 Lecase camestres festino bar. oco dara
 pti Selapton disamis datifi bocardo fe
 rison.

Nota duo magis declaratioe bonis
 et suum primo quod cum iuris dictionibus ipso
 tibus omnes modos figurarum ponant quatuor
 lre vocales. s. a. e. i. o. Per a intelligitur
 propositio vltima affirmatiua. p. e vltima negatiua
 p. particularis affirmatiua. p. o particula
 ris negatiua. Barbara ergo cum habeat ter
 a constat ex tribus propositionibus vltima
 affirmatiuis. et ita de alijs. h. p.

Nota 2^a quod omnes silli reducuntur ad qua
 tuor primos modos qui incipiunt ab his con
 nantibus b c d f. vt barbara clarent darij
 ferio qui incipiunt a b reducuntur a barbara
 qui incipiunt a c ad celarent. et qui incipiunt
 a d ad darij. g ab f ad ferio. Modus
 autem reductiois declarat per duos et plus.

Simpliciter verti

vult s. p. vero per acci. M. vult transpo
 ni c. p. impossibile duci.

Qui et plus declarant sic quod vbi cumque
 ponit s. in his dictionibus datur intelligi
 quod propositio intellecta per vocalem immediatam
 precedentem dicitur verti simpliciter et per dicitur
 eorum verti per accidens: et per m. quod fiat transpo

in premissis ita q̄ maior fiat minor. 7° 7° p̄ q̄ reducat p̄ impossibile. est enim redu-
ctio p̄ impossibile q̄n ex opposito conclusio-
nis cū altera p̄missa infer̄ opp^a alteri
us p̄missa. Et est ḡnialis modus p̄ quem
p̄hs. p̄bat in p̄mo p̄oz. quēcūq̄ s̄llm eē
bonum. hoc clare p̄ in textu.

Aduerte tñ vnū circa modos figura-
rū. q̄ vt dicit Boetius in cathegoremati-
cibus suis quatuor p̄imos modos in p̄i-
ma figura in analethecis suis posuit Ar-
istoteles. Ceteros vero. 5. Theophras-
tus 7 Eridenus addiderūt quib⁹. P̄oz
p̄bius vir grauissime auctoritatis vt
suis est consensisse oēs modos 2° figure
7 3°. Posuit etiam Aristoteles in anale-
thecis suis. i. in libro priorum. Salua ta-
men reuerentia Boetij philosophus po-
sult fap̄imo fr̄sesomozum in p̄mo p̄o-
rum. Dicit enim. Cum autem positiuus.
7 putatiuus 7 vniuersaliter sumptus p̄-
uatiuus semp̄ sit s̄lls minoris extremi-
tatis ad maiorem. imo addit. Simuliter
autem 7 in alijs figuris. q̄ patet manife-
ste q̄ p̄hs posuit duos modos conclu-
dentes indirecte in prima figura. etiam
vnū modū concludēte indirecte in 2° fi-
gura vt festino. 7 vnū in 3° vt ferison 7
tra Boetium.

Aduerte vlt̄erius p̄ maior̄ doctrina
silloz qdam sunt cathegorematici. qdā
ip̄othetic̄i. Cathegoreatici s̄t illi q̄ s̄tāt
ex p̄positionibus cathegorematicis ip̄o-
thetic̄i vero qui cōstitūit ex ip̄othetic̄is
Silloz cathegoricoz qdam sunt de in-
esse. qdam modales. S̄lls de inesse sunt
illi qui cōstitūtur ex p̄p̄ibus de inēē
Modales h̄o qui cōstitūant ex p̄p̄ibus
modalib⁹. Silloz de inesse qdam sunt
ostensiuū. qdaz sunt ad impossibile. S̄ll-
s ostensiuus est q̄ continet totū vnū
discursum ex premissis. s. duabus cōclu-
dens vnā cōclusionē. vt omnis homo
currit. tu es hō. ḡ tu curris. S̄lls ad im-
possibile est ille q̄ continet duos discursus
p̄ncipatr. s. vnū a p̄missis ad cōclusio-

nez alium a cōtradictorio cōclusionis ad
cōtradictoriū alteri⁹ p̄missa. vt dicēdo
ois homo est aial. ois homo est lapis. cr-
go ois lapis est aial. sed aliquis lapis nō
est aial. ḡ aliq̄s lapis nō est hō. In sūma
ḡ sunt quatuor diuersitates silloz. onsi-
ui ad impossibile modales 7 ip̄othetic̄i
apud modernos. licz Aristoteles multa
plura genera silloz ponat in libro p̄oz
vt in regulares cōuerfius ex oppositis
7 alia multa q̄ patent legenti libz illum.
Magister aut̄ solum de ostensiuis det-
minat breuiter. Si aut̄ deo placebit fac-
clam tractatum breuissimū i quo illa ge-
nera sillogisimozum narrabo. Et sic ē fi-
nis tractatus sūmularum ad laudem 7 del-
7 beate virginis.

Oppositio est
accē-
ptio termini in p̄positiōe pro
aliquo vel p̄ aliquibus. Sup

positio quadrupliciter accipit̄. vno^o p̄-
ut est idē q̄ p̄positio idemōstrabilis nō
demonstrata in scientia in qua est. Sup
positio dicens esse vel nō ad differentia
diffinitionis q̄ nō dicit esse nec non esse.
vt omne totum est maius sua pte. Si ab
equalibus equalia demas remanentia
sunt equalia. Alio modo suppositō ac-
cipitur. out est in predicamento relati-
onis. 7 cōdicitur q̄ sunt tria genera sub-
alterna relationis. s. superpositio suppo-
sicio 7 equiparantia. Alio modo accipit̄
suppositio. put idem est q̄ positio t̄mini
sub alio termino. Et sic in quolibet p̄-
dicamento est aliq̄s t̄min⁹ suppositiōis
quia in quolibet predicamento est aliq̄s
terminus positus sub alio. vt homo sup-
ponitur aial. 7 aial supponit̄ hoicm acti-
ue. 4° accipit̄ suppositō. put est p̄p̄ietas
termini existentis extremū p̄positionis
7 sic accipitur in p̄p̄. 7 suppositio sic ac-
cepta nō est nisi positio termini sub alio
i. p̄ alio in p̄positione. s. pro suo signifi-
cato. ens enim ponitur p̄ significato in
p̄positione 7 capit̄ li sub pro li. p. hoc vi

de ample contra suppositiōes.

Aduerte circa diffinitōem q̄ tres p̄ti-
cule ponunt in diffinitōe. p̄^o est ff. accep-
tio t̄ini q̄ est loco ḡn̄is. n̄a ois suppositō
est acceptio t̄ini z nō eō. 2° in ppōne ad
v̄iam acceptōis t̄i ex ppōem q̄ nō ē sup-
positio. 3° p̄ aliq̄ vel p̄ aliq̄ bus. i. p̄ suo si-
gnificato l̄ p̄ suis siḡtis ad v̄iam finca-
thegorematis formāl̄r sūpti. q̄d̄ nihil si-
gnificat. vt dicēdo ois hō currit. si ois n̄
supponit. qz si accipiat̄ in ppōe. p̄ aliq̄. s.
p̄ distributōe nō t̄n̄ p̄ formāl̄. siḡto nec
materiali. nō p̄ material̄. qz q̄n̄ capit̄ for-
māl̄r nō stat p̄ material̄. nec ēt̄ p̄ forma-
li siḡto qz illud nō h̄z. v̄n̄ fincat̄ hegoreu-
ma formāl̄r sumptū nec siḡt̄ aliqd̄ nec a
siḡt̄ aliqd̄. aliquatr̄ t̄n̄ siḡt̄ aliqd̄ vt p̄hs
vult in p̄mo p̄berme. dicēs. Ois nanqz
nō v̄t̄ est sed v̄t̄ r̄ siḡt̄. Sed aliqs̄ argu-
et. 5° diffinitōem. qz alicui cōpetit̄ diffini-
tio cui nō cōpetit̄ diffinitū. Nā h̄bum si-
ne copula accipit̄ in ppōe q̄ aliq̄ suo siḡ-
to. s. p̄ formāl̄ cum sit terminus p̄ se si-
ḡns. z t̄n̄ nō supponit. qz solū subm̄ z p̄-
dicatū supponit̄ alr̄ re^o de suppōe eēnt̄
false insufficienter cū nō declarēt̄ q̄no co-
pula suppōat. Dō q̄ diffinitio d̄z sic sup-
pleri. Suppositio est acceptio t̄ini in p̄-
positōe extremāl̄r se h̄nt̄ r̄ nō extremo-
rū vn̄itui. p̄ aliq̄ vel p̄ aliq̄b^o. z sic exclu-
ditur instantia. z hoc est de mente magi-
stri in logica magna.

Aduerte v̄terius v̄iam inf̄ siḡre sup-
ponere z h̄ficari qz se h̄nt̄ p̄ ordinē. pro
quocūqz. n. termin^o h̄ficat̄ pro eodem
supponit z nō eō. z p̄ quocūqz supponit
illud siḡt̄ z nō eō. Ideo siḡre i plus se h̄z
q̄ supponere z supponere plus se habet
q̄ h̄ficari. h̄bi gratia i hac ppōe homo
currit lib̄ homo siḡt̄ oēs hoies presentes
p̄teritos z futuros. supponit. aut̄ solum
pro presentibus ratione h̄bi de p̄nti ve-
rificat̄ aut̄ pro v̄no cū stet̄ determinate
sub quo l̄z disunctiue descēdere ad sua
supposita. Si enim solus fortis currat
ppō est vera. Amplius terminus signifi-

cat siue sit in ppōne siue extra ppōnem
supponit aut̄ solū in ppōe.

Aduerte v̄terius circa diffinitionez
suppositōis q̄ diuersi diuersimode diffi-
niunt ipsam. Magi in logica magna di-
cit. Suppō est siḡtio termini in ppōne.
Petrus hispanus recordans cuz magro
h̄ dicit. Suppō est acceptio termini in p̄-
positōe. Petrus mantuanus dicit q̄ sup-
positio est statio termini in ppōne. Quid-
dam modern^o dicit q̄ suppō est p̄p̄etas
subiecti ad p̄dicatum in ppōe compara-
ti. Cōmuniter aut̄ glosatur sic diffinitio
magistri hec suppō est acceptio t̄ini. i. ex
acceptōe si de h̄ t̄n̄ vide ap̄le 5° suppōes.

Suppositio diuidit̄ qz alia est materia-
lis alia p̄sonalis. Materialis est acceptō
termini in ppōne p̄ suo material̄ siḡto.
Personalis ē acceptio t̄ini i ppōe p̄ suo
formāl̄i significato. Circa diuisione
aduerte qz quatuor fuerūt op̄iōes d̄ sup-
positōe in q̄t̄ diuidat̄. Una. n. est opinio
q̄ solum ponit suppōem p̄sdalē z oēs a-
lias negat z h̄ opinio est Petri mātuani
sicut p̄z in logica sua quā vide si placet.

Alia est op̄io q̄ ponit t̄m̄ duplicē sup-
pōem. s. materialē z p̄sonalē cui^o opinio-
nis est magi in logica parua. 3° opinio
ponit tres sp̄es suppōis. s. materialē p̄so-
nalē z simplicē cui^o opinionis est magi i
logica magna z h̄ cōis opinio ē l̄z sic inf̄
opinātes diuersitas sit maxie inter rea-
les z terministas vt declarabo nūc. Nā
petr^o hispā^o realistaz op̄ri^o dic̄ q̄ suppō
p̄sonal̄ est acceptio t̄ini cōis p̄ suis inf̄-
riorib^o. Simpler aut̄ ē acceptō t̄ini cōis
p̄ re v̄t̄ siḡta p̄ ip̄m: vt cū dicit̄. homo ē
sp̄es. Materialis h̄o est acceptio termi-
ni p̄ se vt cū d̄r h̄o est diff̄m̄. Ocas̄ at̄
terministaz p̄nceps dicit q̄ suppō p̄so-
nalis est q̄n̄ termin^o p̄ suo siḡto suppo-
nit siue illud siḡtum sit ens extra aiām
siue vox siue intentio aie siue scriptum.
exemplū p̄nt̄ ois homo est aīal li homo
supponit p̄ suo siḡto qa homo nō impo-
nitur ad h̄ndum illos hoies. exemplus

secūdi vt oē nomen vocale est ps orōis
 nō supponit nisi p vocibus qz imponit
 ad signū illas voces. exemplū tertij
 ois spēs est vte vel ois intentio aie est i
 aia vtriqz subm supponit psonalr quia
 supponit p illis p qbus imponit ad signū
 dum. exemplū qrti ois dictio scripta est
 dictio nō subm supponit nisi p signis su
 is. Suppositio simplex est qn terminus
 supponit p intentōe aie sed nō tenet sig
 re. vt homo est spēs li homo supponit p
 intentōe aie qz ista intentio proprie est
 species tamen nō sigt istam proprie lo
 quendo. Suppositio materialis est quā
 do terminus nō supponit p sigto s; p
 voce vel scripto vt homo est nomē li ho
 mo supponit p se ipso nō tñ sigt se ipm.

4° opinio pncipalis ponit qtuor spēs
 suppositōis. s. materialē psonalē simpli
 cem z naturalem z hanc opūionez pōit
 sanctus Vincentius ordinis predicatorum
 quam dicit esse de mente cōmenta
 toris z alberti z pncipue facti Thome
 z cum hec multū sciētifica sit perstrigā
 ipsam in sine huius tractatus quo meli
 us potero. Aduerte circa diffinitōes z
 pmo circa primā qz li acceptio termini i
 ppōe est loco generis li p sigto materia
 li est loco dīe p quam suppositio mate
 rialis distinguitur a psonali. Consimilr
 in secūda diffinitōe li acceptio tmini in
 propositione est sicut genus li pro sigto
 formali est dīa p quam differt ab alijs.
 Pro intellectu harum diffinitionū ma
 gister notat quid est sigtum materiale z
 quid formale z oriam horum z pōit du
 as notificationes vide ipsum. In sūma
 tamen vult qz spemet terminus vel sibi
 similis est significatū materiale suti p
 termini. res aut ad extra sigta p ipsū ter
 minū est sigtum; formale ipsius. hoc vi
 co vbi terminus; habet duo significata
 qz si nō habet; nisi vnū sigtū tūc forma
 liter sigret se z aliqd cē. vt li ens.

Sed aduerte causam huius quare. s.
 si tmin^o habeat duo significata ipsemet

terminus dicat sigtum materiale suti p
 sius. res vero ad extra formale. Ratio
 est illa quia quādoquē aliqua duo cō
 petunt vni. 3° quod prius cōpetit dicit
 materiale respectu illius qz posterius cō
 petit z quod posterius cōpetit dicitur
 formale quia quod presuppōitur alter
 est sicut materia eius vt genus respectu
 differentie. modo quia terminus signi
 ficat se ipsum naturaliter. sigt autem cē
 se aliquid ex impositione. prius autē cō
 petit termino quod naturaliter inest qz
 quod ex impositione est sibi datum. 3°
 sigtum naturale est dictum materiale. si
 gnificatum vero ex impositione est di
 ctum formale. Et locutus sum de termi
 nis in voce z in scripto. In mente enim
 licet terminus naturaliter significet se
 z etiam extra se prius autem significat
 se z per posterius extra se. Ideo si ipse
 met terminus erit significatus materia
 le sui ipsius z res extra sigtum forma
 le. Ex quibus sequitur primo qz quilibet
 terminus qui nō est de seipso verificabilis
 nisi mediante signo materiali
 habet vtrūqz significatum scilicet ma
 teriale z formale vt li homo. 2° sequit
 tur qz quilibet terminus qui est de seipso
 verificabilis sine tali signo habet soluz
 vnum significatum scilicet formale vt
 li ens. Quinto sequitur qz sicut ali
 quis terminus prime intentionis vel im
 positionis habet tantum vnum signifi
 catum z aliquis vtrūqz. ita aliquis ter
 minus secunde intentionis vel imposi
 tionis. Quarto sequitur qz aliquis ter
 minus prime intentionis vel impositōis
 potest supponere materialiter z aliquis
 psonaliter ita aliquis est terminus 2°
 intentionis vel impositōis.

Aduerte circa primum cor^o quod nō
 absolute verus est qz quilibet terminus
 qui nō est de seipso verificabilis sine ad
 ditamento signi materialitatis habet v
 trūqz significatum quia li omnis nō ha
 bet vtrūqz significatum quia nō habet

formale cum nihil significet formaliter sed qualiter significet et tamen non existatur de se ipso sine additamento signi materialitatis. illa enim non est vera omnis est omnis imo non est intelligibilis sed magistrum: quod si velles quod esset vera per se et secundum coram tunc haberet solum significatum formale quod est falsum quod significat se ipsum materialiter. et similiter est de alijs terminis non per se significatiuis ergo debet intelligi coram de terminis per se significatiuis. Aduerte secundo circa 2^{am} coram quod non quicumque terminus habens terminum unum signatum habet formale significatum imo terminorum habentium unum significatum quodammodo habet terminum formale ut ille qui est verificabilis de se ipso sine additamento signi materialis ut liens et cetera quodammodo habet terminum male ut icuque non per se signatiuis quod est confirmatiuis ut omnis nullus habet a b c. Signatum enim formale est datum ex impositione et materiale naturaliter inest loquor de terminis in voce quia in mente omnes termini naturaliter significant sed tamen secundum prius et posterius. Ex correlario ergo magister non habet quod quicumque terminus habet tantum unum significatum quod illud sit formale. De hoc tamen vide ample contra summulas.

Alia duo correlaria sequuntur ex primis et de se non sunt ideo nihil de ipsis.

Tantum cognoscatur quo termini

supponunt. Omnis terminus habet solum significatum formale solum personaliter supponit. Ratio huius regule patet quia ex quo talis terminus habet solum significatum formale solum potest accipi in propositione pro tali significato formali sed quando terminus accipitur pro significato formali supponit personaliter ut patet per definitionem propositionis personalis ergo a primo ad ultimum quando terminus habet solum significatum formale supponit personaliter.

Secunda regula. Omnis terminus ha-

bens utrumque significatum si sibi addit significatum materialitatis solum materialiter supponit. Ratio regule patet est de se quia significatum materialitatis contrahit terminum ad significatum materiale. fuit enim ad hoc impositum a primo impositore ad contrahendum. scilicet terminus ad significatum materiale.

Tertia regula cuiuscumque propositionis extrema sunt termini primo intentionis vel impositionis quibus non additur si ergo materialitatis tam subiectum quam predicatum supponunt personaliter. Fundamentum huius regule et aliarum sequentium est quia talia sunt subiecta qualia permittunt eorum predicamenta. modo pro regula habeas quod predicatum est pro libet propositionis supponit personaliter nisi addatur signatum materialitatis cuius ratio est quia illud predicatum vel habet tantum formale et sic supponit personaliter per primo regulam vel habet utrumque significatum et tunc semper pro nobiliores accipitur et illud est formale et ideo si non addatur signatum materialitatis semper supponit personaliter quod ex quo differens accipitur pro nobiliores. Dein per fundamentum predictum cum talia sint subiecta quae illa permittunt eorum predicata. predicatum non permittit subiectum supponere materialiter sed personaliter quod verificatur de eo per signatum formale et non male ut patet dicendo homo est animal tam li homo quam li animal supponit personaliter.

Quarta regula cuius cum propositionis subiectum et primum sunt termini 2° intentionis quorum secundum habet solum significatum formale et primum utrumque tam secundum quam primum supponit personaliter si non additur signatum materialitatis. Ratio huius regule tacta est in 3° nam primum supponit personaliter quod pro nobiliores signatum et secundum cum non habeat nisi unum significatum. scilicet formale et personaliter supponit primam regulam ideo utrumque supponit personaliter ideo haec regula vera.

Quinta regula. Si extrema sint termini

2^a itētōis l' ipōis r' l' b' h' eat vtrūq; s' g' tū
 r' p' d' icatū. s' i' r' vtrūq; l' p' d' icatū for' t' m' n'
 dat' regula. g' n' alis. q' m' int' dū vtrūq; sup
 pōit p' sonat' r' int' dū al' t' ex' materiātr. Si
 t' m' vis h' r' ēt regula nō q' p' d' icatū temp
 supponit p' sonat' si nō addat' signū ma
 litatis. vt d' c' m' est. S' z' ad cog' scendū q' r'
 subm' supponat' scias q' cū talia sint sub
 lecta q' l' a p' mittūt' a' p' d' icatū talr' suppo
 net' subm' q' r' p' d' icatū p' mittit'. Si. n. p' d' i
 catū suppones p' sonat' r' s' i' f' icet' de s' i' g' to
 formali sub' i' subm' supponit p' sonaliter
 Si r' s' i' f' icet' de s' i' g' to mali subm' supponit
 māl' iter. Si aut' p' d' icatū possit r' s' i' f' icari d'
 vtrōq; .s. de māl' i' r' formali subm' suppo
 nit p' sonat' .q. z' supponit p' nobiliori. hoc
 p' z' d' i' c' u' r' r' e' d' o p' e' r' . p' r' i' mū est. ppō est
 o' tam subm' q' z' p' d' icatū supponit p' so
 nat' .q. z' r' s' i' f' icat' de s' i' g' to formali sub' i' .
 2^a e' r' . ppō est s' i' g' tam subm' q' z' p' d' i' c' a
 tum supponit p' sonat' q' z' p' d' icatū pot' est
 r' s' i' f' icari de subo tam p' s' i' g' to materiali
 q' z' p' sonali z' supponit p' digniori z' illud
 est formale s' i' g' tum simplex. g' p' sonaliē
 3^a e' r' . ppō est nomen. q' z' p' d' icatū nō p' t'
 r' s' i' f' icari de subo nisi p' s' i' g' to materiali z'
 nō p' formali. vt p' z' . iō subz' supponit ma
 teriātr. p' d' icatū hō p' sonat' . 4^a e' r' . p'
 pō est termin' i' complexus. q' z' p' d' icatus
 nō pōt' r' s' i' f' icari de subo nisi p' s' i' g' to ma
 teriali. iō subm' supponit materiātr. p' r' e
 d' icatū hō p' sonat' . Ex his mō appet' rō
 hui' r' e' . q' z' nō pōt' dari vna r' e' general'
 sed due vt d' i' c' i' mus.

Septima regula cuiuscunq; ppōis p' d' i' c' a
 tum est terminus p' me int' e' n' t' iōis v' l' i' m
 positōis z' subm' 2^a deducto impedimē
 to alteri' signi materialitatis tam subm'
 q' z' p' d' icatū supponit p' sonat' . vt spēs ē
 homo. Rō huius regule est q' z' iā p' r' e
 d' icatū supponit p' sonat' cum supponat
 p' digniori. sed cū illud p' d' icatū nō possit
 r' s' i' f' icari de subo p' s' i' g' to formali. q' z' am
 bobus supponētib' p' sonat' ista est s' t' a.
 spēs est homo. q' z' cū hō supponat d' e' t' e' r
 minat' liceret descendī sub eo d' i' s' t' i' c' t' i'

ue ad oīa sua supposita. qd est s' i' m. vt p' z'
 descendēdo. z' isti sunt oēs hoīes. g' spēs
 est i' hō. z' sic de alijs. mō oēs tales emi
 ni sunt f' i' cum p' d' icatū nō possit r' s' i' f' i' c' a
 ri de subo nec p' s' i' g' to materiali nec p' r' o
 s' i' g' to formali p' d' icatū trahit subz' ad p' o
 ti' s' i' g' tū z' illō ē formale. iō p' sonat' sup
 ponit de h' vide ample d' sūmulas.

Septima regula. Cuiuscunq; ppōis
 subm' est termin' p' me int' e' n' t' iōis vel ipō
 s' i' t' iōis nō s' i' g' ns se formāl' . z' p' d' icatus
 2^a deducto ipedimento signi limitantis
 subm' supponit māl' iter z' p' d' icatū p' sona
 liter. Rō r' e' est q' cū p' d' icatū stet p' sona
 liter z' non possit de subo r' s' i' f' icari nisi p'
 s' i' g' to materiali p' d' icatū trahit subm' ad
 sup' pōem materialē. q' z' talia sunt subie
 cta qualia p' mittūt' a' p' t' o. z' nō e' s' . p' r' o
 r' i' t' a' t' e' t' n' regule mag' ponit duas cōdi
 t' iōes. p' m' a q' z' subm' nō significet se for
 mal' q' tūc de necessitate supponeret p'
 sonat' p' p' m' a regulā. 2^a deducto ipē
 dimēto igni limitantis ad sup' pōem p'
 sonalē. s' i' g' . n. v' l' e' z' p' t' i' c' u' l' a' r' e' limitāt ad
 sup' pōem p' sonalem sicut ista vox li' limi
 tat ad sup' pōem p' sonalem.

Dubitat d' secundā cōditōem de cā. s.
 q' r' e' s' i' g' na v' l' i' a z' p' t' i' c' u' l' a' r' i' a limitāt ad sup
 pōem p' sonalem. S' i' t' r' dubitat q' r' e' ista
 vox li' cum sit signū demonstratiuū z' cōn
 ita possit demonstrare s' i' g' tum formale
 sicut māl' e' quare magis trahit ad sup' pō
 nem māl' em q' z' p' sonalē. Ad p' m' u' d' i' . unt
 q' d' a' z' q' cā est q' z' māl' . gen' sumptū est ex
 p' p' r' i' e' t' a' t' e' r' e' i' que ē pō' actiua z' s' e' . gen'
 i' u' m' p' tū est ex p' p' r' i' e' t' a' t' e' r' e' i' q' est pō' pas
 siua z' m' e' t' h' a' p' h' o' r' i' c' e' p' s' i' l' i' t' u' d' i' n' e' r' e' s' d' i
 cuntur māl' . vel s' e' . generis ad aīalia in q'
 bus videm' māl' . h' r' e' pō' actiua z' s' e' .
 h' r' e' pō' passiuam z' q' z' h' e' c' d' r' i' a magis
 repitur inter s' i' g' ta s' o' m' a' l' i' a q' z' materia
 lia vel saltim expressio. iō termin' p' s' o' a
 liter sumit si s' i' g' māl' . vel s' e' . generis ter
 minatus. Hec responsio nō valet q' z' etiā
 signū v' l' e' z' p' t' i' c' u' l' a' r' e' in neutro genere li
 mitant ad sup' pōem p' sonalem quod p' z

q; dicendo nullū aīal est genus v̄t aliq̄d
 aīal est genus supponit li aīal psonalr ī
 vtracq; vbi sine sig supponeret materia/
 liter. Signū ēt in cōi genere limitat ad
 suppoēm psonalem. v̄t dicendo oīs hō ē
 spēs li hō stat psonalr. Jō dō ēt aliter r
 dico duo. p̄mū q; signa v̄tia r p̄ticularia
 masculini vel feminini. vel cōis generis
 limitant semp ad suppoēm psonalem.

Dico 2° q; signa neutri generis si ad/
 dant ēinis fm p̄mā impoēm silitat ad p/
 sonalē limitāt. Si hō addant terminis
 q; nō sunt neutri ḡnīs ad mālem limitāt.
 Ratio p̄mī est q; oīs termin^o debēs ma/
 terialr supponere d; cē neutri ḡnīs r in/
 declinabile nomen. Sed cū signū l̄ mas.
 vel fe. vel cōis ḡnīs nō ūbat ēinū ad neu/
 trū gen^o iō nō limitat ad mālem sed q̄n/
 cūq; signū cōrdat in ḡnē cū termino da/
 to a p̄mā impoē trahit ad sigtū formale
 q; trahit ēinū ad illud gen^o fm q; h; sig/
 tum formale q; sigtū formale cōpetit
 sibi ex impoē. r h̄ dico de vocalib^o r scri/
 ptis. De mētalib^o aut dico q; trahit ēinū
 mentale ad illud gen^o fm q; h; sigtū for/
 male cōpetēs sibi naturalr. Et sic appa/
 ret rō 2^a q; q̄n ēin^o discordat in ḡnē cum
 ēino cui additur aur latinitas incōgrua
 est r illam nō cōsiderat logic^o aut trahit
 terminū ad neutrū gen^o r faciat māliter
 stare. q; termin^o stans materialr est neu/
 tri ḡnīs r indeclinabile nomē. Ad 2°
 dicunt illi n̄t amici q; ista vox li solum
 demonstrat sigtū māle iō limitat ad sup/
 poēm materialē. S; si q̄ris quare deter/
 minat solū signū li māle. Dicūt q; causa
 h^o est q; illud signū; addit termino mō
 lz termin^o habeat vtracq; sigtum. s. māle
 r formale q; t̄i sigtū; formale est extra
 terminū. māle hō non est ex sed est ipse/
 met ēinus iō p̄ illud signū li magis d̄mō
 strat māle q̄s formale cum demonstrat
 termin^o r cōr qd est intrinsecū r nō est
 extrinsecum. Hec r̄sio nō valet quia si
 ista eēt cā q; ista vox li magi demonstrat
 sigtum materiale q̄s formale ppter h; q̄a

cum addit ēino demonstrat sigtum p̄p̄in/
 quius r sigtum p̄pinus ē materiale cū
 sit intrinsecū r ipsemet ēin^o. sigtum hō
 formale sit remor^o q; extrinsecū est. A si
 mili segtur; q; oīa p̄noīa demonstratiua
 addita terminis demonstrant solū sigtū;
 materiale r sic trahunt materiale v̄t di/
 cendo iste homo currit q; flm est cōseq̄n/
 tia p; manifeste. Jō dicat atr. s. q; illud si/
 gnū li in voce ab ipositorē p^o hūit qd de/
 mōstrat sigtū māle. r si forale cut^o signū
 est. q; nullam variatōem casus aut ḡnīs
 h; sicut alia signa demonstratiua habēt
 sed est neutri generis r indeclinabile no/
 men sicut termin^o materialr supponens
 Ex q; segtur q; magi infert duo correla/
 ria. p̄mū q; subalterna h^o hō est spēs
 nō est ista oīs homo est spēs sed ista. oē
 hō est spēs s̄tr de p̄ticulari dicit r de sin/
 gulari r de cōdictoria. Ratio h^o est q; ali/
 que illaz situant in fi^o r aliq; nō. q; in a/
 ligb^o seruat eadem suppoē r in aliqb^o nō
 v̄n suppoēs exītes in fi^o debent h̄re cō/
 s̄tem suppoēm ḡnālem. r si d̄r q̄re sup/
 positio materialis regit signum neutri
 generis d̄r q; iō q; oīz ēmin^o māliter sup/
 ponens est neutri ḡnīs r indeclinabile
 nomen fm grāmaticos. Dubitat q̄re
 nomen materialr sumptum sit indecli/
 nabile. psonalr hō declinabile. Dicūt qdā
 q; sit d̄ra inter terminum q̄n sumit mā/
 liter r q̄n sumitur psonalr. Sed si q̄ris
 quare psonalr sumendo poti^o nō est in/
 declinabile. sed declinabile dicunt du/
 plici de cā p̄mā est q; frequent^o sumit
 psonalr q̄s materialr r fieri fastidiū ex
 frequent^o vsu eiusdem vocis. 2^a cā ē q; a
 d̄ra casuum est sumpta ex p̄p̄rietatibus
 rerum. noiatiuus enim importat actio/
 nem accusatiū passionem iō poti^o agēs
 sumitur in nominatiuo r patiens in ac/
 cusatiuo r ista d̄ra magis apparat inter
 sigta formalia q̄s materialia. Iste nuge
 sunt iō nō est op^o instare cō eas. Jō aliter
 dicamus q; tunc termin^o stat psonaliter
 q̄n stat p sigto formali r cum stat p for/
 m

mali stat pro sigto dato ex impoe r hoc dico de vocibus r scriptis. De mentalibus autem dico qd hnt ex natura rei. qm ho stat materialiter quod sibi competit materialiter. hoc autem sine variatione r declinatione ex natura rei. 2° corelarium quod declarat magr est ex vltia r penultimis regulis seqtur qd ista no e bona conuersio homo est spes spes est homo qz li homo in pma supponit materialiter in 2^a personatr sed sic conuertit simplr spes est li homo nec ista est boa conuersio p accis nullum nomen est ho homo no est nomen sed sic alqd quod est homo no enomen. Et ratio horum e quia in ouersione v3 remanere eade suppositio generalis.

Uppositio materialis diuiditur

Alia est. n. discreta alia cois. Suppositio discreta est acceptio fini comunis malr supponetis cum pnoic demonstratio vt h ho est spes. Suppo cois e acceptio termini cois materialr supponentis sine pnomie demonstratio r dat tria exempla. p^o ho est noiar casus. 2° petrus est nomen pprii. 3° tu est pnomie demonstratiuum.

Aduerte circa diffinitoes qd li accep^o termini materialr supponetis i vtraqz est loco generis li cum pnoic demonstratio est termin^o discretus qd sigt tñ rez vnam discretam r distinctam ab alijs.

Suppo ho cois dicit rde termini comunis sic stantis. Terminus aut comunis est q sigt plures res fm vnam impo^{nem}. De vificatoe ho exemploz est dubium sz illud declarat in suppoe determinata io nunc relinquo.

Diuisio suppois alia determinata alia confusa. Suppo definita est accep^o fini cois malr supponetis sub q ouert de scedere ad oia sua supposita dissiunctiue vt ho est termin^o cois. Dubitat circa h ex^o ho est termin^o cois qz cuz ista ppd sit vera sz descedere dissiunctiue fm magr3 sub li homo r tñ descensus no apparet

ver^o qz descenderet sic r isti sunt omes termini homo g h homo est termin^o comunis vel h homo est termin^o comunis r sic de alijs arguitur qd ois sit falsu cuz ans sit verum pbat quia homo est fin^o discretus. ergo no est termin^o comunis tenet r seqntia ab affirmatiua vnius disperati ad negatiua alterius ans pbat duplr pmo qz hoc homo est indiuiduus de li homo sed li homo est spes spalissi^{ma} ergo hoc homo est terminus discretus. 2° fortius sic. Quicqz terminus solum p se sumptus est discretus in ppoe supponit discrete. sed iste terminus hoc homo solum per se sumptus est terminus discretus g iste termin^o hoc homo supponit discrete. maior p3 qz oppositu implicat. mino: et p3 p magr in exep^o ficando de suppositione discreta. Cossi^{mile} argumentu potest fieri de illa ho e spes cum ppositio sit va r li homo supponit determinate r tamen descensus e falsus r isti sunt omnes termini homo ergo hoc homo est species r sic de alijs consequens tamen est falsum pro qualibet parte quia hoc ho est terminus discretus vt pbatum est ergo no est terminus comunis. ad hoc sunt duo modi respondendi famosiores. Primum e alt^o quorum dicentiu qd hoc homo est terminus comunis: r similiter qd hoc homo e spes r consequenter concedunt qd li homo est species subalterna cum sit superior: ad hoc homo qd est species specialis r ratio horum est quia omnis terminus stans materialiter est terminus comunis cui videtur magister assentire. r cu ista sit vera descensus est verus cuz dicit qd sub ista rtingit descendere ho est terminus comunis r isti sunt oes termini. ho ergo hoc homo est terminus comunis r hoc ho est finus cois. Ad arg^o in opp^o p3 fm illos solo. Ad pmu. n. cum dicit hoc homo est finus discret^o. g no e terminus cois cedunt antiam sed negant ans ad primam pbatioem. cum dicitur

hoc homo continetur sub li homo. sed li
 homo est species spaliſſima. necur mior
 imo li homo est spes subalterna: r li hō
 est spes ſpecialiſſima. Ad ſecūdā pro
 bationē negat maiorē. ſ. q̄ q̄cuq̄ t̄in^o p
 ſe ſumptus ſupponit diſcrete ſi ſit t̄in^o
 diſcretus: ſed x^o ē dicunt i ſuppoſi
 onali. In materiali hō non. ſed terminus
 cōis cum pnoie dcmfatiuo ſtat diſcrete
 cōiſtr n̄dent ad illam. homo ē ſpecies.
 De r̄iſſiones iudicio meo non valent. iō
 d̄ ipſas arguā. p̄tio d̄ p̄mā arguit p
 te illa eſt h̄a hō eſt ſpecies ſubalterna: r
 li homo ſuppoſit determinate r t̄n̄ deſcē
 ſus eſt falſus. r iſti ſc̄ oēs t̄i hō ḡ h̄ hō eſt
 ſpēs ſubalterna. vel hoc homo ē ſpecies
 ſubalterna. r ſic de alijs. ergo q̄libz illaz
 eſt falſa hoc hō eſt ſpēs ſubalterna. r h̄
 hō eſt ſpēs ſubalterna. q̄ idem n̄ eſt ſpēs
 ſpecialiſſima r ſpēs ſubalterna. 2° ſic h̄
 opinio c̄cedit q̄ bec eſt h̄a hoc homo ē
 ſpēs ſpecialiſſima: tunc arguit. ois ſpēs
 ſpecialiſſima eſt p̄dicabilis de pluribus
 ſed hoc homo p̄ te eſt ſpēs ſpāl^o. ḡ erit
 p̄dicabile de plurib^o. Quero d̄ ḡbus p̄
 dicatur: r p̄oat casus q̄ ſint t̄m̄ tres t̄ini
 hō in ſcripto. p̄im^o ſit a 2° b 3°. c. r p̄ q̄ h̄
 demōſtrando a non predicat d̄ plurib^o
 maſialiter loquen^o q̄ nec predicatur de
 b nec d̄ c: q̄ b non eſt, a nec c eſt a. r ſic
 de alijs arguit. Iō fortius ſic arguit p̄
 b̄ado q̄ h̄ hō nō ſit termin^o cōis. q̄ q̄li
 bet ſpēs ſpecialiſſima h̄z aliquem termi
 num ſub ſe ſpēs. n. h̄z indiuiduū. ſed h̄ hō
 nullū indiuiduum h̄z ſub ſe p̄pōnem: q̄
 ois termin^o ſtās materialiter ē cois mō
 nullus terminus cōis materialiter ſtans
 eſt minus q̄ ſpēs ſpecialiſſima. Cōtra
 2° r̄iſſionē arguitur. tu negas q̄ quicū
 q̄ ſupponit diſcrete ſit t̄inus diſcretus
 Quero ḡ a te pp̄ qd̄ dicis ſuppo^o diſcre
 ta r nō potes dicere niſi rōne t̄ini diſcre
 ti. quare. rē. 2° ſi ois ſpēs h̄z aliq̄d̄ indi
 uiduum ſub ſe. ſed li homo materialiter
 ſtās eſt ſpēs. ḡ h̄z indiuiduum ſub ſe. ſed
 cum non habeat idem indiuiduū q̄n̄ ſtat

materialiter. r q̄n̄ ſtat perſonaliter non
 hēbit. ḡ iſtum hoicem nec illū ſed aliquē
 terminū de quo materialit̄ x̄ificatur: ſz
 quodlibez indiuiduum ē termin^o diſcre
 tus qui voluit h̄ac opinione ſuſtinere iu
 ſtum ē q̄ ad b^o ar^o r̄ndent. 2° mod^o ref
 pondendi p̄mittit q̄ t̄inus ſtās materia
 liter ſupponit p̄ ſe vel p̄ ſibi ſiſti. h̄ p̄z p̄
 magiſtr̄ ū i declaratiōe diſſiniōis ſup
 poſitionis materialis vbi dicit q̄ dicen
 do. hō ē nomē li homo ſupponit maſia
 liter cū non ſupponit niſi p̄ ſe vel p̄ ſibi
 ſimili q̄ ſunt ſigra materialia iſtus t̄ini
 homo. Tunc ad rationes in oppoſitū r̄i
 detur ad p̄imū d̄r q̄ iſta hō eſt t̄in^o cōis
 ē h̄a r ſiſt̄ iſta hō eſt ſpēs r qd̄ diſcenus
 eſt x̄us ḡ hoc hō eſt t̄inus cōis vel h̄ hō
 ē terminus cōis r ſic de alijs r ēt ḡ h̄ hō
 eſt ſpēs vel hoc hō eſt ſpēs r cū tu argu
 is hoc hō ē t̄inus diſcret^o dico q̄ vez ē.
 ſed illa p̄poſitio hō ē t̄inus cōis ē h̄a n̄
 p̄ ſe: ſed q̄ ſupponit p̄ ſuo ſiſti qd̄ ē t̄inus
 cōis. puta p̄ ſubo hui^o p̄poſitionis hō ē
 animal vel hui^o. hō eſt ſpēs. r talis ē ter
 min^o cōis r ē ſpēs. vii ſicut iſte t̄inus hō
 p̄ſonaliter ſūptus ē t̄inus cōis r ſpēs ad
 iſtū hoicem. r iſtū. ſ. ſortem r platonē. ita
 materialiter ſumptus eſt ſpēs ad iſtos
 terminos hoc hō vel h̄ hō. ſicut. n. verū
 eſt q̄ iſte hō eſt homo r iſte hō ē homo
 ita x̄um eſt q̄ h̄ homo ē li homo. r h̄ hō
 materialr̄ ſump^o ſit ſpēs ſicut li homo
 p̄ſonaliter ſumptus p̄ alijs t̄n̄ indiuidu
 is vt dicit magiſter i logica magna i tra
 ctatu de ſuppoſitionibus. Ad 2° rō
 em p̄z r̄iſio. q̄ bec eſt vera. hoc homo ē
 t̄inus diſcretus. put li hoc homo ſuppo
 nit p̄ ſe. r bec ē h̄a hoc hō ē t̄inus cōis p̄
 ut ſupponit p̄ ſibi ſiſti. Siſt̄ ille due ſiſt̄
 ſiſt̄ h̄e h̄ homo eſt ſpēs hoc hō nō eſt ſpe
 cies. p̄ima put ſupponit p̄ ſibi ſiſti. 2° p̄
 ut ſupponit p̄ ſe. hanc ſm̄az cū magiſter
 affirmaret in logica magna credo eē ve
 ram r a nullo habui niſi a magiſtro ſun
 dametaliter. Ex quo ſequit̄ q̄ magiſter
 ſic corrolarie iſert̄ x̄itatem. ſ. p̄poſitio

num prime 2. s. homo est nominatiui casus
 et homo non est nominatiui casus licet homo
 in vtraque sit materialiter et est ideclinabile
 in nominatiuo hoc homo genitio huius homo
 prima verificatur per hoc termino homo ut est
 nominatiui casus. 2. verificatur per huius termino
 homo ut est genitiui casus vel datiuus. quia
 tunc non est nominatiui casus sed sibi sibi se
 sit nominatiui casus. Alie due propositiones
 amo est verbum amo non est verbum. 2. verifica
 tur per subiectum illius propositionis sit
 materialiter. g. est nomen indeclinabile sic.
 nominatio hoc amo genitiuo huius amo
 si est nomen indeclinabile non est verbum. prima
 verificatur per subiectum supponit per sibi sibi
 puta per illo termino amo posito in illa oratio
 ne. ego amo per. ut per per resolutiuum fillis.
 sic huius est verbum demonstrando licet amo in
 illa propositione. ego amo per. et hoc est amo licet
 g. amo est verbum. Alie due propositiones
 legens est participium legens non est partici
 pium. 2. est vera per licet legens supponit per
 seipso termino. quia illud quod est subiectum in p
 rima propositione est nomen indeclinabile igitur
 non erit participium. sed prima reddi ha
 per sibi sibi. puta per isto termino legens quod ponit
 tur in ista propositione. ego sum legens do
 natum. Alie due propositiones. tu est pronomen
 demonstratiuum. tu non est pronomen demonstra
 tiuum. ha est vera. per supponit per se quod
 subiectum est nomen indeclinabile. prima est ha
 per supponit per sibi sibi puta per subiectum hu
 ius propositionis tu legis.

Suppositio materialiter confusa est acceptio
 termini cuius materialiter supponentis
 sub quo non contingit descendere ad om
 nia sua supposita disiunctiue. ut tantum
 homo est nomen. Aduerte circa ex
 quomodo non licet descendere: quia casu pos
 sibili posito ante est verum ante saluum:
 ut ponatur quod sint tantum duo termini
 homo in mundo qui sint nomina. vnus
 scriptus in libro meo. aliter in libro tuo
 tunc illa est vera. tantum homo est no
 men ut patet per exponentes et tantum
 descendens est falsus. et isti sunt omnes ter

mini homo demonstratis illis nomini
 bus. ergo tantum hoc homo est nomen
 consequens pro vtraque parte est saluum
 inio non tantum huius est nomen.

Suppositio confusarum alia mo
 bilis alia immobilis. Suppositio confu
 sa tantum mobilis est acceptio termini ma
 terialiter supponentis sub quo contin
 git descendere ad omnia sua supposita
 disiunctiue. ut tantum homo est nomen

Aduerte pro declaratione exempli ma
 gistri quomodo licet descendere disjuncti
 ue quod est differentia inter disiunctiue et
 disiunctiue copulatiue et copulatiue.
 Disiunctiue enim requirit aliquam par
 tem determinate veram. Disiunctiue ve
 ro non. unde posito quod sortes de se non suf
 ficeret trahere nauim nec plato de se. sit
 tamen traheret nauim. tunc disiuncti
 ua esset falsa. sortes trahit nauim. vel pla
 to trahit nauim. quia nulla pars est vera
 disiunctiue tamen est verum sortes. ut pla
 to trahit nauim. Sed aduerte vltim
 quod disiunctiue potest teneri dupliciter. s.
 diuisiue et collectiue. tentum collectiue
 requirit verificationem totius disjuncti
 ue simul et nullius partis seorsum. ut in
 casu posito ista est vera sortes. ut plato tra
 hunt nauim collectiue tenendo disjuncti
 ue et ab illo disjuncto ad disiunctiue
 de consimilibus terminis non valet con
 sequentia ut in casu posito ista est vera
 nec ex qualibet parte disjunctiue sequitur
 ipsum verbi gratia non sequitur. ego
 differo a te. g. differo a te et a me me. ans
 enim est verum et ante est falsum. diuisi
 ue vero tentum requirit verificationem
 vnus partis seorsum. ut in casu supra
 ista esset falsa. sortes vel plato trahunt
 nauim. et a tali disjuncto diuisiue tento
 ad disiunctiue de consimilibus termi
 nis valet consequentia. Copulatiue col
 lectiue tentum requirit verificationem
 totius copulatiue simul et non cuiuslibet
 partis seorsum nec alicuius et a tali co
 pulato ad copulatiue factam est disjunctiue

terminis. non valet consequentia. vt in casu supra facto. hec e vera sor. ⁊ plato trahit nauis. diuisione ⁊ o tertium requirit verificationeꝝ cuiuslibet partis seorsum ⁊ diuisionem ⁊ ex illo copulato sequitur copulatiua de consimilibus terminis. sequitur enim sor. ⁊ plato currunt. ergo sortes currit ⁊ plato currit. Ad propositum quoniam licet descendere disiunctum sufficit collectiue vel diuisione in exemplo magistri licet descendere disiunctum collectiue.

Suppositio confusa tantum immobilis est acceptio termini male supponētis sub quo non licet descendere disiunctum. vt necessario homo est species. Aduerte circa exemplum magistri quomodo non licet descendere disiunctum. quia descendendo animus est verum ⁊ omnis falsum. vt sic ⁊ isti sunt omnes termini. homo ergo necesse est vel hoc homo est species. animus est verum. vt patet ⁊ consequens falsum. Quia autem omnis sit falsum probatur per exponentes suas. quia exponitur sic. hoc homo vel hoc homo est species. ⁊ non potest esse quin hoc homo vel hoc homo sit species ergo 1^a est falsa. quia potest esse quod homo vel hoc homo sit species. quia potest esse quod non sit ⁊ contra quod non sit species possit et aliter probari omnis esse falsum sic. contingenter homo vel hoc homo est species. ergo non necesse est hoc homo vel hoc homo est species. patet ab equiualente ad equiualente. ⁊ animus probatur. quia hoc homo vel hoc homo est species. ⁊ potest esse quod hoc homo vel hoc homo non sit species. ergo contingenter hoc homo vel hoc homo est species.

Suppositio numerum materialium confusum distributiuaꝝ alia mobilis alia immobilis. Suppositio materialis confusa ⁊ distributiua est acceptio termini male supponentis sub quo contingit descendere ad omnia sua supposita copulatiue. vt omne homo est terminus. ex parte de se imo transeo. Suppositio distributiua immobilis est acceptio termini materialiter supponentis sub quo non con-

tingit descendere ad omnia sua supposita copulatiue. vt necesse est omne homo est species. **Suppositio 2^a.**

Aduerte circa ex^{am} quod descensus est falsus: ⁊ isti sunt omnes termini. homo ergo necesse est hoc homo est species: ⁊ sic de alijs omnibus est falsum pro qualibet parte vt supra in suppositione confusa mobili probatum est ⁊ tamen antecedens est verum de se vt patet ergo 2^a.

De suppositione personalis.

Suppositio per so

nalis alia discreta alia communis. **Suppositio personalis** discreti est acceptio termini singularis vt communis cum pronome demonstratiuo personaliter supponentis: vt sor. currit ⁊ iste homo disputat. **Suppositio communis** est acceptio termini communis personaliter supponentis sine pronome demonstratiuo.

Aduerte vt supra quod suppositio discreti est ratione termini discreti supponentis sic. Nam terminus singularis ⁊ terminus communis cum pronome demonstratiuo est terminus discretus quod signat res discretam. i. distinctam a qualibet alia.

Signat. n. rem vnam numero. Suppono vero de omni ratione termini communis qui significat plura eadem ratione.

Suppositio communis alia determinata a confusa. **Suppositio determinata** est acceptio termini communis personaliter supponentis sub quo contingit descendere ad omnia sua supposita disiunctiue.

Aduerte quod suppositio dicitur determinata ratione significatiōis termini communis. quia ad hoc quod terminus sit determinate regitur quod verificetur pro aliquo supposito determinate. vnde si ista est vera. aliquis homo currit. vel ista homo currit regitur quod predicatur verificetur definite de aliquo supposito subiecti. puta aut quod ille homo currit. vel iste homo currit. ⁊ sic de singulis. ita quod numerat omnibus suppositis predicatum verificetur definite de aliquo

Illorum.

Suppositio confusa est acceptio termini communi sub qua non corrigi descendere distribuitur ad omnia sua supposita. ut tantum homo est risibilis.

Aduerte quod suppositio dicitur confusa quod non requirit quod significet per aliquod suppositum determinate. unde ista tria sunt risibiles ubi licet non stat confusio in eis et non oportet quod predicatum significet per aliquod suppositum determinate dicendo et isti sunt omnes homines quod tamen iste homo est risibilis licet tamen iste homo est risibilis. quod omnes iste sunt falsae sed significat per suis suppositis in confuso. ut palo ista dicitur

Suppositio dicitur confusa a immobili. Suppositio confusa mobilis est acceptio termini per se ad se supponendi sub qua contingit descendere disfunctionem in omni homo est aliter aliter stat confuse mobiliter.

Aduerte quod suppositio dicitur confusa quod non requirit significacionem per aliquod suppositum determinate et dicitur mobiliter quod licet moueri siue descendere subiectum ad sua supposita disfunctionem in id in confuso et disfunctionem collectiue non diuisiue tenent. Et sunt per prima regula quod predicatum vult affirmatiue stat confuse mobiliter quod licet descendere ad omnia sua supposita disfunctionem. ut omni homo est animal et hec sunt omnia animalia quod omni homo est homo animal vel homo animal et sic de singulis illud disfunctionem tenet collectiue et non diuisiue. quoniam eius tenet diuisiue licet inferre disfunctionem de eisdem terminis. quoniam homo tenet collectiue non licet ut homo secundum regulam est per se. quod subiectum exclusiue per primi ordinis cui non exclusio non negat stat confuse mobiliter ut tamen homo currit quod licet descendere sub eo. non enim stat ista esse verum quoniam ista verba sunt ad quam descendimus ut per se.

Suppositio confusa immobilis est acceptio termini personaliter supponendi sub qua non contingit ad sua supposita disfunctionem descendere.

Aduerte quod suppositio dicitur immobiliter quod non licet descendere. Immobile enim id est non mobile quod non possumus moueri sub termino quod ad obiectum scensum ut nec homo est animal et non potest esse quod homo sit animal quod nescio homo est animal et tamen non licet descendere et isti sunt omnes homines quod nec iste homo vel iste homo et sic de singulis est animal. animal enim est verum ut per se et sequens falsum quod contra

generis si homo licet homo est animal. quod non necessario licet homo vel homo est animal tenet omnia et animal per se per suas exponetes si licet homo vel homo est animal et potest esse quod homo vel homo non sit animal ista est et verba quod potest esse quod homo non sit quod potest esse quod ille homo non sit animal.

Prima regula que huic supposito annectitur est ista cuiuslibet conditionalis affirmatiue de terminis compositum deducto impedimento alterius signi quilibet istorum suppositum tamen confuse immobiliter ut ista si homo est animal est.

De difficultate est. quoniam in antecedentis conditionalis supponat confuse immobiliter quod licet denegare si hoc est ut in exemplum magistri si homo est animal est si licet homo vel homo est animal est omnia ista est optima quod non potest animal esse verum quoniam animal sit verum. quod supponit confuse mobiliter. Ad hoc duobus partibus responsum inuenio. Unde tamen ne intellectum inueniendum confundam in presentia solum rationem magistri tangam. alias autem rationes vide contra suppositiones. Magister tamen vult in 8. argumento secundi dubij principalis sue quadrature: ibi ample hanc materiam determinat. Innuiter rationes quare subiectum supponat confuse immobiliter prima est quod da omnia quod confundatur mouetur subiectum animalis. tunc arguitur non est maior ratio quare plus confundatur mouet subiectum animalis quam animalis in ordine ad se per ad conditionale et declarabo quid velit dicere ex intentione magistri licet non confunditur mouetur subiectum animalis ut per babo. quod nec animalis proba maiorem. quia dicendo animal est si homo est non valet: et hec sunt omnia animalia. ergo hoc animal vel hoc animal est si homo est. quia animal est necessarium et animal contingens et etiam hinc ad mille annos animal est verum et animal falsum. Secunda ratio quia si confundatur mouetur subiectum animalis. ergo per aduentum signi distributus stare confuse distribuitiue mouetur. et dicendo omnis homo mouetur si omni homo currit licet homo ex parte animalis stare confuse distribuitiue mouet. et sic licet denegare copulatiue. quod

est falsum. vt isti sunt omnes hoies. g ois
hō mouet si ille hō currit. r ois hō mo-
uetur si ille hō currit r sic de singul: p3
q ois est falsum.

Ad formā argumētī cū dī q l3 dene-
gare sub subo antis. dī q deicensus est
bonus. sed hoc grā materie est r nō grā
for: est grā mae. q: ois est nec. nō e at
grā for: q: nō valet in oibus h̄ precipue
dicit magr in loco pallegato. Cōtra hāc
rñsionem arguit q: deicēsus valet in oi-
bus. ḡ est grā forme. oia t3. r aīs pbat.
q: si nō da instātiām in aliq. q: dicit p̄hs
g: p̄hicoz. q: ille nō soluit q. p̄pōem inte-
rimit: r p̄p qd sit falsa nō oīdit. nō ḡ suf-
ficit negare aīs nisi des instātiām.

Dicit q dā assignando instātiāz. instā-
tiām q nō l3 deicēdere sub subo ant: h̄
si hō nō currit. risibile nō currit. r isti s̄
oēs hoies. ḡ si iste hō vel iste hō nō cur-
rit risibile nō currit. Sed 5 deicēsus
factus sub ista dītoali assignā nō est fil-
ls in forma alteri descensui p̄me dīto-
nalis. ḡ instātiā nō est ad p̄positū oia t3
r aīs pbat. qm̄ antia nō sunt filia rōne
p̄me ptis. qm̄ dītoales ille nō sunt filies
in forma cū cathego:ice sue nō sunt filies
in forma. Ego aut̄ alr sum solit̄ rridere
r assignare instātiā. q: sub subo oīs
nō l3 deicēdere. r si dīcis q nō est filis
modus argumētari deicēdere sub ante
r deicēdere sub ante. dico q l3 nō sit si-
milis modus arguendi absolute. est tñ: si
milis rōe note dītoalis. quō h̄ sit veruz
vide 5 sup̄pōes.

Secūda regula. Cuiuslibet. reduplica-
tiue p̄dicatū si fuerit capax cōfusionis r
nō habeat aliunde impedimētū p̄dica-
tum stat cōfuse tñ immobiliter. vt sortes in-
q̄trum hō est aīal stat cōfuse immobiliter.

Dubiū est quō p̄dicatū reduplicatiue
stet immobiliter. q: l3 deicēdere disiunctim
sub eo vt in exēplo magri. r i^o sunt oia
aīalia. ḡ soz. inq̄trum hō est h̄ aīal vt hoc
aīal q deicēsus sit bon^o p3. q: nō potest
a. is eē vez. sine ante. q: aīs sit vez p3 q

oīs etiam sit vez. pbat p̄ exponētes q̄
sunt soz. est hō r soz. est hoc aīal vel hoc
aīal r si aliqd est hō illud est hoc aīal vt
hoc aīal. r p3 q oēs iste exponētes vere
sunt. ḡ ipsa exposita est vera. sic ḡ p̄dica-
tum stat cōfuse mobiliter.

Ad h̄ dubiū plures rñsiones inuenio
quas dicam cōtra sup̄pōes p̄ nūc dabo
rñsionem magri quā puto vrissimā qe
qd dicant alij dicatur. ḡ quod nō l3 de-
icēdi sub p̄dicato reduplicatiue dis-
iunctim. q: aīs est verum r oīs falsum.
q: aīs sit vez p3 q oīs nō sit vez. pbat
q: 3° exponens est falsa que est illa. r si a
liquid ē homo illud ē hoc animal vel h̄
animal. quia illa est vna conditionalis
cuius cōsequens non sequitur ex ante-
cedente imino o^o cōsequētis stat cum
antecedente. ergo nō est vera. p̄bo aīs
nam o^o oīs tunc stat cum ante. quia ex
eo fit vna copulatiua possibilis mō illa
copulatiua est possibilis. aliquid est hō r
illud nō est hoc aīal vel hoc aīal dem̄
ad omnia aīalia p̄ntia. non dico tñ q sit
vera nūc. sed est possibilis. quia pōt esse
vera: vt hinc ad cētum annos erit xa.

Tertia regula. Cuiuslibet modal in
sensu composito habentis terminū com-
munem distributum supponit i^o termi-
nus confuse tñ immobiliter. vt nec^o hō ē
animal impossibile est hoīem non esse a-
nimal. Aduerte circa ex^o. r p̄mo circa
p̄mū descensum est falsum sub isto t̄mino
aīal. p̄mū declaro. s. sub isto termino hō
r isti sunt omnes homines. ḡ noc^o h̄ ho-
mo vel h̄ homo est aīal h̄ cōsequēs est
falsum. quia contingenter h̄ homo vel
h̄ homo est aīal sub isto termino animal
etiam descensus est falsus r h̄ sunt om-
nia aīalia. ḡ nec^o homo est h̄ aīal vel ho-
mo at. hec est falsa. quia contingēter ho-
mo est hoc animal vel hoc animal.

Secūdum exemplum clarum est. vt
dicendo. impossibile est hoīem non esse
aīal. quia li hominem stat confuse imo-
biliter. quia nō licet deicēdi. r illi sunt

oēs hoīes. ḡ impossibile ē hūc homines
vel hunc hominē non esse animal. oīs ē
fz quia possibile est hē hominē vel hūc
hominem non esse animal.

Suppositio distributua a^a mobilis
a^a immobilis. Suppositio distributua mo-
bilis ē accep^o tmi psonalit supponentis
sub q̄ iringit descendere ad oia sua sup
p^o copulatiue: vt oīs hō currit. li hō stat
distributiue mobiliter. Aduerte q̄ hec
supp^o dī distributua rōne tmini distri-
buti. Distribuitur autē tinus tūc qñ stat
p oibus suis suppositis. dī autē mobilif
quia licet moueri z descendī ad oia sua
supp^o pro quibus supponit. exemplum
autem clarum est de se.

Prima regula. Cuiuslibet vltis affir-
matiuē sbm stat confu^o z distribu^o mobi-
liter. vt omnis homo currit. hoc patet.

Secunda regula. Cuiuslibet vltis ne-
gatiue de consueto^o loquendī tam sbm
q̄ predicatum stat confu^o distributiue
mobiliter si fuerit terminus cōmunis nī
impeditus. vt nullus homo est asinus.

Aduerte q̄ tres condiciones requirū-
tur ad hanc regulam. prima q̄ subiectū
z predicatum sit terminus communis a-
liter enim non essz capax confusionis z
distributions. 2^a q̄ non sit impeditus.
s. per aliud signum. qz si duo signa cade-
rent supra eundem terminum non statz
distributiue mobiliter. vt dicendo nul-
lus homo est omnis asinus non stat dī-
strubutie sed confu^o tantum. 3^a conditio
q̄ ista vltis sit de consueto^o loquendī: qz
huius nētiue omnis homo animal non
est li animal q̄ est predicatum non stat
confu^o distributiue sed confu^o tantū ad
hoc ergo q̄ vniuersalis negatiue subie-
ctum z predicatum stent confu^o z distri-
butiue. he tres cōditiones debēt huari.

Tertia regula. Cuiuslibet particula-
ris indefinite vel singularis negatiue p-
dicatum si fuerit terminus cōmunis de-
ducto impedimento alterius signi stat
confu^o mobiliter. Et hec re^a patet per p-

cedentes. quia tres confimiles limitatio-
nes requiruntur pro vitate eius.

Suppositio distributua immobilis
est accep^o tī cōmunis personaliter sup-
ponentis sub quo non contingit descen-
dere ad o^a sua supposita copulatiue. vt
nec^o omnis homo est animal li animal
stat cōfu^o distributiue immobiliter. quia
non licet descendere cum debito me^o vt
patet de se. Prima regula. Cuiuslibet
conditiōalis de termino distributo sup-
ponit iste terminus cōfu^o distributiue im-
mobiliter in ordine ad totam cōditiōle
vt si omne animal currit oīs homo cur-
rit tam li homo q̄ li a^a stat immobiliter
quia non licet descendī sub eis. vt patet
rē. Aduerte quid velit dicere in ordi-
ne ad totam conditiōlem: z non vult di-
cere vt quidam rudes dicūt q̄ magister
velit q̄ non licet descendere i ordine ad
totam conditiōlem. i. sit z semel sub an-
te z cōte. quia vim sit vel persone descē-
datur non licet vt dictum est. Deinde in
cōditiōli de terminis cōibus non distri-
butis: vt dicendo. si homo est a^a ē lz sbz
cōitis habeat. plura supposita q̄ sbm an-
tis. tamen licet descendere sit descendē-
do sub vtraqz. vt patet. quod tamē esset
contra magistrum in 8° arg^o. 2. dubij pñ-
cipalis sue quadrature q̄ idem termin^o
potest habere diuersam suppositionem
si consideretur vt ē pars ca^a. z si cōfide-
retur vt ē pars ipoteticæ. Nam dicēdo
si homo ē animal ē tam li homo q̄ li a^a
mal stat determinate vt est pars cathe^a
stat autem confuse immobiliter. vt ē ps
ipotetica. Similiter dicendo. si omne
animal currit omnis homo currit. tam
li homo q̄ li animal stat confuse distri-
butiue mobiliter vt est pars ca^a. stat autē
immobiliter vt sunt partes ipoteticæ.
vide ipsum non credas mihi. 2^a regu-
la cuiuslibet exceptiue proprie tam affir-
matiuē q̄ negatiue illd a quo fit excep^o
stat cōfufe distributiue immobiliter. vt
omnis homo preter sortem currit: li hō

stat immobiliter quia non licet descen-
di. et illi sunt oēs hoies. ergo ille homo p-
ter soz. currit et sic de singulis. qz quādo
monstrabitur soz. ē falsa. et ille pter soz.
currit. Aduerte qz notanter dicit ma-
gister exceptiue pprie. qz aliq̄ ē ppria et a-
liqua impropriā. Ad exceptiua ppria re-
quirunt due cōditiōes. p^a qz illud a q̄ fit
exceptio stet confuse et distributiue ex q̄
sequitur qz illa est impropriā. aliquis hō
preter soz. currit. 2^a regit qz ps extra
capta sit t̄nus inferior ad illud ex q̄ fit ex-
ceptio. et ex hoc sequitur qz illa ē impropa
oīs homo pter hoicem currit h̄ at est p-
pria oīs hō pter soz. currit. quia habet
illas duas conditiones.

Tertia regula. cuiuslibet modalis in
sensu composito habentis t̄nū distribu-
tiu^m supponit ille t̄nus cōfufe disuncti-
ue imoblr vt nec oīs hō est animal. s̄lr
oēm hoim esse al est scitiua me li hōmi-
nē i vtracqz stat conf et distributiue imo-
biliter qz nō lz descendi vt patet. Ulti-
mo magister ponit nomē qz si aliq̄ pōt
descendi hoc est grā materie qz forte o^m
iūis repugnat antecediti hoc de se ps.

Pro maiori euidētia rē. Nō p regu-
la. Omne sig^m vlt affirmatiuum t̄i^m se-
quentem se imediate confundit cōfufe
distributiue mobiliter et mediate sequē-
tem si fuerit capax confusiōis cōfufe: t̄m
mobiliter deducto impedimēto alteri^o
signi. Pro limitatiōe hui^o regule nota
tres regulas prima qn̄ sig^m vlt affirma-
tiuū additur recto ex parte s̄bi et sequit̄
obliquus stat confuse distributiue mobi-
liter vt in hoc ex^o quilibet asinus hois
currit to^o h̄ asinus hois currit stat dis-
iunctiue mobilr. 2^a regula qn̄ obliquus
precedit rectum et obliquus distribuit̄
tunc rect^o sequens obliquum stat cōfufe
t̄m sicut et predicatum nā tunc rectus se
tenet ex parte predicati vt in ex^o cuius lz
hois asinus currit li asin^o et li currit stat
confufe t̄m. 3^a f̄gula qn̄ sig^m vlt affirma-
tiuū est pars subiecti vs eius nō tran-

sit in t̄i^m mediatum sed solum imediatū
distribuit vt dicendo videns oēm h̄ies
est homo li homo stat determinate et ra-
tio est quia perdit vim cum sit catbe^o.
Omne sig^m vlt affirmatiuum terminū im-
mediate sequentē se cum eius determi-
natione se tenentem ex parte eadem ex-
tremi cōfundit cōfufe distributiue mo-
biliter et mediate sequentē se nō se tenet
ex eadē parte extremi et eius determina-
tionem confundit confu^m t̄m mobilē. si
termini fuerit capax cōfusiōis et dedu-
cto impedimēto alterius signi. Iste due
conditiones vltime generales sunt om-
nibus regulis huius capti. prima gn̄alis
est si terminus fuerit capax confusiōis
vñ contingit terminū non esse capace
cōfusiōis dupliciter. primo q̄tum ē ex
parte ipsius t̄ni nō potētis recipere cō-
fusiōne et h̄ est qz non est terminus cōis
sed singls. 2^a q̄ est ex parte signi dātis
confusiōnem licet t̄n q̄ est ex parte ipi^o
termini sit capax confusiōis vt dicēdo
videns oēm hominem est aial licet nō ē
capax confusiōis ga illam non potest
dare ex q̄ est pars s̄bi lz terminus de se sit
capax cōfusiōis cuz sit terminus cōis.
secūda cōditiō generalis ē deducto ipe-
dimēto alterius signi pro qua cōditiōe
deklaranda ponit vnum principium de-
claratū quattuor regulis. Quicquid mo-
biliter imobilitatum rē. quod paulo p^o
deklarabitur et regula sic limitata conti-
net duas partes. prima pars duas condi-
tiones h̄. prima ē terminū sequentē se
imediate q̄ patet ad differentiam non
imediate sequentē. secūda et eius deter-
minatione se tenent ex eadem parte ex-
tremi vt dicendo quelibet siingularis a-
licuius vniuersalis est vera li alicuius
vniuersalis stat cōfufe distributiue mo-
biliter. quia quando rectus precedit ob-
liquum vtruncqz se tenet ex parte vnius
extremi. sed quando obliquus precedit
rectum obliquus se tenet ex parte subie-
cti et rectus ex parte predicati vt dicēdo

cuiuslibet hominis a finis currit li a fin^o
 non stat distributive sed confuse tantū.
 Determinatio enim alicuius terminū in
 proposito potest esse tribus modis vno
 modo sicut adiectiuum sequens vt dicē
 do ois homo albus currit. secūdo modo
 si est relatiuum in eadem ca^a vt omnis
 homo qui est alb^o currit. 3° sic obliqu^o
 immediate sequens ipsum terminum vt
 quelibet singularis alicuius vniuersalis
 ē vera et quelibet illorum determinati^o
 stat sicut terminus determinatus. Secū
 da pars regule habet etiam duas conū
 ctiones. prima est terminus immediate se
 quentem se non ex eade parte extremi
 secūda et eius determinatione si habet il
 lam. Iste patet ex dictis.

Aduerte vnum pulchrum dubium q̄
 re aliquis terminus est distributiuis et
 aliquis non. et quare aliquis termin^o di
 stribuit subm et non predicatum aliquis
 vero eō. queritur ergo que est causa di
 uersitatis. Ad hoc respondet magister
 in quadragesimo nono argumēto tertij
 dubij principalis quadrature et dicit nō
 est aliqua alia causa huius diuersitatis
 nisi in ipso seu in materia rei. Nemo enī
 scirz dare causam quare li omnis distri
 buat et non li aliquis nisi impōnem quo
 ad vocem vel scripturas et naturam rei
 quo ad terminos mentales et sic p̄ ca^a h^o
 regule et omnium aliarum huius capli.

Quisquid mobilizat immobilitatū im
 mobilizat mobilitatum. Pro declaratiō
 ne huius principij magister ponit quatu
 or regulas que indigent limitatiōe et lz
 vario apud diuersos limitentur vt con
 tra suppositiones adducam tamen bre
 uiter h̄ tangam nostram opinionem vñ
 d^o q̄ quarta regula nulla limitatiōe in
 diget. tres autem p^o vnica limitatiōis i
 digent. s. q̄ prima duo signa immediate
 cadant supra eūdem terminum q̄ intel
 ligo sic q̄ vis illoz signozum primo ca
 dat in illum terminum q̄ iste terminus
 primo recipiat vim illoz terminozum

vt dicendo tu es dñs ab oī homie et di
 cendo non quilibet homo currit et dicē
 do non nullus homo currit li homo in
 omnibus istis primo recipit vim illoz
 sigūm et ideo pono regulas soluendo i
 stantias contra ipsas. priā regula si duo
 siḡ affirmatiua cadant supra eundez ter
 minum faciunt stare determinate et sic
 soluit instantia q̄ solet fieri s̄ hanc regu
 lam quia dicendo oē dñs. ab ente nō est
 ens. Supra li ente cadunt duo signa af
 firmatiua et tamen li ente non stat deter
 minate quia nō licet descendē disunctie
 cum propō sub qua descendimus sit h̄a
 et descendus sit falsus vt patet de se. dñ
 quod non immediate cadunt qualiter i
 telligit regula quia vis illius signi omne
 prius cadat in li dñs q̄ in li ente. ideo
 non stat determinate sed confuse tantū

Secunda regula. Si vnum fuerit af
 firmatiuum et reliquum negatiuum fa
 ciunt stare determinate et soluitur bec
 instantia. Nullum differens ab ente est
 ens quia li ente non stat determinate cū
 non liceat disunctiue descendere. dicit
 tur q̄ li nullum non immediate cadit s̄
 li ente sed s̄ li dñs. Similiter soluitur
 h̄. nullus homo est ois homo. quia li hō
 a parte predicati non stat determinate
 q̄uis duo signa cadant supra ipsum euz
 equiualeat illi quilibet homo nō est om
 nis homo quia li homo a parte predica
 ti non stat confuse tantum. dicitur q̄ li
 nullum non immediate cadit supra pre
 dicati. s̄r soluitur bec aliquis hō non ē
 omnis homo. q̄ li homo a parte predi
 cati non stat determinate q̄uis duo siḡ
 cadant supra ipsum cum equiualeat illi
 non quilibet homo est omnis homo vbi
 li hō a pre predicati stat confuse tm. dicit q̄
 li non: n̄ immediate cadit sup li hō: s̄ sup
 li. 3° regula. Si abo fuerit negatia et i
 mediate cadat faciunt stare dēinate. et sol
 uit instantia bec: aliquis hō nō ē nullū aīal. q̄
 li aīal nō stat dēinate cū equaleat huic
 non quilibet hō ē nullū aīal. vbi li aīal stat

confuse tñ. Dicitur qd li non immediate capir supra li aial sed s li est. 4ª regula. Si ambo fuerint negatiua & mediate cadant ita qd mediat tñus distribut^o faciunt stare confuse tantu vt null^o hō nō currit. aliq^o hō nō est aial. li currens in prima & li aial in 2° stat confuse tātū. Contra hāc opin^one q^o possit arguere pbando qd nō sit de mente magistri qa in 2ª regula mag^o dat hoc exempluz, tu nō differens ab hoie. vbi mag^o vlt^o p li bo mine stat de^ominate cū tñ i^o duo signa nō cadant immediate s li hoie fm intellectuz datum qd li nō immediate cadit sup li dif^orens & differens supra li boie quare. rē. Ad hoc dici possit qd ex^omploz requir^o manifestatio r nō vificatio. Ut dicatur qd in ppōib^o singularib^o nō refert an mediate an immediate cadant. In alijs aut si g^o debent continere v^oitatē. debet enim ista duo signa cadere immediate. argumētum aut factū pcedit de ppōne singulari^o riq^oare nō concludit s op^oinione.

Secunda regula. oia signa negatiua nō impedita confundunt confuse distributive mobil^o tam terminū sequētē se mediate q̄ immediate si fuerit capax cōfusio nis vt nullus homo currit. Limita^o regula ps duabus seruat^o conditionib^o generalib^o oibus. pma qd si fuerit capax cōfusio nis ppter terminos singularet & et ppter signū negatiuū qñ est ps sub^o qd nō hz vim supra mediatū. secūda deducto impedimento alterius qd p illud prin^o cipium qcqd mobilitat. rē. itaret aliter.

Ratio regule patet ex ratione prime regule. Nam signū negatiuū in voce & i scripto ex impōne hz qd distribuat om^os terminos sequentes immediate aut ex natura rei vt dictum est supra ex intentiōe mag^ori in quadratura sua.

Tertia regula ois comparatiu^o gra^o dus & suplatiuus ita & q̄ dicit aliud & nō idē & ista vba indigeo careo confundūt cōfuse distributive mobiliter terminū i mediate sequētē capax cōfusio nis dedu

cto impedimento alterius signi. Adverte qd ista regula continet quatuor speciales regulas. pma finus cōparatiu^o & sup^olatiu^o. secūda est dictiones ita sicut & q̄ tertia aliud. q̄rta careo indigeo confundūt cōfu^o distributive terminū sequētē se p limitatōe. Due spales cōditiones requir^o tur. pma qd talis termin^o qd dicitur distribut^o mediate sequitur aliq̄ illaz dictionū. si ar nō distribut^o. secūda qd talis termin^o sit rectus a pte post aliter nō. Ultra has duas spales cōditiones reguntur due gra^oles q̄ in oibus his regulis requir^ont. pma qd sit termin^o capax cōfusio nis. Pa quod sit deductum impedimentū alterius signi. Alterius mag^o duo notanda ponit p^o mū qd ablatiuus rectus ex natura cōparatiōis est iste qd distribuit a cōparatiu^o. rectus aut ex natura quātitat^ois excessi^o. stat confu^o tñ mobil^o. secūdam notandum declarat secūdam cōditionē spales dictam. s. qd talis termin^o qd dicitur distribut^o esse rectus a parte post. & c^o addo tertium notatū de intentioni mag^ori in secūdo ca^o. relatiuoz. s. qd illa verba indigeo careo cū sumitur sine gerundio tunc confundunt cōfu^o distributive vt dictū ē. qñ hō sumuntur cum gerundio cōrundū confuse tantum vt dicendo idigeo ocu^olo ad videndum li ocu^olo itat confuse tantum. Ratio regule patet ex ratioe p^ome regule & secunde.

Quarta regula dictio exclusiua confundit confu^o tantum mobiliter terminū cōmūnem immediate sequentes et mediate sequentem confu^o & distributive mobiliter. vt tantum homo erit risibilis. Limitata est regula hec sufficiēter additis duabus conditionibus generalibus supra declaratis: scilicet si terminus fuerit capax confusio nis & deducto cō impedimento alterius signi. Ratio regule patet ex dictis supra. Contra hāc regulam solet sic argui li tantum distribuit a parte p^odicamētū igit^o a fortiori distribuit a pte sub^o patet oia quia omne

agens fortius et velocius agit in partes
 propinquam quam remotam. Ad hoc videtur magis in
 quadragesimo nono argumento tertij dubij
 principalis sue quadrature et negat quod oportet agere
 fortius agat in parte propinquam quam remotam sol
 .n. fortius agit distanter a se quam prope se. Et
 adducit ea concessa non sequitur quod licet potius
 distribuatur prope se quam distanter a se quod nul
 lum signum est agens ut declaravit in responsio
 ne ad illud argumentum principale. Ut di
 cat et tutius et formaliter respondendo nega
 tur consequentia ad probationem cuius dicitur
 omne agens fortius agit in propinquius
 quam remotum vel quod velocius est de agente naturali
 quod agit per actionem realem non autem de agente
 per voluntatem aut per institutionem naturam sicut licet
 tamen in voce vel in scripto. et licet in mente faciat
 ex natura rei non tamen facit per actionem realem quod tunc

Quinta regula di

ctio exceptiva confundit suam causalem si est
 terminus cuius confusa tantum mobiliter
 ut nullum animal propter boves currit. Limitatur
 hec regula sufficienter duabus additioni
 bus generalibus sicut. prima quod causale sit
 capax confusionis sive sit terminus cuius. quod
 idem est secunda deducto quocumque impedimen
 to alterius signi. Ratio huius regule
 patet ex alijs supra.

Sexta regula di

ctio reduplicativa confundit suam cau
 sale confusa tantum mobiliter et predicatum
 confusa tantum immobiliter. ut fortius in quantum
 homo est animal licet homo stat confusa tamen mobi
 liter quod non licet descendere. Limitatur hec regu
 la cum duabus conditionibus generalibus ad
 dictis. ut scilicet. Res est per se alijs scilicet.

Dubitatur si pro de predicato quare videtur
 stare mobiliter ut in exemplo magistri fortius
 in quantum homo est animal: quod sub predicato licet
 descendit disiunctivum sicut sub causali. quod va
 let iste descendus. et hec sunt oia animalia quod
 fortius in quantum homo est animal vel hoc animal. et
 quod non potest ante esse velocius sine contrite: ita. non oportet
 ante esse velocius sicut et antecedens.

Dubitatur secundo de causali. quod videtur
 detur stare determinate quoniam licet descendit
 disiunctivum ad oia sua supponitur ut per descen
 dendum in exemplo magistri. et isti sunt omnes boves. quod
 fortius in quantum homo est animal. vel fortius in quantum
 tunc est homo est animal: et sic de singularibus. modo
 contrite est verum pro una parte ut per. et hoc
 sufficit cum sit una disiunctiva.

Ad primum responsum est in capitulo superiori de
 suppositione personali negando quod licet descendit
 de. et cum dicitur quod contrite est verum. nego imo
 est falsum quod tertia exponens est falsa. scilicet si alii
 quod est homo illud est homo animal vel hoc animal
 quod omne contrite stat cum ante. et cum ex illis fi
 at una copulativa possibilis. ut illa alii
 quod est homo et illud non est homo animal vel hoc animal
 Sicut ex ante et opposito contrite fiat una
 copulativa vera. ut illa quod est aliquid sit homo
 illud non est hoc animal vel hoc animal.
 quod etiam omne contrite stet cum ante declaro per
 se. ut si solus fortius esset et nullum aliud
 animal illa conditionalis non esset ve
 ra si animal est. fortius est quia omne conse
 quentis stat cum antecedente animal est
 et non aut fortius. quia illa copulativa est pos
 sibilis licet non sit vera in casu. Simi
 liter si omnes homines essent bodie al
 bi cras vero nigri illa conditionalis non
 est vera si aliquid est homo illud est al
 bum. quia omne consequentis potest stare
 cum antecedente. aliquid est homo et il
 lud non est album. illa enim copulativa
 est possibilis. dato enim quod illud omne con
 sequentis nunc de facto non stet in ve
 ritate cuius illo antecedente id est quod nunc
 non sit simul verum cum antecedente.
 potest tamen esse verum cum antecede
 re et ista in opposito nostro dicatur hoc
 multis modis declaravit propter alijs
 respondentes qui hoc negabant.

Ad secundum dicitur quod non semper
 licet descendere disiunctivum sub causa
 li sed bene semper disiunctivum. idco non
 stat determinate sed confusa tantum non
 dicendo. omnis homo in quantum nisi bi
 lis est animal licet risibile fiat confusa tamen

z non licet descendi disiunctiue sub eo quia descensus falsus est, vt pz sed bene disiuncti z tuc descensus verus est.

Septima regula termini concernentes ac^m mētis cōfundunt confuse tantum mobiliter terminum sequētē se vt scio aliquā ppositionē. Limitatur hec regula duabus specialibus additionib⁹ additis vltra duas cōditiones gāles requisitas in oib⁹. P^{ri}a specialis est q^d talis terminus immediate sequat^r ideo dicendo aliquam propositionem scio li propositionem non stat confu^s mobiliter sed determinate qz lz descendi disiunctiue secunda condi^o specialis est q^d sit rect⁹ a parte post ideo dicendo aliq⁹ propositionem scit homo li homo non stat confu^s tantum mobiliter lz immediate sequatur sed determinate quia non est rect⁹ a parte post sed dicendo. e^o scio aliquā propositionem li propositionē stat confu^s mobiliter cum sⁱ ambe conditiones adsint. adsunt et due a^o additiones generales. i. q^d terminus sit capax confusioⁿis z deductum sit impedimentum aliterius signi zc.

Octava regula. Aduerbia naturalia vt bis ter quater confundunt confuse tantum mobiliter terminum sequentē se immediate vt bis comedi panem. Limitatur hec regula vnica limitatōe. specialis expressa a magistro scilicet terminū sequētē se immediate.

Aduerte tamē ad li^m immediate q^d nō est absolute verum q^d terminus immediate sequens confundatur ab illis aduerbijs quia dicendo bis comedi panē terminus immediate sequēs est li comedi. quia non cōfunditur. sed li panē cōfunditur sed cū aduerbiū determinet verbum siue actū verbi intelligitur immediate sequētē ad ipsum simul cum verbo determinato. Due a^o conditiones requiruntur etiam generales vt supra.

Aduerte tamen ad mo^o descēsus qz v^obes descendere ad sua supposita cuz

verbo cōrespondenti verbo propositiōnis vt in ex^o dato cū verbo de preterito sic z isti fuerunt omnes panes ergo bis comedi illum vel istum panē z descensus factus disiuncti ē verus sed disiunctiue factus est falsus. Ratio regule ex alijs patet. Aduerte tamen vnum q^d copulatum diuisum tantum confundit similiter confuse tantum mobiliter terminū cōzsequentem se vt dicēdo hoc et ratione veditur piper supponit li piper confu^s tantum mobiliter Idēz facit hoc aduerbiū immediate vt dicēdo immediate post. hoc est homo li hō stat confuse tantum mobiliter vt in. x^o regula magister declarabit.

Nonā regula termini mōles nomina liter z aduerbialiter sumpti i sensu cōposito confundunt confuse tantum immobiler omnes terminos communes non distributos siue sequantur siue pcedant vt nec⁹ homo erit animal. Limitatur satis sufficiētē regula cū duabus conditionibus generalibus dictis. Rō regule ex alijs supra patet. A posteriori tamē declaratur quia non licet disiunctiue descēdere ideo stat immobiliter aⁿs probatur quia ista propositio est vera necessario homo est animal vt patet p exponentes z tamen descēsus est falsus z isti sunt omnes homines ergo necessario iste homo vel iste homo ē animal consequens est falsum quia contingenter iste homo vel iste homo est animal ergo necessario iste homo ē animal vel iste homo est animal.

Decima regula ista verba incipit z desinit confundunt terminum communem sequentem se non distributum cōfusu^s tantum immobiliter vt tu icipis scire aliquam propositionem z li imediate in eis inclusum confunditur confuse tantum mobiliter vt immediate ante h⁹ tu sciuisti aliquam propositionem.

Aduerte q^d ista regula duas particulas speciales continet. prima est de incl

pit et desinit et confundit terminum sequentem se immobiliter et requiritur una specialis conditio scilicet quod talis terminus debet sequi. Due generales etiam explicantur scilicet quod sit capax confusionis et quod sit deductum impedimentum alterius signi

Secunda regula est de li immediate quod dicitur inclusum in eis quia intrat una suarum exponentium et confundit confuse tantum mobiliter terminum sequentem se cum illiusmet conditionibus. Ratio huius secunde regule patet ex alijs supra. A posteriori tamen ratio prime regule est quia non licet descendere sub eo disiunctum. Ratio secunde regule est quia licet descendere sub termino confuso confuse a li immediate disiunctis quare etc. Dubitatur primo quomodo non licet descendere sub aliquam propositionem dicendo tu incipis scire aliquam propositionem. quia quocumque casu possibili posito videtur bene valere descensus cum debito medio. sic et ille sunt vel incipiunt esse omnes propositiones ergo tu incipis scire istam istam.

Dubitatur secundo quod non videtur quod liceat descendere sub li propositione dicendo immediate ante hoc tu sciisti aliquam propositionem quia ponatur quod nunc sint tantus. io. propositiones quarum nullam sciisti nec scis sed ante per horas erant .xj. quarum .xi. immediate ante hoc sciisti et nunc nescis quia ponatur tunc primo sit ista corrupta. nunc ista est vera immediate ante hoc tu sciisti aliquam propositionem et descensus est falsus. et iste sunt omnes propositiones demonstratis omnibus. io. existentibus. ergo immediate ante hoc tu sciisti istam vel istam consequens est falsum et contra casum.

Ad primum dicunt quidam casu possibili posito non licet descendere ad omnia sua supposita pro quibus supponit. sed dicunt quod si vis descendere sub aliquo termino debes descendere sub il-

lo secundum exigentiam temporis verbi propositionis et non alterius ampliationis vel si verbum est de presenti accipere supposita cum verbo de presenti si verbum est de preterito accipere supposita cum verbo de preterito si est de futuro accipere supposita cum verbo de futuro non autem debet fieri descensus secundum exigentiam ampliationis quia aliter ista regula falsa esset.

Tunc verificant regulam sic. unde ponatur quod non sint decem propositiones et nescias aliquam illarum nec incipias scire aliquam illarum sed incipiat esse altera propositio. xi. que sit a per remotionem de presenti et positionem de futuro. ita quod nunc non est et immediate post hoc erit et incipias tu scire istam si cut quod nunc nescis et immediate post hoc scies. tunc ista est vera tu incipis scire aliquam propositionem vel patet per casum et tamen non valet descensus et in sunt omnes propositiones demonstratis omnibus illis decem existentibus ergo tu incipis scire istam vel istam quod antecedens est verum et consequens falsum. Decrescensio est modicum voluntaria dicens Quod non debet fieri descensus ad omnia sua supposita pro quibus supponit. ideo non est acceptanda.

Aliter respondet alij dicentes quod casu possibili posito non licet descendere sub termino communi sequente hoc et verbum incipit vel desinit. casus sit talis quem accipiunt ab Antisibero inde incipit et desinit ponatur quod sit paries diuisus in partibus proportionalibus minoribus terminatis ad a extremum et sit copertus cultrina que incipiat remoueri nunc incipiendo ab a extremo. tunc illa est vera tu incipis videre aliquam partem proportionalem descensus est falsus et in sunt omnes proportionales que sunt vel incipiunt esse. ergo tu incipis videre istam vel istam omnes est falsum quod nullam incipis videre

Et pro ex^o magistri ponit q^d in qualibz parte proportionali fit ista propo^o scripta hec est visa a me et incipias scire tale propositionem per remotionem de p^{nti} et positionem de futuro et nescias nullam aliquam propositionem tunc ista est vera tu incipis scire aliquam propositionem quia tu nunc nescis aliquam propositionem et immediate post hoc scias aliquam propo^o et t^{ri} descensus est falsus et iste sunt o^mnes propositiones que sunt vel incipiunt esse ergo tu incipis scire istam vel istam consequens erit falsum quia nullam istarum incipis scire.

Cum suppositio ista responsio non valet quia in casu isto ista propositio erit vera tu incipis scire illam vel istam propositionem quod probat tu nunc nescis istam vel istam propositionem et immediate post hoc tu scies istam vel istam ergo tu incipis scire istam vel istam propositionem tenet consequentia ab exponentibus ad exponentiam siue ab una causa veritatis ad propositionem habentem illam causam antecedens est verum ut probabo ergo et consequens quod tu negas quod antecedit sit verum pro prima parte patet pro secunda parte probatur quia in casu illo illa est haec immediate post hoc tu scies aliquam propositionem ut patet et etiam potest probari per exponentes sic quia tu nunc nescis aliquam propositionem ergo immediate post hoc scies aliquam propositionem. Et sequitur immediate post hoc tu scies aliquam propositionem et ille erunt omnes propositiones ergo immediate post hoc tu scies istam vel istam tenet consequentia quia licet descendi distincti subtermino supra quem cadit immediate secundum magistrum.

Consimiliter probatur q^d illa est vera in casu illo tu incipis videre illam vel illam partem proportionalem cum quibus stat nullam propositionem incipis scire et similiter nullam partem proportionalem incipis videre. ut patet intelligenti.

confundunt confuse tantum immobiliter terminum sequentem capacem confusionis cuius ratio est quia in ista propositione tu incipis scire omnem propositionem li propositionem stat immobiliter et non ratione de li omnem ergo ratione de li incipit q^d stat immobiliter probatur quod non licet descendi sub eo ut ponatur q^d tantum. lo. propositiones fuerunt et tantum q^d sciisti et scis. sed io^a. nunc primo corrupta sit tunc io^a est vera. tu incipis scire omnem propositionem quia exponitur sic. tu scis omnem propositionem et non immediate ante hoc tu sciisti omnem propositionem ergo etc. Et tamen non valet descensus: et ille sunt omnes propositiones que sunt vel incipiunt. ergo tu incipis scire illam ergo etc.

Ad propositum modo dico q^d in ista tu incipis scire aliquam propositionem licet gratia me descendit quia oppositum consequentis repugnat anti. sed non gratia forme quia non tenet in omnibus similibus in forma. quia non in illa. tu incipis scire omnem propositionem. Et si dicit talis descensus non est similis in forma quia in prima li propositionem stat confuse tantum in secunda stat distributive. Dicitur q^d licet non sit similis ratione distributionis. est tamen similis in forma quo ad mobiliter et immobiliter ratione note inceptionis. et hoc sufficit quod si in prima licet descendi et in secunda. et si in secunda non. nec prima. Et similiter 2^a parte proportionali incipis videre. ut patet intelligenti.

Ad secundum dubium dicit q^d non de scedit cum debito modo quod dicit esse tale. et ille sunt vel erunt o^mnes propositio demonstrando illas. io. q^d etc. et tunc descensus est bonus et minor est falsa h^{ec} casum. sed solet fieri repleta 3. q^d dicendo immediate post hoc erit h^{ec} sub li hoc non h^{ec} descendi et ista erunt o^mnia fl^{ia}. q^d immediate post hoc erit h^{ec} vel h^{ec} quia anti est verum ut patet et o^mnes falsum. q^d sequitur ad ipsum q^d aliquod istas erit immediatus instanti p^{nti}

dicatur negando q̄ consequens sit falsum. nec ad ipsum sequitur q̄ aliquod instans erit immediatū instanti p̄nti. Un̄ l̄ immediatē post hoc erit hoc vel hoc instans nullum tamen instans immediate post hoc erit.

Undecima regula est. illa verba promitto debeo obligo confundunt confuse t̄m immobiliter terminum sequentē se. q̄ non l̄ descendere sub eo. Limitatur hec re^a cum hac cōditōne speciali sequentē r̄ duabus generalibus additis. s. si terminus fuerit capax confusionis r̄ deducto impedimento alterius signi. Ratio. regule a priori ex dicti supra p̄z. A posteriori vero ratio est q̄ non l̄ descendendi disunctim. vt dicēdo. promitto tibi denarium non valet. r̄ isti sunt oēs denarij. ergo promitto tibi istum vel illum q̄ antecedens est verum r̄ consequens falsum. quia dicēdo. promitto tibi denarium. li denarium non stat solū pro denarijs qui sunt sed pro omnibus denarijs potentibus esse. quoniam vis illius verbi non solum ad p̄ntia se extēdit sed etiam ad futura. r̄ similiter dicitur de debeo r̄ obligo.

Duodecima regula. nota rationis r̄ conditionis omnes suos terminos cōmunes non distributos cum confundunt cōfuse tantum immobiliter: r̄ hoc in ordine ad totam ipoteticam. vt si homo est animal est. Limitatur hec regula solum cū duabus generalib⁹: quas magister exprimit in textu. Ratio regule a priori supra p̄z. A posteriori r̄o est q̄ non l̄ descēdi disunctim de q̄ reuocata ad mentem duo declarata in cap^o superioris. Primum quō licet descendere gratia mē r̄ non gratia forme. Secundum quō in ordine ad totam ipoteticam. i. considerando terminos: vt sunt partes ipoteticę r̄ non cath^o. vide distulse b^o supra. Ultimo tria notata ponit magister que clara sunt. P^o ē l̄ termin⁹ distributus nō habeat vi s̄ termin⁹

nos precedētes. t̄m termin⁹ cōfusiuis q̄ indifferenter ante se. r̄ post se determinat cōpositionē verbale. i. qui indifferenter facit cōpositionē de sensu cōposito v̄l totaliter preponat. v̄l totaliter postponat habet vi s̄ precedētes. 2° ē nullus termin⁹ h̄ns vi s̄ confundendi confuse t̄m impedit distributiones termini: puta si sit confundens confuse t̄m immobilis. si autē confundit mobiliter non impedit descēsum. 3° est si duo sig^a distributa cadunt s̄ aliquem terminum quoz quod l̄ per se sumptū non confunderet distributiue super eundē termin⁹ nullum horum impedit reliquū sed si cadant duo sig^a super eundem terminum quoz qd̄ l̄ p̄ se distribuet impedit distributiō t̄m.

Et suppositione relatiuoz. 7c.
Premittit magister. 5. diuisiones grammaticales ipsoz relatiuozum que de se note sunt prima relatiuoz: quedā sūt sube quedā accētis. 2^a relatiuoz s̄be qdā s̄ idētitat̄ r̄ quedā diuersitatis. 3. relatiuoz idētitat̄ qdā sunt reciproca qdā nō. 4^a relatiuorum reciprocoz qdā sunt possessiua qdā nō. 5^a r̄ vltima diuisio relatiuoz accidentis qdā sunt idētitatis r̄ quedā diuersitatis. His diuisionibus p̄missis ponit q̄tuor regulas ad declarandū quō relatiua supponunt. Prima relatiuum diuersitatis substantię r̄ relatiuum possessiui non supponit pro illo p̄ quo suū āns. 2^a relatiuum idētitat̄ substantię non possessiui sp̄ supponit pro quo suū āns in comparatione t̄m ad alterez extremoz. 3^a regula relatiuum idētitatis accidentis semp supponit pro si illi vel equali illi pro quo supponit suum āns. 4^a regula relatiui diuersitatis accidentis sp̄ supponit pro dissimili illi pro quo supponit suū āns. Aduerte p^o circa h̄ capm̄ q̄ relatiuum est duplex quoddā ē grāmaticū quoddam logicū. Relatiuum logicū dicitur illud cuius esse est ad aliud se habere vt pater fili⁹

dominus seruus de quo philosophus determinat in predicamentis et hoc relatiuum non facit suppositionem relatiuam sed absolutam sicut termini absoluti. cum enim dicitur pater currit ita subiectum supponit personaliter determinate ac si diceret homo currit. Relatiuum grammaticum dicitur quod est ante late rei representatiuum qui ipse: et hoc relatiuum sit de consideratione grammatici tamen pertinet ad logicum tractari de ipso inquantum ipsum variat suppositio vel appellatio vel aliqua alia proprietates personis eiusdem: et ab hoc relatio dicitur suppositio relatiua de qua hic loquitur magister. Aduerte 2° quod relatiuum de quo hic intendimus potest dupliciter sumi, scilicet materialiter et formaliter. Si materialiter sumatur competit ei suppositio sicut termini absoluti. quod hoc sit relatiuum tamen sumit in vi nominis absoluti: ut si dicat. *is est bifidus illi* est genitui casus. Si vero relatiuum sumatur formaliter sic differenter competit ei suppositio. Intendit ergo loquitur de relatiuo grammatico formaliter sumpto.

Dubatur circa primam regulam quod vel contradicere grammaticis. Nam dicitur quod relatiuum diuersitatis relatiuum identitatis possessiuum non supponit pro illo pro quo suum anis.

Contra relatiuum identitatis sic diffinitur a grammaticis: est illud quod refert pro uno et supponit pro eodem. ergo relatiuum identitatis supponit pro eodem contra magistrum. Unde videtur implicare quod sit identitatis et tamen non supponit pro eodem. Ad hoc respondetur quod talia relatiua duo significant unum in recto aliud in obliquo. ubi gratia suum in recto signat rem possessam in obliquo quod homo possessores. Referunt ergo omnia relatiua identitatis sua ainitia et supponunt pro illis in recto vel obliquo in grammaticos. et quia logicus proprie accipit supponere quando supponit in recto et talia relatiua possessiua non supponunt qui ante in recto. id non dicitur supponere pro eodem. ut dicendo. iste

liber est suus est dicere iste liber est possessus a se siue est sui possessio. ubi patet quod relatiuum supponit pro antecedente in obliquo pro re possessa in recto.

Dubatur circa 2^{am} regulam quod velit dicere in ordine ad alterum extremorum. quod hoc non videtur verum quod relatiuum identitatis non possessiuum supponat semper pro antecedente in ordine ad alterum extremorum. quod dicendo aliquis homo qui currit mouetur li que supponit pro aliquo homine sine aliqua comparatione ad aliud. Ad hoc respondet quod relatiuum identitatis non possessiuum quandoque refert suum antecedens in eadem cathedra aliquando in diuersa. cum in eadem cathedra refert supponit pro illo absolute et non in ordine ad aliquid aliud ut argumentum probat. Cum autem refert anis in diuersa cathedra supponit pro illo in ordine ad alterum extremorum et ad totam compositionem ut dicit magister in c. sequenti. Unde referre subiectum in ordine ad alterum extremorum est referre aggregatum ex subiecto et predicato et supponere pro illo aggregato ut dicendo. aliquis homo est fur et tu es ille si ille supponit pro homine fure. et similiter si refert in ordine ad alterum extremorum supponit pro aggregato ex subiecto et predicato ut dicendo aliquis homo est animal et asinus est illud si illud supponit pro animali homine siue quod est homo.

Dubatur circa tertiam regulam quod videtur quod relatiuum identitatis debet supponere pro illo pro quo suum antecedens ex quo dicitur identitatis aut si non supponit pro illo non dicitur identitatis. quod tunc diffinitio relatiui identitatis non operis sibi.

Ad hoc dicitur quod similitudo est duorum differentium eadem qualitas. Et equalitas est duorum differentium eadem quantitate.

Supponedo ergo pro simili vel equali et aliquo modo supponit pro eodem quod pro identitate qualitatis vel quantitatis et

Illud considerat grammaticus.

Logicus vero quia vidit quod non supponit pro eodem substantialiter dicit quod non supponit pro eodem sed pro simili.

Contra quartam regulam arguitur probando quod relatiuum diuersitatis supponat pro illo pro quo suum antecedens. Et arguitur omne relatiuum supponit pro illo quod representat, sed omne relatiuum representat suum antecedens, ergo omne relatiuum supponit pro suo antecedente consequentia nota cum minor: maior probatur quia supponere est quoddam significare. Significare autem est idem quod representare. Ergo si representat antecedens supponit pro illo.

De hoc tamen vide ample contra suppositiones, ubi queritur utrum omne relatiuum supponat pro illo pro quo supponit suum ans ubi adducunt argumenta. Petri mantuani negatis relatiua diuersitatis.

Ad hoc respondetur negando consequentiam. Licet enim omne relatiuum supponat pro illo quod representat, non tamen supponit pro quocumque quod representat.

Sed si accipiatur maior sic. Omne relatiuum supponit pro quocumque quod representat, concedo consequentiam, sed negatur maior tunc. Relatiuum enim diuersitatis representat accidens in obliquo et idem non supponit pro eo.

Representat autem dissimile ab antecedente in recto ideo supponit pro dissimili antecedenti De hoc tamen vide, contra suppositiones.

Capitulum de modo supponendi relatiuorum.

¶ quo patuit

pro quibus etc. Magister in hoc capitulo ponit sex regulas.

Prima Relatiuum diuersitatis sub

stantie non semper supponit eodem modo sicut antecedens, sed secundum exigentiam signi vel sit. Un aliquando supponit eodem modo aliquando confusius, aliquando minus confuse.

Secunda regula. Omne relatiuum identitatis substantie in eadem propositione cathetice sumptum semper supponit in eodem modo sicut suum ans.

Tertia regula. Omne relatiuum identitatis substantie ipoteticice relatus ad suum antecedens supponens, tantum confuse non supponit eodem modo sed determinate habet respectum ad totam compositionem sui antecedentis.

Quarta regula. Omne relatiuum substantie identitatis ipoteticice relatum ad suum antecedens supponens discrete determinate vel distributive supponit eodem modo habendo respectum ad totam compositionem vel ad alterum extremorum.

Quinta regula. Relatiuum antecedentis siue identitatis siue diuersitatis non semper supponit eodem modo sicut suum ans sed secundum exigentiam sui signi vel situs, unde aliquando eodem modo aliquando magis confuse alio minus confuse.

Sexta regula. Omne relatiuum mundi supponit eodem modo sicut suum antecedens intelligendo de modo supponendi vniuersali.

Aduerte circa modum supponendi relatiuorum, quod ut tangit Dentsber in tractatu de relatiuis tres fuerunt opiniones.

Prima opinio dicit quod relatiuum dicitur cum ante tam quo ad significatum quod ad modum supponendi, sic illud quod significat per ans significatur per relatiuum, et si ans supponit discrete vel ordinate vel aliter. Sicut relatiuum siue in eadem cathetice siue in diuersa, ita quod refert suum antecedens simpliciter, cuius opinionis fundamentum fuit quod relatiuum assimilatur materie per que omnem suam actualitatem habet a forma. Secunda opinio dicit quod relatiuum conuertitur cum suo antecedente non simpliciter sed in respectu ad

alterum extremorum siue in ordine ad compositionem sui a[n]tis. Un̄i vult q̄ si relatiuum ponatur in eadē cathe^a cū suo a[n]te semp supponit eodē mō.

In diuersa hō cathe^a supponit scōm exigentiam sui signi vel situs. Si n̄ non p̄cessit termin⁹ cōfusu⁹ supponit discrete vel determinate fm̄ q̄ relatiuum ē terminus discretus vel cōis. Est autē terminus discretus vel cōis fm̄ suū a[n]s erit.

Si autē precedens sig⁹ supponit fm̄ exigentiam signi r̄ refert̄ i ordine ad opōes suū a[n]tis cum signis positis ex parte alterius extremi si ibi fuerint sig⁹ r̄ nunq̄ refert̄ cū sig⁹ posito ex pte a[n]tis. Huius

opinionis fundamētū est q̄ relatiūm assimilā adiectio. Adiectiuū autē pōt supponere magi cōfuse q̄ suū substantiuū et ita relatiūm.

3^a opinio ē hētisberi dī. q̄ relatiūm siḡt quodam mō idē quod suū a[n]s sed min⁹ cōfuse prout est relatiuum ad illud. Pro qua opinione sunt quatuor cōclusiones.

Prima cō a[n]te supponente discrete vel determinate siue in eadē cathe^a siue in dīsa. relatiūm supponit eodē mō p̄. q̄ relatiūm nūq̄ supponit cōfusu⁹ q̄ suū a[n]s. Scda a[n]te supponente cōfuse tm̄ relatiuum supponit definite siue in eadē ca^a siue in dīsa. ideo negat istam promitto tibi denarium quez tibi pmisi in casu cōi.

Tertia a[n]te supponente cōfuse determinate in eadē ca^a relatiuum cōfusu⁹ supponit. vt ois hō qui est albus currit. In diuersa vero ca^a supponit definite nisi p̄cedat signū quia tunc supponeret fm̄ exigentiam signi.

Quarta relatiuum existēs in eadem cathegorica cum suo a[n]te nō refert̄ ipsum in comparatione ad alterum extremum; s̄z bñ dum ponitur in diuersa referendo cū sincathegoricatis positis ex parte a[n]tis si fuerit pluralis numeri p̄ter relatiūm reciprocum. quod in diuersa cathegorica positum nō refert̄ euz tal̄ respectu in ordine ad altez extremorum.

Hanc opinionē vide ample in relatiuis

eius in tractatu de relatiuis. 5^a opinio supaddita illis est opinio magistri p̄mo recitat̄ a sex regulis declarata pax differens ab opinione hētisberi. Maior n̄. dīa int̄ ipsos est q̄ magi vult q̄ relatiuum semp supponat. eodez mō sicut sunt a[n]s in eadē cathegorica. hētisber hō n̄ vult. Fundamētū autē opinionis magri r̄ rōes oīum regularz vide si placet in q̄de dīsuppōes. vbi pulchre declaram⁹ ipaz cum nobis ratio nobilior appareat iter omnes.

De de supposi

tionē que fit. r̄. Magi in h̄ capto diffinit̄ ampliatōem dicēs. Ampliatio est acceptio termini tripl̄r supponētis vltra cōsideratōem h̄bi p̄ncipal̄ vt p̄icipij eiusdē. Deide sex regulas ponit d̄clarantes totam mām ampliatōem.

Prima regula. Ois terminus supponēs respectu verbi de p̄terito vt sui p̄icipij ampliā ad supponendū p̄ eo qd̄ est vel fuit.

Secūda regula. Omnis f̄min⁹ supponēs a pte a[n] respectu de futuro l̄ p̄icipij sui supponit p̄ eo q̄ ē vel erit.

Tertia regula. Ois f̄min⁹ supponēs a pte a[n] respectu hui⁹ h̄bi cōtingit vt sui p̄icipij supponit pro eo quod est vel cōtingit esse r̄.

Quarta regula. Ois f̄min⁹ supponēs a pte a[n] vel a pte post respectu h̄bi pōt vel sui p̄icipij vel f̄min⁹ h̄balis definētis in bilis vel in bile supponit p̄ eo qd̄ est vel esse potest.

Quinta regula. Ois termin⁹ supponēs a pte a[n] vel a pte post respectu hoz h̄boz incipit r̄ definīt vel suoz p̄icipiorum supponit p̄ eo quod est vt incipit esse vel definīt esse.

Sexta regula. Ois termin⁹ supponēs respectu h̄bi vel p̄icipij h̄ntis nam trāseundi in rem possibilem imaginabilem vt sunt termini cernētes accūmētis siue p̄ponant̄ siue postponant̄ supponit

idifferenter, p eo quod est vl' pōt eē ima-
ginabile r intelligit de finis rectis a pre-
posit ab actiuo r a pte añ a passiuo.

Dubitat pmo. vtz termin' supponēs
respectu xbi de pterito impfecto ampli-
atur ad standū p qd est vel erat vel nō.
si sic ḡ magr est diminut' qz nihil dixit d
illo si aut n. ḡ nec supponēs ffectu xbi
de pto vel futuro ampliāt pbatu rñā
qz ita xbum de pterito impfecto inclu-
dit presens sicut r xbum de pterito et
etiā de futuro.

Ad hoc dicitur qz xbum de pterito i
pfecto ampliāt terminum. s. de intentōe
magistri in principio tractatus de pba /
tionibus terminoz vbi dixit qz pponēs
de verbo ampliatiuo eodem modo pro-
bantur excepto qz secūda determinatia
diz esse de verbo disiuuncto r datur exē-
plum de ista. homo currebat vbi homo
stat p eo qz est vel erat r tu dicis. ḡ magi-
ster est diminut'. negatur rñā. qz p hoc
qz dixit de predicato dedit intelligē qd /
cum qz p dicitur r pfectum r impfectuz
r plusqz pfectum. De picipio autem p /
teriti impfecti nō est ita quia p sēns r p /
teritū impfectum habent picipium cō-
mune. quōd vtrisqz deseruit. r fm xbus
cum quo coniungitur significat illud tē-
pus si cum presentī significat presens. si
cum pterito impfecto significat illud.

Sed dubiuz est dicendo tu crīs ama-
tus p quo ampliatur li tu quia hic sunt
duo ampliatiua diuersa. s. verbus r par-
ticipium. Dicitur qz xbum est potissimū
iō rō ei' ampliatur.

Dubitat 2. quare terminus pcece-
dens verbum de pterito vel de futu-
ro magis ampliatur qz sequens. cum tñ
xbum maiore vim habeat s terminum se-
quentem qz pcedentem.

Ad hoc rēpondet magister in logica
magna dicens qz difficile esset assignare
causam. qz tamen sic nobis tradunt au-
ctores vt Aris. in li' p'ioz respectu hui'
xbi contingit r in pmo elenchorum re-

spectu huius verbi sanabitur. r in secu-
do piberine. respectu huius verbi. pōt r
in multis alijs locis talem modū loquen-
di. ponit. rē. Vel alr potest dici dicit
magister qz terminus pcedens verbi
de p se supponit respectu huius verbi ē
inclusi in verbo ampliatiuo r respectu
verbi ampliatiui vel equiualentis r re-
spectu picipij eiusdem verbi ampliati-
ui nō determinetur sed terminus seqns
verbum nō supponit respectu huius x-
bi est saltim de per se sed soluz respectu
picipij a quo determinatur sicut substā-
tium a suo adiectiuo ratione cuius de-
terminationis impeditur eius ampliatio
sicut in ista ppositione. omnis homo est
albus subiectum supponit p omni hoie
quia nō impeditur p aliud. tamen dicen-
do omnis homo alb' est li homo solum
supponit p hominibus albis ratione de-
terminationis eius adiectiuū albus.

Dubitat 3. qz termin' supponens re-
spectu verbi de pterito vel de futuro
magis supponit p bis que sunt fuerunt
vel erunt qz terminus supponēs respe-
ctu verbi de presentī supponat p bis q
sunt fuerunt vel erunt

Ab hoc dicitur qz causa est qz verbus
de pterito r de futuro includit in se x-
bum substantiuum de pnti cum resolu-
tur in illud r suum participium vt dicē-
do fortes erit resoluatur in istam fortes
est futurus r dicēdo fortes fuit resolu-
tur in istas fortes est pteritus. Verbi
aut de pnti nō includit verbum de pte-
rito nec de futuro quare rē.

Dubitat 4. quare illa xba cō-
tingit potest r verbalia in bilis vel i b /
le r incipit r desinit habeant vim ampli-
andi terminum sequentem sicut pcece-
dentem r nō verba substantiua de pte-
rito vel de futuro. r etiā quare ista
verba habeant magis vim ampliandi ter-
minum qz alia.

Ad hoc rēpondet magister qz ver-
bum aliquod ampliāt ante se r nō post

se. hoc non est nisi ratione nature sic di-
ctantis aut voluntantis sic imperantis
sicut contingit de dictione exceptiua q̄
ante se r̄ nō post se immobilizat: vt om-
nis homo preter sortem currit immobi-
litztur li homo r̄ non li currens. Diuis
modi autem verba que sic ampliant añ
r̄ non post se sunt ista que cadunt vere
nisi super illa que sunt fuerunt vel erūt
vt est fuit disputabit mouebitur r̄ hu-
susmodi. Alia autem que cadunt ve-
re siue quorum actus possunt contin-
gere que non sunt erunt fuerunt ampli-
ant tam alia ante q̄ post. vt album po-
test esse nigrum tam li albus q̄ li nigr-
stat ampliatue. Similiter in illam chi-
meram intelligo vel intelligo chimera
li chimera; supponit ampliatue pro: eo
q̄ est vel erit vel est imaginabile.

Dubitztur 5° quare solum terminus
rectus a parte post actiui vel participij
habentis naturam transcundi impossi-
bile r̄ imaginabile ampliatue siue pre-
ponatur siue postponatur r̄ non alius
terminus In summa est querer̄ que est
causa regule.

Ad hoc dicitur q̄ causa est quia ta-
les termini transcendentis important a-
ctum suum qui transit in terminum ad
quem siue precedat siue sequatur nubi-
lominus intellectus dirigit actum suū
supra illum. vt dicendo intelligo chime-
ram. licet enim ille actus sit a termino
a quo. non tamen transit impossibile ra-
tione termini a quo sed ratione termi-
ni ad quem.

Dubitzat sexto quaer̄ dicēdo antixps
est ens li ens stat ampliatue r̄ non in
aliquem modum dictum. ergo diminu-
tus est magister. consequentia nota cuz
minor. maior autem patet per magistz
in primo posteriorum in illa parte q̄ n̄
est non est scire.

Ad hoc dicunt quidam q̄ prioristice
loquendo non stat ampliatue li anti-
christus. sed bene posterioristice vt vi-

detur dicere magister primo posterior-
rum in loco allegato. r̄ cum hic prior-
istice r̄ nō posterioristice loquatur: ideo
non est diminutus.

Aliter potest dici q̄ li ens potest esse
participium de li est r̄ tunc nō amplia-
tur li anticristus. quia idem est dicere
anticristus est ens r̄ anticristus est
existens. Potest etiam li ens esse no-
men: r̄ sic est terminus transcendens r̄
verificatur tam de ente in actu q̄ in po-
tentia cuz diuidatur in illa r̄ tunc facit
stare terminum precedentem ampliat-
ue: r̄ equialet huic antixps potest esse.
r̄ sic deducitur ad illam regulam de po-
test que sic intelligitur q̄ omnis termi-
nus supponens respectu hui⁹ verbi po-
test vel participij vel sibi equalētis sup-
pōit ampliatue. Ut pōt dici q̄ r̄ ducit ad
istā de t̄inis transcendentibus impossi-
bile vel imaginabile licet indirecte di-
co directe quia non ampliatue termi-
nus iste sicut rectus ab eo cum nullum
terminum regat.

Dubitztur septimo dicendo antixps
est futurus q̄ supponat li futurus
cum supponatur pro anticristo cum
supponit pro antixristo qui ē r̄ sic pro-
positio est falsa aut pro antixristo qui
erit r̄ hoc non quia cum omnis termi-
nus habeat suppositionez a verbo aut
de presentī non habet terminus q̄ sup-
ponat pro eo quod erit quare r̄.

Ad hoc dicitur q̄ futurus supponit
pro ente quod est r̄ non habet a verbo
absolute hoc nec a se sed a verbo in or-
dine ad participium.

Sequitur de Appellatōibus.

Appellatio est

acceptio t̄mini r̄. Magister
in hoc capitulo primo diffinit appellati-
onem dicens.

Appellatio est acceptio termini in propositione habentis respectum ad naturam verbi vel participij eiusdem.

Et ponit tres species appellatio- num scilicet temporis: ampliacionis et quas sigillatim diffinit. Appellatio tem- poris est acceptio termini in p- p- pone pro aliquo vel pro aliquibus s- m- sola c- s- / derationem verbi vel participij eiusd- e cui annexe sunt due regule.

Prima omnis terminus supponens respectu verbi de presenti non amplia- ti per participium ampliatiuum appel- latur tempus p- ns.

Secunda regula omnis terminus sequens v- b- u- ampliatiui p- teriti t- p- is so- lo vel futuri l- aliq- d- suoz p- ticipioz ap- pellat t- p- s- p- teriti v- l- futuz.

Appellatio a- p- liat- o- is e- acceptio t- ni- a- p- liatiui s- p- ri- t- i- t- i- p- t- i- n- i- a- p- liatiui p- ced- e- t- e- cui due regule sunt annexe.

p- o- Dis termin- sequens aliq- d- isto- z- verboz incipit v- l- d- s- i- n- i- t- v- l- aliq- d- suoz participiozum appellat ampliacionem.

Secunda regla omnis termin- sequens aliquod isto- rum verboz potest vel c- o- t- i- n- g- i- t- vel aliquod suoz participiozum appellat ampliacionem.

Appellatio forme est acceptio termi- ni limitati p- terminu- p- e- c- e- d- e- n- t- e- m- actum mentis vt intelligo hominem li hominem appellat forma.

Aduerte circa has species et primo circa appellacionem temporis. Quod appellare tempus e- significare suum si- g- n- i- f- i- c- a- t- u- m- s- m- solam differentiam te- poris verbi principalis. si de presenti s- p- presenti: si de preterito de preterito si d- futuro de futuro.

Circa appellacionem ampliacionis Aduerte q- appellare ampliacionez est significare significatum suum ampli- a- t- i- s- s- m- q- restringitur ad naturam ver- bi ampliatiui vel participij eiusdem vt d- c- e- n- d- o- album potest esse nigrum tam li nigrum q- li album stat ampliatiue p-

eo quod est vel potest esse. tamen li ni- grum a parte post restringitur ad tan- tum pro eo quod potest esse. album au- tem stat absolute ampliatiue et non re- stringitur.

Circa appellacionem forme Aduerte q- appellare formam est significare su- um significatu- sub r- o- e- formali eiusd- e.

Ratio aut- in proposito non e- ipsa diffinitio sed ipsa denominatio siue il- lud v- n- d- e- est denominatio et sic ratio hominis est humanitas per quas v- e- n- o- minatur homo et ita de alijs. Circa autem has species s- u- t- d- u- b- i- t- a- t- o- n- e- s- pul- ch- r- e- s- u- b- t- i- l- e- s- quas vide c- o- t- r- a- s- u- p- p- o- s- e- s-.

Aduerte q- in principio huius tracta- tus materiam suppositionum secundu- opinionem sancti Vincentij promisi d- clarare. Ideo opinionem illius sic per- stringam diffiniendo diuidendo et regu- las de mente eius ponendo.

Suppositio sic ab eo diffinitur q- e- proprietas subiecti ad predicatum in p- positione comparati. Secundum aut- e- q- diuersimode accipitur subiectum in comparatione ad predicatum. Diuisio suppositionis habet attendi sicut ergo in sancto doctore ide- e- n- t- e- et essentia n- a- importata per terminum communem potest dupliciter capi. Unomodo sec- u- dum rationem propriam. Aliomodo se- cundum esse quod habet in alio et hoc dupliciter quia vel secundus esse quod habet in suppositis vel secundum esse quod habet in anima.

Sic suppositio debet diuidi primo in naturalem et accidentalem.

Suppositio naturalis dicitur quando terminus c- o- m- u- n- i- s- accipitur respectu predicati sibi essentialiter conuenientis quemadmodum est hec homo est ani- mal homo est risibilis.

Suppositio vero accidentalis est q- n- t- e- m- i- n- u- s- communis accipitur respectu p- d- i- c- a- t- i- s- sibi conuenientis accidentaliter vt hic homo studet homo est species.

Suppositio accidentalis diuiditur in personales et simplicem. Personalis dicitur quando terminus eorum sumitur respectu predicati sibi accidentaliter conuenientis per esse quod habet in supposito ut homo studet. Simplex dicitur quando terminus communis accipitur respectu predicati sibi accidentaliter conuenientis pro esse quod habet in anima ut homo est species. Suppositio ergo naturalis est proprietas termini communis accepti respectu predicati essentialiter conuenientis. Tunc autem predicatum dicitur essentialiter conuenire quando pertinet ad essentiam subiecti ut homo est rationalis vel sequitur principia essentialia subiecti ut homo est risibile. Et hec suppositio naturalis diuiditur quod quedam est determinata quedam indefinita. Determinata est quando aliquis terminus communis est aliquo signo determinatus. Indefinita quando sumitur sine signo. Determinata diuiditur in uniuersalem et particularem. Uniuersalis est quando cum signo uniuersali sumitur. Particularis quando cum signo particulari sumitur.

Suppositio naturalis quatuor sunt. Prima est quandoque predicatum in aliqua propositione dicitur de subiecto in aliquo modo dicendi per se subiectum simpliciter supponit naturaliter. exemplum primo modo dicendi per se ut homo est animal homo est rationalis. exemplum de 2° ut homo est risibile tertio modo per se non est ad propositum quod non est modus dicendi sed modus essendi. exemplum de quarto ut intersectus interit. In omnibus non sunt subiecta supponit naturaliter.

Ratio regule est quod suppositio naturalis est bene predicatum essentialiter conuenit subiecto. sed quando predicatum dicitur de aliquo in aliquo modo dicendi per se est cuiusmodi. Nam in primo predicatur distinctio vel per distinctio. In 2° et in 4° predicatur consequitur essentia subiecti ut per 3° posteriorum quare ratio. 2^a regula Dispositio cuius subiectum

habetur supponit naturaliter est uoliter uera pro omni tempore cuius pro omnibus suis suppositis. Ratio regule est quod in omnibus his propositionibus predicatum est de essentia subiecti uel saltem consequitur essentia eius ideo potest attribui omnibus conuenientibus in essentia subiecti. 3^a regula est a prope de tertio adiacente cuius subiectum supponit naturaliter ad propositionem de 2° ualeat contra quod non ualeat homo est risibile licet homo est. Ratio est quod risibile est quod in his de tertio adiacente predicatum pertinet ad essentiam in propositione uero de 2° adiacente predicatum pertinet totaliter ad esse siue existere quod tunc principale predicatum est hoc uerbum est quod ponit rem esse in rerum natura. 4^a regula. Nulla propositio cuius subiectum supponit naturaliter ad sui ueritatem requirit existentiam terminorum. Ratio regule est quoniam ad ueritatem propositionis affirmatiue sufficit haec unio extremorum. sed in omni affirmatione cuius subiectum supponit naturaliter de rebus non existentibus saluari potest talis unio. ergo ratio. quod absolute res importata per predicatum respicit rem importatam per subiectum quibus extraneum est existere. Suppositio personalis est proprietas termini communis accepta respectu predicati sibi conuenientis pro esse quod habet in supposito. et diuiditur quia quedam confusa. dicitur determinata quoniam terminus supponens personaliter accipitur particulariter uel indefinite ut homo mo legit aliquis gallus cantat. Suppositio confusa est quando terminus supponens personaliter accipitur uniuersaliter ut omnis homo currit. Confusa diuiditur quia quedam est distributiva quedam collectiua.

Distributiva dicitur quando terminus supponens confuse potest diuidi seu distribui in omnia sua supposita respectu predicamenti ut quilibet homo sedet. Collectiua dicitur quando terminus supponens confuse non potest diuidi

in sua supposita; magis sua supposita sunt collecta respectu predicati vt omnes apostoli sunt. 12. Suppositōnis personalis quatuor sunt regule. Prima regula cuiuslibet particularis vel inde finite subz supponēs personaliter supponit determinate vt hic homo currit homo sedet. Secunda regula sub omni supposito supponente determinate pot descendit per propositionem disiunctiuam ad sua supposita respectu predicati vt homo currit. ergo sortes currit vel plato currit.

Tertia regula cuiuslibet propositionis vniuersalis subz supponit confuse et distributive vt hec omnis homo currit intelligitur tamen subm suppositionis personalis per suppositionem naturalem. Quarta regula. Sub omni subo supposito confuse et distributive potest descendit per propositionem copulatiuam ad eius supposita respectu pti vt omnis homo currit. g. iste homo currit et iste hō currit. Suppositio simplex est proprietates termini communis accepta respectu predicati conuenientis sibi pro esse abstracto in anima sed extra supposita qd idem est vt homo est species. Diuersificatur autem suppositio simplex non ratione subz qz subm nō ē determinabile aliquo signo quoniam tam signa vniuersalia qz particularia determināt subm vt respicit supposita diuersificatur aut suppositō rōe predicati qz vel pdicatu pter ad pma intentionem siue primū actus aie vt hic homo intelligitur homo cōsiderat.

Uel pertinet ad 2^{am} intentionem siue 2^{am} actum anime vt hec hō est spēs hō ē pdicabile. Suppositio g simplex diuiditur in primam et secundam.

Suppositio pria ē qñ subz supponēs simplr sumit respectu pdicati pertinentis ad p^{am} actū aie vt exemplificatū ē supra.

Secunda suppo est quando termin^{us} supponēs simpliciter sumitur respectu predicati pertinentis ad fm actum aie

vt supra exemplificatum est.

Et vtraqz diuiditur qz qdam ē intentionalis quedam intentionata. Intentionalis est quando solum predicatur intentione vel actus anime vt hic homo est intentionatus. Intentionata qñ ens predicatur cū intentione vt hō est aial intellectm vt homo est aial pdicabile.

Suppositionis quatuor regule sunt.

Prima nullus est^{us} determinatus signo vti vt particulari suppoit simplr. Rō r^{atio} ē qz termin^{us} supponēs simplr sumitur fm abstractionē a supposito. Terminus autē determinatus aliquo sig respicit supposita. Secunda regula. Omnis terminus supponēs respectu predicati intentionalis pertinentis ad potētiam apprehendentem obiectū in absentia supponit simpliciter vt panis appetitur cibus desideratur. Ratio regule est diffinitio suppositionis simplicis data.

Tertia regula. Omnis verba cuius subiectū sumit simplr est singularis

Ratio est quia oīs propō in qua subicitur terminus non aptus natus de pluribus predicari v3 dicit singularis s3 in oī suppoē cuius subiectum supponit simplr ipe terminus substantiu^{us} nō ē aptus natus de pluribus predicari. minor declarat qm terminus supponens simpliciter sumit p intellectū. vt vni preter multa et iō vt sic excludit et pstrigit oīa supposita et inferiora. et iō vt sic nō est aptus natus de plurib^{us} pdicari. Unde ex intentione sancti doctoris p^{ro}hibemial lectōe prima duplr pot attingere qz illud qd sigt p nomē nō sit aptū natū pdicari Uno^{us} qz nomē significet formas s3 qz de terminata ē ad hāc mām sicut h nomen sortes vel plato qd sigt naturā hūanā p ut ē in hac mā. Allo modo fm qz sigt formam que non est apta nata recipi in materia sicut albedo si esset forma non existens in materia esset vna forma singularis. Et propter hoc dicit pbs q^{od} meta phice qz si eēt spēs rez separte sic pot.

Plato esset indiuidua quedam. Hec sē
verba sancti Thome. sed faciamus mi
nozem. sed res impostata per terminuz
supponentem simpliciter non est nata
in materia recipi. immo ⁊ sic est per ani
mam a materia separata. quare ⁊c.

Quarta regula. sub nullo termino
supponente simpliciter potest descen
di copulatiue vel disiunctiue vt patet.
Unde non valz homo est species. ergo
iste homo est species.

Discretam suppositionem quidam
posuerunt sub personali diuidentes p
sonalem primo in discretam ⁊ cōem.

Quidam vero extra diuidentes pri
mo suppositionem in communem ⁊ di
cretam. Deinde communem in simpli
cem personalem ⁊ materialem.

Nos autem sū intentionem sancti do
ctoris media via ambulantes dicimus
ipsam non esse extra suppositiones ter
mini communis nec omnino contineri
sub personali suppoē. s; quodā mō sic.

Propter quod notari debz q̄ termi
nus supponit significatum suum.

Terminus autem singularis alium mo
dum significādī habz q̄ terminus cō
munis. Nam vnam essentiam quaz ter
minus communis significat absolute ⁊
non significat singularis significat de
terminat. ideo discreta non continetur
sub aliqua specierum suppositionis at
tribute termino cōmuni. Et hoc est de
intellectu expresso sancti doctoris.

At tamen quia ostensum est terminus
capit suppositionem a predicato.

Predicata autem illa que conueniunt
termino communi conuenire etiaz pos
sunt termino singulari eadem dico de
genere. nam terminus singularis habz
aliqua predicata que cōueniūt sibi eēn
tialiter ⁊ aliqua accidentaliter. ⁊ hoc v̄
realiter vel intentionaliter sicut termi
nus communis. ideo suppositō discre
ta non debet omnino separari nec po

ni extra suppositiones conuenientes
termino cōi. cuz etiaz suppositio natu
ralis personalis ⁊ simplex: conueniunt
etiam termino singulari declarabitur.
Suppositio discreta est quando termi
nus singularis ex se supponit vel aliqd
ei equiualeus. dico autem ex se quoni
am licet in ista propositione homo est
species subiectuz sit terminus singula
ris per accidēs. s. vt hic sic supponit tri
homo ex se vniuersalis est. dico autem
vel aliquid ei equiualeus. q; vt videbit̄
non semper fit in termino singulari. ⁊
diuiditur in naturalem personalem ⁊
simplicem. Naturalis est quando predi
catum essentialiter attribuitur subiecto
vt hic sortes est. homo. for est risibilis.

Propositio personalis est quādo p̄
dicatum reale accidentaliter conuenit
subiecto. vt sortes currit sortes moue
tur. Simplex vero quando predicatus
intentionale accidentaliter ouenit sub
iecto. vt hic sortes est singularis sortes
est indiuiduum. Sciendum tamen q̄ lz
terminus singularis supponat natura
liter simpliciter ⁊ personaliter. tamen
per prius conuenit sibi personalis sup
positō quoniam in suppositione simpli
ci significatum per subiectuz abstrahi
tur cum p̄cisione conditionum indiui
duantum. ⁊ in naturali abstrahitur: n̄
tamen cum p̄cisione sed cum quada
determinatione cum talis determina
tio solet communiter appellari abnega
tio. ⁊ sic patet q̄ tam in naturali quam
in simplici sit alqualis abstractio. Sin
gulare autem non potest abstrahi a cō
ditionibus indiuiduantibus immo sūt
de ratione singulari quia vt dicit phi
losophus in primo posteriorum iuxta
medium. q; licet metaphisicus abstra
bat lunam. non tamen potest abstrabe
re hāc lunam. ⁊ hec suppositio discreta
etaz natural q̄ personalis ⁊ simplex pōt
tribus modis fieri. aut quando termi

nus singularis supponit. vt fortes currit. aut quando ponitur pronomen demonstratiuum demonstrans illud quod proprium non significat: vt ille currit. aut quando terminus communis cum pronomine demonstratiuo. vt ille homo currit.

Suppositio materialis est quando terminus supponit pro illo quod materialiter significat. vt fortes est nonnomen proprium fortes est bisillitum. Dicitur autem significatum materiale quia ipsa vox seipsam significat et etiam aliquid extra se consequenter. per prius autem significat se quod de ratione eius est significare se et per posterius significare extra se quia per impositionem et partem quod imponitur alteri est sicut materiale. ideo ipsamet vox siue ipsemet terminus est significatum materiale suspensum. et diuiditur quod quedam est composita quedam discreta.

Discreta est quando terminus stat pro aliquo supposito sui significati materialis determinate et fit tribus modis. Uno modo per pronomen tantum: vt habet habet dicitur a me.

Secundo modo per pronomen demonstratiuum demonstrans aliquam vocem vel terminum singularem. vt habet est nomen demonstrata ista voce homo.

Tertio modo fit per terminatum determinatum pronomine demonstratiuo. vt hic homo est nomen. Suppositio materialis communis est quando terminus supponit indeterminate suum significatum materiale. vt cum dicitur describitur subiectum huius stat indeterminate pro illo vel pro isto. Regula de relatiuis est optima generalis quod relatiuum habet talem suppositionem respectu predicati qualem haberet illud pro quo supponit si poneretur loco illius et hoc indifferenter pro omnibus relatiuis vt cum dicitur fortes currit qui disputat. si in secunda parte loco relatiui ponatur pro subiecto antecedens dicendo fortes disputat hoc antecedens suppo-

neret discrete. ideo relatiuum consumuliter supponit. Nec propter hoc volo quod semper loco relatiui liceat ponere antecedens. quia hoc non est verum sed dico quod ad cognoscendum suppositiones relatiui licitum est respicere quale suppositionem haberet antecedens si loco relatiui poneretur. quia talem habet relatiuum vt est exemplariter declaratum.

Suppositionis relatiuorum sunt tres rationes

Prima impossibile quando antecedens supponat personaliter et relatiuum identitatis simpliciter vel eorum. Ista enim propositio non est intelligibilis homo currit qui est species. Ratio est quia relatiuum identitatis semper supponit pro eodem pro quo suum antecedens et vt est ostensum est significatum acceptus pro esse quod habet in suppositis non est idem cum seipso vt est abstractum a suppositis.

Secunda regula antecedens bene potest supponere naturaliter relatiuo supponere simpliciter vel personaliter et eorum. exemplum primi homo est animal qui currit et qui est species. exemplum secundi homo currit vel homo est species qui est animal. ratio regule est quia naturaliter est quodammodo meiter personalem et simplicem

Tertia quando relatiuum diuersitas supponit respectu eiusdem predicati infert propositionem de subiecto plurali cum hoc dico duo vel ambo respectu eiusdem predicati de possibili vt si dicatur fortes currit et alter currit bene sequitur. ergo duo currunt.

Suppositio impropria est quando terminus supponit contra rationem siue naturam subiecti. vt cum dicitur apostolus dicit hoc si apostolus supponit solum pro paulo quia contra naturam subiecti est quod terminus non supponat pro suo significato indifferenter sicut ipsius indifferenter significat.

Et propria est quando terminus supponit secundum debitam naturam subiecti.

Suppositionis in proprie sex sunt species scilicet anonomastica sinecdomatibica. metho^{ca}: rāsmutata: ipedita: et poetica. Anonomastica ē qñ termin⁹ ad plura se hñs accipitur pñsse p aliquo cui conuenit secūdu excclētiā vt apostolus dicit accipit p paulo. philosopho autē pro Aristotele sapiēs p Salomone ppbeta p David. Sinecdomatibica ē quādo finis signis totū accipit p parte vt omnis homo est destruct⁹ posito qđ soluz sit priuatus manib⁹ vt ecoueris qñ termin⁹ signis partē accipitur pro toto vt dicēdo hoc caput bene regit partē pro toto homine et puppis est i mari pro tota nauī. Metonimica est quādo terminus cōtinens sumitur pro contēto vel es⁹ exēplū primi cū dī scipb⁹ est potat⁹ accipitur p vino exēplū secūdi flandarū pugnat idest boies de fladria. Transmutata ē qñ debitus ordo ppōnus est transmutat⁹ vt qñ terminus magis cōmunis supponit respectu min⁹ cōis vt animal est homo. Similiter quādo finis concretus accidentaliter supponit vt albū est hō album est musicus Impe dita ē qñ subiectus respectu p̄dicati hz vnam suppositionē tamen ratione determinationis adueniētis pertinet ad alias, si dicatur omnis homo est singularis nullus homo est species. In istis. n. ratione p̄dicati subiecta deberent supponere simpliciter ad signum additum impedit et facit stare p inferiorib⁹ et h est contra naturā subiecti scilicet qđ de terminetur modo opposito qđ p̄dicatus ppōis requirat. Ideo vocat impedita Poetica dicitur qñ terminus naturaliter signis supponit pso suo signo naturali vt cū dicitur heu est mihi idest dolo: heu naturaliter significat omnem dolo rem significatiue qui non est per impositionem nostras ideo non supponit p̄prie pro dolore seu improprie. hoc non contra naturam subiecti supponere p aliquo extra se ad quod non est imposi-

tum ad significādū. et hec dicitur poetica quoniam poete maxime vtuntur similibus locutionibus. Ex omnibus istis habetur totalis diuisio ipositionis quā quedam suppositio ē ppria et a⁹ impropria. Suppositio impropria habet sex species vt dictū est. Suppositio autē propria diuiditur quia quedā est relatiua et alia absoluta et qñ illa diuiditur in māles formalē itez i discretā r̄cōez itez in naturalē psonalē et simplicē et qñ i suos modos diuiditur pro vt dictum est.

Et sic est finis huius tractatus.

De sequētia ē

illatio cōsequētis ex antecedēte.

Circa diffinitionē consequentē.

Aduerte qđ consequētia pōt quadru p̄r diffiniri. Prio materialr et sic cōsequētia aggregatū ex ante et cōte et nota illationis. Secūdo formalr et sic cōsequētia ē illatio cōsequētis ex ante. 3° efficiēter et sic cōsequētia ē oratio producta per dīscursuz vt rōciniū intellect⁹. 4° finaliter et sic cōsequētia ē istrumētū intellectus ordinatum ad discernendum vtz a falso per ratiociniū.

Adhuc circa expōnē formālis diffinitionis sūt quatuor opīntiones. Prio ē Serabrich dicētis cōsequētia esse rōez cōntis ad añs ita qđ ē illatio cōntis ex ante. i. respect⁹ de p̄dicamento relationis cōntis ad añs. Ex hac opīntione sequitur qđ nulla ē cōsequētia cū i mala nulla sit cōsecutio cōsequēs denominat cōntis i cōcreto. relatio autē añtis ad cōntis dī accidētia per quaz añs dī añs et sic li. g. ē sig⁹ duaz relatio num fm hāc opīntionē. Secūda opīntio est rōdi et p⁹ Bentisberi dicētis cōsequētia esse actū intellect⁹ ita qđ cōsequētia est illatio cōntis ex ante idest act⁹ intellect⁹ inferētis cōntis ex ante. et sic cōsequētia est illatio de p̄dicamēto actionis et cōnter cū illatio possit esse bona et mala dat cōsequētia mala et ex hac opīntione sequit⁹ qđ n^o ē cōsequētia nisi in mente patet quia actus

intellectus quem dicit esse consequentiam non est nisi in mente.

Tertia opinio est Pauli p'gulensis dicens consequentiam esse respectum de predicamento passionis. Unde dicit q' sicut ad calefactōem requiruntur tria. p' actus quo aqua actualiter alterat. 2' respectus actionis quo ignis dicitur calefacere. 3' respectus passionis quo aqua dicitur calefieri. Ita in motu intentionali quo intellectus aliquid infert ex alio tria requirunt. p'mo actus intellectus inferentis. 2' respectus actionis quo a'ns dicitur inferre consequens saltim instrumentally. 3' respectus passionis q' a'ns dicitur inferri antecedente et hoc modo dicit a'ntiam esse respectus de p'dicamento passionis. Un' dicit consequentiam e' nomen v'itale p'ncipalr signis p'scurdōez passiuam cōsequētis ex ante sicut passio dicitur effectus illatio cō actionis. Secū dum Hilbertum porretanum in libro sex p'ncipioz vult igitur breuiter q' a'ntia est illatio. i. passio a'ntis ex antecedente.

Quarta opinio est cōis quam solū re puto veram de mente magistri diffinitōis consequentiam q' cōsequētia formaliter sumpta est. p'pō illatiua consequentis ex antecedente. et est simile ac si diceret. Consequētia est p'pō in qua cōiunguntur plures categorice p' notam illationis. Voco aut' notam illationis notam conditōis et notam rationis vt si nisi q' igit' rē. Qu' aut' consequentia formaliter sumpta sit hoc p'batum q' a'ois diffinitio data p' genus et d'iam indicat formalit' qd est diffinitum sed ista est huiusmodi ergo rē. cōsequētia nota cū maiori minoz p'batum quia li p'pō est gen' ad cōditionalem et rōalem s'm magistrum in capit'lo de'ip'otheticis. D'ia hō est residuū. s. per notam illatōis. Forma enim in q'cunq' cōpositōe est nota vntēs categoricas Unde causa effectiua cōsequētie est intellectus agens qui ceteros discursus p'ducit. Causa materialis sunt termini ex

quibus constituitur. Causa formalis est talis compositio denotata p' notam illationis. Causa finalis est scire siue discernere verum a falso.

Diuisio consequentiarum.

Consequentiarum alia est bona: et est illa cuius oppositum consequentis repugnet antecedenti. Alia mala et est illa cuius oppositum a'ntis stat cum ante.

Aduerte p'mo circa diffinitōes istas q' alij aliter diffiniunt a'ntiam bonam et malam. Nam Stroodus dicit. Consequētia bona est illa q'n nō potest ita e' sicut adequate signatur p' a'ns quin sit illa sicut adequate signatur p' a'ns. Mala hō est q'n stat ita esse sicut adequate signatur p' antecedens. lz nō sit ita sicut adequate significatur p' cōsequens. Et cōiter auctores volunt q' iste diffinitōes intelligantur in sensu composito. quomodo autē hoc diximus supra consequentias Strodi v' de ibi. Alij diffiniunt sic cōiter. Consequentia bona est illa cuius nō pōt a'ns esse v'ez sine a'nte. Mala hō est illa cuius a'ncedens pōt esse verum sine consequēte. Et iste diffinitōes eodem sunt in sententia compositiois. sunt tamen clariores. Magister vero aliter et optime diffinit dicens. Consequentia bona est illa cuius oppositum consequentis repugnet antecedenti. Mala hō est illa cuius oppositum a'ntis stat cum antecedente. Omnes tamen veniunt ad idem. nam' si nō potest antecedens esse verum sine cōsequente oppositum consequentis repugnet antecedenti. et si oppositum consequentis repugnet antecedenti nō potest antecedens esse verum sine consequente. Aduerte secundo: quid sit aliquid alteri repugnare vnde Stroodus in 24. regula in consequentijs ponit differentiam inter aliquid alteri repugnare et nō posse stare cum alio. et dicit q' quecunq' inuicem repugnant non stant simul. sed nō econtra. Nam ad hoc q' aliquid non stat cum alio sufficit q' copulatiua com-

posita ex illis sit impossibilis siue includat dictiones siue no. se ad h vt repugnet alteri requiritur vt vna illarū formaliter inferat cōtradictorium alterius. Unde illa nō starent simul. tu nō es albus r nīhil est qz secūda pars nō est possibilis tñ nō repugnāt cum neutra illarum iserat formaliter cōtradictorium alterius ex q̄ quolibet est categorica pure negatiua r tūc s̄m ipsum ad hoc q̄ cōsequētia bona sit sufficit q̄ oppositum cōsequētis nō stet cum antecedente q̄uis illi nō repugnet. vt illa cōsequētia est bona. tu nō es albus. q̄ aliqd est. oppositū consequētis nō stat cum ante. lz nō repugnat antecedenti. Magister vero nō facit differētiā inter repugnare alteri r non stare cum alio. Quicquid enim s̄m magm repugnat alteri nō stat cum alio. r quicquid nō stat cum alio repugnat illi. Repugnare ergo alteri est nō stare siml cū illo. Illa vero nō stant simul ex quibus nō fit vna copulatiua possibilis. Nō repugnare vero alteri est stare cum illo. Stare autem cum alio est q̄ possit fieri vna copulatiua possibilis.

Secunda diuisio consequentiarū bonarum. Consequentiarum bonarūz alia formalis. r est illa cuius cōtradictoriū consequētis formaliter repugnat antecedenti. Alia materialis r est illa cuius cōtradictorium consequētis materialit̄ repugnat aūtī.

Aduerte p̄mo q̄ alij aliter diffiniunt consequentiam bonam formale r materialē. Stro. n. in consequētis suis dicit. Cōsequētia formalis est cuius si sicut adequate s̄ḡtur p̄ aūs intelligit̄ esse etiaz sicut adequate s̄ḡtur p̄ cōsequēs itelligit̄ esse. Materialis hō p̄ oppositum. Vel cōtia bona r formalis est illa cuius consequēs ē de formali intellectu aūtis. Materialis hō ē illa cuius cōsequēs nō ē de intellectu formali aūtis seruatis tamen conditionibus requisitis ad consequen-

tiam bonam. Et circa has litigāt auctores an sint intelligende in sensu composito l' dīso: r s̄t opīnīōes ad vtrāq̄ p̄tē.

Aduerte tamen q̄ diffinitōes ille s̄t diffinitiones cōsequētie formalis simpliciter que est bona de forma. Et ideo strictius capit Strodyus q̄ magister hic. qz ille diffinitiones nō competunt cuiusbet formali sed tantum formali simpliciter que dicitur bona de forma. Magister autem semper in districto loquens ponit differentiam inter formalem bonam de forma. Et ideo aliter dicit. s. consequentia bona r formalis est illa cuius cōtradictorium consequētis formaliter repugnat antecedenti. Materialis vero cuius cōtradictorium consequētis materialiter repugnat antecedenti. Et optime declarat quid est formalit̄ repugnare r quid materialiter dicens illa formaliter repugnare que nō s̄t imaginabilia stare simul absqz cōtradictōne. Illa vero materialiter repugnare q̄ nō possunt stare simul sunt tamē imaginabilia stare simul absqz cōtradictōne. Exemplum p̄mi. tu curris. r tamē nō moueris. Exemplū secūdi. deus non est r aliquis homo est.

Sequūtur due regule. Prima ex i' possibili sequit̄ quodlibet. 2^a necessarium sequit̄. s. ad quodlibet.

Pro intellectu harum regularū est sciendum q̄ impossibile dicitur tripliciter. s. p se p accidens r p reflexionē. Impossibile p se est illud quod adequate significat sicut non potest esse nec potuit esse nec poterit esse: vt homo est asinus. Per accidens est illud quod s̄ḡt sicut nō potest esse nec poterit esse: sed aliquādo potuit esse. vt Adam nō fuit. Impossibile p reflexionē est illud quod asserit se esse impossibile. vt hoc ē impossibile se ipso demonstrato. Impossibile p se est duplex quoddam nō implicans cōtradictionem r quoddam implicans cōtra-

dictionem. Exemplum primi. vt deus n̄ est. Implicans contradictionem est duplex. quia quoddam formaliter et explicitate implicat contradictionem. vt tu es et tu nō es. Quoddā hō virtualiter siue implicitate. vbi gratia. tu differs a te. similiter homo est asinus. similiter tu scis te esse lapidem: sicut tu credis precise q̄ aliquis homo decipitur: sicut tantum pater est. Necessarium sicut dicitur tripliciter: scilicet p se: p accidens: et p reflexionem. Per se est quod adequate significat si nō potest nec potuit nec poterit n̄ eē: vt deus est. Per accidens hō est illud qd si significat sicut nō potest nec poterit non esse. potuit tamen nō esse. vt adam fuit. Per reflexionem est illud quod asserit se esse necessarium. Adpropo^o cū dicitur ex impossibili sequitur quodlibet intelligit de impossibili pmo? Similiter cū dicitur necessarium sequitur ad quodlibet intelligit de necessario pmo? s. per se et nō alijs modis. Et subdit magister q̄ ille due regule quando consequentia est bona et materialis. s. in qua antecedens est impossibile vel consequens est necessarium: intelligitur sub dictis alijs modis quando consequentia foret formalis. s. quando nō arguitur secundum aliquem modum formale de qbus dicit infra. 7c.

Tertia diuisio consequentiarum bonarum formalium. Quia quedam ē de forma. et est illa cui quilibet. consimilis in forma est bona. Et quedam de materia et ē illa que est bona sed nō quilibet. sibi. consimilis in forma est bona.

Aduerte secundum magistram q̄ ad h̄ q̄ quilibet sibi consimilis in forma sit bona due requiruntur conditiones. Prima q̄ habeant consimilem modum arguendi consequentie formalis. de quibus modis dicitur post. puta si in vna arguitur ab inferiori ad suum superius et in altera et sic de alijs. Secunda est q̄ antecedentia et consequentia sint similia in

forma. Ad quod cognoscendum est opus scire quomodo propositiones sint similes in forma cum antecedentia et consequentia sint propositiones. Unde propositiones ipoteticæ sunt similes forme quarum categorice et note illarum sunt similes forme et animal currit et substantia mouetur est similis in forma huic asinus currit et lignum comburitur. sed propositiones vere categorice sunt similes in forma que has tres conditiones habent. scilicet q̄ sint eiusdem qualitatis ponentes in numerum vel nō eiusdem quantitatis: vel preter quantitatem eiusdem simplicitatis vel compositionis. dico primo eiusdem qualitatis. vt si vna est affirmatiua et alia. et si vna est negatiua et alia et notanter additur ponentes in numerum vel non: id est si vna sit de tertio adiacente et alia: et si vna est de secundo adiacente et alia. Propositiones enim de tertio adiacente dicuntur ponere in numerum. de secundo vero non ponere in numerum vt dicit philosophus in secundo posteriorum. dicitur secundo eiusdem quantitatis vel preter quantitatem: vt si vna est vniuersalis vel particularis vel indefinita vel singularis et alia similiter. et si vna est exceptiua exclusiua vel reductiua vel modalis in sensu composito vel diuiso et alia. dico tertio eiusdem simplicitatis vel compositionis vt si vna est de extremo simplici vel composito disiuncto vel conditionato et alia similiter. Ex quo sequitur dicit magister q̄ iste consequentie sunt similes in forma homo currit. ergo animal currit. albedo videtur. ergo color videtur. quia saluate sunt due dicte conditiones. Prima q̄ habent consimilem modum arguendi consequentie formalis. quia vtrouique arguitur ab inferiori ad suum superius affirmatiue. Secunda q̄ antecedentia et consequentia sint similia in forma vt patet ex conditionibus assignatis.

Consequentia bona de mā de se patz. Declarem⁹ ḡ ex^m magistri quō h^c cōntis est bona de materia. tu non es homo. ḡ tu nō es aīal cū oīs bona de materia sit bona r formalis f3 magistrū licet nō sit sit bōa de for^a. Qu illa nō sit bona d^o for^a p3 qz nō quelibet sibi fitis i forma ē bōa vt ista nō valet. hoc nō ē hō demonstrato aīno. ḡ hoc nō ē aīal. q^m tñ sit bona r for malis pbat qz ex dīctorio cōntis sequit^r formaliter cōtradictoriū aīntis pbat qz sequitur tu es aīal. ergo tu es a3^o adiacen/ te ad 2ª adiacēs r vltra. ergo tu es tu. te net cōntia qz oppositū cōntis nō est ima ginabile stare cū aīte. tunc vltra. ḡ tu es iūte hō ab eodē ad idē. r vltra ḡ tu es hō ab inferiozi ad suū superi^o. ḡ a p^o ad vl timum valet tu es aīal. ergo tu es hō te demonstrato dico nō aīnt aīno.

Ex p̄dicti magister isert q^d ēr iste cōne sunt bone r formales r non de forma tā tū pater ē ergo nō tñ pater est tu scis te esse lapidē. ergo tu nō scis te eē lapidē tu credis p̄cise q^d aliqs homo decipit ḡ aliqs hō decipit. Prima deducit sic tñ pater ē. ḡ pater ē ab exclusiua ad suā p̄iacentē. r vltra ḡ filius est ab vno cor rclatiuo ad reliquum: r vltra ergo aliō a patre ē qz oppositū nō est imaginabile stare cū aīte. tūc vltra ḡ nō tñ pater est qz ex cōtradictorio vnius exponētis se/ quit cōtradictoriū expositi ergo a p̄mo ad vltimū valet tantū p̄r est ḡ nō tñ p̄r est. 2^a d̄ducitur sic tu scis te esse lapi/ dem. ergo tu es lapis tenet cōsequentia qz nūl scitur nisi vez tūc vltra. ergo tu n̄ es homo. tenet cōntia ab affirmatiua vni us dispati ad negatiua alterius. ergo tu non es tu te demonstrato tenet consequē tia a supiozi ad suum inferius negatiōe p̄posita inferiozi r superiozi. tūc vltra ḡ tu non es tenet consequentia: qz opposi/ tum cōntis nō est imaginabile stare cum aīte. r vltra ergo tu non scis te esse lapi dem. tenet cōntia a superiozi distributo negatiue ad suū inferius. ergo a p̄mo

ad vltimū valet. tu scis te esse lapidē. ergo tu nō scis te esse lapidē. Ter/ tia deducitur sic. tu credis p̄cise q^d aliqs homo decipit. ergo tu credis p̄cise vez vel tu credis p̄cise falsum. si tu credis. p̄ cise verum r tu credis q^d aliquis homo decipitur. ergo aliquis homo decipitur si tu credis p̄cise falsum. ergo tu deci/ peris. sed tu es aliquis homo. ergo aliqs homo decipitur. Aduerte differentia inter materialem tñ r formalem tantū r formalem de forma. Materialis tan/ tum est quando oppositū consequentis non potest stare cuz aīte est tamen ima ginabile stare simul absqz cōtradictiōe. Formalis tantum est quando oppositū cōsequentis non potest stare cum aīte: nec potest imaginari stare siml^r r mod^o arguendi valet i omni materia: r sic est duplex bonitas. s. bonitas materialis q̄ bonitas illationis dicitur: r bonitas for malis que bonitas modus arguēdi spā/ lis dicitur: r bonitas de forma que boni/ tas modus arguendi generalis dicitur. Materialis tamē est aur quando aīnt ē impossibile non implicans contradicō/ nes. aut quando consequens est necessa rium deductis modis formalitas arguē di. poterit etiam esse materialis tantūz aliter q̄ istis duobus modis vt dicēdo omne animal currit. ergo omnis homo currit. ista consequentia ē bona quia op positum cōntis repugnat aīnti. qm̄ hec re pugnant omne animal currit r homo n̄ currit. qz ex his sequitur impossibile. s. homo non est animal in 4° 2° figure. r tamen non est formalis. nec de forma. qz oppositum consequentis est imaginabi le stare cum antecedente. Formalis tan tum est quoniam antecedēs est implicās contradicōnem siue formaliter vt tu es r tu non es: siue virtualiter vt tu dis/ fers a te. Adhuc aliter vt dicendo. tu non es homo. ergo tu non es animal si/ militer tu es animal ergo tu es homo. Attendēdo q^d modus cōsimilis arguēd i

non valet in oibus. erit autem de forma quando confimilis modus arguendi valebit in omnibus. 7c.

Primalis con-

sequentie quedā regule vniuersales sūt ponēde ipsi^o insinuates noticiā.

Prima. Si ex contradictorio^o consequētia sequitur cōtradictoriū antecedentis consequētia est bona. 7 cōuerso. Si cōtradictoriū cōntis nō est illatiuum cōtradictoriū cōntis. consequētia nō est bona.

Prima regula tribus limitationibus gñalibus omnibus regulis huius capi^o tuli indiget. Prima. si alicuius consequētie affirmatiue quod p tanto dicitur quia illa consequētia negatiua nō est bona nō. si tu nō es aial tu non es homo. 7 tamen ex cōtradictorio^o consequētis seq̄ cōtradictoriū antecedentis. quia sequit^r tu es homo ḡ tu es aial. 2° denoiate a li si ḡ vel igitur quod p tanto dicit^r quia illa consequētia nō est bona nisi tu non es aial. tu nō es homo. 7 tamen ex cōtradictorio^o consequētis seq̄ cōtradictoriū antecedentis. 3° signs precise ex cōpositione suarum ptiū precise significatiuum pmarie q̄. ppter subordinatiōem dicit^r qz ista consequētia nō ē bona. tu es homo. ergo tu es aial ybi subordinetur vni mentali male 7 ppter variationem significationis ptiū. qz ybi partes nō significarent sic p̄cise sed illa tu es aial significaret qz tu es aial 7 qz tu es afinus ad huc nō valeret 7 tñ ex cōtradictorio^o consequētis seq̄ret cōdictoriū antis.

Aduertendum ppter curiosos iuuenes quia quis posset dubitare de ordine hāz regularum positaz in hoc capitulo. scilicet quare magister nō seruauit ordinem Strodii in consequētijs suis in. 24. modos quos posuit Strodus imo premisit istam tanq̄ primam regulam in ordine illius respondenduz qz magister magna ex causa fecit hoc mirum tenendo ordinem. Causa enim est quia ista prima re-

gula cum annexa est tante veritatis et necessitatis in logica qz sunt quasi fundamentum totius discursus intellectus nostri. 7 p has regulas inueniente fuerit oēs bone forme arguendi sicut patet in ipsi^o scienti. p̄cessum philosophi in libro prioruz vbi p has pbat formas fillogificas quasdam esse vtilēs 7 quasdam inutiles. Et Strodus similiter probādo alias regulas generales sumitur sepe per illas. Ideo magister premisit isti cuz annexa addēdo postea p̄z ordinē alias regulas.

Secūda regula principalis ex qua sequuntur alie due vt patet. Si alicuius consequētie bone antecedens est verum 7 consequens similiter est verum. Si alicuius consequētie bone consequēs est falsum 7 antecedens similiter. Si alicuius consequētie antecedēs est verum 7 consequens falsum ista consequētia nō valet. Secūda regula requirit quatuor limitationes generales. Prima est. alicuius consequētie bone quoniam male nō inconuenit antecedēs eē verum 7 consequēs falsum sicut in materia insolubillium vt sic arguendo hoc est falsum. ergo hoc est falsum continue demonstrando consequēs qz nō precise significet quia aliter nō admitteret falsus tunc notum est qz talis consequētie antecedens est verum 7 consequens falsum qz nō inconuenit quia consequētia nō est bona: quoniam nō arguitur a conuertibili ad conuertibile nisi apparēter quia antecedēs significat precise cathetice consequens vero ipoteticce.

Secunda affirmatiue quoniam bōe negatiue nō inconuenit antecedens esse verum 7 consequens falsum vt isti^o nō si tu es homo tu es afinus que est bona cum suum contradictorium sit falsum 7 tamen antecedens est verum 7 consequens falsum. Tertia denotata a li si ergo vel igitur. quia est bona. nisi tu es animal tu non es homo 7 tamen antecedens est verum 7 consequens falsum.

Quarta significantis precisse ex com-
positione suarum partium primarie si-
gnificantium ppter subordinationem z
variatoem significatiōis partium: quia
ista consequētia est bona. deus est ḡ ho-
mo est asinus vbi subordinet vni bone
z tñ añs est verum z añs falsum. z simi-
liter ista est bona. tu es homo. ergo tu es
aiā. cuius tamen antecedēs est veruz z
añs falsum posito q̄ significet te eē aiā
z te esse asinum. Et p̄ hanc limitationē
soluitur argumētum magistri cum pro-
bat istam consequentiā esse bonāz. tu
es homo. ḡ tu nō es homo vbi subordie-
tur vni bone mentali cuius tamen añs
est verum z consequēs falsum. p̄ q̄ nō est
cōtra regulā ex quo nō significat preci-
se ex compōe suarum partium qz si precisse
figret ex cōpositōe suāz partium nō posset
subordinari vni bone. z bec quarta con-
ditio est tāte necessitatis qz sine illa que-
libet consequētia mūdi posset falsifica-
ri ideo in omnibus regulis ē necessaria.

Aduerte tñ vnum q̄ licet iste modus
arguendi valeat de presenti. ista consequē-
tia est bona z antecedens est veruz z cō-
sequens verum. nō tamen valet de pre-
terito nec de futuro. Unde nō valet ista
consequētia est bona z antecedēs fuit
verum. ergo consequens fuit verum si-
militer de futuro. nō valet ista cōsequē-
tia est bona z antecedens erit verum. er-
go z consequens erit verum. dato enim
q̄ illius consequētie tu es homo. ergo
tu es animal. prima propositio que ē an-
tecedens diu fuerit z post hoc erit. z se-
cunda propositio que est consequens nūc
primo sit z nūc post hoc erit. antecedēs
vtriusqz consequētie est verum z con-
sequens falsum. sed bene sequitur cum re-
strictione talī illa consequētia est bona.
z aliquādo fuit ita sicut adequate signi-
ficatur p̄ antecedens. ergo pro tunc fuit
ita sicut adequate significatur per con-
sequens. Et similiter sequitur illa cō-
sequētia est bona. Et aliquādo erit

ita sicut adequate significatur p̄ antece-
dens. ergo pro tunc erit ita sicut adequa-
te significatur p̄ consequens. Similiter
valet dicendo. ista consequētia est bo-
na. z aliquādo fuit ita vel erit ita q̄ cō-
sequens est verum. ergo pro tūc fuit ita
vel erit ita q̄ consequēs est verum sed
antecedens in casu predicto est falsum.
licet enim diu fuerit illa propositio. nūc
tamen fuit antecedens: nec nūc fuit ita
q̄ antecedens illius est verum: licet an-
tecedens fuerit verum. Similiter facta
tota restrictione ad preterituz vel futu-
ruz. sic ista consequētia fuit bona: z cō-
sequens fuit verū. ergo antecedens fuit
verum. illa consequētia erit bona z an-
tecedens erit verum. ergo consequens
erit falsum.

Aduerte vltterius q̄ nō valet iste mo-
dus arguendi cum temporalī sic ista cō-
sequētia est bona. ergo quādocūqz an-
tecedens erit verum consequens veruz
q̄ patet signata ista consequētia si tu es
asinus tu es asinus que est optima et ta-
men nō quādocūqz antecedens erit ve-
rum consequens erit verum quia sequi-
tur formaliter nūc antecedēs erit ve-
rum. ergo nō quādocūqz antecedens
erit verum consequens erit veruz tenet
cōsequētia a supiori distributo negatie
ad suū inferius q̄ etiam valeat illa cōse-
quētia nūc antecedens erit verū ergo
nō quādocūqz antecedēs erit verū cō-
sequens erit verū. pbatur aliter sic quia
ex opposito cōsequētis sequitur oppo-
situm antecedētis formaliter. sequitur
enim quādocūqz antecedens erit veruz
cōsequens erit verum ergo aliquādo an-
tecedens erit verum quando cōsequēs
erit verum tenet cōsequētia a subalter-
nante ad subalternatam. tūc vltra aliqñ
antecedens erit verum quādo cōsequēs
erit verum. ḡ aliquādo antecedens erit
verum z p̄ tunc cōsequens erit veruz t̄
consequētia a resolutione relatiui im-
plicantis met z suum p̄portionabile oi

bus conditionibus requisitis et ultra sequitur quod aliquando antecedens est verum tenet consequentia a copulativa affirmativa ad alteram eius partem principalem et hoc est oppositum antecedentis. quod ex opposito contra sequitur oppositum antea.

Tertia regula principalis est illa si alicuius consequentia bone antecedens est necessarium consequens similiter. Si alicuius consequentia antea est necessarium consequens contingens contra non valet. Tertia regula eandem quatuor limitationes generales regit. scilicet si alicuius contra affirmatio denotate a li si. ergo. vel igitur signatis ex compositione suarum partium precise primarie significantium. Et propter hoc patet solutio ad argumentum magistri cum arguitur quod istius consequentia deus est. quod hec est vera deus est. antecedens est necessarium et consequens contingens et tamen consequentia est bona quia si non fuerit oppositum consequentis cum antea et arguitur si hec non est vera deus est et ipsa signat adequate deum esse quod deum esse non est verum et per consequens deus non est quod est oppositum consequentis. Dicitur enim quod consequentia non est bona et ceditur oppositum consequentis stare cum antecedente et ad probationem nego minoris. scilicet quod adequate signat deum esse quia repugnat duobus concessis. Et si replicas ista non possunt esse simul vera deus est et hec non est vera deus est ergo non sunt copossibilia. dicitur negando contra. Multe enim sunt propositiones copossibiles que non possunt esse simul. hec ut illa nulla propositio est et aliqua propositio est. Similiter omnis propositio est affirmativa et nulla est negativa. et contra non valet ista copulativa est possibilis ergo potest esse vera. similiter non valet non potest esse vera. ergo impossibilis. patet responsio ad aliud argumentum quod libet homo est. quod iste homo est et iste homo et sic de singulis cuius antecedens est necessarium et consequens contingens quia non est bona. Et si arguitur ex opposito consequen-

tis sequitur oppositum antecedentis. ergo est bona tenet consequentia et antecedens probatur quia sequitur nec iste homo est nec iste homo est et sic de singulis ergo nullus homo est. dicitur negando antecedens. ad probationem negat consequentia quia requiritur debitum medium.

Quarta regula. Si alicuius consequentia bone antecedens est possibile et consequens est possibile. Contra. si antecedens est possibile et consequens impossibile contra non valet.

Quarta regula etiam quatuor limitationes dictas habet scilicet si alicuius consequentia bone affirmatiue denotate a li si ergo vel igitur significantis precise ex compositione suarum partium precise primarie significantium. et sic patet solummodo ad istud argumentum hoc est impossibile. ergo hoc est impossibile continue demonstrando consequens cuius antecedens est possibile cum significet sic est et contra impossibile. quod asserit se esse impossibile et contra est bona quia arguitur a convertibili ad convertibile. Dicitur enim negando consequentiam esse bonam quia antecedens est verum et consequens falsum nec arguitur a convertibili ad convertibile cum consequens hypothetice significet et antecedens categorice. si autem poneret quod consequens significaret precise categorice non admitteretur casus. Per hanc ergo particulam bone excluditur argumentum hoc et quodcumque factum in materia insolubile. magister sic dicit quod iste regule tenentur non in materia insolubile sed extra materiam insolubilem quia in materia insolubilem stat consequentiam esse bonam et antecedens esse verum et consequens falsum. similiter antecedens esse necessarium et consequens contingens. et similiter antecedens esse possibile et consequens impossibile.

Alij tñ addūt vnā cōditionē ad banc regulam. s. q. cōis nō asserat se eē imposibile qualiter est in proposito.

Rñdet ēt ad illud. Qē currens ē asinus. q. oē currens pōt eē asinus cuius anīs ē possibile r cōis ipossible q. seqt̄ oē currens pōt eē asinus. oīs hō pōt eē currens q. oīs hō pōt esse asinus. Df. n. q. cōis nō est bona. r si pbas cōitā esse bonā quia exponētes anī] iferunt exponētes cōitis negat h. r si tu pbas q. seqt̄ currens ē a finus. ergo currens pōt esse asinus tenet cōitā ab esse ad posse affirmatiue sine distributione. ccedo illā. r seqt̄ nihil ē currens quin illud sit asinus. q. nihil est currens qn illud possit esse asinus. q. a q. qd ē tale pōt esse tale r sic pz q. totū cōis seqt̄ ex toto antecēdēt. nego illā. Unde dico q. ex hac rponēte antecēdēt non seqt̄ exponēs cōsequētis q. scōa exponēs cōsequētis est nihil ē vel pōt esse currens qn illud possit esse asinus. Patet ēt ad illud aliqd currens pōt esse hō oē currens ē asinus. q. asinus pōt esse hō. sillogism⁹ est indifamis r tñ anīs ē possibile p. vtra q. pte r consequens impossibile. Dicif q. cōsequētia nō ē bona nec ē in difamis q. mediū supponit in maiori latius q. in minori cū supponat ampliatiue i maiori r nō i minori. s. minor oz esse oē currens ē asinus si debet cōcludere talē cōclusio nem r tūc minor ē ipossible sic cōclusio.

Quinta regula. Si cōsequētia ē bona r aliqd seqt̄ ad cōsequētē illud idē seqt̄ur ad antecēdens. Si cōsequētia ē bona quicqd ante ad antecēdēs antecēdit ad cōsequētē. A pmo ad vltimū qn cōsequētie intermedie sunt bone r formales nō variate. Cōsequētia a p ad vltimū est bona r formalis.

Quinta regula q. tuor limitaciones dictas requirit quas gratia breuitatis taceo. Sed pma regula duas alias limitaciones requirit q. s. magister itelligit in textu. pma q. cōsequētie intermedie sint bone r formales q. alr a p ad vltimū cōse-

quentia nō eēt bōa. r formal. que. n. seminas in pmissis colligis in cōclusionē. idē ista cōitā non est bona r formalis a p ad vltimū. si nullū tps ē aliquid tps est sic arguendo si nullū tps ē nulla dies est q. nox est r vltra si nox est aliqd tps. q. a p ad vltimū si nullū tps ē aliqd tps est i cōitā a p ad vltimū est bona r material no aut formalis q. 2. cōitā fuit materialis tñ. Sitr si deducat de p ad vltimū si tu currens deus est sic arguendo si tu currens tu es si tu es causatum ē si causatum est causa est si causa est causa fm ordine est si causa fm ordine est causa pma ē vel fa r vltra. q. pma causa ē si pma causa est. q. deus est ergo a primo ad vltimū tu currens. ergo deus est.

Dicif q. illa cōitā a p ad vltimū est materialis tñ. q. fa cōitā fuit materialis tñ. Secūda limitatio ē q. tales cōitae intermedie nō sint variate. Ad quā 2. cōditionē duo requirunt. p. primū q. cōsequens precedētis cōsequētie precise sit antecēdēs cōsequētie imediate sequētis fm q. sit eodez modo acceptū pp primū non sequitur quanto magis sitis tanto magis bibis quanto magis bibis tanto minus sitis. q. a primo ad vltimū quāto magis sitis tanto minus sitis q. illud quod est consequens pme consequētie non est antecēdens sequētis propter 2. non sequitur tu currens ergo tu currens vlt homo est asinus r tu nō currens a pte difunctiue ad totam difunctiua r vltra tu currens vel homo est asinus r tu nō currens ergo homo est asinus a difunctiua affirmatiua cū distributione vnus partis supra alterā ergo a primo ad vltimū tu currens. ergo homo est asinus quia cōsequens prime consequētie quod fuit antecēdens secunde non eodem modo sumitur in vtraq. Nam dum est consequens sumitur difunctiue dum hō est antecēdens sumitur copulatiue. quādo enim arguitur a difunctiua cum destructione vnus partis ad aliam illud tene

tur copulatiue. q. licet habeat duas no-
tas. s. disiuccionis ⁊ copulationis tam
nō principalis non est disiuccionis sed
copulationis cum non intendimus dis-
iungere sed destruere. Destructio vero
denotatur per hanc notam ⁊ que est no-
ta copulationis: ⁊ propter hoc soluitur ar-
gumentum magistri cum arguit quater-
narius est. ergo binarius est: binarius est ḡ
eius medietas est precise vnitas. ergo a
primo ad vltimum quaternarius est er-
go eius medietas est precise vnitas quia
non est eodem modo accepta ista propo-
sitiō eius medietas est precise vnitas duz est
consequens 2° consequentię ⁊ vnum est
vñs cōsequētię facta a primo ad vltimū
ratione relatiui quod variat significationem
ad variationem antecedentis id potest dici
quod regula intelligitur extra materiam
relatiuorum.

Sexta regula est ista. Si aliqua con-
sequentia est bona ⁊ aliquid stat cum an-
tecedente illud idem stat cum consequente
Cor^o ex sexta. Quicquid repugnat con-
sequenti repugnat antecedenti.

Sexta regula easdem quatuor limita-
tiones requirit ⁊ propter hoc illud argu-
mentum soluitur quod solet fieri. ista con-
sequentia est bona. ergo tu es asinus pl
illa demonstrando consequentiam nunc
factam quod illa consequentia sit bona pro-
batur quia si non oppositum consequē-
tis stat cum antecedente scilicet quod ē
bona ⁊ tu non es asinus tunc arguitur.
Ista consequentia est bona ⁊ tu non es
asinus ergo illa consequentia est bona
patet consequentia a copulatiua ad alte-
ram partem. oportet ergo concedi istam
consequentiam eē bonam ⁊ tamen cum an-
tecedente stat aliquid quod non stat cum
cōsequente. Nam ista tu nō es asinus
stat cum antecedente quod antecedens est
possibile ⁊ illa est necessaria ⁊ tamen nō
stat cum consequente quā contradicat.

Dicitur enim distinguendo antecedens
prime consequentię aut precise significat

aut non: si vis quod precise significet non
admittitur casus quia sequitur contra-
dictio scilicet quod si illa consequentia
non est bona quod sit bona vt probatur
est ⁊ quod si est bona nō est bona ⁊ ans sic p-
cise significat. ergo antecedens ē verum
tunc vltra antecedens verū ⁊ cōsequens
falsum. ergo consequentia non est bona
si vero non ponatur illud antecedens si-
gnificare precise admittatur ⁊ concedi-
tur consequentia sed ans est impossibi-
le ⁊ significat ipoteticę quod ista cōtra ē bo-
na ⁊ quod ista cōtra non est bona. ⁊ ideo si stat
secum aliqua propositio.

Septima regula. Si aliqua cōtra est
bona scita a te esse bona ⁊ antecedens ē
concedendum vñs est concedendū. Si
consequens est a te negandum ⁊ antece-
dens est a te negandum. Cor^o ex ea.
Si antecedens est concedendum ⁊ con-
sequens negandū cōsequentia nō valet.

Septima regula vltra quatuor gene-
rales condiciones requirit alias quatu-
or vt dicitur cōmuniter. Prima scita
a te esse bona ⁊ cōcedenda. ⁊ propter hoc
non inconuenit huius consequentia. tu
es homo. ergo tu es animal. antecedens
esse concedendum ⁊ tamen consequens
negandū. quia cōtra non est scita esse bo-
na ab eo. Similiter si ponatur quod deus ē
cōuertatur euz ista propositio ē bona de
us est. ergo hō est asinus. ⁊ tñ ans est con-
cedendum ⁊ cōsequens negandum. ga illa
cōtra nō est concedenda. qm̄ ex tps be-
ne respondendo nō cōcederetur. ⁊ hoc
fm̄ Dentisberum. fm̄ tamen Stro. con-
sequens ē cōcedendum: ⁊ tamen si ponat
respondetur ipsum negando. ⁊ fm̄ hoc nō
oportet addere istam particulam con-
cedenda. 2° merito tue cognitiōis ⁊ p-
pter hoc nō icouenit quod vbi fiat cōtra cu-
ius ans fuerit latinū ⁊ vñs grecū qd sit
a cōuertibili ad cōuertibile. vt dicendo
homo currit. ergo antropos trechi ⁊ si-
de dignus dicat tibi istam cōsequentiam

esse bonam. tunc licet ista consequentia sit scita a te esse bona. tñ antecedēs ē a te cōcedendū: r cōsequens nō q: cōns nō est intellectus. 3ª sciendo q: ex cōcedē do non seq̄ non cōcedendū. q: vbi aliqs credat ex hō seq̄ falsum in cōsequentia bona: r ex cōcedendo nō cōcedēdū igno rando p̄cepta logice vt pōt rusticus cre dere tūc illi^o cōsequentie tu es hō. ḡ tu es animal. añs ē cōcedendū r cōsequēs ne gandū a rustico. 4ª nec repugnet con sequēs eē cōcedendū pp̄ hanc cōntiam h̄ non est concedendum ergo hoc non est concedendum cōtinue demōstrādo cō sequens cui^o antecedens ē cōcedēdum r cōns nō cū asserat se nō eē cōcedēdū r tñ oēs cōditioēs h̄z excepta vltima. Vbi tñ apparet saluo meliori iudicio q: sola vna cōditio sufficiat vltra illas oēs ge nerales: quā tangit magr. s. q: cōntia sit scita esse bona: nec est opus ponere 2ª merito sue cognitioēs. q: si scis istā cōntiam eē bonā vel merito tue cognitioēs vt alterius r añs sit intellectū. ḡ r cōsequēs est intellectū. r p̄ 3ª regulā Stro. 3^a et cōditio sup̄fluit vbi dicit. Scien do q: ex cōcedendo nō seq̄ nō cōceden dum. q: vbi aliqs credat ex hō seq̄ falsū cōntia nō est scita esse bona r non sequitur tu credis istā cōntiam esse bonam. r ita ē q: cōntia est bona. ergo tu scis cōntiam eē bonam. Sed aliter arguit. tu credis istā cōsequentia eē bonam. r ita est q: ista cō sequentia est bona. fm̄ istū modū quem credis. ḡ tu scis añs eē bonā sed minor est falsa. s. q: cōsequentia sit bona fm̄ il lum modū arguendi quē credis quia tu credis ex hō sequi falsū: ideo nō est bo na fm̄ istū modū arguendi quē credis. 4ª additio ē est superflua vbi dī q: n̄ repugnat cōns esse concedendum q: vbi ponat cōns sic precise siḡre non admittit tur casus. vbi aut non ponat p̄cise non valet cōntia quia non arguitur ab eodem ad idem quia antecedēs siḡr catbe^o cōns vero ipotbetice ex quo ē insolubile r sic

patet p̄ istā solaz cōditionē. s. q: cōsequē tia sit scita esse bona cessant oēs instātie r pp̄ hoc soluitur instātia magistrī cui arguit homo currit ḡ risibile currit con sequētia ē bona. ponat tñ q: añs sit po^o tibi r cōns depo^o tunc añs est cōcedēdū r cōns negandum. Dicitur q: cōntia non ē scita esse bona qm̄ ex duobus admissis sequitur oppositū eius sequitur enīz an tecedens est concedendum r consequēs negandum ergo consequentia non ē scita esse bona.

Octaua regula r cor^o. Si conse quentia est bona scita esse bona r añs es se scitum ergo cōns est scitum. Et si con sequentia est bona scita esse bona r con sequens ē dubius ḡ antecedēs ē dubiū.

Octaua regula vltra quatuor gnāles limitationes requirit alias quatuor assi gnatas 2ª regule vt cōmuniter dicit. p^o scita eē bona quoniam ista cōsequentia est bona tu es homo. ergo tu es animal r ta men añs est scitū a rustico consequēs n̄ quia non cōcederet se esse animal. 2^a me rito tue cognitionis quia: illius cōntie ho mo currit. ḡ antropos trechi creditur a te esse bona quia fidem adhibes fīd̄ di gno añs est scitum r cōns nescitum quia non est intellectum a te. 3ª sciendo q: ex hō non sequitur falsum in cōsequentia bona quoniam vbi crederes ex vero seq̄ falsum r crederes firmiter te esse homi nem r non animal tūc illa cōsequentia ē bona tu es homo. ergo tu es aīal scita eē bona q: firmiter credis r ita est merito tue cōsiderationis cum tota cōntia sit la tina r añs est scitum r cōns nō qm̄ tu nō scis ex vero non seq̄ falsum imo credis ex hō sequi falsū in cōntia bona. 4^a r nō repugnat cōns sciri. Et propter h̄ soluit arg^o magistrī cū arguit h̄ est nescitū. er go hoc est nescitū p̄ vtrunq: hoc demō strando consequens. sit soluit illa. Om nīs p̄positio scita ē affirmatiua ergo nulla p̄positio scita est negatiua. Po tes tamen dicere vt i septima regula dī

ctur q̄ vna cōditio sufficit. s. q̄ cōsequē
 tia sit scita esse bona non faciendo diffe
 rentiam inter consequentiū scitam a te
 esse bonam & cōsequētiā scitam a te q̄
 tamen dicitur ber. in isto casu de scire &
 dubitare ponit differentiam inter ppo
 sitionē eē scitam eē verā & propositionē
 eē scitam. Unde vult q̄ aliqua proposi
 tio sit scita a te eē vera que tamen non ē
 scita a te. quia ad hoc q̄ aliqua proposi
 tio sit scita eē vera sufficit q̄ scias ita eē
 sicut illa significat. sed ad sciendū illam
 requiritur q̄ scias ita eē sicut illa signifi
 cat: & scias illā sic significare. & ideo vbi
 scias hominē currere tu scis illā eē verā
 antropos trechir: & tñ tu nescis illā posi
 to q̄ tu nō intelligas illam. Forte quis si
 militer ponet dñaz inter scire consequē
 tiā & scire ipsam bonam. & diceret q̄ si
 firmiter credo cōsequētiā esse bonam
 & ita scit in re. scio cōsequētiā esse bonā
 & tñ stat q̄ non sit scita. vt si nō est intel
 lecta habitudo cōsequētis ad aīns. vt qñ
 non est intellectum aīns aut consequens
 in consequētia bona cuius aīna sit latinū
 & consequens grecum. & quia illa proba
 bilia sunt & non sunt demonstratiua po
 test teneri oppositum. s. q̄ non sit diffe
 rentia inter illa & si tu vis ponere diffe
 rentiam dic q̄ requiritur illa condi^o q̄
 cōsequētia sit scita. &c.

Enc sequun

tur particulares regule oīe
 formalis penes superioris & in
 ferius materiam concernentes. Quarū
 prima est. Ab inferiori ad suum supe
 rius affirmatiue sine distributione & si
 ne signo confusionis impediētis est bo
 na consequētia. 2^a Ab inferiori ad
 suum superioris cum distributione vel cō
 fusio tantum immobiliter non valet cō
 sequētia. 3^a Ab inferiori ad suum su
 perius negatiue postposita cuz debito
 medio consequētia est bona.

Prima regula indiget octo limitatio

nibus. Prima ab inferiori per se & nō p
 accidens. quia non sequitur. hoc currit
 ergo album currit. demonstrando albū
 quia posset hoc currere licet album non
 curreret. Et cā est quia li hoc nō est infe
 rius per se sed p accidēs ad li albu. Si
 militer non sequitur h̄ pot currere ergo
 aliud a corrente potest currere demon
 strato sedente p li hoc quia aīns est verū
 & oīs falsum. immo impossibile. Simi
 liter non sequitur hoc ē verum demon
 strando illam ppositionē falsam fortes
 sedet. ergo aliud a vero est verum. 2^a af
 firmatiue quia negatiue nō valet. vt di
 cendo nullus homo currit. ergo nullū a
 nimal currit. Tertia sine signo distri
 butiue. quia non sequitur. tu differs ab
 asino. ergo tu differs ab aīali. Quarta
 sine signo immobilitate quia non sequit
 ur instantia magistrī si tu es asinus tu
 es rudibilis. ergo si tu es animal tu es ru
 dibilis. Quinta ratione totius extre
 mi quia non sequitur. tu es apprensus a
 sinus. ergo tu es aliquis asinus. simili
 ter non valet. tu es bonus citharedus ḡ
 tu es bonus homo. Sexta altero ex
 tremo non variato quia non sequit hō
 currit. ergo animal disputat. Septia
 in suppositione psonali q̄ nō seq̄ hō ē
 spēs spālissima. ḡ aīal ē spēs spālissima l̄
 i rei vitate hō & aīal mā r̄ iupta nō se bē
 ant h̄ i feri^o & supi^o. 8^a & vltia ad futū
 supi^o cōntia signte p̄cise ex cōpōe suaz p
 tū sic p̄cise p̄mazie figtiūū pp subordīa
 tōez & variatōez figtōis vt dictuz est se
 pe tūc: cōntia ē bona formaliter & de for
 ma vt dicēdo homo currit ergo animal
 currit. Secunda regula non indiget
 limitatiōib^{us} sed itelligitur quia nō va
 let de forma & vt plūm nō valet forma
 liter vt dic maḡ. l̄ aliqui valet forml̄ r̄
 vt pbat maḡ q̄ valet nullus binarius
 ē ergo nullus numer^{us} ē & tñ arguit h̄ re
 gula. Similiter valet dicēdo nulla ppo
 sitio h̄a scit. ergo nulla ppositio igitur
 & tñ arguit fm regulā. Tertia regula

requirit nonem limitationes. prima ab inferiori negative siue negative postposita inferiori et superiori quia negative preposita non valet ut nullus homo currit. ergo nullum animal currit. secunda cum debito medio scilicet superioris de inferiori quia non sequitur iste homo non currit. homo est animal ergo animal non currit demonstrando adaz per li ille posito quod omne animal currat quia antecedens est verum et consequens falsus ex quo non fit debita constantia superioris de inferiori. Nam medium debet esse ille homo est animal. Similiter non valet instantia magistri nullum sciens illam propositionem non est aliquid demonstrando istam homo est asinus et illa est aliqua propositio. ergo sciens aliquam propositionem non est aliquid. non debite sumitur medium sed debet esse hoc et sciens illam propositionem est sciens aliquam propositionem et in casu illa esset falsa.

Tertia nullo signo distributio procedente quia non sequitur omnis homo non currit omnis homo est animal. ergo omne animal non currit. Quarta nec confundente confuse tantum mobiliter quia non sequitur tantum substantia non est accidens et omnis substantia est aliquid. ergo tantum aliquid non est accidens quia ut patet per exponentes antecedens est verum et consequens falsum quia li tantum confundit confuse tantum terminum immediate sequentem non impeditum et capacem confusionis. Quinta nec immobiliter quia non sequitur contingenter tu non moueris et tu non es aliquid. ergo aliquid contingenter non mouetur quia quolibet illarum vniuersalium naturaliter loquendo necessario aliquid mouetur et necessario aliquid quiescit et consequenter necessario aliquid non mouetur. Nam quilibet istarum naturaliter est iposibilis omne ens mouetur et nihil mouetur. ergo contradictoria illarum sunt necessaria et consequenter non contingetia.

Similiter non valet istum hominem currere non est scitum a te et istum hominem currere est aliquem hominem currere. ergo aliquem hominem currere non est scitum a te dato quod scias alium currere. antecedens est verum et consequens falsum et causa est quia si scitum facit sensum compositum et propter hoc etiam non sequitur istum hominem currere non ad equate significatur per a et per istum hominem currere est aliquem hominem currere. ergo aliquem hominem currere non ad equate significatur per a dato quia sit ista propositio particularis aliquid homo currit et per li ille demonstratur fortis. Sexta ratioe toti extremi quia ratione partis non sequitur ut deus esse asinus non est aliquid sed asinus est ens. ergo deum esse ens non est aliquid.

Septima altero extremo non variato quia non sequitur fortis non currit. fortis est homo. ergo homo non disputat. Octava in supposito personalis quia non sequitur homo non est genus et homo est animal. ergo animal non est genus. si non sequitur hominem currere non principaliter significatur per a et hominem currere est animal currere. ergo animal currere non principaliter significatur per a dato quia sit ista propositio animal currit. et causa est quia li significatur transit ordinem ad suppositum materiale et sic faciunt cetera verba secunde intentionis vel impeditis. sicut ista verba supponit diffinitur diuidit et ibi iicitur predicatur. ut cum dicitur. homo subicit. homo predicatur li homo stat materialiter ratione verbi. posset tamen impediri a signo personalis. Nona ad suum superius sequentia significare precise ex compositioe suarum partium sic precise primarie significantia. sequentia est bona propter subordinatorem et variatorem significantionis. ut dictum est sepe.

Alie tres regule. Prima regula est a superiori ad suum inferi et sine distributione non valet argumentum.

Secunda regula. A superiori ad suum inferius affirmatiue distributiue non valet argumentum nisi cum debito medio.

Tertia regula. A superiori ad suū inferius negatiōe pposita ē bōa cōtia.

Prima regula nō indiget limitatiōis / bus sed intelligitur q̄ non valet de for: licet aliqui valeat formaliter vt dicit magister cōntias. qz dicēdo alqs numer⁹ ergo binarius ē. cōtia est bona ⁊ formalis. qz oppositū non est imaginabile statū cū ante. tñ non est bona de forma. Sitr valet tu es animal. ḡ tu es. tunc vltra. ḡ tu es. ḡ tu es iste hō. ḡ tu es homo ab inferiori ad suū superi⁹. ḡ a p⁹ ad vltimuz sequitur. tu es aial. ḡ tu es homo sed tñ nō valet de forma sic intelligit regula qz cōsimiles in forma non tenent.

Secunda regula requirit. s. 4. limitatio nes. p⁹ a superiori distributo qz sine distributione nō seq̄ aial currit. ḡ hō currit. Secda mobiliter qz immobiliter nō seq̄ vt tu incipis scire oēm. ppōem ⁊ a ē ppositio. ḡ tu incipis scire a. Tertia sine termino hēnte cās x̄itat. qz nō seq̄ oī aiali corrente oē aial currit. brunellus ē aial. ergo brunello currēte oē animal currit.

Quarta rōne totius extremi. qz nō sequit. oē videns hoīem est sortes plato ē hō ḡ oē videns platonē ē hō sortes dato qz sortes solū videat oēm hoīem. Sitr nō sequitur dñs ab ente non est ens tu es ens. ergo dñs a te nō ē ens. antecedēs est vez p maior. minor pz qz nullū dñs ab ente ē ens ⁊ tñ consequens ē falsum ⁊ h est qz differēs a te nō ē inferi⁹ ad dñs ab ente quisli te sit inferius siue minus cōe q̄ li ab ente. Quinta cū d̄bito medio. i. qz sumat inferi⁹. pporciōnū suo superiorū quo ad cōes respectum vel amplū vel restrit⁹ ⁊ sic de alijs circūstātijs vt sunt tps locus ideo nō seq̄ tu es oīs homo h plato ē homo. ergo tu es plato ga hoc medium nō ē pportionatū q̄ ad de / structionē ideo d̄z ē tale plato ē homo h sitr non sequit tu differebas a istanti c fuit instans. ergo tu differebas a c̄ instanti sed mediū d̄z esse proportionatuz tali me⁹ c̄ instans fuit instans tecum siue

quando tu fuisti. ergo rē. Sexta ad suū inferius consequentia significante p̄cise ex compositione suarum partium p̄cise primarie signitium consequētia ē bona formaliter ⁊ de forma. qz dicit pp subordinationem ⁊ variationez significationis vt supra.

Aduerte tamē qz aliquando valet cōsequētia sine medio de mā tñ vt arguit magister sic valet omne aial currit. ergo omnis homo currit quia oppositum consequentis repugnat aīti qm̄ hec repugnant oē animal currit ⁊ homo nō currit qz ex his sequitur impossibile v3 hō non est animal in baroco. Est igitur bona de materia qz impossibile est hominē non esse tenet propter medium necessarium omnis homo est animal rē.

Tertia regula requirit sex limitatiōes / prima a superiori distributo qz siñ distributione non valet. Unde non enim sequitur nō omnem animal currit ergo nō omnis homo currit vt patet p equalentem

Secunda mobiliter qz immobiliter nō sequitur. vt in instantia vbi tu nō incipis esse coloratus. ergo tu nō incipis esse albus. Sitr non sequitur non contingēt hō ē aial ergo non cōtingēt iste hō est animal. Tertia rōne totius extremi qz non sequitur ratione partis vt tu nō es aliq̄lis asinus igitur tu nō es apparatus asinus. similiter non sequitur tu nō es aliquid quod ens vbi est sol. ergo tu non es hoc ens te demonstrato. Quarta quolibet altero non variato quia non sequit nullum animal currit. ergo nullus homo videt. Quinta sine medio vbi respectu terminoz modalium qz nō seq̄ nulluz hominem scis non esse. ḡ antichristum nō scis non eē qz antecedens ē vez cum suū d̄dicatorum sit falsum aliq̄ue hoīem scis nō esse qz li homo solū supponit pro li hoīe q̄ e cū x̄bū p̄ncipale sit hoc x̄bum scio scis ⁊ consequens ē falsū vt pz s3 bene sequitur cum hoc medio antichrist⁹ ē aliq̄is hō. Sexta ad suū inferi⁹ cōtia

significatōe precise ex cōpositione suarū
ptium precise significantiū cōsequētia
est bona tam formaliter q̄ de forma q̄
dicitur propter illud quod in alijs.

Regulas alias

tangentes q̄ritatē ppōnum
seriatim ppono. Quaz pri
ma regula. Ab vli ad suā indefinitam vli
pticularem taz affirmatiuā q̄ negatiuā
est bona consequētia.

Secūda a particulari vel indefinita
ad suam vniuersalem non valet argu
mentum nisi gratia materic.

Tertia ab vli affirmatiua ad oēs su
as singulares tam collectiue q̄ diuisiue
est bona consequētia cum debito me
dio z eontra collectiue.

Quarta ab vli negatiua ad q̄libet
suā singularē sufficienter enumeratam
est bona q̄nta siue cū d̄bito medio siue si
ne d̄bito medio z eōtra valz cū medio.

Quinta a particulari ad suā indefinitaz
z eontra est bona q̄nta tam affirmatiue
q̄ negatiue.

Sexta a particulari vli indefinita ad om
nes suas singulares diuisiue sūptas est
bōa q̄nta cum debito medio.

Aduerte q̄ oēs iste regule solū idigēt
vna limitatōe. s. q̄nta siḡnte p̄cise ex cō
pōne suaz p̄tū p̄cī p̄marie siḡntiuz pp
s̄bordinatōe z variatōe siḡtōis ga
tunc falsificari possent oēs regule siue
dicta limitatōe. Ulteri⁹ aduerte q̄re ser
sunt regule b⁹ capli. z nō plures. Causa
b⁹ ē q̄ aut vniuersales opant ad pticu
lares z indefinitas siue affirmatiue siue
negatiue z sic ē p̄ma. aut eō z sic ē 2^a. q̄ si
vliis cōpetur ad singulares hoc ē dupli
citer q̄ aut vniuersalis affirmatiua cō
pat ad singulares z eō z sic ē 3^a aut vliis
negatiua cōpat ad singulares z eō z sic
est 4^a aut indefinita compat ad singula
re z eō z sic est 5^a aut indefinita z pticula
ris cōpat ad singulare z sic ē 6^a. possz
dari septima opando singulares z inde

finitas ad pticulare. Nā affirmatiue a sin
gulari ad indefinitā vli pticulare sūi me
dio valet q̄nta. negatiue aut cū medio.

Hanc tamen septimā cōpositā tacuit
magister q̄ illā posuit in supiori caplo
cū dixit. ab inferiori ad suū supius nega
tione postposita est bona consequētia
z ab inferiori ad suū supius. Et pp hoc
p̄z responsio ad instantiā magistris p̄
mā regulā cū arguit q̄d illā consequētia
non valet incipit omne ens esse. ergo in
cipit aliquid ens esse q̄ antecedēs ē ve
rum z cōsequēs falsū vt patet exponen
do z tamen arguitur per regulam. q̄ rē.

Dicitur q̄ nō arguit p regulaz q̄ nul
la illaz est alicuius quantitatis. z si p̄bas
quia in p̄ma subicitur terminus cōis si
gno vniuersali determinat⁹. ergo ē vni
uersalis z in 2^a subicitur terminus cōis
siḡ pticulari determinatus. ergo est par
ticularis tenet consequētia per diffini
tiones d̄atas in sūmulis. Dicitur negā
do ambas cōsequētiās. z ad diffinitōes
dico q̄ intelligūt sic. In qua subicit⁹ ter
minus cōis solo signo vniuersali deter
minatus aut solo signo pticulari deter
minatus existēte aliqd illius q̄d dicitur
pp prelaentem h̄ aut nō ē ita quare rē.
Et ad instantiā 5^a secūda regulā cū arguit
q̄ illa cōsequētia valet aial est bō. ergo
omne aial est homo quia p̄ntis q̄libz alia
valet a sua indefinita ad vniuersales. q̄
valeat p̄batur quia ista. ppō aial est bō
siḡt omne animal esse hominē sed omis
ppositio significat q̄cqd seq̄t ad eā. er
go cōsequētia est bona. Dicit negando
p̄mam q̄ntiā z ad p̄batōe cōcedo q̄
ista aial est bō siḡt oē animal esse homi
nē z q̄ ois ppō siḡt q̄cqd seq̄t ad eam. q̄
cōsequētia est bona. negat illā q̄ntiā q̄ lz
ois ppō significet q̄cqd seq̄t ad eā n̄ tñ
q̄cqd siḡt ppō seq̄t ad eā. Si tñ argues
ista ppō aial est bō siḡt adequate oē aial
esse bōiez illa q̄ntiā est bona cōcedit cō
sequētia sed negat antecedēs q̄ nulla
ppō siḡt adequate oē aial esse bōiez nisi

aliqua talis oē aīal ē hō. Et ad instan
 tiā 2ª secundā regulā cū arguit q̄ illa cōntia
 non valet necessario oīs hō est aīal r̄ isti
 s̄t oēs hoīes. ergo necessario iste hō est
 aīal r̄ i^o hō ē aīal r̄ sic de singulis q̄ ante
 cedens est vez r̄ cōsequēs falsū: vt pz p
 exponentes r̄ tñ arguit scdm regulā g.
 2^c: Sitr non valet cō sic cōtingenter i^o
 hō est aīal r̄ sic de singulis r̄ isti sūt oēs
 hoīes. ergo cōtingenter omīs hō est aīal
 q̄ antecedens ē vez r̄ cōsequens falsum
 Dicit q̄ nō arguit fm regulam q̄ nulla
 illaz est alicui^o q̄statis pp̄ illud qd̄ di
 cebat in r̄sione ad primum argumētū
 r̄ instantiā. Contra quartam cū argu
 it qd̄ ista cōsequentia nō valet nulla chi
 mera que currit mouet. ḡ chimera q̄ cur
 rit non mouet q̄ antecēdēs est vez vt pz
 r̄ consequens falsū q̄ seq̄tur chimera q̄
 currit non mouet ḡ chimera currit r̄ il
 la non mouet tenet cōntia a resolutione
 de qui in r̄ ille illa illud. Dicitur quod cō
 sequentia ē optima non negat q̄ cōis sit
 falsum. ad pbationē: dī q̄ nō licet resolu
 uere relatiuū nisi in affirmatiua r̄ non i
 negatiua. Sitr si arguis sic null^o hō
 currit. ḡ ista hō non currit dī q̄ non ar
 guit ad suā singularē. q̄ termin^o debet
 p̄ eodē supponere. Et ad instantiā contra
 5ª regulā cū arguit q̄ ista cōntia nō va
 let. aīal est genus. ḡ aliquod aīal ē genus
 q̄ aīs est vez vt patet r̄ cōsequēs falsuz
 q̄ dīctoriū ē vez nullum aīal ē genus
 r̄ tñ arguit p̄ regulā q̄ si hoc nō eēt li a
 nimal in 2ª supponeret p̄sonalit̄ pp̄ illō
 signum aliqd̄. r̄ in prima mālīter dīcēn
 do aliqd̄ aīal est species lz homo materi
 aliter supponit r̄ non limitat ad suppo
 sitionē p̄sonalem pp̄ illud signum aliqd̄
 ḡ r̄ in illa aliquod aīal est gen^o supponit
 l^o aīal sitr mālīter r̄ non p̄sonalit̄. Dicit^o
 cōcedendo q̄ prima consequētia nō va
 let. quia non arguitur p̄ regulā cū li aīal
 supponat p̄sonaliter r̄ ad probationem
 cū dicitur dicendo. q̄ aliquod homo est
 species li homo supponit materialit̄. ḡ

dicendo aliqd̄ aīal est genus li aīal sup
 ponit materialiter negatur consequen
 tia. q̄ li homo non est neutri generis. iō
 illud signum aliquod trahit ad neutruz
 genus. sed cum li animal sit neutri gene
 ris additū signuz neutri generis limitat
 ad personalem r̄ indefinitam istius par
 ticularis aliquod animal est genus ē illa
 aliquod viuens est gen^o Ad vltimam
 instantiā cōtra 6^m regulam cū arguit
 illa cōntia nō valet necessario hō ē animal
 r̄ isti sunt oēs hoīes ḡ necessario ille hō
 est animal r̄ necessario iste homo ē aīal
 r̄ sic de singulis. antecēdēs est vez r̄ cō
 sequens falsum. Dicitur q̄ non arguitur
 per regulā. quia illa nō est indefinita ne
 cessario homo est animal quia non est
 quanta r̄ si aliquis. ad hoc auctor dicit
 q̄ si dicas ergo dico q̄ non quare. r̄c.

E propositio

nibus non quātis sicut exce
 ptīue v̄l exclusiue regule sūt
 ponēde. Quia 2^a p̄ma regula ē ab exclusi
 ua ad suā v̄lem de terminis transposit^o
 cōntia est bona.

Secūda regula. Ab exclusiua ad exce
 ptiuam sibi contradicentem est bona cō
 sequentia.

Tertia regula. Ab inferiori ad suum
 superius a parte subiecti dictione exclu
 siua additū subiecto est bona cōsequētia

Quarta regula. Ab inferiori ad suuz
 superius a parte predicati dictione exclu
 siua addita subiectis non valet conse
 quentia sed econtra sic cū debito medio

Prima regula requirit. 6. limitationes

Prima ab exclusiua primi ordinis.
 quia si secundi vel tertij ordinis non se
 quitur. quia non valet. homo tantum ē
 animal. ergo omne animal est homo. an
 tecedens. n. veruz est. vt patet per expo
 nentes r̄ consequens falsum. Simi
 liter non valet consequentia a propo
 sito significat precise sicut est ergo om
 ne significans precise sicut est a pro

ppositio quia antecedens est verum et consequens
 falsum. 2ª affirmatiua quia negatiua
 non sequitur siue negatiua nota exclusiōis vt
 dicendo non tñ homo est animal. ḡ omne
 animal est homo quia ans est verum et cō/
 sequens est falsum. siue non negatur no/
 ta exclusiōis oūmodo ppositio sit nega/
 tiua quia non valet dicēdo tñ suba non ē ac/
 cidens ḡ oē accidens est suba antecedens
 est verum vt patz per exponētes et con/
 sequēs falsum. 3^a ad suam vniuersalē
 affirmatiuam factam de terminis tran/
 spositis quia ad negatiuam non valet quia non
 non sequitur tñ homo currit. ḡ nulluz cur/
 rens est homo. 4ª ipsis in recto exñti/
 bus et non in obliquo et ppter hoc soluuntur
 instāte magri quia non valet tñ asinus
 est hoīs. ḡ cuiuslibet hoīs est asin⁹ antece/
 dens enim est verum et cōns falsum posito
 quod nulla sit possessio hoīs nisi asin⁹ non
 tñ quilibet homo habet asinum. Sicut non va/
 let cuiuslibet hoīs est asin⁹ ḡ tñ asin⁹ est ho/
 minis. est. n. ans verum et cōns falsum po/
 sito quod quis homo habeat asinū et equū.
 Magri tñ vituperat istam conditionem
 et vocat rudes eos qui ponunt eam quia si
 ne illa potes saluare regulaz et dicere vt
 ipse dicit ad pñm quod illa non ē sua vniuer/
 salis corādes sed illa oē ens hoīs ē asin⁹.
 Consimiliter ad secundum exclusiua affli/
 gnata non bene assignat sed est illa tātu/
 habens asinum est homo cum illa ppo/
 cuiuslibet hoīs est asinus equalcat huic. qui/
 libet homo est habens asinū cui⁹ exclu/
 siua est tñ. omne habēs asinum est hō.
 5ª conditio ppoib⁹ signatibus ex cōpo/
 sitōe suaz partiu⁹ precise pmarie signifi/
 cantum ppter subordinatōem et varia/
 tōem signationis. 6ª vniiformiter suppo/
 sitiū. quia non sequitur tñ fortes est aliquis
 homo currens ḡ oīs homo currens ē for/
 tes. quia posito quod solus fortes currat de
 masculis. mltē tñ seie currāt. ans est ve/
 rum et consequēs falsum. Et ppter hoc
 soluuntur alie instāte magistri quia non se/
 quitur tñ ens necessario est substantia

ḡ omnis substantia necessario est ens quia
 ans est verum et consequēs falsus. vt pz
 per exponētes. Dicit. n. quod illa non ē vni/
 uersalis illius exclusiue s3 illa omne ens
 necessario substantia est ens quia sicut
 in exclusiua non determinabat illum ter/
 minum ens si necessario sed solus si sub/
 stantia ita in vniuersali debet esse. Sicut
 cum arguitur quod non sequitur omnes aposto/
 li sunt. i2. ḡ tñ. i2. sūt apli tenēdo li oēs
 collectiue. quia antecedens est verum et consequēs
 falsum. quia secūda exponēs est falsa et
 nulla non. i2. sunt apli quia Petrus et Pau/
 lus sunt aposto soli sunt aliqua non. i2. Dicitur
 quod quando li oēs tenēt collectiue sua
 exclusiua non exponit per negatōem infiniti/
 tantē sed per notam pluralitatis isto. i2.
 sunt apti dei et non plura q3. i2. sunt apli
 dei illa est vera et exclusiua similit. Quā/
 do aut tenetur diuisiue tunc enim core/
 spondet dicta exclusiua exponibilis per
 negatōem infinitatē quia tam vniuersal
 q3 exclusiua sunt impossibiles ppter im/
 plicationē suarum exponētium. 2^a re/
 gula requirit. 6. limitationes. pma ad ex/
 clusiua affirmatiua quia negatiua non va/
 let quia non sequitur non tñ fortes currit. ergo
 nullus homo preter fortes currit. 2^a
 pmi ordinis quia non sequitur fortes tñ est
 homo. ḡ nihil pter fortes est homo quia
 ans est verum et cōns falsum. Tertia ad
 exceptiuam negatiuam quia non sequitur tñ
 fortes currit. ḡ omnis homo preter for/
 tes currit. Quarta ppiam ad quam
 duo regunt. pmo quod illud a quo fit ex/
 ceptio stet oīse distributione mobiliter
 secūda quod illud quod excipit sit inferius ad
 illud a quo excipitur et si exceptiua non
 erit ppiā non valet. Quinta sibi core/
 spondētē. pro quo aduerte quod ad hoc
 quod exceptiua sit conespōdēs exclusiue
 reguntur due cōditiones. pma quod subz
 exclusiue sit termin⁹ pposit⁹ ex subiecto
 et p̄dicato exceptiue. Ita sic precise supra
 .s. quod termini supponāt precise per eisdem
 ppter p̄mam non valet consequentia tñ

Domo est animal intelligens. ergo nihil
 pter hoies itelligit. pp 2. nō valet ab
 illa exceptiua ad exclusiua null' hō pē
 forte currit. g̃ tm̃ fortes ē hō curres nec
 es̃ valt dicēdo tm̃ fortes ē aliqs̃ hō cur
 res. g̃ nihil qd̃ ē hō pter forte currit. Et
 sic soluit istatia magri cū arguit qd̃ nō
 seqt̃ nullus hō pter fortes currit. g̃ tm̃
 fortes ē hō curres qz̃ ans̃ ē vez̃ cōis̃ fal
 sū posito qz̃ fortes currat z̃ nullus ali'
 masculus s̃z̃ muliers̃ sic. p̃z̃ respōsio q̃a
 desicit illa d̃ditio qz̃ exclusiua nō ē sibi
 cōrespōdēs s̃z̃ dz̃ eise illa tm̃ fortes ē ali
 quis hō curres. 6. d̃ditio p̃posito signifi
 b' p̃cise ex p̃positiōe suaz̃ p̃tū p̃marie
 signifiū qd̃ d̃r pp̃ subordinatiōes z̃ varia
 tiōes signifiōis. Cōsimiles limitatiōes reg
 rūtur eō. 3. regula. 7. regrit limitatiōes
 p' ab inferiōri ad suū superi' p se qz̃ per
 accidēs nō seqt̃. vñ nō valet tm̃ hō cur
 rit. g̃ tm̃ albū currit z̃ si hoc sit albū: qz̃
 stat ans̃ ē vez̃ sine cōite. 2. sine distribu
 tiōe qz̃ nō seqt̃ tm̃ ois̃ hō currit. g̃ tm̃ oē
 aial currit qz̃ p̃ito qz̃ ois̃ hō currat z̃ ni
 hil aliud ans̃ ē vez̃ z̃ cōis̃ fl̃z̃ 3. affirma
 tiue qz̃ nagatiue nō seqtur. vñ nō valet
 nō tm̃ hō ē sensibilis g̃ nō tm̃ aial ē sēsi
 bile qz̃ ans̃ ē vez̃ z̃ cōis̃ fl̃z̃. Et pp̃ h̃ sol
 uit istantia magri cū arguit qz̃ nō seqt̃
 tm̃ suba nō est accēs. g̃ tm̃ aliqd̃ nō est
 accēs qz̃ ans̃ ē vez̃ z̃ cōis̃ falsum vt p̃z̃
 p̃ exponētes. qz̃ nō arguit ĩ regulā qz̃ n̄
 arguitur affirmatiue. S̃str cū arguit qz̃
 nō seqtur tm̃ corp' nō ē indiuisibile. g̃
 tm̃ s̃ba nō ē indiuisibilis qz̃ ans̃ ē vez̃ z̃
 cōis̃ falsū vt p̃z̃ p̃ exponētes. de ante p̃z̃
 de cōite p̃bat qz̃ 2. exponēs ē fl̃a. i. qd̃
 lz̃ nō s̃ba ē indiuisibile nā albedo i pari
 ete ē nō s̃o a z̃ tm̃ nō ē indiuisibilis qz̃ est
 extēsa ad extēsiōes pietis. D̃r qz̃ n̄ argui
 tur ĩ regulā qz̃ nō arguit affirmatiue.
 Hoc dicit̃ ē de irētiōe magri ĩ cōntia
 cū sup̃oortatiōe tm̃ d̃r qz̃ i' ē optia cōntia
 tm̃ corp' nō ē diuisibile. g̃ tm̃ s̃ba nō est
 diuisibilis qz̃ exponētes cōntis̃ sunt h̃e
 vt p̃z̃ itelligētī. 4. rōne toti' extremi

gula ratōne partis non valet consequē
 tia. vñ nō seqt̃ tm̃. appares̃ asinus cur
 rit ergo tantum aliquis asinus currit
 posito. n. qz̃ fortes appareat asinus qz̃
 currat. ē ans̃ vez̃ z̃ cōis̃ fl̃z̃. 5. altero ex
 tremo nō variato qz̃ nō seqt̃ tm̃ hō cur
 rit. g̃ tm̃ aial mouet. 6. i sup̃pōe p̃sona
 li qz̃ nō seqt̃ tm̃ hō ē spēs specialissima
 ad forte z̃ platonē. g̃ tm̃ aial ē spēs spā
 lissima ad sol. z̃ platonē qz̃ ans̃ ē vez̃ z̃
 cōis̃ falsum 7. cōntia ē boa s̃pa signite p̃
 cise ex cōpositiōe suaz̃ p̃tūz̃ p̃cise p̃ma
 rie signifiū pp̃ subordinatiōes z̃ variatiō
 ne signifiōis vt dictū est sepe. 4. nō
 idiget limitatiōib' ex q̃ cōntia nō valet
 formatr̃ n̄z̃ de forma qz̃ arguit a sup̃io
 ri ad suū inferi' affirmatiue z̃ distribu
 tiue qz̃ nō valet vt dictū ē in 3. c. Et at
 cū me' debito bene valet.

A termino stāte cōfute tm̃ vt d̃termi
 nate ad eundē stātem distributiue non
 valz̃ cōna. A termino stante distribu
 tiue ad eundem stantem d̃termiate cō
 sequētia est bona: A termino stante cō
 fute tantuz̃ ad eundē stāte d̃efinate re
 spectu eiuudem s̃incat̃ d̃egozematiōis n̄
 valet cōna. Iste regule ex dicti' patent in
 terminus p̃scrutanti.

Qnende sunt regule p̃tinetiū
 atz̃ imp̃tinentiū terminozū r̃c.

Quarum p̃ria est ab affirmati
 ua vnus disperati ad negatiuam alteri
 us est bonum argumentum. Ecōtra qn̄
 cūqz̃ sunt due p̃p̃ositiones quaz̃ sub
 secta z̃ predicata conuertuntur manen
 te cōsimili denominatione ab vna ad
 reliquam est bona consequētia ab vno
 cōuētibill ad reliquū ē boa cōnar̃ cō.
 Ab vno cōrelatiuozum ad reliquuz̃ p̃
 positiōib' existētibz̃ de 2. adiacete ē
 bona cōntia. A termino p̃riatiuo ad ter
 minū infinitum est bona consequētia
 z̃ non econtra. Ab affirmatiua de pre
 dicato infinito vel p̃riatiuo ad negati
 uū de p̃to finito est bona consequētia
 econtra non. A negatiua de predicato i

b

finito ad negatiuam de predicato ifinito cũ debito medio est bona fequentia.

Pro intellectu haruz regularum faciam duo. p^o declarabo terminos pertinentes & impertinentes. Secundo limitabo regulam. Primo igitur aduerte q^d terminorum quidam sunt pertinentes & quidam impertinentes. Impertinentes sunt illi quoz vnus pot^{est} idiffereñter affirmari & negari de altero supposito ñ corrupto vt albu^m & ho^m & similit. Pertinētes vero sūt duplices. q^{ia} vt sūt pertinentes dispati^t & prinētes seq^{la}. Pertinentes disperati sunt illi quozum nullus potest vere affirmari de altero: vt homo & asinus. Pertinentes sequela sunt illi ex quozum vno sequitur alter vel propositio in qua ponitur vnus illorum est illatiua propositionis in qua po

nitur alius. Et hi sunt duplices quia vt ex vno sequitur aliud & eo^o. vel ex vno sequitur aliud & non eo^o. Si prio^r mo^o est dupliciter. quia si ex vno sequitur aliud & contra. vel est respectu cuiuscunq^{ue} verbi. & sic dicuntur conuertibiles simpliciter vel respectu huius verbi est tantum de secundo adiacēte. & sic dicuntur termini correlatiui. Si vero secundo modo. s. q^{ia} ex vno sequitur aliud. & non eo^o ad huc est dupliciter aut ē respectu huius verbi est de secundo adiacente & sic termin^{us} a quo non conuertitur subsistendi consequentia dicitur prio^r & alter posterior. vel est respectu cuiuscunq^{ue} verbi: & sic terminus inferēs dicitur inferior. illatus vero superior. Et vt has distōes recte discernē posse in margie feci arbozem. q^{ue} tibi declarat.

Termini

Impertinentes

Pertinentes

Disperati

Sequela

Mutuo

Non mutuo

Conuertibiles

Relatiui

Prio^r posterior

Sup^{er} inferius.

Prima regula

.7. limitationes requirit. Prima Ab affirmatiua vni^{us} disperati simpliciter

sumpti sine determinatione. quia non
 sequitur. tu contingenter es homo. \bar{g} cō-
 tingenter non es asinus quā antecēdes ē
 verum r̄ cōns falsum. qz ex illo sequit̄ qz
 tu posses esse asinus: pro quo scias qz p
 positio exponēda rōe huius termini cō-
 tingenter ē exponenda p oppositas q̄li-
 tates vt cōtingēter tu curris sic exponi-
 tur. tu curris r̄ pōt eē qz tu nō curris. s̄z
 illa cōtingenter tu non curris exponit̄
 sic. tu n̄ curri r̄ potest eē qz tu curras. r̄
 sic de singulis. ideo si contingēter tu nō
 es asinus sequitur formaliter qz potes eē
 asinus. 2^a ad negatiuam alteri⁹ simplr
 sumpti pp idē. 3^a ppositiōib⁹ signib⁹
 ex cōpositiōe suoz terminoz p̄ci⁹ p̄ma-
 rie signitū pp subordinatiōē r̄ variatō-
 nē signiōis. 4^a a pte p̄dicati qz a par-
 te subiecti nō valet. vt hō ē aial. \bar{g} asin⁹
 non ē aial. 5^a subiectis vniformiter sup-
 ponētibus qz nō sequitur aial currit. \bar{g}
 nullum aial quiescit. 6^a in finis discre-
 tis. qz in terminis cōibus nō sequitur sim-
 p̄r. vt sic arguendo. ille de⁹ ē pater. \bar{g} il-
 le deus non ē filius. certum ē qz nō seq-
 tur qz ille finis d̄s ē tanqz communis
 tribus suppositis diuinis. S̄m̄r nō seq-
 tur. hō ē cōmunis sor. \bar{g} non ē platōi. s̄z i
 talibus t̄minis discretis seq̄r modificā-
 do negatiuā alteri⁹ dispati. sequitur. n.
 i⁹ deus ē pater. \bar{g} ille de⁹ aliquo modo
 non ē filius. Similr sequitur homo cōis
 ē sor. \bar{g} hō aliquo mō nō ē cōis platoni.
 r̄ hoc ē vez. qz hō cōis lz sit sor. r̄ plato
 non tamē eo modo quo ē sor. ē plato: s̄z
 sicut nō ē plato. 7^a r̄ simplr de p̄nti de
 p̄terito r̄ de futuro. qz nō sequit̄ abso-
 lute. tu fuisti albus. \bar{g} tu nō fuisti niger.
 tu eris albus ergo tu non eris niger. s̄z
 bñ sequitur limitate tu fuisti alb⁹. \bar{g} aliqñ
 tu nō fuisti niger. Similr tu eris albus
 \bar{g} aliqñ tu non eris niger r̄ nō e⁹ qz ex
 pura negatiua nō sequitur affirmatiua.
 Et pp hoc pz ad instantiā magistri cuz
 arguit qz nō sequitur brunellus ē asinus.

\bar{g} brunellus ē risibilis tenēdo ll risibilis
 in genitiuo qz aīis ē vez r̄ cōns falsū. Di-
 citur. n. qz risibilis i genitiuo r̄ asin⁹ nō
 sūt termini dispati. sed bene in nomina-
 tiuo. 2ª regula. 5. requirit limitatōes. p^a
 qñ subiecta r̄ p̄dicata r̄ copule ouertū-
 tur quo ad primaria signa. p̄pca nō seq-
 tur hō ē aial. \bar{g} hō ē hō quīs hō cōuer-
 tat̄ cum aial i signō sc̄dario cū ad hoī-
 nē sequat̄ formaī r̄ v̄tuaī aial. nō tñ
 in signō p̄ncipali ouertūtur. 2^a r̄ quo
 ad modos signi. propterea nō sequitur.
 tum es homo. \bar{g} tu es hoies. qz lz homo
 hoies hoīs hēant idē significatiōē tñ nō
 significant eodem mō. qz hō sign⁹ p̄ mōz
 vni⁹ r̄ p̄ mōz p̄ncipij. hoies v̄o p̄ mōm
 plur̄tum vel p̄ mōz p̄ncipij. sed hoīs si-
 gnificat p̄ mōz vni⁹ r̄ p̄ mōz termini vt
 cui⁹. p̄pterea nō sequitur. tu es aliquo⁹. \bar{g}
 tu es oī. r̄ qualit̄cūqz qz aliquo⁹ lz oīm
 modū significet nō tñ oīm modū oī⁹ si-
 gnificat s̄z per mōz vt a quo. qz lialiquo
 oīm mōz sign⁹ p̄titiue r̄ diuisiue. s̄z li oī⁹
 significat distributiue affirmatiue. hec
 est grammatica speculatiua intelligun-
 tur. Tertia manente simili deno-
 minatione propositionumqz sint eius-
 dem qualitat̄ r̄ quantitatis. propterea
 non sequitur. homo currit. ergo nō cur-
 rit homo. homo currit. ergo tantum
 homo currit. Quarta v̄traqz propo-
 sitione significante precise ex composi-
 tione suoz terminoz precise pri-
 marie significantium propter subordi-
 nationem r̄ variationem significatio-
 nis: Quinta vniformiter supponen-
 tium. propterea soluitur instantia ma-
 gistri. quia non sequitur quilibz homo
 est vnus homo. ergo omnis homo est
 vnus homo. quia li homo a parte subie-
 cti latius supponit in secunda q̄ in pri-
 ma. Dicit tamen magister qz ista non cō-
 uertūtur proprie licet tamē sint similia
 Dis̄t̄t̄ suat̄ ab vna ad reliquā valet cō-
 sequētia tā affirmatiue quas negatiue.

Contra banc regulam facit argum^o
 Strodus qz nō seqtur. tu q nō es asin^o
 es hō. ḡ tu q es asin^o nō es hō. añs ē ve-
 rū r 2^ois falsū. p3 qz suū ḡdictoriū ē fal-
 sū. p3 qz illa seqt tu es asin^o. Ad hoc dat
 duas rñsiones. p^o dicit q ambe sūt &e
 p^o. n. ē affirmatiā q sūt copulatiue te nī
 eē asinū r te esse hōiez. 2° hō cū sit ne-
 gatiua sūt opposit^o copulatiue affir-
 matiue correspondētī r sūt diuīctiue
 q tu nō es asin^o: vt q tu nō es hō iō am-
 be &e sunt. vñ ille ḡdicūt. tu q es asin^o
 es hō. tu q es asin^o nō es hō. p^o sūt co-
 pulatiue 2° di^o opposit^o. Similr ille
 ḡdicūt. tu q nī es asin^o es hō. r tu q es asi-
 n^o nī es hō p^o sūt copulatiue. 2° hō di^o op-
 posit^o. Et sic p3 rñsio fm banc opinto-
 nē q pulchra est. qz 2^oia ē bona. Alia rñ-
 sio quā seqt Strodus ē distinguēda an
 negatiō i p^o ppositiōe cadit s totā opōz
 vel s partē. Si s totā negat 2^oia. qz nō
 fuaat vtrobiz eadē q̄litas. si hō cadit s
 2^oia opōez cedit 2^oia s3 negat añs sic
 r 2^ois. nec tūc dat ḡdic^o p ablatōez ne-
 gatōis pposite s3 p additiōez alteri^o de
 nouo 3° regula tres requit limitatiōes.
 p̄ia ab vno quertibili ad reliquū rōne
 toti^o extremi. qz rōne ptis nō seqt vt ḡ-
 dic^o a ē vez. ḡ ḡdictoriū ḡdictoriū a ē
 vez dato q a sit illa hō ē asinus. añs ē
 vez r 2^ois falsum. qz nihil ē ḡdictoriū
 ḡdictoriū a nisi a. lz ḡdic^o quertat cū li
 ḡdic^o ḡdictoriū nō tñ addēdo li a. r sic
 soluit instātia magri. qz nō seqt. sortez
 scis eē hōiez. ḡ sortē scis eē risibiles. qz
 posito q nescias q sit passio sortis. im-
 mo credas q risibile sit passio brunelli.
 añs ē vez r 2^ois falsum. Dīcēdū q licet
 li hōiez r li risibile quertātur: nō tamē
 sciens eē hōiez r sciēs eē risibile quert-
 untur q sūt p̄dicata. 2° 2^oia sūgnē p
 cise cōpōsitione suoz terminoz p̄ctie
 p̄marie sūgnētū pp subordinatiōez r
 variatōez sūgnētū. qz nō valz glz hō ē iniust^o. ḡ ois
 hō ē nō iust^o. r pp hō soluit instātia ma-
 gistri cū arguit. a tps fuit ifinitū. ḡ a tē
 p^o fuit nō finitū ponēdo q a tps fuerit
 p̄teritū ifinitū t̄nariū ad istās p̄sens.
 añs ē vez r 2^ois falsum. Similiter cuz
 arguit. linea ē idiuisibilis. ḡ linea ē nō

currit quia latius supponit risibile q̄
 homo. Istis autem fueris est bona con-
 sequentia tam formaliter q̄ de forma.

4ª regula. 4. requit limitaciones. p^o
 ab v^o correla^o ad reliquum correlatiuū
 totale. r sic soluitur instantia magistrī
 quia non valet pater est ergo filius est.
 quia stat q sit pater r non habeat filiū
 sed fillam. Similiter non valet filius ē
 ergo pater est. quia stat q sit filius r nī
 habeat patrem sed matrem Et causa ē
 quia pater vel mater est v^o correlatiuū
 totale filius vel filla aliud correlatiuū
 totale. non autem pater correlatiuū to-
 tale nec filius. Et si non placet sibi hec
 prima limitatio dicas q pater r filius nī
 sunt correlatiua sed bene pater vel ma-
 ter filius vel filla. 2^a cum verbo sub-
 stantiuo de 2° adiacente. quia non seqt
 pater est barbatus. ergo filius est bar-
 batus pater currit. ergo filius currit.

3^a de presentī quia nonsequitur pa-
 ter fuit. ergo filius fuit pater erit. ergo
 filius erit. Quarta propositionibus
 significatib^o ex oppositōe suoz t̄minoz
 p̄ctie primarie significatiū. cōsequē-
 tia ē bona propter subordinatiōez r va-
 riationē significatiōis. 5ª regula qua
 tuoz requit limitatiōes. p̄ima a t̄no p̄-
 uatiuo ad terminū ifinitū ppositiōibus
 ex̄t̄ibus affirmatiuis. qz i negatiuis nī
 seqt. vñ nō valet lapis nō ē iniust^o. ḡ la-
 pis nō ē nō iust^o. añs ē vez r 2^ois falsū.

2^a nō facta alia variatiōe t̄minoz qz
 nō seqt fortes ē iniustus. ḡ plato ē non
 iustus qz variatū ē subm. 3^a 2^oia ē bōa
 ipa sūgnē ex opōe suoz t̄minoz p̄ctie p̄-
 marie sūgnētū pp subordinatiōez r vari-
 atōez sūgnētū. 4ª vniformiter suppo-
 nētū. qz nō valz glz hō ē iniust^o. ḡ ois
 hō ē nō iust^o. r pp hō soluit instātia ma-
 gistri cū arguit. a tps fuit ifinitū. ḡ a tē
 p^o fuit nō finitū ponēdo q a tps fuerit
 p̄teritū ifinitū t̄nariū ad istās p̄sens.
 añs ē vez r 2^ois falsum. Similiter cuz
 arguit. linea ē idiuisibilis. ḡ linea ē nō

diuisibilis. antecedens est verum cum
 non habeat latitudinem et profundita-
 tem. et tamen ens est falsum: quia est di-
 uisibilis secundum longitudinem. Dicitur. n. q. i
 finitus et indiuisibile non sunt termini
 priuatiui. quia non dicunt defectum cum
 conueniant deo quare non mix est. si a. ta-
 lis ens vs. Sexta regula. 4. limitatio
 nes requirit prima q. affirmatiua de p.
 dicato infinito vel priuato totali et p.
 pter hoc non valet animal significat non
 hominem ergo animal non significat ho-
 minem. 2. cum verbo de presenti. et sic
 soluitur instantia magistri. quia non se-
 quitur tu fuisti non albus. ergo tu non
 fuisti albus. posito enim q. heri fueris
 albus et pridie niger. ens est verum et ens
 falsum. sed oportet arguere cum deter-
 minatione in illis de preterito et de fu-
 turo ut si tu fuisti albus. 3. in termi-
 nis rectis quia in obliquis non tenet re-
 gula. unde non sequitur asinus est non sortis. q.
 asinus non est sortis ens est verum et ens
 falsum posito q. ois asinus est si ta sortis q.
 platonis. Similiter non sequitur sortis est non
 asinus. q. sortis non est asinus posito. n. q. sor-
 tes habeat asinum et equum ens est verum
 et consequens falsum. 4. ad negatiuas
 de predicato finito propositionibus signifi-
 cantibus precise ex compositione suorum ter-
 minorum precise primarie significantium
 propter subordinacionem et variacionem
 significationis. 5. uniformiter supponendum
 quod non sequitur quilibet homo est non
 asinus. ergo omnis homo non est asinus.

Septima regula tres requirit limita-
 tiones prima a negatiua de predicato fini-
 to. ad affirmatiuam de predicato infini-
 to cum debito medio et propter hoc soluitur
 instantia magistri quod non sequitur sor-
 tes non est asinus et sortes est q. sortes est
 non asinus cum ens sit verum et ens falsum
 posito q. sortes nihil habeat quod non argu-
 it cum debito medio quod esse sortes
 est aliquid. Similiter non valet asinus non est
 sortes. et asinus est. ergo asinus est non sortes.

cum ens sit verum et consequens falsum
 dato q. nullus asinus sit alicuius quia
 illud non est debitum medium sed debet
 esse tale asinus est alicuius quod repu-
 gnat casui. Secunda consequentia est bo-
 na ipsa significante ex compositione su-
 orum terminorum precise primarie si-
 gnificantium propter subordinacionem
 et variacionem significationis ut sepe
 dictum est 3. uniformiter supponendum
 ideo non sequitur berta non est aliquis
 homo et berta est ergo berta est non ho-
 mo sed bene sequitur. ergo berta est non
 aliquis homo.

Respondenter. Ad predicta
 alie regule inferuntur que sunt
 decem. Quarum prima ab omnibus
 exponentibus simul sumptis ad exposi-
 tam ex bona consequentia et e contra.

Ab omni exponibili ad quamlibet
 suarum exponentium consequentia est
 bona sed non e contra. Ex cuiuslibet
 exponentis contradictorio sequitur con-
 tradictorium expositi sed non e contra.

A resolutibus ad resolutum est bo-
 na consequentia sed non e contra.

Ab officiantibus ad officiatum est bo-
 na consequentia sed non e conuerso.

A descriptione ad descriptam est bo-
 na consequentia et e conuerso.

A sensu composito ad sensum diuisum
 non valet consequentia et e contra.

Ab vna causa veritatis ad propositionem
 habentem illam causam est bona conse-
 quentia et non e conuerso. Ab actiua ad
 passiuam est bona consequentia et e contra.

Ab 3. adiacente ad 2. adiacentes affirma-
 tiue et sine fine distrabere est bona ens.
 Non quod in 6. primis et octaua vna conditio
 sufficit. scilicet ens signat: p. c. ex parte suorum
 p. c. partium primarie signatius pp subor-
 dinacionem et variacionem significationis. et pp h
 p. ad istantiam magistri 3. illas. Ad istantiam
 magistri 3. p. quod arguit quod non sequitur
 berta non est aliquis quod talis currat. q. q.
 lili berta currat quod posito quod non sunt i mun-
 b 3

do nisi homines albi quorum aliqui currant aliqui sedeant. ans est vez z ois falsum. Dī q̄ oia nō valet qz 2^a exponēs nō ē i^a affigta sed i^a z nihil ē aliq̄lis homo qn illud currat. Similr cū arguit qz nō seq̄t aliquat^o hō currit z nō est aliquat^o hō qn illud tāt^o currat. ḡ quātuslz hō currit qz posito qz glibz homo sit pedalis quantitatis z aliqs currat z aliqs sedeat. ans est vez z ois falsū Dī sitr qz oia nō valet qz 2^a exponēs non ē i^a affigta sz i^a z nihil est aliquātus hō qn illud currat. Et ad istantiā cōtra 2^a regulā cū arguit qz non seq̄tur tu icipis eē alb^o igit tu es albus z nō imediate ante istās p̄sens fuisti albus qz p̄sōto qz non sis alb^o sed imediate p^o istans p̄sens tu eris albus ē ans vez z ois falsuz vt pz Dī qz oia nō valet qz i^a verba incipit z definit nō pp̄te exponit sed hnt duas cas^o vitat^o a quaz q̄lz ad p̄p̄es hntē illas est bona oia z nō cō. Similr si arguat i^a oia nō valet tm̄ nō ois hō ē animal. ḡ non omnis hō est aial z arguitur p̄ regulā. tenet cōsequētia z assūptū probat quia ans ē vez. z ois falsum qz ans sit vez pbat oē aial est nō ois hō. ḡ tm̄ nō ois hō ē aial. tenz oia ab vli ad suaz exclusiuam de finis trāspōsitis z ans ē vez vt pz ḡ z ois. qz ans p^o oitē sit verum pbat qz cōtradī^o ē vez. s. ois hō ē aial. Dī pcedēdo oiam sed negādo ans ad p̄batōnē negat oia qz i^a nō est exclusiua illius vli sz i^a tm̄ es nō ois hō ē aial q̄ ē xa. z si dī q̄ ē vli illius exclusiue tm̄ nō ois hō ē aial. Dī qz n̄ hz vlez qz ē negatiua. Ad istantiā 3^a regulā 3^a cū arguit qz n̄ sequit tu es aial. ḡ tu nō differs ab aiali qz ans ē verū vt patz z ois flz qz dī^o ē verum. s. tu differs ab aiali qd̄ probatur tu dīrs ab aiali quod est asin^o ergo tu differs ab aiali z illud ē asinus. tunc vltra ḡ tu dīrs ab aiali tenz oia a copulatiua ad alterā p̄tē z ans est verum ḡ ois. Dī qz oia ē bona z negat qz ois sit falsū imo dīc^o ē falsū z negatur illa oitia tu dīrs ab aiali qd̄ ē asinus

ergo tu differs ab animalī z illud ē asin^o qz relatiuū dēfīnatuū p̄ fig^o cōfusiū nō sp̄ est sic resolubile qz non seq̄tur tu es ois homo qz est in a domo. ḡ tu es omnis homo z ille est in a domo. omnis homo qui currit mouetur. ergo omnis homo currit z ille mouetur. Ad instātiā cōtra quartā regulā cū arguit qz nō sequitur hoc non est homo demonstra to asino z hō est aial si ē rudibile ḡ aial si est rudibile non est homo qz ans est verum z ois falsū p̄batur qz suū cōtradīc^o nō est vez. s. omne aial si ē rudibile ē homo vt pz p̄ exponēs aliq̄d aial si ē rudibile ē hō. z nullū est animal qn illud si est rudibile non sit homo. Dī qz oitia sit bona z consequēs ē verum sic z ans. z negat qz cōtradictōriū oitis sit verum. Ad probatōez dī qz nō bñ est affigta 2ª exponēs sed d̄z eē illa: z nihil ē tale si est rudibile qn illud sit hō. z hoc est falsū. qz contradictōriū ē vez. s. aliquid est animal si est rudibile qz n̄ est homo puta asinus. Et ad instātiā cōtra 5ª regulam cū arguit bec^o sequentiā nō valet. bec^o p̄positio ē necessāria aial est homo que adequate significat animal esse hominem igitur animal eē hominem est necessārium. qz antecedēs est verum vt pz z consequens falsuz al esse hominem est impossibile. igitur falsum est qz aial esse hominem sit necessāriuz oia bona z ans probatur hoc esse hominem est impossibile demonstrando asinū. z hoc est animal. ergo animal esse hominem est impossibile. tenet consequentiā ab inferiori ad suam superi^o affirmatiue sine impedimēto. Dicit cōcedo p̄imam cōsequētiā z antecedens z cōsequens z nego qz aial eē boiez sit i^a possibile. z ad p̄batōez nego oiaz. z ad relatiuū dī qz non arguit rōne totū ex tremi. 2^a qz arguit cū ipedimēto qz h̄tm possibile imobilitat illū terminum aial vñ. vt dictum ē i vna regula oiarū ab inferiori ad suū sup^o imobilitat non va

let consequentia. Et si instares q̄ arguitur a resoluentibus ad resolutā negat hoc. q̄: hoc propō hominē eē aīal est im possibile non est resoluibiliter t̄ officia biliter probāda. Et ad instātia d̄ 6re regulam cū arguit q̄ illa cōnā nō valet. tu intelligis hoīem. q̄ tu intelligis aliqd sub rōne qua ē hō. quia posito q̄ vnā hēas intellectiōnē de hoīe nisi simplicē. tunc aīas est verum vt p̄s r̄ consequens falsum probatur quia omnis rō hominis ē diffinitio sed nō itelligis aliqd sub rōne diffinitiois: quia nullaz habes diffinitioē in mente vt suppositio in casu ergo r̄c. Dicitur q̄ cōsequētia fuit bona r̄ conceditur consequens sicut antecēdēs cū dicitur. omnis ratio hominis est diffinitio ipsius. nego quoniam rō ipsius est denominatio seu illud per quod fit denominatio. homo nāq̄ ab humanitate denominatur. ideo humanitas rō ipsius d̄r. r̄ hec est illa ratio sub qua itelligis hominem. 7re r̄c tres requiritur imitationes. primo a sensu composito ad sensū diuisū vel eē non infinis discretis q̄ i t̄inis discreti bene valz. vt possibile est te currere. ergo tu potes currē. possibile est antixpm esse. ergo antixps possibile est esse. Non in terminis simplicibus sine impedimento alterius signi q̄ in terminis simplicibus sine impedimēto alicuius signi d̄ v̄z. q̄ bene sequitur possibile est hominem esse animal. ergo hominem possibile est esse animal. si ar arguatur cum limitatione signi aut in terminis compositis non v̄z. vnde non sequitur omne animal esse est nec^o. ergo omne animal necessariū est esse. aīa tua nec^o est. q̄ nec^o anima tua est. albus potest esse nigrum. q̄ possibile ē album esse nigrum. 3^a cōnā est bona ipsa siḡnate ex cōpōe suoz terminoz p̄cise primarie significantium pp̄ subordinatōez r̄ variationem siḡtionis. Et propter hoc ps ad instātia magistri cū arguit. tu potes currere. q̄ possibile est te currere. r̄

eō^o possibile est antichristum eē. q̄ antixpm possibile est esse. Dicit. n. q̄ in terminis discretis r̄ simplicibus sine impedimēto alicuius signi est bona d̄. in aliis vero non. r̄ illud non est cōtra regulam. r̄ ad replicam cū magister probat illā cōnā esse bonā albū pōt esse nigrum q̄ possibile ē albus eē nigrū q̄ sequit̄ album pōt eē nigrum. q̄ album est potēs esse nigrū. tunc vltra. ergo ē ens nigrū t̄ cōnā quia potens esse r̄ ens ouertunt tunc vltra. q̄ album est nigrum. r̄ vltra q̄ possibile est album esse nigrum. t̄ d̄. q̄ omnis ppō de presēti infert vna aliā de possibili de sensu cōpōito. q̄ a p^o ad vltimū v̄z d̄ album. potest eē nigrū. q̄ possibile est albū esse nigrum. dicitur q̄ illa d̄ non v̄z album ē potens esse nigrū. Ad probationem dicitur q̄ licens r̄ potēs esse mātr ouertūtur. n̄ tamē hoc totum ē nigrū r̄ potēs esse nigrum ouertūtur. ideo a ouertibile ad cōuertibile nō ratione totius extremi nō v̄z d̄. Et dico vltērius q̄ potēs esse nominatr̄ sūptū nō cōuertitur cum liēs. quia antixps est potēs esse r̄ tamē nō est ens. r̄ i proposito sumū potēs eē p̄cipialiter. ideo nō valet. Et ad instātia cōtra octauam regulam cum arguit q̄ nō valet i^a consequētia a propositio est vera. r̄ immediatē aī instās presēs nō fuit vera. q̄ propositio icipit esse vera q̄ posito q̄ a ppō i omni parte p̄portioibili ipari hore p̄terite fuerit v̄a. r̄ i omni pari fuerit falsa r̄ sic nūc vera r̄ scim^o i instāti emi nāti illā. hōrā tūc aīas est verum r̄ cōns falsum. q̄ aīas sit verū p̄ prima pte p̄s. p̄ 2^a pbat q̄ a imediātē aī hoc fuit falsum. ergo immediatē ante hoc non fuit verum. d̄ tenet antecēdēs. pbat ante hoc fuit aliqua pars par. sed quando cunq̄ fuit aliqua pars par a fuit falsus. ergo immediatē ante hoc fuit falsus. q̄ consequens principale sit falsum probatur. quia a nunc est verum. r̄ immediatē ante hoc instans fuit verum.

q: immediate ante hoc fuit aliqua pars
 ipar. g̃ a nō incipit eē vez. dī q̃ a incipit
 eē vez. r ad arg^m nego primā cōnam fa/
 ctā qm̄ nō recte accipiūtur cause x̄lta/
 tis s̄ sunt ille. a nunc ē vez. r nō imedi/
 te an̄ instās presēs fuit vez. r hoc ē fal/
 sum pp̄ veritate sul̄ dīctorij. s. imedia/
 te an̄ instās presēs a fuit verū. r cedun/
 tur ista simul imediate an̄ instās presēs
 a fuit verū r imediate an̄ instās presēs
 a nō fuit vez. nō tamen cōcedit cū p̄l/
 ma r nō imediate an̄ instās presēs a fu/
 it vez. 9^a regula duas requirit limitati/
 ones. p^a ab actia ad passiuam r es^a ē bo/
 na cōna ipsa signante p̄cise ex cōpōe suozū
 tinozū p̄cise p̄marie signatiū pp̄ sb̄odiati/
 onē r variationē signatiōis. 2^a r vnifor/
 miter supponētū. r pp̄ h̄ soluit istantia
 maḡi. q: non vz. p̄mitto tibi denariū
 g̃ denari⁹ p̄mittit̄ a me tibi. q: vbi pro/
 mittā tibi denariū in cōfuso r nullū de/
 nariū tibi p̄mittā ē ans vez. r cōns falsū
 s̄lr nō sequit̄. qlz hō videt aliquē boiez
 g̃ aliq̄ hō v̄r a quolz boie. q: posito q̃
 qlibet hō videat p̄cise seipsum. ans ē
 vez. r cōns falsum. dī. n. q̃ non valet qz
 termini n̄ supponūt eodē mō. s̄ in acti/
 ua ll̄ denariū suppōit cōfuse tm̄. i passiuā
 hō dēfinate. s̄ sic d̄z dicē. a me tibi pro/
 mittit̄ denari⁹. s̄lr i alia li boiez i acti/
 ua stat cōfuse tm̄. in passiuā hō dēfina/
 te. s̄ d̄z dici sic a quolz boie v̄r aliq̄ hō
 r^a regula. 5. limitatiōes regrit p^a a 3^a ad
 iacētē ad 2^a adiacens affirmatiue qz ne/
 gatiue n̄ seq̄ null⁹ hō ē currens g̃ n̄lus
 hō est. 2^a sine tino distrabēte. v̄n̄ tinus
 distrabēs siue distract⁹ dī t̄in⁹ amplia/
 tiū⁹ r tinus transcēdēs r qcūq̄ pōt idif/
 ferēt̄ affirmari tā de eo q̃ ē q̃ d̄eo q̃
 nō ē ex^m p̄mi. iō nō seq̄ l⁹ hō est mortu/
 us. g̃ iste hō est. similt̄ nō seq̄. Cesar est
 op̄iabilis. g̃ cesar ē. ex^m sc̄bi. ideo nō seq̄
 tur rosa ē ens. g̃ rosa ē. similt̄ ens in pō
 est ens. g̃ ens in pō ē. ex^m t̄li. p̄uato est
 p̄lin⁹. g̃ p̄uato ē. similt̄ nomē p̄teritū
 est t̄inus. g̃ nomē p̄teritū est. 3^a aditio ē

bona ipsa significante ex compositione
 suozū terminozū p̄cl⁹ p̄marie signatiū pp̄
 subordinatiōe r variatōez signatiōis. 4^a
 vniformiter supponētū. iō soluit ista/
 tia maḡi cbi^a ē terminus. g̃ chimera ē.
 5^a ex exclusiuas. r pp̄ hoc soluit ista/
 tia maḡi cū arguit qz nō sequit̄ tm̄ hō
 ē risibilis g̃ tm̄ homo ē. qz ans ē vez. r
 cōns falsum. dī. n. q̃ nō valet in exclusi/
 uis. qz arguit ip̄licite ab inferiori ad sup̄
 superius cōfuse distributie. nā cū dī. tm̄
 li hō ē in li est includit̄ ens qd̄ est suoz
 p̄ticipuz quod stat distributiue ratione
 dictionis exclusiue.

Ultimo de propōib⁹ ipotheticel
 est dicēdū mō p̄tiori regulas af/
 ferēdo q̄z ē vt p̄3. A coplatia
 affirmatiua ad alterā ei⁹ p̄tē p̄ncipalē
 cōna ē bona r nō es^a nisi gr̄a mē. Regla
 annexa a to⁹ copulato ad alterā ei⁹ p̄tē
 cōna ē bona. A p̄te distributiue ad to/
 tā disiuctiua ē bo^a cōna r nō es^a nisi gr̄a
 mē. Regla annexa a p̄te disiucti ad to/
 tū disiuctū cōna ē bona. A dis^a affirmati/
 ua cum destructōe vni⁹ p̄tis ad alterāz
 p̄tē cōna ē bo^a A copulatiua affirmatiua
 ad disiuctiua affirmatiua factā de p̄ti/
 bus oppositis ē bōa c^a A d̄ditionali af/
 firmatiua cū pōne antiōis ad pōne cōntis
 cōna ē bona. A cōditōali affirmatiua cū
 destructōe cōnti ad d̄dic^a anti⁹ ē cōna bōa

Prima regula. 5. limitatiōes requi/
 rit. p^a a copulatiua affirmatiua quā
 a negatiua nō valet. v̄ndē non sequitur
 non tu es homo r tu es asinus. ergo tu
 es asinus dato q̃ ll̄ non cadat s̄ totum.

2^a ipotheticē p̄babilis. qz non sequi/
 tur impossibilit̄er. tu es r tu non es. er/
 go tu non es dato q̃ aduerbium deter/
 minet totum. 3^a ad quamlibet partē
 p̄ncipalem v̄l sibi p̄portionabilez. qz
 non sequitur tu es homo r tu es asinus
 ergo tu es asinus. dicitur p̄portiona/
 bilem quia in terminis relatiuis p̄pter
 dependentiam non potest fieri sequē/
 tia ad partem relatiui. qz non esset con-

sequens cum propositio non esset Intel-
ligibilis. vnde non sequitur. aliquis ho-
mo currit. et pro. est ille. ergo plato cur-
rit. sed bene sequitur sibi proportionabi-
le. ergo plato est aliquis homo current

4^a consequentia est bona ipsa signi-
ficante ex compositione suarum parti-
um precise primarie significantium per
subordinationes et variationem sigelo-
nis. et est non valet nisi de ma. et hoc est
cum fiat copulativa ex partibus princi-
palibus quare vna ascendit ad alias. tunc
a parte antea ad totam copulativa est bo-
na consequentia et formalis. sed non est de so-
ma. vt tu curris. ergo tu curris et tu mo-
ueris. tu es albus. et tu es albus et colo-
ratus. et per se ad instantias magri cum
arguit quod non sequitur aliquid videt for. et
tamen videt plato. et tamen videt pro. quod ante-
cedens est verum. posito quod quilibet eorum
videat pedale et non falsum tenedo li tamen
exclusiue. quod 2^a exponens est falsa. dico
quod li si tamen tenetur relative. in parte sicut
in toto. valet consequentia. si autem ali-
ter non est pars eius. ideo nihil est con-
tra regulam. Regula annexa de co-
pulatione requirit. 4. limitaciones. prima
a copulatione affirmatiua quod a negatiua non
sequitur. vnde non valet non for. et pro
trabunt nauis. et for. trahit nauis. 2^a di-
uisiue tecto. quod si collectiue tenet non va-
let. vnde non sequit. for. et pro et trabunt nauis
et for. trahit nauis. et prope h soluitur in
stantia magistri cum arguit quod non valet for.
et plato sunt numerus binarius. ergo
for. est numerus binarius. similiter for. et pla-
ferunt a lapides. et for. fert a lapide. quod
in istis copulatiua tenetur collectiue. te-
netur aut collectiue quando inest copu-
latiua simul et non diuisiua. aut quando per si-
gnificatiua determinat. diuisiue non
opposito. Tertia ad alteram eius parte
principalem quia non principalem non
valet. Quarta quia consequentia est
bona ipsa significante ex compositione
suarum partium precise primarie signi-

ficantium propter subordinationem et
variationem significationis.

Quarta regula. 4. limitaciones. prima
a parte principali dis. quia non sequitur
asini sunt asini. ergo omnes homines asi-
ni sunt vel boines et asini sunt asini. quod non
arguitur a parte principali: sed a parte
partis principalis. et hoc tenendo quod li vel
sit nota principalis. Secunda ad to-
tam disiunctiuam: quia non sequitur.
deus est. ergo non deus. vel deus est dato quod
li non cadat in totum. Tertia hypotheti-
ce probabilis: quod non sequitur. contingenter
tu es. et contingenter tu es vel tu non es
et dato quod hoc aduerbium determinet to-
tum. et sic cessat instantia magistri 4^a est
bona consequentia formalis ipsa signi-
ficante precise ex compositione suarum
partium precise primarie signitium propter
subordinationes et variationem signitium
vt sepe dictum est: et est non valet nisi de
ma. et hoc est cum sit vna dis. cuius vna
pars principalis ascendit ad reliqua: tunc
a dis. ad partes que est nota: est bona nota
formalis: sed non de forma: vt tu curris vel
tu moueris. et tu moueris: tu es albus vel
tu es coloratus. et tu es coloratus. Re-
 annexa de disiuncto. 4. requirit limitaciones. pri-
ma a parte principali disiuncti. quod a parte non pri-
cipali non valet. ideo non sequitur asini sunt
asini. et asini et boines vel eg sunt asini. 2^a
ad totum disiuncti diuisiue sumptum.
quia collectiue non valet. ideo soluitur
instantia magistri cum arguit quod non se-
quitur tu differs ab asino. ergo tu differs
ab homine vel ab asino. quia antecedens
est verum et consequens falsum. vt pa-
ter per exponentes. similiter non sequi-
tur. asinus est asinus. ergo ille homo vel
asinus est asinus demonstrando homi-
nes: quia tenetur collectiue in omnibus
bis. Ad quod cognoscendum nota quod col-
lectiue sumitur quando determinatur
per signum confusiuum vel discretum
vel relatiuum. exemplum primi. tu dif-
fers a te vel a me. exemplum secundi. ille

homo vel asinus est asinus volendo q̄
 li ille cadat supra totum subiectum &
 exempluz tertij. vt for. qui est homo vel
 asinus est risibilis. diuisiue autē tenet
 quando n̄ illoz tenetur: vt homo vl
 asinus currit tu es hō vel asinus. 3^a af-
 firmatiue q̄ negatiue non valet. ideo n̄
 sequitur asinus est asinus. ergo non asi-
 nus vel homo est asinus. 4^a sine ter-
 mio officabili. quia nō valet ad te cur-
 rere sequitur hominem curre. ergo ad
 te currere vel non currere sequitur ho-
 minem currē. 5^a cōia est bona significā-
 te ex compositione suarum partium p̄-
 cise p̄marie significantium pp subordi-
 nationem & variationē significationis
 econtra vero non valet nisi gratia m̄ae
 sicut in dis^a.

Tertia regula. 6. requirit limitatio-
 nes. prima a dis^a affirmatiua: q̄ a nega-
 tiua non sequitur. vnde non v̄z non tu
 es asinus: vel tu es asinus: sed tu non es
 asinus. ḡ tu es asinus. 2^a ipotbetice pro-
 babilis. q̄ non sequitur nec^a tu es vl tu
 n̄ es: s̄z n̄ nec^a tu es ḡ tu n̄ es dato q̄ li ne-
 cessariū cadat in totum. 3^a cum destru-
 ctione vnus ptis quia alr non valet. s̄o
 non sequitur instantia magistri dicen-
 do tu es asinus vel tu non es asinus. ḡ
 tu es asinus quia nō destruit aliqua ps

4^a principalis q̄ non sequitur. tu es
 homo vel homo est asinus & tu non es
 homo s̄z nullus homo est asinus. ḡ tu n̄
 es homo tenendo q̄ li vel sit nota prin-
 cipalem. 5^a ad alteram partem principa-
 lem. quia si ad partem non principalem
 non valet quia non sequitur. tu es asin^o
 vel tu es homo vel tu non es hō: s̄z tu n̄
 es asinus ergo tu non es homo. 6^a cōia
 est bona ipsa significante p̄cise ex cō-
 positione suarum partium p̄cise prima-
 rie significantium pp subordinationez
 & variationem significationis: vt sepe
 dictum est. 4^a regula. 3. requirit limi-
 tationes. p^a a copulatiua negatiua ipo-
 thetice probabilis: q̄ si esset cathogorice

probabilis non valeret: ideo non sequit-
 tur non nec^a tu es hō & tu sedes. ḡ nec^a
 tu non es vel tu non sedes. q̄ āns est ve-
 rum cum d̄dictoriū sit falsū. & tamē cō-
 sequēs est falsum. q̄ quelz ps principa-
 lis est falsa. 2^a ad disiunctiuaz affirma-
 tiuam factam d̄ partibus oppositis: q̄
 non valet aliter. 3^a cōsequētia est bōa
 ipsa significante p̄cise ex compōe sua
 rū partium p̄cise p̄marie significan-
 tium pp subordinationem & variatōez
 significationis. Similiter a dis^a negati-
 ua ipotbetice p̄babilis q̄ cathogorice p̄-
 babilis nō valet. & sic soluitur instantia
 magistri: q̄ non sequitur. non nec^a tu es
 vel tu sedes. ḡ non nec^a tu non es vel tu
 non sedes. quia antecēdes est veruz cū
 contradictoriū sit falsum: & cōis est fal-
 sum vnde nota q̄ seper datur d̄dictoriū
 uz ipsius copulatiue affirmatiue & dis^a
 affirmatiue per negationem prepositā
 sed non seper datur per copulatiuaz
 affirmatiuam factam de partibus op-
 positis: nisi sint ipotbetice probabilis &
 non cathogorice qualiter sunt iste: 3^a cō-
 sequētia est bona ipsa significāte p̄cise
 ex compositione suarum partium p̄-
 cise p̄marie significantium pp subor-
 dinationem & variationē significationis
 q̄ d̄dictū ē sepe. 5^a regula. 6. limitatōes
 requirit prima a cōditionali affirmatiua:
 q̄ non sequitur a negatiua. non si tu es
 homo tu es asin^o: s̄z tu es homo. ḡ tu es
 asinus. 2^a ipotbetice probabilis: q̄ catho-
 gorice probabilis nō sequitur impossibilis
 ē q̄ tu si asinus si tu sis homo: s̄z tu
 es homo. ḡ tu es asinus dato q̄ li impos-
 sibile cadat supra totum. Et sic p̄z n̄s̄o
 ad instantiam magri. q̄ nō sequit tu es
 aial si tu es hō: sed tu es hō. ḡ nec^a tu es
 aial. vbi li nec^a i p̄ia desinet totū si autē
 d̄tinaret solū illā ptē tu es aial: maior ē
 falsa. 3^a cū pōne sui āntis: q̄ sine pōe nō
 seq̄ si tu curris tu moueris. s̄l̄r cū pōe
 non sui āntis s̄z alieni nō v̄z: v̄n nō se-
 q̄ si tu es papa tu es sacerdos: s̄z tu es

homo ergo tu es sacerdos. Quarta
 principalis expliciti vel impliciti. qz nō se-
 quitur. si tu ridēs tu es let⁹ s; tu es let⁹.
 s; tu ridēs. illud. n. nō ē p̄cipale añs ex-
 plicitū. si r̄ non sequit̄ dicēdo. nisi tu es
 aial tu nō es homo si tu es animal ergo
 tu non es homo quia añs p̄cipale i-
 plicitum ē tu nō es aial pp negationez
 iplicitam i li nisi p si nō. 5ª vel sibi p-
 portioñbilis: qz non seq̄: si añxps eēt al-
 bus anti xps eēt colorat⁹: qz minor 7 2°
 non sūt itelligibiles cū nō sunt oñones
 perfecte: s; sibi p̄portioñbles. s. anti xps
 ē. albus. 6^a ad positionē sui añtis p̄nci-
 palis. qz nō sequitur. si tu ridēs tu ridēs:
 sed tu ridēs s; tu ridēs. 7ª cōsequētia
 est bona ipsa significante p̄cise ex cōpo-
 sitione suarum partū p̄cise primarie si-
 gnificatium pp subordinationez: 7 va-
 riationē significationis: vt sepe dictū ē.
 6^a re^a totidē sgrit limitatiōes. s. a cōdi-
 tōali affirmatiua ip̄o^a probabili cū de-
 structōe sui añtis principalis expliciti l-
 impliciti ad destructiōem antecedentis
 principalis añs significante p̄cise ex cō-
 positione suaz partū p̄cise primarie
 significantū añtis est bona tā formalr
 q̄ de forma. 7 ad instantiam maḡi cuz
 arguit q̄ non sequit̄ negatio si anti xps
 est albus anti xps est colorat⁹ sed anti-
 xps non est colorat⁹. g nec anti xps nō
 est alb⁹ qz antecedēs est vez 7 añs flz.
 d̄ negando añtiam qz solū debz exclu-
 di sub illa anti xps nō est alb⁹ ex quo li
 nec: nō est pars añtis nec añtis 7 ad in-
 stantiam specialē maḡistri cum arguit
 q̄ illa añs non valet si tu es homo nec
 tu es aial sed non necessario tu es ani-
 mal. g tu non es homo qz añs est falsuz
 vt p 7 añcedēs vez. p secūda parte. p 3
 qz contradic^o est falsium p p̄ia p̄e pro-
 batur tu es animal si tu es homo nec.
 g si tu es hō nec tu es animal. tenet cō-
 sequētia a uertibilt ad uertibile. Re-
 spondet maḡister dubitādo an cōsequē-
 tia ualeat an. nō qz distinguit an li nec

sit pars antecedentis vel cōsequentis si
 antecedentis negat consequentiam qz
 non sequitur o^a consequentis. sed de-
 bet sic lumi sed tu non es animal. ergo
 tu non es homo nec: 7 tunc conceditur
 consequentia sed negatur minor: si hō
 sit pars consequētis cōcedo consequē-
 tia sed negatur cōditionalis. qz equiva-
 let huic cōditionali false si tu es homo
 tu es aial nec. Et tunc ad argumētū ne-
 gatur consequentia qz non conuertunt̄
 ille propositiones cum in prima li nec
 sit pars antecedētis in secūda vero sūt
 pars añtis 7 sic p 3 solu^o ad argumētū.

Aduerte tñ q̄ si qd diminute locuti
 sumus in his añtīs diffuse dicem^o s cō-
 sequētias. 7 ad hec diffusi^o in tractatu
 nro quē fecim^o s añas Sistrodi ad quē
 f̄curre si placz. Et sic ē finis hui^o tractat^o.

Qualiter propōes illatue probē-
 tur. Aduerte p^o circa tituluz
 huius tractatus qd d̄ de proba-

tionibus tinoz 7 p^o circa li probatōib^o
 qz pbare ppōez ē x̄itate eius ondere
 Improbare vero ē falsitate onde vt de-
 mōstrare. In generali aut̄ vn^o ē modus
 pbandi ppōem eē verā vel falsaz. s. ex
 p̄mario ei^o siḡto si p̄mario ei^o siḡtu^o est
 vez: ergo ipsa ē vera 7 eē vt primarie si-
 gnificat sicut est. g est vera. falsitas hō.
 per op^o. In speciali vero quadrupl̄r cō-
 tingit probare propōnem. aut a priori si
 causam hz ex qua sequitur eius prima^o si
 gnificatio vt homo currit probatur a
 priori sic qz hz uolūtate currendi 7 non
 impeditur. a posteriori aut per suum in
 inferius vel per aliquam ueritatez aut
 per aliquam causaz sue ueritatis vt ho-
 mo, currit probatur a posteriori per il-
 laz quia l^o homo currit. ergo homo cur-
 rit. aut ex opposito sic licet ex contradi-
 ctorio capiēdo o^a d̄dictorium proban-
 do ipsuz eē falsuz quo facto sequitur p
 positionem quā uolueris eē ueram iux-
 ta primū p̄ncipiū aut ab eā pbādo p
 suas exponētes vt descriptiōez. uel ali-

quod conuertibile magis notum vt p/
bando q̄ ois homo est risibilis per hoc
q̄ hō ē risibil' z nihil ē hō qui illd' sit risi/
bile. ḡ zc. Aliqñ at vn' mod' p̄badi est i/
cacioz vt facilioz altero aliqñ dicitur.

Aduerte 2. circa li terminoz q̄ varia/
tio p̄pōis ortum sumit ex terminis quo
tuplices. n. sunt termini totuplices sunt
p̄pōes. Terminoz aut ali' immediati ali'
immediati. Termini immediati sunt termi
simplices nō resolubiles in aliquid aliō
vt p̄noia demonstratiua singularis. nūe/
ri vt ego ipse iste h' z is z aduerbia d̄mō
strand' vt nūc tunc hic ibi z h' x̄bum est
p̄t̄is r̄p̄is. dicitur aut immediati q̄ carēt
medio p̄ q̄b possunt p̄bari tanq̄ p̄ noti'
q̄a nullus finis est notioz istis. Media
si x̄o sunt fini resolubiles in aliqd aliud
vt termini cōes z bicuiter oēs preter su
p̄dictos de q̄bus abunde dictū est i sū
mulis. Termini mediati diuidunt quia
ali' sunt resolubiles vt fini cōes puta vt
noia x̄ba p̄t̄ic' aduerbia habentia sig/
ta inferiora. Ali' sunt exponibiles vt si/
gna vlla dictōes exclusiue exceptiue et
sic de alijs rōe quoz p̄pōes expoibiliter
p̄bant. Ali' sunt officiaibiles vt fini imi/
tantes ad sensū cōpositū rōe dicti vt fini
mōles z cernētes actū mēt' de finātes
dictū l' orōne infinitiua. Ali' sūt descri/
ptibiles vt termini cernētes actū mēt'
determinātes incōplexū x̄bale. Ali' hñt
causas veritatis vt incipit' definit' z ab/
latiu' in cōia. Consi'tr propō diuiditur
qz alia ē immediata que non habet me' p̄
q̄b possit probari. alia mediata scilicet
que hz medium p̄ quod possit probari.
z mediata quincuplex ē. s. resolubilis ex/
ponibilis officiaibilis d̄scrip̄ibilis z ha/
bēs causas veritatis de quibus p̄ ordinē
videndum est.

Propositio r̄solubil' ē triplex. s. inde/
finita p̄ticularis z singularis de non s̄b
lecto demonstratiua. D̄r aut' bec p̄batō
resolu' quasi r̄ct' solu'. qz est resolu' in
p̄nci' q̄ sunt retro. Nec aut' resolu' fit p̄

duo demonstratiua in quoz p̄io p̄dica/
tur p̄dicatū p̄pōis resoluende. in 2. x̄o
p̄dicatū s̄bm eiusdem vt homo cur/
rit sic resolu' h' currit z hō est hō. ḡ
hō currit. Propositio exponibilis ē
multiplex. s. vltis affirmatiua z ois gra/
dus comparationis. d̄r aut' bec expositio. s.
ex p̄o qz q̄b intus latz extra ponit iō ex/
positio d̄r declaratō termini minus no/
ti per magis notum z nō est probatio a
p̄iori nec a posteriori nec a cōtradictō
rio sed ab equo. Nec autem probatō
fit p̄ p̄ciacentem z vltm negatiuam si/
bi cōrespondentem vt ista omnis ho/
mo currit sic exponitur homo currit z
nihil ē homo quin illd' currat. ergo ois
homo currit. Aduerte vltorius q̄ p̄/
positio vltis affirmatiua quadrupl' p̄t
probari. s. a p̄iori a posteriori ab oppōi/
to z ab eq. A p̄iori sic. oē aial rōnale est
disciplinabile ois hō ē aial ratiōale. ḡ
ois hō ē disciplinabilis. A posteriori in/
ductiue probari p̄t p̄ sua singlia z in fi/
ne debet addi z sic de singulis s̄z adhuc
vt aliqua sint singlia alicuius vltis opz
q̄ habeat predicata finonima cum p̄e/
dicatum; debet esse vlt' z s̄bm particu/
lare eiusdem d̄ptis signis z voco signa
nomina distributiua z p̄nomina demō/
stratiua verbi gratia singles istius om/
nis homo ē animal iste homo ē aial
aut ille homo est s̄ba animata sensi/
tiua q̄uis equiualeant. Ex oppōito p̄t
sic probari ois homo est quantus ē ve/
ra qz d̄dictorium ē falsū. s. hō nō ē quā/
tus qz tunc hō non sufficeret rider' nec
exercere alias operationes hominis. er/
go ista est vera omnis homo est quan/
tus. Quarto contingit exponibiliter
probari per p̄ciacentem z vniuersalez
negatiuam sibi cōrespondentem. z hic
est modus magis vltatus. frequenter
enim graue est inuenire me' proband'
bulusmodi vniuersales propositiones
a p̄iori cum lateat in pluribus causa.

Difficile ē pbare a posteriori p singu-
 laria qz stat vltz eē notā qualz singula
 rī exiſtente ignota loquen^r d̄ noticiā dī
 ſtincta vt i^a oīs mula ē ſterilis. ſtat etiā
 eō qualz ſingulare eē tibi notā vlti exiſte
 ignota vt ſi ſolū ſint tres eq. ſ. a b c q̄s
 videas currere neſcis tñ ipſos eſſe oēs
 equos tūc tu ſcis qualz ſiglarē iſti^r vlti
 oīs equus currit. ⁊ tñ tu neſcis illā vni-
 uerſalē tu qz neſcis iſtos eſſe oēs equos
 ſtat ēt vltm eē neceſſariā qualz ſingu-
 lari exiſte cōtingēti vt i^a oīs hō ē aīal ⁊
 eō nullū al exiſt i a domo ē aſin^r poſito
 qz hodie ſint hoīes eras hō aſini. ſtat
 vltz eē poſſibile qualz ſingulari exiſte
 ipoſſibili vt oē aīal exiſt in a domo ē
 eſt aſinus poſito quod ſint hoīes ſoluz
 in a domo. ⁊ eō ſtat vniuerſalē eē ipoſ-
 ſibile qualz ſingulari exiſte poſſibili vt
 p3 de iſtis oē animal d̄ſinit eē omnis h^o
 corumpitur vt qz iſtorum d̄dictorio-
 rū ē verum hoc clar d̄terminat a ma-
 ḡro in logica magna in capitulo d̄ ſup-
 pōe pſonali. ſūt at̄ introducta h ad d̄cla-
 rādum qz vltis nō cōuertitur cū ſuis ſin-
 gularib^r. ⁊ ēt vt d̄claretur vnum cor^m
 magiſtri in libro ſup i^a textu. Eſt at̄ alia
 p̄cognoſcē qz multos latet. Probar̄ ēt
 ex contradictorio obſcurum ē frequē
 cum contingat illud eē minus notū, cū
 at̄ probatio d̄ equo p̄ exponētes ſit per
 notiora ſp. ergo h̄ probatio magis vſi-
 tata ē. Dubium ē circa primam con-
 cluſionē que ē oē quod fuit ē qz videt̄
 falſa cuz ſeq̄tur oē quod fuit ē ergo tā-
 tum quod ē fuit. patz conſequētia ab a/
 vlti ad excluſiuā de t̄minis trāſpoſitis
 ⁊ tñ cōns ē falſum vt p3 p̄ exponētes ḡ
 aīis eſt falſum. Dubitatur d̄ſtr̄ circa ſe-
 cundā concluſionē que ē i^a. Omne qd̄
 nō fuit eſt cū ſeq̄tur omne qd̄ nō fuit ē
 ḡ tñ qd̄ eſt nō fuit cōns ē falſum vt p3 ḡ
 ⁊ aīis. Ad hec ſunt due opinionēs. Una
 dicit qz ſbz illi^r vltis ſolū ſuppōit p̄ eo
 qd̄ ē pp̄ h̄bū p̄ncipale p̄ntis t̄pis ſūi all
 q̄ ampliātōe ⁊ tūc excluſiuā ſibi corre-

ſpondens eſt iſta tantum ens eſt quod
 fuit. ⁊ ſic vtraqz eſt vera

Alia opinio vlt qz ſub li ſino i cluſo i llt
 omne licet deſcedi in ordine ad illd̄ h̄
 bū fuit ⁊ ſic iſta ē falſa qz ſeq̄t̄ ſm cā oē
 qd̄ fuit ē ceſar fuit ḡ ceſar ē ⁊ ſic exclu-
 ſiuā ſibi cōndēs ē falſa. ſ. tñ qd̄ fuit eſt
 paulus aūt p̄gu. i dubijs ſuis in 2° p̄te
 p̄ncipali vbi agit de probatōib^r t̄y
 noz p̄tinetū ⁊ i p̄tinetū in litatōe illi^r
 ēt a cōt̄ribili ad reliquū ē bona cōntia d̄
 cit qz li ens i cluſū i li omne ſupponit co-
 pulatū p̄ eo qz fuit ⁊ ē ideo n̄ ſupponit
 ampliatiue qz non diſiunctim ſupponit.
 Hoc idem vlt maḡ qz hec eſt melior.
 Ex his p3 qz illa eſt cōcedēda 2^a maḡ
 ſtrū ceſar fuit ⁊ iſta eſt neganda ceſar ē
 qd̄ fuit qz in. p^a ſtat ampliatiue. in 2° ve-
 ro non ⁊ ideo implicat ſimul qz ceſar ē
 ⁊ quod ceſar fuit. Similiter illa eſt con-
 cedenda ceſar ē p̄teritū ⁊ hec ē negan-
 da ceſar ē quod ē p̄ſentū. ⁊ p̄ hoc patz
 ſolutio ad illud argumētuz quod ſolet
 fieri. Omne quod fuit ē ceſar fuit ḡ ce-
 ſar eſt negatur cōns qz minor d̄z eſſe ce-
 ſar eſt quod fuit ⁊ tunc negatur minor.
 Propoſitio officiabilis eſt duplex ḡ
 dā. n. eſt cuius dictū vel oīo iſiniti mōi
 d̄minatur termino mōi cuiusmōi ſūe
 poſſibile i poſſibile neceſſariū cōtingēs
 verum ⁊ falſum in ſenſu cōpoſito.
 Alia eſt cui^r dictū d̄minatur termino
 cōcernente actū mētis cuiusmōdi ſunt
 iſta ſcio credo dubito cognoſco. ⁊ pro-
 batio ei^r dicitur officiatio qz ē explica-
 tio propoſitionis habentis officium. ⁊
 terminandi totam compoſitōem ſicut
 ſunt termini modales ⁊ termini cōcer-
 nentes actū mētis. Officiātes autem
 propoſitiones dicū^r exprimētes offm
 propoſitionis officiabilis. hec autēz p̄
 ba^r ſit ſic vt i^a neceſſe eſt deum eſſe pro-
 batur h^o eſt nec^r deus eſt que adeq̄te ſi-
 gnificat deum eſſe. ḡ nec^r eſt deus eſſe.
 ⁊ h^o proba^r eſt a poſteriori. Aduerte
 vlt̄erius qz aliq̄ ad has reducuntur p̄,

positiones de sensu composito ratione
 istoz terminoz per se ⁊ per accns. vñ
 illa propositio p se homo ē animal ē of
 ficiabiliter probanda sic hec est per se
 homo ē animal q̄ adequate figt̄ homiez
 eē at. ḡ p se homo ē animal. similiter il
 la p accns hō ē alb⁹ ē officabiliter pro
 banda si hec ē p accns homo ē albus q̄
 adequate figt̄ hoiez eē album ergo ē p
 accns hō ē alb⁹. Cōstr̄ dicatur de istis
 finis p se p se nō p. vñ illa ē per se p
 hō ē risibilis pbat̄ sic hec ē p se primo
 homo ē risibilis q̄ adequate figt̄ homi
 nē eē risibile. ḡ p se primo hō ē risibilis
 similr̄ i⁹ p se nō primo soz. ē risibilis p
 batur sicut̄ ppositio ē per se nō primo.
 soz. est risibilis q̄ adequate figt̄ soz. ē risi
 bile. ḡ p se non primo soz. ē risibilis. Ali
 qui tñ probāt̄ alr̄ istā p se primo homo
 ē risibilis sic dicētes. risibile cōperit ho
 mini nō p alr̄ ⁊ cuius alteri. p ipsum.
 ḡ per se primo homo est risibilis.

Descriptibilis ppō ē duplex qdā eni
 ē in q̄ tminus accrnēs actū mētis deti
 nat incōplexū ⁊ bale qd̄ nō ē figt̄um cō
 plexi vt cognosco soz. Alia hō ē in qua
 termin⁹ accrnens actum mentis deter
 minat incōplexū verbale qd̄ est figt̄uz
 cōplexi vt scio a ppositionem. hec p
 batio dicta est descrip̄ non quidē intel
 ligendo descriptionē orationē compo
 sitam ex genē ⁊ ppzio s̄ dnominatōez
 rel. ipsa. n. denominatio d̄r̄ scriptio vt
 dicit magr̄. Hec probatio sic fit vt hec
 cognosco soz. pbatur agnosco aliquid
 cognosco sub ratōne qua soz. h̄ aut̄ scio
 a ppositionem. probatur sic scio aliquid
 tu figtū a ppositionis q̄ scio adequate
 figt̄e p a ppōez. ḡ scio a ppositionez.

Aduerte vteriusq̄ illa ⁊ba scio cre
 do dubito nō pnt̄ nisi determinate cō
 plexum explicite vel implicite. vnde nō
 bene dicitur scio sortē sed a⁹ ⁊ba ccer
 nētia actum mētis vt intelligo cogno
 sco possunt indifferēter dēterminare cō
 plexum ⁊ cōplexum. nam indifferēter

possunt dicere intelligo soz. ⁊ intelligo
 a ppositionē. Necessario potest su
 mi duplr̄. i. aduēbiat̄ ⁊ noiat̄. noiat̄
 sumptū ē casus datiu ⁊ ablatiu ⁊ h̄z p
 bari resoluibiliter. Aduēbiat̄ vero
 sumptū null⁹ casus est ⁊ h̄z probari ex
 ponibiliter vt in proposito. i. p primam
 piacntem. ⁊ 2⁹ per oppositas q̄itates
 vt illa necessario de⁹ ē exponitur sic d̄
 us est ⁊ nō potest esse quin de⁹ sit ergo
 necessario deus est. similiter cōtingenter
 probatur exponibiliter per p̄iacen
 tem. ⁊ 2⁹ per oppositas qualitates secu
 dum exigentiam ⁊bi vt cōtingēt tu es
 probatur sic tu es ⁊ potest esse quod tu
 non es. ergo cōtingēt tu es. Quius
 autē probationis ratio est quia fm̄ pbi
 losophum secundo m^o. nec⁹ dicitur eē
 aliquid vel non esse quia non potest ali
 ter se habē ideo in prima inducit̄ eē vt
 nō esse. i. 2⁹ hō non posse alr̄ se habē op
 posito dicat̄ de cōtingēt. Aduer
 te vterius q̄ si nega⁹ nō p̄cedit li nec⁹
 necessario vel cōtingēt ad huc probat̄
 exponibiliter vt necessario chimera n̄
 est probat̄ sic chimera non est ⁊ non po
 test eēqn̄ chiera si. ergo r̄c. ⁊ 2⁹ exponēs
 equialet huic ⁊ nō pōt eē quin chime
 ra sit similiter dicatur de cōtingenter
 vt cōtingēt antixps non ē exponit̄ sic
 antixps non ē ⁊ potest eē q̄ antixps sit
 ḡ r̄c. Si hō nega⁹ p̄cedit li nec⁹ vel cō
 tingenter nō exponitur s̄z pbatur p cō
 tradictōziū ⁊bi gratia volo pbare istā
 non nec⁹ chimera ē dicam si illa ē falsa
 nec⁹ chimera ē que contradicit illi non
 nec⁹ chimera ē. ḡ illa ē vera. Similiter
 de cōtingenter vt si volo pbare illam
 non cōtingēt soz saluabitur dicā illa ē
 ⁊a cōtingēt soz saluabitur q̄ contra
 dicit illi. ergo illa ē falsa. Dubitatur
 circa 2^{am} cōclusionē q̄ ē illa anima tua
 nec⁹ ē ⁊ tamē cōtingēt anima tua ē q̄
 exponēs p̄ ptis vt cōtradictē vni expo
 nētī 2⁹ partis. nā prima pars. pbatur re
 soluitur sic hoc nec⁹ ē ⁊ hoc est anima

tua ergo nec anima tua est. adhuc prius
resolvens probatur exponibiliter sic s
e demonstrata anima tua et non potest esse
quin ista sit demonstrata anima tua. g r c.
modo hec 2^a exponens contradicit huic
potest esse q anima tua non sit q e exponens 2^a
partis conclusionis vt patet quare r c.

Ad hec respondetur dicens alios
vana loqueres q e d r a dicere anima tua
nec e r dicere nec anima tua e p^a enim e
ha r 2^a falsa. prima habz probari prius
resolubiliter sic hoc necessario e r hoc
e anima tua. g anima tua nec e. adhuc
prima resoluens habz probari exponi-
biliter hoc est r hoc non potest non ee
demonstrando animam tuam. g hoc ne-
cessario est q 2^a exponens sit ha patz
quia contradictorium e falsum hoc po-
test non ee quia anima tua est in cornu-
ptibilis ideo falsum est quod possit no
esse. 2^a vero propositio necessario anima
tua e falsa. quod probatur sic anima
tua est r non potest esse q anima tua n
sit g r c. modo 2^a exponens est falsa qz
contradictorium est verum scilicet po-
test esse q anima tua non sit q patet quia
bz probari officialiter sic becest pos-
sibilis anima tua non e que adequate si-
gnificat animam tuam non esse. g potest ee
q anima tua non sit. modo officiantes
vere sunt ergo r officitata. hoc premis-
so formaliter respondetur q vna expo-
nens prime partis contradicat vni ex-
ponenti 2^a partis. r cum dicitur prima
probatu resolubiliter. concedo r q p^a
ma resoluens exponitur concedo s 2^a ex-
ponens non est illa assignata scilicet. r n
potest esse q anima tua non sit s est illa
r hoc non potest non esse. modo ista est
vera licz illa assignata sit falsa. n3 huic
huic hoc non potest non esse contradi-
cit illa exponens alterius partis scilicet
potest esse q hoc non sit imo stant siml
quare r c. Et nota bene hec quia aliqui
ignorantes logicam hec magnam intri-
cationem faciunt; nescientes quid di-

cant quare melius fore putant eorum
dicta impresentiarum non recitare.

Comparatiuus gradus compara-
biliter sumptus potest sumi tripliciter
aut cum magis aut cum minus aut cu3
eque. si sumatur cum magis exponitur
sic gradus comparatiuus cui equallet:
vt dicendo tu es magis fortis q plato ex-
ponitur sic. tu es fortis plato est fortis
r plato non est ita fortis sicut tu. ergo
tu es magis fortis q plato. Si sumat
cum min^o exponitur etiam sicut com-
paratiuus excepto q termin^a a quo co-
paratiuus in 5^a exposita exponitur a par-
te an in recto: r terminus ad que a pre-
post in obliquo: vt dicendo tu es minus
fortis q plato exponitur. tu es fortis;
plato est fortis: r tu tu non es ita fortis
sicut plato. ergo r c. Si sumatur cum e-
que adhuc dupliciter. aut cu3 p^arecisione
aut non: si cu3 p^arecisione tunc illa tu es
fortis sicut plato exponitur sic. tu es fo-
rtis: plato e fortis. r neuter illoru est for-
tior alio. ergo tu es ita fortis sicut pla-
to. Si vero non exponit sicut dicit ma-
gister. si tu es fortis plato e fortis r pla-
to non est fortior te. ergo tu es ita fortis
sicut plato. solum ergo iste modus vlti-
mus e ad propo^m magistri siue ergo eq
lem fortitudinem habetas cum platone
siue maiorem isto modo diceret: tu es
ita fortis sicut plato. Ratio autem qua
re per tres exponentes probetur com-
paratiuus gradus est ista. quia in omni
comparatione requiritur. primo q res
in qua fit comparatio participetur ab
vtrorq termino: r propter hoc ponitur
prima r secunda exponens. Secundo q
participetur ab vno termino magis vt
minus l^eque: r propter hoc ponitur ter-
tia exponens.

Dubium grande est circa 3^{am} con-
clusionem: quia videtur falsa. f. ego su3
ita sapiens sicut tu r deus. quia quero
quo supponit illud copulatu. tu r deus

diuisiū aut collectiue. si p^o equiualet
 isti copulatiue false. ego sū ita sapiēs si/
 cut tu. ⁊ ego sū ita sapiens sicut deus. si
 hō collectiue s^a exponēs ē falsa. s. nō tu
 et deus estis sapiētiores me. qz dīctio/
 riū est vez. s. tu et de^o estis sapiētiores
 me ⁊ cū dicit magr qz seqt. g tu es sapi/
 entior me nō arguit ad ppositū. qz tūc
 tenet diuisiū: ⁊ ita nō vniformiter tene
 retur in exposita ⁊ in exponēte. Ad h^o
 arg^m dicit qdā qz tenet collectiue ⁊ ad
 arg^m qn dī qūo tenetur in negatiua i ex/
 ponēte. dī qz diuisiue cū i dīc^a affirm^a
 teneat diuisiue s^m magr. ⁊ cū dicit. nō
 arguitur ad ppositū negat. nō. n. ē op^o
 qz si exposita teneat collectiue qz simlr
 in exponētib^o. Alij dicūt qz in negatiua
 exponēte nec collectiue nec diuisiue te/
 net. ⁊ ratio ē qz tūc nota copulatiōis nō
 remanet in vi ei^o. iō nō diuisiue nec col/
 lectiue tenet. In dīc^a vero affirmati/
 ua bene tenetur diuisiue. hec subtilior
 est. Contra has duas respōsiones ar/
 guit. qz qro vtz dīcēdo. tu ⁊ deus estis
 sapiētiorez me tenēdo collectiue sit ve/
 ra vel falsa: si vera. g illa ē falsa ego sū
 ita sapiens sicut tu ⁊ de^o probatur cōse/
 quētia qz ex illa tu ⁊ deus estis sapiēti/
 ores me. seqt dīctoriū isti. ego sū ita sa/
 piens sicut tu: ⁊ de^o: vt p^o exponēdo ip/
 sam. qz exponit sic. tu ⁊ deus estis sapiē/
 tes ⁊ ego sū sapiēs: ⁊ ego nō sū ita sapi/
 ens sicut tu ⁊ de^o. qre. rē. Si hō dicit qz
 ē falsa dī arguo sic. Deus ē sapiētior me
 g tu ⁊ de^o estis sapiētiores me. tenēdo
 collectiue pbatur cōtra. qz qd p se sum/
 ptū aliquo meli^o ē illō idē cū altero me/
 li^o ē sū illa ambo meliora sint: vt p^o p
 plz in 3° topi. q dicit: qz nō bona bonis
 nihil pbibz magl eligēda eē vt beatitu/
 dinē ⁊ ad aliqd aliud qd nō est bonū in
 sticia fortitudine: vbi vult pbs qz cū be/
 aritudo sit melior ⁊ magis eligēda qz in
 sticia ⁊ fortitudo. ⁊ adhuc britudo cuz
 aliquo nō bono ista duo sūt magis elige/
 da sūt: qz adhuc meliora sūt. g si de^o ē sa

piētior me. deus ⁊ tu sit estis sapientio/
 res me. Ideo credo i rei vitate qz cō sit
 falsa. sed dō qz magr nō loqit s^m opm/
 onē ppā. Na ipse dicit in vltimo nōto i
 insolubilitū qz ptim locut^o ē s^m opinio/
 nē propaz: ⁊ partz locut^o ē s^m opinio/
 nē alioz. Na dīctoriū istius. tu ⁊ deus
 estis sapiētiorez me tenēdo collectiue
 qd dat p negatiōē ppositā figt diuisi/
 ue qz tu non es sapiētior me vel deus
 non est sapiētior me: ⁊ hoc est contradi/
 ctoriū illius tenēdo diuisiue: s^z figt qz nī
 ista duo sūt sapiētiora me: qd ē falsū:
 imo illa duo simul sapiētiora sūt me: p
 babiliter tñ multotiens tēū oppositū.

Cōparatiū^o gradus pōt duplr sumi
 .s. ppe ⁊ iproprie. Improprie sumit qn
 sumit cū abusione: q abutio sit quadru/
 plr vt scis ex grāmatica. s. formatiōe si/
 grōe ptiicipatione ⁊ cōstructiōe. potissi/
 mū tñ sit abutio in significatiōe ⁊ pti/
 catione. Participatiōe qn qūitas opati/
 ui nō ptiicipat ab vtroqz terminō: vt de/
 us ē melior diabolo: ⁊ istud mare ē dul/
 cius illo figtione aut quādo nī figt plus
 suo positio: vt senior p senex: aut qn mī
 n^o figt vt subtrictior. i. paz tritū. aut qn
 figt dritū: vt istud fel ē dulci^o illo. Pro/
 prie hō sumit sū aliqua abusione. .s. qn
 figt pl^o suo positio ⁊ ptiicipat ab vtro/
 qz extremo. In proposito magr loqit d
 cōparatiuo pprie sūpto ⁊ cōparatiū^o gra/
 dus ppe sumpt^o exponit p tres expo/
 nētes: quaz 3^a ē p positiuū cōparabilē
 sūptū. ego sum fortior te. ego sum for/
 ⁊ tu es fortis: ⁊ tu nō es ita fortis sicut
 ego ergo. rē. Hui^o aut pbatōnis rō af/
 figta ē s de positiuo cōparabilr sūpto.

Dubiū ē circa tertiā cōclūsiōē q ē.
 ego sū sanctior te ⁊ deo. qz illud copula/
 tū te ⁊ deo aut tenet diuisiū aut collecti/
 ue. si diuisiū equalz isti copulatiue false
 ego sū sanctior te ⁊ ego sū sanctior deo
 si hō tenet collectiue s^a exponēs ē ffa
 .s. nō tu ⁊ deus estis ita sciētes sicut ego
 Et cū dicit magr. ergo tu es ita sciētes

sicut ego nō arguit ad ppositum qz tūc teneret diuisiue ⁊ ita nō vniformiter teneret in exponere ⁊ exposita. Ad hoc dicitur p̄cie sicut ad dubiū mortis 3° 3° conclusionē positiui cōpabiliter tēti vi de s̄. Suplatiu^o gradus dupl^r sumit̄ .s. absolute ⁊ respectiue. exēplum p̄mi vt for. est fortissim^o. ex^o secūdi vt for. ē fortissim^o illoz. p̄mo^o sumptus exponitur p duas exponētes vt sic for. est fort^r ⁊ for. te nihil pōt esse fortius in sua latitudinē. ḡ for. est fortissim^o. Si vō sumat̄ respectiue ad huc dupl^r. .s. positie ⁊ negatiue sumpt^r exponit̄ p tres exponētes. duas in qbus extrema cōpatiōis cōueniunt. ⁊ 3° negatiuā de positiuo cōpabil^r sumpto vt sic tu es fortis ⁊ isti sūt fortes ⁊ nō aliqđ istoz est ista forte sic tu. ḡ tu es fortissim^o illoz. ⁊ dicit^r positie accipi tunc qz p excessum alioz accipit̄. Negatiue vō sumptus exponitur p negatiuā sui cōpatiui vt sic tu es fortis ⁊ isti sunt fortes ⁊ nō aliqđ istoz est fortioz te ḡ tu es fortissim^o istoz. ⁊ dicit^r negatiue accipi tunc qz p nō excedi ab alijs accipit̄. ⁊ isto^o plibus pōt conuenire suplatiuus gradus. In pposito loquitur mag^r de suplatiuo respectiue tēto siue positie siue negatiue teneatur. ⁊ huius modi pbatōis rō assignata est in capitlo de positiuo compabiliter tento.

Dubiū est circa 4° conclusionē magistri q̄ est aliquod illoz est maximū illoz q̄ nō est max^o illoz. qz sequitur q̄ duorum contradictoria sunt simul vera q̄ hec est vera nihil est maximū illoz qđ nō est maximū illoz. ⁊ hec est contradictoria illius aliquod est maximū illoz q̄ nō est maximū illoz. ḡ si illa est vera oportet q̄ duo contradictoria sunt simul vera. cōtra nō ⁊ minor etiā p̄s. .s. quod illa sint contradictoria. qz vniversalis negatiua ⁊ p̄ticularis affirmatiua de cōsimilibus terminis d̄dicunt. maior p̄batur .s. q̄ illa negatiua sit vera nihil est maximū illoz quod nō est maximū illoz ⁊ ar

guitur. Omne maximum illoz est maximū illoz. ḡ nihil est maximū illoz quod nō est maximū illoz. cōtra p̄s. qz arguitur ab exposita ad vnam suaz exponētium ⁊ ans est vez eo q̄ est vna vniversalis affirmatiua in qua idem p̄dicatur de seipso. ḡ ans est verum quare rē. Ad hoc argumentū diuersi diuersa rident Et qdā volunt q̄ cōcludat Magister tñ in sophismatib^o suis ad hoc argumentū respondet in sophismate. 44 ⁊ dicit. Dubium est q̄ illa stant s̄t aliqđ est maximū illoz quod nō est maximū illoz ⁊ nihil est maximū illoz quod nō est maximū illoz dato q̄ in p̄ma referat illū terminū maximū ⁊ nō illū t̄nuz aliqđ. ⁊ i f̄a refert illū terminū nihil seu liens inclusum in li nihil. ⁊ ita quelibet illaz pp̄om pōt indifferenter concedi vel negari s̄m q̄ relatiua possunt referre diuersa āntia. ⁊ sic p̄s q̄ illa nō d̄dicit nisi referant idem. Differt dupl^r pōt sumi. .s. positie ⁊ negatiue. Positiue sumitur qñ extrema possunt s̄t esse que s̄gt d̄iam. ⁊ tūc exponit̄ sicut mag^r p tres exponētes. duas affirmatiuas ⁊ tertiam negatiua vt for. differt a platone. Et rō h^o p̄batōis est qz ex quo ponit extrema s̄t esse in p̄ma s̄gt vnuz extremū esse. i f̄a s̄gt aliud. in etiā vō negat vnū extremū ab alio inter q̄ s̄gt d̄ia. Negatiue vō sumit̄ qñ negat tñ vnū extremū ab alio dato q̄ nō sint s̄t extrema et sic concedit q̄ for. senex dicitur a seipso puero quia for. senex non est puer ⁊ tam nō est filius fortes senex ⁊ fortes puer. et illo^o nō loquitur mag^r in pposito s̄z p̄mo^o. Aduerte viteri^o q̄ aliud ⁊ nō idem i neutro ḡnie d̄nt diuersitatē eēntialē s̄z ali^o ⁊ nō idem in masculino ḡnie dicit diuersitatem accidentalē. Jō iuxta h̄ d̄ceditur in diuinis pater est alius a filio ⁊ non est aliud a filio. nam p̄ma pars probatur sic pater est ⁊ filius est ⁊ pater nō est filius ⁊ h̄ est vez. f̄a vō p̄batur. qz oppositum est falsum. .s. pater est aliud a filio q̄

pbatur sic pater est ⁊ filius est ⁊ pat̄ nō est eadem res q̄ est filius ⁊ hoc ē falsum ideo cōceditur in diuinis q̄ pater ē idēz filio ⁊ pater nō est idē filio tenēdo lī idē in p̄ma in neutro ḡnē ⁊ in secūda in masculino ideo nō d̄dicunt.

Tm̄ dupl̄r sumit̄. s. relatiōe ⁊ exclusiōe: ex^m p̄mi vt q̄tū videt̄ sor. tm̄ videt̄ plato lī tm̄ refert̄ ad lī quantū. ex^m secūdi vt tm̄ sortes currit. 2°: accipit̄ in p̄posito ⁊ nō p̄mo^o Et affirmatiua exponit̄ p̄ duas expositiōes p̄ p̄iacentem ⁊ vniuersalē negatiuam sibi cōm̄dentem. cuius ratio est q̄a in tali p̄pōe exceptiua ratiōne notē exclusiōnis affirmat̄ subm̄ d̄ p̄dicato ⁊ r̄mouet̄ ab opposito subiecti aut oppositum p̄dicati remouet̄ a subiecto p̄ p̄iacentem fit p̄mū. p̄ negatiuā fit secūdum. Negatiua v̄o exponit̄ p̄ p̄iacentem ⁊ affirmatiuā cōrespondentem. cuius ratio ē q̄: in illa negat̄ p̄dicatum a subiecto ⁊ ostēdit̄ur affirmari de opposito subiecti aut opp^o p̄dicati affirmat̄ de subiecto p̄ primā fit p̄mū p̄ secundāz secūdum.

Aduerte vlt̄erius q̄ nota exclusiōnis facit̄ tres ordines. p̄pōem s̄m maḡz q̄m nō p̄cepit̄ totam p̄pōem facit̄ ex^m p̄mi ordinis. q̄m v̄o cadit̄ inf̄ subm̄ ⁊ p̄dicatū facit̄ exclusiuam secūdi ordinis. q̄m v̄o cadit̄ inter p̄tes p̄dicati facit̄ exceptiuaz secūdi ordinis. ex^m p̄mi tm̄ sortes est hō ex^m secūdi sor. est tm̄ homo. ex^m t̄tij sor. est aīal tm̄ risibile. ⁊ exponit̄ oīs exceptiua cuiuscūq̄ ordinis fit p̄ p̄iacentem ⁊ negatiuā sibi cōrespondentē. Paulus aut̄ p̄gulensis posuit̄ q̄nq̄z modos exclusiuaz. Exclusiuaz. n. p̄mi ordinis variat̄ dupliciter q̄z v̄l nota exclusiōis cadit̄ s̄ totam p̄pōem vt dicēdo tm̄ sortes currit ⁊ tūc exponit̄ more maḡi p̄ copulatiuam sic sor. currit. ⁊ nihil nō sortis currit. q̄ tm̄ sor. currit. nō exclusiōis cadit̄ tm̄ s̄ subm̄ ⁊ nō s̄ totum ⁊ tūc expōitur sic p̄ copulatum sor. ⁊ nihil n̄ sor. currit q̄ tm̄ sor. currit. Et differūt isti modi ab

inulcem quia s̄m illum concedit̄ illa s̄ tantum sor. currit ⁊ non tantum sortes currit. dato q̄ lī tm̄ cadat̄ s̄ subm̄ in p̄ma in s̄a v̄o supra totū. Addit̄ etiā aliuz modū exceptiue de quo maḡi nō fecit̄ mentēdē cū nō sit visitat̄ q̄. s. nota exclusiōnis cadit̄ iter p̄tes subiecti vt sor. tm̄ disputās placet ⁊ exponitur sic sor. disputās ⁊ nō disputās placet ⁊ sic q̄nq̄z modis variat̄ exclusiua affirmatiua. ⁊ sunt alij quatuor modi in negatiuis p̄ positionib^{us} negatōe sequēte notā exclusiōnis. Aduerte vlt̄er^o q̄ q̄m dictō exceptiua cadit̄ supra terminū nūeri plialis p̄t exponi dupl̄r. s. p̄ notam infinitantē ⁊ p̄ notam pluralitatis vt tm̄. i. sūt apli exponi potest̄ sic. i. sūt apli n̄ non. i. sūt apli. ḡ. ⁊ c. ⁊ sic est falsa. aliter sic. i. sūt apli ⁊ nō plures q̄. i. sūt apli. ergo tm̄. i. sūt apli ⁊ sic est vera.

P̄ter quadrupl̄r sumit̄. vno^o negatiue p̄ sine vt sor. potest̄ leuare a lapidez p̄ter auxilium platōnis. l. sine platone. aliq̄n tenetur additue vt cum dicitur oportet soluere. io. libras p̄ter expensas idest vlt̄ra expensas. aliquando substractiue vt dicēdo quatuor p̄ter vniū sūt tr̄a sensus est q̄ si a quatuor remoueat̄ vnum sunt tr̄a. Quarto exceptiue tūc excipitur pars subiectiua ab aliquo to^o vniuersali. Nisi dupliciter sumitur. vno modo conditionaliter vt dicēdo nisi tu es animal tu nō es homo. sensus est si tu nō es animal tu nō es homo. alio modo exceptiue vt om̄is homo nisi sor. currit.

Aduerte vlt̄erius q̄ ad exceptiua quatuor requiruntur: scilicet illud a quo fit exceptio quod est nisi subiectum p̄dicatum. dictio q̄. capiēns ⁊ pars extra capta ⁊ est p̄ptia ⁊ impropria. Ad p̄ptiā duo requiruntur. p̄mo q̄ illud a quo fit exceptio stet confuse distributiue mobiliter. Secundo q̄ pars extra capta sit terminus inferior ad illud a quo fit exceptio vt dicēdo om̄is homo p̄ter

for. currit. Impropria vero est quādo dicitur
 ficti aliqua harum conditionum vt oēs
 Et ideo contingit q̄ impropriē excepti-
 ue exponuntur quandoq̄ per notas plu-
 ralitatis vel alienitatis vt dicendo 102
 res nō est nisi sophista exponitur sic for.
 est sophista ⁊ nō aliud q̄ sophista. ergo
 ⁊c. ⁊ dicendo non dedit for. nisi quatuor
 denarios exponitur sic for. dedit quatuor
 denarios ⁊ non plures q̄ quatuor. er-
 go ⁊c. Dubiuz circa quarta conclusio-
 nem que est tu nō differs nisi ab asino ⁊
 tamen differs a capra quia ex prima par-
 te sequitur oppositum secunde. sequitur
 enim tu nō differs nisi ab asino. ergo tu
 non differs a capra. tenet consequentia
 a simili tu non vides nisi for. ergo tu nō
 vides platonem. Secundo quia con-
 tradictorium prime partis videtur ve-
 rum scilicet tu differs nisi ab asino ex-
 ponitur sic tu differs ab asino et non
 differs ab alio q̄ ab asino. ergo tu dif-
 fers nisi ab asino. exponentes vere sunt
 ergo ⁊ exposita. Tertio quæritur qua-
 re ista prima pars tu non differs nisi ab
 asino exponatur sicut dicit magister cū
 non exponatur ratione de li differt nec
 ratione illius note exceptionis nisi. Re-
 sponderetur ad primum negatur q̄ ex pi-
 ma parte sequitur oppositum secunde.

Ad probationem negatur similitudo
 quia li videns est verbum mere affirma-
 tiuum nullam negationem includens.
 differt autem includit negationez ideo
 nō est simile.

Ad secundum dicitur q̄ ista tu differs
 nisi ab asino exponitur sic tu differs ab
 asino ⁊ a nullo alio q̄ ab asino differs.
 ergo tu differs nisi ab asino. modo secu-
 da exponens est falsa quia opposita est
 vera sed ab alio q̄ asino differs quia a
 leone differs. Ad tertium dicitur q̄
 illa prima pars tu non differs nisi ab asi-
 no exponitur sicut dicit magister tu dif-
 fers ab asino ⁊ non differs ab alio q̄ ab
 asino. ergo ⁊c. ⁊ hoc non ratioe de li dif-

fert solum nec ratione note exceptionis
 solum sed ratione vtriusq̄ simi. l.

In quantum potest sumi dupliciter:
 scilicet ipecificatiue ⁊ reduplicatiue. pri-
 mo modo non exponitur sed describi-
 tur sic vt ens in quantum est ens est sub-
 iectum in methaphisica ens sub ratione
 quia ens est subiectum in methaphisica

Secundo exponitur per tres exponē-
 tes scilicet duas absolutas ⁊ tertiam cō-
 ditionatam vt for. in quantum homo est
 risibilis exponitur sic for. ē homo. ⁊ for.
 est risibilis ⁊ si aliquid est homo illud ē
 risibile. ergo for. in quantum homo est ri-
 sibilis. Tres autem communiter assi-
 gnantur reduplicatiue scilicet in quan-
 tum secunduz q̄ ⁊ prout. Immediate su-
 mitur dupliciter scilicet nominaliter et
 aduerbialiter. Primo modo idē est
 q̄ sine medio vt immediate sunt partes
 in continuo scilicet sine medio ⁊ ita non
 sumitur in proposito. Secundo vero
 modo probatur exponibiliter more ma-
 gistri scilicet per adiacentem ⁊ negati-
 uam sibi correspondentem vt immēdia-
 te ante a instans tu fuisti exponitur sic
 ante a tu fuisti ⁊ nullum fuit instans an-
 te a quin inter illud ⁊ a tu fuisti. ergo im-
 mediate ante a tu fuisti. huius probatio-
 nis ratio est quia propositio de imēdia-
 te asserit duo. asserit enim propositionē
 preiacentem ⁊ aliam negatiuam ratioe
 de li immediate.

Aduerte q̄ omnis propositio de im-
 mediate affirmatiua conuertitur cum
 vna affirmatiua de infinito. vt si imme-
 diate ante b tu fuisti infinitum ppinq̄
 ad b tu fuisti ⁊c.

Aduerte primo q̄ propositiones de i-
 ncipit ⁊ desinit non proprie exponuntur:
 cuius ratio est quia ab exponentibus
 ad expositam est bona consequentia. sed a
 ppositione de incipit ⁊ desinit ad expo-
 nētes nō valet consequentia. Non enim
 valet for. incipit esse. ergo nūc non est et
 immediate post hoc erit: quia antecēdēs ē

vez: r cōsequens falsū posito q̄ nunc p̄
sit for. r si maḡ dicit ista debere exponi
corrigit se in tractatu s̄ cōtatis i cap^o 7°.

Resūo ad sc̄daz istātia s̄ sc̄daz regulā
que ē. Ab exponibili ad quālibz suaz ex
ponentiū ē bōa cōna. dicit. n. r si aliqui dī
xi illa x̄a debere exponi. nō sum locutus
p̄pe de expositiōe: sed s̄m modū loquē
di sumēdo expōez p̄ qliber. pbatōe tino
ru; sed pp̄ie sumēdo. pbat p̄ causas x̄i
tatis. Incipit. n. pbat p̄ vnā disiunctiūā
cōpositā ex duab^z copulatiuis: quaz co
pulatiuaz p̄ma fit ex affirmatiua de p̄nti
z negatiua de p̄terito: r sc̄da fit ex nega
tiua de p̄nti z affirmatiua de futuro. De
finiit x̄o. pbat p̄ vnā disiunctiūā cōpositaz
ex duab^z copulatiuis: quaz p̄ma fit ex
negatiua de p̄nti z affirmatiua de p̄teri
to: altera x̄o ex negatiua d̄ p̄nti z affir
matiua d̄ futuro. exemplū p̄mi vt ic̄ipit
eē a. pbat sic. nūc ē a r nō imēdiate añ h̄
fuit a: vel nūc nō ē a: r imēdiate p̄ h̄ erit
a ḡ incipit eē a. p̄ma. n. copulatiua dese
ruit reb^z p̄manētib^z: i qb^z est dare p̄mū
instās eē exēplū sc̄di vt definit eē a. p
bat sic. nūc nō est a r imēdiate añ h̄ fuit
a: vel nūc est a r nō imēdiate post h̄ erit
a. ḡ definit esse a. p̄ma. n. vlr deseruit re
bus successiuis i qbus nō ē dare vltimū
instās eē sed p̄mū nō esse: r in reb^z p̄ma
nētib^z in quibus non est dare vltimum
instās sui esse.

Aduerte 2° q̄ illa p̄mū eē r p̄mū nō eē
vltimū eē vltimū nō esse exponū sicut i
cipit r definit: p̄mū eē exponū sicut inci
pit p̄ pp̄ōne d̄ p̄nti r remotiōez de p̄teri
to: vt hoc ē p̄mū instās esse for. pbat sic
In hoc instanti ē eē for. r nō imēdiate añ
hoc istās qd̄ ē p̄ns fuit esse for. ḡ nūc est
p̄mū eē for. vltimū nō esse exponū sicut
incipit p̄ remotiōem de p̄nti r positionez
de futuro: vt nūc est vltimū non eē mo
tus: pbat sic nūc nō est mot^z r imēdiate
p̄ hoc erit mot^z. ḡ nūc est vltimū non eē
morus. p̄mū non esse exponū sicut defi
nit p̄ remotiōne de p̄nti r positionē de p̄

terito. vt hoc ē p̄mū nō esse foris nūc n̄
est for. r imēdiate añ hoc fuit for. ḡ nūc
est p̄mū non esse for. vltimū esse exponū
sicut definit p̄ positionem de p̄nti r
remotiōne de futuro. vt hoc est vltimū
esse gradus summi. pbat sic. nūc est
gradus sūmus. r non imēdiate post h̄
erit gradus sūmus. ergo nūc est vltimū
esse gradus summi.

Aduerte vltorius q̄ minimum expo
nitur sicut maximum. primo vero sicut
vltimū vnde datur minimū q̄ sic r mini
mum q̄ non maximum q̄ sic: r maximū
q̄ non. exemplum p̄mi vt hoc est mini
mus qd̄ fortes potest exponitur sic. hoc
fortes pōr r nullum minus. sed quodli
bet maius. ergo hoc est minimum quod
fortes potest. exemplum secundi. hoc ē
minimum quod fortes non potest expo
nitur sic: hoc non potest fortes nec aliqd̄
maius. ergo hoc est minimum quod for:
non potest exemplum tertij. hoc est ma
ximum quod for. potest exponitur sic h̄
potest for. r nullum maius. ergo h̄ ē ma
ximū quod for. potest exemplum quarti
hoc est maximum quod fortes non pōr
hoc non potest fortes nec aliquod mai^z
ḡ hoc est maximū. q̄ non. licet habeat p̄
bationes terminozum maximum r mini
mum non sunt omnino eedem illis de p̄
mum r vltimum: sunt tamen multum si
miles: vt patet in tractatu de maximo r
minimo: ideo simul de illis volui dicere

Aduerte vltorius q̄ ablatiu^z in con
sequentia ponitur in c^o. pbat etiam p̄
causas veritatis per vnām disiunctiūā
r conditionali causali r temporali cōpo
sitam. vt sole oriente fit dies. probatur
sic si sol oritur fit dies: vel quia sol orit^z
fit dies vel quando sol oritur fit dies. ḡ
sole oriente fit dies. r ideo infertur illa
c^o. non aliquo homine currente tu es
asinus. nec nullo homine currente tu es
asinus. r non sequitur non aliquo homi
ne currēte tu es asin^z ergo nō homine
currēte tu es asin^z q̄ nō equalct.

De hoc aut dixi h. q. talis ablatiu^o p/
batur p causas veritatis sicut ista de in
cipit. Aduerte vlteri^o q. siue resolu-
liter siue exponibiliter siue officia-
liter siue descriptibiliter pbetur pp. ei^o dicto-
rium est pbabile p causas veritatis.

Tor^o tota totu duplr sumit. s. cathe-
gorice et sincatégorice. Sincathe^o fuit
qn pcedit tota ppoem: et tunc idē est qd
quels pars. Catégorice ho sumit qn po-
nitur inter ptes subiecti vel pdicati dū
modo pcedit aliqd determinabile ipsuz
et tūc idem ē qd ens pfectū cōposituz ex
ptibus quātitatiuis. primo: exponibiliter
pbatur: vt dicendo totus sortez est mi-
nor sorte. sortes est minor sorte. et nulla
ē ps sortiz qn illa sit minor sorte: q̄ tot^o
sortez est minor sorte. 2° ho mō nō exponit.

Semp duplr sumit vno: simplr siue
absolute. alio^o respectiue nō p oi tēpore
sed sm exagētiam vbi vt dicendo semp
fuit hō. 2° sigt q. oi tpe pterito fuit hō
et est vā vt ps p exponentes. s. aliquo tpe
pterito fuit hō: et nō fuit aliqd temp^o p/
teritū qn fuerit homo. q̄ rē. Si pmo^o h
est falsa: q. sigt q. omni tpe fuit hō: et seq-
tur oi tpe fuit homo: et seqtur oi tpe fu-
it hō pns temp^o est tps q̄ in tpe pnti fuit
homo. cns est falsum. q. pnti tpe nō fuit
homo: sed bn̄ est homo. ista q̄ ppositio
omni tempe fuit hō est falsa. q. exponi-
tur sic. aliquo tpe fuit hō et nō est uel fu-
it aliquod tps quin tunc fuerit hō. q̄ rē.
Illa 2ª exponēs est falsa q. tps pns est t
fuit aliquod tps: et tñ in illo nō fuit hō s̄
bn̄ est hō. Magr tangit hos duos mōs
substimabiles in textu elige qd placet.

Ab eterno sumit duplr. vno^o noialr
et sic sūt due ptes. alio^o aduerbialr. put
est idem qd eternalr: et sigt idem q. ante
oē tps finitū aut p^o oē tps finitū. pmo^o
pbatur resoluibilr. vt ab eterno tu fui-
sti. pbatur resoluibiliter ab hoc tu fuisti
et hoc est vlt fuit eternū q̄ ab efno tu ful-
sti. 2° pbat exponibilr sic vt añ aliqd
tempus finitū tu fuisti et nō est vel fuit a

liqd tps finitum qn ante illud tu fuisti.
q̄ ab eterno tu fuisti. Secūduz ho alios
ab eterno sumit duplr. s. catégorice et
sincatégorice. Catégorice idem est qd
vnum ens carens pncipio. sincatégorice
ho ē distributiū tpale et redit ad idē

Infinitum duplr sumit. s. catégorice
et sincatégorice. catégorice sumit quā
do nō pcedit totam ppoem et sigt idē
qd ens sine fine. sincatégorice ho sumi-
tur qn pcedit totam ppoem et sigt q. q̄cū
qd dato pōt dari maius in singulari. In
plali ho qbuscūqz datis cōtingit dari
plura: et sumendo illo^o pbat sic exponi-
biliter. exemplū in singulari vt infinitū
corpus est. pbatur sic. aliquantū corpus
est et nō tñ qn maius illo. q̄ infinitū cor-
pus est. vel aliter sic. aliquatū corpus
est et duplr ad illud et triplum et quadru-
plum: et sic in infinitū. q̄ infinitū corpus
est. ex^o in plali vt infinita corpa sunt. sic
pbatur. aliqua corpa sunt et nō tot quin
plura. q̄ infinita sunt corpora. vel aliter
sic duo corpa sunt et tria et quatuor et
sic in infinitū. q̄ infinita corpa sunt.

Aduerte p maiori examinatoe bus
tractatus q. cū pponit tibi aliqua pposi-
tio statū debes videre an sit mediata an
imediata si immediata nō potest pbari qz
ad sensum vel intellectum est per se no-
ta et contra negantes pncipia nō ē am-
plius disputandum. Si vero mediata d-
bes videre an sit affirmatiua an nega-
tiua. si negatiua debes pbare p causas
veritatis aut per contradictoriuz aut p
singulares ut sepius dictum est. si vero
affirmatiua debes videre an sit cathe-
gorica vel ipotbetica. si catégorica vt
de primum terminum mediatum et ab
eo debes inchoare propositionis proba-
tionem. quia a primo termino mediato
semper inchoanda est propositionis p-
ba^o: et non per saltum debes propositio-
nem probare. quia fiunt multe deceptio-
nes in exponendo propositionem nō ex-
ponibilem sed resoluibilem vel econtra

verbi gratia. ista propositio aliquod al-
 buz incipit esse for. est resoluenda ratio-
 ne de li aliquod album z nō probanda
 rōe de li incipit p cās sitatis. Appello
 aut pmi terminū nō fm situm sed fz de
 notatiōem vt in modalib⁹ sepe mod⁹ fm
 situm est vltim⁹. z tñ fm denotiatiōem ē
 pmius. Sitr in ipottheticis nō ipothetica
 fm situm quasi semp est mediata. fm tñ
 denotiatiōem est pma facta. aut pbatōne
 pmi termini postea debes pcedere gra-
 datim ad alium sigs est. z sic donec oēs
 tñi mediati ppoīs ca⁹ fuerit fm exigē-
 tiam declarati. Si vō primo fuerit ipo-
 thetica tñ vide an sit cath⁹ vel ipotheti-
 ce pbanda. si cathogorice pbanda est. p-
 ba eam sicut dixi de cathogorica verbi
 gratia. nec⁹ tu curris vel tu nō curris. si
 li nec⁹ cadit in totum lz ista sit ipotheti-
 ca: dissiunctiua tñ nō est ipothetice dis-
 bāda. sed cathogorice expōibtr hoc mō-
 tu curris z tu nō curris z nō pōt esse qn
 tu curras vel tu nō curras. g⁹ rē. Sitr
 nec⁹ est te moueri si tu curris. si li nec⁹ ca-
 dit in totum lz sit ipothetica dditional⁹.
 nō tñ est ipothetica dditional⁹ pbanda: s3
 more cathogorice est officia btr pbāda
 h mō lz ppo est nec⁹. tu moueri si tu cur-
 ris q̄ adequate sigt te moueri si tu cur-
 rē. necesse ē te moueri si tu curris. vbi nō
 sit ipothetica ipothetice pbanda. tñc ar
 copulatiue aut dis⁹ aut dditional⁹ z fm
 q̄ dictum est in cap⁹ de ipottheticis de-
 bes inferre ipottheticā esse veram vl⁹ sal-
 sam possibilem vel impossibilem neces-
 sariam vel contingētē. xbi gratia alfa
 pars pncipal⁹ bui⁹ dis⁹ affirmatiue ē ha.
 ū hec est vera. z sic de alijs elige: qz nul-
 la erit ppo pbabilis q̄ tibi occurrat quā
 statim inferre nō possis. Et sic ē fints
 bulus tractatus. si qd autem hic diminu-
 te diximus ample dicemus contra pba-
 tiones terminoz.

Obligatio est oza-
tio 3
 postea ex signis obligationis et

obligato: vt pono tibi mātū es Rome.
 Aduerte q̄ obligationes sumatim et
 p modum memorie volo hic declarare.
 Si aut vis hanc materiā videre ample
 recurre ad obligationes Strodi. Regu-
 las igit menti cōmendandas colligam.
 Prima regula Omne possibile tibi po-
 situm etiam a te admittendum. Secū-
 da regula. Omne tibi posituz z ad te ad-
 missum infra tempus obligatiōis pposi-
 tum est a te concedendum. i. nominalit⁹.
 Id est dignum concedi. Tertia Omne
 sequens exposito p se vel concessio t con-
 cessa est cōcedendum. Quarta Omne
 repugnans posito p concessio vel cōcessa
 est negandum. Quinta Oē sequēs ex-
 posito vel opposito bene negari vel op-
 positōis bene negatoz est cōcedendum.
 Sexta regula. Omne repugnans op-
 posito z posito bene negari vel oppo-
 sitis bñ negatoz est negandū pncipial⁹.
 Septima regula. Ad omne imptinēs
 est respondēdum fm sui qualitatem.
 Octaua propter possibile positū nō
 est impossibile cōcedendū pncipial⁹. i. tñ
 dendum cōcedo negatiue ec⁹ negandū
 Aduerte vnum q̄ q̄cunq̄ casus possi-
 bills fiat nunq̄ debes rñdere ad ppoem
 impossibilem ex auctētica impōe nec⁹. nec
 ad necessariū ne⁹ lz impossibilem sit cōce-
 denda. sed negare debes postea q̄ sit im-
 possibile. z sitr ex opposito de nec⁹ debz
 cōcedi q̄ est neganda z negare postea q̄
 sit nec⁹. exemplum pmi vt si ponatur q̄
 oē vigilans sit asin⁹ admittit casus q̄
 possibilem z si pponit cōcedit deinde ppo
 tu es vigilās dz cōcedi qz imptinēs vtz
 deinde ista ppo tu es asinus dz negari.
 Et si dicat q̄ est filius in dari omne vigi-
 lans est asinus tu es vigilans ergo tu es
 asinus. z antecedens est concedendum.
 g⁹ z nō est cōcedēdum. tu negas g⁹ male
 rñdes. Rñdetur q̄ nō est cōcedendū
 si tñ ppoēs cum tibi rñdebo ne⁹ z nō va-
 let cōtra ista est cōcedēdum. z tu negas.
 g⁹ male respondes sed debet dici in ante

cedere et tu non es obligatus.

Adverte ulterius, ad instantiam 3ª fam
regulam quia illa dat tibi modum ad pbandum
quia admissio quocumque contingenti fito quod
libet aliud contingens falsum est cedere
dum. et dat duplicem modum ad pbandum
hoc. primus est. Posito contingenti falso
et admissio statim proponat una copulati
ua composita exposito et opposito illius
quod vis tibi concedi. ut si volo pbare quod
tu habebis mihi concedere illum nullus ba
culus stat in angulo faciam sic pono tibi
istam tu es rome qua admissa propositio tu es
rome et baculus stat in angulo. et patet quod
hec est neganda quia falsa et non sequens er
go oppositum est concedendum. si tu non
es rome vel nullus baculus stat in angulo.
tunc ultra tu non es rome vel nullus ba
culus stat in angulo sed tu es rome pro
positum. ergo nullus baculus stat in angulo et
ista disunctiva affirmativa cum destru
ctione unius partis ad alteram eius pro
tem et sic habebis intentum. Alio mo
do breuior est ut statim post positum pro
ponatur una distributiva composita ex
opposito positi et ex illo quod vis tibi
cedi ut in casu superiori pono tibi istas tu
es rome. quia admissa propono tu non es ro
me vel nullus baculus stat in angulo. i
est concedenda quia vera et impertinens. tunc
sic tu non es rome vel nullus baculus stat
in angulo. sed tu es rome propositum. er
go nullus baculus stat in angulo.

Tertium capitulum dat regulas conuertibilium propositio.
Prima regula si ponatur duas
propositiones conuertibilis sic adequate signando qua
ru una est necessaria et alia impossibilis.
non additur casus. Secunda regula si po
natur duas propositiones conuertibilis sic adequate
signando quare una est possibilis et alia impos
sibilis non admittitur casus. Tertia regu
la si ponatur duas propositiones conuertibilis
una sit necessaria et alia sit contingens non
admittitur casus. Quarta regula si ponatur
duas propositiones contingentes conuertibilis sic

adequate signando quare una alteri 3^a die
repugnat non admittitur casus.

Quinta regula si ponatur duas propositiones
contingentes conuertibilis sic adequate signan
do quare una non repugnat alteri admittitur
casus. Sexta regula si ponatur duas
propositiones conuertibilis sint contingentes
siue non faciendo mentionem de adequa
to signato. non admittitur casus. Adverte
primo circa has regulas quod si ponatur duas
propositiones conuertibilis non ponendo adequate si
gnificando respondeatur ad eas concedendo vel
negando intus sicut est: si prima conceditur
est vera vel necessaria et facta sit. si autem facta
est impossibilis et facta sit. et non est quod semper ab
una ad reliquam omnia est bona cum conuertitur
tatur. ergo si concedatur autem est verum vel falsum
necesse vel impossibile et omnia sit non conceditur
et sit si autem est concedendum quod et omnia sit est
concedendum notiale dico et non precipiale
non. si ad primum dicitur concedo est opus responde
re ad fam concedo ut habet gratia si ponatur
istas duas propositiones conuertibilis de est et homo
est alius non ponendo ad equate signando
si prima proponatur respondeatur concesso si facta necesse. Si
autem queratur an prima sit vera de deo. et ad se
cundam sit respondeatur. si autem vice versa queratur an
ista sit vera homo est alius respondeatur necesse et
sit ad fam respondeatur. si autem admittatur ali
quas propositiones conuertibilis sic adequate signando
sicut ad primum respondeatur sit ad secundam
respondeatur. et si ad primum respondeatur sit ad
ipertinens. ad fam homo sicut ad pertinens ut si
ponatur illas duas propositiones conuertibilis sic ad
equate signando sicut ad primum respondeatur
sit ad fam respondeatur. et ad primas respō
deatur sicut ad impertinentes. ad secundam
vero sicut ad pertinentes ut si ponatur
illas duas propositiones conuertibilis sic
adequate significando tu es homo et cur
ris admittatur. et si primo loco ponatur
illa tu es homo concedatur. et similiter
concedatur secunda. si autem primo loco
proponatur illa tu curris negatur conuertibilis
negatur alia si postea proponatur. Adverte

vlteri^o q^o quotienscuq^{ue} p^{ro}ponat aliqua
 illaz cōiaz i mā ouertibili^{us} de^o ē g^o hō ē
 afinus tu es hō g^o tu curris sp^{er} negat q^ui
 bet istaz q^ui in rei v^{er}itate q^ulibet illaz est
 ipossibilis s^{ed} ad impossibile eodē modo
 ē rīdendū infra t^{em}p^{or}e sicut ex^{em} t^{em}p^{or}e dicat q^ui
 libet illaz eē bonā sicut negat i^{tem} hō ē asi
 nus sp^{er} t^{em}p^{or}e cedit aliq^ui eē verā. vñ illa
 ē ipossibil^{is} hō ē asin^{us} s^{ed} ipas eē verā non
 est impossibile. sicut q^ulibet illaz cōiaz est
 ipossibilis sed q^ulibet illaz eē bonā non
 est impossibile q^ure rē. Prima re^{gula}. q^ui
 cūq^{ue} ponit duas ppōes eē siles nō faciē
 dō mētionēz de adēq^uo s^{ig}nō rīdeat ad
 eas ccedēdo negādo dubitādo ifra t^{em}p^{or}e
 sicut ex^{em}. 2^a q^ui cūq^{ue} ponit duas ppōes
 esse siles nō faciēdo mētionēz d^{icitur} adēq^uo
 s^{ig}nō ad p^{ro}positionē p^{ri}mā eē verā rīdeat
 infra sicut ex^{em}. 3^a ad scdā cōnter. 3^a re
 gula q^ui cūq^{ue} ponit duas ppōes eē siles
 sic adequate: s^{ig}nō quaz vna alteri d^{icitur}
 dic^{itur} repugnat nō est casus admitēd^{us} vo
 co āt d^{icitur} dic^{itur} repugne que nō p^{oss}ūt eē nec sūt
 vera nec simul falsa. Quarta regula
 si ponat due ppōes eē siles sic adequate
 te s^{ig}nō ex q^uaz vna seq^{uitur} oppositū alte
 ri^o sūt siles i v^{er}itate: vt tibi nō cōcludit^{ur}
 r tu scis tibi cōcludi. Quinta regula
 q^ui cūq^{ue} ponit due ppōes eē siles sic ad
 e^{que}te s^{ig}nō quaz q^ulibz ē alteri i^{mp}tinēs
 p^{oss}ūt eē siles i v^{er}itate r in falsitate r cōce
 dendo r negādo: vt tu es hō r tu curris.

Aduerte q^uo dubiū ē circa q^urtaz regu
 lam q^ui si ponat q^ui sūt siles adequate
 s^{ig}nō hō est aial r tu curris admittit p^{ro}
 q^urtā regulā: q^ui vna seq^{uitur} ad d^{ict}oziū al
 teri^o. seq^{uitur}. n. nullus hō est aial. ergo tu
 curris. r dicit q^uo sunt siles in v^{er}itate. sed
 d^{icitur} p^{ro}pono tibi illam p^{ro} loco tu curris si tu
 negas hēs negare aliā. s. hō ē aial. q^ui aliē
 non essent siles. Si hō ccedit illā tu cur
 ris tu ccedis falsuz r i^{mp}tinēs. g^o male rī
 des. d^{icitur} ccedendo illā. tu curris. r cū dicit^{ur}
 q^uo est falsa r i^{mp}tinens nego imo etiā p^{ro}
 tinens: q^ui sequens. seq^{uitur}. n. iste sūt siles r
 nō p^{oss}ūt esse siles i falsitate. q^ui v^{er} ē nec^{esse}. g^o

sūt siles in v^{er}itate. g^o vtraq^{ue} vera est. s. n.
 sit falsa in rei v^{er}itate. seq^{uitur} t^{em}p^{or}e q^ui est v^{er}a. iō
 debet ccedi vel p^{ro} lo^{co} p^{ro}ponat vel 2°.

5^a cap^{itulum} regulas dat ppōnū dissimil
 lluz. Prima regula q^ui cūq^{ue} ponit duas
 p^{ro}positiones dissimiles nō faciēdo mē
 tionē de adēq^uo s^{ig}nō ad quālibz p^{ro}
 positionē ccedendo vel negan^{do} rīdeat
 intus sic ex^{em}. Secunda regula. q^ui cūq^{ue}
 ponit duas ppōes eē dissiles nō faciē
 do mētionē d^{icitur} adēq^uo s^{ig}nō: ad p^{ri}mā
 esse v^{er}am vel falsam rīdeat intus sicut
 ex^{em} r ad aliā dissimiliter. Tertia regu
 la q^ui cūq^{ue} ponit duas ppōes esse dissiles
 sic adequate s^{ig}nō quaz q^ulibet cū altera
 ouertit nō admittit casus ille. Quar
 ta si ponunt due ppōes esse dissiles sic
 adequate s^{ig}nō q^uaz vna est necessaria r a
 lia ipossibilis vel cōtingens necessaria
 sp^{er} est ccedēda r altera negāda: Qui
 ta regula si ponit due ppōes esse dissi
 miles cōtingentes sic adequate s^{ig}nō q^uaz
 vna aⁿcedit: r nō eō aⁿs vbi cūq^{ue} p^{ro}poni
 tur est negandum r aⁿs ccedendum.

Sexta regula si ponit due ppōes eē
 dissimiles sic adequate s^{ig}nō: q^ui q^ulibet
 est alteri i^{mp}tinens ad p^{ri}mā p^{ro}positā rī
 deat intus sicut ex^{em}. r ad aliā dissimiliter

6^a cap^{itulum} dat r^{egula}s depōnis. Pri
 ma regula oē depositū r admissuz infra
 t^{em}p^{or}e obligationis p^{ro}positum sp^{er} est negan
 dū. Cor^{ollariū}. Dē non necessariū tibi depōsi
 tum est a te attendendū. Secunda re
 gula. Dē p^{ro} se aⁿs ad depositū aut cū cō
 cesso vel ccessis opposito bñ negati vel
 oppositis bñ negatoz sp^{er} est negandum

Tertia regula. Dē repugnans depōsi
 to r oē sequens ex illo repugnante p^{ro} se aut
 cum cōcesso aut cū cōcessis aut opp^{ro}sito
 bñ negati aut oppositis bñ negatoz est
 ccedendum. Quarta regula. Dē re
 pugnans d^{icitur} depōsi p^{ro} se aut cū cōces
 so aut cū cōcessis: aut cū opposito bñ ne
 gati aut oppositis bñ negatoz ē negan
 dū. Quinta regula ad oē sequens r
 ad oē i^{mp}tinēs ad depositum rīdendū

fm sui qualitatē. vñ iptinens h dicitur
qd nō sequitur ad depositū nec ancedit
ad ipsum nec idem repug̃t p se nec cum
a: vel aliquibus. 7° capitulum dat i
statias contra regulas.

Aduerte ad tertiā instantiam qz pul
chra est. vnde nunq̃ est admittenda pro
pō necessaria in depositione: z iō si depo
nat ista. antichristus nō est albus. vñ an
tichristus ē colorat? nō admittat: qz est
necessaria cum dīctorū sit ipossibile. s.
antichristus est albus z antichristus nō
est coloratus si. n. admitteret pponatur
ista. antichristus est coloratus. si tamen
cōcedis tu concedis anō ad depositum
si tu negas tu negas sequens ex dīcō de
positi. g̃ male rñdes. z sic pz q non debz
admitti. Et sic est finis hui? tractat? zc.

Insolubile est

ppositio se esse falsam asser
tie signi seipsa demōstrata. vt h
est falsum. Aduerte qz h solū sūmatiz
volo colligere regulas insolubilium. Si
aut abunde hāc materia vis videre re
currere insolubilia Dentisberi. Pri
ma diuisio. Insolubile ē duplex. qōdam
ex actu nro oritur: qōdaz ex ppretate vo
cis exēplum pmi. soz. dicit falsum soz. nī
dicit vez. ego intelligo falsum. ego non
intelligo vez exemplum scōi. omnis p
positio est falsa. hō est falsum seipso de
mōstrato. 2° dico insolubilium ē du
plex qōdam ē insolubile simplex. qōdaz
est hz qd. Insolubile simplex est illō cui
annectitur talis casus quo admissio seq
tur cōtradictio. vt ois ppositio est falsa
que sit ois ppositio z significet p̃cise si
cut termini p̃tendunt. Insolubile hz qd
est illud cui annectit casus talis quo ad
missio nō sequitur cōtradictio. vt si nō po
natur p̃cise significat. Prima regula
oē insolubile singulare sine p̃nomine d
monstratiuo oriens ex actu nro ad hoc
qz sit insolubile simpliciter exigit cōdi
tiones tres. Prima qz omnis talis sit

omnis talis. Secunda qz dicat vel in
telligat talem p̃positionē z nullaz aliā.

Tertia qz illa significet p̃cī sicut ter
mini p̃tendunt. Secunda regula
oē insolubile significat sine p̃nomine de
mōstratiuo oriens ex actu nro ad h qz sit
insolubile fm qd exigit duas cōditōes
vt positio qz vñ soz. sit ois soz. z demō
strat illam z nullam aliam que sit a soz.
dī falsū z significet sicut t̃ni p̃tendunt.

Tertia regula: Oē insolubile nō sin
gulare seu singulare cum p̃nomine de
mōstratiuo oriens ex actu nro ad h qz fiat
isolubile simpliciter reguntur due cō
ditōes. vt ego dico falsū: qz non opoz
tet ponere primā. z s̃tr falsū dī. fiet autē
fm qd remouendo dictōem ex^o. 4°
regula. Oē insolubile oriens ex p̃p̃c̃iata
te vocis exigit duas cōditiones solum^o
t̃m vnam volo dicere quod aliquid reg
rit vnam vt h falsum. aliquid duas: vt
aliq̃ ppō flā est fm qz sit remouendo vi
ctōnem ex^o. Quinta regula. Oē in
solubile qd non est sine casu insolubile dī
missa aliq̃ cōditōe regita ē penitus du
bitabile. Prima cōnūq̃ admittēd^o
ē casus ex quo trahit originem insolubile
simpliciter. Secunda cō. ois casus ex q
originat insolubile fm qd est admitten
dus z ceditur insolubile p̃p̃o^o dicēdo
ipsū cē falsū. qz sp insolubile fm qd sigt
copulatiue. s. sicut t̃ni p̃tendunt z qz spm
est vez Sophisma d̃ insolubile singular
Soz. dī falsum posito qz vñ soz. sit ois
soz. z demōstrat istā z nullā aliā q significet
sicut t̃ni p̃tendunt. Sophisma insolubi
le p̃ticularis. Aliq̃ ppō p̃ticularis ē falsa
positio qz hec sit. ois ppō p̃ticularis z si
gnificet sicut t̃ni p̃tendunt. Sophisma
d̃ insolubile vñ. Ois ppō vñ ē falsa po
sitio h qz significet sicut t̃ni p̃tendunt z nō
ponatur p̃cise qz nō admitteret casus
Sophisma circa insolubile exclusiuuz
T̃m soz. dicit vez posito qz tu z soz. sci
tis oēs loquētes z soz. dicat de^o est z tu
t̃m soz. dicit vez z nullā aliā z significet

sicut tñi p̄tendūt. Sophisma 3̄ info-
lubile copulatiuū p̄ma regula oē info-
lubile copulatiuū c̄ vna ps ē nec̄ si eidē
In casu addat̄ oēs c̄ditōes cū nō exclu-
sionis fit isolubile simplr̄ r nō admittit̄
casus. vt deus ē r n̄ copulatiua est h̄a.

Secūda regula. Oē isolubile copula-
tiuū cui vna ps ē impossibilis vel cōtrigēf
addēdo oēs c̄ditōes cū nō exclusiōis ē
isolubile fm̄ qd. vt tu es hō r nulla copu-
latiua ē h̄a. Tertia regula. oē isolubi-
le copulatum fit isolubile fm̄ qd eidem
addēdo oēs c̄ditōes p̄ter notā exclusio-
nis. Circa isolubile dist̄. P̄ma re-
gula. Oē isolubile distinctū c̄ vna ps
est iposibit p se fit isolubile simplicif̄
si eidē casu addant̄ oēs c̄ditōes cū nō
exclusiōis: vt nullus de⁹ ē: vel nulla dist̄
est h̄a. Secūda regula. Oē isolubile
distiūctiuū apparetur cui vna ps ē con-
tingens falsa fit isolubile fm̄ qd eidem
addēdo oēs c̄ditōes cū nō exclusiōis
vt tu nō es hō vel nulla dist̄ ē vera r p̄-
ma ps est h̄a q̄ est c̄tingens falsa. iō tota
distiūctiua dr̄ h̄a r ideo dicitur appa-
ter isolubile. qz nullū isolubile ē veruz

Tertia regula. Oē isolubile distiūcti-
uum fit isolubile fm̄ qd eidem addēdo
in casu oēs c̄ditōes p̄ter notam exclusi-
onis. Sophismata circa isolubilia nō
apparentia. P̄^o sor. nō habebit vena-
rium positō q̄ oē dicens vez̄ habebit d̄-
nariū r solum tale r sor. dicat istam ppō-
nem r nullam aliā sor. nō habebit d̄na-
riūz significante p̄cise sicut tñi p̄tendūt
hoc est isolubile simpliciter sine nota ex-
clusionis fit isolubile fm̄ qd. 2° sor.
nō pertransibit p̄tem positō q̄ omne
dicens vez̄ pertransibit p̄tē r solū tale
r sor. qui scit oīs sor. dicat ista ppōem r
nullaz aliā sorte nō pertransibit p̄tem si
gnificantem precise sicut tñi p̄tendūt
hoc est isolubile simpliciter sine nota
exclusionis fit isolubile fm̄ qd. Ad-
uerte duo circa totā mām isolubiliū
p̄ q̄ admisso isolubili fm̄ qd dicatur

ipsum esse falsuz. vt gr̄a exempli. sor. di-
cit falsum non ponendo precise cū alijs
tñi cōditionibus. r si arguat̄ contra fal-
sum dr̄ a sorte. ḡ sor. dicit falsum. oña ē
bona r aīs est vez̄. ḡ consequens q̄b ē
isolubile fm̄ quid r ita de alijs isolu-
bilibus fm̄ qd pōt argui s̄tr. Ad hoc
pōt dupliciter r̄ideri r ambe respōsi-
nes veniūt ad idem. P̄^o pōt dici cōce-
dendo consequentiam. qz ex casū cōces-
sissim a passiuā ad actiuā. tñ dico q̄ si
est bona siue nō valet. qz aīcedens siḡ
cathegorice consequens h̄o ipothetice.
rē. Vel aliter concedendo consequenti-
am r concedo ipsā esse bonaz. r q̄ sicut
antedens est vez̄ ita r consequens s̄z
nego q̄ consequens fit isolubile. Si at
velles q̄ cōsequens esset isolubile dice-
ret̄ q̄ cōsequentia non valet. Aduer-
te 2° q̄ isolubile h̄z duo significata. v/
num adequatum r aliud principale ad-
equatū siḡtum est siḡtum cathegorica-
ticum simile orationi infinitiue vel con-
iunctiue vt siḡtum illius sor. dicit falsū
est istud sor. dicere falsum. vel sor. dicit
falsū. P̄ncipale aut̄ significatum est
ipotheticum. vt sor. dicere falsum: r illā
propōnem esse veram.

Dico igit̄ q̄ penes aliud attendit̄ p̄f-
sibilitas isolubiliū r penes aliud sua
falsitas. possibilitas nanqz attendit̄ pe-
nes possibilitatem significati adequati:
r ipsa falsitas penes falsitatem siḡti p̄-
cipalis. hec ḡ est possibilis. oīs ppō ē fal-
sa. qz possibillem ē oēs ppōnem esse falsā
sed ipsa ē falsa. qz siḡtū suū p̄ncipale est
falsū. s. oēs ppōem eē falsā r ipsū eē h̄az
tñ ex mām isolubiliū penes idē attendit̄
possibilitas veritas r falsitas propōsi-
tionis. quia penes adequatum signifi-
catum. rē.

Præclarissimi doctoris magr̄i Men-
ghi Faurentini supra totam logicam ma-
gistr̄i Pauli veneti expositō felicite finit̄
ad dei laudē r gloriose v̄ginis Marie.

Incipit qñes eximij ac pclarissim i
doctoris magri Meghi Blanchelli fa
uetini. s. tota logica magri pauli veneti

Erminus est

signum rē.

Contra hoc arguitur. Et

p^o sic. Circa idē versat logicus r metba
phific^o s; methaphific^o versat circa en i
in cōf ergo r logic^o. tūc vltra ens ē cōfus
q̄ sit tñ^o. q; vniversalr pdicat d tñno r
nō ē. q̄ nō incipit a cōfōri non incipiēdo
ab ente in cōi. Hoc argumēto mot^o. Pa
ulus pgu. incipit logicā suā a trāscēden
dētibus sic dices. Trāscendētia sē sex.
videlicet ens aliqd: vni: bonus; xum: r
res: que dicit trāscendētia q; de oib^o
verificat. Cōfirmat q; ens rōnis ē cōi^o
q̄ sit tñ^o r est de cōsideratōe logicē. q̄ nō
incipit a cōfōri. cōtia nota cū maiori q a
ens rōnis est subm adaequatam logicē.
nō at tñus minor pz q; subm est de con
sideratōe scientie. rē. 2° sic. Omne illō
qō pontē in diffinitōe alicui^o loco gene
ris est cōius diffinito. sed signum pontē
in diffinitōe tñi loco generis. q̄ sig^o ē
cōius tñno. cōtia est bona. maior est phi
7° methaphificē. r 6° topicor. r minor p
batur p magrī. tūc vltra. sig^o est cōius
tñno. r est p se de cōsideratōe logicē: q;
logic^o diffinit p ipsū q̄ nō icipit a cōfōri.

Hoc argumēto per suasus albertuti^o
icipit logicā suā a sig^o sic dicens. Quātū
ad primum vidēdū est de isto termino si
gnum q est cōfōri. i. supior q̄ ille tñ^o tñ
nus. Pro rñsione ad. hec argumenta
sunt duo modi rōndendi. Prim^o mo
dus declarat auctoritatē phi in plogo
phoz. s. quō a cōfōri est incipienduz. Et
dicit q duplex est pcessus. s. diffinitiu^o
r declaratiu^o. Processus diffinitiu^o est
cum quis incipit tractatum suū a diffini
tione alicuius vt magister facit: r vt
facit euclides in geometria. r primo di
finitens punctum sic. Punctus est cuius

pars non est. Processus declaratiuus
est cum quis incipit tractatum suum nō
a diffinitione sed a declaratiōe alicui^o
vel a diuisione vt facit paulus pergu. r
vt facit phs. in libro phozum dicens sic.

Necesse est igitur aut vnū esse pī
cipium aut plura. Tunc post duas cō
clusiones. Prima in processu diffinitio
non est incipienduz a communiori abso
lute in illa scientia cuius ratio est: quia
si aliquid debet diffiniri diffinitur p ge
nus r differentiam. genus autem est cō
muniori diffinito. ergo non incipit a cō
muniori absolute. Secunda cōclusio
in processu declaratiuo est incipienduz
a communiori absolute in i^o scientia.

Cuius ratio est. quia communiora sē
notiora. Innata autem est nobis via pro
cedere a communioribus ergo. rē. Et p
hoc patet solutio ad argumentum i op
positum. Contra primam conclusionem
arguitur sic. Nihil per se consideratum
in logica est communius termino. ergo
in processu diffinitiuo est incipiendum
a communiori absolute ab ipso logico.
tenet cōtia. añs patet quia tñnus vlr
pdicatur de omnibus h. per se conside
ratis. Ad hec responde si tibi placet h^o
opinio. Secundus modus rōndē
di quem soluz de mēte magistri reputo
Dic q magister icipit a communiori ab
solute incipiendo a termino cuius ratō
est quia nihil per se consideratum in lo
gica est communius termino.

Pro quo aduerte q; communissimuz
quod est per se consideratum in logica ē
ens rationis quia est eius subiectum ad
aequatam sed terminus conuertitur cum
ente rationis vt dclarabitur. ergo nihil
quod est per se consideratum in logica
est cōius termino. cōtia nota cum maio
ri: r minor dclaratur pmittendo qd per
ens ratiōis intelligit cum dicitur ipsum
esse subm adaequatam logicē. Un p ens
rationis intelligo ens 2° intentiōis siue
2° intentiōez. in concreto qō iporat

mibi secundam intentionem vel habes
habitudinem propinquam ad secundas
intentionem. qualem habent intentio-
nes prime. id est conceptus primi et voces
et scripta. cum enim aliqua scientia sit de
rebus ut methaphisica: mathematica. et
naturalis. et aliqua de vocibus ut gram-
matica logica et poesis. Aliqua etiam est
de conceptibus per se primo. ut logica que
est de secundis intentionibus per se primo

Quia tamen passionibus harum inten-
tionum conuenit conceptibus primis et vo-
cibus et scriptis ut stant sub habitudine
harum intentionum. quia ille terminus homo
siue in mente siue in voce siue in scripto
ut species est predicabilis de pluribus etc.
Et ita de alijs. ideo logica est etiam per
se de illis licet non primo. De rebus etiam est
logica sed per accens in habitudine ad se-
cundas intentiones. put de ipsis possunt
confirmari et intentiones sed per accens est de
illis quia proprietates harum intentionum
non conueniunt rebus. sed solum conce-
ptibus vocibus. et scriptis. in habitu di-
ne tamen ad secundas intentiones. Ideo
res non habent habitudinem propinquam ad
secundas intentiones qualem habent con-
ceptus ad voces et scripta. hoc premissis
per quod terminus conuertitur cum ente ra-
tionis. quia uniuersaliter predicatur de se
inueniunt. Ad argumenta respondet.
Ad primum dicitur quod logicus et methaphi-
sicus versantur circa idem materialiter
ut circa ens. formaliter autem non. quia me-
thaphisicus versatur circa ens ut ens est
logicus vero circa ens ut ens rationis est
est. Constat autem per supius dicta quod ens
rationis non est eodem termino cum seculo conuer-
tatur. Ad confirmationem similiter patet quod mi-
nor est falsa. scilicet quod ens rationis sic eodem ter-
mino quis sit subiectum adequatum. logice et non
terminus quod dicit formaliter. Replica ad se-
quitur quod logica sit scientia realis quia cum metha-
phisica sit de rebus materialiter. et logica sit
circa idem materialiter per excessum. ergo est de rebus
si sic ergo logica est scientia realis. sicut metha-

phisica est scientia realis diuisiua re-
ales que sunt tres. scilicet methaphisica. mathematica.
et naturalis. methaphisice. Item probatur
quod methaphisicus considerat ens: ut
ens rationis est. et per omnes habetur circa idem for-
maliter methaphisice et logicus et arguo sic.
Methaphisicus considerat quodlibet in quantum
est ens. ergo considerat intentionem in quantum est
ens. ergo intentionem in quantum intentio: quia
idem est intentio in quantum intentio et inten-
tio in quantum ens sicut idem est homo in quantum
homo. et homo in quantum ens. Ad primum
negat prima contra ad probationem cedeo quod lo-
gica est de rebus per accens. tamen in quantum itel-
lectus format intentiones et conceptus de ipsis
sed non ulterius contra est de rebus. ergo est scientia
realis sicut methaphisica. quia logica est tamen
materialiter de rebus. methaphisice vero et materialiter
et formaliter. Ad 2° cedeo quod methaphisicus
considerat intentionem in quantum ens. et
nego ulterius contra est de rebus. ergo est scientia
in quantum intentio. quia non sunt idem. sic non
est idem mobile in quantum mobile. et mobi-
le in quantum ens quod uniuersaliter accidit
quia sequens reduplicatorem non sicut absolu-
te eandem. id est ex de homine non est simile.

Ad 2° principale ceditur quod signum in com-
itate sua habet totam suam significationem est eodem
termino. Et sic excedit lites logice. et id
ne quod ut sic sit de consideratione logice. Ad
probationem dicitur cum logicus diffinit per
ergo est per se de consideratione logice. Dicitur
quod logicus non diffinit per signum ut logicus est
sed ut induit habitum methaphisici. quia ter-
minus non est diffinibilis a logico cuius sit
commissum in logica. Replica ad si signum
excedit limites logice sequitur quod logica non
sit eque eodem scientia sicut methaphisica. con-
sequens est falsum. et contra primum primo
posterio. tractatu primo. Locatur autem
omnes scientie habet eodem ubi dicitur quod dialectica uti-
tur omnibus et si qua tamen ultra materialiter
eodem. ut methaphisica. et 4° methaphisice
dicitur. Et dialectica de omnibus disputant
omnibus autem eodem est ens. In quibus lo-
cis habet quod sunt scientie eque eodem. cum de

omnibus eque considerent. probat tñ
cōtia. qz metha^a considerat oia entia. lo
gica hō non qz pte aliqd est. tercedit li
mitēs logice. Item pbat qz signum est p
se de cōsideratiōe logice. li sig^m est finus
qz est p se de cōsideratiōe logice. qz omīf
finus p ccessa est p se de cōsideratiōe
logice. li sig^m est finus. qz ē p^o cōsideratiō
ne logice. Ad p^mū d^r qz est eque cōis
scia logica sicut metha^a qz nihil est qz nō
cōsideret in ordine ad fas itentōes bene
aliqd est qd nō considerat per se vt res.

Uel dicitur qz est eque cōis non quia
oia cōsideret sicut methaphisica. sed qz
illa considerat que applicabilia sunt ad
oia. iō logica est potius dicendus vnus
mundus sciendi cōis: sic methaphisica
vna scientia cōioz. Ad 2^m dicit qz li si
gnum dupliciter capi potest. s. māliter z
formaliter. materialiter est per se de con
sideratiōe logici in quātū finus est. z in
quantū stat sub aliqua intentiōe. 2° vt qz
est subm vel p^tū. sed formaliter non.

Contra arguit. p^ma p^ticula est male
posita. s. signū. qz diffi^o cōtia tenet ans p
batur. qz quod ponit p^mo loco in diffi
nitione debet eē cōis diffinitio. sed li si
gnum non est cōis termino diffinitio.
qz rē: pbatur minoz qz li sig^m est termin^o
p^mie itentionis z ē termin^o minus cōis
qz sit terminus diffinitus: qz terminus
diffinitus diuiditur in finum p^mie intē
tionis z fe. qz rē. Confirmat qz li sig^m
est cōmunitus termino. tunc magister d
buisset incipere tractatū suum a signo z
non a termino. tenet cōsequētia qz cōio
ra sunt premitenda in doctrina tāqz no
tiora p p^m p^o phicoz. Itē signū est eq
uocū ad finum z circulum ante tabernā
ergo non debet poni in diffinitione.

2° cōtra secundam p^ticulā arguit sic.
Illa p^ticula orationis non bene ponit. qz
diffinitio mala. cōtia tenet. antecedens
pbatur. qz oratō diffinitur per terminū
i^ora a magistro. ergo termin^o non debz
diffiniri per orōnem. tenet cōtia qz alit

idez esset not^o z ignotius respectu eius/
dem. quia semper qz ponitur in diffinitō
ne est notius diffinito.

Cōfirmatur qz quicūqz i aliqua diffi
nitione ponitur aliquid diffinibile si lo
co illius diffinibilis ponat iua diffinitō
tūc p^ma diffinitio est expressior vt dicit
p^ha 6° topicoz. Si ergo terminus diffi
nitur p orōnez loco orationis lz ponere
eius distinctionē. i qua diffi^o ponit ter
minus. Et sic termin^o se ipsū diffiniret
qd ē icōueniens qz idē eēt notius seipso

Ter^o 3° p^ticulam constitutiūz
non bene ponitur. ergo diffinitio mala.
cōtia tenet. z ancedens pbat. qz si termi
nus est signū orōnis cōstitutiuum cum
oratio sit finus est sig^m orationis consti
tutiūm. z illa alterius. z sic ē processus
in infinitum quod est inconueniens. qa
impossibile est esse 3° phicoz.

Confirmat. qz nihil quod est materia
oratiōis cōstituit orationē sed finus est
materia orationis. ergo fin^o nō cōstituit
orationē neqz est cōstitutiuū orationis.
cōtia nota cū minoz. maior pbat p phz
p^mo de generatione dicētē qz forme ē
agere: mē vero pati. cōstituire vero est
agere z esse cōstitutiuūz dicit potentiaz
actiū. ergo nō debet attribui mē itelle
ct^o aut est qz actiue cōstituit orōne quare
rē. Quarto 3° q^rtā p^ticulā arguit fru
stra ponit. vt ps. p^r in qua. qz diffi^o mala.
cōtia tenet z ans pbat. qz si nō maxie es
set pp litterā z sillabā qz non eēt finus.
Sed 3° qz oē qz pōt esse subm z p^dicatu
p^pdis pōt esse terminus. s. lz a z sillaba
sunt huiusmōi. qz lz a z sillaba pⁿt eē ter
minus. cōtia nota cū maior. qz finus est
in quem resoluit. p^po. sed. p^po resoluit
in subiectū z predicatum. qz qz pōt eē sub
iectum vel predicatum ergo potest esse
terminus. minoz. pbat qa dicendo a est
l^ra vocalis. an est sillaba subm in p^ma
est ista l^ra a. in fa hō illa sillaba an. Itēz
id nō est totū z ps respectu eius idē s. ter
min^o est totūz respectu orationis. qz est

genus ad ipsam. ergo non est ps. Con-
firmatur argumēto q̄ reputatū ē acbi-
les q̄ dicēdo a est b. illa est vna oratio q̄
tm̄ liḡt q̄tri. A z B. z tm̄ t̄inus nō est ps
pp̄inqua eius pbat. q̄ ps. pp̄inqua non
dic̄it nisi p̄ respectū ad remotā. sed hec
ofo nō h̄z p̄tē remotā vt patet. ergo nec
pp̄inqua. Idē p̄t̄ argui d̄ pp̄ōne metalī
que est cōposita ex c̄ceptib⁹ indiuisibilit̄
bus que n̄ c̄stituit̄ ex l̄tis nec ex sillabis
tunc talis pp̄ō nō h̄t p̄tēz remotā ergo
nec pp̄inqua. Et sic p̄z q̄ illa p̄ricula vt
ps pp̄inqua frustra ponit. q̄ nō p̄petit
cuilibet oratiōi. Quinto q̄ totā diffi-
nitioē sic arguit. Illa diffinitio p̄petit
alteri a diffinito. ḡ ē aīal. c̄sequētia tenz
p̄ p̄bm. 6° topicōz. an̄s pbat q̄ diffinitū
h̄ est lī t̄inus q̄ ē t̄inus 2° intentiōis. sed
hec diffi^o cōpetit ēt termino p̄ intentio-
nis vt ps. ḡ cōpetit alteri a diffinito.

Cōfirmat. q̄ hec diffi^o p̄petit t̄ino sin
cathegorematico q̄ nō est t̄inus. cū sibi
non p̄petat diffinitio t̄ini data a p̄bo p^o
porum dū dicit. Termin^o ē in quē resol-
utor pp̄ō vt in subiectū z p̄dicatum. q̄
t̄inus s̄incathegorematicus nō ē subie-
ctum nec p̄dicatū vt formatr sumit lo-
quoz. Sexto t̄inus nō p̄t̄ diffiniri. ḡ
diffinitio mala. c̄ntia tenz. an̄cedēs pba-
tur q̄ t̄in^o ē cōissimū p̄ se c̄sideratū i lo-
gica. ḡ ē notissimū. ḡ n̄ p̄t̄ diffiniri quo-
modocūq̄ accipiat diffinitō. tenz c̄ntia
q̄ sp̄ diffinitio dat̄ p̄ not^o. 6° topicōz.

Cōfirmat. q̄ ip̄osibile ē demonstrare
suū subiectum esse siue per signum siue
p̄ causam. s̄m cōmētatorē i 2° p̄hicoz. s̄z
t̄minus ē subm̄ in hoc lī vt patet. ḡ ip̄o-
sibile ē demonstrāre ipsū p̄ signum vl
p̄ causā. Tunc vltra ip̄osibile ē d̄mō-
strāre ipsuz. ḡ ip̄osibile ē diffinir̄ tenz
c̄sequētia q̄ oppositū c̄sequēt^o non stat
cū c̄sidente. s̄. n. possibile c̄ēt diffinire
ipsū posset demonstrari esse per suaz dī-
ff̄intionē. sicut p̄ sillogismum. ip̄othesi
cum. Si signum orationis cōstitutiuuz
est terminus ē. sed signum oratiōis con-

stitutiuum est. ergo terminus est. Item
p̄bs in primo posteriorū 2° tractatu di-
cit q̄ sc̄ie despiciūt sua subiecta. q̄ p̄sup
ponit ipsa r̄c. Septimo C̄ntius rei tātū
vna ē diffi^o. sed cum t̄inus habcat alias
diffinitionem datam a p̄bo p^o priorum.
cū of. Terminus est in quem resoluitur
pp̄ositio. ergo non p̄t̄ habere illam qa
aliter vnus rei essent plures diffinitio-
nes. minor nota maior p̄batur. quia vni
us rei tantum vnica est c̄ntia. ergo tm̄
vna ē diffi^o tenz c̄ntia q̄ diffi^o exprimit
c̄ntiā rei si p̄tes c̄ēt diffitōes p̄tes c̄ēt
essentie. Confirmat q̄ quando p̄tes
diffinitiones dātur de eadem re. i^o de-
bent cōuerti. q̄ quecūq̄ cōuertuntur cuz
vno 3° cōuertuntur inter se. sed quelibz
diffinitio conuertitur cum suo diffinito
ergo iste diffinitiones conuertuntur in-
ter se. hoc tm̄ est falsū. q̄ alicui competit
termini diffinitio data a magistro cui n̄
cōpetit diffi^o p̄bi vt termino s̄incathego-
rematico formaliter sumpto.

Ad hec breuiter r̄ndetur. Ad primuz
negatur an̄s. Ad p̄bationē n̄o minorē
p̄ q̄ sig^o nō sit cōis diffinito. Et ad ora-
tionem cū dicitur li signum est terminus
p̄me intentionis. sed terminus p̄me in-
tentionis est minus cōis termino diffi-
nito ergo. r̄c. Dicitur q̄ li signum potest
capi dupliciter. s̄. p̄ eo quod significat. z
p̄ eo quod denominat. p̄ 1° ē min^o cōe q̄
tūc accipit̄ p̄ seipso t̄ino. 2° ē magis cōe
q̄ nō solū denominat t̄inos 2° intentio-
nis. sed ēt p̄me z etiam res. Et si repli-
cas 3° q̄ illa distinctio p̄ eo quod significat
z p̄ eo quod denominat non habet locū
nisi in terminis 2° intentionis. sed cuz si
gnum sit p̄me. ergo distinctio non ē ad
pp̄ositum. potest dici negando maiores
q̄ s̄m Bur. in p̄dicamēto relatiōis. Qui
libet terminus cōcretus accidental̄. vt
pater z album potest accipi dupliciter.
scilicet p̄ eo quod siḡt z p̄ eo quod denomi-
at siue in suppositione simplici: siue i sup-
positione p̄sonali. Vel al̄r z t̄uti^o r̄ndet̄

ad principale qz li sig^o potest capi dupli
citer. s. materialiter p seipso termino. z
formalit^r p fig^o formali. z quasi redit
ad idēz. p^o est minus cōe. 2° est magis
cōe. Ad cōfirmationē responsum est in
questione prima qz licet signum sit cōius
fino. qz tñ excedit limites logice. ideo
non inceptit ab eo. Ad aliud negatur
qz signū sit equiuocum. quia fm idē no
men z eandē rationē dī de illis que est
qd apprehensuz a sensu vel intellectu ou
cit ipsum in cognitionem alicuius rei.

Ad scdm pncipale dī cōiter qz finis
diffinit p oratiōem a posteriori. Ora
tio hō per terminum a priori: z illo mō
non inconuenit idem ee diffiniens z dif
finitū notius z ignotius respectu eiusdē
in diuersis generib⁹. Diffinitionū. qz vna
est pp qd. z alia quia sine vna est forma
lis z alia materialis.

Cōtra hanc responsonē arguūt qui
dam senenses dicentes qz licet vera sit:
tamen non satisfacit quesito. Unde ar
guūt sic. In omni disciplina inconuenit
qz pma notitia. s. quid nominis aut quid
rei habeat p aliquid. cum prima notitia
habetur p illud primū aliqñ nunq^o cer
tificaret homo. sed cum prima notitia
hēatur hic per orōnem. qz p^o notitia ora
tionis non pōt haberi per terminū ideo
aliter respondent dicentes qz licet ora
tio sit finis non tamē māliter debeat eā
sic diffinire. sed vt diffinit phs p^o piber
mentis sic. Orō est vox significatiua ad
placitū pp argumentuz factū. Sed quia
fm talem responsonē dānat magistruz
ideo dicunt ipsi aliter possumus rñdere
saluando magistrū dicēdo qz p^o notitia
orationis. s. quid nominis. s. per quā ha
betur prima notitia ipsius termini habi
ta ē in grāmatica z non hic. s. quod est in
complexum p quod plura indistincte im
portant. Peccat vtraqz rñsio senensū
iudicio meo. p^oima. n. presumptuola ē
cum ex leui causa damnet magistrum.

2° hō dubia est in hoc qz dicit qz pma

notitia termini habeatur per notitiam
orationis habitam in grāmatica. Hoc
videtur falsum primo quia terminus vt
detur esse prius notus qz oratio. termi
nus enim nihil aliud est nisi dictio vt ag
gregatum ex dictionibus sed dictio pri
us nota est in grammatica qz oratio. pro
batur quia in doctrinis que prius tra
duntur prius nota sunt. prius autem tra
duntur dictiones qz orationes. Nam hic
est ordo in grammatica. prius enīz hīc de
inde syllabe deinde dictiōes deinde ora
tiones traduntur. Ecce qz prius tradun
tur dictiones qz orationes in gramma
tica. ergo prius nota sunt. 2° si prius
nota esset oratio in grammatica qz ter
minus sequeretur qz etiam esset oratio
prius. nota in logica qz terminus. probo
cōntam. quia cōsimilem habitudinem ha
bet oratio in logica ad terminum quale
habet oratio in grammatica ad terminū
Nam tam hic qz ibi consideratur termi
nus vt est pars orationis. Et oratio vt
cōstituitur ex terminis. cōns tamen falsū
primo quia nihil est cōius in logica ter
mino. ergo nihil est notius eo. 2° quia
terminus est subm logice. ergo nihil est
notius eo in logica. patet cōns. primo fm
cōmē. 2° phī dicētē qz impossibile ē demon
strari subm siue p fig^o siue p cām. qz ali
qd esset notius eo qd ē iconueniēs. z p^o
posteriorz dicit de subo p cōgscibili qd
est z qd ē. Jō sustinēdo rñsionē cōem ne
gādo qz p^o notitia tñi hēat p orōnem. qm
p^o notitia tñi ē notitia qd notis que pre
suppōit cū sit tñi^o h subz. Notitia at qd
rei iuestigat z hēt p orōnem. Alit tñi z h
tñi^o possum⁹ rñdere. Ad pncipale sic qz
nō ē iconueniēs qz idē sit diffiniens z dif
finitū nō eodē modo sumptum. Termi
nus enim diffinit per orationes: vt orō
h3 bitudinē cāe finalis: z finis h3 bitu
dinē effect⁹. Orō hō diffinit p finis vt
orō h3 bitudinē effect⁹ z tñi^o h3 bitudi
nē cāe cōstitutie. z sic qz libz diffi^o ē data a
pōi. i diuersis tñi generib⁹ cāz i qb⁹ di

uersis gñibus cārum nō est iconueniēs
idem esse notū? r igit? respectu cuiusdem
Argumētum aut illoz nō est 5 nos. quia
p̄ma notitia termini nō hētur p̄ orōnem
s̄ p̄supponit. s̄a aut notitia distincta ha
betur p̄ orōdem. Et cō in diuersis gñib?
causaz r h nō inconuenit.

Ad cōfirmatōem dī q̄ illud dictuz h̄z
intelligi de diffinitōe pure additatiua
q̄ est data p̄ genus in mediatum r oriam
conuertibile cum specie qualiter nō ē illa.
Ideo loco li orōnis nō pōt poni sua diffi
nitio. Uel atr̄ dicitur q̄ nō est incōue
niens q̄ idem ponat in diffinitōe sui ipsi
us in obliquo casu. cum ḡ li orōnis sit in
obliquo diffinitio ei? cadit in obliquo.

Ego aut̄ atr̄ r̄nderem r̄ tuti? seq̄ndo
opionem nostram. Ad 2^m p̄ncipale q̄
li orōis vt ponit in diffinitōe termini n̄
est diffinibilis cum hēat habitudinē cau
se finalis. cum aut̄ diffinit h̄z habitudi
nem effect? respectu termini r nō cause

Ad 3^m dicit q̄ nō est inconueniēs esse
p̄cessum in infinitum in orōib? s̄z sit in
conueniēs orōes infinitas esse. p̄bus tñ
voluit numerz infinitum nō dari actu: s̄z
bñ in potentia sic q̄ quocūq; dato sit da
bil maior. Et sic i p̄posito: qz nō sūt orō
nes infinite actu sed bene in potentia. s.
q̄ qbuscūq; datis possunt dari plures r
sub alijs h̄bis logice loquēdo. Infinituz
occedo dari sine categorice. nō aut̄ cathe
gorice. qd̄ est idem cum dicto p̄bi. Et
li dicit 5 si datur infinitum in potentia
ḡ dabitur in actu. p̄batur cōia. quia fru
stra est potētia q̄ nō pōt reduci ad actū
p̄ cōmen. p̄mo celi cōmento. 133. Dico q̄
illa potētia cui? exit? ad actum ē impos
sibilis nō d̄z dici potētia. Dicit q̄ veruz
est de potētia determinata. nō aut̄ de in
determinata. Ad cōfirmatōem dicit
q̄ materia nō p̄prie cōstituit: sed ē illud
ex quo aliquid cōstituit. Imprope tamē
occedim? mānōstituire. Sicut enim di
cimus paries r tectum cōstituit domū.
Ita in p̄posito termin? p̄prie est illud ex

quo cōstituit orō r intellectus illam cō
stituit. Improprie tamen dicimus termi
num cōstituire orōdem.

Ad 4^m dicunt qdam q̄ duplex ē ter
minus. p̄prie r impropi?. p̄prie ē ha
bens ptes. p̄prie r remotas. impropi
us h̄o qui nō habet has. dicunt enim q̄
magister solum loquitur de p̄prie. Nec
r̄sio non valet quia sequitur q̄ magister
esset diminutus cum de illis terminis i
p̄prie ad huc logica cōsideret qd̄ pro
batur qz ex illis fiunt p̄positiones signi
ficantes verum vel falsum. v̄a est litte
ra: an est syllaba. Ideo aliter dicam? q̄
littere r syllabe possunt considerari di
p̄liciter. Uno modo vt habent vim lit
tere r syllabe. Alio modo vt habent viz
dictionis. p̄mo modo accipiūtur fm
q̄ cōstituit aliquam dictionem. r sic n̄
sunt termini. Alio modo accipiūtur qñ
p se siue seorsum accipiūtur. r sic sūt ter
mini. p̄mo modo loquitur magister r non
2°: r hoc est qd̄ alij volunt dicere sub a
lijs h̄bis dicētes q̄ littera vt l̄ra nō est
finis: h̄s littera sit termin? Ad aliud
dicitur q̄ idem pōt esse totum r pars re
spectu eiusdem nō eodem modo cōside
ratum sicut gen? est totum r ptes respe
spectu sp̄rum: vt dicit cōmetator: p̄mo
phicoz. Ad cōfirmatōem cum dicit
tur q̄ illa oratio a est b nō habet ptes p̄
p̄prie dicit qdam cōcedendo: r con
sequēter dicunt illam p̄riculam nō cōue
nire orationi cui libet. Nec responsio
nō est tenēda: ex quo damnat magistrū
Ideo dicat aliter q̄ ista oratio h̄z partes
p̄prie. qz p partes p̄prie intelligi
ḡ imediatas. Et cum arguit p̄prie quuz
nō dicit nisi in respectu ad remotū. con
cedo. sed non habet remotas concedo.
ergo nō habet p̄prie. nego cōntiam.
quia ista dicit? habere ptes p̄prie
p̄ respectum ad ptes remotas alterius
orōis que sunt illo ex qbus nō imediate
cōstituitur totum. p̄prie h̄o ex qbus
imediate cōstituitur totum sicut ex istis.

Uel negat minor. s. q. nō habet ptes remotas. Uñ lz nō heat formalit̄ hz tñ virtualit̄ siue equalit̄ cū equalcat alti orarōi hñti ptes ppinquas z remotas: vt isti. illa lra a eis ita lra b. z ita dicat de mentali. Ad 5^m negat minor. Ad p bationē dī q. aliud ē qd diffinit̄: z aliud p quo diffinit̄. Diffinit̄ bec 2ª intentio n̄ p seipsa sola: sed p p^a z fa equaliter.

Uel dī vt finis diffinit̄ abstrahitur a prima intētiōe z fa sicut aīal qd diffinit̄ abstrahitur a spēb^o vt diffinit̄ z nō valet si dicitis. ḡ ē aliqs finis mētalit̄ q nō ē p^a intētiōis nec 2ª sicut nō valet. ḡ est aliqd aīal qd nō ē hō nec aīalus: imo nullū ē aīal quā sit hō vel asin^o vel idū uidū alicui^o alteri^o spēi cōtēte sub h^o ge nere aīal: z tñ aīal abstrahit̄ ab hoīe vel ab asino l^a ab alijs spēb^o: ita dato q nulus sit finis mētalit̄ q nō sit p^ame vel 2ª intentionis. tñ fin^o abstrahit̄ ab istis.

Ad cōfirmationē dī q p^ahs capit finū strictius. s. p eo solū q pōt eē subm vel p dīcatū. sed mag^{is} largius pzo eo q pōt determinare ppositionē vt p^ate ei^o: z sic sicut ab ego: eāticū sūt termini cū possint determinare p pōēs vt p^ate ei^o. Ad 6^m ccedit q finis nō pōt diffiniri a logico vt logic^o ē. qz nihil hz cōius nec notius pōt tñ diffiniri a logico vt induit habitū metaphisici. Ad cōfirmationē dicit sūtr q impossibile ē demonstrare finū eē per sig^o vel p cām a logico vt logic^o est: lz vt induit habitū metaphisici pōt demonstrari esse z diffiniri. Ad 7^m dī q vni^o rei vno mō cōsiderate vna ē diffinitō. diuer simode tñ cōsiderate sūt plures diffinitō nes. Ita hic p^ahs cōsiderat finū fm viā cō positōis: mag^{is} xō fm viā resolutōis.

Ad cōfirmationē dī ccedēdo: q si vni^o rei fm eādē cōitatē acceptē sint plures diffinitōes q ille ouertūt. lz si hz maiorē cōitatē in vna accipit̄: z fm minorē iā n̄ ouertūt. Et ita i p pōito vt dem ē

Contra primā diuisionē finis que est. Terminoz aliqs est p se sig^otius: aliqs

non p se sig^otius arguff: qz seq^o q idē est magis cōe z minus cōe respectu eius dez. ḡ diuisio mala. cōia tenet z aīis pbat^{ur}. qz li finis in cōi diuifus in p se sig^otiuum z nō p se sig^otiuum est cōioz tino per se sig^otiuo: z eodem mō est minus cōis. ḡ zc. cōtia patet cū maior. qz oē diuifus est cōlus diuidentibus: vt in topicis z ill^o diuifionū dī. minor pbat^{ur}. qz iste finis finis est p se sig^otius. quare. zc. Con firmat. qz quero an terminus diuifus in p se sig^otiuum z nō per se sig^otiuum: sit p se sig^otius aut nō per se sig^otius: aut nec sic nec sic. Si det p^a: tūc finis p se sig^oti uis diuideret in finum p se sig^otiuum z finū nō per se sig^otiuum: qd ē icōueniēs. Si dicitur 2^a: tūc finis nō p se sig^otius di uidit in finum non p se sig^otiuum z p se si gnificatiuum: qd est icōueniēs. Si det 3^a seq^o d^o primū principū. De quolibz dī alterz dī dīctoroz icōpletoz. z d^o nul lo eoz simul. Scdō sic. Dis finis est p se sig^otius. ergo diuifus mala. cōsequē tia tenet z antecedēs pbat^{ur} sic. Dis pas sio cōpetens p se inferiori cōpetit p se su periori: sed p se significare est passio p se cōpetēs tino p se sig^otiuo q ē inferior ad finum in cōi ergo cōpetit p se tino in cōi ergo cuilibet tino cōpetit. tenet cōtia 2^a. qz per se p^asupponit de oi. p^a poste rior. maior p^ame cōtie est p^a p^amo po sterior in erroribus: vbi vult q passio trianguli. s. habere tres angulos cōpetit per se figure. Cōfirmat qz ois finis est signum of onis cōstitutiuum. Omne sig^o p se repñtat sig^otiuum. ḡ ois finis re pñtat sig^otiuum. tenet cōtia p illud princ pium in antēp dīcamentis. Quā alterum de altero p dīcat qd p dīcat de p dīca to: p dīcat de subiecto minor. pbat^{ur}. qz oē signū repñtat significatū. aut ergo p se aut p accñs. nō p accñs. qz posset non repñtare. qd implicat q sit signum z nō repñtare. ḡ per se repñtat. ḡ p se sig^o. ḡ est p^a sig^otius. ille cōtie de se patent.

Tertio sic aliquis terminus est q nō

K

est per se significatiu⁹ nec non p se signifi-
 ficatiu⁹. siue sit est per se significatiuus
 ⁊ non per signitiuus. ergo diffinitio mala
 dñtia tenet. añs probatur. qz terminus
 pregnans vt nihil est huiusmōi qz oē cō
 positum eq̄tr ex per se signitio ⁊ nō p se
 signitio non magis ē p se signitiuum q̄ nō
 p se signitiuum: sed terminus pregnans ē
 cōpositus eq̄tr ex per se signitio ⁊ non p
 se signitio. vt nihil est non ⁊ aliquid. ḡ n̄
 magis dicit vnus q̄ alter. ḡ vel neuter
 illoz est: vel vtrunqz erit. Confirmat
 tur qz ponatur ille terminus beltrix in
 vno ⁊ eodem instanti impōatur ab vno
 magro ad signidum idem q̄ li homo⁹. ⁊
 ab alio magro iponat cōverti cum lio: ois
 tunc non ē maior rō quare tal terminus
 sit vnus q̄ alterius ḡ vel simul ē p se si-
 gnificatiuus ⁊ nō per se signitiuus. vel ne
 uter illoz. Et si dicitur. non fuit iposi-
 tus a p^o ipositore. sic ideo nō est per se si-
 gnificatiuus. Pono q̄ pmi ipositor est
 fuerunt duo. quoz p^o iposuerit vt pri-
 mo dictum ē. ⁊ secundus vt 2° dictus ē.
 ⁊ tūc sequitur idē qd̄ pri^o. 4° d̄ diffini-
 tiones arguit. ⁊ pmo d̄ prima sic. li ois ē
 ētinus non p se signitiuus vt patet. ⁊ tñ p
 se sumptus aliquid signit. ḡ diffinitō prima
 mala dñtia tenet. qz alicui cōpetit diffi-
 nitio cui nō competit diffinitum. maior
 nō ⁊ minor pbat q̄ dicendo ois li omnis
 sumit per se. ⁊ tñ aliquid signit qz sepsum
 naturalr rñtat intellectui. Confirmatur
 qz si d̄ qz terminus dicitur per se signifi-
 ficatiuus quia aliquid ex se significat. n̄
 autem quia significat se vt simile.

Cōtra. illa vox hō que nunc primo ē
 terminus per se significatiu⁹ ⁊ nō signifi-
 ficat aliquid ex se. pbat. quia vt signifi-
 ficat ex impositione que est vel que fuit
 nō p^o qz non sit nūc imposito. nec scdo
 qz nō imponebatur prius ad significan-
 dum cā nō fuerit. ergo nec significat ex
 impositione neqz etiaz significat nālter.

5° cōtra scdam diffinitōne arguit sic
 ille termin⁹ for. in voce nūc p^o plar⁹ ē p

se signitiuus vt p^o ⁊ tñ nō significat a ligd
 ex se. ergo diffinitio scda mala. dñtia nō
 qz alicui competit diffinitio cui nō com-
 petit diffinitū. ⁊ maior ē nō. minor pba-
 tur. qz nec signit naturaliter vt patet nec
 ex impositione pbat qz p^o ipositor: n̄
 cognouit istum terminum sortes nunc
 p^o platum ergo nō iposuit ad signidus.

Cōfirmat. qz iponere ētinum ad signi-
 dū est intentionem termini cum intentō
 ne rel totiens referre donec intentio ter-
 mini intentionem rei ad memoriam re-
 ducat: sed nec primus ipositor: nec ali⁹
 habuit intentionem huius termini. ḡ ⁊

6° cōtra ambas diffinitōes simul ar-
 guitur sic. qz li omne li aliquid. ⁊ li nō
 per se sumptum aliquid signit ⁊ et quilibet
 istoz per se sumptus nihil significat. ḡ
 ⁊ c. dñtia nota cum maior. ⁊ minor pba-
 tur: qz quilibet istoz est nō p se signitiuus
 ḡ qlibet istoz per se sumptus nihil signifi-
 ficat. tenet cōsequētia a diffinito ad dif-
 finitionem. añcedens pbat. qz quilibz
 istozum est terminus sineathegoremati-
 cus. ḡ qlibet istoz est non se p signitiu⁹
 tenet añs a superiori ad suum inferius:
 añs patet. qz termin⁹ habēs officium di-
 stribuendi ⁊ pticularizandi est termin⁹
 sineathegorematicus: sed illa sunt hui⁹
 modi. ḡ ⁊ c. Cōfirmatur qz li omne si-
 gnificat idem qd̄ li omnis: sed li ois ni-
 hil significat ex se. ḡ nec li omne. añs te-
 net cū minor. maior pbat: qz solus no-
 minatiu⁹ est ille per quem facta ē impo-
 sitio nominis ad significandus. vt p^o
 per sanctum. Thomā i primo periber.
 in cap^o de nomine. Alij autē casus qz for-
 mant ab eo signit illud idē qd̄ nominis
 tiuus. sed cuz li omne foimet ab illa vo-
 ce p^o li omnis ḡ scdario. signit illud idē qd̄
 li ois primo imponitur ad signidū: sed li
 ois nihil ex se imponitur ad signidum. ḡ
 nec li omne. Ex altera pte qz li ois per se
 sumpt⁹ aliquid significat: quia omne ad-
 lectiuus in neutro genere substantiuat.
 ergo ⁊ cetera.

Ad hec breuiter rñdetur. Ad pri^m
dicunt reales q̄ solū terminus in cōi: z
non ille terminus finus est ille qui diui
ditur. id terminus p se signifiuus est min^{us}
se habens q̄ finus in cōi lz in pl^{ur} se beat
q̄ ille terminus finus. Un^{de} iⁿ finus fini
nus est indiuiduum cōtentum sub hoc
cōi finus. sicut hic homo sub hoie. Ali
ter terminis se dicent nō esse iconueni
ens idem esse magis cōe z minus cōe re
spectu eiusdem sub diuersis tñ rōnibus
Un^{de} lz iste terminus q̄litas vt oēs quali
tates significat sit genit. idē tñ termin^{us}
vt est hoc ens est indiuiduū z orinet s̄b
genere qualitatis: eo q̄ est hic concept^{us}
si est in mēte: aut hec figura in scripto:
aut hec vox sit in voce. Ad confirmatō
nem dicitur s̄b r̄m reales q̄ finus i cōi
diuisus non est per se significatiuus nec
non p se signifiuus. Et cū dicis hoc est cō
tra p̄mū p̄ncipium de quolibet d̄r altez
cōtradictorior̄ incomplexor̄: z de nul
lo eor̄ ambo simul. Dicitur q̄ pro limi
tatione huius p̄ncipij ser cōditiones re
quirunt quaz vna est de termino singu
lari z nō cōi. Terminis hō dicerēt q̄ et
nus diuisus ē fin^{us} p se significatiuus^{us} z vt si
gnificas est cōius illi^{us}: lz vt tale ens sit
minus cōis. Et consequenter cōcedit ali
quē finum p se signifiuum p̄dicari de nō
p se signifiuo. Ad 2^m r̄m reales facilis ē
responsio. qz fin^{us} diuisus nō est iste fin^{us}
finus: sed abstrahit ab illo licet spēs ab
indiuiduo. z sequenter negat q̄ esse p
se signifiuū sit passio adequato finū diuisi
sed bene hoc disunctum est passio ade
quata eius. sc̄ esse p se significatiuum n̄ nō
esse per se significatiuum. z cū tu dicis. p
se presupponit de omni. Dicis q̄ verum
ē si est p se p̄mo. si aut est per se non pri^m
vel reductiue. non vt hic. Terminis hō
concedit q̄ esse per se significatiuum
sit passio termini diuisi: sed illa passio n̄
competit sibi vt superius ad illa. z vt
diuiditur in ista: sed vt tale ens. z ideo
negant q̄ omnis passio competens su

periori competat cuilibet inferiori. sed
bene si competit superiori vt superius.
licet ergo per se significare opetat huic
termino terminus. non tamen vt cōmu
ne est ad ista. sed vt hic terminus. Ad
confirmationem dicitur q̄ quilibet ter
minus est signum: z consequenter rñtat
significatio per se. z cum tu inferis. er
go per se significat oē^m q̄ p^{er} significat:
vel se vel aliquid ex se: non tamen per se
significat ad intentionez magistri. quia
per se sumpt^{us} vel extra se significat. Et
sic est equiuocatio de per se significare.

Ad 3^m negatur antecedens. Ad p̄ba
tionem dicitur q̄ terminus p̄gnans est
per se significatiuus. quia ei competit dif
finitio termini per se significatiui. Ad
rationez negatur q̄ si aliquid sit. compo
situz ex per se significatiuo z non per se
significatiuo q̄ non magis sit p se signi
ficatiuus q̄ nō per se significatiuum. Et
rō istius quia denominatio semper sit a
positiuo: sed per se significatiuum ē po
sitiuū respectu n̄ p se significatiui. positiv
uum autē est perfectius p̄uatiuo: ideo a p
te p se significatiua potius denomiā q̄
a parte nō p se significatiua sicut aliqd di
cit ita velocit̄ moueri sicut aliq̄ pars ei
licet non dicat ita tarde moueri sicut a
liqua pars eius. pro dictis dixi. Ad con
firmationez d̄r q̄ admissio casu ille fin^{us}
est p se signifiuus z nō p se significatiuus
sed apud diuersos. nam apud primū ma
gistrū z discipulos doctrinā ei^{us} tenētes
est p se significatiuus. apud hō aliū ē non
p se significatiuus. Nec h̄ incouenit. imo
idē finus q̄ est p se significatiuus quo ad
nos: vt il hō. ē nō p se significatiuus apud
grecos: cum nihil ex se signi^{ficat} eis. Potes
tñ distinguere q̄ si illi magri sint eiusdez
sermonis: vt ambo sint latini nō admit
titur casus: qz licet voces dicat ad pla
citū signē nō tñ cuiuscūqz lz ad placituz
p̄miponētis. Si aut sint diuersor̄ ser
monū admittit. Et respōdētū est h̄: q̄
disputatio est latina vel greca.

Ad 4^{am} cōiter dī q̄ oīs tīn^{us} māliter sū
ptus est p se figitiuus. Jō negat q̄ li oīs
māliter sumpt^{us} sit nō p se figitiuus. Et si
dicat q̄ qz dicēdo li oīs est tīn^{us} nō p se
figitiuus est ppō x̄a: z tñ stat māliter. ḡ
salsū est q̄ māliter sūpt^{us} sit p se figitiu^{us}.

Respondet cōiter q̄ licet in dicta p
pōe li oīs stet materialr tñ supponit p se
nō stante materialr ita q̄ sit sensus: q̄ li
oīs qñ nō stat materialr est termin^{us} non
p se figitiu^{us}: vt in hac ppōe oīs hō currit

Licz hec rñsio sit pbabilis z de mēte
magri in logica magna: arguo tñ q̄ ipaz
ad exercitacōem iuuenū. Et quero qd i
telligat p li figit in diffinitōe termini p
se figitiu^{us}. vel itelligis cōiter figre quod
est repñtare aliqd siue se siue ex se: vt p
prie qd est aliqd extra se repñtare. Si
dicis 2° sequit q̄ termin^{us} materialr sū
ptus nō est p se figitiuus qz p se sumpt^{us}
nihil extra se figit. vt ps. Si dicis p̄mum
sequit q̄ termin^{us} nō p se figitiu^{us} esset p
se figitiuus. qd implicat. pbatur x̄a: qa
li garabis est nomen figitiuū fm̄ Boetiū
in pmo piber. z li beltrix est nomen non
figitiuū fm̄ sc̄m̄ Tho. in eodem loco. z ti
buba est vox non significatiua fm̄ pe
trum hispanū. z tñ qlibet hoz p se sum
ptus aliqd figit accipiēdo figre cōiter: qz
saltē se ipsum repñtat. ḡ qlibet hozum
est p se figitiuus. Item quero qd intel
ligis p li p se sumpt^{us} in diffinitōe termi
ni p se figitiuū: aut tu intelligis qñ sumit^{ur}
in oīe sine aliquo determinabili. vt di
cēdo. Oīs est signum vlt. Aut tu intel
ligis qñ sumitur solitarie ex oīem. Sz
siue intelligas pmo: siue 2° modo seq̄
q̄ quilibz termin^{us} mundi absolute oīs dicit
termin^{us} p se figitiuus. pbatur x̄a. quia
quilibet termin^{us} p se sumpt^{us} aliqd figit
accipiēdo significare cōiter. ḡ absolute
debet dici fm̄in^{us} p se figitiu^{us} tenet conse
quētia a diffinitōe ad diffinitū. añs patz
discurrendo in omnibus: z adduco per
locum a maiorē de isto terminō omnis.
quia quando sumit^{ur} in aliqua oīe sine a

liquo determinabili. tunc semp sumitur
materialr. z tunc per te semp est p se fi
gitiu^{us}. Sitr qñ sumit solitarie ex oīem
aliqd figit. qz seipsm repñtat intellectuī.
quare vlt. Qui vult illam opionē seq̄ rñ
deat ad hec. Ideo ad 4^{am} pncipale alt
ter respondeatur. z dicit q̄ li omnis si
gnificat se naturalr sicut quilibz termin^{us}
sed aliter capitur figre in diffinitōe ter
mini p se figitiuū. vt est ex se scilicet ppe
vt est ex se aliqd repñtare. Et sic ps q̄ li
oīs p se sumpt^{us} nō figit aliqd illo mō.

Ad cōfirmatōem cum dr. ista vox hō
nō figit aliqd ex se negat. ad rōem cū dr
nō figit ex impōe nec naturalr. negat im
mo figit ex impōe. z cum tu arguis nō
prius imponebatur ad figndum qz non
pus fuit. ḡ nō figit ex impōe que fuit ne
gatur cōsequētia. quia lz ista vox nō fuit
imposita. vox tñ similis illi fuit impōita

Ad 5^{am} respondet q̄ lz p̄mus impo
tor: nō cognouit illum terminum tñ sibi
silem. que imposuit ad significādū. z cō
sequenter dicitur q̄ illa vox fortis figit
ex impōe que fuit. Ad confirmatiōem
dicis q̄ licet nō habuit intentiōem hui^{us}
termini habuit intentiōem cōsimilis. z h̄
sufficit. Ad sextum negatur minor. s.
q̄ li aliqd z omne sit terminus
nō per se significatiuus. Ad pbationem
cum dicitur est sincathegorematicus. ḡ
est nō per se significatiuus. conceditur
consequētia. sed negatur antecēdes. Ad
pbationem cum dicitur terminus hīs
officiū distribuendi est sincathegore
maticus. Dicitur quod nō quilibet lz il
le qui cum hoc habet tale officiu^{us} quod
per se nō significat quod nō cōpetit istl.

Ad confirmatiōem dicitur q̄ si pri
ma vox imposita ad significādū ali
quid z voces deriuatē ab illis significāt
illud idem. z quia prima vox puta oīs ē
imposita ad distribuendū z etiaz li oē
Cum hoc tamen stat q̄ aliqua vox deri
uata ab aliquo fuerit imposita ad aliqd
significādū. ad quod nō sit imposita

prima vox. vt in proposito. Nam si oē
secūdu gramaticos substantiuatur. sic a^a
adiectiua s; pma vox nō facit hoc: et iō
p vnā ipositionem generalem i neutro
genere significat aliquid quod nō signi-
ficat in alijs generibus.

Terminoz alius naturaliter signifi-
catus: alius ad placitum.

Contra p^o pbatur q; qlibet ēinus signi-
ficat ad placitum et sic et diffinitiones male se
pbat assūptū: q; si nō hoc esset propter
terminū mentālē qui nō, signi-
ficat ad placitū. Sed o terminus mētalis non significat
idē apud omnes. ergo significat ad pla-
citum. oīa tenet. antecedes pbat. q; po-
no q; a sit itentio sor. qui sit corā te. et ad-
uertas ad illā itētionem. et eueniat plato
omnino cōsimilis recedente sor. tunc a
significat platonem. ergo significat ad
placitum. oīta tenet. anis pbatur. q; tan-
ta est ouenientia huius similitudinīs ad
platonem q̄ta est ad sortem. sed ex con-
uenientia quā habet cum sorte signifi-
cat sortem: ergo etiam significat plato-
nem ex tāta cōueniētia q̄ta h; c; plato-
ne. Confirmat q; illud signi-
ficat qd ap-
prehendit. s; plato apprehendit. q; ipsum
signi-
ficat. tenet oīa cū maiorū et minorū. Item
si sit similitudo sortis i mēte platonis q̄ sit
a. itēz similitudo ciceronis q̄ sit b. tūc ar-
guo sic. p te similitudo signi-
ficat rē ex cōuenien-
tia quā h; c; rē. sed cū a maiorē cōueniē-
tiā habeat cū b q̄ cū sorte. q̄ a signi-
ficat b. Itē
maior ē similitudo inf sorte et platonē q̄ i-
ter sorte et similitudinē ei^a. sed sor. nō signi-
ficat platonē. q̄ nec similitudo sortis signi-
ficat sortez. Sicut iter hoiez et asinū maior ē similitudo
et cōueniētia q̄ inf hoiez et similitudinē hois
sed bō nō signi-
ficat asinū. nec eō. q̄ nec similitu-
do hois signi-
ficat hoiem: oīa tenz cū miori
maior pbat. q; iter hoiez et asinū ē cōue-
niētia i genere p̄p̄inquo sed inter hoiez
et similitudinē hois non ē cōuenientia i ge-
nere q; differūt genere. q̄. Itē ille
terminus chimera in mente signi-
ficat rez nō
pp aliquam similitudinē quam habeat

cum re. q; chimera non est. cum autem
qd non est non pot p cōceptus habere a
liquā similitudinē. q̄. Itē homo signi-
ficat p-
sentem hominem. p̄teritum. et futurum.
nō pp similitudinē quam habeat cū p̄-
terito et futuro que non sunt. Cōfir-
matur. q; nullus ēinus signi-
ficat naturaliter. q; 4° methaphisice et primo clenchoruz
dicitur q; ante disputationē oportet sup-
ponere signi-
ficationem. sed si significaret nat-
uraliter hoc nō oporteret. q̄. 2° p̄n-
cipaliter arguitur q; quilibet termin^o si-
gnificat naturaliter. q; si nō hoc esset p-
pter vocales. sed pbatur q; qlibet talis
signi-
ficat naturaliter: q; quilibet terminus re-
presentat seipsum apud omnes ergo q̄-
libet terminus signi-
ficat seipsum naturaliter.
oīta tenet. anis probatur. quia quilibet
terminus est aptus natus causare similitu-
dinem sui in intellectu et p cōsequēs rep̄sē-
tare seipsū. Et si dī q; nō est incōuenient
q; significet seipsū nālter. Cōtra q; se q-
retur q; qlibet ēin^o vōt esset terminus
cōis. qd est incōueniens. pbatur oīa q;
ēinus cōis est qui signi-
ficat plura. sed qlibet
ēinus est huiusmōdi ex quo signi-
ficat se et aliqd
ex se. q̄. Itē sequeret q; qlibz ēinus
esset signi-
ficatus o Boetium in li periber-
menias dicentem q; aliqs est nō signi-
ficatus
vt garalus et beltrix secundum sanctuz
Tho. Itē sequeret q; quilibz ēinus
eēt analogus. quia p̄ prius se signi-
ficat et per
posterius alia a se. imo fortius q; qlibet
ēinus eēt equiuocus. q; qlibet signi-
ficat plu-
ra diuer sis ratiōib; . Itē sequeret q;
illa eēt vā chimera est. q; signi-
ficat p̄marie si-
cut est. q̄ est vā. patet oīta et antecedes p-
bat. q; p̄us significat se. ex quo naturali-
ter significat se q̄ aliqd ex se qd ad pla-
citum significat. Itē sequeret q; i^a p-
positio eēt falsa. Nis homo ē aīal quia si
esset vera. omnis res significata p sub-
iectum esset res. significata p predicatū
quod est falsum. Cōfirmatur. q; signi-
ficat aliter q̄. ē. q̄ est falsa. Tertio principali-
ter arguitur sic. Illa diuisio nō est bona

que non euacuat diuisum, sed illa est bu-
lusmodi, g. rē. cōtia nota cū maior. mī /
noz pbat. qz aliqs ē finus qui nō sīgt nā
liter nec ad placitū vt li beltrix qd nō sī
gnificat ad placitū. ps qz nō sīgt ex ipost
tione: q non significat nālter patet qa
nō est p se significatiu. g nō naturaliter
significat. Cōfirmat qz idem termin^o na
turalit^o significat r ad placitū. g mēbra
coīcidunt. r sic diuisio nō ē bona. cōtia
tenz aīs pbat. Nam li homo i voce sī
gnificat ad placitū rē ex r naturalit^o sī
gnificat se ipsū. g rē. Sītr li homo i mē
te significat se naturaliter ergo ex se
nālter tenet cōtia. qz illud solū significat
naturaliter quod pmo significat. rē.

Quarto cōtra diffinitiones arguitur
sic. Aliquid ē quod apud oēs idem signi
ficat. vt sum^o qui materialiter significat
ignem. r latratu canum qui naturaliter
sīgt iram. r tñ nullus istoz est finus na
turaliter sīgt finus. ergo diffinitio mala:
tenet cōtia qz alicui cōpetit diffinitio cui
non cōpetit diffinitā. maior: patet de se.
minor: pbat qz nullus istoz est fin^o nāl
ter sīgt finus. tenet cōtia a superiori nega
tiue ad suum inferius. Cōfirmat. qa
aliquid est qd nō apud oēs idem sīgt. vt
circulus ante tabernā. r tñ nō est finus
ad placitū. sīgt fin^o. ex quo nō est finus
quare. rē. 5° pncipaliter. n̄ est maior
ratio quare voces significent ad placitū
qz qualitates alie vt caliditas. frigiditas
r alie res. qz ita pnt ipont ad signūm si
cut voces sed tales non sunt termini si
gnificantes ad placitū. g nec voces. vt
datur ratio diuersitatis.

Ad hec rīdet ad primū respōder mag
ister in logica magna q a intentio sīgt
soz. r nō platonē. platonē tñt sīgt r non
sequit. ergo sīgt platonē. sicut non sequit
tu scis illam propositionem eē verā r il
lud est a. ergo tu scis a esse verū sed solū
sequit a scis esse verum. Rīno hec nō
placet.

Aliter r magis pbi^o respondet. negā

do qz a significet platonē. r licet credā p
eē platonē nō tñt sīgt. qz si debet sīgtre a
liquid debet eē causata ab illo. Et ad
pbatōnē pzinam respondetur qz maio
rem cōuenientā hz cū sorte. qz est esse
ctus eius qz cū platonē: cum non sit cau
sata a platonē. Ad confirmatiōnē dī
qd illud sīgt quod apprehendit per eas
apprehensionē hz: sed non quocūqz.

Ad 2° dī ad minorem qz duplex est
cōuenientia. s. essential^o r accidental^o.
Unde maior ē cōuenientia eēntialis infē
illa que sunt eiusdem speciei: qz inter t^o q
sunt diuersaz speciez. r iter ista que sē
eiusdem generis qz diuersoz generum.
Sed accidental^o cōuenientia maior po
test eē inter illa que differūt spe r gener
qz inter illa que sunt eiusdē spē. qz vnū
cātur ab alio r ducit in cognitiōnem al
terius r similitudo sortis cātur a sorte.
r non ab alia intentione r ducit i cogni
tione sortis r non alterius intentionis.

Ad 3° respondet sīliter qz ē maior cō
uenientia eēntialis r non accidental^o.

Ad 4° cum dī. Nulla est similitudo
inter intentionem chi^o r ebimeram. er
go nō significat ex similitudine negatur
cōtia. qz lz non significet ex cōuenientia
que sic sīgt tñt ex cōuenientia que est
ser li chi^o esset r h sufficit. Ad 5° res
pondet h mō dicto. Ad cōfirmatiōnez
dī qz pbs intelligit de finis ignotis. vt a
b vel de pnomīnibus cū nescit qd dmo
strat. Uel aliter dico qz intelligit de
vocib^o multiplicē sīgtib^o. Ad 2°
pncipale rīdet. sicut ibi. r nō ē icōueni
ens qz finus vocalis significet seipsum
nālter. Ad rōnes. Ad primaz dī qz fin^o
cōis dī nō qz sīgt plura sed qz sīgt plura
p quibus possit supponere simū. Ad
2° concedo cōtia. Sed Boetius vult
qz non quilibet finus est sīgtis ex impos
sitione. Ad 3° dī qz non dī analogum
qz plura significet fin^o pus r. posterius.
qz tunc aīal eēt analogum cum prius si
gnificet hominem qz sortem r platonēz

sed dicitur analogum q̄ est predicabile
de rebus diuersoꝝ predicamentozum.
quaz̄ vna dependet ab alia essentialiter
sicut iste cinus ens. nec de illis signi-
ficat materialiter pdicari potest. Uel alit̄
d̄ analogū qd̄ est pdicabile de plurib⁹
p relationeꝝ ⁊ bitudine ad vni. vt sanū
d̄ vna ⁊ de cibo p bitudinem ad aīal p
dicat. Et ad aliud cum d̄ q̄ qlibz̄ cinus
eēt equiuocus negatur cōsequētia. Ad
pbatōne d̄ q̄ equuocus d̄ sign̄ q̄ plura
eque primo diuersis rationibus qualif̄
non est in pposito.

Non tñ eēt pctm̄ mortale ꝛcedere q̄
qlibet cinus sit equuocus. Ad 4^m ne-
gat cōsequētia. Ad pbatōneꝝ nega-
tur antecedens ⁊ ad pbatōne cum d̄
sign̄ se naturalit̄. ḡ prius sign̄ se. nego cō-
sequētia. ⁊ ratio ē q̄ cinus plus multo
sign̄ inducit similitudinē alioꝝ suoꝝ
sign̄ q̄ sui ipsoꝝ. Uel alit̄ d̄ q̄ pri⁹
sign̄ se quam aliud a se nō tñ primarie si-
gnicat se q̄ sign̄ p̄mariū est qd̄ ē sile
rationi infinitiue t̄ cōiunctiue q̄ p̄sona
liter correspōdet sibi. Ad 5^m ne^oriaz̄
Sed sic debes arguere. Omnis res p
qua supponit subiectum est res p̄o qua
supponit pdicari. Et tñ ꝛcedo. Ad con-
firmationem cōcedo antecedēs ⁊ nego
cōt̄iam quia omnis p̄positio significat
infinitas falsitates. Ad tertius̄ princi-
pale nego minorem: immo dico q̄ illa di-
uisio euacuat diuisum. sed diuisum hic
non est terminus in cōi. sed est cinus per
se sign̄tinus. Modo dico q̄ oīs cinus p
se sign̄tinus vel est naturaliter sign̄tinus
vel ad placitum. Et sic p̄ ad argumētū

Ad confirmationem primaz̄ nego q̄
idem terminus naturaliter significet ⁊
ad placitum. put sumitur hic naturalit̄
significare. Unde naturaliter signifi-
care hic est aliqd̄ ex se apud omnes re-
p̄tare seu significare. Modo nullus ē
termin⁹ qui significet illoꝝ ⁊ ad placitū.

Ad confirmationeꝝ secūdam dicitur
ꝛceden⁹ q̄ terminus prius significat se

q̄ aliquid extra se. ⁊ sic concedo q̄ natu-
raliter significat se. ergo nō naturaliter
significat aliquid ex se. nego cōt̄iaz̄ si di-
ceres illud solū naturaliter sign̄ p̄ quo
significat nego. Ad 4^m principale cō-
cedo q̄ fumus naturaliter apud omnes
idem significat nō tamen est termin⁹ na-
turaliter significatiuus. Et cum dicitur
alicui competit diffinitio cui nō compe-
tit diffinitum. nego. Et dico q̄ ista ē dif-
finitio termini p se significatiui. s. termi-
nus qui apud omnes idē significat. mo-
do fumus non est terminus qui ap̄ oēs
idem significat. Ad confirmationem
similiter dicitur q̄ diffinitio termini ad
placitum significatiui est illa. Termin⁹
quis non significat idem apud omnes.

Ad 5^m principale conceditur q̄ quali-
tates possunt significare ad placitum si
cur voces. Et cum dicitur. sed tales non s̄
termini significatiui ad placitum conce-
do. ergo nec voces nego cōsequētia.
quia voces possunt constituere proposi-
tioneꝝ. qualitates vero reales nō cū sint
res. p̄positio enim componitur ex ter-
minis ⁊ non ex rebus. Si autem queris
quare magis imponimus voces q̄ alias
qualitates ad significandū res. Respō-
detur q̄ tales non sūt ita facilliter p nos
optinabiles. sicut voces. que nostris volū-
tatib⁹ subijciunt. Ideo p̄ clenchoꝝ di-
cit p̄hs q̄ res ad disputationē ferri non
possunt. propter hoc vtimur vocibus ⁊
non rebus.

Terminozum alius cathegorematicus/
cus: alius sincathegorematicus. Con-
tra arguitur. Aliquis est terminus qui
non est cathegorematicus nec sincathe-
gorematicus. ergo diuisio mala. tenet
consequētia quia tunc diuisio non ē
set data per opposita quia si effect data
per opposita: omnis terminus non ca-
thegorematicus esset sincathegoremati-
cus sicut omne animal non rationale ē
irrationalē. antecedēs p̄bat. q̄ li termini
bus bas a b c si sūt cathegorematici: ex q̄

p se sumpti nō sīgn̄t. Nec sunt sincathe/
 gozematici. ex quo nō habēt aliq̄d offm̄
 ḡ rē. Cōfirmatur q̄ oīs bona diuisio ē
 alicuius diuisi. p̄mo q̄ euacuet̄ p̄ istam
 diuisiōem. sed illa nō ē huiusmodi ḡ rē.
 cōntia nota cuz maior̄ minor̄ pbatur. q̄
 termin⁹ in cōi nō p̄mo diuidit̄ in illa. quā
 est aliqs termin⁹ est q̄ nō est cathegore/
 maticus nec sincathegozematicus. vt su
 pra pbatum est. nec ēt termin⁹ p se sīgn̄
 uus diuidit̄ in illa. q̄ sincathegozemati/
 cus nō est p se sīgn̄tius. Nec etiaz non p
 se sīgn̄tius sicoiuidit̄. q̄ cathegoremati/
 cus nō est nō p se sīgn̄ti⁹. ḡ cuz nō possit
 affīgn̄t aliq̄d p̄mo diuisum q̄ euacuetur p
 istā diuisiōem. diuisio mala est. ḡ rē. 2.
 arguit̄ sic aliqs t̄in⁹ ē cathegoreatic⁹. ⁊
 sincath⁹. ḡ oīso mala. cōia t̄z. q̄ dīso nō
 est bona cui⁹ mēbra coincidunt. an̄s pbat̄
 q̄ isti t̄mini possibile impossibile officia
 bit̄r tenti sunt sincathegozematici. ⁊ cū
 hoc sunt cathegorematici q̄ pbat̄. q̄ oē
 q̄d pōt esse subm̄ vel p̄dicatum. p̄pōnis
 sīgn̄tiue vel format̄r sumptum. est cathē/
 gozematicus. sed ista sincathegozemata
 possibile: impossibile sunt huiusmodi.
 vt dicendo forte currere ē possibile. for
 em esse asī⁹ est impossibile. q̄ li possibi
 te ⁊ li impossibile sunt predicata. ḡ sunt
 ltermini cathegorematici. Cōfirmat̄.
 q̄ hoc verbū est est cathegorema. ⁊ sin/
 cathegorema. ḡ rē. an̄s pbat̄. q̄ sit ca/
 thegozema ps. q̄ h̄z p̄prium sīgn̄tus. q̄ sit
 etiam sincathegozema ps. q̄ h̄z officiu⁹
 determinādi siue cōiungendi. Itē ter
 mini p̄gnātes vt omne. nihil. infinitum
 sūt cathegorematici: ⁊ sincathegozema/
 tici cum sint ⁊tualr compositi ex cathē/
 gozematico ⁊ sincathegozematio. quia
 equivalent talib⁹ vt oē equaler huic oīs
 res ⁊ nihil equaler huic nō aliqd. ⁊ tot⁹
 huic quelz ps. ⁊ infintū huic. aliq̄s tale
 ḡ rē. 3. 3. dīffinitōes arguit̄ sic. Aliqs
 termin⁹ est cathegorematic⁹ cui nō com
 petit dīffinitio. ḡ p̄ma dīffinitio mala: cō
 sequētia t̄z. an̄s pbat̄. q̄ hec adiectiua al

bus alba album. niger nigra nigrū. sunt
 termini cathegorematici. ⁊ t̄n illis nō cō
 petit dīffinitio q̄ nō competat dīffī: ma
 nifestum est. q̄ sumpta p se nō h̄nt p̄pri
 um sīgn̄tum. Quod sint cathegorematici
 pbatur q̄ q̄d pōt esse subm̄ vel p̄dicatū
 sīgn̄tiue sumptū est cathegorema. i. sunt
 huiusmodi. ḡ rē. Cōfirmat̄ q̄ termi
 nus equocus est cathegorematic⁹ ⁊ non
 h̄z tam p se q̄ cum alio. p̄prium sīgn̄tum. ḡ
 rē. cōia t̄z minor̄ pbatur. q̄ termin⁹ equi
 uocus nō h̄z dēterminatū ⁊ dīffinctum
 sīgn̄tum termini nisi limitet̄. maior etiaz
 ps. q̄ termin⁹ equiuoc⁹ est termin⁹ p se
 sīgn̄tius. ḡ ⁊ cathegorematic⁹. 4. h̄uic
 relatiuo q̄ competit dīffinitio t̄mini sin
 cathegorematici ⁊ t̄n nō est sincathego/
 rematicus. ḡ dīffinitio ista mala. cōia t̄z
 cum minor̄. maior pbat̄ q̄ relatiuo q̄ nō
 p se sīgn̄t. ⁊ cū h̄z aliq̄d offm̄ q̄ referen
 di. ḡ competit sibi dīffī: sincathegozēa/
 tici. Cōfirmat̄ q̄ ille termin⁹ nihil nō
 est sincathegozematic⁹ ⁊ t̄n sibi compe
 tit dīffinitio sincathegozematici. q̄ est
 termin⁹ h̄ns offm̄ ⁊ p se sumpt⁹ nihil si
 gn̄t pbatur. q̄ da oppositum q̄ p se sum
 ptus aliqd sīgn̄t. ḡ vnum dīdic⁹ sīgn̄t suuz
 contradictorium.

Ad hec breuē r̄ndet̄. Ad p̄mū negat̄
 cōia. Ad pbatōem cum dī: Diuisio non ē
 data p opposita dī negando imo large
 accipiēdo opposita. s. p his q̄ sunt repu
 gnātia est data p opposita. Et cum tu ar
 guis q̄ tūc oīs termin⁹ nō cathegorema
 ticus esset sincathegozematicus. Dico q̄
 vep̄ esset si hec diuidētia essent euacua
 tiua diuisum sicut rōnale ⁊ irrōnale eua
 cuant aial. q̄ cōprehēdunt oia aialia. sed
 cathegorematic⁹ ⁊ sincathegozematic⁹
 nō euacuat̄ t̄minū q̄ nō cōprehēdit̄ oēs
 t̄minos vt h̄i pbat̄. iō nō sequit̄ illud.

Ad cōfirmatōem dī s̄itr negādo maio
 rē. q̄ aliq̄ est dīso q̄ nō euacuat̄ diuisum.
 Ex p̄mi vt si dīdat̄ aial. q̄ aliud bipes
 aliud q̄drupes cū aliq̄d al sit q̄d non sit
 bipes nec q̄drupes ista dīso nō euacuat̄

osium. Ex^o secūdi. vt si aīal diuidat q̄a
 aliud rōale. aliud irrōale. ista diuisio eua-
 cuat totū osium. q̄ nihil est aīal q̄d non
 sit rationale vel irrōale. Ad p̄positūz
 nō dico q̄ nō oīs diuisio est alicū^o diuisi-
 ō p̄mo sed t̄m illa diuisio q̄ est euacuās di-
 uisum qualis nō est ista. Ad 2° d̄r ne-
 gando aīis. Ad p̄batōem dicit q̄ isti ter-
 mini possibile. impossibile officiabiliter
 tēti sūt cathegorematici z sincathego-
 rematici. R̄ndet magr in logica magna
 q̄ sincathegorematica distributua aut
 cōfusua atr p̄abilia q̄ officiabilr n̄ p̄t
 esse extrema p̄pōum s̄ḡtīue sumpta. s̄z
 sincathegoreatica officiabilr p̄abilia
 possunt esse extrema p̄pōum vt p̄bat
 argumētum dicēdo. Sorē currē ē pos-
 sibile. vnde li possibile z otīngēs noīalr
 sumpta possunt accipi duplr in p̄pōne
 aut resolubilr. aut officiabilr. r̄solubilr
 sumpta sunt cathegoremata officiabilr
 r̄o sincathegoremata. s̄m q̄ magistrum
 negatur q̄ sint termini cathegorematici
 Et ad p̄batōem possunt esse subm̄ vt p̄-
 dicatur. p̄pōnis. q̄ sunt termini cathego-
 rematici. nō valet consequētia. Pōt
 t̄n aliter dici q̄ sunt termini cathegore-
 matici officiabilr sumpti. z negatur q̄
 sunt sincathegorematici. Et si arguas.
 Sunt termini habentes officium q̄ sunt
 sincathegorematici negatur cōsequētia
 sed d̄z addi. z p̄ se sumpti nihil s̄ḡnt q̄
 negatur. Ad confirmatōem dicit Bur-
 leus in p̄mo periber. q̄ hoc verbum est
 q̄n̄ est in p̄pōe de 2^a adiacente tūc est ca-
 thegorema. q̄ s̄ḡt aliquam naturā. s̄cē
 existere. sed q̄n̄ predicatur 3^a adiacens.
 tunc est sincathegorema nullā nām p̄ se
 s̄ḡns determinate. Magr autem i lo-
 gica magna vult q̄ r̄bum nō potest ēē
 cathegorema: ex quo r̄bum vt verbum
 bzq̄ vniat extrema z nō predicat. quia
 s̄m ipsum ibi ad hoc q̄ sit aliquis termi-
 nus cathegorematic^o z nō solum regr̄-
 tur s̄z habeat p̄p̄m s̄ḡtum. sed etiaz q̄
 nō vniat extrema. sed p̄dicatur q̄ nō cō-

petit verbo substantiuo vide in summu-
 lis opinione. Ego aut̄ puto s̄m magi-
 strum in logica parua r̄bum ēē cathego-
 rema. q̄d tam p̄ se q̄ cum alio bz p̄p̄m
 s̄ḡtum. z nō valet hec consequētia. habet
 officium determinādi q̄ est sincathego-
 rema. sed ēt regr̄tur q̄ p̄ se sumpti s̄nī-
 bil significet. Ad alia s̄l̄r dicit q̄ oēs
 illi termini sunt cathegorematici. q̄ ill
 competit diffinitio cathegorematici. Et
 lz virtualiter sint compositi ex cathego-
 rematico z sincathegorematico. tamē a
 digniori z potiori fit denotatio vt a ca-
 thegorematico. z etiam nō valet. habēt
 aliquod offm̄. q̄ sunt sincathegoremati-
 ci vt dictū est s̄. Ad 3° dicit paulus
 p̄gu. q̄ ista adiectiua nō sunt termini ca-
 thegoreatici. nec illis cōpetit diffinitio
 cathegorematici. Un̄ dicit ipse q̄ termi-
 nus p̄ se s̄ḡtū^o diuidit̄ in terminum ca-
 thegorematicum z in terminū indistin-
 ctum. Termin^o cathegorematicus ē ille
 q̄ dicitur habere determinatū z distin-
 ctum s̄ḡtum. Indistinct^o vero q̄ habet
 indistinctū s̄ḡtum. vt adiectiua alb^o ni-
 ger. hec improbauim^o in s̄mūlis. q̄ ta-
 lia adiectiua nō sunt termini p̄ se s̄ḡtū^o
 nisi in neutro genere cum diffinitio per
 se s̄ḡtū^o nō competat illis. Magr at̄
 in logica magna respōdet ponēs diuisio-
 nem de adiectiuis. Un̄ adiectiuoz que-
 dam nō s̄ḡnt aliud a se z cum suis cōsi-
 milib^o distinctis. vt omnis z null^o. Que-
 dam vero s̄ḡnt aliqd a se z suis cōsimi-
 lib^o depēdenter tamen. vt albus alba z
 etiā in neutro genere adiectiua sumpta.
 Quedam r̄o s̄ḡnt aliqd aliud a se disti-
 ctum nō depēdenter siue nō p̄ respectū
 ad aliud huiusmodi adiectiua in neutro
 genē substantiuata. Dicit ergo q̄ prima
 nō sunt cathegoremata sed sincathego-
 remata. 2^a vero sunt cathegoremata
 dependenter. 3^a vero cathegoremata
 per se. Ego autem puto aliter esse dicē-
 dum s̄m magistrus in hac logica parua
 s̄. q̄ illa adiectiua adiectiue tēta sicut

nō sunt termini p se signati ita non sunt termini cathegorematici. Si autē vis cōcedere q̄ sint termini p se signati dependētes hēs concedere ēt silt̄ q̄ sint termini cathegorematici dependētes. Ad confirmatiōem dicit̄ qdam rudes terminū equocū nō esse sincathegorematicus: q̄s improbauim⁹ in similibus. vide ibi. Jō dicendū q̄ termin⁹ equocus est cathegorematic⁹ cū sibi competat oēs additiōes ei⁹. et cum dicit̄ q̄ nō hēt determinatum signū sine pp̄m. negat̄. imo eque p̄mo signū plura. et illa plura sunt suū signū d̄ terminatus: et nō magis vnam signū q̄ aliud nisi determinet̄ sicut aīal signū suas species et nō magis vnam q̄ alia l̄ significz p̄mo vnam nām cōicatā a sp̄b⁹. equocum x̄o nō. Ad 4° negatur maior. s. q̄ relatiuo cui competat diffinitio t̄mi/ni sincathegorematici. q̄ relatiuus non hz officius ad intellectū magri. quia per offm̄ intelligit q̄ tm̄ terminus nō supponētib⁹ op̄erit sic li oīs relatiū x̄o supponit. l'ocat̄ alr q̄ p offm̄ mgr̄ intelligit officiiū distribuēdi d̄fūdēdi cūgēdi. et sic de alijs numeratis abs ip̄o. nō autē referendi. Ad confirmatiōem dicit̄ magr̄ in logica magna: q̄ termini pregnantēs nō sunt termini cathegorematici nec sincathegorematici. Ego autē puto magr̄m esse alterius opinionis in hac logica parua vt declarauit in similibus. Et videt̄ hz ipsus hz q̄ sint cathegoremata. et ita li nihil est termin⁹ cathegorematicus: q̄ taz p se q̄ euz alio hz pp̄m signū. et nego q̄ diffinitio sincathegorematici sibi cōpetat. q̄ nō competit 2° pars. et p se sumptus nihil signū. Et cum tu arguis da op̄positum q̄ signū aliquid. ḡ vniū d̄dicatoriū signū suū d̄dicatoriū. q̄ aliquid et nihil sunt d̄dicatoria. et li nil p se signū aliquid. dicitur negando cōiam. bene tm̄ concedo q̄ signū illud idē qd̄ signū suū d̄dicatoriū: s̄z alio mō. q̄ signū aliquid negatiue. d̄dicatoriū autē ei⁹ signū aliquid affirmatiue. et sic patz ad argumenta.

Utrū li oīs possit eē pars subī aut p̄dicari. Et arguit q̄ sic. li nō pōt eē pars subī vel p̄dicari. ḡ eadem rōne oīs et alia sincathegoremata. oīa t̄z et aīa. pbat̄. q̄ aliter periret regula q̄ dicit. ab affirmatiua de p̄dicato infinito ad negatiua de p̄dicato finito oīa est bona. Silt̄ p̄iret regula q̄ dicit q̄ in cōuersione per d̄positionem termini finiti mutant̄ i terminos infinitos. terminus enim ad infinit⁹ est cōpositus ex finito et negatiōe. 2° sic sequetur q̄ ista eēt vera. Qis homo est oīs hō. si li homo tm̄ p̄dicatur. q̄ nulla pp̄o est verior ista in qua idem p̄dicat̄ de se ip̄o s̄m Boetii. sed illa est huiusmodi ḡ rē. 3° sic dato opposito sequitur q̄ iste due pp̄oes ouertunt. Sortes est homo et Sortes est oīs homo. oīs falsū. q̄ vna est h̄a reliq̄ falsa. oīa pbat̄. q̄ subiecta et predicata et copule conuertunt̄: et sunt eiusdē qualitatis et quantitatis: et t̄min l' p̄ eisdem p̄cise supponūt t̄z oīa p̄ cōem modū inuestigandi. pp̄oes cōuerit̄. 4° sequeret̄ q̄ illa nō esset cōuertibilis s̄m p̄r. nullus homo est omnis hō. q̄ ex q̄l̄ homo est tm̄. p̄dicatū cōuertet̄ sic nullus homo est hō: et tm̄ p̄ma est h̄a et secūda falsa. In oppositū arguit̄. et p̄mo sic Tale signum oīs positus a pte subī p̄cedens totam pp̄oem nō est ps subī: s̄z eō sincathegoreice tenetur a parte p̄dicari et inter pres subī sicut qn̄ precedit totaz pp̄oem. ḡ a pari nō pōt esse pars subī vt p̄dicari. oīa t̄z cum minor. maior. pbat̄. Nam in ista pp̄oē. oīs homo est aīal li oīs nō pōt esse pars subiecti: 2° sic Nulla pp̄o affirmatiua est vera in qua vlt̄ vlt̄ sumptū p̄dicat̄ s̄m p̄m p̄mo p̄bermenias. vt d̄cēdo. oīs homo ē oē aīal: sed hoc totum omne aīal est vniuer sale vlt̄ sumptū. ergo hoc totum nō p̄dicatur. 3° sic. Quero vtrum li omnis homo sit termin⁹ transcendēs aut non. Si nō cum sit p̄dicatum p se videtur q̄ sit termin⁹ inferior: et sic de ip̄o poterit vere p̄dicari termin⁹ transcendēs: que d

nō est verū quia nō potest esse subiectum
nec etiam ē termin⁹ transcēdens: qz tūc
omne ens esset omnis homo. 4° sic
Ista est singularis sor. est omnis hō. ḡ hz
cōuertit simplr z nō atr nisi sic. ois ho/
mo est sor. vbi li omnis hō nō est subm.
ḡ pus nō erat pdicatum nec potest dici
qz cōuertatur sic. aliqd omnis hō est sor.
qz tunc nō fieret p̄cise de subiecto predi/
catum z e^o quod opz fieri in cōuersione
simplici. Ad hoc dubiuz sunt due opi/
niones. vna opinio vult qz li ois z simili
a possunt esse pars subiecti et predicati
figitiue sumpta. vt ois homo vidēs oēm
hoiem est aial: vt tu es omis homo. z hāc
sustinēdo ad argumēta respondetur in
oppositum. Ad p̄mum negatur cōntia
sicut nō sequitur li omnis positum a pte
predicati nō potest cōfundere aliquē ter/
minū cōfuse tm̄: sed eque sincathegorice
sumitur a pte subiecti sicut a parte pre/
dicati. ḡ etiam positum a pte subiecti nō
poterit cōfundere aliquē terminū cōfu/
se tm̄. p̄z qz ois est flm̄: tamen ascedēs
est verū. ḡ cōntia nō valet. Ad 2° dicit̄
qz ista auctoritas sic intelligitur. Nulla
affirmatio est vera in qua vniuersale v/
niuersalr sumptū pdicat. idest in q̄ vni/
uersale cuz signo vniuersali pdicat at
tentis duabus cōditionibus assignatis.
Prima qz talis termin⁹ vniuersalis ha/
beat plura supposita. secūda qz pro illis
distribuat in suppositione personali.
z ex hoc nō sequitur qz tantum li aial pre/
dicetur sicut nō sequitur apud cōem viāz
in ista ppōne. iste homo currit subijcīt
terminus cōmunis cum pronomine de/
monstratiuo. ergo subijcitur tantū ter/
minus cōmunis. Ita eodez modo potest
dici qz pdicatur vniuersale vniuersali
ter sumptū. idest cum signo vniuersali.
nō tamē tantum pdicat aliquod vni/
uersale. Ad tertiu dicit̄ qz li omnis ho/
mo nō est terminus transcēdens. z cū di/
citur. ḡ est inferior ad transcēdens. nega

tur mā sicut in ista ppōe. tu es hō vlnō
homo pdicatum nō est transcēdens nec
inferi⁹ ad transcēdens. qz pdicat vniuer/
salr de transcēdente. Cū tūc cōpositi n̄
dicunt p se inferiores nec superiores nisi
forte p reductiōem sed bñ termini sim/
plices. Vel aliter dicat qz est inferior et
sic de ipso pōt pdicari transcēdens sic di/
cendo. aliqd li ois homo est ens tenēdo
li aliqd pure sincathegorematice. Ad
quartū dicit̄ qz ista ppō. fortes est omnis
homo cōuertit sic. aliqd ois homo ē sor/
tes. z aliqd tenet pure sincathegorice. z
sic nō est subm̄ nec pars. sed illud quod
fuit predicatū est p̄cise subm̄. Vel dicit̄
negando qz in cōuersione nō plus debet
at subijci in vna q̄z pdicari i altera. qz
in ista ppōe quilibet hō est vn^o hō: li ho/
mo est p̄cise subm̄: z tñ in sua exclusiua
nō debet esse predicatū sic dicēdo. tantuz
vn^o est homo. qz vlis est xa z exclusiua
falsa. sed o3 sic cōuertit tm̄ vn^o homo est
homo masculus. Altera opinio dicit
qz aliqua sincathegorematica bñ possunt
esse partes subiecti vel pdicati: sed li ois
nō. Unde dicendo tu es nō asin^o. li non
est pars predicati: sed dicendo. tu es ois
homo: li homo est p̄cise predicatus. Et
hanc sustinēdo respōdetur ad argumen/
ta. Ad p̄mum in oppositum reipōdet̄
negando cōsequētiam quia ex illa nega/
tione nō infinitante z ex alio termino ca/
thegorematico sit vnus terminus signi/
ficatiu⁹ cuiuslibet rei nō sigte p aliu ter/
minum cathegorematicum: sed sic n̄ fit
de illo termino omnis addito alteri ter/
mino cathegorematico: sed ille termin⁹
omnis homo nō aliud significat q̄z li ho/
mo. Ad secundum cum infertur ista
est vera. omnis homo est omnis homo.
negatur consequentia. Et ad auctorita/
tatem Boethi potest dici quod ipsa est
vera de virtute sermonis: sed quod ip/
sa est vna negatiua. non ponens ali/
quaz propositionem eē veram vel fal/
sam: ideo conceditur quod nulla pro

possitio est verior illa homo est asinus.
 nec aliqua est falsior illa deus est q^o d^o
 to opposito sequitur inconueniens. Et
 ad hec si auctoritas intelligatur affirma-
 tiue sic. Ois ppositio in qua idem predi-
 catur. de seipso est ha. Dicit q^o d^o intelli-
 gi saluatis duabus conditionibus. a. r. n.
 no esset ha. p. q^o pdicatu non sumat vtr
 qualiter est i proposito ois homo est ois
 homo. 2° q^o predicatum non sit finis
 signis aliquam rem de cuius intentione
 signiue sumpta no est aliquis terminus
 affirmatiue verificabilis cu^m ho de pnti d^o
 ducta. quacuq^{ue} ampliatioe: r^o p^o exclu-
 ditur hec ppositio falsa chimera est chi-
 mera. Ad 3° nego ontiam. s. q^o sequat^{ur}
 q^o ille ppositioes ouertantur. sortes est
 homo. sor. est ois homo. sed opz addere
 q^o fini supponet eode modo. qd est fal-
 sum. qz in vna li homo distributiue r in
 alia determinate. Si ho dimittis illa p-
 ticulam negatur q^o ouertantur. Ad
 4° nego q^o illa non possit ouerti simpli-
 citer. nullus homo est omnis homo. Et
 ad probationem nego q^o couertatur sic
 nullus homo est homo. qz li homo a pre-
 subiecti stat distributiue r pus stabat d^o
 terminate a parte predicati. termin i er-
 go non supponunt eodem modo quod
 requiritur sed conuertitur sic. nihil qd
 est omnis homo est homo. Et nota q^o si
 omnis vltis affirmatiua est couertibilis
 simpliciter. vt illa que non est de consue-
 to modo loquedi: vt omnis homo aial n^o
 est: sed p accns d^o sic couerti. aial non e
 homo. p^oima tñ opinio est coior. Hic
 placuit ponere hanc questionem vt hec
 sintatbezogemata clarioa fiant tirun/
 culis a quibus nimium obscura iudicaf^{ur}

Terminorum alius prime intentionis
 alius secunde.

Contra aliquis est terminus menta-
 lis qui non est prime intentionis nec se-
 cunde. ergo distinctio mala. ontia tenet.
 a^ons probatur. quia finis diuisionis in ter-
 minum prime intentionis r 2° no est ter-

minus prime intentionis nec secunde p-
 batur quia si esset prime non pdicaretur
 de termino 2° intentionis. r sic esset se-
 cunde non predicaret d^o termino prime
 intentionis. patet quia membrum vnius
 diuisionis non predicatur de membro
 opposito: quia aliter diuisio esset nulla.

Confirmatur quia iste terminus ois
 in mente nec est prime intentionis nec e
 secunde: q^o non sit prime patet qz no sigt
 rem que non est terminus. q^o non sit se-
 cunde probat q^o ois terminus secunde
 intentionis sigt aliquem terminu prime
 intentionis. g^o r^o. Sitr 2° intentio est
 secundus conceptus rei li ois non est se-
 cundus coceptus rei. ergo no est 2° inte-
 tio: Item ois terminus p^o intentionis vt
 2° est terminus naturaliter sigtius. qz
 terminus naturalit^{er} sigtius diuiditur
 in hec. sed li omnis no est termin^{us} natu-
 raliter sigtius. ergo r^o. 2° principali-
 ter sic: Aliquis est terminus qui est prime
 r 2° intentionis. g^o diuisio mala. ontia te-
 net quia diuisio est mala cuius mebra co-
 incidunt. antecedens pbatur quia li ens
 est terminus prime intentionis r secunde
 q^o sit prime patet. qz significat no termi-
 nus. q^o sit secunde pbatur quia significat
 rem que est terminus. ergo r^o. Et si
 responderetur negando hanc vltimaz co-
 sequentiam scilicet significat rem que est
 terminus. ergo est secunde intentionis
 quia debet dici. significat solummodo
 rem que est terminus. ergo est secunde in-
 tentionis. r tunc negat antecedens.

Contra sequitur q^o termin^{us} secunde in-
 tentionis sit prime. probatur ontia. quia
 2° intentio est 2° conceptus rei. g^o sigt re
 que non est terminus. tenet ontia. quia co-
 ceptus sigt illud cuius est conceptus: r
 cum hoc etiam sigt conceptum p^o ergo
 significat rem que est terminus. r rem
 que non est terminus: ergo non solum/
 modo significat terminum. r sic non est
 secunde intentionis fm ratione. Con-
 firmatur. qz li finis in me^{te} est p^o itentioe

22. q. sit pme pbat q. sigt rem que nō
 est termin'. nam li termin' sigt lapidem
 in fine agri positum q nō est termin'. q.
 sit 2. pbat. q. sigt solūmō rem q est tmi
 nus. q. quecūq; res sigta p ipm est. tmi
 nus g. 2c. Tertio pncipatr sic. Diffini
 tio tmi pme intentōis comperit alteri a
 diffinitio. g. mala. cōtia 13. aūs. pbat. naz
 li nomen in mente nō est tmi' pme in
 tentōis vt pz 2 tñ sibi comperit diffinitō
 termini pme intētōis. q. li nomē sigt
 nomen pñs pteritū 2 futurū 13 signdo
 nomen pteritū 2 futurū sigt rem q
 nō est termin'. q. nomen pteritū 2 fu
 turū nō est termin'. qm pteritū nō est cū
 corruptum sit. g. nō est termin': q. 2 dato
 opposito seqtur q termin' corrupt' cēt
 termin'. qm nomen pteritū est terminus
 corruptus. Confirmat. q. achimera est
 termin' pme intentōis 2 tñ sibi nō com
 petit diffinitio termini pme intentōis.
 g. 2c. cōtia nota cum maior. minor. pba
 tur qa si li chimera sigt rem que non est
 termin' tūc cū termin' pme intentionis
 significet rem nātr ex ueniētia 2 silitu
 dine quā bz cuz re. sed nulla est silitudo
 hui' termini in mēte chi' cū re sigta. ex q
 talis res nō est. g. 2c. 2. q. termin' p'
 itētōis ē ccept' pm' rei cāt' a re. 13 cū tal
 res nō sit g nō cāt cceptum g cū ille ter
 min' chimera nō sit ccept' a re causat'
 nō est termin' pme intentōis. 3. q. nihil
 est in intellectu quin pus fuerit in sensu
 vt dicit pñs i de sensu 7 sensato. 7 neces
 se est intelligētē fantasmata speculari.
 3. de aīa. Ex his seqtur q intellectus ni
 hil intelligit quin sensus pus sentiat. 13
 cum sensus nullo mō sentiat chimeram
 ex q nō est. g. intellectus nō intelligit cā.
 7 pñs nō potest habere cceptum eius
 b argumētum forti' pōt fieri de vacuo
 7 infinito. Et si i hac materia vis plura
 argumēta recurre ad gntam qōnem.

Ad hec respondet. Ad pmū negando
 cōtiam q. termin' naturalr significati
 uus est q diuidit in terminū pme inten

tionis 22. 2 nō termin' mētalīs. aliquis
 enī est termin' mentalis q nō est natura
 liter sigtiuus. Et ab pbatōem terminus
 diuisus nō est pme intētōis nec 2. g. a
 ligis est termin' mētalīs q nō ē pme nec
 2. nego cōtiam sicut nō valet aīal in cōi nī
 est roale nec irrationale. g. aliqd aīal est
 qd nō est rationale nec irrationale. q. li
 aīal in aīte supponit simplr. in cōte pso
 natr. Uel atr fm terministas dī q tū'
 diuisus est termin' 2. intētōis. 7 vt si
 gnificatiuus est magis cōis q terminus
 2. intētōis. sed vt tale ens ē min' cōis
 vide s de termino 7 se sigtiuo. Ad con
 firmatōem cōcedo totum. sed nō est in
 conueniēs q. tūnus mētalīs nō est pmo
 diuisus hic. sed terminus materialē si
 gnificatiuus. modo omnis terminus na
 turaliter significatiuus est mentalis et
 nō econtra. Ad secūdum dicitur sicut
 ibi. Ad replicatōem cum dicit sequeret
 q terminus secūde intētōis esset pri
 me. negat cōsequētia. Ad pbatōem dicit
 q termin' pme intentōis imediate sigt
 rem. Et termin' 2. intētōis imediate
 sigt cceptum: rem 7o mediate. Intelligi
 m' g de sigto mediato. Ad cōfirmatio
 nem dī q termin' large accept' est tmi
 nus pme intentōis. q. sigt aliquā rē que
 nō est termin' in ppōe. vt lapidē in agro
 7 cum dī q est 2. nego. Ad pbatōem
 cum dī q quecūq; res sigta p ipm ē ter
 minus accipiēdo terminū cōiter. non tñ
 accipiēdo terminū vt ē ps ppinqua oō
 nis. quō deberet esse si deberet dici se i
 tentōis. Si aīte accipiat li termin' stri
 cte ad mētem magrī tūc est terminus 2.
 intētōis. 7 tunc nō sigt aliquam rez q
 nō sit termin' in orōe. Ad 3. dīctum ē
 in sūmulis. Unī negat aūs. Ad pbatōem
 negatur q diffinitio termini pme inten
 tionis comperat buse termino nomen i
 mēte. Et cū tu dicit li nomē sigt pñs p
 teritū 2 futurū. 7 signdo nomen pteri
 tum sigt rem que nō est terminus. nego.
 Et si dicit g est pme intētōis negatur

¶ nā. q: diffinitio termini p̄me intentōis
nō est ista p̄ticula solū signis rē q̄ nō est
termin⁹. sed ista termin⁹ metālis signans
nō terminū. Et 2^a p̄ticula nō cōpetit ter
minis 2^a intētōis. q: falsū ē dicere. t̄nus
se intētōis. s̄ḡt nō terminū. qm̄ talis ter
min⁹ se intētōis s̄ḡt solūm̄ terminū
s̄m̄ maḡm̄. q̄ nō s̄ḡt nō terminū. t̄z oīa
ab exposita ad vnam exponētū. r̄ ista p̄
ticula signis nō terminū exponit a maḡ
stro sufficientē p̄ duas p̄ticulas seq̄ntes:
s̄. signis rē que nō est termin⁹ dato q̄ eēt
nā ista p̄ticula signis rem q̄ nō est t̄min⁹
sufficiēter exponit vt dictū est in s̄m̄ul
q: nō auertit secū. sed iste due s̄t signans
rem q̄ nō est t̄min⁹ dato q̄ eēt. bñ con
uertitur signis nō t̄min⁹. sicut illa signans
nō terminū. nō affirmat r̄c de termino
se intētōis. ita nec ille due s̄t. s̄. signis rez
q̄ nō est termin⁹ dato q̄ eēt. Et cū tu di
cis. dato oppositū seq̄tur q̄ nomē futu
rum est. nē. oītiā. Cū tu nō bene das
oppositū hui⁹. nomē s̄ḡt rem q̄ nō ē ter
min⁹. q: oppositū est. nomē nō s̄ḡt rem
que nō est terminus. nō autem est istud
nomē nō s̄ḡt rem que est termin⁹. Ad
missio t̄n̄ illud esse suū oppositū. vt non
videar fugere. r̄idetur negādo p̄mā cō
seq̄ntiam cū d̄r̄ li nomē s̄ḡt nomen futu
rū qd̄ est termin⁹. q̄ s̄ḡt nomen futuruz
r̄ illud est termin⁹. q: li s̄ḡt ofundit ter
minū a pte post. Ideo nō lz̄ resolūē li qd̄
in et r̄ ille illa illud. vt h̄z videri i sensu
opposito r̄ diuiso. r̄ aduc̄ dato q̄ li s̄ḡt
nō confundat terminū a pte post conce
do illā p̄mam oīam r̄ nego vltimā. s̄. il
lud est termin⁹. q̄ illud est a 3° adiacente
ad 2° adiacens cuz termino distractiuo
sicut est li termin⁹. q: pōt r̄ificari affir
matue tam de eo qd̄ est q̄ de eo qd̄ non
est. Ad confirmatōem d̄r̄ q̄ li cbi^a ē ter
min⁹ p̄me intētōis: r̄ s̄ḡt rem q̄ nō est
termin⁹. ccedo: r̄ cū tu dicis termin⁹ p̄
intētōis s̄ḡt rem ex ouententia r̄ s̄litu
dīne quā h̄z cum re. r̄ s̄idet maḡ i logi

ca magna. ccedo q̄ significet ex ouentē
tia quā h̄z cum re si res eēt. Et hoc suf
ficit. Vel alr̄ pōt dici q̄ s̄ḡt ex ouent
entia quam h̄z cū re. Et cum dicis. res il
la nō est. Dicis q̄ lz̄ non sit tota s̄t. est t̄n̄
diuisum s̄m̄ ptes. r̄ aduc̄ est obiectiue
in intellectu. Et h̄z sufficit. Ad s̄m̄ cuz
dicis. p̄ma intentio est p̄m^o ccept^o rei cā
tus a re: sed ab eo qd̄ nō est nō causatur
cceptus. q̄ r̄c. Dicis q̄ duplex est ccept^o
p̄mus. Quidam. n. ver^o est: r̄ qdam̄ fict^o
Concept^o verus est ille cui cōm̄det res
tota s̄ḡta ip̄m. vel cōrespōdebat vl
cōm̄debit sicut est concept^o hominis.
Concept^o fictus est cui nō cōm̄det tota
s̄t s̄ḡta p̄ ip̄m. neq̄ cōrespōdebat n̄z
vnq̄ cōrespōdebit. vt cōceptus chimē.
cōrespōdet t̄n̄ s̄m̄ partes sicut p̄uatiuo
cōm̄det positiuū p̄pter vacuum. r̄ ista
Unde qm̄ concept^o est verus ille est cau
satus a te quam rep̄ntat. Quādo autem
est fict^o debes imaginari q̄ plures cōcep
tus veri rep̄ntantes plures res p̄ce
dunt ip̄m cceptum in intellectu. ex q̄bus
p̄ibus cōceptibus simplicib^o intellect^o
elicit vnum cōceptum simplicem fictuz
rep̄ntantem oīa illa simul q̄ separatim il
li diuersi cōceptus rep̄ntabant. Sic con
ceptus fictus est forma^r simplex r̄ tua
liter est quasi composit^o r̄ hic quodam
modo causat^o est a re: sed nō imēdiate.
Et sic p̄z ad s̄m̄. Ad 3° dicitur q̄ nihil
est intellectu. quin prius fuerit in sensu.
aut ip̄m: aut aliud ad quod h̄z p̄ se habi
tudinem. Ex cuius alteri^o cognitōe ei^o
intentio causata est sicut ex noticia posi
tīui p̄us sentati coḡscitur p̄uatiuz.
Ad formā ergo argumenti dicitur q̄
sensus r̄ si nō sentiat chimēraz sentit t̄n̄
partes ei^o siue accidētia p̄tium ad. quas
h̄z habitudines: r̄ hoc sufficit. Alii t̄n̄
sic glosant auctoritatē p̄bi. Nihil ē
in intellectu. i. nihil cognoscitur ab itel
lectu qn̄ p̄cedat ex aliqua cognitōe sen
sus. r̄ ad idē redit. r̄c.

Terminorum alius est prime impositionis alius sc. Contra. Aliqs est terminus vocalis vel scriptus q nō est prime impositionis nec sc. g diuisio mala. consequētia tenet. qz cum diuisum hic sit terminus vocalis vel scriptus diuisio ē insufficientis cum nō cōprehendat oia contenta sub diuiso. antecedens pbatur. qz si omnis in voce vel in scripto nō est prime impositionis cum nō significet rem q nō est terminus. nec sc cū nō significet terminū. qz si sigret nec finū eēt termin⁹ p se significatiuus. quod est falsum.

Confirmatur quia idem terminus ē prime impositionis et secunde. ergo diuisio mala. consequētia tenet. antecedens pbatur. Nam si genus et species in voce sunt termini secunde impositionis: vt patet per magistrum. et cum hoc sunt prime impositionis. vt p3 p Boetium pmo p sbermenias. qui diuidit nomen prime impositionis in nomen prime intentionis et secunde: sed cum si genus in voce scdm Boetium sit secunde intentionis sequitur q: est nomen prime impositionis. quia de quocūqz predicatur vnum mēbrum diuisiois predicatur diuisum. Secūdo pbatur sic. Cuilibet termino prime impositionis competit diffinitio termini secunde impositionis. ergo diffinitioes male consequētia tenet. antecedens pbatur quia cuilibet terminus vocalis vel scriptus per se significatiuus significat solum terminum in mente vel in voce. qui libet termin⁹ prime impositionis est terminus vocalis vel scriptus per se significatiuus. ergo significat solum terminum in mente vel in voce. consequētia tenet: maior est philosophi primo per sbermenias dicentis. Ea que sunt in voce sunt earum que sunt in anima passionum nomine. et ea que scribuntur eorum que sunt in voce. Et Boe. hoc magis affirmat su per illo passu dubitans ex intentione prohiberi quare philosophus interposuit h

scilicet voces significare conceptus. et dicit q apud antiquos fuit dubium qd significet vox. et dixerunt quidam res in corporeas: vt platonici. alij res corporeas: vt remoueret illud dixit philosoph⁹ q significat conceptus. Hec sunt verba Boetij ex quibus habetur q voces si gnificant solummodo conceptus pmo.

Confirmatur quia cuilibet termino secunde impositionis competit diffinitio termini prime impositionis. ergo tē antecedens probatur. quia omnis termin⁹ vocalis per se significatiuus: significat rem apprehensam aut sub primo conceptu. aut sub secundo. Sed res apprehensa est res que non est terminus. ergo qui libet talis terminus significat rem que non est terminus. et si sic. ergo est prime impositionis.

Ad hoc respondetur. Ad primum negatur consequentia. Ad probationes negatur quod hoc diuisio non comprehendat omnia contenta sub diuiso. quia diuisum hic est terminus ad placitum significatiuus. et nullus est terminus ad placitum significatiuus qui non est prime aut secunde impositionis.

Ad confirmationem negatur antecedens. et ad probationem nego minorem scilicet quod si genus et si species sunt prime impositionis. et cum tu probas per Boetium qui diuidit nomen prime impositionis in nomen prime intentionis et secunde. Et cum genus sit nomen secunde intentionis. ergo est nomen prime impositionis. concedo totum: sed nego quod sit terminus prime impositionis. Aliud enim est dicere est nomen prime impositionis. et aliud est terminus prime impositionis. Vide in summis correspondenter huic parti.

Ad argumentum negatur antecedens et ad probationem nego minorem. Et cū tu dicis. est auctoritas philosophi pmo per sbermenias dicentis q voces sigant

passiones aie dicitur q̄ voces significat
passiones aie potest intelligi dupliciter
Uno q̄ significant passiones anime tan
q̄ illa que primo imponuntur ad signndū
alio modo tanq̄ illa quibusq̄ mediantib⁹
imponuntur ad significandum. dico q̄
primo modo ē fallum. 2° est verum.

Et dato adhuc q̄ voces significant cō-
ceptus aie primo non tñ diffi^l termini
2° impositionis p̄teret t̄nis p̄l^l impo-
sitionis. q̄ terminus prime impositionis
non solummodo significaret terminus s̄
etiam rem. Et cum tu dicis q̄ Boetius
confirmat q̄ vlt q̄ voces significant so-
lūmō conceptus. p̄lmo pōt dici glosan-
do x̄ba eius: vt glosauimus verba phi.
Uel dic voces significare p̄ aliquid est
dupliciter. s̄. imediate et principaliter vo-
ces ergo sign^t p̄ passōes aie. i. imedia-
te tamen p̄. i. principaliter et vltimate si-
gnificent res ex animam Quidam tñ
dicunt q̄ Boetius fuit illius opinionis
q̄ ego non sum ausus dicere. q̄ homo il-
le est in maxima reuerentia apud nos la-
tinos. Et audeo dicere ipsum esse p̄^o p̄^o
p̄hm. Posses et forte aliter dicere ad in-
tentonem Boetij q̄ voces solum sunt
siḡ conceptus anime idest representat
conceptus anime siue expr̄munt. q̄ nos
non formam^o voces nisi vt expr̄munt^o
conceptus nostros. Ad confirmatio-
nem negatur anis. Ad probationem ter-
ministe negarent anis ponentes q̄ vltia
s̄ conceptus in anima. non autem sint res
ex animam. Et concessio q̄ qlibet termi-
nus 2° impositionis significet rem que n̄
est terminus non tñ est prime impositio-
nis q̄ non siḡt primo illam rem sed con-
ceptum et ex cōtia nonicn ex. quare rē.

Terminorum alius complexus alius
incomplexus. Contra aliquis est ter-
minus qui non est complexus nec in cō-
plexus. ḡ diuisio mala cōtia t̄z. anis p̄bat
Nam li omnis homo est terminus et tñ
non est complexus nec incomplexus. vt p̄
babo. ḡ rē. q̄ non sit complexus probat

q̄ terminus cōplexus est ōfo. sed li omis
homo non est oratio q̄ oratio habet p̄
res q̄ separte siḡnt: s̄ li omnis homo non
habet partes que separate significant. ḡ
rē. q̄ non sit incomplexus p̄bat p̄^o q̄ in
cōplex^o est vt dictio. sed li omnis homo
non est dictio. sed dictiones. ergo non ē
incomplexus. 2° q̄ si esset terminus icō-
plexus cum omnis terminus incōplex^o
sit aut p̄ siḡtius: aut non per se siḡtius?

Quero an sit p̄ se significatiuus. an n̄
per se siḡtius non potes dicere nec sic
nec sic. q̄ qd̄ est equaliter cōpositum ex
per se significatiuo. et non per se signifi-
catiuo non magis dicitur vnum q̄ aliū
sed li oīs homo est huiusmodi. ergo rē.
Et sic aut simul erit p̄ se siḡtius? et non p̄
se significatiuus. aut nec sic nec sic. Lō
firmat q̄ idem terminus est complexus
et incomplexus. vt equiferus q̄ sit incō-
plexus patet. quia est ōco: q̄ sit comple-
xus patet. quia cōponit̄ ex equo et ferus
Et si dicis q̄ p̄ terminum cōplexum ma-
gister intelligit illum qui habet vtranz
complexionem. s̄. dictionum et siḡti. et p̄
incomplexum qui non habet vtranz.

Contra sequitur q̄ ille t̄nus homo si
imponatur ad signndus hominē esse aial
quod esset t̄nus incōplexus qd̄ est fal-
sum p̄bat p̄^o q̄ qd̄ significat ver^o vt fal-
sum est p̄pō sed li homo siḡt verum vt
falsū: ergo est p̄pō. cōtia tenet cū minoz
per casus. et maior est nota de se q̄ siḡre
ver^o falsus. est passio p̄pōnis. tunc vltra
est p̄pō. ergo ē oratio. ergo est termin^o
complexus. tenet cōtia a diffinitione
ad diffinitum. 2° q̄ valet hec cōsequē-
tia in casu. homo est animal. ergo homo
quia arguitur a conuertibili ad cōverti-
bile. sed consequens est p̄positio. ergo
li homo est p̄positio et cōter est t̄nus
complexus. Ad primum dicitur q̄ li
omnis homo est terminus in complex^o
ex quo non habet complexionem dictio-
num et significati. Ad rationem cū tu
dicis. non est vt dictio sed vt dictiones

ergo non est incomplexus. Potest dici
p^o negando cōsequētiā. Si dicitur 5.
q^z arguitur a destructiōe diffinitōis ad
destructiōē diffiniti. Rūdet q^z ista n̄ ē
diffinitio. sed declaratio exēplaris. Si
cur si dicerē. quid ē animal. aial ē vt hō
valz nego ergo q^z si n̄ ē homo n̄ est aial.
n̄ q^z nō valet s^z q^z illa n̄ ē diffinitio. ita i
proposito. Vel alr dicitur negando an
cedēs q^z n̄ sit dictio. q^z hic n̄ capitur di
ctio vt distinguit 5 oratiōez. s^z p^o eo qd̄
n̄ habz partes separatim significātes.

Ad ronē cum dicis. sunt due dictio
nes. ḡ n̄ ē vna dictio cōsequētia n̄ valz
absolutes: s^z bene valet. ergo nō est vna
illaz dcōz. stat tñ q^z sit vna dictio cō
posita ex illis duabus. Ad secūda^z p
bationē cū dicis. aut ē terminus per se
significatiū. aut n̄ per se significatiū?
Dicitur q^z ē per se significatiū? quia h
totum n̄ significat nisi illud qd̄ vna ps
significat. Ad ratiōez negatur ance
dēs. quia a digniori debz fieri dnomia
tio. Ad confirmatiōez dicitur sicut
ibi. Ad replicam admissō casu dicit
q^z li homo est terminus incomplexus.

Ad ratiōez primam dicitur ad maio
rem q^z significare verum vel falsuz po
test esse dupliciter. s. cōplexe z icomple
xe. Complexe est quādo partes signifi
cāt partes significati. z totuz significat
totum. Incomplexe vero est quādo p
tes n̄ significāt partes significati s^z lo
lummmodo totum significat totuz. No
do dico q^z illud quod significat verum
vel falsum complexe bñ ē propositio s^z
nō significat icomplexe vt li homo i ca
su. Ad secūdam ratiōem negat Bur
leus i antepredicamētis q^z li homo sit
cōsequēs. Ut alr cōcessio q^z sit cōsequēs
negatur q^z quodlibet cōsequēs sit pro
positio. sed bñ cōceditur. q^z quodlibet
cōsequēs est propositio vel couertitur
cū vna propōe quo ad signū vt hic.

Omen est zc. Cōtra priā pti
culā n̄ est bñ posita. ergo diffi

mala cōsequētia tenet antecedens pro
batur quia vel est predicatio maioris d̄
minor. vt equalis de equali. cū dicitur
nomē ē terminus. Si dicitur q^z est eq
lis de equali. sequitur q^z ē male posita i
p^o loco diffinitōis. q^z i p^o loco debet po
ni genus q^z nō equaliter predicatur de
spe. Si est predicatio maioris de mino
ri. Cōtra autem li terminus predicatur
de nomine solum. fm esse quod habet i
ipso. aut fm eē quod habz i verbo. si p^o
est equalis de equali. Si 2° sequit q^z n̄
eēt x̄bū q^z pte terminus h̄z eē qd̄ habz
i x̄bo predicatur de nomine 2° sic secu
da particula n̄ bñ ponitur. ergo diffini
tio mala. cōsequētia tenz. an̄s probatur
q^z alicui. cōpetit diffinitum cui n̄ cōpe
tit hec particula. probat q^z bus est nom̄
z tamē nō est terminus per se significa
tiuus. ḡ zc. cōsequētia tenet cum. minor.
maior probatur. quia quod potest red
dere suppositiōem verbo est nomē. ma
ior ē pbilo sophi p^o peribermēias dicēt
Oratio cōstat ex nomine z x̄bo. Simili
ter relatiuum qui ē nomē z tamē nō est
terminus per se significatiuus. ergo zc.

3° sic tertia particula est male posita
ḡ zc. antecedēs probatur quia li dies tē
pus z mensis sūt nomina. z tamē sign̄t
cum tempore. ḡ zc. Cōfirmatur q^z pti
cipiū aut sub nomine aut sub verbo cō
prebenditur probatur quia. aliter magi
ster esset d̄minutus. Non. sub verbo:
q^z nō ē extremozū vnitiuum. ḡ sub no
mine. z tamen significat cum tempore.
ergo aliquod nomen significat cum tē
pore. 4° sic aliquid est nomē cuius ps
separata aliquid significat. ergo quar
ta particula male posita cōsequētia te
net antecedens probatur de nomine cō
posito vt Joannes antonius equiferus
republica. pars eniz separata a toto si
gnificat. 5° contra totam diffinitionē
arguitur sic. Ista diffinitio non conuer
titur cū diffinitione. data a philosopho
primo peribermēias. ergo altera illaz

mala. Non ista philosophi sunt omnes
expositores. *g* i^o omnia per prima probatur.
quod quia dantur plures definitiones de ead
re ille debent auerteri probatur. quod quales
diffinitio conuertitur cum suo diffinito
sed quaecumque auerteretur cum aliquo. *s* cō/
uertunt inter se. *g* ille diffinitiones de/
bet auerteri inter se. *g* i^o diffinitiones d
bet conuerti inter se.

Ad hec respondetur. Ad primum dicitur
quod est predicatio maioris de minori. vel sunt
esse quod habet i^o vel sunt esse quod habet a^o dicitur
a quibusdam quod nec sic nec sic. sed put ab
stabit a quolibet sicut quodlibet superius. pu
ta aial predicatur de hoie. put abstrahit
ab i hoie vel i equo et a quocumque alio

Hec responsio est falsa. quod dicitur quod predicatur
proprie dicitur aliquo predicatur habet quod est in i^o ideo
altr dicitur negado hanc omnia predicatur habet
quod est in i^o. *g* non est predicatio superioris de
inferioris. Ad 2° dicitur quod nomen capitur
tripliciter. comiter proprie et magis proprie. Dicitur
omne illud quod potest reddere suppositum
verbo dicitur nomen siue stet maliter siue
significatiue. Et sic loquitur philosophus
cum dicit. Dis oratio constat ex nomine
et verbo proprie autem illud quod significa
tiue sumptum per se potest reddere suppo
situm verbo dicitur nomen vel magister ca
pit hic. Tertio modo per eo quod signiue su
ptum potest reddere per se suppositum ver
bo. et non est obliquum nec infinitiuum. Et sic
capit philosophus cum diffinit nomen
in per gubernantias. Et sic per solutio ad p
imum. De flatuo vero dicitur quod habet gra
maticum est nomen. nomen autem sunt logicum.
Replica est responsione ad 2° quod videtur
quod bus sit significatiuus probatur. quod est
aptus natus significare cum possit im
poni ad significandum. ergo etc.

Dicitur quod terminus potest dici significatiuus
dupliciter. aut aptitudie proprieque aut remota
proprieque et quia sine noua impositione potest signi
ficare. Remota est quia per nouam impositionem.
Primo intelligitur significatiuus indif

ferentia et non 2°. Ad 3° dicitur quod est dicitur si
gnificare cum tempore et significare te
pus. Sicut cum tempore est significare suu
signum vel mensuratur determinata dicitur
temporis. Significare vero tempus est signi
ficare mensuram alicuius et non rem illam
vel mensuram tali dicitur. dicitur concesso *g* quod
illa nomina significant tempus. sed non cum te
pore. Replica 5. nomen significat cum
suo significato. sed suu significatum est te
pus per se. *g* significat cum tempore. Re
spondetur quod si licet cum dicitur conuerti
negatur quod significat cum tempore. quod est
dicere quod nomen significat cum tpe tunc
cum accenti sibi. siue cum dicitur tempus. quod
est falsum quod suu significatum non est suu ac
cis. Ad confirmationem dicitur quod participi
um non est sub nomine quod significat cum tpe
non sub sub verbo. quod non est extremorum
vntiuus. sed primum iub nomine. primum sub
homo. Vel dicitur quod est sub nomine.
quod licet significet cum tempore. aliter ta
men quam verbum quod potest stare indifferenter
pro presertim preterito et futuro. quod non po
test facere verbum. vel dicitur. Socrates est
legens sor. fuit legens sor. erit legens. licet
ges pro omnibus differentijs temporis sta
re potest. Unde verbum determinate
significat determinata differetiam tem
poris. Participium autem indeterminate
significat indeterminate differetiam
temporis. Prima responsio clari
or est. secunda subtilior etc. Ad 4° dicitur
quod pars nominis separata a toto ni
hil significat de intellectu totius. Et
sic intelligit magister. Et tamen est dif
ferentia inter nomen simplex et nomen
compositum. vel dicitur philosophus pri
mo gubernantias quod pars nominis simplicis
nec significat nec apparet significare. sed
pars nominis compositi apparet signi
ficare. licet non significet. Replica
ca contra. quia pars nominis simplicis
aliquid significat quod non est de intel
lectu totius. vel domus licet do significat

eat si mas etiam. ergo non est differen-
tia inter simplex et compositum. Respon-
detur quod nomen compositum imponitur
ad significandum ex partibus suis sim-
pliciter non. Et si aliquando partem si-
gnificantem habeat. non tamen impo-
nitur ad significandum ex illa parte. pro-
pterea accidit nomini simplici quod ha-
beat partem significantem non autem
nomini composito. Ad 5^m dicitur quod no-
me officinatum hic a magistro est compositum
nomen diffinitum a philosopho quod nomen diffini-
tum hic competit nominibus vocalibus et scri-
ptis et obliquis rectis finitis et infinitis.
Nomen autem diffinitum a philosopho non compe-
tit nisi vocalibus rectis et finitis. quare
non convertuntur.

Verbum est terminus. etc. Con-
tra aliquod est verbum quod
non est terminus temporaliter signifi-
cans prima particula male posita. omnia tenet.
ans probat. quod illud quod non significat ac-
tionem vel passionem non significat tempo-
raliter. sed aliquod verbum. puta sum es est.
quod non significat actionem vel passionem
non significat temporaliter omnia nota cum
minori per donatum dicentes quod verbum ne-
que subest quod non actionem vel passionem sed
solum substantiam significat. maior pro-
batur. quod proprium verbi est significare
actionem vel passionem sed donatum. sed
a quocumque subiecto remouetur unum
proprium verbi ab eodem remouetur quod
cumque aliud proprium verbi remouetur a
sum es est. Vel breuiter sic quod solam sub-
stantiam significat non significat tempo-
raliter sed verbum substantiuum sola
substantiam significat. non significat
temporaliter. Confirmatur. quod verbum si-
gnificat per modum fieri et fluxus sed aucto-
rem modorum signandi. sed sum es est non signat
sic. sed significat per modum quietis. 2° 3°
2^a particulam participium est extremorum
vntiuum. non particula male posita. ans
probatur quod dicendo. ego amans petrum.

li amans vult extrema. 3° contra tertiam
am particulam pars huius verbi per le-
go significat separata. ergo etc. Et si di-
cis quod non significat aliquid quod sit de intel-
lectu totius. Contra nam hoc totum ple-
go significat perfecte legere. et in pars le-
go significat legere quod est pars illius si-
gnificati. Simile argumentum potest
adduci contra diffinitiones verbi quod su-
it adductum contra diffinitionem no-
minis.

Ad hec respondetur. Ad primum ne-
gatur antecedens. Ad probationem ne-
gatur maior. scilicet quod illud quod non significat
actionem vel passionem non significat
temporaliter. Et cum tu dicis proprium
verbi est significare actionem vel passi-
onem secundum donatum ergo etc.

Dico quod sic habet intelligi. quod significa-
re per modum agendi vel parietis est pro-
prium verbi et hoc bene competit ver-
bo substantiuo sum es est. Et cum tu re-
sumis quod solam substantiam significat
non significat temporaliter dicitur quod
hoc verbum substantiuum significat sub-
stantiam non per modum quietis. Et
quod significat sic substantiam bene po-
test significare temporaliter. Ad con-
firmationem nego minorem scilicet quod
verbum substantiuum non significet per
modum fluxus et fieri. Et ad probatio-
nem cum tu dicis. significat per modum
quietis nego. Unde dico quod hoc verbum
sum es est. licet significet quietem non
tamen per modum quietis. sed per mo-
dum fluxus et fieri. Unde sicut aliud
est significare actionem et aliud per mo-
dum actionis. Ita aliud est significare
quietem et aliud per modum quietis. Al-
iud enim significat per modum actio-
nis quod significat significatum suum
vel tempore mensuratur. Sed significa-
re actionem est significare talem actum.
siue vel mensuratur tempore siue non.
Verbum infinitum non significat acti-

onē sed priuationē actionis. ⁊ tñ sīgt tē
palr p° peribermentias. qz nō solū actō
sed et priuatio actionis mēsuratur tpe
vt dicit phs 4° phīcorum. tractatu de
tēpe. Illud significat per modū quietis
qd sīgt significatum suum non vt men/
surat tēpore. Sīgt aut quietē quod si/
gnificat priuationē motus. siue mēsuratur
tēpore siue nō. Et sic p3 respōsio ad
illud. Ad 2° dicitur qz pncipium nō
est extremoz vnitūū. qz illd ē extremo
rum vnitūū qd regit extrema. partici/
piū. aut nō regit casū a pte ante sz soluz
a pte post. iō nō vnit extrema sicut x̄bū

Ad 3° dicitur sicut ibi Ad fīcam
dicitur qz taz verbum simplex q̄ com/
positum significat vnū conceptū sim/
plicem. sed est differentia. qz verbum
simplex imponitur ab vno conceptu sim/
plici. ad signū illū. sz verbū cōpositū
impōit a duobus conceptib⁹ sīgt tñ sim/
plicē. Et sic nego qz pars sīgt pte. Hec
sāctus doctor p° periber.

Ratio est terminus ⁊c. Con
tra primam particulam arguī
sic. Oratio est congeries termi
noz. q̄ non est terminus. tenet cōsequē
tia quia cumulus lapidū. nō ē lapis.

Cōfirmatur qz terminus diffinit p
orationē. q̄ oratio nō dz diffinire p ter/
minū. tenet nā qz idē eēt not⁹ ⁊ igno/
tius respectu eiusdē. 2° 32^{an} pticulā
arguitur sic. qz si quis dicat. quis currit
⁊ respōdeatur for. li for. ē oō per phm
p° peribermentias ⁊ tñ partes separate
non significāt. ergo ⁊c. Similr dicēdo
ois homo est risibilis ⁊ eo. li e° ē oō
⁊ tñ ptes eius n̄ sīgt separate. q̄ ⁊c. 3°
arguitur deum eē non est oratio. sz deū
esse ē sīgtū illius orationis mētalis de⁹
est. q̄ nō ē oō. nā patet cū mīnoz. ma/
for pbatur. qz sīgtum huius orationis
mentalis ē res ex animaz que nō ē oō.
nisi velles dicere qz datur ppositio re/
alis qd fatuū ē dicere. 4° arguit qz dif/
finitio sit diminuta. qz oratio significat

tpaliter ⁊ tñ illa particula nō ponitur i
diffinitione eius. ergo ⁊c. nā nō cū mi/
nozi. maior pbatur. qz illud sīgt tēpat/
culus ps significat tēpaliter. sed verbū
qd ē pars oōis sīgt tēpaliter. q̄ ⁊c.

Itē hec diffinitio nō cōuertitur cū diffi/
nitione orationis data ab Aristotile. q̄
mala ⁊ sequentia patet cum antecedēte

Ad primū negatur nā. Et rō ē qz ter/
minus diuiditur cū alius sit complexus
alius incōplexus ⁊ cōter quilibz illoz dē
terminus. lapis aut non diuidit sic. pp
qd dicatur aliquis lapis cōplexus. con/
cedo tamē qz sicut. cumulus lapidū nō
est vnus illoz lapidum cumulatorum.
Ita congeries terminozum non est vn⁹
istorum terminozum. potest tamen di/
ci terminus. Ad cōfirmationē dicit
qz diffinitur oō per terminū a piori. sz
termin⁹ diffinitur p oōnē a posteriori.
Uel dic vt dicit⁹ ē in qōne secūda am/
ple. Ad secundum dicitur qz d virtū
te termōis nō ē oō li fortes. nec li eo⁹.
fm tamen cōmunem vsum loquēdi sic.
qz in prima verbū precedētis interroga/
tionis intelligit. In secunda implicite ē
subiectum predicatum ⁊ copula prece/
dētis ppositiois. ⁊ sic implicite sūt p/
positiones. ita implicite hnt partes.

Ad tertium dicitur qz li deum esse
potest capi dupliciter. Unomodo vt si
gnum. Aliomodo vt significatum. p° ē
oratio. secundo modo non: ⁊ tunc est si/
gnificatum illius ppositionis menta/
lis deus est. Ad quartuz negatur an/
cedens. Ad probationem dicitur qz pro/
bat tantum qz aliqua oratio significat
temporaliter. vt illa cuius verbum est
pars sed non probatur de omni oratio/
ne. Particule autem que debent poni i
diffinitione debent conuenire cullibet
contento sub diffinito aliqua autem est
oō i q̄ n̄ est x̄bū vt l° hō afin⁹. Ad aliō
p3 qz mag⁹ accipit largi⁹ oōnez q̄ phs.

R. ppositio est oratio indicati/
ua. ⁊c. Cōtra p̄mā pticulā ar/

gultur sic. In diffinitione non debet po-
ni genus remotum. sed proximum per
phm 6° topicorum. sed oratio ē genus
remotum ppōis. qz oratio diuidit p p/
fecta r imperfectam. r ofo pfecta diuidi-
tur in indicatiuā impariuam fm magr̄z
ita qz oratio pfecta est gen° primum. r
nō oratio ḡ rē. Cōfirmat. qz oratio ē
vox fz phm p° peribermētas. r p Bo/
etiū dicētem qz oratio est oris ratio r n̄
quels ppō ē vox ḡ particula male posi-
ta. 2° 3° secundā p̄ticulari. aliqua est p/
positio que nō ē oratio indicatiua. ḡ rē.
aūs pbatur. Si antiyps eēt albus. anti
yps eēt colorat° est propō. qz oīs cōditio
nalis ē ppō tñ nō est indicatiua.

Confirmatur argumēto magr̄i qz il-
la antiyps eēt albus ē ppō ex quo ē ps
illius cōditioal. r tñ n̄ ē indicatiua. ḡ rē.

Cōfirmatur 2° qz deū esse ē ppō r tñ
nō est oratio indicatiua. ḡ rē. n̄tia nota
cum minoz maioz pbatur. omne verū
est ppositio deū eē est verum. ḡ deū eē
ē propositio. Cōfirmatur 3° omne si-
gnificās vez v̄l falsum ē propositio de
um eē sigt verum v̄l falsū ḡ deū eē ē p/
positio. Cōfirmatur 4° qz oēs propo-
sitiones euclidis sūt infinitiue. vt patz
expto in i° scia ḡ rē. 3° contra tertiāz
p̄ticulari. s. li signz arguit sic. ppō i li/
clauso est ppositio r tñ illa nec sigt ve-
rū vel falsum. ḡ rē. n̄tia nota cum maio-
ri. minoz pbatur qz intellectus non cō/
siderat de ista. igitur illa n̄ significat. t3
consequentia. qz significare est aliquid
intellectui representare. Cōfirmatur
quia propositio vocal nec significat
verum nec falsum. quia aut anteqz pro-
feratur. aut quando profertur. aut post
q̄ prolata. est non primo nec 3°. qz tunc
non ē. qz nō 2° pbatur. qz qñ vna ps
est. altera nō est. nec vnqz tota simul est
tunc sic. nō p̄t̄ significat vez v̄l falsuz
q̄ sit tota. sed nunqz tota est. ḡ nunqz si-
gnificat vez vel falsū n̄tia nota cū mi-
nozi. maioz probat. qz nō pōt significar

quod non est. Quarto arguitur con-
tra quartam particulam verum vel fal-
sum arguitur sic. Omnis oratio indica-
tiua significat verum vel falsum. ergo
frustra ponitur verum vel falsuz signi-
ficans. n̄tia pz. aūs probatur. qz si nō ma-
xime esset pp̄ illas propositiones sor-
tes pōt. plato icipit. quas dicit magr̄ nō
significare vez vel falsū cū perfectuz
sensū nō generent i animo. auditoris.
Sed qz significēt verum v̄l falsū argu-
itur sic. sor. potest currere. ḡ sor. ē potēs
currere tunc v̄ltra sor. ē potēs curref
ḡ sor. ē potēs. tenet. n̄tia a minus cōi ad
magis cōe affirmatiue r sine distributi-
onc. qz oē potēs currere ē potēs r non
cōtra. tūc v̄ltra. sortes. ē potēs. ḡ sor.
potest. tenet consequentia ab eodez ad
idem r antecedēs est verum. ḡ r conse-
quens quod est propositio assumpta.

Confirmatur quia sequit̄ sor. habet
potentiam ad currendum. ḡ sor. habet
potentiam. ergo est potēs. ergo sor. po-
test. Omnes iste consequentie sunt bōe
r antecedēs est verum. ergo r conse-
quens est verum. Confirmatur secū-
do qui in diffinitione non debet pōi nō
ambiguitatis cum diffinitio detur cau-
sa notescendī. s3 li vel est nota ambigui-
tatis. ergo male ponitur. Quinto cō-
tra totam. aliqua est oratio indicatiua
verum vel falsum significans que nō ē
ppositio v̄t illa berta est albus. ergo dif-
fi° mala cōsequētia tenet cum maiozi. r
minoz patet cum sit oratio incongrua.

Confirmatur quia dicendo ba ē ba
est oratio indicatiua verum vel falsum
significans r tamen non est propositio.
ergo rē. consequentia nota cum maiozi
minoz probatur. quia nec est cathgori-
ca nec iporbetica. quia n̄ sibi s̄bicitur. qz
si eēt aliqd subbz maxime sup̄pōerz mā-
tr̄ s̄ magit̄z intractatu sup̄pōerz dicētē
qz s̄bz solū inppōit mātr̄ qñ pdicantū ē se-
cūde itētōis r t̄bz p° aut qñ addit̄ signū
mālitat̄ s̄bo q̄tr n̄ ē hic ergo rē.

Ad hec respondetur. Ad primum respondet magister egidius primo ratio rum. q̄ apud logicam nō est aliqua oratio nisi perfecta supponit enim logicus cōgruum ⁊ perfectum ideo per orationem datur intelligi perfecta oratio. Vel aliter potest dici q̄ genus remotū cotractum per differentiam vltimam potest poni in diffinitione vt hic.

Ad confirmationem dicitur q̄ oratio accipitur dupliciter. s. proprie ⁊ cōter. proprie ē solum i voce vt sonat etibi mologia nominis. Communiter autem accipitur pro omni oratione scripta vocali ⁊ mentali. philosphus autem accipit orationem primo modo magister at 2°. Et si diceres quat̄ p̄hs solum determinat de vocali. Dicit q̄ 1^a magis nota ē: ⁊ magis mediante illa fiunt disputationes q̄ medianibus alijs. Ad 2^{am} dicunt q̄dam rudes negando q̄ ista sit p̄positio: s; sit conditionalis. Si antixps esset albus antixps esset coloratus. Et dicunt q̄ diffinitio magistri solum cōtinet veritatem de p̄positioe simpliciter sed non de p̄posita ex pluribus. Ista responsio nimium vana ē q̄ omne diuisum p̄dicatur de diuisiōibus. s; primo diuiditur in cathegoricam ⁊ ipoteticā ergo ipotetica ē p̄positio: ⁊ sic conditionalis erit p̄positio. nec potest dici q̄ cum diffinit magister p̄positioes strictius accipit p̄positionem q̄ cum diuidit. q̄ post datam diffinitionem immediate diuidit. Aliter ergo suz solutus respondere ⁊ dicere q̄ sicut est duplex p̄positio cathegorica. s. propria ⁊ ipotetica. Propria cathegorica est oratio indicatiua verum vel falsum significans. Impropra cathegorica est que habz modum cathegorice proprie. tamē non est indicatiua. habet autem modum cathegorice proprie q̄ habet subiectum p̄dicatum ⁊ copulam partes principales sui. vt illa. Si antixps eēt albus. Ita duplex est ipotetica. s. propria ⁊ impropra

Propria est cuius partes sunt cathegorice proprie. Impropra est cuius partes principales sunt cathegorice improprie. Dico ergo q̄ hec diffinitio competit p̄ p̄ijs ⁊ veris p̄pōibus cathegoricis ⁊ ipoteticis ⁊ non impropijs. Hec diffinitio est pulchra ⁊ multum apparens. q̄ tamē video sequi vnum ad ipsaz quod non placet mihi quod volo tibi dicere nunc. Ideo aliter responderem nunc. s. q̄ orationem significantem verz vel falsum esse indicatiuam est dupliciter. s. formaliter ⁊ equaliter. Formaliter dicitur quādo in ea est verbum indicatiuum. Equialiter est quando in ea non ē verbum indicatiuum ita q̄ significat sic verum vel falsum quiescenter sicut alia i qua est verbum indicatiuum vt illa. si antixps esset albus antixps esset coloratus equialiter dicit si antixps est albus antixps est coloratus: nec vna significat magis verum vel falsum q̄ alia. Ad p̄positum ergo dico q̄ illa particula indicatiua competit cuiuslibet p̄positioni cathegorice vel ipoteticę. formaliter vel equialenter. Et hoc sufficit. Ad primam confirmationem magistri dicit q̄ illa non ē cathegorica q̄ nō significat verz vt flz quiescenter: sed se habet per modum cathegorice. ⁊ hoc sufficit vt sit p̄s conditionalis. Ad secundam affirmationem negat maior. Ad probationē negatur consequētia. q̄ i minori sumit li verum nominaliter ⁊ resolutiue propter determinationem adiectiui nominalis. In maiori vero li verum sumit aduerbialiter vt modaliter. Non. n. p̄ aliquid est determinatum sed est determinans orationem infinitiuam. s; ad concludendum illud debet assumi in minori. s. deum esse aliquid verum. quod est falsum nominaliter. n. sumptum supponit pro p̄positione vera. aduerbialiter ⁊ o. supponit p̄ sigto p̄pōis. Hec ē ratio magistri i logica magna. Ad 3^{am} confirmationē cum dicitur Omne significans verum vel falsum est

ppō. dico q̄ verū ē si significet quiete
ter. sed deū esse s̄ḡt̄ vez v̄l̄ fl̄z̄ ḡsc̄t̄.

Ad quartā cōfirmationem de ppō/
bus Euclidis cum dicis q̄ oēs sunt is/
ntric̄ z̄ non idicative. d̄r̄ q̄ subordinant̄
idicariuis. at̄ nō essent vere. Ad 3^m
pp̄ncipalis d̄r̄ q̄ accipitur li s̄ḡns̄ vt̄ dī/
cit potentiam siue aptitudinem z̄ non
actiuam. s̄ḡtum veri vel falsi. Ad cō/
firmationem d̄r̄ q̄ s̄ḡt̄ verum vel fal/
sum. q̄n̄ p̄feri z̄ q̄n̄ plata ē p̄ subordina/
tionem ad vnam intellectam q̄ s̄ḡt̄ vez
vel falsum. Ad 4^m pp̄ncipale videtur
communiter distinguendo q̄ li potēs po/
test dupl̄r̄ teneri. s̄. nominal̄r̄ z̄ pp̄ncipal̄r̄.
Si pp̄ncipal̄r̄ negat̄ ista cōn̄. for. est po/
tens currere. ergo for. ē potēs ergo for.
tes pōt. Contra hanc responsionem
arguitur ex fundamento magistri i tra/
ctatu contra consequentias penultimo
cap^o i responsione. Ad 7^m argumen/
tum. vbi declarat q̄ potens esse capitur
dupl̄citer scilicet nominal̄iter z̄ pp̄nci/
pial̄iter. Nominal̄iter sumptū idem est
quod ens: q̄ omne potēs esse est ens. z̄
omne ens ē potēs esse. i. ens h̄ns̄ potētī/
am quandam. Participial̄iter autem n̄
couertitur cum li ens. q̄ potest dici taz̄
de eo quod non est q̄ de eo quod est.
Nam vez ē dicē. antix̄ps est potens cē
sumēdo participial̄iter. falsum tamen ē
sumendo nominal̄iter. quia falsum est
dicere q̄ antichristus sit ens. Et sic patz̄
q̄ sumendo participial̄iter minus com/
munis est q̄ sumendo nominal̄iter. er/
go sumendo nominal̄iter illa consequē/
tia v̄z. for. est potens. ergo for. potest ab
inferiori affirmatiue quod negant.
Item maxime negant negan^o illam con/
sequentiam. for. est potens currere. er/
go for. est potens sumptum participia/
liter. quia potens participial̄iter est cō/
mune ad potens currere z̄ ad potens
cantare. z̄ ita de alijs. ergo ab inferiori
ad suum superius valet. Ideo ali/
ter dico q̄ potens pp̄ncipal̄iter sumptū

potest sumi dupl̄citer sicut etiam hoc
x̄bū pōt. s̄. vt famulare et n̄ vt famulare.
Si. sumatur vt famulare est. ista ppōpō
non videtur intelligibilis. for. est potēs
for. potest nisi sequatur illd̄ cui famula/
tur. Si vero sumatur non vt famulare
pp̄ncipalis est intelligibilis sine addito.
z̄ significat non quidem ens habens po/
tentiam. sed cui non repugnat esse.

Ad cōfirmationem ergo argumētī dicē
cedēdo 2^m z̄ 3^m cōn̄az̄ sumendo li po/
tēs z̄ pōt participial̄iter vt nō famula/
r̄. Si vero sumatur vt famulare negatur
quelibet illarum quia p̄positiones. in
quibus potest ponitur z̄ potens non s̄t̄
intelligibiles cuz̄ non additur illud cui
habent famulari z̄ in hac responsione
multum letatus est animus meus.

Ad confirmationem primam respō/
dent senes negando hanc consequē/
tiam. For. habet potentiam ad curren/
dum. ergo fortes habet potentiam quo/
niam hoc quod dico for. habet potenti/
am est p̄positio equiuoca z̄ p̄res mo/
do nulla p̄positio plures est p̄posi/
tio. nec antecedens nec consequens. cuz̄
omnis ppō sit vna p̄positio. Et hoc vo/
luit dicere magister q̄ non generat per/
fectum sensum i animo auditoris. sicut
nec aliqua equiuoca facit. Est. n. equiuo/
ca quoniam posse ē equocum ad posse
esse z̄ ad posse operari. Sed istant ip/
si contra se probando q̄ p̄positio equi/
uoca sit p̄positio. z̄ q̄ significat verū
vel falsum. vt illa canis currit. quoniam
si li canis stat p̄ canem latrabile ē vera. si
p̄ sidere est falsa. ergo cum sit equoca
stat idifferenter. q̄ significat vez v̄l̄ fal/
sum. Item si est p̄positio equiuoca aut
ca^a aut ipo^a. z̄ omnis talis ē propō. q̄
equiuoca ē propō. Ad p̄mū d̄scunt q̄
ar^m cōcludit q̄ ipsa significat idifferēt
vez v̄l̄ fl̄z̄. s̄z̄ n̄ d̄scunt vez vel fl̄z̄. qd̄
regit̄ ad h̄ q̄ sit ppō. Et si arguit̄ h̄.
q̄ ppō dubia est ppō. z̄ t̄n̄ nō s̄ḡt̄ d̄c/
minate vez v̄l̄ falsum i aīo auditoris.

Dicitur q̄ propositio du^a significat ita determinate verum. qđ n̄ falsus. aut ita falsum qđ n̄ vez. s; dubitās nescit illd esse vez nec illud esse falsū. Ad 2^{am} p̄ q̄ sicut ē equoeca ita ē equiuoca cathegorica v̄l ipotbetica. vñ li equocū ē tū nus distractiuis ppōis. id n̄ valet ē p̄positio equoeca. ḡ ē ppō. Hāc rñsioez volui ad plenū recitare. qz subtilis est. Un̄. pace alioz dicā senēses inter alios acutissimos iuēto. id eoz dicta libenter ispicio. p̄ōt m̄atr rñderi. r̄ p̄esse sicut ad argumētū p̄cipale d̄r. Ad 2^{am} cōfirmationem dicit qđam q̄ qñ ista nota vel ē cōiungens duo quozum tñ vnum d̄r d̄ diffinito ē cum ambiguitate. s; qñ ē cōiungēs duo quozum qđs d̄r d̄ diffinito. vt hic nō ē cum ambiguitate. Hec respōsio nō placet qz subī simplicis passio d̄z esse simplex. Id dicitur atr̄ fm̄ itētionem magri i p̄rio poz qz vez v̄l falsum ponitur p̄ v̄ passioez simplicis ppōis. r̄ qz ignoram^{us} nomē ei^{us} circuloquimur p̄ hoc d̄siūctum verum vel falsum. qz tñ nec verum vel falsum nec illud qđ idicatur per illa ē passio p̄positōis. vt isra patebit cum d̄terminabitur d̄ propositione vera. Ideo meli^{us} dicitur qz per significans veruz vel falsum circumloquimur passionem simplicem propositionis. qz significare verum vel falsum est illud qđ est propriū propositionis. n̄ at verum vel falsum.

Ad 5^{am} p̄cipale dicitur qz ista berta est albus n̄ ē propō nec significat vez vel falsum. quia est incongrua. p̄supponitur. n. qz propositio sit ofo cōgrua. qz ofo diuiditur i p̄fectam r̄ i imp̄fectā Et perfecta diuiditur i indicatiam. r̄ oratio perfecta ē cōgrua dictionum. oratio. Ut atr̄ dicitur qz significat falsum. Et cum dicitis. non est propositio. nego. immo est propositio falsa. qz significat qz Berta est aliquis albus quod ē falsum. Ad confirmationem dicitur qz. non est propositio. Et cum tu probat

qz non qz nō est cathegorica nego. r̄ ad probationem non est. h̄ aliqd̄ subz. qz si esset staret m̄atr̄ ccedo. r̄ cum tu arguis qz nō staret m̄atr̄ nisi qñ ipsū subm̄ est termin^{us} p̄ itētionis r̄ p̄dicatū 2°. aut quādo addit signum m̄alitat̄is. D̄r qz illud vez ē i finis p̄ e s̄ḡtiuis s; de termino n̄ p̄ se s̄ḡtiuo nō vnde talis nō p̄ se s̄ḡtiuus sp̄ stat materiātr̄.

Utr̄ p̄ia diuisio ppōis sit bñ data cum diffinitionibus suis r̄ mēbroz. v; alia cathegorica. alia ipotbetica.

Ontra diuisionē arguit sic. Utr̄ est diuisio generis in spēs. vel analogi i analogata. v̄l s̄bi i accidētia. s; nec sic nec sic. ḡ r̄c. qz nō sit diuisio generis i spēs. sed analogi arguit sic De ratione generis ē eq̄lr̄ p̄cipari a spēsibus. s; cum ppō p̄ p̄ia p̄cipatur a cathegorica qz ab ipotbetica. ḡ nō ē genus ad ista. cōia nota cū maiori. minobatur. qz ipotbetica nō est indicatiua nisi ratione partium cathegoricaz. 2° qz nō s̄ḡt vez vel falsum nisi rōne p̄tium 3° sic. sp̄ez positaz sub genere vna n̄ ē p̄ior alia. sed cathegorica ē p̄ior ipotbetica. ḡ ppō nō ē ge^{neris} ad i^{tem}. cōia nō cuz maiori. minor. pbatur p̄. qz pars est p̄ or nā toto. sed cathegorica ē ps ipotbetice. 2° qz cathegorica simplicior. ē. ipotbetica aut̄ compositior. s; simplicior p̄ est. compositior. Qz nō sit diuisio analogi sed generis probatur sic. Illud qđ p̄dicatur i qđ d̄ plurib^{us} differētib^{us} specie est genus ad illa. s; ppō p̄dicatur in qđ de cathegorica r̄ ipotbetica que differunt ip̄e. ḡ est genus ad illa. cōia nota cū maiori p̄ diffinitionē generis minor p̄ secūda p̄ter nō ē. s; qz cathegorica r̄ ipotbetica differunt specie. Pro p̄ia p̄bat. s; qz p̄positio p̄dicat i qđ d̄ illis. Ad interrogationem factā i quid d̄ illis cōuentēter rñdet p̄ ppōez. ḡ p̄positio p̄dicatur i quid de illis. tenet cōia. antecedens probatur. quia ad interrogationem factam per quid d̄ aliquo cō

uententer respondetur per diffinitionē
z per illud quod ponitur prio loco dif-
finitionis. sed propositio ponitur in p-
mo loco illarum diffinitionum. vt patz
cum dicitur propositio cathegorica est
illa idest propositio que habet subiectū
p̄dicatum. zc. z ita de ipothetica.

Secundo. sic. si esset analogum z nō
genus. hoc esset quia prius cōpeterz ca-
thegorice. z posteri^o ipo^o. z sic eē ornē i
dicatuum z sigre verum vel falsum cō-
peteret ipo^o ratione cathegorice qđ tñ
est falsū. p̄bat sic. qz aliqua ē ipo^o q̄ si-
gnificat verum vel falsum. z partes ei⁹
cathegorice nō significāt vez vel fīz. vt
illa. si antixps eēt albus. antixps eēt co-
loratus est cōditionalis vera. z tamen
cathegorice non significāt verū nec fal-
sum.

2° sic enunciatio z ppō sunt idē
realt. enūciatio at̄ diuidit̄ a p̄bo p^o per
ibermerias in enunciatiōem vnam z
enunciatiōem plures. Enunciatio plu-
res diuiditur. qz aliqua est equiuoca z
alia in qua sunt due ppōes incōiuncte
vt tu curris z tu sedes. Enūciatio vna
diuiditur ita^o z ipotheticam. z tunc
arguitur sic. aliqua ē ppō q̄ nec est ca-
the^o nec ipothetica. q̄ diuisio mala. tenz
ōntia antecedēs probatur. nā enūciatio
plures nō est cathegorica. nec ipothet-
ca. z tñ ipsa est propositio. ex quo ppō z
enunciatio idē sunt realt. Tertio sic
Incipiat quis proferre illam propositi-
onem hō ē animal ita qđ nūc nō profe-
rat sed immediate post hoc successiue.
tunc a propositio immediate post hoc
erit z nō ca^o nec ipothetica. qđ erit pro-
batur. qz qñ ps successiui est totū succes-
siuū ē. is ista ē successi^o. q̄ zc. qđ nō sit ca-
thegorica probat. qz non prius est cath-
gorica q̄ habet subiectum p̄dicatum
z copulam principales partes sui sz im-
mediate post non habebit subiectum p̄-
dicatum z copulam. ergo immediate p^o
hoc non erit cathegorica nec etiam ipo-
thetica vt patet quare zc. Quarto

sic. Omnis homo est animal. tu es homo
ergo tu es animal. ista consequentia est
bona. ergo antecedens est propositio nō
cathegorica vt patet nec ipothetica qa
per nullam notaz coniunguntur cath-
gorice. Quinto sic homo currit z nō
currit. non est propositio cathegorica.
quia partes principales sunt cathegori-
ce nec ipothetica quia esset copulatiua
sed prima pars est vera z etiam secūda
cuz s̄bordinetur huic mentali homo nō
est currens. que est vera. ergo est vera.
quod ē falsum. Sexto cōtra diffiniti-
onē propositiōis. cathegorice argui-
tur sic. Illa ē cathegorica rosa ē z tñ nō
habet p̄dicatum. q̄ diffinitio mala. cō-
sequētia nō cū maiori. mior p̄bat. qz si
diceretur h̄re p̄dicatū hoc esset iplicite
qz subordinat̄ isti. rosa ē ens. Sed cōtra
stat p^o esse falsam vt i bieme nulla ro-
sa existēte. qñ 2^a ē vera vt pz p̄ magistz
i p^o p̄terioz in i^o qōne. Utz de non en-
te habeat scia. q̄ vna nō subordinatur al-
teri. Septio sic. Si qđ itroget. Quis
currit. respōdet sortez. li sortez ē p̄posi-
tio qz significat vez vel falsū. nō ipothet-
tica. q̄ cathegorica z tñ nō habet p̄di-
catū z copulam q̄ diffinitio mala.

Cōtra ipotheticā nolo nūc arguē sz
loco suo in de ipotheticis arguet.

Ad hec respōdetur Ad primū cōter
dicitur qđ diuisio propositiōis in cath-
goricam z ipotheticam est diuisio ana-
logi in analogata z creditur comuni-
ter qđ rationes facte pro hac parte con-
cludāt. Ad rationes in oppositum of-
citur ad primam qđ quia propositio non
est terminus vniuocus ideo non est ge-
nus qđ non sit vniuoc^o hoc pro tanto qđ
terminus vniuocus est terminus sim-
plex significans plura fm eandem ratō-
nem equaliter. cum autem propositio nō
significet equaliter sed fm prius z po-
sterius. non est genus z sic negat maio-
rem: Ad secundum dicitur concedē-
do qđ ipotheticę competit ratioē cath-

gorice. et cum dicitur quod aliqua ipotbetica
 signat verum vel falsum et non ratione cathegorica
 rui. ut ista. si antixps esset albus antixps
 esse coloratus. De negando quod illa conditio
 nalis ppe fit ha. s. de ha ipope et bona
 Si autem aliquid est ipotbetica quod ppe datur
 ha hoc est ratione cathegorica. In ratione
 2na arguitur sic. ppositio conditionalis fa
 cta est ipotbetica. h est ppo. h est oratio in
 dicatiua verum vel falsum signis. et si sic. h
 est vera vel falsa. Contra rationem com
 munem hoc argumentum volo dimittere in
 solutum non quod putet non posse solui: s. ut
 ostendat pbitate optionis aduerse: quam
 probabiliter toties tenui. est. n. nimis cras
 si ingenij nescire vniuersi denotare a via coi
 quam nullus ignorat. Jo tenedo quod ppo
 sitio diuidit sicut genus in cathegoricam.
 et ipotbeticam. Respondendum est ad roes
 in oppositum. Ad primam negat minor
 .s. quod ppo per pus picipetur a catheg
 orica quod ipotbetica. Ad probatiorem
 cum de. Ipotbetica non est indicatiua nisi ra
 tione partium cathegoricarum sicut nec si
 gnificat verum vel falsum nisi ratione partium
 um hoc negatur. et si dicitur. ratione cui² de
 quod ratione note vniuersis tales pres. vii in ipo
 tbetica forma est ipsa nota vel copulatio
 nis. vel disunctionis vel conditionis ma
 teria vero sunt cathegorice. quocirca at
 inest perfectionis ipotbetice inest ratione
 forme sue vniuersis tales partes. non de
 co ratione forme absolute: sed ratione
 forme vniuersis partes. Ipotbetica igitur
 est indicatiua et signat verum vel falsum
 ratione talis note vniuersis partes. Et si
 dicas ipotbetica non est indicatiua nec
 significat verum vel falsum nisi catheg
 orice sint tales ergo ipotbetica est huius
 modi ratione cathegorice. Dicitur pri
 mo negando antecedens. quia ostensum
 est quod illa. si antixps esset albus antixps esset
 coloratus significat verum vel falsum. et non nisi
 la suarum partium significationem verum vel
 falsum: et adhuc concessio. antecedente
 negatur consequentia sicut non valet ani

mal rationale non est disciplinabile nisi
 si homo sit disciplinabilis. ergo homo est
 causa quod animal rationale sit disciplina
 bile non valet. Similiter non valet pro
 positio negatiua non significat verum
 vel falsum nisi affirmatiua significet ve
 rum vel falsum. ergo affirmatiua est ca
 usa quod negatiua significet verum vel fal
 sum. non valet. quia equaliter ppo par
 ticipatur ab affirmatiua et negatiua. ut
 infra declarabitur. Ad 2^{am} dicitur quod ca
 the² ipo⁴ pnt copari adiuice et pnt copari
 pari ad pponem. Si coparetur adiuice
 cathegorica prior est ipotbetica ut argu
 menta conuincunt. Si autem ad pponem
 vna non est prior altera quod equaliter partici
 pant ratione pponem. Ad formam h
 argumenti respondendo dico negando
 maiorem. s. quod vna species non sit prior
 alia si fiat comparatio adiuice: conce
 do tamen quod vna non est prior alia in pri
 cipando genus. Ad secundum princi
 pale dicitur quod propositio vna diuiditur
 in cathegoricam et ipotbeticam. pro
 positio autem absolute non diuiditur. et sic
 non est inconueniens quod aliqua sit pro
 positio que non sit cathegorica nec ipotbe
 tica. Ut dicitur quod omnis propositio est vna.
 Et si dicitur pars diuidit enunciatorem in
 vnam et partes. h aliqua ppo est vna. Dicitur
 quod non ppe vidit s. ipope quod admodum
 ho diuidit in vnum et plures. et tunc diuisum
 ipope non opz p dicitur de quibus
 membro diuidetur. Et si queris an p
 po equiuoca sit vna pot dici quod est vna
 materialiter et plures hoc format. Ad
 3^{am} dicitur magis in logica magna negando
 quod immediate post hoc erit a ppositio.
 Ad probationem quando dicitur quod ps suc
 cessiuus est totum successiuus est. Dicitur conce
 do quod quicunque in successiuus pars est sicut et
 totum est. sed negat quod in successiuus quicunque
 ps erit totum erit. quod post hoc erit aliud
 ps hore future. non tamen hore futura erit.
 sed in tota hore erit bene tamen imme
 diate post hoc erit ita quod hec hore non est

7 immediate post hoc erit. 7 ita q̄ hec p̄
 positio est. quia erit ita q̄ immediate p̄
 hoc a propositio subordinatur vni mē-
 tali in qua nō prius ē subm̄ q̄ predica-
 tum. Uel a liter̄ or̄ 7 clarius cōcedē
 do q̄ illa p̄pō immediate post hoc erit. 7
 cum arguis. nō p̄ erit q̄ erit subm̄ 7 p̄
 dicatū. dico q̄ verus ē si sit propō scrip-
 ta vel mentalis. sed de vocali ipsa erit
 quandocūq̄ cui illa subordinatur erit
 modo in mente post hoc illa mētal̄ erit
 cui subordinatur illa in mente. s. dicen-
 tis 7 audientis. Et si dicis 3̄ possibi-
 le est q̄ quis inueniat vnam propositio-
 nē de nouo 7 quam primum inuenierit
 subm̄ proferat illud. deinde verbum d̄
 inde p̄dicatum. ita q̄ sicut successiue in-
 ueniet ita successiue proferat. quid. ḡ ē
 dicere ad hoc or̄ q̄ cū proferet predica-
 tum illa vocalis erit q̄ iam mentalis ē
 cui subordinatur. Ad 4^m dicit maḡ
 in logica magna q̄ est copulatiua 7 non
 valet n̄ ē nota copulatiōis. ḡ nō est copu-
 latia. q̄ dicendo fortes currit 7 fortes
 mouetur. 7 e contra li e contra ē copula-
 tiua. 7 tamen non est. nota copulatiōis
 Sufficit. n. q̄ teneat implicite. q̄ subor-
 dinatur vni mentali copulatiue. Mel-
 us ḡ est dicere negādo q̄ non sit ibi. no-
 ta cōpulationis. q̄ ē implicite. 7 hoc suf-
 ficat. Ad 5^m dicit magister q̄ est copu-
 latia 7 2^a ps est falsa. quia subordina-
 tur isti idem homo qui currit nō ē cur-
 rens. Uel potest dici q̄ ē copulatiua in
 fallanter. s̄ an sit vera v̄l falsa ē ex̄ pro-
 positū. nostr̄. iō pro nunc nō curo de il-
 lo. Ad 6^m nego minorem. Ad proba-
 tionem cedo q̄ subordinatur illi rosa ē
 ens. 7 cū dicis. stat p̄^m eē falsaz bac 2^a
 ex̄te ha. or̄ q̄ li ens potest capi duplr̄
 s. noialiter 7 p̄cipialr̄. Si p̄cipialr̄
 idē est quod ex̄ns. si nominatr̄ idē ē qd̄
 habens entitatē. 7 sic ē trāscendens 7 ē
 cōmune ad ens in actu 7 ad ens in po-
 modo dico q̄ illa propositio rosa est. s̄
 ordinatur huic mentali rosa est ens sū-

pto li ens participialiter. 7 sic prima ē
 falsa 7 secunda. non autem subordina-
 tur illi. rosa est ens sumpto ens nomi-
 liter. Ad septimum dicitur q̄ li for-
 tes de virtute sermonis non est propo-
 sitio sed s̄m vsum communem loquen-
 di. quia subordinatur isti fortes currit
 implicite 7 habet copulā 7 predicatū.

Utrum secunda diuisio sit bene da-
 ta cum distinctionibus membrorum. s. alia
 affirmatiua alia negatiua.

Entra diuisio

nem arguitur sic. Quia v̄l ē di-
 uisio generis in spēs vel analogi i ana-
 logata. sed nec sic nec sic. ḡ. 7c. probō mi-
 nozē p̄mo q̄ non sit diuisio generis in
 species. quia specierum positarum sub
 genere vna non est prior alia. sed affir-
 matio est prior negatione. ergo 7c
 Consequentia nota cum maior̄ minor̄
 probatur. primo quia negatio destruit
 affirmationem. ergo affirmatio prior
 est. Secundo quia negatio est di-
 uisio. affirmatio vero est compositio.
 sed compositio prior est diuisione. ergo
 7c. Tertio quia affirmatio est sim-
 plicior. ergo prior.

Quarto quia affirmatio est bitus.
 negatio vero priuatio. sed habitus p̄-
 or est negatione. ergo 7c. Quod non sit
 diuisio analogi in analogata patet au-
 ctoritate Porphyrij Boetij sancti.
 Thome sup libro peribermetas quo-
 rum ratio est. Si nullum prius 7 poste-
 rius potest esse sub eodem genere tunc
 primis s̄b̄ijs 7 secundis commune ge-
 nus non poterit esse substantia quod
 est falsum. Secundo cōtra diffinitio-
 nes membrorum arguitur sic. Ista est
 affirmatiua. non possibile est tunc non
 currere. 7 tamē principale verbum ne-
 gat ḡ 7c. teneat consequentia cum mino-
 ri: maior̄ pobatur. quia illa equaler huic

necesse est te currere fm q̄ expresse as-
serit philosophus secundo periberme-
nias capitulo illo. 2° fiunt. ergo ambe
sunt affirmatiue.

Tertio sic. illa est affirmatiua possi-
bile est te non esse. sicut illa possibile ē
te esse. p̄ phm. 2° peribermentias dicētē
negationē in modalib⁹ debēt addi t̄mo
modali. 7 nō verbo. 7 t̄n̄ x̄bz negat. ḡ.
7c. Cōfirmatur qz illa. ipossibile ē te cē
esse equipollet huic. nō possibile ē te cē
q̄ est negatiua. ḡ ipsa est negatiua. 7 nec
modus nec x̄bū negatur. Sitr̄ illa. fm
est te currē equalit̄ huic. non vez ē te
currē q̄ est negatiua. ḡ illa p̄ma ē nega-
tiua. 7 tamen nec modus nec verbū ne-
gat. 4° ista ē negatiua false hō ē asi-
nus 7 t̄n̄ p̄ncipale x̄bū nō negatur. ḡ 7c
maior p̄z qz equipollet huic n̄ ē ita q̄ hō
ē asinus q̄ ē negatiua. ḡ ē post ē negati-
ua. tenet cōtra a s̄i. sicut in illa. nō gl̄z hō
nō currit est affirmatiua. qz. equipollet
vni affirmatiue. vt huic. aligs homo cur-
rit. ita i^a dicitur negatiua q̄ equipollet
vni negatiue. minor argumenti p̄nci-
palle. p̄bat. qz si x̄bum negatur hoc est
quia li falsum includit negationem sed
arquitur q̄ propter hoc non est negati-
ua quia tunc ista esset negatiua sor. inci-
pit esse albus qz li icipit icludit negatō
nē alr̄ nō cōsūderet. Sitr̄ li differet iclu-
dit negationē 7 t̄n̄ p̄ se solum n̄ facit p̄-
p̄ōz negatiua. 5° ista n̄ ē negatiua 102
ē n̄ currēs. 7 t̄n̄ negatio n̄ cadit s̄ x̄bum
ḡ 7c. cōtra nota cū maiori minor p̄batur
qz nō minore vi h̄z nega^o q̄ isti t̄ni pos-
sibile ipossibile necessariū crigēs s̄z isti
t̄ni h̄nt viz s̄ p̄cedētes. ḡ nega^o sitr̄. Cō-
firmatur argum̄to magri qz piacēs v̄lis
negatiue ē affirmatiua 7 t̄n̄ i ea p̄ncipa-
le x̄bum negat. ḡ 7c. cōtra nota cum ma-
iori minor p̄batur. qz idē ē x̄bum v̄lis
negatiue 7 iue p̄ciacētis s̄z x̄bum p̄nci-
pale v̄lis negatiue negatur. ḡ 7 p̄ciacētis
negatur. 7c.

6° ista cōuertitur hec propō ē vera

nulla chimera ē 7 nulla chimera est 7 p̄
ma ē affirmatiua. ergo secūda i qua t̄n̄
p̄ncipale verbus negatur. ergo 7c. cōtra
tenet cuz minor maior p̄bat qz ab vna
ad reliquam valet formaliter consequen-
tia. 7 cōtra vt p̄z p̄ phm i post p̄dicamē-
tis i caplo de prior dicens q̄ hominē
cē cōuertit ad verā de se oīez ex q̄ d̄r
q̄b oīs p̄pō cōuertit cū h̄a de cōsolatione
Cōfirmatur qz saltem iste cōuertunt
nulla chimera ē 7 vez ē nullam chime-
rā cē qz ab vna ad reliquā valet cōsequē-
tia per illam regulam logicoz. Oīs p̄-
positio ifert suū dictuz cē verum s̄z 2^a
ē affirmatiua. ḡ prima vt qz vna ē pure
negatiua ḡ 7c.

Ad hec r̄ndet. Ad primuz vt recitat
Boetius ex it̄tione Porphirij i p^o p̄-
ibermentias. Alexander dixit q̄ p̄pō diui-
dit i affirmatiua 7 negatiua licet ana-
logū i analogata 7 non sicut gen^o i spe-
cies p̄ rōes adductas i oppositū. Por-
phirius h̄o vult q̄ sit diuis^o generis in
species propter rationem faciam in op-
positū quem sequitur Boetius 7 san-
ctus Tho. Et ad rationes in opposituz
respondet vnica responsione sic dices
Non oportet q̄ quocūqz aliqua sic
habent q̄ vnum est prius alio sint sub
genere sed quocūqz secundum esse su-
um priora vel posteriora sunt. ea sub eo-
dem genere non ponuntur sicut affir-
mationes 7 negationes que ad esse 7 na-
turam propriam equaliter enunciatio-
nem participant quia enunciatio est i^a
in qua veritas 7 falsitas inueniri potest
qua in re affirmatio 7 nega^o sunt equali-
liter. Hec sunt formalia verba. Ex qui-
bus apparet responsio formaliter dicē-
do Qz licet affirmatio sit prior negatio-
ne facta compositione inter se. equalit̄
tamen participant ratione generis. v̄n-
de affirmatio prior est negatione fm p̄
p̄riam rationem sed non fm rationem
generis sicut binari^o ē p̄or trinario fm
p̄pria rōez 7 non fm rationes. numeri.

Si autem aliquid sit prius alio secundum rationem alicuius communis ut substantia est prior accitē secundum rationem entis. talis prioritas tollit rationem generis non. autem si sit prius secundum propriam rationem. Ad 2^{am} Stroodus dat duas rationes: in contrariis suis. In prima negat maiorem. scilicet iste propositioes equiualeant non possibile est te non esse et necesse est te esse et ad philosophum dicit quod non vult illas equi pollere nisi cum debito medio affirmatio tuo ex^o sicut non possibile est te non currere et ista propositio tu non curris sic primarie signis huius pro contradictorio illam tu curris. quod necesse est te currere. In secunda ratione dicit quod equiualeat ubi licet non teneatur infinite et non negatiue vide aperite ab eo i. xj. et xij. regulis. Contra primam responsione arguitur sic. Negatio proposita facit equipollere suo contradictorio sed in contradictum necesse est te esse possibile est te non esse. quod proposita negatione vult istarum equiualeat. quod dicitur non possibile est te non esse illa equiualeat huic. necesse est te esse quod tamen negat. Contra 2^{am} arguitur sic quod ad faciendam equipollentiam per negationes propositam vult contradictorioz operum quod negatio teneat negatiue et non infinite ut non quilibet homo currit. Ideo aliter rident alij et dicunt quod prima est affirmatiua non possibile est te non esse quod due negationes faciunt vnam affirmationem. vnde habet est negatiua possibile est te non esse quod in modalibus de sensu composito habum infinitum est principalis copula quod habum infinitum negatur in illa ideo est negatiua et fit affirmatiua proposita. negatione. hoc est haletant in consequentiis suis. Et si replicas quod ista non est negatiua possibile est te non esse quod philosophus in secundo perhemias dicit quod sicut se huius verbum in categoricis ita modus in modalibus sed solum penes habum attenditur affirmatio et negatio in categoricis. quod sicut in modalibus penes modum cum modus hic non sit negatiua. quod est affirmatiua. Hanc responsionem. substi-

nendo cum videatur de mente magistri in equipollentis dicitur quod philosophus non vult aliud nisi quod si sit aliqua negatiua de modo quod magis negatiua dicitur est ista de modo negatio quod de dicto negatio quod negatiua de modo negat totam propositioem negatiua homo dicitur negat solum dictum. Ut dicat quod non negatur quod dicitur est absolute negatiua non tamen est dicitur negatiua modalis nisi negetur modus. Et habet in tellexit philosophus quod si modalis dicitur dicitur negatiua modalis operum quod modus negetur cuius ratio est quod formale in ipsa ut modalis est. est modus quod dat sibi denominationes. id penes ipsum attenditur affirmatio et negatio. Et correlata sequitur ex illa ratione quod aliqua est negatiua que non est negatiua de esse nec modalis. Prima ratio tutior est. secunda subtilior. Aliter tamen principale potest dici tenendo quod modalis sit solum negatiua qua modus negatur et non aliter tunc negatur quod illa sit affirmatiua non possibile est te non esse. et non valet ista consequentia illa equiualeat vni affirmatiue. quod est affirmatiua quod equiualeat respicit significatum: affirmatio autem et negatio respiciunt signum additum ad formale vel non additum. vnde ille equiualeat impossibile est esse non possibile est esse et tamen prima est affirmatiua et secunda negatiua: bene tamen valet in illis de esse. Ad 3^{am} responsionem est respondendo ad 2^{am} quod dicitur negatio quod illa sit affirmatiua possibile est te non esse immo est negatiua. Ad philosophum dicitur quod vult istam esse affirmatiua modo licet sit negatiua de dicto vnde motus absolute dicitur est negatiua. scilicet dummodo vnum istorum sit necesse vel modus vel dictum affirmatiua autem est dicenda si nullum negetur aut vtrumque negetur. Aliter tamen potest dici ut supra concedendo illam esse affirmatiua possibile est te non esse. et cum dicitur negatur verbis ergo etc. Dicitur quod illud habet intelligi in categoricis de inesse non autem in modalibus ut est illa tamen in illa non

negatur verbum principale quod ē in dicatui modi vt li est. Ad confirmatio nem dicitur concedendo q̄ ille equiuale nt sed negatur consequentia . ergo si vna est negatiua ⁊ altera . bene tamen valet incatbezogicis de inesse non au tem in modalibus. Aduerte tamen q̄ nulla propositio negatiua modalis equiualeat affirmatiue modalī nisi alte ra illarum habeat terminum modalē i cludentem negationem vnde illa non possibile est esse equiualeat huic impos sibile est esse ⁊ li impossibile icludit ne gationem negantem est tamen propo sio affirmatiua Similiter falsum est te esse equiualeat huic non verum est te eē ⁊ li falsum icludit negationem est ta mē ppositio affirmatiua. Ideo d̄r cōf̄ q̄ propositō pōt dici negatiua de re aut de signo. de signo est quādo ponitur ne gatio explicitē d̄. re vero implicitē quā do equiualeat alteri negatiue. d̄ signo ta mē absolute tantum negatiua. de re tā tum non debet dici negatiua. Ad 4° dicunt senenses verbum negari i dicta propositione qz icludit negationē li fal se nec pp hoc affirmatiue dicte sunt ne gatiue quia vltra negationē inclusam i cludunt dicta verba affirmatōnis ⁊ ne gationis nam negatio in eis inclusa ne gat verbum n̄ negatur predicatū a s̄b̄ lecto quoniam sicut verum est differo ab asino ita vere affirmatur d̄ns ab a sino de me vt patet. Aliter tamen po test dici q̄ i^o est affirmatiua. false homo est asinus ⁊ negat cōsequētia equiualeat vni negatiue. ergo est negatiua quia i^o est modalis ⁊ non de iesse qz dicē false homo ē asinus ē dicē falsum ē hominē esse asinum. Ad 5° d̄r q̄ negatio ma iorē viz. habet s̄ sequentes terminos q̄ li possibile nec^o sed s̄ precedentes non Tulus ratio ē qz li possibile et nec^o cuz faciunt sensum compositum possunt determinare totam compositionem si ue totaliter precedant. siue totaliter se

quantur. negatio vero hoc non facit. Ad confirmationem respondet magi ster q̄ non est contra intellectū regu le que intelligit q̄ propositio negatiua est illa in qua principale verbus negat per negationē existētem aliquid illius. Aliter tamen potest respōderi ⁊ forma lius negando minorem. s. q̄ verbū pn cipale in ea negetur. Ad probationez negatur cōsequētia quia mutatur qd in quale. Ad 6° respondet Burleus in predicamentis concedendo maiorez scilicet q̄ ille equiualeat hec propositō est vera nulla chimera est ⁊ nulla chi mera est quia ab vna ad reliquam va let consequentia ⁊ ecōtra. sed negat cō sequentiaz vna est affirmatiua. ergo alia est affirmatiua ⁊ assignat instantiam qz vult q̄ affirmatiua de predicato finito ⁊ negatiua de predicato infinito conuē tantur ⁊ ab vna ad reliquam valet con sequentia ⁊ econtra. Similiter q̄ affir matiua de predicato infinito ⁊ negati ua de predicato finito conuertuntur ⁊ q̄ ab vna ad reliquam valet consequē tia ⁊ eē seruatis tamen duabus additio nibus. s. in terminis simplicibus ⁊ in nu mero singulari. vnde fm Burleum ex negatiua non sequitur affirmatiua pu ra sed bene affirmatiua non pura d̄ ter minis eisdem. Hec responsio est d̄ om nes bonos logicos p^o qz negat xi^o re gulā Stro di. s. si alq̄ cōsequētia ē bo na ⁊ antecedens sit pure negatum. ergo ⁊ consequens pure negatū. qz fm Bur. hec consequentia est bona nulla chime ra ē ḡ h ē ⁊ a n̄tia chī ē ⁊ t̄n̄ans ē pure negatū ⁊ consequens non ergo tē secū do quia concedit istas equiualeat quod est falsum quia ab vna ad reliquam nō valet consequentia. vnde non valet nul la chimera est. ergo hec est vera nulla chimera est. quia ibi est ita sicut adequa te significatur per antecedens ⁊ n̄ est ita sicut adequate significatur per conse quens. Similiter non valet deus est er

go hec est vera deus est quia antecedit
 est necessarium et consequens contin-
 ges. Ideo respondendum est in magister
 in predicamentis suis negando illas
 ueritas simpliciter: sed in quid tantum
 scilicet cum medio. Ideo ab una ad reli-
 quam non valet consequentia nisi cum
 debito medio et hoc voluit philosophus
 cum dixit homines esse conuerti ad ve-
 ram de se orationem qua dicimus quod ho-
 mo est: per illud enim quod dixit qua
 dicimus quod homo est dat intelligere me-
 dium scilicet et hec propositio sic signi-
 ficat. ergo etc. et ideo bene valet homo
 est et hec propositio homo est sic signifi-
 cat hominem esse. ergo hec est vera ho-
 mo est et etiam est hec est vera homo et ipsa est
 significat homines esse homo est. Ad con-
 firmationem inuenio magister varias res
 siones dedisse unde in logica magna ubi
 agit de propositionibus categoricis in
 questione illa utrum ex negativa sequitur
 affirmatiua vult illas conuerti quod ab una
 ad reliquam valet consequentia et est cum ois
 propositio inferat suum dictum esse verum
 et cuius dicitur una est negatiua. et altera ne-
 gatur consequentia unde bene possibile est
 quod due proponens conuertantur quare
 una est negatiua et altera affirmatiua po-
 nens in esse voco autem ponens in esse
 ex qua sequitur aliquid esse vel aliquali-
 ter esse sed non est iconueniens quod due
 conuertantur quarum una est negatiua et
 altera affirmatiua non ponens in esse ut
 in argumento arguitur quod illa veritas est nullam
 chimeram esse non ponit in esse. sed sit affirmati-
 ua. Hoc idem magister vult in 5o argumento pro
 mi dubij quadrature. ubi dedit illam rationem.
 nulla chimera est. si si est quod nulla chimera est
 si veritas est quod nulla chimera est: non ex con-
 te seg-
 tur. si aliquid est. ut aliquid quod non chimera est.
 quod dicitur in ante est sit applicatio vsz ad ima-
 giabile quod non est in con-
 pliat et non illi fini aliquid nec aliquid. Al-
 teri rident in posteriorum in 3o tractatu in
 questione quarta facta. ut negatio sit notio

affirmatione. negat. n. illa consequentia
 am. nulla chimera est. si veritas est nullam chimera
 esse. quod ubi nihil nec aliquid sit ita est sic ad e-
 quate signum per anis et non est ita sicut signum
 per anis. et ideo negaretur conuerti simpliciter.
 Si autem tu dices quod quilibet propositio inferat suum
 dictum esse verum dicitur quod cum medio veritas est per
 se autem non. elige quod tibi placet. Posses autem
 tamen dicere quod ille conuertuntur et quod ambe sunt ne-
 gatie. unde illa est negatiua. de dicto veritas
 est nullam chimera esse. et si vis quod illa sit di-
 cenda potest affirmatiua esse negatiua. de veritate
 si quod est impossibile duas propositiones conuerti. quod
 veritas sit affirmatiua et alia negatiua in illis
 de inesse. in multis autem non est iconueniens
 aut ubi veritas sit multis a de iesse. Utque
 diuisio sit bene data cum diffinitioibus mem-
 brorum. scilicet alia vera alia falsa.

Contra ista propositio est contra. nulla chimera
 mera est. et tamen signum non est veritas
 et diffinitio mala. contra et cum maio-
 ri. minor. probatur. quod nulla chimera esse ni-
 hil est. si non est veritas. et contra. quod cum veritas et ens
 conuertatur a quocumque negat unum conuerti
 bilium negat et alio. anis probatur. scilicet quod nullam
 chimera esse nihil sit. quod da oppositum quod sit ali-
 quid. si est in a l'acis non suba ut per. nec a-
 cius quod in nullo sbo est et contra. Contrafirmat signum
 de illa propositio. ad a fuit. quod est contra. et tamen signum
 suum non est veritas. et contra. et contra cum maiori mino-
 probatur quod ad a fuisse nihil est. si non est veritas. et
 contra. anis probatur. quod si conuertatur de ponet
 illud est true. et sic possit facere quod ad a non fuit
 si conuertatur agetis. 6o ethico. quod per se
 approbat. scilicet quod solo h posse ponat de facere
 quod geita sit non est geita. 2o sic huius propositio
 homo est alium signum est veritas et tamen propositio non est contra.
 et diffinitio male. contra et contra anis probatur
 quod in propositio nullus homo est alium non est contra. et in
 dicit illi. homo est alium. et illius signum est
 veritas. et contra cum minori et maior probatur. quod
 si non da oppositum scilicet quod illa propo-
 sitio est vera sequitur ergo quod ita est si-
 cut adequate significatur per ipsam.
 tenet consequentia ab inferiori Ad
 suum superius; affirmatiue sine

Impedimento et ex consequenti sequitur quod aliquis modus est quo sic est sicut aequale significatur per ipsam sed contra est falsum quia nullus modus est quo nullus homo est asinus si enim nihil nec aliquatenus ad hoc nullus homo est asinus quia si non datur oppositum et est impossibile. Confirmatur quia signum alicuius propositionis est verum quia propositio non est vera si definitio male contra non autem probatur quia signum istius propositionis deus est est verum et cras quia non erit illa propositio vera deus est quia pono quod post hoc nunquam erit illa propositio deus est quare etc.

Tertio sic est vera homo est asinus cuius primarium signum est falsum. etc. contra non cum minori maior probatur sic autem est sicut dico in dicendo illa homo est asinus aut aliter quod dico si primum dico verum et pro contra est vera si autem dico et dico falsum. etc. aliter quod falsum et pro consequens est vera. Confirmatur sic idem dicta propositio predicatur de seipso. etc. est vera pro contra autem probatur presupponendo quod a sit ista propositio asinus homo est asinus homo ista homo est asinus tunc arguitur sic. Quicquid predicatur in a predicatur in b si idem de seipso predicatur in a. etc. idem de seipso predicatur in b. Quarto sic signum propositionis non est verum nec falsum. etc. definitiones male contra tamen autem probatur quia veritas et falsitas est passio propositionis. etc. tamen respicitur in propositio tenet contra quia passio non est extra suum subiectum. et si sic cum signum si sit propositio nec est verum nec falsum.

Confirmatur quia verum et falsum recipiuntur tamen in intellectu sicut bonum et malum in re. b. 6. methaphisica ergo verum et falsum non sunt in signo quia tunc essent in re. etc. 3. philosophia.

Ad hoc respondetur. Ad primum contra dicitur quod cum dicitur quod propositio vera est illa cuius signum est verum quod si verum capit adverbialiter per vere siue per ita esse. Ad argumentum quod dicunt quod si non chimera esse nihil sit aliquatenus tamen est quia ita est quod nulla chimera est. Contra hanc rationem sic stat. quia ubi nihil in aliquatenus est ad hoc non chimera est tamen falsum esset quod nulla chimera

est. Propter hoc Paulus pugulensis aliter videtur dicens quod licet nullam chimera esse nihil sit nec aliquatenus vere tamen nulla chimera est et aliquatenus nulla chimera est. et ita est quod nulla chimera est. putat si ita est equivalet huic adverbio etc. Et si replicat in ipsum vere nulla chimera est ergo aliquatenus est quod nulla chimera est negat contra sed bene concedit quod aliquatenus nulla chimera est. Et hoc forte volebat intelligere oportet contra et hoc potest defendi. Mirabile tamen est illud adverbium etc. non dicat aliquatenus esse nec dicat aliquatenus modum quod non verum est quia tunc non esset aliqua differentia dicere nulla chimera est. et vere nulla chimera est. quod est falsum: imo videtur quod si vere dicat confirmatorem et consequenter dicat quedam modum illius confirmationis propositio nulla chimera est. Iam autem responderet ad principalem. si negando minore. si quod eius significatum non sit verum. et ad eius probationem cum dicitur nullam chimera esse nihil est nec aliquatenus est quod nulla chimera esse non est verum. Pro responsione ad hoc advertit quod quot modis dicitur ens tot modis dicitur verum. cum verum convertatur cum ente. Unus ens potest accipi tripliciter uno ut est esse ad omne significabile siue complexe siue in complexe. vere tamen 2. ut est commune ad significabile complexe vere. Tertio modo ut est commune solum ad significabile in complexe ut ad omnes essentia siue entitate existere. Ad propositum modo cum dicitur in ante nullam chimera esse nihil est conceditur capiendo nihil ut opponitur enti. 3. modo sed tamen est ens et aliquid pro 2. modo capiendo ens et ideo negat contra. Et si dicitur si oppositum contra cum ante. si quod nulla chimera esse nihil est et tamen nulla chimera esse est verum. tunc sic nullam chimera esse est verum ergo nullam chimera esse est aliquid quod implicat quod sit aliquid et pro sit nihil. Dicitur quod est aliquid pro 2. 2. et non 3. et est nihil ut opponitur enti 3. et hec non implicat. Etiam ens 3. incomplexum est illud quod dividitur solum in subiectum et accens. non autem aliis modis. Et idem dato

q̄ nullam chimeram esse sit aliquid p̄
 ⁊ 2° nō valet. ḡ est s̄ba hoc vide amplexa
 Hregozio de arimino in prima cōfiliōe
 super p̄mum sententiaz. Ad cōfirma
 tionem s̄itr dicitur negando minores. s. i.
 q̄ eius significatum nō sit verum ⁊ ad
 probationē cum dicitur. Adaz fuisse ni
 bil est ḡ nō ē vez. Dicit q̄ nihil prout
 nihil opponit enti 3° non autem primo
 ⁊ secundo modo ideo negatur cōntia
 ⁊ cū dī q̄ si adā fuisse eēt aliqd tūc deus
 posset ipsū destruer. dī q̄ vez eēt si eēt
 ens 3° puta aliqua entitas existēs vt aut
 s̄ba aut accides ⁊ nō sicut p^o aut 2°.

Ad 2° r̄ndet Pau. p̄gu. vt p̄ pre tactū
 ē i ratiōe p̄cedētī q̄ isti t̄mi ita. ē sic ē pos
 sūt capi duplicit. p^o aduerbialit q̄ ve
 ⁊ nō ē ita p̄ false. 2° put s̄t plures ptes
 oratōis. i. aduerbium demōstrādī ⁊ v̄bū
 substantiuum sū es ē. p^o accipiunt i diffi
 nitōe p̄pōnis ve ⁊ false cū dicit ita ē si /
 cut figt. ḡ ē xa. nō ē ita sicut figt. ḡ ē f̄la
 Et p̄ h̄ patz solutio ad argumētū qz ne
 ganda est mior i cū dicit q̄ pp̄d ista n̄ ē
 xa nullus homo est asinus. ⁊ ad p̄batō
 nem cum dicit si ē xa. ergo ita est sicut
 adequate figtur p̄ ipsū cōceditur cōntia
 si li ita est vt sic ē capiatur p^o aduerbia
 liter nō autem 2° ⁊ vltorius negat cōse
 quentia sic est sicut adequate figtur p̄ ip
 sam. ḡ est aqualiter licet ccedat q̄ ali
 qualiter nullus homo est asinus. Magi
 ster aut i primo posterioz vt dixim^o i q̄
 stione p̄cedētī vult q̄ li sic est ita est ve
 rum ē ponāt aqualiter esse i quadratu
 ra xo ⁊ in logica magna non vult q̄ po
 nant aliqd vel aqualiter. Jō fm diuer
 sas vias diuersimode r̄ndendū est.

Ad cōfirmationē negat cōntia quia si
 significatum veruz nō ē diffinitio propo
 sitionis vere sed hoc totū propositio cu
 ius p̄mariū significatum est vez. mō
 si aliquando est propositio cui^o p̄mariū
 significatum est verum. tunc p̄positio
 est vera. Vel aliter dicitur q̄ licet signi
 ficatum illius p̄positionis est quando p̄

positō non est tamen nunq̄ significatus
 illius est quin ista propositio sit ideo ne
 gatur consequentia. Ad 3° dicitur q̄
 non ē sicut dico nec ex hoc sequitur q̄ est
 aliter q̄ dico qz ex negatiua non sequitur
 affirmatiua sed opz addere in antecede
 te ⁊ dictum meū ē aliquid capto dicto p̄
 figto propōis qz de ipso loquimur in ar
 gumento. Et vltorius nō valet cōntia. ē
 aliter q̄ dico ⁊ dico falsuz. ergo ē aliter
 q̄ falsum arguit entz ab inferiori ad suuz
 superius distributic sicut nō sequitur bō
 est aliud a capra. capra ē ens. ḡ bō ē aliū
 ab ente. Et si replicas 3 non ē sicut dico
 sed dictū meū ē falsum. ḡ nō ē sicut falsū
 Jre si hominē esse asinū non ē sicut dico
 ergo nō ē sicut dictum est a me. ḡ dictū
 meū non ē sicut dictum meū. ergo dictū
 meum non est dictum meum. Ad p̄
 mū negatur cōntia sicut nō sequitur nulluz
 hominem esse asinū ē hominem esse ai
 num sed hominē eē asinū est falsū. ḡ nul
 lum boiez esse asinum ē falsuz qz li falsū
 valet tm̄ q̄tm̄ li non ita. Ad 2° con
 cedo p̄mam cōntiam sed nego secūdas ⁊
 tertias. Ad cōfirmationē p̄ncipalis ar
 gumenti negatur antecedes. ad p̄batō
 nem admisso casu negatur cōntia qz mu
 tatur quid in quale. Ad 4° principa
 le dicitur cōter q̄ vez ⁊ falsum ē in pro
 positione vt in signo ⁊ in intellectu sub
 iectiue ⁊ in re efficiēter. Ad argumētū
 ergo dicitur negando q̄ vez ⁊ falsū sit
 passio p̄positiois nec ē i p̄positione nisi
 sicut in signo. i intellectu autem subie
 ctive. ⁊ licet non sit in p̄positione subie
 ctive adhuc pōt denominare p̄pōnē ip
 sam veraz ⁊ similiter potest denomina
 re significatū propōnis verum licet non
 sit in ipso significato veritas subiectiue
 sed solum efficiēter sicut sanitas deno
 minat vrinā ⁊ cibū licet non sit i eis sub
 iectiue. Magister t̄m in p̄dicamētis suis
 ad finem predicamētis i be munda i b̄ac
 rationem sic. quia nulla ratione existen
 te nec in intellectu adhuc verum ē deuz

esse et hominem esse animal non autem aliquis cibus esset sanus nullo animali existente. ergo non est in rebus effectiue.

Magister ergo respondet ipse dicens quod verum et falsum dupliciter sumunt. vno modo absolute alio modo respectie absolute sunt in rebus. respectiue sunt in propositione: et intellectu sicut enim albedo est similis et dissimilis per similitudines et dissimilitudines que sunt quedam relationes fundate in albedine. ita propositio est vera vel falsa per veritatem et falsitatem que sunt quedam relationes fundate in ipsa propositione dependentes a prima significatione: quam similitudo et dissimilitudo albedinis dependet a suo fine et sicut similitudo et dissimilitudo est in albedine tanquam in fundamentum et in corpore tanquam in subiecto: ita veritas et falsitas est in propositione tanquam in fundamentum et in intellectu tanquam in subiecto et inter cetera dicitur quod oratio recipit verum vel falsum que sunt tria respectiua et non absolute. De istis autem absolutis loquitur philosophus et sicut simile et dissimile equale et inequale sunt tria respectiua per philosophum in metaphisica. ita verum et falsum ut dicitur ad eadem rationem propositionis vel intellectus ad rem. talia enim non denominantur intellectu nec propositione nisi si ratione rei significat. Ex his per rationem ad argumentum quod veritas et falsitas respectiue dicta sunt subiectiue in intellectu: quia fundantur in propositione. veritas et falsitas absolute sunt in significato. Ad confirmationem sicut verum et falsum respectiue sumpta sunt in intellectu et absolute in rebus. Ego autem ex fundamento opinionis coram qua sequitur factus Thomas et Egidius facio aliam imaginationem que si recte consideret forsan rationi non dissimulat. vnde sicut in illo verum et falsum est sanitas subiectiue respectu cuius omne quod dicitur sanum dicitur sanum. ita in illo est veritas subiectiue respectu cuius omne quod dicitur verum dicitur verum sed omne quod dicitur verum dicitur verum respectu significationis. et veritas est subiectiue in significato. declaro minorem que propositio non dicitur vera nisi quod significat signum verum. Intellectus non dicitur verus nisi quod percipit ab eo talis veritas

et est quomodo effectus componendo propositio nem que est in illis signum veritatis. ergo veritas est in re subiectiue. quod respectu ad illam quodcumque aliud dicitur verum sicut sanitas est subiectiue in animali. quod respectu ad illam quodcumque aliud dicitur sanum. Sed aduerte quod cum talis veritas sit in re secundum Anselmum ut deus theologi recitant sic rectitudine sola mente perceptibilis. i. entitas rei ut recte percipitur ab intellectu tripliciter potest capi sicut ens potest tripliciter capi. vno modo capitur ens ut est esse ab omni significabile tanquam complexum incoplexum. vere tamen et sic verum quod conuertitur cum li ente non est nisi illud significabile complexum vel in complexum. et sic non solum significatur per propositionem sed et per terminum incoplexum. Alio modo sumitur ens ut est solum esse ad significabile complexum et quod solum significatur per propositionem. tertio sumitur ens ut est solum esse ad entitatem incoplexam existentem et verum quod conuertitur cum tali ente non est nisi illud significabile incoplexum et significatur solum per terminum incoplexum. Cum ergo verum sit passio entis quocumque capitur ens correspondet sibi sua veritas que est entitas realiter idem existens cum ente secundum autem rationem differunt quod ens dicitur verum eo quod est declaratiuum sui ipsius apud intellectum. Ad formam ergo argumenti dico quod esse signum veri vel falsi est passio propositionis. non autem veritas aut falsitas sicut nec sanitas est verine proprium. sed solum est signum sanitatis vel egritudinis. Ad confirmationem cum dicitur verum et falsum non sunt in rebus sed in intellectu 6° metaphisice. potest dici quod philosophus non negat verum et falsum esse in rebus absolute: sed negat eo modo esse in rebus quomodo bonum et malum. bonum enim et malum sunt in rebus in ordine ad intellectum Ideo dicitur philosophus in loco allegato verum et falsum sunt in rebus sicut bonum et malum sed in mente. i. sunt in rebus in ordine ad mentem. Vel aliter dicatur quod philosophus intelligit quod verum et falsum non sunt in rebus: ut bonum et malum. sic quod verum

fit bonum & falsum sit malum. vide i textu hoc expresse dicit sed sunt in mente. q̄ aut̄ verū non sit in rebus vt quoddā bonū. i. q̄ non sit idem qđ bonum patet per hoc q̄ addit. q̄ sunt in mente. i. q̄ verum denominat mentem non autem bonum. Vel aliter dicitur q̄ p̄hs accipit rem pro simplici p̄ntali. & patet in text. expresse dicit enim q̄ quia complexio & diuisio ē in mente & non in rebus in mente est v̄itas & nō in rebus. s. simplicibus. in rebus tamen complexis signatibus sic ē v̄itas subiectiue. in intellectu autem de nominatiue denominatione extrinseca Et si replicas q̄ v̄itas significata per p̄pōnem non sit in rebus significantibus complexis subiectiue. quia tunc hominem esse eēt verum. sed cum homines esse sit homo 7° metaphice. ergo homo est vez̄ semper loquendo de veritate significata per propōnem: quod est falsum. Item v̄itas est adequatio intellectus ad rem. ergo est respectus quidam & sic non est entitas rei vt est dictum. Ad primum dicitur q̄ cum p̄hs vult q̄ hominem esse sit homo non accepit hominem esse. p̄ significabili complexio illius propositio nis: homo est sed accipit hominem esse. i. essentiam hominis siue eē hominis est homo. Ad 2° conceditur q̄ non capiatur veritas pro tali adequatione que ē in intellectu subiectiue & ē relatio sed capio v̄itatē penititate rei vt ē appta nata declarat se intellectu. & sic p̄ ad argumta.

Utz 4° diuisio sit bona cum diffinitionibus membrorum. scilicet possibilis alia impossibilis.

Quia ista

propositio sortes nō ē ex̄ns in mente sortis ē impossibilis. & tñ s̄gtum eius est possibile. s. sor. non esse. ḡ diffinitiones male. cōtia tenet cū minori maior p̄bat̄ quia si non da op^o quod est possibilis arguitur sic. Ipsa est possibilis ergo potest

esse vera. consequentia est bona vt p̄ba bo & tamen cōns est falsum. ergo r̄ans. q̄ cōns sit falsus patet quia si potest esse vera aut quando est aut quando non est n̄ quando nō ē quia tunc non est vera nec falsa. nec quando est: quia quando illa p̄positio est: est in mente sortis. per casus ergo sortes est. ergo illa non est vera sortes non est ex̄ns in mente sortis. Quā autē cōsequentia sit bona est possibilis. ergo p̄t ee v̄a. p̄batur sic. Sicut illud quod significat sicut est ē h̄um. ita illud quod significat sicut potest ee potest esse vez̄ sed propositio possibilis significat sicut potest esse. ergo propositio possibilis potest esse vera. patet 2° quia si propositio ē possibilis ponatur inesse. quia possibilis positio in esse nullum sequitur inconueniens: & tunc est vera. Confirmat̄ quia sicut se habet propositio possibilis ad impossibiles ita propositio v̄a ad falsam. sed ois propositio impossibilis ē falsa. ḡ ois propositio possibilis est v̄a tenet cōtia a cōmutata propositione. & etias p̄ regulam topicam: sicut oppositū in opposito ita propositū in proposito. & totū an̄s est verum vt patet. ergo cōns. si ergo illa sor. nō ē esset possibilis nedū posset esse v̄a. immo esset v̄a. vt argumētū probat. 2° sic. Ista propositio ē possibilis. homo ē afinus. & tñ s̄gtum ei^o primariū ē impossibile. ḡ r̄c. cōsequentia nota cū minori. maior p̄batur resoluibiliter sic. h̄ ē possibile dēmonstrando illā propositio nē. & hec ē propositio. ḡ illa propositio ē possibilis maior p̄bat̄. q̄ hoc ē ens. ergo est possibile. Confirmat̄ quia ista propositio nem esse ē possibile. sed ista propositio ē esse ē illa propositio. ḡ illa propositio ē possibilis. 3° eadem propositio ē possibilis & impossibilis. ergo diffinitiones male cōtia 3. an̄s probat. de quilibet istaz̄ nulla propositio ē. nulla p̄pō ē v̄a. nulla propositio ē v̄lis. nulla p̄pō est negatiua. & arguo hoc de prima. & ita intelligatur de alijs q̄ ista sit possibilis & impossibilis.

nulla ppō est. pbat̄ r volo q̄ ista signifi-
 cet sicut termini pretendū nō ponendo
 precise tūc q̄ ista sit possibilis p̄ per ma-
 gistrum: q̄z admitteret eam. sed tm̄ possi-
 bile d̄z admitti. ḡ est possibilis. q̄ sit im-
 possibilis pbat̄ q̄z signum p̄marium
 est impossibile. ḡ est impossibilis. om̄ia t̄z. an̄s
 pbat̄. q̄z signum p̄marium but̄ est signum
 ipoteticum. s. nulla ppōem esse r illam
 ppōem eē verā vt p̄z p̄ maḡz in tracta-
 tu de insolubilib⁹ dicens q̄ cuiuslibet in-
 solubilis s̄m qd̄ signum p̄marium est ipo-
 teticū. r hoc in vltimo notato de insolu-
 bilib⁹. sed hoc signum est impossibile.
 vt p̄z quare. r̄c. Confirmat̄ de insolu-
 bili simplr. vt de illa ppōe. n̄ ppō ē ve-
 ra ḡ sic precise significet. q̄ illa sit possi-
 bilis. pbat̄. q̄z signum p̄marium r adeq̄-
 tum est possibile. p̄z ḡ est possibilis. Q̄z
 sit impossibilis pbat̄ q̄z nō est admittē-
 dum insolubile simplr. ḡ est impossibilis. t̄z
 om̄ia. q̄z ex opposito om̄is sequitur opposi-
 tum an̄tis sequitur. n. est possibile. ḡ est ad-
 mittēdum. q̄z omne possibile est admit-
 tēdum. 4. p̄t argui q̄ aliqua est p-
 positio que nō est possibilis nec impossi-
 bilis. vt insolubile simpliciter. Q̄z non sit
 possibile p̄z q̄z nō ē admittēdū. Q̄z nō sit
 impossibile p̄z q̄z signum est possibile.

Cōfirmatur om̄is ppō possibilis vt im-
 possibilis est h̄a vel falsa. insolubile sim-
 plr nō est verum nec falsum. ḡ nō est p-
 positio possibilis vel impossibilis. om̄ia
 nota cum maioris minoris etiā p̄z. q̄z si non
 da opposituz q̄ insolubile simplr sit ve-
 rum vel falsum. r capto h̄ insolubile sim-
 plr hoc est fl̄z. r q̄ro an̄ sit ver̄ r fl̄m
 aut ver̄ tm̄. aut fl̄z tm̄ n̄ p̄ q̄z impossibile
 si d̄r 2. q̄ est ver̄ sequitur q̄ est fl̄m. si d̄r
 c̄f 3. q̄ est fl̄m sequitur q̄ est ver̄ ex quo
 sic precise sign̄. ḡ nullū istoz p̄t dici imo
 p̄ hoc p̄t pbat̄ q̄ insolubile simplr nō
 est ppō. q̄z nō est ver̄ nec falsum. r̄c.

Ad hec r̄ndetur. Ad p̄mum negat̄
 maior. r ad pbatōem cum dicit̄ da oppo-
 situz. s. q̄ ista sit possibilis. for. nō ē ex̄ns

in mēte for. admitto. r cum arguis ē pos-
 sibilis. ḡ p̄t esse vera. nego om̄iam. mul-
 te enim sunt ppōes possibles q̄ nō p̄nt
 esse vere. vt declaratū est i sum̄ulis. r ad
 pbatōem nego maiorem. s. q̄ sicut illud
 quod sign̄ sicut est ē ver̄. ita illud quod
 sign̄ sicut potest esse est possibile. r cau-
 sa est q̄z si sign̄ sicut est nō potest esse re-
 pugnantia aliunde qn̄ sit vera. sed si si-
 gnificat sicut potest esse repugnantia aliū
 de q̄ nō possit esse vera. Ad aliud ad-
 mitto ppōem possibile poni in esse vt si-
 gnum r nō vt signum. Ad confirma-
 tōem nego maiorem. s. similitudinem. et
 ratio diuerſitatis est q̄a ppō possibilis
 sic se habet ad impossibilem q̄ ppō pos-
 sibilis nunq̄ poterit esse impossibile.
 nec impossibile poterit eē possibilis lo-
 quor de impossibili simplr r nō s̄m qd̄.
 sed ppositio vera potest esse falsa. r eē.
 quare nō valet. Ad regulam aut̄ topti-
 cam dicit̄ magister in primo posteriorū.
 i cap. illo. Q̄z aut̄ ex necessarijs q̄ illa re-
 gula intelligitur in p̄uatiue oppositis
 solum vt bonū r malum sunt opposita.
 visus r cecus sunt opposita. sed videre
 est bonum. ergo eē cecum est maluz.

Ad 2. negatur maior. r ad pbatōem
 negat̄ iter̄ maior. r cum tu pbas hoc est
 ens. ḡ hoc est possibile demonstrando il-
 lam ppōem. Dicit̄ q̄ isti termini possibi-
 le r impossibile possunt tripl̄ sumi. s. p-
 pōe possibili. 2. modo p̄nt sumi pro-
 ente possibili r impossibili. r sic sumuntur
 transcendenter p̄r possibile. 3. modo
 sumunt̄ aduerbiat̄. possibile p̄ possible
 liter. impossibile p̄ impossibilit̄. cecedo ḡ
 om̄iam sumēdo 2. modo. sed nego sumē-
 do p̄mo modo. vt in pposito. Ad p̄-
 mam cōfirmatōem cecedo cōsequentiam
 sumendo possibile secundo modo. sed
 primo modo negatur consequentia.
 conceditur ergo quod illa est possibi-
 lis scilz ens possibile. nō tamen ppositio
 illa est ppositio possibilis. Ad
 secundā dicit̄ q̄ regula intelligit̄ stan-

te pmaria sigtione terminoz r tnc patz
 q no est possibilis. Ad 3^m negat ans
 ad pbatōem admisso'caiu q illa non si-
 gnificet precise nulla ppō est nego q sit
 impossibilis ad pbatōem cum dicit sig-
 tum pmarū qd est ipotbeticū est impos-
 sibile g est impossibilis negat cōia vnde
 in mā insolubilū nō t3 dicit initio tal ga
 vt vult magr ibi penes aliud attēditur
 possibilitas r impossibilitas r penes aliō
 attendit vritas r falsitas. possibilitas et
 impossibilitas attēdit penes ei' sigtuz ca-
 thegoricū qd dī adequatū vritas autē et
 falsitas attēdit penes sigtū ipotbeticū
 cū qd dicit pmarū. Ad cōfirmatōem dī
 fm Dentifoz in tractatu de insolubili-
 bus r fm magrū quod casus ē de insol-
 ubili simplr nō est admittēdus r cōnr n̄
 est possibit qz dato opposito sequūt im-
 possibilis v3 q eadē ppō est vā r falsa r
 q duo dīctoria Inuicē dīcētia sūt flā.

Ad 4^m dī q insolubile simplr nō est
 admittēdus r p cōns nō est possibile. Dif-
 finitōes iste intelligūtur ex māz insolu-
 bilū. Ad cōfirmatōem pz cū insolubi-
 le simplr sic impossibile est flm q nō se-
 quit ex h q dicit ipm esse flm seqtur q
 est v3 g nō est flm qz cū sit impossibile
 qdlibet seqtur ex eo r id nō d3 admittit
 tanqz possibile qz sequuntur impossibi-
 lia ex eo:

Utrū 4^a diuissio sit bona cum diffini-
 tionib' membror. s. alia necessaria alia
 contingens.

Untra Eadē ppō ē ne-
 cessaria r con-
 tingēs. g diuissio mala. cōia tenz.
 qz tūc mēbra coinciderēt ans pbatū qz
 illa est necā hō est aial r h eadē est cōtin-
 gens qz pbo qz cōtingens ē possibile idē
 sunt fm pbm 2° piber. sed bec ppō ē pos-
 sibilis g est cōtingēs. Confirmat qz cōtin-
 gens dī tripl'r. pmo pōz. s. cōtingens ne-
 cessariū. contingens possibile r cōtingēs
 nō nec^o pmo: est idē q nec^o g nō disti-
 guitur dī ipm. 2°: aliqō cōtingens ē nec^o

qz aliqod possibile est nec^o. 3°: cōtingēs
 est nō nec^o sed nō nec^o est impossibile. g
 cōtingens est impossibile qd est falsum.

2°: sic aliqua ppō est cōtingens cui' sig-
 tum nō est cōtingēs. g rē. cōia t3 ans pba-
 tur r capio istam ppōem aliqua ppō est
 falsa que sic p̄cise sigt tunc illa ppō ē cō-
 tingens qz sigtū ei' est cōtingens. s. ali-
 quā ppōem esse falsam cū possit ita esse
 q aliqua ppō sit falsa r possit esse q nul-
 la sit falsa qz tñ sigtū nō sit cōtingens.
 pbatū qz tunc posset esse r nō ee sicut
 sigt r vltra seqtur q posset esse vā l fal-
 sa. pz cōia. qz si pōt esse sicut sigt. pōt esse
 vā. r si pōt nō esse sic sigt pōt esse falsa r
 tñ cōns est falsum. Qz possit esse vā r pos-
 sit esse falsa. qz ista assignata nō pōt esse
 falsa. qz si pōt esse falsa ponat in eē. r se-
 qtur dīdictio. Nam seqtur ista ppō ē fal-
 sa. g aliqua ppō est falsa. r ex alia pte se-
 quitur. ista est falsa que precise sigt q a-
 liqua est falsa. g nulla ppō est falsa.

Confirmatur. qz nullū est sigtū cō-
 tingēs equatr. g rē. cōia t3 ans pbat. ga
 tūc hēret cām contingētē equatr. sed a
 cā cōtingente nullum dīctoriorū dignū
 est euenire q̄ reliquū. g neutrum eueni-
 et vel vtrūqz sit. quod est incoenūens. et
 sic hēo q nulla ppō ē cōtingēs equalit'.

3° sic. Illa ppō est necessaria. Lesar fu-
 it. vt pz. r tñ sigtū nō est nec^o. g rē. cō-
 sequētia nota cum maior. minor. pbat.
 qz da oppositum q sigtū est nec^o. cr-
 go Lesarem fuisse est necessarium. tunc
 vltra. Lesarem fuisse est nec^o. g Lesarē
 fuisse est r cōsequēter est ens siue aliqd
 t3 cōia a tertio adiacente ad secundum.

Confirmat qz illa ppō est necessaria.
 aial est homo. r tñ sigtū nō est nec^o. g
 rē. cōsequētia nota. ans. p pma pte patz.
 qz seqtur. homo est animal. g animal est
 homo. illa cōsequētia est bona. r ante-
 cedens est necessarium. g r cōsequēs. p
 altera parte pbatū q nō sit necessariū.
 quia accidit animali q sit homo. ga pōt
 esse animal t3 nō sit homo. g nō est nec^o

aial esse hominem. 4.º sic. Nulla ppõ
 mandiet necessaria. g. diuisio mala. cõ-
 sequetia t3. ams pbatu. quia siqua esset
 potissimũ esset illa. de.º est p̄cise sic figan-
 do. Sed 5.º. Si illa pmo e nec.º r illa p-
 positio r hanc ppõem esse sunt x̄e vnuz
 r idem g hanc ppõem esse est necessariũ
 ois est falsum. q. hanc ppõem esse e cõ-
 tingens. Cõfirmatur quia nulla ppõ
 mundi est cõtinges. g. r̄c. cõna t3. ams pba-
 tur. q. si nõ da oppositũ. r segtur q̄ quel-
 bet ppõ cõtingens sit impossibilis. quod e
 incõueniens. pbatu cõna. q. sicut se h̄t
 ppõ possibilis ad impossibile. ita neces-
 sarium ad cõtingens. sed ois ppõ necessa-
 ria est possibilis. g. ois cõtinges est ipossi-
 bilis t3. cõna a cõmutata ppositioe. Itẽ
 põt argui q̄ diuisio sit mala. q. aliqua est
 ppõ que nõ est cõtingens nec necessaria.
 vt ppõ impossibilis. hõ est asin.º. g. r̄c.

Ad hec r̄ndet. Ad p̄mũ negat ams.

Ad pbatõem d̄r q̄ cõtingens vno mõ
 accipitur p possibill. vt vult p̄hs in 2.º p
 lberme. Alio modo accipit cõtingens p
 eo. q. est indifferes ad vtrancq̄ prem d̄c-
 ctionis. r sic loq̄mur in ppõ. cõtinges p̄-
 mo mõ sumptũ nõ distinguitur cõ neces-
 sarium sed bene 2.º. Ad confirmatio-
 nem dicitur q̄ capit in ppõ contingens
 3.º. f. put est nõ necessariũ quod dicitur
 cõtingens natũ r infinitũ. vt pmo p̄orum
 d̄c p̄hs. Et cũ tu pbat si cõtinges e ñ nec.
 r nõ nec.º e impossibile g cõtinges e ipossi-
 bile. nego cõnam. q. ex puris p̄ticularib.
 nihil seqtur: vñ l3 cõcedam q̄ aliq̄ nõ
 necessariũ sit impossibile. nego tñ q̄ oẽ
 nõ necessariũ sit impossibile. quare non
 segtur. Ad 2.º argumẽtum dicitur q̄
 ista ppõ est cõtingens. r s̄tr ei.º siḡtum e
 est cõtinges. Et cum tu arguis 5.º. si siḡ-
 tum est cõtinges. g. põt esse r nõ esse sic
 siḡt cõc.º cõnam. r cum vltra arguis põt
 eẽ r nõ esse sicut siḡt. g. põt esse x̄a r põt
 esse falsa. nego cõnam. multe. n. sunt ppõ-
 nes cõtingentes q̄ nõ possunt esse false.
 vt ista assignata in argumẽto. Ad cõ-

firmatõem negat ams. r ad pbatõem cũ
 dicit. sequeret q̄ haberet cãm contingẽ-
 tem equali. cõcedo. r cum vlteri.º dicit
 cã cõtingente equali neutz d̄rioz. e di-
 gnũ euenire q̄ reliquum. cõcedo remanẽ-
 te contingẽtia equali illi.º cause. r cuz di-
 cis q̄ nõ magis eueniret vnum q̄ aliud
 cõcedo. sed tñ remota cõtingentia equali
 vnum eueniret r aliud nõ. Ad 3.º ne-
 go. minorem. r ad pbatõem cuz dicit d̄r
 oppositum. admitto q̄ Cesare fuisse sit
 nec.º. r nego illam cõnam Cesare fuisse e
 necessariũ. g. Cesarem fuisse est vep. ga-
 li necessariũ ampliat peo q̄ est vel fuit
 vel põt eẽ vel intelligi vel imaginari.
 R. n̄sio Pauli p̄gu. du.º 7.º. posset tamen
 cõcedi q̄ cesarem fuisse est aliqd. q. ali-
 qd siḡibile complexũ p illam ppõem. Ce-
 sar fuit. r nõ segtur e aliqd. g. est vl s̄ba-
 vel accns. r s̄tr g. deus põt destruere il-
 lud ens: vt in questiõe de ppõe x̄a l̄ fal-
 sa dictum est. Ad cõfirmatõem nego
 minoz. r ad pbatõem nego cõnam. licet
 enim hõ sit accides aial. sumpto li acci-
 dens p̄ticipialr. nõ tñ est accides aialis
 li accides noialr. Ad 4.º negat ante-
 cedẽs. Ad pbatõem cõcedo q̄ illa. deus
 est: est necessaria cum tu arguis. illa pro-
 positio est necessaria. r ista ppõ r hãc p-
 positõem esse sunt vnum r idẽ. g. hãc p-
 positõem esse est necessariũ. nego cõnam
 neq̄ arguitur resolutioe. q. nõ est
 resolvable sed officabile. Ad confir-
 matõem negatur ams. r ad pbatõem cũ
 tu dicit. dato opposito segtur q̄ quelibz
 ppõ cõtinges sit impossibilis. nego cõ
 sequetiam. r ad pbatõem negat maior:
 q. possibile r impossibile euacuant suffi-
 ciẽter ppõem sed nõ necessariũ r contin-
 ges. Et ppter hoc pz ad aliud. cõcedo q̄
 est aliqua ppõ que nõ est necessaria nec
 cõtingens. r cõnr q̄ hec diuisio nõ euacu-
 at propositionem.

Utz 5.º diuisio ppõis cũ distinctoni-
 bus membroz sit bona. f. vniuersalis p-
 ticularis indefinita singularis.

Qontra. Ista est vltis. oēs isti currūt vt pz. 7 tñ subicit termin^o discretus. g̃ rē. Item illa nō est vltis. non nemo disputabit. 7 tñ adsunt cōditōes. g̃ rē. Item ista incipit omnis homo esse nō est vniu. r̃salis. 7 tñ adsunt omnes cōditōnes rē. Et s̃l̃r de p̃iacente vltis. Item adduco argumētum mag̃ri. Illa nō ē vltis. nō qlibz homo currit. qz equialet huic p̃ticulari. Aliquis homo nō currit. 7 tamen subicit termin^o cōmunis signo vlti determinatus. g̃ rē. 2° p̃ncipalr. illa p̃positio nō est p̃ticularis aliquem hoīem esse aial est necesse. qz est modalis de sensu composito. 7 bz figuram disperatam ab his. S̃l̃r illa. nemo est similiter illa. incipit aliquis homo esse. Item de p̃iacēte. Item adduco argumētum mag̃stri. illa nō est p̃ticularis. nō aliqs homo currit. qz equialet vniuersali. 7 tamen i oibus his adsunt cōditōes regule. quare. rē. 3° p̃ncipalr. nulla istarum est indefinita. nemo currit. semp fuit homo. 7 tamen adsunt cōditōes regule. Item illa. nō nullus equus currit est indefinita. quia equialet vni indefinite. 7 tamē nō sunt cōditōes. Item adduco argumētum mag̃stri sit a p̃iacens isti^o. omnis homo currit. 7 arguo sic. a est indefinita. 7 tamen subicitur in ea termin^o cōmunis signo vniuersali. ergo rē. probat minor. quia idem est subiectum a et sue vniuersalis sed subiectū vniuersale subicitur mediate signo. ergo 7 subm̃ a.

Quarto illa non est singularis. necessario tu nō es asinus. 7 tamen habet cōditōes regule. ergo. rē. Item illa fortis est nomē nō ē singularis. quia subiectum nō stat discrete. 7 tamen habet cōditōes regule. Item adduco argumētum mag̃stri. Ista nō est singularis omnes isti currunt. et tamen subicitur terminus discretus probatur. quia omne pronomen demonstratiuum est terminus discretus. sed hoc est huiusmodi

ergo rē. Quinto contra diuisionem sic. Omnis bona diuissio debet esse b̃imēbris s̃z illa nō est bimēbris s̃z q̃trimēbris. g̃ rē. Confirmatur quia ois bona diuissio debet dari per opposita. sed ista nō datur per opposita. quia vnum membrum continetur sub alio ut partikulare sub vniuersali. g̃ rē.

Ad hec respondetur. Ad primum: dicitur q̃ quatuor cōditōes requiruntur pro limitatione huius regule:

Prima est q̃ subicitur terminus cōmunis vt excludatur p̃positio in qua subicitur terminus discretus. Secundo nō pregnans 7 sic excluditur illa nō nemo disputabit. Tertio solo signo determinatus vel pluribus equialet tibus 7 sic excluditur illa de incipit omnis homo eē 7 illa nō qlibet homo currit. Quarta existente aliquid illi^o vel existētibus vt excludat p̃iacens vltis p̃positiōis. 7 p̃ hoc patet ad argumenta

Ad p̃m̃s cōceditur q̃ illa est vniuersalis omnes isti currūt 7 negatur q̃ isti sit termin^o discret^o imo est termin^o cōis fm̃ mag̃m̃ in hac logica p̃ua s̃z in logica magna oppositū teneat. Uide in sumut post diuisionem terminoz. Ad alia autē pz r̃sio qz nō sunt vltis cū nō hēant cōditōes regule. Ad 2° d̃r p̃ limitatōe regule quatuor s̃iles limitatōes requirunt. Prima q̃ termin^o cōis subicitur.

2° nō p̃gnās. 3° solo signo p̃ticulari determinat^o vt plibus eidē equalētib^o.

4° exite vel exētib^o aliqd illi^o. Et p̃ h̃ pz ad 2° qz nulla illaz est particulari.

Ad 3° d̃r p̃ limitatōe reg̃ tres cōditōnes regrunt. p^o q̃ subicitur termin^o cōis 2° nō p̃gnās 3° nullo signo determinat^o exite vel aliqd illi^o vel plurib^o eidē equalētibus 7 p̃ hoc pz ad tertium quia p̃ma 7 secunda nō sunt indefinite tertia sic 7 4° similiter. rē:

Aduerte tamen circa secūdam p̃positōem quia pulchz dubium. Nam cum illa non nullus equus currit sit indefinita

per te eo q̄ equialet vni pticulari inde finite vt illi equ^o currit a filietiam eadē pticulari pp̄o q̄ equialet vni pticulari vt isti aliquis equ^o currit r sic eadē p̄positio erit pticularis indefinita quod ē icō ueniens. D̄r q̄ pp̄o p̄or dici pticularis vel indefinita duptr. s. formaliter vel equalenter. p^o est solū pticularis q̄n ponitur signū pticulare. r indefinita ē quando nullo signo defminat. 2° hō mō est pticularis p̄ equalentiā q̄n ponunt plura signa r similiter indefinita. Ad argumētū ergo dico q̄ nō est incōueniens q̄ eadē pp̄o sit pticularis r indefinita s̄t p̄ equalentiā. formaliter aut̄ bene ē incōueniens. Ad 4° d̄r q̄ sic limitat̄ regula. p̄positio singularis ē illa i q̄ subicitur terminus discret^o sine signo imobilitate aut̄ finis cōis solo p̄nomine demōstratiuo determinat^o. Et pp̄ h̄ p̄ ad argumētū. Ad p̄mū illa nō ē singularis. Ad secundū s̄t illa nō ē singularis. q̄ li for. ē finis cōis. Ad 3° s̄t illa nō ē singularis oēs isti currunt r negat̄ q̄ li isti s̄t finis discret^o imo est finis cōis.

Ad 5° dicit̄ q̄ ē reducibilis ad bimēbrē r hoc sufficit r reducit̄ sumēdo subiectū p̄positōis vel est terminus discretus vel ē finis cōis. si discretus ē p̄positio singularis. si cōis adhuc dupliciter q̄ vel aliquo signo determinat^o vel nullo si nullo ē indefinita. si aliquo vel pticulari vel vlti: si p^o est pticularis: si 2° est vlti. Ad confirmationē dicit̄ q̄ dā q̄ diuisio s̄m rē dat̄ p̄ opposita realia r diuisio s̄m rationem datur per opposita secundum rationē sicut h̄. vnde p̄positio vniuersalis r singularis p̄nt dupliciter considerari vel. p̄ his q̄ denominātur r sic non sunt opposita p̄ his que significant r sic opponuntur q̄ pticulari vt pticularis non ē vlti r eō. Hec r̄sio peccat i duob^o. p^o i h̄ q̄ dicit̄ q̄ hic nō ē diuisio secūdu rem q̄ diuisio s̄m rem ē q̄n nihil qd̄ ē subiectiue sub vno membro ponit̄ sub altero s̄ bic ē huiusmōi.

ḡ est diuisio s̄m rem. peccat 2° q̄ dicit̄ q̄ p̄ his que denominant nō sunt opposita contra q̄ quēadmodū vlti r pticularis p̄ his que significant s̄t opposita q̄ vni nō est aliud p̄ te ita p̄positiones sic denominate opponūtur quia vna nō est alla quare rē. Ideo aliter dicatur q̄ vnum contineri sub alio p̄t esse dupliciter in p̄posito vno contineri sub alio s̄m predicationem sicut spēs continetur sub genere. alio^o algd dicitur contineri s̄b alio nō s̄m p̄dicationē sed aliter. vt aut̄ s̄m locum vt elemēta sub celo continētur aut̄ s̄m potestatem vt seru^o sub dño. aut̄ secundum ordinē vt minus digni s̄b magis dignis continentur. aut̄ sicut finis amplum sub magis amplo vt finis non distribut^o d̄r cōtineri sub eodē distributo vt aliqs hō sub li ois hō r isto pticularis continetur sub vlti non vt recipies p̄dicationē ei^o. Ad formā ergo argumētī nego minore q̄ ista non sit data p̄ opposita large capiēdo opposita vni mēbrum continetur sub alio. ergo nō s̄t opposita d̄r q̄ si vnum membruz continetur sub alio tanq̄ recipiens p̄dicationē eius nō essent opposita. si autem dicitur aliter contineri sub eo dico q̄ sunt opposita vt in proposito.

Utz alia diuisio propositionis cū definitionibus mēbrorum sit bene data. s. alla modal^o a^o de inesse.

Contra. Diui

sionē arguit̄ sic. Vel ē diuisio vniuoci vel analogi. r arguit̄ q̄ sit diuisio vniuoci sic. gen^o nō diuidit̄ nisi de rōne vniuoci s̄ p̄positio ē genus ḡ nō diuidit̄ nisi de rōne vniuoci. In oppositum arguit̄ q̄ p̄s d̄r de p̄positioe de inesse q̄ mo dall. ḡ ē diuisio analogi. 2° sic aliq̄ ē p̄positio de inesse i q̄ ponit̄ mod^o. ḡ diffinitōes male n̄a tenet̄ ance dēs. pbāt̄ nam ille hō ē possibile hoc est necessariū hec p̄positio ē v̄a hec p̄positio ē falsa s̄t de inesse vt p̄s r n̄ ponitur.

modus ipsiſ g̃ rē. 3° sic. Ois ppositio de sensu cōposito ē modalis sed aliq̃ ē ppositio de sensu cōposito ī qua non ponitur mod^o. g̃ aliqua ppositio in qua non ponitur mod^o ē modalis oīa patet qz ē sillogisim^o ī darapti. maior pbat qz de diuisum p̃dicat vlt̃er de quolibet mēbro diuidētū sed ppositio modalis diuiditur ī ppositionē de sensu cōposito r̃ diuiso. g̃ rē. minor argumenti principalis p̃z qz ī est de sensu cōposito p̃mitto tibi denarium r̃ tamen in ea non ponit aliquis modus q̃re rē. 4° sic. Ita ppositio non est modalis fortes currit velociter r̃ tamē ponit mod^o in ea. ergo rē. cōnt̃a nota cū maiori mino^r pbat p̃ diffinitōez modi qz modus ē determinā facta p̃ adiectiuū sed li velociter ē. huiusmodi. g̃ rē.

Sic qua ratione ista est modalis forte currere ē verum eadez ratione illa ē modalis forte currere ē scitum a me r̃ tñ nō ponit modus quare rē. oīa nota cū minori qz modi tantum sunt. 6. maior pbat quia li scitum est adiectiuū sicut li verū r̃ v. runcq̃ determinat totā cōpositōne qz vtracq̃ est officiable r̃ sicut scitū nō addit aliqd ex pte rei sed anime ita verum r̃ falsū sunt in intellectu sicut bonum r̃ malum in rebus. 6. metaphisice

Ad hec r̃idēt. Ad primū d̃r qz est diuisio analogi vt pbat argumentū p vna parte. Ad rationē in opositum d̃r qz genus non diuiditur vt vniocū nisi in ea que diuiditur vt gen^o dicit̃ aut̃ genus in ea que differunt simpliciter spē et quia enunciatio de inesse simpliciter r̃ de inee sub modo nō differunt specie simpliciter iccirco non diuiditur vt genus in ea. Dec Hrade^o p̃ p̃bermentias q̃ ad primum dictum dicit verum r̃ illud sufficit p̃ argumento. quo autem ad 2° ē dubius. s. quō ppositio de inee r̃ modalis nō differat spē simpliciter. Ad 2° negatur añs si recte intelligatur diffinitio ppositio modalis que sic intelligitur. Propō modalis est illa in qua po-

nitur modus modaliter sumptus l̃ modificatiue. Ad probationem añtis cū dicitur in illa hoc est possibile ponit modus dicitur qz non ponitur modificatiue sumptus quia tunc determinat cōpōem quādo modificatiue sumitur. Ad 3° nego maiorem r̃ ad probationem euz dicitur. Omne diuisum vlt̃r predicatur de quolibet membro diuisidentium ita pos̃ s̃ falsificari quia cōnt̃itas continua diuiditur in h̃ntem positionem r̃ non habentem positionem r̃ tamen cōnt̃itas cōnt̃ina non vniuersaliter predicatur de altero membro. s. non habente positionem qz illa est falsa ois cōnt̃itas non habens positionem est continua. transeat tamen pronunc r̃ cū d̃r ppositio modalis diuiditur in ppositionem de sensu cōposito r̃ ppositionem de sensu diuiso. r̃ sic p̃dicatur vlt̃r de quolibet mēbro. vnde l̃z l̃ sit ppō de sensu cōposito p̃mitto tibi denariū non tñ ē modalis de sensu cōposito. Ad 4° d̃r qz modus sumitur dupliciter. s. large r̃ sic describitur ē adiacens rei determinatio. i. determinatio facta per adiectiuum. alio^o stricte vt hic pro modo faciente propōnem modales r̃ sic describitur. Modus est determinatio cōpōnis facta per adiectiuū ad dens aliqd ex pte rei r̃ sic negatur 'qz in illa ppositione sit modus capiēdo mō stricte vt hic capit̃ l̃z large capiēdo sic

Ad 5° dicit Barle^o i 2° p̃bermentias qz verū r̃ falsū nō sūt pp̃ie mōi sicut nec scitum r̃ p̃abile cum nihil addant sup̃ cōpōnem q̃d sit ex parte rei. Aliē p̃t dici tenendo qz sint veri modi s̃m magi strum. Et ad argumētū negatur añs p̃ p̃ma parte. s. qua ratione vna est modalis r̃ a^o. Ad p̃batōne li scitum ē adiectiuum sicut li verum concedo r̃ vtracq̃ determinat totā cōpōnem cōcedo qz vtracq̃ ē officiable. In vtracq̃. n. cōpō est modificatiue nam prima sig̃t qz fortes currit. r̃ 2° qz forte currit ē scita a me. r̃ cū dicit vlt̃er^o sicut scitū non addit aliqd

ex parte rei ita nec verum ne°. Ad p
 bationem bonum ⁊ malus sunt in reb°
 vez ⁊ falsus sunt i intellectu. 6° metha^e
 dr q̄ vitas absolute ē i rebus. est autem
 in intellectu tāq̄ denominans itellectū
 nec p hoc negat p̄s vez. ⁊ falsū esse in
 rebus sed non vult eo° cē i reb° sicut bo
 nū ⁊ malū. Recurrit s̄ i q̄one de vitate ⁊
 falsitate propositionis si vis videre hoc
 ample.

Utrum tantum s̄ sex mōi. s. possibi
 le impossibile cōtingens nec° vez ⁊ falsū

¶ Intra modus

ē adiacēs rei d̄terminatio. ḡ
 quot sunt tales determinatio
 nes tot sūt mōi sed plures ḡ sex sūt tales
 determinatōes q̄ bene vel male veloci
 ter. ergo plures ḡ sex s̄ tales mōi. 2°
 sic aut tu itelligis p modū vlr quodlibet
 adiectiuū potēs d̄terminare aliqd aut
 adiectiuum potens d̄terminare aliqd
 gratia cōpositiōis aut tantū adiectiuū
 potens d̄terminare aliqd gratia cōpo
 sitiōis addēs aliqd ex parte rei. si pri°
 s̄ plures ḡ sex q̄ bene male fortiter ve
 lociter sunt huiusmōi. si 2° ad huc plu
 res sunt ḡ sex q̄ dubiū pbabile scitum
 sūt mōi illo modo. si 3° sic non sūt sex q̄
 vez ⁊ flm non addūt aliqd ex parte rei
 q̄ vez ⁊ flm sunt i intellectu sicut bonū
 ⁊ malū i reb°. 6° methaphisice imo qua
 ratiōe vez ⁊ falsū s̄ mōi eadē ratiōe sci
 tū ⁊ nescitū. ergo nō tantū sex modi sunt
 5° p se ⁊ p accidēs s̄ mōi d̄terminātes
 aliqd gratia cōpositiōis addētis aliqd ex
 pre rei. ḡ sūt plures ḡ sex tenet cōtia ⁊
 aīcedēs p̄ de se. 4° sic vez ⁊ flm nō
 s̄ modi ḡ n̄ s̄ sex cōtia nota ⁊ aīcedēs
 pbat q̄ p̄s in 2° p̄bermentas d̄fmi
 nās oppositiōes modalū de vō ⁊ falso
 nihil dicit de istis. deinde si sunt sex ⁊
 non plures que est causa q̄ sunt tm̄ sex.

Ad hec respondet. Ap̄ primum d̄ q̄
 modus sumit̄ dupl̄r. s. large ⁊ stricte. la
 ge quecūq̄ determinatio d̄r mod° stri
 cte vō solū d̄fminatio cōpositiōis addēt

aliqd ex pte rei d̄r mod°. ⁊ sic p̄s ad op
 positū. Ad 2° sunt duo mōi r̄ndēt.
 Unus mod° ē Burlei q̄ vult q̄ modi fa
 cientes p̄positiōne modale s̄ tm̄ ātuor.
 scilicet necessariū cōtingens possibile
 ipossibile. vez aut ⁊ falsum nō faciūt p̄
 positionē modale pp̄ie. q̄ modi facien
 tes p̄positiōne modale debēt habē has
 duas cōditōes. s. q̄ d̄fminēt v̄bū rōne
 cōpositiōis siue totā cōpositiōne. 2°
 q̄ aliqd addant ex pte rei supra cōpōne
 Isti āt quatuor has cōditiones habēt ve
 rū ⁊ falsum nō. q̄ d̄fict 2° cōditio. qm̄
 nihil addūt supra cōpōnem. s. supra esse
 vel nō cē: vt pbat argumētum 2°. Dein
 de format aliam rationem sic. Nulla p
 positio modalis cōuertitur cum sua de i
 eē. sed ille de vō ⁊ falso cōuertit̄ cū suis
 de inesse. ḡ nō sūt mōles. cōtia nota cuz
 maior. minor pbat̄. q̄ idem ē dicere
 fortes currit. ⁊ vez ē forte currere ⁊ for
 tes non currit. ⁊ falsum est dicere forte
 currere. ⁊ fm̄ hāc p̄s solo ad 2° ⁊ 4°. q̄
 cōcludūt vez. Ad 3° vō dicit Burle°
 q̄ p se ⁊ p accidēs reduciūt ad istos. Nā p
 se reduciūt ad necessarium. per accidēs vō
 ad contingēt. Aliter magister tenet
 modos facientes pp̄oes mōles esse sex
 ⁊ dicit q̄ modus p̄t hic sumit̄ est d̄ctō
 d̄terminare potēs compositionem p̄di
 cati cum subo nō aut ē d̄terminatio s̄
 efficiēs d̄terminationē. 2° addēs ali
 qd sup̄ cōpositiōs qd̄ sit ex pte rei. p̄ sic i
 telligitur q̄ d̄terminēt cōpōne p̄dicati
 cū subo. i. manifestet q̄lis sit inherētia
 p̄dicati ad subm. ⁊ p hoc excludunt hec
 aduerbia b̄n male tarde velociter q̄ d̄
 finant v̄bum rōne rei verb̄ vel p̄cipij

Scd̄s itelligit̄. s. q̄ addat aliqd quod
 sit ex pte rei formaliter ⁊ non efficiē
 tm̄. qd̄ nō faciunt ista. dubium pbabile
 scitum: q̄ nec dubietas nec pbabilitas
 nec scientia est in re sed in intellectu. sed
 necessitas cōtingentia possibilitas ipossi
 bilitas vitas falsitas s̄ in re ex. ideo. ⁊c.
 Et ad rationē Burlei scd̄am r̄ndēt ne
 ḡdo maiorē. v̄n̄ p̄positiōes de modis

portantib' & itatē aut falsitatem absolu-
tam equalēt suis ppositiōibus de inēē.
Alie aut' pposēs iporātes & itatē aut fal-
sitate conditionatā nō equalēt illis d'
inēē. r p hoc p ad s'm argumētū p'ncipi-
pale. qz accipit mod' 3° r cum dicit ve-
rū r falsū sūt in intellectu. r nihil addunt
ex pte rei negat. Ad auctoritate phi
dcm ē sup q' p' hō nō negat vez r falsuz
ēē in rebus: s; dicit nō eodē mō ēē in re-
bus sicut bonū r malū. qz vez r falsum
sunt in ordie ad intellectū bonū auez r
malum in ordie ad appetitum. Et scias
hūc modū ēē mag'fi. Ad tertiū negat
anecdēs. qz nihil addūt sup p'pōez qd sit
ex parte rei. nisi p'statē quā reducās ad
necessitatē r p accidēs ad cōtingētiā vt
vult Burleus. Ad 4° responsū ē in
sūmulis q' p' hō nō determinavit de illis
modalibus d' hō r falso quo ad figuraz
r oppōnē qz nō hēt diversā opinionez
ab illis de inēē. Cur aut' tm̄ sint sex vide
sufficiētiā in sūmulis in pte correspondē-
te hūc questionī.

Utz diuisio ppositiōis modalis cum
diffinitionib' mēbroz sit bona. s. a^o de
sensu diuisio a^o d' sensū cōposito.

Quæra diuisi

onē arguit sic. Aut ē diuisio
generis in spēs. aut vocis i si
gnificatiōes. aut totius i ptes. sed nullo
modo vt pbabo ergo nō ē diuisio per se
t; cōtia cū maiori per Boetiū in libro di-
uisiōnū ponētē tm̄ istas tres diuisiōnes
p se. minor pbatur p^o q' nō generis i p'f
patet qz ppositio modalis p p'us dr de
vna r p posterius d' alia cum vna illarū
sit vera modalis r alia non. Nec est diui-
sio vocis in s'g'iones qz vox equiuoca
est equoca bis in qua diuiditur sic. ppo-
sitiō autem modalis non est equiuoca
istis cum secundum vnam diffinitionez
predicetur d' istis. Nec diuiditur vt to-
tum in illa quia neq' est totum cōtinuū
neq' vt totuz essentialē neq' vt totū col-
lectum neq' vt totum vte neq' vt totuz

potestati^o quare rē. 2° sic. p'pōsitiō
de sensu diuiso non est modal' ergo rē.
cōtia tenet an's pbatur auctoritate phi
in 2° p'bermenias di. In modalib' esse
r non ēē sunt subiecta appositiones hō
sunt predicata intelligens p eē r non esse
dictum affirmatum r dictum negatum
r p appositiones intelligens modus sed
i p'pōsitiōe d' sensu diuiso modus non
p'dicatur. ergo non est modalis. Confir-
matur rōne sic. Illa solū est modalis i q'
dēinat' h' bū rōne cōpōnis sed h' sit solū
in 1° d' sensu p'pōito. g' 1° ē d' sensu diuiso
non ē mōlis. 3° sic. p'pō d' sensu cō-
pōito nō ē mōlis sed de inēē. g' rē an's ar-
guitur sic. Dis illa p'pō est de inēē i qua
d'notatur p'dicatu inēē subo simpliciter
.i. sine dēinat'ōe alicuius modi sed qn̄ mo-
dus subicit vel p'dicat d'notat p'dicatu
inēē subo simplr. g' est de inēē. cōtia nō
cū maiori minor pbatur. qz dicendo for-
currere ē necessē. p'dicatu illud inest to-
ti subiecto. s. illi dictioni simplr idest sū
aliqua determinatōc. Et Burleus vult
2° p'bermenias q' hoc argumētū cōclu-
dat. 4° 5° diffinitionē modalis d' sen-
su cōposito arguit sic. Quā modus seqē
dictū nō est d' sensu cōposito. g' diffinitō
mala. cōtia tenet. antecedēs pbat' qz mo-
dus nō cadit supra p'pōem pbat' qz tm̄^o
sequēs non hz vim supra p'cedentē qd p
locum a maiori pbat' quia negatio q' est
maxime virtutis non habet vim supra
terminos p'cedentes. ergo nec aliquis
aliter terminus. Item arguitur q' quan-
do modus subicitur non est modalis r
arguitur sic. Illa non est modalis que
non denominatur a modo sed illa non
denominatur a modo. ergo non est mo-
dalis consequentia nota cum maiori mi-
nor probatur. Omnis denominatio ē a
forma sed predicatum sit forma r non
subiectuz. ergo non denominabit' a sub-
lecto quod tamē est modus r si sic ergo
nō est modalis. 5° p'pōsitiōne d' se-
su cōposito arguitur sic. Quot mōis
dicitur vnum oppositorum tot modie

dicitur et reliquum per primum modum topicorum sed propter de sensu composito dicitur de obiectis modis. scilicet quod precedit aut quod modus sequitur. sed illa de sensu diuisio quod opponitur ei dicitur totus modus et sic non solum erit quando modus mediat ut dicitur diffinitio.

¶ Sic. Modus faciens propter modale aut determinat compositionem talis quod manifestat quod propter sit talis aut manifestat predicatum quod inderet subiecto. si primo modo ista quod est de sensu diuisio non est modalis si 2° illa de sensu composito non est modalis.

Ad hec respondetur. Ad primum dicitur quod est diuisio analogi in analogata quod perpositio modalis per primum dicitur de modalibus quod de non habet que sit habet et non vera infra statim patet. et talis diuisio est diuisio vocis in significatione. Et cum arguitur quod vox equeua sic diuisitur. concedo. unde licet omnis diuisio vocis equeua sit diuisio vocis in significatione non tamen omnis diuisio vocis in significatione est diuisio vocis equeua ut dicitur Boetii quod etiam vox ambigua signis plura sic diuisitur. et etiam vox signis non plura sed multis modis ut infinitum signum aliquid sine fine scilicet diuersimode quod aut secundum magnitudinem aut secundum multitudinem aut secundum ipsum. Ad 2° propter responsionem aduerte de modalibus habet que sit illa sunt due opiniones. Eius opinio est quod ista quod est de sensu composito sit habet modalis quod modus determinat verbum ratione compositionis et dicitur sunt modales de dicto sed modales de sensu diuisio dicitur modalis de re ut cum dicitur forte possibile est currere denotat quod in forte sit potentia ad currendum.

Alia est opinio Bur. in 2° piber. quod illa que est de sensu diuisio sit modalis vera propter formam rationem adductam. et pro hoc per ad argumentum et ad primum dicitur quod per se loquitur de modalibus habet que est de sensu composito secundum primam opinionem. Sed secundum Bur. diceretur quod per subiectum duo possumus intelligere. vno illud quod refertur ad predicatum et sic est altera per propositio. alio modo illud quod est receptiuum forme sicut subiectum est subiectum

accidens. Quod si per se dicitur quod esse et non esse sunt subiecta per subiectum per se non intelligit subiectum quod refertur ad predicatum sed loquitur de subiecto quod supra se recipit formam et dispositionem. unde vult dicere quod in modalibus esse et non esse. id est compositio affirmatiua et compositio negatiua sunt subiecta supra se recipienda modum tanquam dispositionem eorum et sic per ad argumenta. Ad confirmationem sit. Ad 3° negatur ante ad probationem negatur minor. et cum tu arguis forte currere est necesse illud predicatum necesse est predicatum simpliciter. scilicet illi dicto sine aliquid determinatione. dicitur quod duplex est subiectum in propositio tali quod dicitur enim est subiectum propositio et quod dicitur est subiectum dicitur. subiectum propositio est totum dicitur. subiectum vero dicitur est accusatiuum precedens verbum infinitum ut li forte. Ad propositum modo cum dicitur predicatum dicitur inesse subiecto cuius de finatione et non simpliciter dico quod per subiectum intelligitur subiectum dicitur et per predicatum intelligitur quod ipso tatur per infinitum. Ad quartum negatur ante. et ad probationem negatur iterum ante et cum tu arguis quod terminus sequens non habet vim sed precedentem. nego et cum tu probas a maiori quod negatur non habet vim sed precedentem. sed nec aliquid alii terminus. negatur contra nec est locus a maiori quod negatio non dicitur esse maiori et tunc alii terminus nisi sit sequens absolute vero non. Ad aliud dico quod quod modus subicitur dicitur modalis quod reuertitur in illam in qua modus predicatur. Vel dicitur quod dicitur modalis sine aliqua alia re ducto et quod denotatur modalis ab alio modo quod ponitur per subiecto. Sed aduerte quod ille modus habet ut subiectum habeat rationem materie tamen ut determinat totam compositionem habet rationem forme et sic denominationis sit a forma cum modus se habeat in modalibus sicut verbum in illis de inesse.

Ad quintum dicitur quod ad maiorem quod illa propositio habet intelligit solum de proprie oppositis ut sunt contraria contradictoria. propositio autem de sensu diuisio et de sensu composito non proprie opponuntur

fm aliquam spēm oppōnis z adhuc in p
prie oppōis nō est absolute vez s; sic hz
intelligi q̄ quot sunt sigta vni^o opposi
ti tot sunt sigta alteri^o si fm oēm sigtio
nem sibi oppo nūtur quare ꝛc. Ad 6°
d^o q̄ modus faciens ppōem modalē fa
cit vtrunq; disiunctim puta h vel h ca
piendo modalē vt se extēdat ad veras.

Diuerfi diuersimode rident vt pp
te tactū est. Cōter. n. dicere q̄ modus
taliter dēterminat compōem q̄ manife
statur qualis sit illa ppō cui addit mo
dus puta possibilis vel impossibilis.

Burle^o vult q̄ ppō modalis signi
cet pmo quō vnio sit p̄dicati cum subie
cto hoc est quō p̄dicatum vnit toti sub
iecto an necessario vel cōtingētē z ad ta
lem vnionē seqtur q̄ sit talis qualitatis
qualis importat p modū. Utruz qua
tuor; regule declarātes oppōem ppōnuz
sitz in figura sint vere.

Prima vniuersalis affirmatiua z v
niuersalis negatiua sunt d̄rie.

2^a p̄ticularis affirmatiua z p̄ticulari
negatiua sunt subcōtrarie.

3^a v̄lis affirmatiua z p̄ticularis nega
tiua z v̄lis negatiua z p̄ticularis affir
matiua sunt cōtradictorie.

4^a v̄lis affirmatiua z p̄ticulari affir
matiua. v̄lis negatiua z p̄ticularis nega
tiua sunt subalterne.

¶ Contra primaz

arguitur sic. Iste nō sunt d̄rie. q
libet homo est aīal. nullus hō est q̄dlibz
aīal. z tñ vna est v̄lis affirmatiua z alia
v̄lis negatiua. q̄ regula falsa oīa nō cuz
minoz. maior p̄batur. qz iste sunt simul
vere. q̄ nō sunt d̄rie. oīa t3 cum ante. Itē
Iste nō sunt d̄rie. oīs homo est alb^o. z tñ
v^o ē v̄lis affirmatiua z alia v̄lis negatiua
q̄ ꝛc. 2° sic. Iste sunt d̄rie. fortes ē alb^o
z fortes est niger. z tñ nō hñt cōditōes re
gule. q̄ ꝛc. oīa nota cum minoz. maior p
batur p̄ p̄m 2° p̄b̄rme. in fl. dī. q̄ ppō
nes de cōtrariis modis enūciandi sunt

magis d̄rie q̄ de d̄rijs p̄dicatis. vt s^o sūr
magis d̄rie. fortes est alb^o fortes nō est
alb^o q̄ iste fortes est alb^o. fortes ē niger.
sed compatiuū p̄supponit positiuū. ergo
sunt d̄rie. 3° sic. Iste nō sunt cōtrarie.
omnes isti trahunt nauim z nulli istoꝝ
trahunt nauim p li isti vel istoꝝ demon
strando. io. q̄ solum sint sufficiētes siml
ad trahēdum nauim. z tamen vna ē vni
uersalis affirmatiua z alia vniuersal ne
gatiua cum cōditionib^o regule. q̄ ꝛc. oīa
nota cum minoz. maior p̄batur qz sunt
sit h̄c. Q̄ p̄ma sit h̄a p̄p casū q̄ 2^a p̄bat
qz d̄dictoriū est flm. s. alig istoꝝ trahūt
nauim. Cōsimilr pōt argui de ista.
omnes apli sunt. l2. z nulli apli sunt. l2.

4° Iste sunt d̄rie. vterq; istoꝝ currit.
z neuter istoꝝ currit. z tamen nō habēt
conditiones regule. q̄ ꝛc. oīa nota cum
maiori minoz p̄batur. qz nō est idē submū
in vtraq;. In vna enim li vterq; subijcī
in altera vero li neuter. 5° Iste nō sūt
cōtrarie. omne a est vez. nullum a ē ve
rum. z tamen vna est vniuersalis affir
matiua z altera vniuersalis negatiua cū
cōditionibus regule. q̄ ꝛc. cōsequentia
nota cum minoz. maior p̄batur. posito
enim q̄ p̄ma vocetur b. secunda vero a
arguitur sic. q̄ nō sunt contrarie. quia si
b est verum a est verum. q̄ nō sunt con
traria. tenet cōsequētia. quia cōradicto
riozum si vnum est verum reliquum est
falsum. quare. ꝛc.

Contra secundam regulam arguitur
sic. Iste nō sunt subcōtrarie. aliquis ho
mo animal est. aliquis homo animal nō
est. z tamen vna est particularis affirma
tiua z alia particularis negatiua cum cō
ditionibus regule. ergo ꝛc. cōsequentia
nota cum minoz. maior patet de se.

Item iste nō sunt subcontrarie aligs
homo omne animal est. aligs homo oē
animal nō est. z tñ vna est p̄ticularis af
firmatiua. z alia particularis negatiua
cum alijs cōditōibus regule. q̄. ꝛc. oīa
nota cum minoz. maior p̄batur. qz iste

sunt sit false. & nō sunt subcōtrarie: tenz
 cōtra. aīns pz de pma pte. de 2° pbat. qz se
 qī aliqz hō oē aīal nō est. & aliqz hō nul
 lum aīal est. qz equivalent. & rē. 2° sic
 Iste nō, sunt subcōtrarie. aliqz fenix est.
 oīs fenix aliqua fenix nō est oīs fenix. et
 tñ hñt oēs cōditiones regule. & regula fā
 cōtra t3 cum minoz. maior pbat. qz sūt
 sit false. & nō sunt subcōtrarie. cōtra t3.
 aīns pbat. Qz 2° sit falsa qz dīctoriuz
 est vez. Qz pma sit falsa pbat. p p̄m
 pmo p̄be. dicit. Nulla affirmatio ē x̄a i
 q̄ v̄le v̄r sumprū p̄dicat̄.

Contra tertiaz regulā arguit̄ sic. Iste
 nō sunt dīctorie. qlibet hō aīal est. 7 all
 quis homo aīal nō est. 7 tñ pma est v̄lis
 affirmatiua 7 2^a p̄ticularis negatiua cū
 alijs cōditōib⁹ regule. & regula falsa.
 cōtra t3 cū minoz. maior pz. qz iste sūt sit
 vere. & nō sunt dīctorie. Item iste n̄
 sūt dīctorie. qlibet homo oē aīal est ali
 quis hō oē aīal nō est. 7 tñ hñt cōditōes
 regule. & rē. cōtra nota cum minoz. maior
 pbat. qz sunt siml̄ false. & rē. 2° sic.
 Iste nō sunt dīctorie. nullo homie. cur
 rente tu es asin⁹ 7 aliqz homine corrente
 tu es asin⁹. 7 tñ h3 cōditōes regule. & rē
 cōsequentia nota cum minoz. maior p
 batur. qz sūt siml̄ false.

Contra quartā regulam arguitur sic.
 Iste nō sunt subalterne. qz hō aīal nō ē
 7 aliqz homo nō aīal est. 7 tñ sunt cōdi
 tiones regule. & regula falsa. cōtra nota
 cum minoz. maior pbat. qz v̄lis est ve
 ra 7 p̄ticularis est falsa. & nō sunt subalt
 ne. t3 cōtra aīns pbat. Qz pma sit x̄a pa
 tet exponēdo qz x̄a sit falsa. pz qz ex illa
 sequit̄ qz aliquis homo nullum animal
 est. quod est falsum. 2° sic. Iste nō sūt
 subalterne oīs homo est omnis hō. 7 all
 qz homo est oīs hō. 7 tñ habent cōditōes
 regule. & regula est falsa. cōtra nota cū mi
 noz. maior pbat. qz v̄lis est x̄a 7 par
 ticularis falsa. qz p̄ticularis sit falsa pz.
 qz v̄lis sit x̄a. pbat. p Boetiū dīcētē
 qz nulla ppō ē x̄a illa in q̄ idē p̄dicat̄ &

seipso. s3 hō idē p̄dicat̄ & seipso. & ē x̄a. Si
 v̄r ēt. p̄t. p̄bati p oēs suas singlares sic.
 ille hō est ille hō. 7 ille hō est ille hō. 7 sic
 de singul. & oīs hō est oīs hō.

Ad hoc respondet: Ad p̄mū dicit̄
 qz quatuor cōditiones requiruntur p ve
 rificatiōe regule. p̄ma qz sint de cō
 similib⁹ subiectis p̄dicatis 7 copulis.

2^a explicite vel implicite. 3^a suppo
 nētib⁹ precise p eodem vel p̄eisdem.

4^a qz termin⁹ nō distribut⁹ in v^o di
 stribuatur in altera. iō in p̄ma ppōe quā
 assignas deficit. 4ª cōditio. In 2ª deficit
 3^a qz p̄p̄ibus supponit li hō in p̄ma q̄ i
 2^a. Et si replicas 3 p̄hs assignat illa esse
 cōtraria in 2° p̄bermenias. Dicit̄ qz exē
 ploz requiritur manifestatio 7 nō verifi
 catio. p̄sūt ḡ gra exēpl̄ in v̄tate tñ nō
 sunt dīe. Ad 1° dicit̄ negan⁹ maiorē.
 Et ad p̄batōem dī qz p̄hs logtur valde
 large de dīetate accipiedo dīetate p
 oppōne hīc aut̄ logtur de dīetate stric
 te. Ad 3° dī qz ille non sunt dīe. qz si
 gnum v̄le diuersimo de teneē in ill. Nā
 in p̄ma li omnis teneē collectiue. in 2° li
 nulla teneē diuisiue: p̄o quo aduer̄te
 qz signum v̄le affirmatiuū in nūcro pla
 li limitat ad sensum collectiū. signū at
 v̄le negatiuū nō limitat ad sensum colle
 ctium de se sed ad sensū diuisiū: 7 hoc
 habet ex nā sua. Et si replicas assigna
 rium p̄me. dī qz ista est dīa nulli illoz
 qz sunt oēs istoz trahunt nauim. s3 enim
 li nulli de se limitet ad sensum diuisiū.
 vt dicit̄ est. tñ cum addito limitat ad sē
 sum collectiū. vt cū isto qz sunt omēs
 istoz. 7 ista x̄a est falsa. Ad 4° dicit̄
 qz ille sunt dīe. Ad p̄batōem in opposi
 tum cū dī. nō est idē subnī nego. vnde
 subnī in v̄traqz istaz est li istoz. 7 lincu
 ter 7 v̄terqz sunt signa distributiua. Et
 si replicas 3. qz sequit̄ qz quelibet istarū
 est incōgrua. pmo qz subnī discordat cū
 hō in numero. deinde in regimine. qz
 hoc x̄bum currit non vult p̄ supposito
 genitiū. 2° discordat adiectiuū cum

substantiuo in casu vt ps. Ad p̄mum dicit q̄ nō valet illa d̄na subz discordat cum x̄bo r numero. ḡ est incongrua. q̄a n̄ est idem suppositū r subm̄. Illud. n. qd̄ precedit x̄bum apud logicum d̄r subm̄. S̄itr dicit q̄ nō discordat in regimine x̄bum cū supposito. q̄z li istoz lz sit subiectum nō est suppositum. sed li neuter r vterq̄ ē suppositū. Ad fm̄ d̄r q̄ que dam sunt adiectiua nois q̄ regunt casuz post se. vt distributiua. q̄dam vero non vt alb⁹ alba album. r similia. p̄ma adiectiua nō tenet̄ cōcordare in casu cum illo qd̄ regitur ab eis. Alia vero semp̄ tenentur cōcordare in casu cū substantiuo qd̄ nō regit̄ ab eis. Ad 5^m negat̄ maior et ad pb̄atōem cum dicitur. si p̄ma est x̄a secūda est vera. ḡ nō sunt d̄ria. negat̄ cōsequētia. lex. n. cōtrarioz est q̄ nō ē possibile duo cōtraria esse s̄it̄ vera. sic autē est h̄. q̄ nō est possibile illa simul esse vera. lz si vnum sit ver⁹ r aliud nō sit verū.

Ad fm̄ p̄ncipale dicit̄ s̄itr q̄ regrunt̄ q̄tuoz cōditōes. p 2^a reg^a. s. q̄ sint de cōsistib⁹ subis p̄dicat̄ r copulis explicite vt̄ implicite supponētibus p̄cise. p eodē vt̄ p̄ eis dē. r p̄dicatis diffōm̄iter supponētibus quo ad mobilē r imobilē. i. distributiue r nō distributiue. Et sic patet ad p̄mum. q̄ia deficit quarta cōditio. In p̄mis. n. duab⁹ p̄dicatū stat d̄terminate In secūdis x̄o p̄dicatū stat distributiue.

Ad fm̄ negatur maior. Ad pb̄atōem nego q̄ p̄ma sit falsa. r cum tu p̄bas auctoritate p̄hi d̄i. q̄ nulla affirmatio ē vera in qua vlt̄ vlt̄ sumptū p̄dicatur. Dicitur q̄ dictum p̄hi intelligit̄ cum hac cōditione. s. si talis terminus vlt̄ sumptus habeat plura supposita. si autem non habeat plura supposita nō incōuenit vt̄ in p̄posito. Ad tertium p̄ncipale dicit̄ si m̄itr q̄ quatuoz cōditōes regruntur p̄ tertia regula. s. q̄ sint de consistib⁹ subiectis p̄dicatis r copulis explicite vt̄ implicite supponentibus p̄cise. p eodē vt̄ p̄ eisdem. r q̄ extremum nō distributū

in vna distribuatur in alia. r econuerso si sit terminus distribuibilis. Et per hoc patet ad argumentum q̄ deficit quarta cōditio. In p̄mis enim p̄dicatum nulli distribuitur. In secūdis vero vtroq̄ b̄iqz distribuatur. Ad secūdam negat̄ minor. q̄ia nullius quantitat̄is sunt iō p̄ma nō est vniuersalis nec secūda particularis. Et si replicas assigna ergo cōtradictorium illius. nullo homine currente tu es asinus. dicit̄ q̄ est illud q̄ nullo homine currente tu es asinus. Et si arguit̄ sic. Nō nullo homine currente tu es asinus. ergo aliquo homine currente tu es asinus. tenet̄ cōsequētia. q̄ia nō nullus r aliquis egpollent. dicitur q̄ nō egpollent nisi quodlibz eoz scorum pos̄sit in p̄ncipale copulam modo hoc est falsum de li nullo. eo q̄ dicēdo nullo homine currente tu es asinus. solus negat̄ ablatiuus. r nō x̄bum p̄ncipale. Et si arguit̄ sic. Nō isto homine currente tu es asinus. r sic de alijs. ergo nullo boie currente tu es asinus. tenet̄ cōsequētia a singularibus sufficienter enumeratis ad suaz vniuersalem. dicitur negando cōsequētia. q̄z quelibet pars antecedētis sumpta p̄ singulari est me negatiua. necessario cui⁹ oppositum est falsum. r cōsequens est affirmatiuum falsum. verū tamen sequitur sic dicendo. Isto homine nō currente tu es asinus et sic de alijs. ergo nullo homine currente tu es asinus. sic quelz pars antecedētis est falsa. vt patet descendendo ad oēs causas veritatis. q̄a tres habet. s. cōditionalem causalem r tēporalem. Ad quartum p̄ncipale dicit̄ q̄ regruntur quatuoz cōditōes p̄ q̄ta regula. s. de consistib⁹ subis p̄dicatis et copulis explicite vel implicite supponentibus p̄cise pro eodem vel pro eisdem r p̄dicatis eodē mō supponētibus mobilē vel imobilē. i. q̄ si p̄dicatum in vna stat distributiue r in altera r si in vna nō stat distributiue nec in altera. Et p̄ h̄ ps ad argumentū. q̄ deficit quarta cōditio.

Ad scdm negat̃ maior. Ad pbationē negat̃ maior. q̃ sit ha. s. ois hō est omnis homo. Et ad auctoritatem Boetij di. q̃ nulla ppositio est x̃ior illa in qua idē p̃ dicat̃ de seipso. d̃r q̃ intelligit̃ cū duab̃ p̃ ditionibus. p̃ima q̃ predicatū nō sumit̃ ṽlir qualiter sumit̃ i pposito. Se cūdo q̃ p̃dicatū s̃igt̃ aliquam rez que ext̃ stat. r̃ p̃ h̃ excludit̃ bec ppositio s̃ia chi / mera ē c̃bi. Ad aliā pbationē negat̃ c̃na nec iste sunt singulares illi? ṽlis s̃z ille. ille hō est ois homo r̃ i? homo ē ois homo. q̃ ois hō ē ois homo r̃ tunc bene valet c̃ntia sed antecedens ē falsum.

Utrū regule declarantes nām. r̃ legē ppositiōnū sitariū in figura sit̃ vere.

Duo contraria non possunt esse siml̃ vera sed bene falsa.

Duo subcōtraria nō possunt cē siml̃ falsa sed bene simul vera.

Duo d̃dictoria non possunt cē simul vera nec simul falsa.

Si subalterna ṽlis ē vera r̃ p̃ticula / ris r̃ nō econtra r̃c.

Contra primā

regulam arguit̃ sic de d̃rijs r̃ pbatur duo d̃ria esse siml̃ ha sic q̃ ista sūt simul ha ois deus est deus ē r̃ nullus de? est de? ē r̃ i? sunt duo d̃ria ergo r̃c c̃ntia tenz cū minori maior pbatur. s. q̃ i? sint siml̃ ha r̃ arguit̃ sic. ista ē ha null? de? ē de? ē q̃ assertive s̃igt̃ q̃ nullus de? ē ista ppositio de? ē r̃ h̃ ē verum r̃ q̃ altera sit ha ois de? ē de? ē pbatur sic ista est duo vera q̃ r̃c.

2? sic ista sūt sit̃ ha q̃libet hō d̃nariū pmittit r̃ nullus hō d̃nariū pmittit r̃ s̃c̃ d̃ria. q̃ r̃c. r̃z c̃ntia cū minori maior pbat̃ r̃ pono q̃ q̃libet hō pmittat̃ denariū ita r̃ij q̃ null? denariū pmittat̃ isto posito p̃z q̃ ista ē ha nullus hō denariū pmittit q̃ nec iste. hō d̃nariū pmittit nec iste r̃c. q̃ oppositiū ē falsū. s. iste hō denariū pmittit q̃ ē c̃casum. q̃ alia sit ha. s. q̃libet homo denariū pmittit. p̃bo. Nā bec

est ha q̃libet hō pmittit denariū p̃ cassi r̃ hoc solum? ga li denariū stat c̃ntie tm̃ sed eque bene stat c̃fuse tm̃ illa q̃libet homo denariū pmittit. ergo si vna ē vera r̃ reliqua est vera.

Contra secundam regulā arguit̃ pbando q̃ est possibile duo subcōtraria cē si / mul falsa. Et arguit̃ sic Conuertatur a cū isto t̃mo omnis hō r̃ sibi subordinet̃ tūc arguit̃ sic. Ista sunt simul falsa a est iste hō r̃ a nō est iste homo te demōstra / to r̃ sunt subcontraria. ergo r̃c. q̃ p̃i / ma sit falsa p̃z q̃ s̃igt̃ q̃ omnis hō est ille homo: r̃ q̃ 2? sit falsa. pbat̃ quia s̃igt̃ q̃ ois homo non est ille homo que ē falsa cum equivalet huic nullus homo est il / le homo que est falsa: q̃ sint subcontrarie patet quia ambe sunt indefinire quaruz vna est affirmatiua r̃ alia negatiua de cō / similibus subiectis r̃c. 2? sic ista sūt simul falsa differens ab ente est r̃ disse / rens ab ente nō est r̃ sunt subcontraria q̃ r̃c. c̃ntia nota cū minori maior pbat̃ q̃ p̃ima sit falsa pbatur ga qualitercun q̃ r̃ solvatur nūq̃ poterit r̃ificari hoc ē r̃ hoc est differens ab ente. q̃ secūda sit falsa probat̃ quia sequitur differens ab ente non est r̃ tu es ens. ergo differēs a te non est ens. tenet c̃na a superiori distri / buto ad suum inferius cū debito medio r̃ conclusio est falsa. quia cōtradictoriū est necessariū. s. omne differens a te est ens ergo aliqua p̃missarum est falsa. nō minor ergo maior. r̃c.

Contra tertiaz regulaz de cōtradicto / rijs arguitur pbado q̃ est possibile duo contradictoria esse simul ha. q̃ ista sunt simul ha. quilibet homo habens equuz equitat̃ illum: aliquis hō habens equuz non equitat̃ illum. r̃ sūt cōtradictoria. q̃ r̃c. tenet c̃ntia cum minori. maior pbat̃ r̃ pono q̃ q̃libet homo h̃eat duos equos quoz vnum equitet r̃ aliū non. isto pos / to patet veritas hui? quilibet hō h̃ens equum equitat̃ illum. quia ille homo ha / bens equum equitat̃ illuz. r̃ ille hō h̃ens

equum equitat illum. et sic de alijs. g. rē.
 Et 2^a pbat. i. alijs homo hēns equū nō
 egat illū: q. ille hō hēs equū non egat
 illū: et ille homo ē alijs hō equū g.
 rē. p. 3^a cōia cū minori. maior. pbat. Iste hō
 hēs illū equū nō egat illū demonstrādo
 illū quē nō equitat. et ille homo hēs istū
 equū ē hō hēs equū. g. ille hō hēs equū
 non egat illū rē. 2° sic. Ista sūt simul
 hā. cuiuslibet hōis asinus currit. et alicu
 tus hōis asinus non currit: et hec sūt cōdi
 ctoria. g. rē. cōia nota cū minori. maior. p
 bat. et pono q. qlibet homo hēat ouos a
 sinos vnū currētē et alii iacentē quo po
 sito p. vitas p. pris. p. exponētēs suas. et
 2^a pbat. huius hōis asinus nō currit. et
 ille hō ē alijs hō g. alicuius hōis asinus
 nō currit. cōtia nota cū minori. maior. p
 batur butus hōis iste asin^o nō currit. et
 huius hōis iste asinus est hui^o hōis asin^o
 g. hui^o hōis asin^o nō currit. 3° sic. Iste
 sūt simul hē. qlibz singularis alicui^o vltis
 est hā. et aliqua singularis alicuius vltis
 nō est hā et tñ sūt dīctoria. g. rē. cōtia te
 ner cū minori. maior. pbat. p. 2ª pte patz
 pro pma pte. pbat sic. qlibet singularis
 istius ē hā dōmōstrādo illā. ois hō ē aial
 g. qlibet singularis alicui^o vltis ē hā. cōia
 tener ab inferiori ad suū supius affirma
 tiue et sine distributiōe. quare. rē.

4° sic. Ista sūt simul hā. Adā fuit in in
 stanti p. senti. et Adā nō fuit in istanti p. nti
 et eadē inuicē dīcūt. g. regula falsa. cōia
 nota cū minori. maior. pbat. et p^o q. nega
 tiua sit vera sic nullā instās p. nti fuit igi
 nibil fuit in istanti p. nti. patet. ambe cōie
 et a. n. pbat. qm hoc instās p. nti nō fuit de
 mōstrādo instās p. nti. et h est oē instans
 p. nti g. nullū instās p. nti fuit. Jam pbo af
 firmatiuā sic. Aliqñ fuit ita q. adā fuit i
 nstanti p. nti. g. iam ita ē q. fuit in istanti
 p. nti. patet. cōia. q. qlibet ppositio d. p. nti
 hā in cōis simplicib^o et sine distributiōe
 relinqt vnā verā d. p. nti. Si. n. aliqñ
 fuit ita q. tu es in ista domo iaz ē veruz
 q. fuisti in ista domo. sed. pbo a. n. faciē

do hanc cōtia. Adā ē. igit. Adā ē i. instā
 ti p. nti. illa cōtia ē bona et aliqñ fuit ita si
 cut adequate sūt p. a. n. igit. tūc fuit
 ita sic eadē sūt p. a. n. quare. rē.

5° Ista sunt simul hā. de^o scit antichri
 stū eē futuz: et nullus deus scit antichri
 stū eē futuz: et tñ iuicē dīcunt. g. regula
 falsa. cōtia nota cū minori. maior. pbat
 q. affirmatiua sit hā manifestū est. si enī
 antichristus ē de^o scit antichristū fore:
 sed negatiuā pbo sic antichrist^o etigēter
 erit g. de^o nō scit antichristū eē futurum
 pbo cōtia q. si non stet igit. oppositū
 cōtis cū ante. et arguitur sic. antichrist^o
 etigēter erit. igit. nō pōt esse q. nūq. anti
 christus erit. p. cōtia. q. si aliqñ poterit
 esse q. ipse nūq. erit: magis videt q. mō
 pōt esse q. nunq. erit: tunc si de^o scit anti
 christū eē futuz. et modo pōt eē q. nūq.
 erit. g. deus nunc scit aliquid et mō pōt es
 se q. non sciat illud. cōis est falsum. quia
 scientia dei est firmior q. exntia alicui^o
 instantis. sed hec copulatiua nō ē possi
 bilis aliq. d. instans est et mō pōt eē q. ill^o
 instās non sit. g. nec illa est possibilis deus
 scit aliqd. et mō pōt eē q. ipse nō sciat ill^o

Lōra quartā regulā arguit sic. d. s. b.
 alernis pbādo q. vltis est hā et p. ticular
 non arguitur sic. cōtia nō valet. Impos
 sibile ē Cesarem esse g. possibile est Cesa.
 nō esse g. nō. Si subalternum superius ē
 vez et inferius similiter. et q. cōia nō va
 let. pbo qm a. n. ē verum et cōis falsum.
 Q. a. n. sit verum p. q. q. d. semel ē coru
 ptum amplius gnari non potest. q. cōis
 sit falsum pbo quia sequitur. possibile
 ē Cesarem non eē. g. contingens ē Cesa
 rem non eē. tenet cōtia fm p. h. m. 2° per
 sbermenias di. q. cuicunq. dat. poss. bile
 eidē dat. contingens. sed cōis ē falsuz q.
 sequitur contigens ē Cesare non esse. g.
 contingens est Cesarem esse. tenet cōtia
 quia ppositio de contingenti h. z. conuer
 ti per oppositas qualitates fm p. h. m. in
 li^o p. iorum. s. z. cōsequēs ē falsū q. ex illo
 legi q. possibile ē cesare esse. rē.

2° sic. Ista cōtra non valet. Omnis propositio indefinita est falsa. q̄ aliqua propositio indefinita est falsa. q̄ casu posito ē antedens vez. 2° sequens est falsū. q̄ po/ no q̄ ista sit ois indefinita. ois ppositio i/ definita est falsa videlicet ppositio ide/ finita ē falsa. que s̄gt̄ precise q̄ ppositio indefinita ē falsa q̄ sit a. 2° p̄ a est falsū q̄ s̄gt̄ p̄cise seipsum eē falsū. tūc arguit sic. Hoc a est falsum. 2° hoc a est ois propositio indefinita. q̄ ois ppositio indefinita est falsa. cōtra bona. ans ē vez. q̄ 2° ois sed 2° sequens est antedecēs prime consequentie. ergo antedecēs p^o cōtra ē vez.

Ad hec respondet Ad primū. Quic/ qd alij dicūt negando q̄ ista est h̄a: ois deus ē deus ē 2° ad p̄bationē q̄n̄ d̄r: Ipsa est duo vera. ergo est vera. d̄r q̄ illa propositio. Ois deus ē deus ē potest cōsiderari vt vna ppositio 2° sic 2° riatur alteri assignate 2° sic ē falsa. Alio potest cōsiderari vt sunt due ppositiones. 2° d̄r ppositio ples 2° sic sunt due ppositiones h̄e s̄z sic nō 2° riat̄ alteri assignate cū illa sit vna 2° ista sunt plures. 2° formaliter r̄ndē do negat cōtra 2°. Ad 2°. Quicqd alij dicūt d̄r negando illā. ois homo denarium pmittit. Ad p̄bationē cum d̄r. tu cōcedis istā. ois homo pmittit denarium 2° non alia ratione. nisi q̄ li denariū stat cōfute tm̄. sed eque bene stat cōfute tm̄ in illa quilibet homo denarium pmittit sicut in illa. q̄ 2° negatur minor. s. q̄ eq̄ bene stat cōfute tm̄ in vna sicut in alia. Nā in ista. quilibet homo pmittit denariū li denariū stat cōfute tm̄ immobiliter. s̄z d̄cēdo quibz hō denarium pmittit. li denariū stat cōfute tm̄ mobiliter. id non valz

Ad primū 2° regule d̄r admissio casu negādo q̄ i^o sint subcōrrarie. q̄ subōd̄inat̄ in m̄te duabus 2° ijs. Ad 2° d̄r negādo q̄ illa sit falsa aliq̄b differēs ab ente non ē ens. imo ē h̄a. q̄ 2° d̄ictoriū est falsū. h̄o ē differens ab ente ē. Et ad im/ p̄bationē negat cōtra. q̄ arguit a sup̄io r̄i distributo immobiliter ad suū inferius 2°

non valet argumētū sicut nō sequit̄ d̄r ferens ab hoic non ē hō fortes ē homo. q̄ differens a forte non est homo. consequens est falsum. ergo 2° antedecēs ē verum posito casu q̄ solus homo sit. Et si queris vñ h̄z ille fin^o ab ente q̄ stet im/ mobiliter. Dicunt qdā q̄ h̄z ex hoc q̄ fin^o stans determinate p̄cedit ipsū. Ergo aut̄ puto q̄ habeat ab illis duobus signis si mul̄ quis a nullo illoz habeat hoc.

Ad primū 3° regule. Quicquid dicāt alij admissio casu d̄r q̄ illa ē falsa. ois hō habens equū equitat illū q̄ li illū stat distributiue sic suū ans. s. equum. q̄ est relatum dem̄strationis rōe sul̄ determinabilis. Jō i^o p^o assertit q̄ ois homo habēs equū eq̄tat oēm equum quem h̄z qd̄ est falsum i casu 2° d̄c̄ est verum. v̄z hō h̄ns equū non eq̄tat illū. Ad 2° d̄r q̄ i^o s̄t̄ sint h̄a tenendo rectū a parte p^o 2° nō s̄t̄ d̄c̄: q̄ f̄ terminus. asinus q̄ ē ps̄ p̄d̄icata i n^o illaz distribuit 2° deberet i vna distribui 2° in a^o nō. Ad 3° d̄r q̄ v̄lis ē falsa. Et ad p̄bationem negat cōtra. q̄ arguit ab inferiori ad suū superius distributiue. q̄ dicēdo quilibet singulis alicuius v̄lis ē h̄a li alicuius v̄lis stat distributiue q̄ ē determinatō subiecti. Ad 4° negatur illa adā fuit in instanti p̄nti. 2° ad p̄bationē cum d̄r hec aliq̄n̄ fuit h̄a a dam fuit in instanti p̄nti igit̄ tā est ita q̄ ipse fuit i instāti p̄nti nego consequenti am. 2° ad p̄bationem cum d̄c̄itur omnis ppositio h̄a affirmatiua de p̄nti 2° d̄c̄. d̄c̄o q̄ intelligitur ois ppositio h̄a affirmatiua de p̄nti carens extremo opposito 2° siḡ confusiuo tam exp̄cite q̄ implicite relinquit vnam de p̄terito veram qualis non est i proposito quia li instanti p̄nti includit compositionem sequitur enim tu fuisti in instanti presenti. ergo tu fuisti in instanti quod est p̄ns. 2° per h̄z ad exemplum inductum quia nulla ē similitudo quia ille terminus li domo si includit cōpositionē verbalem sicut li/ stans presens. Ad 5° negatur illa nul

lus deus scit antichristum esse futurum
 z ad pbationem nego consequentiaz z vl
 terius ccedo conclusionem adductā vz
 deus scit aliquid z modo potest esse q
 non sciat illud. z ad probationez scia di
 est firmior qz exntia alicuius instantis sz
 is copulatiua aliquod instans est z mo
 do potest esse nō ē possibilis igitur nec
 a^o negatur consequentia quia illius pro
 positionis vritas non dependet a futuro
 sicut illius deus scit antichristuz esse fu
 turum preterea negatur qz ista copulati
 ua non sit possibilis aliquod instans est
 z modo potest esse quod d illud instans nō
 sit quia modo hec propositio ē possibilis
 illud instans non ē. Omnis enim propo
 sitio possibilis ē modo possibilis sz hec
 ē possibilis illud instans non ē demon
 strando pns instans igitur ipsa ē modo
 possibilis quare zc. rnsio magri in qua
 dratura. Ad primum 4° regule respō
 detur concedendo primam cōntiam. z qñ
 ultra arguitur possibile ē Cesarem non
 esse. ergo cōtingens ē Cesarem non esse
 distinguo de contingenti quia quoddaz
 ē contingens ad vtrumlibet quoddam
 ē contingens conuertibile cum possibili
 lip^o accipiēdo nego consequentiam.
 z ad philosophum dico qz loquitur de
 contingenti quod cōuertitur cū possibili
 li. secūdo cōcedo consequentiam. z vl
 terius arguis cōtingens ē Cesarem non
 esse. ergo cōtingēs ē Cesarem esse nego
 consequentiam. z ad pñm qui dicit qz p
 positio de contingenti habet conuerti p
 oppositas qualitates dicitur qz loquitur d
 contingenti ad vtrumlibet. Ad 2° qz
 si ponatur indefinitam illam sigre preci
 se nō admittitur casus si vero non poni
 tur precise admitto z concedendo conse
 quentiaz sed non arguitur contra regu
 lam quia illa non ē indefinita istius vni
 uersalis cum illa ipsotherice significet si
 cut quodlibet aliud insolubile hñm quid
 vltis ho categorice significat.
 Utrum regule equipollentiaruz sint ve

re scilicet. pze contradic. post contra p
 post que subalter.

Entra primaz

regulam de contradictorijs ar
 guitur sic. Iste non equipollent nō qui
 libet homo animal ē z aliquis homo a
 nimal non est igitur regula falsa oña tz
 añs pbatur qz prima ē falsa cui d dictioni
 um sit vez. s. qlibet hō animal nō ē z fa
 ē vera qz sequitur iste homo animal nō
 ē z iste hō ē aliquis homo. g. aliquis hō a
 nimal nō ē. maior pbatur sic ille hō hoc
 aial nō ē demonstrando asinum z h aial
 ē aial. g. iste homo aial nō ē. Item addu
 co argumentū magri. Iste nō equiuale
 non aliquo hōie corrente tu es asinus.
 z null o homine corrente tu es asin^o. g.
 regula falsa cōntia tenet z añs pbatur
 qz prima ē fa. cum cōtradictoria sit fal
 sa z fa ē falsa qz qlibet suaz cāz vritatis
 ē falsa. 2° sic nega^o pposita facit equi
 pollere suo contradictorio vel facit equi
 pollere contradictorio negationis. vlti
 cit illa pponē cui additur equipollere suo
 dictionio vel facit aggregatū cui addit
 negationē equipollere suo contradicto
 rio. non primū quia negatio non equiu
 let suo cōtradictorio. nec 2° nec 3° quia
 nulla propositio equipollent suo contra
 dictionio. 3° sic. Ista nō equipollent si oēs
 apti dei sunt i2. z aliqui apti dei nō iunt
 i2. g. zc. tenet oña z añs patet qa prima
 ē falsa cui d dictionum eius sit verum re
 mouendo nētionem z fa ē vera zc.

4° sic Iste nō equipollent non null^o
 non homo ē grammaticus z aliquis nō
 homo ē grammaticus qua prima ē vera
 z fa falsa posito qz nullus sit grammati
 cus. ergo regula falsa.

Entra secundam

regulam de
 trñs arguit sic. Iste nō equa
 lēt qlibz singularis alicui^o vltis nō ē ve
 ra nulla singularis alicui^o vniuersalis ē
 vera quia prima est vera z secūda falsa.

q̄ p̄ma sit vera. pbatur q̄ segtur qlibet
 singularis hui' v̄lis hō est asin' nō ē x̄a
 s̄z ista v̄lis est aliqua v̄lis. ḡ quelibet sin
 gularis alicui' vnuerfal nō est x̄a. et q̄
 2^a sit falsa p̄s q̄z contradicōtoriz est vez.
 Item adduco argumētum maḡi quia
 iste nō equalēt qlibet homo aīal non est
 z nullus homo aīal nō est. ḡ regula falsa
 oīa t̄z aīis pbatur. q̄ 2^a est falla vt p̄s z
 p̄ma est x̄a. 2^a sic. Iste nō eqpollēt n̄
 la chī' est nulla chī' z quelz chī' est ali
 qua chī' z t̄n adsunt cōditiones regule ḡ
 regula falsa oīa t̄z cum minozī maior p̄
 batur q̄ p̄ma est x̄a cum dīctoriz sit
 impossibile. f. aliqua chī' est nulla chī' q̄z
 segtur. ḡ aliqua chī' ē z 2^a est falsa quia
 inferit illam qlibz chī' ē. 3^a sic segtur
 ex regula q̄ nullum aīal est homo. ḡ re
 gula falsa aīis pbatur q̄ segtur om̄e a
 nimal eē hoīem est falsum. ḡ oē aīal esse
 hoīem est nō vez. z v̄ltra om̄e animal
 esse hoīem nō est vez t̄z oīa ab affirma
 tiua de p̄dicato infinito ad negatiua de
 p̄dicato finito tūc v̄ltra oē aīal eē hoīez
 nō est vez ḡ nullum aīal esse hoīem est
 vez patet oīa p̄ regulam z v̄ltra. ḡ nul
 lum animal est homo.

Contra 3^a regulam de subalternis
 arguit sic q̄ nō segtur qlibet hō oē aīal
 nō est. ḡ aliqs homo oē aīal est z hīc ar
 guitur p̄ regulam. ḡ regula falsa t̄z oīa
 cum minozī maior pbatur q̄ aīis est ve
 rum z oīis falsum. Itē adduco argumē
 tum maḡi q̄ nō segtur nō quelibz chī'
 est nō homo. ḡ aliqua chī' est homo z t̄n
 arguitur p̄ regulam. ḡ regula falsa oīa
 t̄z cum minozī maior pbatur q̄ aīis ē ve
 rum z oīis falsum q̄ oīis sit falsum patz
 q̄ aīis sit vez pbatur q̄ dīctoriz est
 falsum. f. quelibet chī' est nō homo quia
 ex illa segtur q̄ quelibet chī' est. Sc
 cūdo sic. Iste nō eqpollēt nō aliqs ho
 mo nec nō est aīal z quilibz homo nec
 est aīal z t̄n arguitur p̄ regulam. ḡ zc. cō
 sequētia t̄z cuz minozī maior pbat quia
 p̄ma est vera z secūda falsa q̄ secūda

sit falsa p̄s de se. q̄ p̄ma sit x̄a pbatur q̄z
 dīctoriz est falsum. f. aliqs homo nec nō
 est aīal. quocūqz n. dato falsa est ista pro
 positio zc. 3^a sic. Iste nō eqpollēt nō
 necesse nō est fortē currere z impossibi
 le est fortē currē z t̄n arguit p̄ regulam.
 ḡ regula falsa. oīa nota cum mīozī z ma
 ior pbat q̄ p̄ma est falsa cū dīctoriz sit ve
 rum. f. necesse est for. currere z secūda ē
 vera vt p̄s zc.

Ad hec respōdetur. Ad p̄mū negat
 oīa sed d̄z addit in ante z ille dīcūt qui
 libet homo ē aīal z aliqs homo aīal nō
 est vt valeat oīa sed tūc negat aīis pro
 ista pte addita q̄ ista nō dīcunt cum ī
 nulla distribuāt p̄dicatū. Aliud dicit
 maḡ q̄ negat oīa sed vt valet oīs d̄z
 addit in ante z iste dīcūt aliquo homine
 currēte tu es asin' z nullo hoīe currēte
 tu es asin'. sed hoc ē f̄m q̄ sunt p̄pōes
 pbande p̄ suas causas v̄tatis quaz nul
 la est alicui' v̄tatis. Ad 2^a dicit q̄
 negatio facit eqpollē suo dīctorio. p̄t
 li suo refert. p̄pōem cui addit z nō segt
 q̄ faciat illam p̄pōem eqpollere suo dī
 ctorio sed facit compōem ex illa p̄pōne
 z negatōe eqpollere suo dīctorio. l. con
 trario p̄pōis cui addit. Ad 2^a dicit
 q̄ li om̄is pōt teneri collectiue z diuisi
 ue. si diuisiue ista est falsa oēs apli dei sūt
 i2. z dīctoria est x̄a. f. nō omnes aposto
 li sunt. i2. si aut teneat collectiue ista est
 x̄a omnes apli sunt. i2. z cōtrā dīctoria ē
 falsa. f. nō omnes apli dei sūt. i2. z tūc
 nō omnes apli dei sunt i2. nō equalēt il
 li aliqui' apli dei nō sunt i2. cuz ista sit ve
 ra z ratio est q̄ signum p̄ticulare nō po
 test limitare aliqd ad sensum collectiū
 Sitr nec signum v̄lc negatiuum sed so
 lum signum vnuerfale affirmatiū z s̄
 habet ex natura sua. z si petis cui equa
 let illa nō omnes apli dei sunt i2. tēto li
 omnes collectiue. dicitur q̄ hūc aliqui
 apostoli dei qui sunt omnes apostoli
 sunt. xij. z si vis cōtrariam illius omnes
 apostoli dei sunt. xij. est illa nulli aposto

li dei q sunt omnes apli dei sunt 12. 7 sic
 de alijs dicat. Ad 4° dicit q nō eg-
 poller q pma est negatiua 7 2^a affirma-
 tiua q 2^a negatio tenet infinite qz ponit
 tur inter adiectiuū 7 substantiuū. Et si
 dicitis volo q in ista nō homo est grāma-
 ticus lī nō teneat negatiue 7 nō infinite. q̄
 addēdo aliam negatōem sic dicēdo non
 nullus hō est grāmaticus equaler illi ali
 quis homo ē grāmaticus. Dicit negādo
 q̄ equaleat illi qz lī nō tenet infinite pp
 cam dictā 7 nō pōt teneri negatiue.

Ad p̄mū^o fam regulam negat̄ ante-
 cedens imo equaler. ad improbatōem cuz
 arguis qz pma est x̄a 7 secunda falsa ne-
 gatur qz pma sit vera 7 cum tu p̄bas ne-
 gatur cōtra qz arguit ab inferiori ad su-
 um sup̄ius distributiue. Ad aliud ma-
 gistri dicit maḡ negatur cōtra sed opz
 addit in ante q̄ illa sunt cōtraria. s. qlibz
 homo oē aīal est 7 nullus homo aīal est
 qd̄ est falsum deinde negatio debet esse
 postposita subiecto nō aut̄ p̄dicato ideo
 ualet. Ad 2° negatur minor. s. qz sint
 cōditiones regule qz nō arguitur negati-
 ue p̄ posita subiecto 7 p̄ posita x̄bo 7 lō
 ista nulla chimera est nulla chi^a est pure
 negatiua sed dicēdo nulla chi^a nulla chi-
 mera est bene equaler illi quelibz chime-
 ra est aliqua chi^a 7 vtracq̄ ē falsa. Re-
 plica cōtra. Petrus hispan^o cecidit illas
 eqpollere nihil est nihil 7 quodlibet est
 aliqd̄ 7 tñ negatio seqtur x̄bum. Sicut
 p̄s in p̄mo phicoz cecidit illam ex nibi-
 lo nihil sit q̄ equaler huic ex quolibz sit
 aliqd̄ que est falsa qz ex isto infat̄i nihil
 fit. Ad p̄mū dicit qz Petrus hispan^o
 intelligit fam negatōem p̄cedentē x̄bus
 sic. s. nihil nihil ē q̄ eqpoller illi qd̄libz ē
 aliqd̄. Ad aliud dicit qz p̄s intelligit
 negatōem fam subseq̄ x̄bum 7 nō p̄ce-
 dere sic videlicet ex nibilo. sit nihil q̄ x̄a
 est qz suum d̄dictōem includit d̄dictōem
 .s. ex aliquo sit nihil. Ad 3° dicit qui-
 dam qz in omnib^o istis argumentis mo-
 dus pōt teneri in sensu composito v̄l di-

uiso. si in sensu composito negat̄ cōsequen-
 tia illa omne aīal esse boiem nō est verū
 q̄ nullum boiem eē aīal est vez. nec ar-
 guitur p regulam qz nega^o nō postponi-
 tur in v̄li affirmatiua 7 negatiua cū nul-
 la illaz sit alicuius cōt̄itatis ex quo que-
 libet est modalis in sensu composito. si
 x̄o modus teneat in sensu diuiso iteruz
 negatur cōtra nec arguitur p regulam qz
 nega^o dz imediate sequi subm̄ v̄li subm̄
 illius omne aīal esse boiem est vez est li
 aīal solum residuū x̄o se t̄z ex pte predi-
 cati ideo bñ seqtur. omne aīal nō eē bo-
 minē est vez. q̄ nullum aīal eē est veruz
 sed aīal est f̄m. Ego aut̄ rīderem aīal et
 cōformius magro. 7 dicerē negando aīal
 p̄ cōtra. s. qz ex regula seqtur qz nullus a-
 nimal est hō. 7 ad p̄batōem cōcedo qz oēs
 ille p̄positiones sunt de sensu compositō.
 7 cōcedo omnes cōtra factas excepta
 vltima quam nego. 7 cum tu p̄bas cōtra
 valere qz arguit p regulam. negat̄ qz ne-
 gatio nō postponitur sicut dz. qm̄ in mo-
 dalibus tūc recte postponit̄ qm̄ p̄poni-
 tur imediate infinito. nō autem sic hic.
 q̄. rē. Ad p̄mū^o d̄ tertiam regulaz ne-
 gatur minor. s. qz arguat̄ p regulam. qz
 nō recte postponitur negatio. dz. n. ime-
 diate postponi subiecto. ideo bñ seqtur
 nō quilibet homo nō oē aīal est. q̄ aliqs
 homo omne aīal est. sed aīal est falsum.
 sed si q̄ris cui equaler illa. nō qlibet ho-
 mo omne aīal nō est. dico qz isti aliqs ho-
 mo aīal est. 7 ad aliud maḡi s̄tr negat̄
 minor. qz nō arguitur p regulam. qz dz
 negatio postponi toti p̄poni 7 postponi
 toti subiecto imediate ita qz x̄bum p̄nci-
 pale p̄cedat quat̄ non fit in p̄posito. Jō
 dz sic dicit. nō quelibz chimera nō est ho-
 mo. q̄ aliqua chi^a est homo. sed vtracq̄
 nunc est falsa. Ad 2° negatur mior. s.
 qz arguatur p regulam. dz enim negatio
 postposita imediate postpōi subo qd̄ n̄
 fit. Jō debet dici sic. nō aliqs homo n̄
 nec est aīal. 7 quilibet homo nec est aīal.
 sed pma est falsa sicut secūda. qz d̄dictō

rius est ver. s. alius homo non necessario est aial. Ad 3° negat minor. s. q. arguatur p regulam. q. non recte postposit negatio ad mo^m regule. d. n. coniungi infinito sic. non necesse est sortem non currere. et possibile est sortem currere. et tunc vtraq. est vera. Replica quero si nega^o sit cōiunctio xbo pncipali. vt dicendo necesse non est sortem currere cui equaliter. d. q. non est alr rñdendum q. ad illam. necesse est sortem currere. vii sicut ponit figura modalium sine coniunctioe negatiois ad verbum pncipale: ita altera figura pot fieri cum tali negatioe non transuerso. vii iste sunt subcōtrarie. possibile non est te non esse. possibile non est te esse. et iste sunt cōtrarie necesse non est te esse. impossibile non est te esse. et iste sunt subalterne. impossibile non est te esse. possibile non est te esse. et iste sunt cōtrarie necesse non est te esse. possibile non est te esse.

Utrum diffinitio cōuerfionis sit bene data.

¶ Contra. Alicui

competit diffinitio cui non cōpetit diffinitio. q. diffinitio mala. oia tenet et aia. pbatur. q. dicendo. nullum nomen est homo. homo non est nomen. hic est traspositio subiecti in p̄dicatum et cō. vt p. et tñ non est cōuersio. q. pbatur. q. si non da op p^o q. sit cōuersio. vel q. est simplex vel p̄ accns vel p̄ cōpōem non simplex q. prima est vā et 2ª falsa. deinde q. mutat q̄ntitas non p̄ accns vt p. in tractatu suppoz in 2° capitulo q. incipit. Ut autē cognoscatur. In fine illius capituli dicit q. non est cōuersio p̄ accns. non autē est cōuersio p̄ cōtrapōem q. tñi finiti non mutant in tñi nos infinitos quare rē. Confitr arguit de ista homo est spēs spēs est hō q. prima est vā et 2ª falsa. 2° sic seqret q. in ppōem vocati non possent fieri cōuersio q. est l̄m pbatur oia q. subm̄ non pot transponi i p̄dicatum nec cō. pbatur q. cum subm̄ in vna ppōem semel in vna ppōem sit plati non ampli pot reasumi alia vt fiat p̄di-

catu iuxta illud. Euolat amissum semel irreuocabile xbum. 3° sic seqretur q. ista esset bona cōuersio hō est aial q. homo qd est falsum p. oia q. est traspo subiecti i p̄dicatum et cōuerfio. q. diffinitio mala. 4° seqret q. ista non esset bona cōuersio homo est aial et cō. quod est falsum. q. sequatur. pbatur q. non est traspositio subiecti in p̄dicatum et cō. q. non est cōuersio. 5° seqretur q. illa esset cōuersio vbi mutaret qualitas et maneret eadem q̄ntitas vt dicendo omnis hō est oē aial omne aial non est omnis hō quod est falsum et pbatur pmo oia q. illic est facta traspo subiecti in p̄dicatum et cōuerfio vt p. q. non sit cōuersio arguit q. nihil est in gne quin sit in specie 4° topi cōz sed illa cōuersio in nulla specie est. q. non est in genere q. in nulla specie sit pbatur discurredo p oēs. primo non est simplex q. in simplici manet eadē qualitas et q̄ntitas. et non p̄ accns. quia non mutatur q̄ntitas non p̄ cōpōem quia mutatur termini finiti in terminos infinitos.

6° dicit ar^o pot fieri vbi mutet q̄ntitas et qualitas vt dicendo ois hō est aial. aliquod aial non est hō hec ē traspo subiecti in p̄dicatum et cō. vt p. et tñ non est simplex nec p̄ accns nec p̄ cōpōem vt p. p̄ eorum diffinitiones q. rē.

Ad hec rñdetur et sunt duo modi rñdendi. Un^o cōior est q. vult q. ois cōuersio sit bona oia ad bonū intellectu loqn do. s. q. ex oi bona cōuersioe pot fieri bona oia. et hui^o opionis est Boetii^o vt p. in sillis cathogicis et tenedo hunc modum opz restringē diffinitioem cōuersiois sic. Cōuersio est traspo debita subiecti in p̄dicatum et cō. rē. sic q. cōmutatis terminis si cōuertēs est vā vel falsa et cōuersa sit. et p̄ h. q. dicit traspo tangitur gen^o ois cōuer^o est traspo et non cō. et p̄ h. q. dicit debita tangit dīa q. peclaratur p̄ h. q. dicit in fine sic q. cōmutatis terminis si cōuertēs est vā vel falsa et cōuersa sit et p̄ h. p. q. si d. esse traspo

1 qd' p'p'oisibus d'z esse q: in illis designa-
tis p' illum d'ium. Seci simplr zc. quo
d'z esse in illis. z fm hanc viā p'z r'isio ad
argumēta. Ad p'mum dicit q' non est
transpō debita. Ad aliud r'ndetur s'itr.

Ad 2^m dicit q' p'pō vocalis pōt cōuer-
ti q' sufficit q' aliq' s'ite subiecto ponat
loco p'dicari z cō. Ad 3^m q' ista nō est
cōuersio q: 2° o'fo nō est p'pō ideo nihil
est subm nec p'dicatum in ea. Ad 4^m
dicit q' est transpō implicite z h' sufficit

Ad 5^m z 6^m dicit q' nō est trāspō d'bi-
ta zc. Alr modus est magri q' duplex
est cōuersio. q'dam enim est bona z q'dam
mala. In cōuersione bona regunt due
cōditiones. p'ma q' remaneat eadem sup-
positio generalis in s'minis cōmutatis.
h'ac cōditōem tangit magr vt d'clarat
argumētum p'mum in sup'pōib' cap'it'o
2°. Ut aut cognoscatur quo termini sup-
ponūt. 2° est q' remaneat eadē qualitas
p'pōis in cōuertēte z in cōuersa. Lu' 2°
rō est q' si nō remaneret eadez qualitas
nulla bona cōuersio esset bona cōntia.
quod p'batur q' ex p'pōe negatiua nūqz
segtur affirmatiua de eisdem terminis
nec e'z. igitur nulla talis esset bona cōia.
cōis est contra intentōem magri q' fm
eum omnis cōuersio simplex est bona
consequētia z aliq' p' accis z aliqua per
p'pōem licet vniuersat'r nō quelibet illa-
rum sit bona cōia frustra etiam esset in-
uenta cōuersio vt p'z. Cōuersio h' mala
est q' deficit vna h'az cōditionum vel
vtraqz vt sup'pō generalis z qualitas.

Aduerte vlt'ius q' cōuersio bona
diuiditur in has tres spēs. s. in cōuersio
nem simplicem p'accidēs z p'p'ōnem z
ideo nō omnis bona cōuersio est bona
cōia. z si dicitis in quo ergo talis bonitas
consistit ex quo talis bona cōuersio p't
esse mala cōia vt ista omnis homo ē aial
omue aial ē homo q' est p'accis z quare
dicit bona cōuersio. Ad p'muz dicit
q' bonitas talis consistit in debita trans-
positōe extremoz q' debita transpositio

regrit duas cōditōes dictas. Ad 2° d'z
q' d'z bona cōuersio quia seruata tali de-
bita transpositione potest fieri bona cō-
sequētia in' omni specie cōuersionis
nō dico q' seruata tali debita transposi-
tione quia omnis bona cōuersio sit bo-
na consequētia sed dico q' seruata tali
debita potest fieri consequētia sic itel-
ligendo q' p'positio potest aliter cōuer-
ti q' sit bona consequētia in omni spe-
cie cōuersionis. Ad p'positum redcū
do cōuersio diffinita hec est cōmunis
ad bonam z malam. si autem volum' re-
stringere ad bonam tantum dicem' sic.
Cōuersio est transpositio debita subie-
cti in predicatum z cōuersio debita di-
co remanēte eadem sup'positione gene-
rali z qualitate p'positionis z tunc ista
diffinitō cōuertitur cum bona cōuersi-
one: z adhuc oportet intelligē alias tres
particulas secundum magistrum in lo-
gica magna sic dicendo. Cōuersio ē trā-
spositio debita subiecti in predicatum z
cōuersio vel similitum implicite vt ex-
p'licite copula manēte. similitum dicitur
p'pter p'positionem vocalem. implicite
vel exp'licite dicitur propter argumen-
tum quartum dicēdo z cōuersio. dicitur
copula manente propter tertium ar-
gumentum. Hec tamen vltima particu-
la videtur superflua quia si copula non
maneret in secunda oratione non esset
p'positio z sic nō esset ibi subiectum z
predicatum z consequenter nō esset trā-
spositio subiecti in predicatum z cō-
uersio. Ad argumenta omnia s'z hanc
viam patet solutio.

Utrum sint tri' tres spēs cōuersionis
s. simplex per accidens z per contrapo-
sitionem.

Entre Argui

tur q' sint tantum due sic. Nul-
la est cōuersio per contrapositionem.
ergo remanēt tantum due. s. simplex et
p'accidens tenet cōia z accidēs p'batur

quincupliciter. p^o qz ois ppositio conuer-
tibilis p^o ppositione pot conuerri simpli-
ter vt per accidens q^o frustra ponit ista
tenet cōtia. qz frustra fit p^o pla qd pot fie-
ri p^o pauciora. p^o philofophibz p^o pbicoz
ans. pbat qz p^o pōez ouertit vltis affir-
matia u p^o p^ocularis negatiua vt p^o p^o i^o
verfum. Aisto p^o d. sed i^o cedez pnt ouerti
p^o accns. d. vlti affir matia p^o p^o illi x^o sū.
Eua p^o acci. de p^oculari negatiua proba-
tur qz dicendo aligs hō nō ē alb^o aliqd
albū nō est homo h^o ē tras pō subī i^o pdica-
tum 7 e^o manente eadē q^olitate s^o muta-
ta q^olitate. q^o est cōuersio p^o accns. 2° pba-
tur ide. s. q^o nulla sit cōuersio p^o pōez qz
quelibet ouersio ē extremoz trāspōitō
sed ista p^o ppositionē nō ē extremoz tra-
spō. q^o ista nō ē cōuersio oīa nota cū ma-
iori minor pbat qz nō sunt eadē exte-
ma i cōuersa 7 in cōuertente qz in cōuer-
sa extrema sūt tēni finiti: in cōuertente
x^o sūt tēni infiniti. 3° pbat idem sic.
In oī bona ouersione tēni debet suppo-
nere p^ocise p^o eis dez sed in ista per p^oposi-
tionē tēni supponit d^o dic^o. q^o nō ē bōa
conuersio. cōtia nota cum minozi 7 ma-
ioz pbat qz nomia transposita idē sign^o
p^o p^o p^o pbermentas ergo eodē modo
supponit tenet cōtia qz suppositio est si-
gnificatio tēni i ppositōe. 4° pbat
idē sic. Qz si daret ouersio p^o ppositionē
tūc tal^o esset trāspōitio subī i pdicatum
7 e^o manēte eadez q^olitate 7 q^olitate vt
dicit mag^o. Sed arguit q^o i tali ouersio
ne p^o pōez nō maneat eadē q^olitas: 7 ma-
xime s^o mag^o 7 p^o q^olitate itelligēdo sup-
positionē qz i^o aliq^o rosa nō ē sba ouertit
sic aliqua nō substāt a nō ē ii rosa i p^oma-
li rosa supponit d^o cinate 7 li substātia di-
stributue. In 2° x^o opposito modo. Lō-
firmat dictū qz tēnus finit^o nō supponit
eodē modo sicut ipsemet infinit^o p^o nega-
tionez sed diuersimode. q^o diffinitio clau-
dit d^o dictionem dicēs q^o manet eadē sup-
positio 7 tēni finiti mutant in tēnos. infi-
nitos. 5° pbat idē sic. Dis ouersio in-

uenta ē pp reductionem filloz impfe-
ctoꝝ ad pfectos vt patet primo p^ozum
sed p^o ouersionē simplicem 7 p^o conuersi-
onē p^o accidēs reducuntur filli: non autē
p^o ppositionem: vt p^o p^o p^o in loco p^o
allegato qui nullam mētionē fecit d^o cō-
uersiōe p^o ppositionez in reducedō fillo-
gismos. q^o nulla est conuersio p^o cōtrapo-
sitionē. 2° p^oncipaliter p^obat q^o sint
quatuor species conuersionis. 7 arguit
sic. Ultra istas dat conuersio preter q^o
titatem que non est aliqua istaz. q^o qua-
tuor sunt species cōtia nota 7 ans. pbat
auctoritate magistri in logica magna q^o
ponit ouersionem p^oter q^otitatem quam
diffinit sic. Cōuersio preter q^otitate que
non est aliqua istaz ē transpositio exte-
moz copula manēte cui^o alterum exte-
rum caret q^olitate locali. Hoc autē p^o
rōne qz exclusiua cōuertitur cum vlti de
tēnis trāspōitio. modalis autē de sēsu cō-
posito conuertunt sic 7 non per aliquaz
altaz trūm spērū. ex quo tales ppositō-
nes nō sūt alicui^o q^olitas aut salte alta.
3° p^oncipaliter pbat q^o sint quicq^o spe-
cies ouersionis arguit sic. Ultra illas
dant alie due. q^o 7c. pbat qz vbi si
at transpositio subiecti in pdicatu 7 e
3° mutata q^olitate 7 manente q^olitate est
ouersio quedam. qz sibi competit diffini-
tio cōuersionis: 7 tamen nō est simplex
nec p^o accns nec per p^opositionem. vt di-
cendo ois: hō omne animal est omne a-
nimal non est homo. q^o 7c. Similiter
vbi fiat transpositio subiecti in pdicatu
7 e^o mutata qualitate 7 q^olitate ē ouer-
sio quedam. qz sibi competit diffinitio
ouersionis 7 tū nulla istaz ē. s. simplex
p^o accns 7c. vt p^o dicendo ois: hō aial ē a-
liqd aial non est hō. q^o 7c.

Ad bec rñdē. Ad p^ozum negat ans.
Ad pbatōnē pōt p^o negali cōtia. vñ vt
dicit mag^o in logica magna. q^olibz ppositio
mūdi ouertibilis p^o accns. 7 tū nō va-
let. q^o nō sūt ponēde alie spēs ouersionis.
Et ad pbatōnē cū d^o frustra fit p^o plura

qđ pōt fieri per pauciora. dī qđ verum ē
 si eque bene pōt fieri. qđ mō negat qđ si
 cut aptius faber pluribus instrumentis
 facit cultellū qđ vno tm̄. ita logic⁹ apti⁹
 ⁊ melius mediātib⁹ plurib⁹ spēbus con
 uersionis pōt cōuētere propōēs qđ vna
 tm̄. Amplius pōt negari ans. qđ p̄ticulari
 ris negatiua nō pōt cōuerti simpliciter. nec
 p̄ accēs. si p̄ q̄titate hic intelligam⁹ vni
 uersitatē p̄ticularitatē ⁊ non supposito
 nem. licz magister non sit istius opinio
 nis. Ad 2^m negat minor ⁊ ad p̄batio
 nē cū dī. non sunt eadem extrema in cō
 uersa ⁊ in cōuērente. ḡ non est trāspōsi
 tio extremoz. negatur q̄ntia. I. n. illud
 quod erat totū extremū in conuersa nō
 sit totū alterū extremū in cōuērente suf
 ficit qđ mutat i locū alterius extremi. qđ
 enim est extremū in p̄ma est etiā extre
 mum in s̄a licet nō tale. zc. Ad 3^m ne
 gat maior. Ad probationem nego istam
 q̄ntiam. nomina trāspōsita idem s̄gn̄t.
 ḡ eodē modo supponūt. sed debet dici
 sic idē s̄gn̄t ⁊ eodem mō. ḡ eodē mō sup
 ponūt. sed tunc ais ē falsum. Ad 4^m
 p̄z respōsio si p̄ q̄titate intelligam⁹ vni
 uersitatē p̄ticularitatē ⁊ nō suppoēm. qđ
 tunc manet eadē q̄ntitas in vtraq. Si at
 p̄ q̄titate intelligim⁹ suppositionem vt
 vult magr hic dicenduz est qđ manet ea
 dem supposito nō qđ ē tinoz sed p̄po
 sitionis. i. qđ si in p̄positiōe cōuersa ē p̄po
 sitiō determinata ⁊ distributiua ⁊ i cōuer
 tente s̄tr: sed tm̄ t̄ni non retinent eandē
 suppositionem. qđ in cōuersa supponūt
 vno⁹ ⁊ in cōuērente alio⁹. Vel dicatur
 qđ manet eadē suppositio extremoz s̄m
 denominationē sed nō tinoz. dico non
 tinoz. qđ termini non eodē modo sup
 ponūt in vtriusq. extrema aut s̄m deno
 minationē sic. qđ subim conuerse ⁊ cōuer
 tentis eodē modo supponūt ⁊ predicatū
 vtriusq. etiam eodem modo. Ad con
 firmationē cū dī terminus finitus non
 supponūt eodem modo sicut ipsemet in
 finitus negatur hoc. Pro quo aduer

te qđ cum aliquis terminus infinitatur
 propter negationem additam sibi illud
 aggregatum ex negatione ⁊ ex illo cui
 additur negatio est vnus finitus qui pōt
 stare determinate vel confuse tantum
 vel distributiue s̄z exigentiam signi. vt
 dicendo non homo currit. li non homo
 stat determinate ⁊ dicendo. tm̄ non hō
 currit li non homo stat cōfufe tantuz ⁊
 dicendo omne non homo currit. qđ ista
 est vera stat distributiue nec ille termi
 nus homo distribuit dicendo. non hō
 currit. qđ ista ē s̄a. si asinus currit. ⁊ cuz
 hoc ois hō currat. ⁊ sic p̄z quid sit dice
 dū ad h. Ad 5^m negat maior. sed bene
 verū est qđ cōuersio simplex ⁊ cōuersio p̄
 accēs ē inuenta pp̄ sillogismoz iperfe
 ctorum reductionē ⁊ conuersio p̄ p̄posi
 tionem non. Sed dices qđ inuenit cōuersio
 nem p̄ p̄pōz ⁊ propter quid: dī qđ Boe
 tius pōit eam in tractatu quem facit de
 s̄llis categoricis. Unde oisō quō pro
 positiones situantur in figura: dī qđ ali
 que cōuertuntur sibiipsis simpliciter. i.
 vltis negatiua ⁊ p̄ticularis affirmatiua.
 vltis vero affirmatiua ⁊ p̄ticularis nega
 tiua non conuertuntur simpliciter. Et
 inuestigans si aliquo modo p̄nt sibiipsis
 cōuerti. Dicit qđ p̄ p̄pōem sibiipsis cōuer
 tuntur ⁊ sic p̄z r̄nsio ad quesitum. Ad
 2^m p̄ncipale tenendo viā cōez diceretur
 qđ h̄ arguitur de cōuersionibus p̄pōnū
 alicuius q̄ntitatis. talis aut cōuersio assi
 gnata ē in illis q̄ nulli⁹ q̄ntitatis s̄t. Vel
 alr s̄m viam magr hic negat qđ deī cō
 uersio p̄ter q̄ntitatē. qđ tales cōuersiōes
 facte sunt simplices. Ad tertiu p̄in
 cipale p̄z per q̄onem p̄cedentē qđ ille nō
 sunt bone cōuersiōes qđ i oī bona cōuer
 sione debet remanere eadē q̄ntitas p̄pō
 nis. qđ h̄ diuidit cōuersio i has tres spēs
 Locdat qđ s̄ p̄les spēs cōuersiōis. I. nō
 cōuersiōis bōe vt intelligim⁹ i p̄posito.

Utrum diffinitiones conuersionis
 simplicis per accidens ⁊ per contraposi
 tionem sint bene date.

Contra. cōuersionē simplicem arguit sic. Illa diffinitio non est bona q̄ cōpetit alteri a diffinito: sed diffinitio cōuersionis simplicis cōpetit alteri a diffinito. ḡ ṛc. cōia nota cū maiori: minor pbat. q̄ cōpetit cōuersiōni p̄ d̄positionem. Nā cōuersio p̄ d̄pōnem ē trāspositio subiecti i p̄dicatū. 7 e 5° manere eadē qualitate 7 q̄titate. sed mutatis finis finitis in finos infinitos. Modo diffinitio cōuersionis simplicis se h̄z ad istā diffinitioē sicut genus ad sp̄m. q̄ illa fa addit aliqd supra primā. Nā si de aliqua cōuersione ē vez dicere ē trāspositio subī in p̄dicatū manere eadē qualitate 7 q̄titate. sed mutatis finis finitis i finos infinitos ē e. iā vez dicet q̄ est trāspositio subī in p̄dicatū. 7 eō manente eadem q̄litate 7 q̄titate. 2° sic vel p̄ q̄titate tu itelligi vltimate p̄ticularitate. ṛc. vel sup̄pōem. Si p̄mū 5. Nam dicendo ois hō currit tū currens ē hō. ista est cōuersio simplex. 7 tū nō māet eadem q̄titas ḡ ṛc. tenet cōtia cū maiori maior pbat. q̄ est cōuersio. vt p̄z 7 nō p̄ accēs. q̄ fa nō est alicuius q̄tatis. nec p̄ d̄pōem. q̄ nō mutant finis finitis in finis nos infinitos ḡ ē simplex. Si hō p̄ q̄titate tu itelligis sup̄pōem. 5 q̄ tunc illa esset cōuersio simplex. null^o hō ē omne risibile risibile nō ē hō qd̄ est falsū quia p̄ma ē h̄a 7 2^a falsa. p̄batur cōia. q̄ hic ē trāspositio subī in p̄dicatū. 7 eō manere eadē q̄litate. q̄ vtracq̄ ē negatia 7 q̄titate. quia termini in vtroq̄ codez mō supponunt vt patet.

Contra cōuersionē p̄ accēs arguit. 7 q̄ ritur q̄re potius mutata q̄titate 7 manente qualitate sit vna sp̄s cōuersionis q̄ d̄r p̄ accēs q̄ mutata qualitate 7 manente q̄titate cū cōuersio. p̄ accēs non sit bona cōia. q̄ in aliquibus valet in aliquibus nō h̄z maḡz sicut nec ista cōuersio ē bona cōsequētia in q̄ mutat q̄litas 7 remanet q̄titas: 7 etiā cū q̄titas ē ac-

cidens p̄pōnis sicut qualitas. 2° sic. Aut p̄ q̄titate tu itelligis vltimate. ṛc. aut sup̄pōem si p̄mū tūc ista esset cōuersio p̄ accēs. aliquis hō ē aial. ḡ aial ē ali quis hō. vt p̄z. cōis tūc est f̄m. q̄ est simplex. qm̄ p̄ticulari affirmatiua cōuertit simpliciter. deinde cum iste equalcant a liq̄d aial est aliquis hō. 7 al est aliq̄s hō. sed p̄ est cōuertens illius aliquis homo est al in cōuersione simplici. 7 2^a etiam erit cōuertens ill^o in cōuersione simplici. Si hō p̄ q̄titate; tu itelligis sup̄positionem legtur q̄ ista non esset cōuēr p̄ accēs. nullum al ē ois homo. 7 aliquis hō non est aial. p̄z consequētia. q̄ h̄ manet eadē qualitas 7 sup̄pō. ṛc. cōis tūc ē falsum. q̄ non ē simplex cuz cōuersa sit vera 7 cōuertens falsa. nec est per contrapositionem cum non mutantur termini finiti in terminos infinitos. ḡ remanet per accidens.

Contra cōuersiones p̄ d̄pōem arguitur sic. Cōuersio p̄ d̄pōem nō est trāspositio subī i p̄dicatū 7 eō. ḡ diffinitio mala. cōtia. tenet 7 aīs pbat. q̄ qd̄ est subm in p̄ non est p̄dicatū in 2^a. 7 qd̄ ē p̄dicatū in p̄ nō est subm in 2^a. ḡ nō est trāspos subī in p̄dicatū. 7 eō te/ net consequētia. 7 aīs pbat cōuertēdo illā hō nō ē al in illā. aliqd̄ nō aial nō ē n̄ hō. subm. n. in p̄ ē hō in 2^a hō li hō nō ē p̄dicatū sed ē p̄ p̄dicatū. p̄dicatū hō est nō hō. Si tr̄ p̄dicatū p̄ ē aial. 2^a hō non est li aial p̄dicatū: sed li non aial. q̄re ṛc. 2° si p̄ q̄titate itelligit sup̄pōem arguit q̄ nō maneat eadē q̄titas. q̄ dicens ois hō est al. oē nō al ē nō hō. li aial p̄ns stabat cōsu tūc. In 2^a hō stat distric̄ solū illō si/ gnūm oē h̄z vim distribuēdi. nō aut li si cū tenet infinite. vt si vis q̄ ābo h̄nt vis distribuēdi. li aial stabit. d̄c̄minate per maḡz i cap^o. Pro maiori euidētia dico q̄ q̄ duo sig^a h̄ntia vis distribuēdi q̄rū vnu ē affirmatiuū 7 aliud n̄etiūm ca/ dit. s. aliq̄e tūc imediate faciūt stare d̄c̄minate. 2° pbat q̄ nō mācat eadem

qualitas. qz in ouersa oēs terminū sūt af firmati. in conuertente; vero omēs sunt negati. ergo mutatur in cōuersa z cōuer tente. rē.

Ad hec rñdet. Ad p̄mū dicit qdā. vt tactū ē i similitudine qz ouersio simplex p̄ illā p̄ticulā manēte eadē q̄ritate differt a ouersioe p̄ accidēs in q̄ non manet eadē q̄ritas; z p̄ illā manēte eadē q̄litate dif fert a ouersione p̄ p̄pōz. Un̄ dicit qz du plex ē q̄litas. vna ē qualitas p̄positiōis. alia x̄o ē q̄litas finoz. sic. n. p̄pō affirm ma ē alteri q̄litate a p̄pōe nētiua. ita fin̄ affirmat ē alteri q̄litate a fino ne gato; vt hō z nō hō. Dicit ḡ qz p̄manē eā dē q̄litate intelligit maḡ manere vtrā; qz q̄litate. s. p̄pōis z finoz. z iō i cōuersi one p̄ p̄pōem lz maneat eadē q̄litas p̄po sitiōis. nō tñ manet eadē q̄litas finoz. rē. Uel atr dicat qz ista diffinitio ē intel ligenda cū p̄ciōe sic diffi sp̄ei. Sic. n. i diffinitione sp̄ei addit hec p̄ticula solū dicendo. sp̄es ē que p̄dicat de pl̄ib⁹ dif ferentib⁹ nūero solū. ita addat i diffini tione cōuersionis simplicis dicēdo. Cō uersio simplex ē trāspō subī i p̄dicatum z eo manēte eadē q̄litate z q̄ritate solū. ita qz li solū ip̄ortat mibi hoc nulla alia mutatione facta. z sic p̄z r̄sio ad argu mētū. Ad 2. fm̄ viā cōem d̄r qz p̄ q̄ritatē intelligit vltas. rē. Et ad impro bationē negatur qz ista sit cōuersio sim plex. ois hō currit. ergo tñ currēs ē hō. Et ad p̄bationē cū d̄r nō est p̄ accidēs nec p̄ p̄pōem. ccedo ḡ ē simplex nego q̄ritā. qz p̄uersio fm̄ hūc modū hēt fieri solum in p̄pōibus alicui q̄ritatis. s̄cō cōuer tes h̄ nulli ē q̄ritatis q̄re rē. Scd̄z viāz maḡi d̄r qz p̄ q̄ritatē intelligit sup̄pōz z ccedit illā cōuersionē eē simplicē sed ad aliā cū tu arguis qz fm̄ istā viā ista est cōuersio simplex. nullus hō ē oē r̄sibile r̄sibile nō ē hō negatur qz illa sit cōuer sio simplex. qz non remanet eadē suppo sitio qz li r̄sibile in p̄ supponit confuse tñ in 2. x̄o determinate. Et si allegares

maḡi m̄ hoc qz i capitulo p̄matorū cui dentia ponit vnā regulā qz si duo signa distributina cadant. s. eundē finū quoz vnū sit affirmatiuū z aliud negatiuū fa ciunt stare deſinate. d̄r qz intelligit si im mediate cadāt. Ad p̄mū ouersiones p̄ accidēs cū tu queris rē. qñ potius mu tata q̄ritate z manente qualitate. D̄r f̄z viā cōem qz potius mutata q̄ritate z manēte qualitate sit cōuersio p̄ accidēs qz eō qz quelibet cōuersio ōz esse bona cō ſequentia modo si mutetur quātitas z maneat qualitas est bona q̄nā non autē si fiat eō. Sed sc̄dm̄ viā maḡi d̄r dicitur qz non omnis cōuersio ē bona cōſe quentia sed tñ omnis p̄positio con uertibilis per accidēs potest aliter cō uerti vt sit bona cōſequentia non autē sic est; si mutaretur qualitas z maneret quantitas rē. Ad 2. dicitur qz per q̄ritatē intelligitur vltas f̄z viā cōem; z cū tu arguis qz ſegtur tunc qz ista effect ouersio per accidēs aliquis homo est aīa l animal ē aliquis homo. p̄t dici negad̄ sed est cōuersio simplex quia particu laris z indefinita equivalent ideo sumi tur ac si sit eiusdem qualitatis. sc̄dm̄ vi am maḡi dicitur qz per quātitatē i telligit sup̄pō z d̄r illā cōuersionem esse simplicē vt p̄z sed ad aliā cū tu arguis qz ista non esset p̄ accidēs nullū aīal ē oī; hō z aliq̄s hō non est aīal negat imo ē; aīas ad p̄bationē negat qz maneat eadē suppositio qz li hō i p̄ma supponit. con fufe tñ. in 2. x̄o determinate.

Ad p̄mū contra cōuersionē p̄ eōr a p̄oem negatur illa cōſequentia subie ctum in prima nō est p̄dicatū in 2. z p̄ dicatum in prima non est subiectum in 2. ergo non est transpositio subiecti in predicatum z eouersio. licet enīz quoc l erat subiectum in prima sit totum p̄dic atum in 2. ſufficit tamen qz mutetur in locum p̄dicatū. z sit de p̄dicato dica tur ex quo ſeḡ qz aliqua est bona ouer sio in qua non sit de subo p̄dicatū; nec

eo vt dīcedo nullus hō est oīs hō nullū
ens oīs hō est aliq̄s hō vñ iconueniēs n̄
est addere sed bñ dīminuē r̄z subm̄ nō
fiat p̄dicatū r̄ eo r̄c. Ad 2° cum dicit
q̄ si p̄ q̄sitatem intelligam⁹ sup̄ponem
q̄ nō manebit eadē q̄sitas. nē ad p̄ba
tōem dñ q̄ remanē eadē sup̄ponem pōt
esse dupl̄r aut eadē sup̄ponem p̄pōnis.
aut eandē sup̄ponem terminoz. dico autē
eadē sup̄ponem p̄pōis. q̄ si in cōuersa re
pitur vna sup̄pō vel plures illa vel ille
cedē repiunt in cōuertēre. dico autē ter
minoz q̄n̄ illimet t̄mini sup̄ponunt eodē
mō vtracq̄ in p̄posito manet eadē sup̄pō
p̄pōis nō t̄inoz r̄ h̄ sufficit. Ut clarius
r̄ ad idēz redijt. dñ q̄ manet eadē sup̄pō
extremoz h̄m denoiatōem nō autē t̄ino
rum. De q̄litate h̄o dñ q̄ manet eadēz q̄
litas p̄pōis nō t̄inoz r̄ h̄ sufficit.

Utrū quelz p̄pō possit cōuerti simplr
vel p̄ acc̄s. aut solum ille designate p̄ il
lum h̄sum. Feci simplr. r̄c.

Contra Primo

arguit q̄ nō quelz p̄pō pōt con
uertī simplr. q̄ vñs affirmatiua r̄ p̄tieu
laris negatiua nō p̄nt cōuerti simplr. ḡ n̄
q̄libet p̄pō pōt cōuerti simplr. t̄z cōn̄a et
an̄s p̄batur. q̄ ista vñs. omnis hō ē aīal
si cōuertēt simplr cōuertēt in illam. om̄e
aīal est homo. r̄ t̄m cōuersa est h̄a r̄ con
uertēs falsa. igit̄ nō conuertēt simplr.
Sitr̄ illa p̄ticularis aliquod aīal non est
homo si cōuerteret simplr cōuerteret in
illam. homo nō est aīal r̄ t̄m cōuersa ē ve
ra r̄ cōuertēs falsa. ḡ nō cōuertēt simplr.
cōn̄a tenet. q̄ de iure cōuersionis simpli
cis est q̄ si cōuersa sit h̄a r̄ cōuertēs sit
vera. r̄c. 2° Nō quelz p̄pō pōt cōuerti
p̄ acc̄s. q̄ nec particularis affirmatiua
nec negatiua sit̄r indefinita. ḡ nō oīs p̄
positio pōt cōuerti p̄ acc̄s. t̄z cōn̄a r̄ an̄s
p̄batur quia ista homo est aīal nō cōuer
titur p̄ acc̄s in illam. aīal est homo vel
aliquod aīal est homo. ga est conuersio
simplex. nec in illam omne aīal ē homo.

q̄ cōuersa est vera r̄ cōuertēs falsa. de
negatiua consilr p̄batur. q̄ illa aliquod
aīal nō est homo. aut cōuertēt in illam.
homo nō ē aīal aut in illam nihil quod
est homo est aīal. r̄ t̄m in vtracq̄ cōuersa
est vera. r̄ cōuertens falsa. ḡ r̄c. Fortius
arguit de singulari affirmatiua vel ne
gatiua. cui⁹ oēs t̄mini singulares sūt. q̄
nulla talis pōt cōuerti p̄ acc̄s. vt ista. i^o
homo est fortis que nō pōt cōuerti p̄ ac
cidens nisi in istaz for. est iste homo que
est cōuersio simplex. Sitr̄ de ista negati
ua plato nō est fortis que cōuertitur in
illam. for. nō est plato. ḡ etiam est cōuer
sio simplex. q̄ in istis nō pōt mutari sup
positio cuz t̄minus discretus semp̄ ster
discrete nec pōt mutari singularitas.

3° quero quō cōuertitur iste null⁹ p̄f
byter sit diacon⁹. aīam meaz teder vite
mee. fortis interest legere. platonī placz
disputare. Marcū delectat audire. Tu
lium teder ridere. Al Cicrone bñ sit r̄n
denti. 4° q̄ro quō cōuertunt̄ iste. albū
fuit for. nigrū erit plato. album cōtingit
esse nigrum albū pōt esse nigrū. albū de
sinit esse nigrū cbi^o intelligit̄ cognosco
rosam. 5° quero quō cōuertitur iste.
necessario de⁹ est creas necessario deus
tu es ita fortis. sicut aliqs homo fortis
est fortio. platonē. fortis est fortissim⁹
istoz tu differs ab oī hoīe. omnis homo
ab omni hoīe differt t̄m hō est albus hō
t̄m est alb⁹. oīs homo p̄f̄ fortē currit.
oīs homo inq̄tum risibil⁹ est aīal. imedi
ate ante hoc tu fuisti alb⁹. iaz incipit ē
omne quod est formica est totum qd̄ est
in mūdo. semp̄ erit aliqs homo ab eter
no fuit deus. infinitus numerus est fin
tus. Sexto quero an p̄positiones
modales tam de sensu composito quaz
de sensu diuiso possint conuerti r̄ si sic
quō conuertuntur.

Ad hec sunt duo modi respondendi
Primus modus est cōmunit̄ q̄ p̄ quanti
tatem intelligit̄ vniuersalitatem p̄tieu
laritatē. r̄c. r̄ ponit quatuor cōclusiōes.

Prima cōclusio. Nō omnis ppō alicui⁹ q̄ritatis pōt cōuerti simplr. Hanc cōclufionē pbat p̄mū argumētū z etiā vsus ille. Feci simplr. p quē designat q̄ solum v̄lis negatiua z p̄ticularis affirmatiua ouertunt simplr. De singulari aut affirmatiua de p̄dicato cōl. vt dicendo sor. ē homo an possit cōuerti simplr fm hanc viam est dubium. Quidam dicunt q̄ nō z q̄dam q̄ sic. isto modo conuertendo iste homo est sorites capias quod placet Singularis ēt negatiua nō est ouertibilis simplr. vt sorites nō est hō.

2^a cōclusio. Nō oīs ppō alicui⁹ q̄ritatis pōt p accidēs cōuerti. Hanc cōclufionēz pbat fm argumentū z ēt vsus ille. Conuertit eua p acci. p quem denotat q̄ solum v̄lis negatiua v̄lis affirmatiua cōuertunt p accēs. 3^a cōclusio. Non oīs ppō alicui⁹ q̄ritatis est ouertibilis simplr vel p accidēs. Hec cōclusio p̄ quia p̄ticularis negatiua nō est conuertibilis simplr nec p accēs. quare zc. 4^a cōclusio conelarie sequitur ex istis z r̄siua ad dubiū est q̄ nō quelibet ppō pōt conuerti simplr vel p accidēs sed solus ille designate pillum vsus.

Feci simplr ouertitur eua per acci. Hec cōclusio p̄z ex dictis. Et fm hanc viā p̄z r̄siuo ad duo p̄ma argumenta.

Secūdus modus r̄ndendū quē de mēte magr̄i reputo. ponit etiā quatuor cōclufiones intelligēs p quantitatē sup̄pōnem. Prima 2° Nō oīs ppō alicui⁹ quantitatē pōt cōuerti simplr pbat. quia p̄ticularis negatiua nō pōt cōuerti simplr. vt illa. aliquid aial nō est homo. nisi dicas q̄ ouertat in illā lingū hō est oē aial. sed onditur q̄ nō sic ouertit simplr q̄ nō remanet eadē sup̄positō. q̄ non sic ouertit. simplr. cōnā t̄z. z aīs pbat. quia li aial in p̄ma stat determinate. in s̄a hō ofuse tm̄. q̄d p̄bo. q̄ ista ppō. nullus hō est oē aial equalit illi. qlibet hō nō ē oē aial q̄ negatio postposita facit eq̄pollere orio. z tm̄ in illa vt p̄z li aial stat ofuse

tm̄. q̄ z in alia. Et si arguis. q̄ q̄ fm magr̄i strum in capitulo illo. s. p̄ maiori euidētia. Quicūq̄ duo signa distributia quoz vnū est affirmatiuū. z aliud negatiuū cadūt supra eūdē terminū faciūt illuz stare determinate. q̄ dicēdo nullus homo est oē aial li aial stabit determinate. z sic oēs t̄mini supponūt eodē mō et sic erit conuersio simplex.

Ad hoc v̄t q̄ magr̄i itelligit q̄ illa duo signa imediate cadūt s̄ aliq̄e t̄minuz nō aut q̄ mediate. vt si diceret nō qlibz homo est aial. li homo bñ stat determinate. sed nō est sic in p̄posito q̄re. zc. 2ª cōclusio. Nō oīs ppō alicui⁹ q̄ritatis pōt cōuerti p accēs. Hec cōclusio pbat quia singularis que soluz ē ex t̄mini singularib⁹ nō pōt sic cōuerti. vt iste hō est sor. iste homo nō ē sor. q̄ nō pōt mutari sup̄pō in istis. Si aut magr̄i videt dicere op̄positū hui⁹ cōclufionis in aliquo loco vt saltem in logica magna. vbi dicit q̄ omnis ppō est cōuertibilis p accēs dicitur q̄ loqr̄ de ppōibus factis nō solū ex terminis singularib⁹. 3^a cōclusio Omnis ppō alicui⁹ q̄ritatis est conuertibilis simplr vel p accidēs. p̄z cōclusio quia siqua est que nō possit cōuerti simplr vt p̄ticularis negatiua illa pōt ouertit p accidēs. Et siqua est que nō possit ouertit p accidēs vt singularis de omnib⁹ terminis singularib⁹ ille possunt cōuertit simplr. q̄ cōclusio h̄a. 4° cōclusio r̄siua ad dubiū. Omnis ppō mundi ē ouertibilis simplr vel p accidēs pbat quia in q̄buscūq̄z pōt seruari eadē qualitas z suppositio possunt conuerti simpliciter. z in quibuscūq̄z eadem qualitas z nō suppositio possunt conuerti per accidēs. sed in omnibus ppōibus mundi pōt seruari eadem qualitas z suppositio vel eadem qualitas z nō suppositio ergo omnes possunt conuerti simplr vel p accidēs.

Ad argumenta q̄ responder̄ fm hanc viam. Ad p̄mū dicitur q̄ vniuersalis

affirmatiua potest ouertisimplr vt ista
 ois homo est aial ouertis sic tm aial est
 homo r non couertitur simplr vt dicit
 arguendo. ptcularis aut negatiua ccedo
 qd no conuertit simplr. Ad fm ccedi-
 tur qd tam ptcularis affirmatiua qd ne-
 gatiua conuertit p accidēs sic couer-
 titur in argumeto. r cum improbas ga
 ouersa est xa r ouertēs falsa ccedo. g n
 ouertunt p accis sic negat oia qz sola
 ouersio simplex est bona oia fm nigrm
 Et si replicares o has rñsiones qd vlls
 affirmatiua no ouertit simplr fm illum
 xsum. Feci simplr rē. nec ptcularis per
 accidēs. Dicit vt dicit magr qd ponitur
 ille xius gra exempli. Ad 3^m cū qrit
 quō iste ouertunt dicit qd ouertunt sic
 dicā. Sed aduerte pus vni obseruādū
 qd si vis ouertere aliquā ppdem de ver-
 bo adiectiuo resoluas pus ipm in xbus
 substantiuū r suū ptcipiū postea facias
 trāspdem extremoz attēto hocq termi-
 ni idem significēt z eodem mō facta trā-
 spde sicut ante r hoc in conuersiōe sim-
 plici. Dico qd idem significēt qd si p trā-
 spdem vni extremi in locū alterius nō
 significarēt idem nō potes transponer
 vocat lz intelligatur esse transposituz
 fm intellectū vt dicēdo infinita sunt fi-
 nita. tu non recte dices finita sunt infi-
 nita qd li finita nō idem sūt cū prius ten-
 tum fuerit sicut hegozematice r nūc ca-
 thegozematice. sed dices infinita finita
 sunt r sicut conuersa est xa ita ouertēs
 dē ē r codē mō qd r si significet idē lz nō
 codē mō qd si nō suppoit eodē mō nō ē fa-
 cta recte conuersio. Hoc notato facillē
 declaro quō ille ppōēs assignate couer-
 titur. pma in illam nullus ftes diacon^o
 est presoyter xa in illā aliqd qd teder vt
 te mee in aia mea. 3° in illam aliqd cui^o
 interest legere est for. 4° in illam aliqd
 cui placet disputare est plato. 5° in illaz
 aliqd quod delectat audire est Marc^o
 6° in illā aliqd quod teder rridere ē Tu-
 lius. 7° in illam aliqd a quo bene fit m-

denti est Cicero. omnes iste couertunt
 sic simplr. Ad 4° dicit qd ille couer-
 tuntur sic. pma in illam fortes aliqd al-
 bum fuit vel in istam pteritus for. ē vel
 fuit albus. secūda in istam Plato aliqd
 nigrum erit. vel in istam. Plato est vel
 erit nigrum. 3° in illam contingens esse
 nigrum est vel cōtingit esse albi. 4° in
 illam potēs esse nigrū est vel pōt ee albi
 5° in illam desinēs esse nigrū erit vt de-
 finit esse albi. 6° in istam intellectū ab a-
 liquo est vel est intelligibile esse chime-
 ra. 7° in istā cognoscēs rosam sum ego.
 Et lz qdam velint vt dicit magr in logi-
 ca magna qd nulla de xbo ampliatiuo tā
 a pte ante qd a pte post tam ad posse esse
 qd ad nō posse esse fit pprie couertibilis
 nō tam video aliqd incōueniens nō nos.
 Magr enim tunc segtur opionem illo-
 rum de hoc tm nō est demōstratio seque-
 re qd placet. Ad 5° dicitur qd sic con-
 uertit pma in illam necessario aliqd est
 de^o 2° in illā de^o creans necessario est. 3°
 in illam ens ita forte sicut alquis homo
 es tu. altera. in istam ens fortius platōe
 est fortes. 4° in istam ens fortissimū isto-
 rum est fortes. 5° in istam differens ab
 omni homine es tu socia in istam diffe-
 rens ab omnib homine est homo. 6° in il-
 lam omne album est homo socia in istaz
 homo tātum albus est. 7° in istam omne
 currens. de specie est nō for. 8° etiam in
 illam tantum aial est homo in qd tum rifi-
 bilis. 9° in illam immediate ante hoc ali-
 quod album fuisti tu. 10° in istam quod
 incipit esse omne. quod est est verum ga
 pma implicite subordimatur huic veruz
 est qd iam incipit esse omne quod est. 11°
 in istam formica rotum quod est in mun-
 do est. 12° in illam semp aliqs homo erit
 futurus. 13° in illam deus ab eterno fuit
 14° in illam infinitus numerus finitus
 est. Et nota qd plures species conuersio-
 num ponit magister in logica magna et
 in quibuscuq remanet eadem supposi-
 tio simplex conuersio est. si autem in ali

quibus mutatur. conuersio p accidens erit
Ad 6^m secundum hanc viam dicitur
q^d modales de sensu composito r de sen
su diuiso possunt conuerti simplr r per
accidens. Simplr quidam cōuertuntur
quando fiet de subiecto p̄dicatum r ecō
uerso manente eadem qualitate r quan
titate idest suppositione. Per accidens
vero quando mutabitur suppositio exē
plum in modalibus de sensu composito
vt necesse est omnem hominem currere
conuertitur simplr in illam omnem ho
minem currere est necesse sed per acci
dens conuertitur in istam aliquem ho
minem currere est necesse. In illis autem
de sensu composito aut totum dictum ē
subm̄ r modus predicatur. aut ecōuer
so exemplum in modalibus de sensu di
uiso vt ista nullum hominem possibile
est currere conuertitur in illam nullum
currere possibile est esse hominem. In
istis enim de sensu diuiso aut subiectus
dicti puta accusatiuus casus est subiec
tum infinitiuus est predicatum: aut ecō
uerso modus autem nec ē ex parte sub
iecti nec predicati sed semper iugitur cū
verbo vt determinet ipsum. est enim de
terminatio ipsius sicut adiectiuum ē de
terminatio substantiuū. Ceteraliter po
test dici ad 6^m secundum viam cōmunē
distinguendo ppositionem modales qz
quedam est de sensu composito quedaz
vero de sensu diuiso. Propositiones de
sensu composito nō possunt cōuerti nec
simpliciter nec p accidens qz nullius quā
titatis sunt. possunt autem cōuerti lar
gus accipiendo cōuersionem q̄ hic per
vnam sp̄m conuersionis que cōuersio
preter quantitatem dicitur que est tras
positio extremorum cuius alterū extre
mū caret quantitate logicali p quam cō
uersionem breuiter cōuertuntur propo
sitiones equiuales facta transpositō
ne extremorum quarum nulla est alicu
ius quantitatis vel saltem altera sicut cō
uertitur vniuersalis affirmatiua in ex

clusiuam de terminis transpositis dicit
do omne currere est homo tantum ho
mo currit r sic cōuertitur modales de
sensu composito vt ista possibile est so
tem currere in istam fortem currere: est
possibile. Et hanc viam sequitur magister
in logica magna. Propōes autem mo
dales de sensu diuiso cōuertuntur sicut
ille de inesse vt dicit p̄s in p̄mo porum
Nam vniuersalis negatiua r particula
ris affirmatiua cōuertuntur simpliciter
vniuersalis negatiua r vllis affirmatiua
cōuertuntur p accidens r hoc dico de ppo
sitionibus de necessario r impossibili et
possibili vt ordinantur in figura. Pro
positiones vero de possibili pur̄ idem ē
q^d cōtingens conuertitur sicut iste de cō
tingenti que per oppositas qualitates cō
uertuntur vt exemplis declarabo r exē
plificando preponam modum sicut fa
cit philosophus licet intelligatur mod^o
mediate. Vniuersalis negatiua vt ne
cesse est nullum b esse a conuertit i vni
uersalem negatiuam scilicet in illam ne
cesse est nullum a esse b quia ex opposi
to secunde infertur oppositum p̄me ga
oppositum secūde est nō necesse est nul
lum a esse b. que equiualeat huic possibi
le est aliquod a esse b ad quam sequitur
possibile ē aliqd b eē a q̄ dicit p̄me p̄pō
nī igitur p̄ma conuersio est bona.

Particularis affirmatiua vt necesse
ē quoddā b esse a cōuertitur in p̄cula
rem affirmatiuā. s. in istam necesse ē qd
dam a esse b qz ex opposito 2° infert^r op
positum p̄me. Oppositū enim 2° est non
necesse est quoddā a esse b q̄ eq̄poller hu
ic possibile est nullū a esse b q̄ cōuertit in
hac possibile ē nullū b eē a q̄ dicit p̄me
p̄pōi nō. n. capit h possibile pur̄ est idēz
q^d cōtingēs. sed in suo toto sigto vt com
prehēdit nec^o r cōtingēs.

Vniuersalis affirmatiua vt necesse
est omne b esse a conuertitur per acci
dens sic necesse est aliquod a esse b quia
ex opposito 2° infertur oppositum p̄me

Oppositum enim prime est non necesse est aliquid a eē b que egpoller huic possibile est nullum a eē b q̄ uertit in banc possibile ē nullū a eē b que cōtradicit p̄ propositioni. Propositiones vero de im possibili 7 possibili in suo toto sigro cōuertuntur eodem modo sicut illō d̄ ne cessario. ideo gratia breuitatis relinquo Propositiones hō de contingenti 7 de possibili put possibile conuertitur cuz contingenti opposito modo conuertunt ad illas de inēē qz in illis de inēē de sub lecto sit p̄dicatus 7 conuerso 7 semper remanet eadem qualitas licet non semp maneat eadē quantitas In istis vero qd̄ sit subiectū vel predicatum remaneat eodem modo 7 mutat qualitas. Ra tio huius est qz vt dictum est illa est bona conuersio in q̄ sicut est v̄itas i ppōe conuersa ita est in conuertente si autem de subiecto fieret predicatū 7 maneret eadem qualitas non inuenerit i oi ma teria Ra immo in aliqua eēt antecedens verum 7 consequens falsuz. x̄bi gratia contingit nullū hominem esse album il la est Ra qz hoc contingere pōt si autem cōuertatur sic cōtingit nullū hoicm esse album hec ē falsa. ponit enī qz fortel sit modo albus nunq̄ poterit cōtingē for tem nō eē hoicm sit aut conuersio in di uersa qualitate. Nam cū contingens sit triplex. s. natū rarū 7 ad vtrūlibz vt cōtingit hoiez eē album vt in pluribus vt cōtingit hominem habere duos pedes. vt in paucioribz vt cōtingit hominē eē monachū. ad vtrūlibet dī illud quod a tot potest remoueri quot pōt inēē 7 sic ne gatiua 7 affirmatiua sil vere sunt. conti gens vt in pluribus non conuertit i cōtingens vt in pluribus sed in cōtingens vt in paucioribz. vñ ista cōtingit nulluz hoicm eē cecū conuertitur in illā contin git oēm hominēz eē cecum. p̄ est contin gens in pluribus. 2^a in paucioribus. Eo dem modo cōtingens in paucioribus cōuertitur in contingens vt in pluribus. Nam si cōtingit i pluribz d̄ficit i paucio

ribus. 7 si cōtingit in paucioribz d̄ficit i pluribus h̄ ample vide p̄ priorz. Haruz cōuersionū simplex est v̄tior qz v̄t si cō uersa est vera 7 conuertens.

Utrum quelibet conuersio sit bona consequentia.

Quia. Aliqua ē cō uersio sim plex que non est bona cōn̄a. ergo non quelibet conuersio est bona consequētia tenet cōntia. antecedens pbatur quia ista ē cōuersio simplex nul lum animal est oīs hō. ergo aliquis hō n̄ est animal qz est transpositio subiecti in p̄dicatū 7 cōuerso manēte eadē qualita te qz vtracqz est negatiua 7 q̄ritate idest suppositione qz finit eodē modo suppo nunt in vtracqz qz li aial in vtracqz stat di sributiue vt p̄z 7 li homo, stat determi nate. In 2ª patet. in prima pbat p ma gistrum i cap. p̄ maiori eutdentia dī. qz qn̄ duo siḡ distributiua qz vnum est af firmatū 7 aliud negatiuū cadunt supra eūdē tī^o faciūt stare d̄inate sed h̄ ē ita ḡ rē. 7 tñ ans ē vez vt p̄z 7 cōns flm. Si militer arguit de i^o nullus hō ē oīs hō ergo hō non est aliquis hō qz ista est cō uersio simplex vt superior 7 tñ ans ē ve rum 7 cōns falsum ergo rē. 2° sic Aliq̄ est cōuersio p̄ accēs que nō ē bona cōn̄a ergo non oīs cōuersio est bona cōntia. te net cōntia. ans pbat qz ista est conuersio per accidens. oīs homo est aial. ergo oē animal ē hō. vt patet per diffinitioz con uersionis p̄ accidē. qz ē trāspositio sub i in predicatū 7 eo manente eadē qualita te. sed mutata quāritate. s. suppositione 7 tamen nō est bona consequentia. quia ans est vez 7 consequēs falsū. Similiter non valet illa cōn̄a. aliquid aial nō ē hō ergo nullus hō est aial. qz ans est veruz 7 consequens falsum. 7 tñ ē conuersio p̄ accidens. vt p̄z p̄ eius diffinitionez. qua re rē. 3° sic. Aliqua est conuersio p̄ cō trāpositionē que non ē bona cōntia. ḡ rē. cōn̄a nota. ans pbatur p̄ sic. quia illa cōn̄a non valet. aliqua. rosa nō suba. ḡ aliqua

nō suba non ē n̄ rosa. ⁊ tñ ē uersio per
 p̄positionem. vt pz per diffinitionez ei⁹
 ḡ r̄c. cōia nota cū minorī. maior. pbatur
 qz aīis ē verum. posito q̄ nulla rosa sit.
 ⁊ tñ cōis est falsum. qz d̄dictoriū est ve-
 rum. s. oīs non suba est non rosa. qz p̄e-
 dicatur sup̄ius de inferiorī affirmatiue
 2° qz ista consequentia nō valet. chime-
 ra. non est animal. ḡ aliquod nō animal
 non ē non chimera. ⁊ tñ est uersio per
 p̄positionē. ḡ r̄c. cōia nota cuz minorī p̄
 diffinitionez eius. maior probat qz aīis ē
 verum. vt patet ⁊ cōis falsum. qz contradi-
 ctoziū est verū. s. omne nō animal est
 nō chimera. 3° sic ista cōia n̄ valz. aliqs
 homo nō ē albus. ḡ aliquod nō albus n̄
 est nō homo. ⁊ tñ est cōuersio per p̄po-
 sitionem. ḡ r̄c. cōia nota cuz minorī. ma-
 ior pbatur qz posito q̄ null⁹ homo sit
 aīis ē verum. vt patet. ⁊ tñ cōis ē falsuz
 qz d̄dictoriū ē verum. s. omne n̄ albus
 ē n̄ homo. 4° sic ista cōia nō valet oīs
 substantia n̄ ē ens. ḡ omne nō ens n̄ est n̄
 suba. ⁊ tamen est uersio p̄ p̄positionez
 ḡ r̄c. cōsequētia nota cum minorī. ma-
 ior probatur. qz antecedēs ē verum. vt
 patet ⁊ cōsequēs falsum. quia ad cōse-
 quēs sequitur. ergo omne non ens ē a 3°
 adiacēte ad secūdum adiacēs quod ta-
 mē est falsum. Quinto quia ista cōse-
 quentia n̄ valet. homo albus n̄ ē animal
 ergo quoddam n̄ animal non est nō ho-
 mo albus ⁊ tamē ē cōuersio per cōtra-
 positōem. ergo r̄c. cōsequētia nota cuz
 minorī. maior probatur. quia antecedēs
 est verum posito q̄ nullus homo sit al-
 bus ⁊ consequēs falsum cum cōtradi-
 ctoziū sit verum. quare r̄c.

Ad hec sunt duo modi respōdēdi.
 Unus est magistri qui vult q̄ non que-
 libet cōuersio sit bona. consequētia. sed
 solum conuersio simplex vniuersaliter
 est bona cōsequētia conuersio autem
 per accidens ⁊ per contrapositionem. n̄
 vniuersaliter est bona consequentia. qz
 stat conuersam esse veram ⁊ conuerte-

tem falsam. vt probant duo vltima ar-
 gumenta. ⁊ hanc opinionem tenēdo re-
 stat respondere ad primuz argumentū.

Ad primum ergo dicitur negādo aī-
 cedēs ad probationem negatur maior.
 .s. q̄ illa sit conuersio simplex. .s. nullum
 animal ē oīs homo. ḡ aliquis homo nō
 est animal. ⁊ ad probationem dicitur q̄
 nō remanet eadem quātitas. .s. supposito
 i vtraqz quia li homo in prima stat cōsu-
 se tātum i secunda hō dēstinate. q̄ i se-
 cunda stet dēstinate patz. ⁊ q̄ i pria
 stet confuse tātum probatur quia i n̄
 lum aīal ē omnis homo equialet huic
 omne aīal nō est omnis homo vbi li hō
 stat confuse tñ. ⁊ ad probationem cuz
 dicitis fm magistruz qn̄ duo signa distri-
 butiua r̄c. dicitur q̄ magister intelligit
 qn̄ cadunt imediate qualiter nō est h.

Et ad aliud cōsimiliter dī q̄ nō ē uer-
 sio simplex propter eādē causam. Ali-
 us modus est communitoz qui vult q̄ q̄
 libet bona conuersio sit bona consequē-
 tia ⁊ probat vtr̄ de conuersione simpli-
 ci ⁊ p̄ accīs ⁊ p̄ p̄positionē per hoc p̄-
 cipium. Quia ex opposito consequent̄
 sequitur oppositum antecedentis. Ideo
 consequentia est bona. Et huius opini-
 onis videtur fuisse Boetius intracta-
 ctatu de sillis cathegoricis qui loquēs
 de cōuersione propositionū dicit. Con-
 uertuntur autem ille vt dicitur est. quo-
 tiens commutatis terminis simul vere
 sunt vel false. Insuper dicit q̄ vniuer-
 salis affirmatiua ⁊ particularis negati-
 ua non conuertuntur sibiipsis simplici-
 ter quia stat vnam esse. veram. ⁊ aliam
 falsam. Similiter particularis affirma-
 tiua ⁊ particularis negatiua non conuē-
 tuntur per accidens propter illud idēz
 Ecce q̄ manifeste vult Boetius q̄ oīs
 conuersio sit bōa consequentia ⁊ hanc
 opinionem tenendo quam non reputo
 inferiorē opinione magistri cuz ei vi-
 deantur assentire viri doctissimi vt
 Boetius ⁊ plures alij. Restat respōdē

ad omnia argumenta preintelligendo q̄
per quantitatem hec opinio nō intelligit
suppositionē s; vltatē particularitātē rē

Ad primum ḡ negatur ais. ad proba
tiones negatur maior. s. q̄ ista sit conuer
sio simplex. r ad probationes dicitur q̄
non manet eadem quantitas quia p^a est
vniuersalis. s. nullum animal est omnis
homo r secūda est particularis aliquis
homo nō est animal. Et cōsimiliter ad
aliud respondetur. Ad 2° negatur
antecedens. ad probationē negatur ma
ior quia nō mutatur quantitas cū vtra
q̄ sit vniuersalis sed illa omnis homo
est animal conuertitur sic aliquod ani
mal est homo r tunc a conuersa ad cō
uertentem est optima consequentia.

Ad aliud negatur minor scilicet q̄ il
la sit conuersio per accidens. quia par
ticularis negatiua non potest conuerti
per accidens. soluz enim designate per
illum versum cōuertuntur per accidēs
scilicet Eua per acci. Et si dicitur q̄ cō
petit sibi diffinitio conuersionis per ac
cidens quia est transpositio subiecti. in
predicatum r conuerso manente eadē
qualitate. sed mutata q̄ritate Ad intel
lectum tuum dicitur q̄ non est debita
transpositio qualiter intelligitur in dif
finitione 1^a quare rē.

Ad tertium pro ista opinione defen
denda duos modos respondi sum
imaginatus quorum prius facilior est
Secundus vero subtilior. Prius pre
mittit quis terminus est infinitabilis i
proposito r dicit q̄ due conditiones re
quiruntur. prima q̄ vnam naturaz que
existat ponat que possit negari per ne
gationem additam. Ideo li chimera nō
est terminus infinitabilis in proposito.
li rosa non est terminus infinitabilis in
proposito si nulla rosa sit li homo non
est terminus infinitabilis in proposito
si nullus homo sit li homo albus non
est terminus infinitabilis in proposito

si nullus homo albus sit.

Secunda conditio q̄ terminus. Infi
nitatus infinitas nostras derelinquat
propter hanc terminus transcendens
puta li ens non est infinitabilis quia ne
gatio addita sibi negat omnem naturā
ita q̄ nullam derelinquit. Et propter
hoc patet responsio ad omnia argumē
ta quia nulla illarum propositionum ē
conuertibilis per contrapositionem il
lis casibus stantibus. Et si contra pri
mam conditionem arguis. sic quia po
sito q̄ nullus homo sit. ergo quero a te
an li non homo sit terminus finitus vt
infinitus ex quo omnis terminus est fi
nitus vel infinitus. r non potes dicere
finitus vt patet per diffinitionem ter
mini finiti. ergo est infinitus contra te.
Confirmatur quia li homo est termi
nus finitus in tali casu. ergo addita ne
gatione erit infinitus. Item primo per
ibermentias vbi agitur de termino fini
to r infinito. hec conditio non ponitur
ab aliquo doctore. bene enim posuit q̄
terminus infinitus negat vnam natu
raz sed non ponit que existat propter
hec argumenta hic modus suspectus
est. Potest tamen defendi r ad argu
menta respondetur. q̄ aliud est quere
re absolute de termino finito r infini
to. r aliud. est querere in proposito id
est fm q̄ ex ipsis terminis finitis vel in
finitis potest fieri conuersio per con
trapositionem.

Absolute enim concedo q̄ non ho
mo est terminus infinitus. in proposi
to tamen non est id est non est talis ter
minus infinitus fm quem possit fieri
conuersio per contrapositiones. Et ad
confirmationem similiter r ad auctori
tatem aliorum similiter q̄ loquuntur ab
solute r nō i proposito. Sub alijs tamē
verbis potest dici idem scilicet q̄ sub
iecto manente proposito conuertibilis
est per contrapositionem. aliter non id

est si subz supponat p aliquo existente.

Alius modus respondendi subtilior
z magis conformis Boetio cum sit ex
tractus ex dictis eius hinc inde premit
tit duo. primum q secundum Boetium
in primo peribermientas vbi agitur de
termino infinito. Terminus infinitus
potest vere affirmari tam de eo quod n̄
est q̄ de eo quod est. Unde sicut illa
est vera a finus est nō homo ita illa chi
mera est non homo. z non valet a ter
tio adiacente ad secundum. ergo chime
ra est qz ē minus infinitus ē distractiu⁹
cum tam de non ente q̄ d̄ enti verificati
bilis sit. z ista propositio chimera est n̄
homo simpliciter conuertitur in illam
non homo est chimera. ergo quemad
modum talis terminus infinitus potest
vere affirmari tam de non ente q̄ de en
te. ita e contra de termino infinito po
test vere affirmari tam non ens q̄ ens.

Secundo premitit de mente Boe
tij i sillogismis cathegoricis capitulo de
conuersione per contrapositionem q
illa propositio quoddam non animal
non est non homo significat qz quedaz
res que animal n̄ est. homo ē siue quod
dam non animal homo est Cuius ratio
est quia secundum ipsum in primo per
ibermientas sicut ex affirmatiua de pre
dicato infinito sequitur negatiua de p
dicato finito ita e contra. Unde sicut
valet sores est non homo. ergo sores
non est homo ita e contra. Ista ergo p
positio quoddam non animal non est
non homo equiualeat illi quoddam non
animal est homo. Et si contra primum
premissum arguatur. quia dicit Boeti⁹
in primo peribermientas qz terminus in
finitus est qui vnam naturam destru
it z infinitas derelinquit. ergo non potest
affirmari vere de non ente. Dicitur qz
terminus infinitus dicit duo principa
liter negationem nature. Secundario
vero positionem alterius indetermina

te tamen. z sic quo ad principale loqui
tur Boetius in proposito nostro quo
autem ad totale simul loquitur in par
te in qua allegas ipsum et sic patet qz n̄
contradicit sibi ipsi.

His premisis ad primum dicitur ne
gando qz ista consequentia non valeat
aliqua rosa non est subiecta. ergo ali
qua nō ē substantia non est non rosa z
cum probas quia antecedens est veruz
z consequens falsum posito casu. nego
qz consequens sit falsum immo est ve
ruz. quia equipollet isti aliqua non sub
stantia est rosa per secundum presup
positum. z qz ista sit vera in casu proba
tur. quia sequitur aliqua rosa non est
substantia. ergo aliqua rosa est non sub
stantia. tunc vltra ergo aliqua non sub
stantia est rosa per conuersionem sim
plicem. Et cum dicit qz contradictori
um est verum. nego. immo est falsum
quia sequitur omnis non substantia est
non est rosa. ergo omnis non substan
tia non est rosa. tunc vltra ergo nulla
nō substantia est rosa illa est falsa quia
contradicit illi vere aliqua non substan
tia est rosa. Et si arguis contra quia su
perius predicatur de inferiori affirma
tiue hic omnis non substantia est non
rosa. ergo est vera. Dicitur negando cō
sequentiam loquendo de istis propositi
tionibus prioristice prout li est dicit eē
existere quia ista est falsa in casu magi
stri omnis rosa est substantia vbi etiaz
superius predicatur de inferiori affir
matiuē. Et consimiliter patet responsio
adhalia. Ad quartum tamen dici po
test qz. non est conuertibilis per con
trapositionem ista propositio quia li
ens non potest infinitari quoniam ad
dita negatione nullam naturam dere
linquit.

Utrum distinctio propositionis ipo
theticæ sit bene data.

Contra Copu-

latina et disiunctiva non sunt ipotbetice et tamen quilibet illarum habet plures categoricas coniunctas per notam copulationis disiunctionis. ergo di-
finitio mala. consequentia tenet cum mi-
nori quia tunc alicui competere diffinitio
cui non competit diffinitum. maior pro-
batur quia ipotbetica est quasi suppositi-
tiva. sed nulla harum est suppositiva quia
libet harum simpliciter enunciat et non cum
suppositione quare etc. Confirmatur quod
sole conditionales sunt ipotbetice. et non
copulativa et disiunctiva contra tenent et an-
cedens probatur per Boetium in tractatu
suo de syllogismis ipotbeticis circa pri-
cipium vi. Proposito hoc omnis aut categori-
ca est quod predicativa dicitur aut ipotbe-
tica quod conditionalis vocatur. Item per ab eo
de i. p. topicorum suorum vi. Conditionalium per
ponuntur que greci hypotheticas vocant per
tes sunt simplices. propositiones quarum quod plus est
de his que posterius de his. i. quod locis
per quod vult solus ipotbeticas esse conditiona-
les. 2. sic Si antixps est albus antixps
est coloratus hec est propositio ipotbetica et tamen
non sunt coniuncte plures categorice. et etc.
contra nota cum maiori quia est conditionalis mi-
nor probatur quod pres eius non sunt cathe-
gorice quod propositio categorica est indicativa. il-
le autem non sunt indicative. et non sunt cathe-
gorice etc. 3. sic Ista est ipotbetica om-
nis homo currit sed tu es homo ergo tu curris
et tamen non coniunguntur plures categorice per
aliquam dictarum notarum. et etc. contra tenent cum
maiori quia est syllogismus et est propositio vel ca-
tegorica vel ipotbetica. non categorica. et ipotbetica. minor probatur quod non est
nota conditionis copulationis et disiuncti-
onis. si dicitur est nota rationis licet que e-
quale note conditionis. Contra illa nota et
non coniungit plures categoricas sed vna
categorica cum vna ipotbetica quod ans est
vna ipotbetica et consequens vna cathe-
gorica. deinde sunt plures note quod copu-

lationis et rationis. et non magis dicitur ratio-
nalis quam copulativa. sed non potest simul
et semel esse vtraque ergo nulla est etc.

4. Iste sunt ipotbetice quia tu cur-
ris tu moueris. similiter cum tu curris
tu moueris similiter vbi tu curris tu mo-
ueris et tamen non coniunguntur plures
categorice per aliquam notarum dictarum.
ergo etc. consequentia nota cum mi-
nori. maior probatur quod quilibet illarum
est propositio. ergo categorica vel ipo-
tbetica. non categorica quia categorica
habet subiectum predicatum et copu-
lam principales partes sui qualiter non
habent ille. ergo est ipotbetica. Confir-
matur quia ista est ipotbetica cum homo est
animal est et tamen non sunt coniuncte
plures categorice per aliquas dictarum
notarum vt per etc.

Ad primum dicunt quidam quod pro-
positio potest dici ipotbetica dupliciter.
Uno modo secundum etimologiam vocabu-
li. Alio modo secundum communem usum lo-
quendi. Primo modo sola conditiona-
lis est ipotbetica quia sola est suppositiva.

Secundo modo tamen copulativa et
disiunctiva quam conditionalis est ipo-
tbetica. et per hoc etiam patet ad confirma-
tionem. Vel aliter dicatur quod multoties
aliud est a quo nomine imponitur ad signifi-
candum et aliud est illud quod significat vt per lapide quod im-
ponitur ad significandum a lesione pedis: si-
gnificat tamen aliud quam lesionem. Ita hoc
nomen ipotbetica imponitur ad signifi-
candum a conditionali siue suppositiva pro-
positio. aliud tamen significat. quod non so-
lum conditionalem sed copulativam et di-
siunctivam. principaliter tamen significat conditionalem
quam aliam speciem cum ab illa sit denomi-
natio. et sic per ad argumentum et ad confirma-
tionem. Ad 2. de per categoricas h
intelligimus tam has categoricas quam que
hnt modum categoricarum. Proposito autem h
modum categoricarum quod h subiectum pre-
dicatum et copulam principales pres sui quam
uis si sit ha categorica. vt in argumento

arguitur. quare ꝛc. Ad tertium dicitur sicut sibi. Ad replicam negatur q̄ illa nota non cōiungat plures cathegoricas. ꝛ cum dicit. coniungit vnam cathegoricam cum vna ipotetica. concedo. ergo. non coniungit plures cathegoricas. nego consequentiam. licet enī nō cōiungat duas cathegoricas. precise sufficit q̄ coniungat plures cathegoricas vel sint due vel plures non curo. Et cū tu arguis vltterius q̄ sunt plures note. sc. copulationis ꝛ rationis: cōcedo. ergo non magis debet dici rationalis q̄ copulatiua. nego consequentiaꝝ: immo dicitur rationalis quia principalis nota ē nota rationis. Vel potes dicere q̄ semper distinguenda est propositio in qua plures note sunt. vel velis q̄ prima sit principalis vel secunda. ꝛ responderetur consequenter. absolute tamen vna principalis est. Ad 4° negatur maior.

Ad probationem nego q̄ non sint cathegorice. ꝛ cum tu arguis qz principales partes earum non sunt subm predicatum ꝛ copula responderetur q̄ principales partes sunt subm predicatum ꝛ copula. quia ille orationes sunt vt subiectum predicatum ꝛ copula. Quando ergo principales partes propositionis sunt propositiones que non sunt vt subiectum predicatum ꝛ copula illius propositionis. tunc propositio est ipotetica. sed si tales propositiones sunt vt subiectum predicatum ꝛ copula illius tunc est cathegorica. ꝛ sic est in proposito. quia dicent^o quia tu curris tu moueris subiectū ē. qz tu curris. predicatum ē tu moueris quia equualz huic q̄ tu curris est causa q̄ tu moueris facta resolutione illi^o note quia in hoc est causa. ꝛ ita dicatur de alijs. Ad confirmationem dicitur q̄ illa equualet conditionalis s̄m Boetium in tractatu de sillogismis ipoteticis. Vel potes dicere q̄ est vna tēporalis ꝛ consequenter est cathegorica ꝛ non ipotetica.

Utrum diffinitio conditionalis eius speciebus sit bene data.

Contra diffini

tionem conditionalis arguitur sic. Ista est conditionalis. si antichrist^o esset albus antichristus esset coloratus ꝛ tamen non coniunguntur plures cathegorice. qz nulla illarum est indicatia ergo ꝛ. Secundo contra affirmatiuam ꝛ negatiuam arguitur probando q̄ conditionalis non est negatiua quando nota cōditōis negatur preponen^o negationem toti conditionalis. sic dicendo nō si sortes currit sortes mouetur. ꝛ arguitur ex fundamentum auctoris modorum significandi. quia aduerbium est dē terminatiuum solum verbi vel participij. ergo non potest negare notam conditionis scilicet li si. quia illa est coniunctio. q̄ si forte dicitur negando totam conditionalem negantur duo verba. ꝛ sic non est contra naturam aduerbii. d̄ illud nihil est. quia negare conditionalem non est negare antecedens nec consequens sed illationem sicut cum dicitur. non si tu es homo tu sedes: non negatur te esse hominem nec negatur te sedere: sed solum negatur illatio id est cōsecutio consequentis ex antecedente.

Tertio contra veritatem ꝛ falsitatem arguitur sic argumento magistri. Alia quæ est conditionalis vera cuius contradictorium consequentis stat cum antecedente. ergo diffinitio falsa. consequentia tenet. antecedens probatur qz hec conditionalis est vera ꝛ affirmatiua. nisi tu es animal tu non es homo. vt patet ꝛ antecedens est verum tu es animal ꝛ consequens falsum tu non es homo. ergo. ꝛc. Quarto cōtra possibilitatem ꝛ impossibilitatem contingentiam ꝛ necessitatem arguitur sic. proban^o q̄ non quilibet conditionalis possibilis est vera ꝛ necessaria. Nam iste sunt conditionales possibilis s̄m Identisbe

rū in tractatu de re latius. Alia pro-
positio est et si illa sciatur a te illa est pos-
sibilis aliqua propositio est et si illa est ve-
ra tu es asinus. aliquid animal est et si il-
lud est rudibile tu non es homo. et tamen
nulla talis est necessaria vti p̄cipiet dicit
loco allegato. ergo etc.

Confirmatur. Omne verum est pos-
sibile et non e contra. ergo aliquid est pos-
sibile quod non est verum. ergo aliqua
conditioalis est possibilis quod non est vera.

Ad hec breuiter respondetur. Ad
primum dicitur quod dicitur in dicitur
sic intelligitur. Conditioalis est illa in qua
coniunguntur plures cathegorice vel
se habentes per modum cathegoricarum
Modo in proposito dico quod illa condi-
tioalis assignata coniunguntur plures ora-
res orationes se habentes per modum
cathegoricarum.

Ad secundum dicitur quod sicut contra-
dictorium copulatiue potest assignari
dupliciter. scilicet negatiue per negationem pre-
cedentem et affirmatiue per disiuncti-
uam affirmatiuam factam de partibus
contradictentibus copulatiue. et sic di-
cendum est de disiunctiua. Ita ad pro-
positum dicendum est de conditioali et
ratioali quod dupliciter potest sibi assignari
contradictorium. primo affirmatiue
per aduersatiuam affirmatiuam fa-
ctam siue compositam ex antecedente et
opposito consequentis. Secundo
per negationem precedentem. Vbi gra-
dicatorium huiusmodi conditionale si tu cur-
ris tu volas est aduersatiua. Item tu cur-
ris tu non volare. et etiam potest assignari
per negationem precedentem sic. non si tu
curris tu volas.

Ad argumentum in contrarium re-
spondet dupliciter. Paulus p̄gulensis
dubio 2o. primo dicit quod non est aduer-
bium sed aggregatum ex li non et li quod
liberum sed aduersatiue. scilicet ad li quis sicut in
copulatiua negatiua tantum vbi li non
quod li vel. et contra tantum valet li

non vel quantum li et igitur propositio
negatio toti consequentie tamen intelli-
gitur coniuncta cum li ergo. et in mente est
vnum aduersatiuum cui subordinantur
ille due voces. et ita dicatur de conditio-
nali. Vel aliter dicit ipse potest dici secundum
veterem doctrinam quod ex omni propositio-
ne sequitur suum dictum fore verum
Nam sequitur. homo est asinus quod hoc est
verum quod homo est asinus Ita possumus dicere
quod ubi negatio proponitur intelligitur hoc
complexum est ita vel non est verum vel non sic
est. Ideo tantum est dicere non si tu curris
tu volas quantum si diceremus. non est ita vel
non est verum vel non est sic. vel non sequitur si tu
curris tu volas. ita quod intelligatur aduer-
bium negatiuum aduerbio precedente sicut
dicitur affirmatiue si tu curris tu mo-
ueris implicite est dicitur sequitur si tu cur-
ris tu moueris. et ita dicatur de consequen-
tia. Quantum iste responsiones va-
leant tuo iudicio relinquo. Si enim re-
cte ponderabiles friuole sunt. Prima. n.
negat quod non sit aduerbium et male.
Secunda dicit quod intelligit vnum ver-
bum negatiuum per negationem vt non
ita est quod si tu curris tu volas sequitur
quod est cathegorica. aut sicut ipotetica non
sit negatiua. Ideo aliter dicerem quod ad
hoc vt propositio sit negatiua requiritur
vt negatio neget illud quod est for-
male in ea. sed sicut verbum est forma
in cathegorica. ita nota coniungens ca-
thegoricas est forma in ipotetica. ideo
requiritur vt negatio neget notam.

Et ad argumentum nego quod aduerbium
determinet solum verbum vel parti-
cipium. Nam dicendo sortem curre-
re est non possibile. et ita est negatiua et
tamen negatur modus qui non est ver-
bum nec participium. Si tamen gra-
matici dicant hoc nolo negare auctori-
tatem grammaticorum sed dico quod ha-
berintelligitur quod grano salis sic videlicet
quod cum verbum sit illud quod principa-
liter importat compositionem quia si

ne per se siue cum alio sumant semper hoc facit. ideo principaliter habet negatio determinare verbum et consequenti tamen potest determinare quodcumque importat compositionem. sed cum tales note coniungentes categoricas imponent compositionem ideo negatio potest determinare illas quare etc. Ad 5^m dicit magister quod regule date de veritate et falsitate conditionalium respiciunt solum conditionalem denominationem a li si non autem indifferenter omnem conditionalem quia non conditionalem denominationem a li nisi quare etc.

Uel aliter tenendo quod intelligit de vtriusque negatur quia oppositum consequentis stat cum antecedente. Nam antecedens non est tu es animal sed hoc totum tu non es animal quod patet resoluedo li nisi i si non et tunc oppositum consequentis. scilicet tu es homo non stat cum antecedente scilicet tu non es animal. Ad quartum respondet Densitius loco allegato quod quilibet illarum est conditionalis possibilis non tamen est necessaria. et facit argumentum contra se sic. Quilibet conditionalis possibilis est bona consequentia. quilibet bona consequentia est necessaria. ergo a primo ad vltimum sequitur quilibet conditionalis possibilis est necessaria.

Respondet quod nulla talis conditionalis in terminis relatiuis vbi terminus relatiuus sequitur immediate notam conditionis est consequentia. huiusmodi sunt omnes iste conditionales propositae et ideo nulla illarum est consequentia. quia nec habet antecedens nec consequens. Relatiuum enim cum ad aliud referatur non est antecedens ad illud ad quod refertur. et ideo tales conditionales sunt vere vel false possibiles vel impossibiles sicut alie propositiones categorice particulares vel indefinitae. Uel aliter possumus respondere et melius quod ille propositiones non

sunt conditionales sed sunt copulatiue quia in eis nota copulationis copulatiue partes principales. primam categoricam cum conditionalis et est principalis nota. Nota autem conditionis non copulatiue partes. sed partes vnius principalis partis ut patet inuenti.

Ad confirmationem concedo quod non omne possibile est verum et cum inferens. vltimius. ergo non omnis conditionalis possibilis est vera nego consequentiam quia arguitur a superiori ad suum inferius negatione postposita ac si arguatur non omne animal currit. ergo non omnis homo currit.

Utrum diffinitio copulatiue cum speciebus suis sit bene data.

Contra diffini-

tionem Copulatiue arguitur sic. Ista est copulatiua omnis homo est risibilis et contra et tamen non coniunguntur plures categorice. ergo et est consequentia nota cum maiori. minor probatur quia si conuerso non est categorica cum ibi non sit subiectus predicatum et copula principales partes sui

Confirmatur quia ista est copulatiua. si tu esses homo et tu esses animal. et tamen non coniunguntur plures categorice hic. quia nulla illarum est indicatiua. quare etc. Secundo contra affirmatiuam et negatiuam arguitur ut supra arguebatur contra conditionalem. quia negatio cum sit aduerbium non habet determinare nisi verbum et consequenter non potest determinare illam notam etc.

Tertio contra veritatem et falsitatem arguitur argumento magistri sic ista copulatiua est vera. aliquod animal est et si tu es illud tu es asinus. et tamen vna pars principalis est falsa. ergo diffinitio mala. consequentia tenet

maior probatur per resoluentes sic hoc est demonstrando brunellum. et si tu es illud tu es asinus. et h est aliqd aial h ali qd aial e et si tu es illd tu es asin? cu resoluētes hē sut et ipsa resoluta ē hā. mīno: pīcipalis probat scilicet q vna ps istius copulatiue est falsa. quia secūda est falsa cum non videatur significare aliud nisi si tu es animal tu es asinus. s3 hcc ē flā. ergo illa si tu es illud tu es asinus. Confirmatur quia ista copulatiua est falsa aliquid est et quodlibet est illd. Similiter illa. nihil est et quodlibet ē illd et tñ quelz ps ē hā. g. rē. tenet mātia cum maiori. quia prima significat qd aliquid est et illud est quodlibet. secunda significat qd aliquid est et illud est nihil. mīno: probatur quia prima pars est necessaria. et scda ē vna vniuersalis. cuius quelibet singularis quam nata est habere est vera et nulla alteri repugnat igitur quelibet pars est vera.

Quarto contra possibilitatem et impossibilitatem arguitur argumēto magistri Ista copulatiua est impossibilis. Omnis homo currit. tu es homo. et tu n curris. et tamen quelibet pars est possibilis et alteri compossibilis. ergo diffi mala. consequentia tenet maior probatur. quia ex duabus primis partibus sequitur contradictorium tertie partis i darsi. ergo est impossibilis. mīno: probatur. quia quelibet illarum est possibilis et quocunq illarum duarum sumantur sunt compossibiles. ergo rē. Confir matur quia ista copulatiua est possibilis. deus est et antichristus est homo vt patet. Et secunda pars impossibilis probatur. quia li homo supponit solum p presentibus hominibus. sed est impossibile q antichrist? sit homo qui est. qz facio istam consequentiam. antichrist? est homo qui est. et isti sunt omnes homines. ergo antichristus est iste homo. vel antichristus est iste homo. et sic de alijs. Ista consequentia est bona. quia licet d

scendere sub illo termino homo dis. et consequens est impossibile. ergo et ante cedens per decimam regulam Strodi. et non est impossibile pro secunda parte. ergo pro prima.

Quinto contra necessitatem et contingentiam arguitur argumento magistri. Ista copulatiua est necessaria. non nullus deus est et tu es homo. et tamen secunda pars ē contingens. sed tu es hō ergo rē. confirmatur quia aliqua est copulatiua que non est necessaria nec contingens. vt ista tu curris et tu volas. ergo diuisio insufficientis.

Ad hec breuiter respondetur. Ad primum dicitur qd diffinitio copulatiue intelligitur in qua coniunguntur plures categorice explicite vel implicite. et sic li e conuerso est vna categorica implicite et habet subiectum predicatum et copulas implicite. et sequitur q aliqua categorica affirmatiua potest fieri negatiua sine additōe alicuius ad ipsa. et sine trāspōsitione terminorum vt li e conuerso vbi precedit prius illa omnis homo est risibilis. deinde loco illius ponas illaz nullus homo est risibilis. Ad confirmatōne dicitur qd in diffinitōe subintel ligitur vel se habentes per modum categoricarum. vt est hic. Ego autem verius puto dicere illam non esse copulatiuam. quia non est propositio cum nō significet verum vel falsum. illa enim n̄ quietat intellectum.

Ad 2° dicitur sicut ad 2° argumentum precedentis questionis. vide ibi.

Ad tertius dicitur qd ista copulatiua est vera. et secunda pars est vera sicut pma. et cum tu dicis quia secunda pars significat si tu es animal tu es asinus. negatur. Unde loco relatiui n̄ licet ponere antecedens nisi seruetur eadem suppositio. sed dicendo aliquod animal est et si tu es illud tu es asinus. li illud statō terminate. sed si dicis si tu es animal li

animal stat confuse tantum. ideo secunda pars non significat assertiue illud quod dicitur. sed significat quod aliquid animal. si tu es tu es asinus. et hoc est verum quod hoc si tu es demonstrando asinum tu es asinus. et hoc est aliquid animal. § 22.

Ad confirmationem respondet Dentisber quod quilibet singularis est vera in tractatu de rebus negationem istas copulatiuas. et ad probationem cuius arguitur quod quilibet singularis est vera cum prima parte dicit quod illius vniuersal affirmatiue quous quilibet singularis per se accepta sit vera cum prima parte copulatiue scilicet aliquid est. tamen si simul sumantur nulla est vera cum eadem nisi prima et contra. dicit de vniuersali negatiua. v3 quod quilibet erit vera preter ultimam ex suis singularibus cum prima parte si simul sumantur. Ad 4.^m dicit magister quod ille regule sunt vate de copulatiua facta tantum ex duabus partibus cuiusmodi non est illa assignata. et si vis regulam intelligere vniuersaliter debes dicere quod ad possibilitatem requiritur quod quilibet pars sit possibilis et nulla alteri vel alij sit impossibilis. modo licet in proposito vna non sit in composibilis alteri. tamen vna est in composibilis alij. nam: tertia est impossibilis duobus primis.

Vel breuiter dic quod ad possibilitatem requiritur quod quilibet pars principalis sit possibilis et vna pars principalis non sit impossibilis alteri modo quibus copulatiua habet tantum duas partes principales licet plures sint partiales. In proposito vna pars principalis non est composibilis alteri. ideo non est possibilis ista copulatiua.

Ad confirmationem dicitur quod ista est possibilis. et cum dicitur. secunda pars est impossibilis negatur. Ad probationem cum dicitur li homo supponit tantum pro presentibus. sed impossibile est quod antichristus sit homo qui est negatur: im-

mo est possibile quod antichristus sit homo qui est. et cum tu facis consequentiam descendendo sub illo termino homo et isti sunt omnes homines. ergo antichristus est iste homo consequentia est bona. concedo et consequens est impossibile concedo. ergo antecedens est impossibile concedo. et cum tu dicitur non pro secunda parte. ergo pro prima parte. nego consequentiam. quia licet quilibet pars antecedentis sit possibilis tamen vna est impossibilis alteri. Non enim stat simul in veritate quod antichristus sit homo. et isti sunt omnes homines demonstrando existentes. Et si arguis contra. Antichristus est homo qui est et non sunt nisi isti homines demonstrando presentes. ergo antichristus est hic vel hic concedo consequentiam sed antecedens pro prima parte est falsum. licet sit possibile. qui dato quod non sint nisi isti. homines demonstrando existentes. adhuc est possibile quod antichristus sit vnus homo extitens qui nec sit ille nec ille.

Ad quintum dicitur quod regula intel ligit de copulatiua affirmatiua et non negatiua. Ad confirmationem concedo consequentiam et consequens quia copulatiua non sufficienter diuiditur per necessarium et cotingens cum aliqua sit impossibilis.

Utrum diffinitio disiunctiue cum speciebus sit bene data.

¶ Intra diffini

tionem disiunctiue arguitur sic. Nota disiunctionis disiungit id est separatur ea inter que cadit. ergo non coniungit ea. consequentia tenet et antecedens probatur. quia proprium note disiunctionis est disiungere. Ad hoc forte diceret ut dicit Donatus quod nota disiunctionis coniungit voces disiungit tamen sensum. id est significatum et non inconuenit quod vnum et idem coniungat. et disiungat respectu diuersorum

¶ Contra hoc ar

guitur ⁊ adduco rationem au-
ctoꝝis modozum significādi: qui impro-
bat Donatum: q̄ talis e. Cōiunctio con-
iungit illa cū qbus per se cōstruitur sed
cōiunctio n̄ solum cōstruitur cum voci-
bus. sed etiam cōstruitur cum dictōib⁹
idest aggregato ex voce ⁊ significato ⁊
modo significādi. ergo cōiunctō disiucti-
ua dictōdes cōiungit idest voces ⁊ signi-
ficata siue voces per significata cōiungit

Secūdo cōtra affirmatiuam ⁊ nega-
tiuaz vēit argumētum factum cōtra ali-
as species ipoteticaruz specialiter ta-
men arguitur sic. Ista est negatiua tu n̄
es homo vlt tu n̄ es asinus. ⁊ tamē nota
disiuctōis n̄ negatur. ergo r̄c. cōsequē-
tia nota cum mīori. maior probatur. qz
facio istam cōsequētiā n̄ tu es homo
⁊ tu es asinus. ergo tu n̄ es homo vlt tu
n̄ es asinus cōsequētia ē bona qz equa-
let huic cum cōtradictozium copulati-
ue affirmatiue detur duobus modis. aut
per negationem p̄cedētem aut p̄ disiu-
ctiuam factam de partibus opposit⁹ co-
pularue ⁊ aīcedēs est pur negatiuū qz
ē vna copulatiua negatiua ergo cōsequēs
est pure negatiuū. t̄z cōsequētia p̄ vnde
cīmam regulam Strodi que dicit. Si
aliqua cōsequētia ē bona ⁊ aīcedēs est
pure negatiuū. q̄ cōns ē pur negatiuū? ⁊
x̄itatē ⁊ falitatē sic arguit argumēto
magri. Disiuctiua i⁹ ē falsa. Omnes homi-
nes sūt asini vlt homies ⁊ asini sūt asini.
⁊ tñ vna pars ē vera ergo r̄c cōsequētia
nota maior probatur qa quelz pars p̄-
cipal⁹ est falsa. p̄ia homies sūt asini. 2^a
homies ⁊ asini sūt asini. mīor probatur
qa quelz illarum ē vera omnes homies
sūt asini vlt homies ⁊ asini sūt asini. er-
go r̄c. Cōfirmatur quia disiuctiua que
habz ambas partes veras ē falsa vt i^a
tu es homo vlt tu es animal. ergo regu-
le. false. cōsequētia t̄z aīcedēs probatur
sic. Illa oratio est falsa que significat si

cut non est sed ista designata est huius-
modi. ergo r̄c. cōsequētia nota cum ma-
iori p̄ philosophum i p̄dicamēto substā-
tie dicētem qz ex eo qz res est vlt n̄ ē ora-
tio dicitur vera vlt falsa mīor probatur
qa ista disiuctiua significat significata
vorum quas cōiungit eē separabilia ⁊ n̄
sūt separata. ergo significat sicut n̄ est.

Cōfirmatur auctoritate Boetij di. 2
iūctō disiuctiua. ea iter que cadit simul
esse non permittit.

Quarto cōtra possibilitatem ⁊ ipos-
sibilitatem ⁊ arguitur argumēto magi-
stri. Ista disiuctiua est impossibilis cō-
tingēt tu es vlt tu nō es supposito qz
aduerbium determinet totum. ⁊ tamen
quelibz eius pars est possibilis. ergo r̄c
consequentia tenet p̄ima pars antecē-
dentis probatur quia suum contradi-
ctorium est necessarium scilicet necessa-
rio tu es vel tu non es. secunda pars p̄
quia quelibz illarum est possibilis: tu
es vel tu non es. Confirmatur quia
ista est possibilis secundum magistruz
in exemplificando homo est asinus vel
antichristus est ⁊ tamen nulla pars est
possibilis. de p̄ia manifestum est de. se-
cunda probatur vt in questione p̄cedē-
tenti. quia tūc esset possibile qz antichri-
stus esset aliquid quod est sed impossi-
bile est qz antichristus sit aliquid quod ē
qz si ista ē possibilis antichristus ē al-
quid quod est ⁊ ista sūt omnia que sūt.
q̄ possibile ē qz antichristus sit hoc vel
hoc quod est r̄c. quod ē impossibile.

Quinto cōtra cōtingētiā ⁊ necessi-
tatem arguitur sic argumēto magistri.
Ista est necessaria antichristus n̄ est al-
bus vlt antichristus ē coloratus ⁊ tamē
quelz pars ē cōrigēs ⁊ nulla alteri repu-
gnat q̄ r̄c. cōsequētia nota cum mīori.
maior probatur qa cōtradictozium est
impossibile. s. antichristus ē albus ⁊ an-
tichristus n̄ est coloratus.

Ad hec breuiter respōdetur. Ad p̄i-
mum dicit auctor. modozum significā

di q̄ conjunctio disiunctiua coniungit.
voces ⁊ significata eo q̄ semper extre-
ma cōiūgit diuidit tamē ea respectu ter-
tij. Unde cum dicitur fortes vl plato
currit illa cōiūctio vl cōiūgit simul il-
la duo extrema scilicet fortem ⁊ plato-
nem ⁊ tamē diuisiūgit ea respectu tertij
q̄d est currit ⁊ sic de alijs. p̄ ergo quali-
ter cōiūgit ⁊ qualiter diuisiūgit.

Saluando Donatus respondet tu q̄
Donatus itelligit q̄ cōiūctio disiunctiua
cōiūgit solū voces f̄ respectu tertij. ⁊ di-
uisiūgit signa. Unde improbatio quā fa-
cit auctor modorū significādi ē eius de-
claratio. Ad 2° dicitur vt supra. Ad
cōfirmationē negatur maior. ad p̄ba-
tōem cū tu facis illam cōsequētiam cō-
cedo ⁊ cum dicitis antedēs ē pure nega-
tiuum ḡ ⁊ cōsequēs negatur h̄ cōsequē-
tia. Un̄ hec regula tenz solum ī cathe-
goricis ī q̄bus affirmatiua pōit aliqd ī cē
⁊ negatiua n̄ ī ipottheticis aut n̄. Ad
3° negatur q̄ aliq̄ pars p̄cipal̄ sit ⁊ a.
s̄ bene aliqua pars p̄cipalis est vera
vnde vna pars p̄cipalis est que prece-
dit notam disiunctionis. ⁊ altera pars
p̄cipalis est que sequitur notam di-
siunctionis. Ad confirmationem nega-
tur antedens. ad probationem nego mi-
nozem scilicet q̄ talis disiunctiua tu es
homo vel tu es animal significet sicut
non est. ⁊ ad probationem significat si-
gnificata esse separabilia ⁊ non sunt se-
parata ergo ⁊ negatur q̄ significet si-
gnificata esse separabilia sed bene per
modum separationis significat illa.

Uel aliter dicitur q̄ intelligitur in
disiunctiua propria que autem sit illa vi-
de in summulis. Ad quartū dicitur
q̄ intelligitur de disiunctiua affirmati-
ua ipothetice probāda. non autē cathe-
gorice qualiter est in proposito eo q̄ q̄
libet illarum contingenter tu es vel tu
nō es. necessario rex sedet vl nullus rex
sedet est xponibiliter probanda sicut
contingenter tu es. necessario deus est.

Ad confirmationem dicitur vt supra.

Ad quintum dicitur q̄ ille due parti-
cule nō sufficiūt sed altera requiritur
s̄. cōtradictoria partium n̄ repugnēt q̄
liter non ē in p̄posito s̄o argumētum n̄
ē cōtra regulam.

Utrum predicabile proprie sumptū
diuidatur in quinq; tātus.

Contra. Argui

tur q̄ n̄ sunt nisi quatuor q; pre-
dicatum ⁊ p̄dicabile idē sunt s̄z tantū
quatuor sunt p̄dicata p̄ philosophibz p̄
topico. s̄. genus. diffinitio propriū: ⁊
accidēs. ḡ tantum. 4. sunt p̄dicabilia.
Item genus ⁊ accidēs idem sunt quia
color est genus ⁊ accidēs ergo remanēt
tātum quatuor. Itē species ⁊ prop̄bz
idē sunt quia risibile ē idē cum homine
quia si non eēt spēs in p̄dicamēto ḡlita-
tis ⁊ haberet aliqd p̄p̄m ⁊ illd p̄p̄m
aliud p̄p̄m ⁊ sic eēt p̄cessus in infini-
tum qd non ē dicēdum ḡ tātū quatuor
sunt. Itē p̄dicamēta sunt decē ⁊ qd
libet ē p̄dicabile. ḡ p̄dicabilia sunt decē
ḡ non tantum quinq;. Hec quatuor sūt
argumēta cōmunia. Secundo p̄nci-
paliter sic p̄dicabile ⁊ vniuersale idē
sunt s̄z plura quinq; sūt v̄tia. ḡ p̄ta qn-
q; sunt p̄dicabilia cōntia nota cūz māio-
ri. minor probatur quia singla sūt ifini-
ta ḡ v̄tia ⁊ cōntia qz quot mōis d̄r vnuz
oppositoium tot modis d̄r ⁊ reliquum
per p̄m primo topicorū s̄z singlare ⁊
v̄te sūt opposita. ḡ quot modis dicitur
singltre tot modis dicitur vniuersale.

3° sic. Indidū ē v̄te qz predicatur d̄
pluribus ⁊ nō ē aliqd istoz quinq; ḡ s̄
p̄ta qnq;. Et si dicitis q̄ indidūm p̄r
accipi dupliciter. s̄. p̄ eo qd denotat ⁊ p̄
eo qd sign̄ p̄ n̄ p̄dicat de plur̄. 2° sic.
Contra adhuc habeo intentum q̄ capi-
endo pro eo quod significat predicatur
de pluribus vniuersale: quia verum est d̄
cere hoc indidūm est indidūm. ⁊
hoc indidūm est indidūm. ⁊ ita

de alijs & nullum istorum quinque est quod
 maxime est species. Sed hec non quia op-
 positum non predicatur de opposito sed
 hec intentio species & hec intentio indi-
 uiduum sunt intentiones opposite. er-
 go vna non predicatur de alia. ergo indi-
 uiduum non est species. Quarto sic pre-
 dicari. in quod facit duo vniuersalia quia
 aliud predicatur de pluribus differen-
 tibus specie ut genus. aliud vero de plu-
 ribus differentibus numero ut species
 sic predicari in quale essentiale faciet duo
 vniuersalia. quia vnum erit quod pre-
 dicabitur de pluribus differentibus
 specie ut differentia non conuertibilis cum
 specie de qua assignatur prima diffini-
 tio a porphyrio quod predicatur de pluri-
 bus differentibus specie & aliud erit quod
 predicabitur de pluribus differentibus
 numero solum & illud erit differentia
 conuertibilis. & sic erunt sex vniuersa-
 lia. & si negas similitudinem de ergo ra-
 tionem diuersitatis quare predicari in
 quid per hoc quod diuiditur in predicari
 de pluribus differentibus specie & pre-
 dicari de pluribus differentibus nume-
 ro faciat duo vniuersalia distincta. pre-
 dicari vero in quale essentiale per hoc
 quod dicitur similiter non facit duo vni-
 uersalia quia non sufficit negare si pro-
 pter quid sit falsa non ostenditur ut di-
 cit philosophus. 8. topicorum. Quinto
 modo ubi mera est vniuersale & non est
 aliquod istorum. 5. ergo sunt plura quod. 5. con-
 sequentia non cum maiori quod est termi-
 nus vniuersus predicabilis de pluribus
 etc. & minor probatur. scilicet quod non sit ali-
 quod istorum. 5. quod vniuersale commune istis
 5. diffinitur sic ab Alberto in predicabi-
 libus. Vniuersale est natura simplex sua
 simplicitate comunicabilis pluribus sed
 chimera non est huiusmodi. ergo etc.

Sexto vniuersale quod est esse istis
 5. est vniuersale quod predicatur de istis. 5.
 sine eadem rationem quod habet istam terminus
 vniuersus predicabilis de pluribus & non

non est aliquod istorum. 5. quod tunc esset
 magis esse respectu sui ipsius & respectu alio-
 rum ut patet intelligenti. ergo etc.

Ad hec breuiter respondetur. Ad
 primum dicitur quod philosophus loquitur
 solum de predicatis quesitis in proble-
 matibus scibilibus sicut est genus dif-
 finitio proprium & accidens. Porphyrio
 autem generalius loquitur. sed dices quod
 re philosophus non posuit in primo topico
 rum differentiam pro predicato. sed est
 quod cum predicatio differentie sit sub-
 stantialis & in plus se habeat sicut genus
 ideo ipsam differentiam non posuit diuer-
 sam a genere quia cum sit generalis cum
 genere ordinanda est ut dicit philoso-
 phus ibidem. Ad secundum dicitur quod
 idem non est genus & accidens respectu eius-
 dem ideo genus & accidens distinguuntur
 formaliter. Ad tertium dicitur quod risibile non
 est idem cum homine & in risibile sit in pre-
 dicamento qualitatis nego quod habeat pro-
 prium. 13. n. vlt. quod species predicantibus
 at aliud proprium non tamen quibus species accidens

Ad quartum dicitur quod omnia predicantur
 tamen continentur sub vno vniuersali. scilicet sub ge-
 nere. Unde dico quod tamen sunt. 5. iterum 2. vlt
 non conueniunt in denominatione scilicet ge-
 nus species differentia proprium & acci-
 dens.

Ad quintum principale negatur minor. ad pro-
 batorem negatur hec consequentia. singula-
 ria sunt infinita quod vniuersalia. & ad probati-
 onem cum de quot modis vnum opposi-
 torum tot modis de reliquo dicit Scotus
 in predicabilibus quod habet intelligi sic quod
 quot sunt significata vnius oppositi tot
 sunt significata alterius si secundum
 omnem significationem opponuntur non
 autem quod supposita ideo non est ad pro-
 pter auctoritas. Vel clarius dicitur quod patet
 vlt quod si vnum oppositorum de multis
 ceter. scilicet equivoce & aliud modo argum-
 tum non est ad propositum & hoc expresse
 dicit philosophus in textu vide ipsum
 & inducit philosophus hoc est in contra-
 rii in dictionibus & in oppositis pariter.

Ad 3^m dicitur sicut ibi. Ad replicam cōcedo quod idiuuiduū p eo quod significat est vlt^e qz ē species r cum dicitur. Opposituz n̄ p̄dicatur de opposito. dicitur qz bec intentio opposita spēs n̄ p̄dicatur. de illa intentione opposita idiuuiduum vt quid s̄ vt modus. vnde idiuuiduz r species vt quid sunt opposita r vt modi. si autem vnuz accipiatur vt quid r aliud vt modus n̄ opponitur. Quēspōtio Scoti. Vel aliter r clarius r secūdu Scotum dicitur qz illa intentio secūda idiuuiduum comparata ad singularia q̄ denominat vt puta sortem r platonem opponitur isti itētioni spēs r sic nō ē spēs comparata autē ad illas itētiones scōdas de qb⁹ p̄dicatur in quid. vt hoc idiuuiduū illō idiuuiduū n̄ opponit spēs. r sic ē spēs.

Ad 4^m dicitur negādo similitudinē r cū dicitur. da q̄ istāciā similitudinē dicitur qz bec est qz p̄dicari i quid nō facit duo vltia per h̄ qz aliud p̄dicet d̄ pluribus differentibus specie. aliud vō de pluribus differētib⁹ numero. s̄ p̄ h̄ qz vnū dicit quidditatē totā idiuuidū vt spēs. aliud vō ptē vt genus. s̄ p̄dicari i quale effectuale n̄ pōt diuidi sic vt vnū dicat totā quidditatē r alterum partem: qz nulla differentia dicit totam quidditatē. sed quelibet dicit ptē. qz dīa nō icludit actu gen⁹ cui⁹ signū est qz gen⁹ nō p̄dicatur de dīa 4° metaphice.

Ad 5^m dicit Maro i suis passibus. qz lichimera n̄ est p̄dicabile fm̄ quid sicut vnitas entis diminuti n̄ ē nisi fm̄ quid. r per cōsequēs nec p̄dicatio eius nisi fm̄ quid ac si diceretur qz quedam dicitur esse species h̄a quedam ficta. li chimera est species ficta. nō autem vera vt probat argumentum. Vel alr̄ potest dici negan⁹ maiorē. s̄ qz li chimera sit vniuersale. r ad probationē negatur qz sit finis vniuersus ex quo non significat aliquid vnā naturā verā sed soluz fictā. Ad 6^m dicit Scotus qz vniuersale quod est cōmune ad ista est ge-

mus ad istas 5. intentiones. r ideo p̄dicatur in quid de illis est tamen genus p̄dicatōne denominatiua vt quid. q̄ p̄dicatur de illis. recipit autem p̄dicatōne generis vt modi. Vel alr̄ fm̄ viā cōcz negatur qz li vltē sit vniuersale. qz ē analogum. p̄dicatur. n. per prius de genere r p̄ posterius de alijs.

Utz diffinitio gūlis sit bñ data.

¶ Intra primaz

particulaz arguitur argumēto magistri sic. Corpus aiatum ē genus r tamē n̄ est termin⁹ vniuersus. q̄ diffinitio mala. cōnā nō cū maior. minor p̄bat qz termin⁹ vniuersus ē termin⁹ simplex plura significans fm̄ eādē rationē. sed li corpus aiatum non est terminus simplex. ergo rē. Confirmat qz li corpus est genus ad corruptibile r incorruptibile. r tamen non p̄dicatur de illis vniuersus. qz nihil est vniuersus corruptibile r incorruptibile fm̄ cōn. in de substantia orbis. Item animal est genus r tamen est terminus equiuocus fm̄ philosophum in capitulo de equiuocis di. animal est equiuocum ad animal verum. r ad animal pictum. quare rē.

Secūdo arguitur qz genus non p̄dicatur in quid aliquo de quo p̄dicatur denominatiue de specie. ergo aliq̄d genus non p̄dicatur in quid de specie consequentia nota cum maior. minor probatur quia quantitas p̄dicatur de nominatiue de linea superficie corpore quia quelibet istarum est vera li⁹ est q̄ta superficies est quāta corpus est quātum. Tertio arguitur qz non p̄dicatur de pluribus differentibus specie qz genus potest saluari in vna specie. ergo non p̄dicatur nisi de i⁹ consequentia nō antecedens probatur quia in quocūqz saluatur diffinitio alicuius r ipsū diffinitum potest saluari. sed diffinitio

animalis potest saluari in solo homine
exite si non essent animalia. g animal
potest saluari in so^o homine. Con/
firmatur p phm p^o posterioruz in cap^o
de errorib^o circa vniuersale di. q si fit
vniuersale aliquod quod nō habeat ni/
si vnam speciem z demonstrat passio
de i^o specie tāq̄ de i^o vniuersali erit er/
ror. g videri philosoph^o velle q animal
possit dari genus sub quo nō fit nisi vna
species. 5 cōtra totam diffinitionem
arguitur. Cui^o rei vna diffinitio. 6°. to
picoruz s̄ est diffinitio generis assigna
ta a p^o. f. Genus est illud cui suponi/
tur spēs. ergo ista non erit eius diffini/
tio. Confirmatur quia diffinitio de/
bet dari per pora z notiora. 6°. topicor
um sed ista non est per priora quia pre/
dicari est proprium cuiuslibet vniuer/
salis vt dicit p^o in communitari^o.
similiter species non est prior nec noti
or genē q̄ correlatiua s̄ fil^o x̄a z fil^o nō
z sensus ponit h̄ in diffinitione q̄re rē.

Ad hec respondetur. Ad primum di/
cit magister q̄ li corpus animatum nō
est genus sed vnum capiēdo vnum
pro viuēte composito ex materia z for/
ma. z si dicas porphyrus posuit corpus
animatum esse genus dicitur q̄ caruit
termino simpli. Ad confirmationem
dicit Gratia deus in predicabilibus q̄
genus fm pbificum predicatur equiuo
ce. fm vero logicum vniuoce. Cuius ra
tio est quia cum pbificus sit artifex rea
lis illud predicatur vniuoce fm ipsū
quod predicatur fm rē z naturam vnā
Illud autē predicatur equiuoce quod
fm diuersas naturas predicatur. cum
modo genus predicatur non fm natu
ram vnā. ergo predicatur equiuoce.
Ideo philosophus dicit septimo pbifi
corum. q̄ in genere latent equiuocatio
nes. Logicus autem cum sit artifex ra
tionis dicit ea vniuoce predicari que
fm vnum conceptum rationis predica
tur de pluribus genus autem fm vnus

conceptum rationis predicatur de cun
ctis suis speciebus. ideo vniuoce dicit
tur predicari. Vel aliter dicitur negan
do minores scilicet q̄ li corpus non pre
dicetur vniuoce. Et ad probationem
cū dicitur nihil est vniuoce corruptibili
z icorruptibili s̄ cōmentatore. dī q̄ co
mētator nō vlt per hoc corpus nō esse
vniuoce corruptibile z icorruptibi
le sed q̄ datis duobus corporibus qui
bus aliquid est vniuoce ex a^o parte
datis. alijs duobus corporibus quoruz
vnum sit corruptibile z aliud incorrup
tibile quibus etiā aliquid sit vniuoce
magis conueniunt i^o duo corruptibilia
quam a^o duo quorum vnum est corrup
tibile z aliud icorruptibile ad illud de
animali. dicitur q̄ li animal est termi
nus vniuoce z equiuoce ad aliud z
ad aliud comparatum. Nā si ad boiem
z ad asin^o cōparetur est terminus vniuo
cus si vero ad boies viuū z ad boies pi
ctum est terminus equiuocus. cum au
tem genus sumatur in comparatione
ad species est vniuoce respectu illa
rum z non equiuoce licet respectu alio
rum possit esse equiuocus.

Ad secundum principale negatur
minor ad probationem cum dicitur q̄
quantitas predicatur denominatiue de
speciebus. Dicitur q̄ aliquid predicari
denominatiue potest esse dupliciter sci
licet stricte z large. vel proprie z com
muniter. stricte siue proprie illud dicit
tur denominatiue quod est concretum
accidentale predicans de aliquo acci
dentaliter sicut album de homine. Lar
ge vero z communiter omne concretū
accidentale potest dici predicari deno
minatiue. Ad propositum ergo dico. q̄
quantitas non predicatur proprie deno
minatiue de aliqua sua specie sed bene
large. quia dicendo linea est quanta
ista est falsa si intelligatur q̄ li linea sit
hīs quantitatē tāq̄ accēs. si at̄ intelligit
q̄ linea sit hīs ptes integrales est vera

Ad tertium nego consequentiam quae
quid sit de illo antecedente. Nam dato
adhuc quod genus saluaretur in una spe-
cie adhuc est predicabile de pluribus
speciebus quia predicabile dicitur aptitu-
dinem licet non actu predicetur sicut
species est predicabilis de pluribus in-
diuiduis dato quod non sint plura indiui-
dua.

Ad confirmationem patet si-
militer. Ad quartum dicitur quod vni-
us rei vno modo considerate vna est diffi-
nitio sed diuersimode possunt esse plu-
res. Porphyrius considerauit genus in
prima diffinitione in ordine ad species
prout species subicitur ei. in secunda ve-
ro diffinitione genus in ordine ad spe-
ciem prout genus predicatur de i. Ad
confirmationem dicitur quod philosophus
loquitur de diffinitione proprie dicta.
Ista autem est descriptio que tamen e-
st per notiora quia species vt terminus
ad quem notior est genere vt terminus a
quo et predicabile quod est proprius ge-
neris e- est notius genere que res.

Utrique diffinitio speciei sit bene data.

Contra primam

particulam arguitur sic. scilicet quod spe-
cies non sit terminus vniuocus et argu-
itur sic. Sicut genus se habet ad species
ita species ad indiuiduum sed genus non
predicatur omnino vniuoce de suis spe-
ciebus quia secundum philosophum 7° philo-
sophorum. In genere latent equiuocationes
ergo nec species predicatur vniuoce de
indiuiduis. Secundo contra 2^{am} pri-
culam non supremus arguitur argum-
to magistri. Quia hec particula ponit-
ur vt differat species a genere genera-
lissimo quia substantia est terminus vni-
uocus non supremus vt probabo et ta-
men est genus generalissimum. ergo res
consequentia non cum minor. maior. p-
batur quod aliquis est terminus supra ipas
vt puta ens. non est supremus. Confir-
matur quia aut diffinitio magistri e- su-

perflua. aut diffinitio Porphyrii est vt
minuta. quia Porphyrius non posuit li-
supremus. sed dixit. Species est que p-
dicatur de pluribus differentibus nu-
mero. 3° illa particula de pluribus dif-
ferentibus numero est superflua. ergo
diffinitio mala consequentia 3. antee-
dens probatur sic. Illa particula ponit-
frustra per quam diffinitum non differt
ab aliquo a quo non differat per parti-
culas precedentes sed ista est butusmo-
di ergo res. consequentia nota cum ma-
iori et minori patet de se. Confirmat-
quia siue illa particula diffinitio adhuc
conuertitur cum diffinito. ergo frustra
ponitur. contra 3^{am} partem. quod ois terminus
vniuocus non supremus predicabilis in quod est
species et res. 4° sic. Quicunque diffi-
nit vnum relatiuum et in diffinitione ei non
potest correlatiuum diffinitio e- male data
3° h diffinitio vni relatiui. scilicet spes et non potest
i ei diffinitio correlatiui. scilicet genus et diffi-
nitio ei e- male data contra non cum minori
maior e- de mente philosophi 6° topicorum dicentis
Opus autem non latere quam quedam non est
aliter diffinitio vt duplum dimidio et que-
cumque ad aliquid se dicitur. Est etiam de
mente Porphyrii in capitulo de specie vt.
Nosse autem opus quam genus est alicuius
genus et spes est alicuius spes. scilicet nec
cesse est in vtroque rationibus vtriusque vni
ex quibus habeat expresse quod vnum relatiuum
diffinitur per aliud.

Ad hec breuiter respondet. Ad pri-
mum dicitur quod similitudo non e- quantum ad om-
nia. Nam quis currat quantum ad hoc quod
sicut genus e- vniuersale respectu speciei
ita species e- vniuersale respectu indiui-
dualium in hoc e- dissimilitudo quod genus in
specie diuiditur diuisione forme. spe-
cies vero diuidit in indiuidua diuisione me-
re. Ex hoc autem prouenit quod in genere non e-
vniuocatio perfecta sicut in specie specialis-
sima. Uel aliter conceditur maior. scilicet si-
militudo. et negatur minor. scilicet genus non
predicatur vniuoce. et ad philosophum.

7° phisicorum dicitur quod loquitur de equiuocis large stricte enim equiuocum dicitur quod secundum diuersas et non secundum unam rationem predicatur large vero id quod secundum diuersas rationes predicatur. Similiter uniuocum stricte dicitur quod tamen secundum unam rationem predicatur et non secundum diuersas. Large vero quod secundum unam et secundum diuersas. Hec est distinctio magistris in primo posteriorum. Ad 2^{am} negatur maior et ad probationem negatur ista omnia alius terminus est supra ergo non est supremus sed quod per hoc quod alius terminus est supra ipsam non habetur quod alius terminus sit superior ipsa sed solum communior. Sed debet argui sic. alius terminus est supra ipsam in recta linea predicamentali. sed non est supremus. omnia tunc est bona sed negatur antecedens. Ad confirmationem dicitur quod distinctio magistris est completissima et operatur illam particulam subintelligere in diffinitione porphirij quod aliter est diminuta quoniam competere generi generalissimo ut patet de se. Ad 3^{am} dicitur quod ista est una pars tota simul predicabilis in quid de pluribus differētibus numero si de pluribus differētibus numero non esset alia particula a precedente. scilicet predicabilis in quid frustra poneretur et argumentum concluderet et quod sit a particula patet quod contrahit precedentem. scilicet predicabilis in quid quod in plus se habet ab solute quod omne predicabile in quid est predicabile de pluribus differētibus numero et non e contra.

Ad confirmationem dicitur sine in particula distinctio conuertitur ergo frustra ponitur negatur omnia. quia illa particula non ponitur ut distinctum differat ab aliquibus a quibus non differat per precedentes. sed ponitur ad declarandum magis illam particulam predicabilis in quid. quod dato quod sciretur quod species esset terminus uniuocus non est uniuocus predicabilis de pluribus in quid. ad hoc posset esse dubium de quibus predicatur. et ideo addit de pluribus differētibus numero. et ita est tota una parti-

cula sit predicabilis in quid de pluribus differētibus numero. Ad 4^{am} dicitur quod in ista diffinitione subintelligitur correlatum. scilicet genus. quod quod est terminus non superiorum. scilicet genus. quod quod est terminus non superiorum predicabilis in quid de pluribus differētibus numero intelligitur esse positum sub genere. Vel aliter quod species dicitur relative ad genus. et ideo necesse est aliam diffinitionem dari de ea. ut comparat ad genus. scilicet. Species est que ponitur sub assignato genere. Aliam autem per comparationem quam habet ad indiuidua non quam genus est. quia sic negat Porphirius extrema habere duas habitudines in capitulo de specie. sed secundum quas est species ideo necesse est habere aliam diffinitionem in comparatione ad indiuidua.

Utrum diffinitio differētie sit bene data.

Dicitur. Et patet

modo quod differentia non sit terminus uniuocus argumentum magistris. Quia rationale est differētia et tamen non est terminus uniuocus. sed ratio. consequentia nota. cum maior. minor probatur. quia rationale significat hominem et angelum diuersis rationibus. quia significat homines ratione quia sensitiuum et intellectiui significat angelum. quia intellectiui solui. Confirmatur quod terminus uniuocus est terminus simplex significans. plura secundum eandem diffinitionem. sed differētia non habet diffinitionem. quia tunc habet dicitur. et sic esset processus in infinitum. quod est falsum. sed differētia non est terminus uniuocus. Secundo arguitur quod differētia non predicatur in quale quia si dicitur predicatur in quale. sed et diffinitio. consequens est falsum. ut patet quod diffinitio predicatur in quid. omnia probatur. quia unum quod magis denominat ab actu quod a potentia. 2° phisicorum et 9° metaphisice sed diffinitio est composita ex genere et differētia. quorum genus est ut materia vero ut forma et actus. sed diffinitio recipit predicationem et modo predicanda dicitur quod parte predicat in quale sed et diffinitio.

Cōfirmatur qz si differētia p̄dicet i qua
le ipsa eēt qualitas. cōis ē salium. qz qua
litas est posterior suba. d̄ra h̄o est prior
specie. cōia pbatur qz modus p̄dicandi
sumitur a modo essendi. Ad odus. n. cō/
segitur rem cui⁹ est modus. z sic si diffe
rētia p̄dicetur in quale haberet modus
cēndi qualitatis. Cōfirmat 2° ga qd
d̄ra a qd ditate. sed cum d̄ra dicat qd d̄ta
rem eius cui⁹ est. ḡ p̄dicatur in qd. Cō
firmatur 3° qz p̄hs dicit in 2° posterior⁹
Oportet p̄dicata in qd sumere in diffini
tione. sed cū differētia sumatur in diffi
nitione. ḡ p̄dicatur in quid.

Ad hec breuiter r̄ndetur. Ad p̄mū
r̄ndet magi negando miozē. Ad p̄ba
tōem cum d̄r rōale d̄r de hoīe z angelo
diuersis rōib⁹. Dicit qz rōale vt est d̄ra
hoīs nō d̄r de angelo z tale rōale soli ho
mini cōpetit z est idē qz vt rōe cum dis
cursu. sumēdo aut rōale. p̄eo qd est vt
rōe nō est d̄ra aliqua sed est nomē eguo
cum. Burle⁹ h̄o dicit qz rōale ē d̄ra ho
minis z angeli z negat qz expectat d̄s
z angelo diuersis rōibus. imo vna rōne
cōi que est vt rōe. p̄ima r̄n̄sio melior.

Ad cōfirmatōem cum d̄r qz f̄min⁹ vni
uocus est termin⁹ simplex signis plura
fm eandē diffinitōem p̄ diffinitōem in
telligit cōcept⁹ equat⁹ competēs suis i
feriorib⁹. z sic d̄ra h̄z diffinitōem. nō tñ
d̄ra h̄z diffinitōem. p̄p̄ie dictā que ē per
gen⁹ z d̄ram. Ad 2° negat cōia. Ad p̄
batōem cōcedo qz si diffi⁹ accipet suum
mo⁹ p̄dicandi ab aliqua suaz p̄tium qz
accipet a d̄ra sed a nullo accipit sic nec
spēs. sed ex se h̄z mo⁹ p̄dicandi in quid
qz explicat totam quidditatē speciei. sic
ḡ spēs p̄dicatur in qd. ita diffinitio. d̄ra
h̄o p̄dicatur in quale. qz h̄z modū quali
tatis cum d̄c̄inet gen⁹. spēs h̄o z gen⁹
p̄dicant in quid cō se habeat p̄ modū de
terminatōz. Ad cōfirmatōem p̄mā cō
ceditur qz d̄ra est qualitas vt dicit p̄hs
7° methaphi. nō tñ accipiēdo qualitātē
vt est vni ḡnialissimū p̄dicamēti qualita

tis sed equoqe vt forma. qualitas z act⁹
sunt idē in transcendentī. Vel alr dicit
negat⁹ cōiam illā p̄dicatur in quale. ḡ ē
q̄litas qz nō p̄dicat in q̄le. qz fit qualitas
sed qz h̄z modū qualitatis. sed cū dicitur
modus qualitatis nō segitur nisi qualita
tem negat de quocūqz. qz d̄c̄minare ali
qd est modus qualitatis z cōpetens etiā
aligbus substantijs sed modus. p̄p̄i⁹ qz
litas nō competit substātis. Ad 2° cō
firmatōem d̄r qz ad p̄dicandū in qd nō
sufficit qz dicat qd. sed p̄ mo⁹ qd. d̄ra
aut dicit qd. vtputa essentiā sed p̄ modū
determinatis z nō determinati. huc fm
allos p̄ mo⁹ informatis z nō p̄ modum
substitutis. z sic nō dicit p̄ modū quid.

Ad 3° cōfirmatōem d̄r qz p̄dicatum
in qd dupl⁹ p̄t d̄ci. vno⁹ qz p̄ cum sol
uitur qd facta p̄ qd z sic gen⁹ z spēs di
cuntur p̄dicata in qd. alio⁹ ga p̄tinet ad
qd d̄tates. p̄hs loquitur 2° z nō p̄mo mō
Vel alr d̄r qz oportet p̄dicata in qd su
mi in diffinitōe. qz oē supius ponit i dif
finitōe sui isertoris. nō tñ omne qd poni
tur in diffinitōe est p̄dicatū in qd.

Utz diffinitio p̄p̄ij sit bñ data.

Int̄ra Primā

pticulā arguit sic. Esse natū sen
tire est p̄p̄ium aialis. z tñ nō est t̄min⁹
vniuoc⁹. ḡ r̄c. cōia nō cum maior. minor
pbatur p̄ p̄m in 5° topi. vbi dicit qz illd
qd multipl⁹ d̄r nō p̄t assignari p̄p̄ium
alicui⁹ vt natū sentire nō est p̄p̄ium aia
lis qz sentire d̄r multipl⁹. vno⁹ sensum
habere. alio⁹ sensu vti. Cōfirmat ga
aial discipline susceptibile est p̄p̄ium ho
minis. z tñ nō est t̄min⁹ vniuoc⁹. ḡ r̄c. cō
sc̄ntia nō cum minor. qz t̄min⁹ vniuo
cus est t̄min⁹ simplex. hoc aut. s. aial di
scipline susceptibile nō ē t̄min⁹ simplex
sed aggregatum ex ḡnēz p̄p̄o. maior. p̄
batur p̄ p̄m in 5° topi. vbi dicit qz si nō
ponat gen⁹ in assignat⁹ p̄p̄ium nō recte
assignat. vt si p̄p̄z aialis assignat aiam
habere male assignat. bñ aut si dicatur

ppum, ppuz est bois al' discipline susce
 ptibile. 2. 5. Nam p'iculam arguit sic
 argumēto mag'f. R'isibile est ppum et
 tñ nō pdicatur de pluribus cōuertibil'r
 g' rē. cōnā nō cum maior, minor, pbatur.
 q' risibile pdicatur de sorte r' platone. r'
 de nullo illoz cōuertibil'r vt p'. Cō
 firmatur q' risibile est ppum. g' nō ē cō/
 mune t'z cōnā. q' cōe r' ppum sunt opposi
 ta. tūc vltra nō est cōe. g' nō pdicatur de
 plurib'. t'z cōnā. q' cōe opposito cōitis seg
 tur opp' ant'is. segtur. n. pdicatur d' plu
 ribus. g' est cōe q' nihil pdicatur de plu
 rib' nisi cōe. 3. 5. totam diffinitiones
 arguit sic. Leuiss' est emin' vniuocus
 pdicabilis in quale accñtale cōuertibil'it'
 de igne. r' tñ nō est ei' ppum. g' diffinitio
 mala. cōnā. t'z. q' alicui cōpetit diffinitio
 cui nō competit diffinitū. r' maior ē nō.
 minor, pbatur. q' qd' p' supabūdatiaz d'f'
 nō est ppum alicui'. vt dicit p'hs in 5. to
 pi. r' dicit p'hs h' exemplū qd' leuissimum
 d'f' p' sup' būdatiā. iō nō est ppuz ignis

Confirmat' s'itr de calidissimo. q' pre
 dicat' i quale accñtale cōuertibile d' igne.
 r' tñ nō est ei' ppum ex q' p' supabundan
 tiam dicit'. quare rē.

Ad hec breuiter r'ndef. Ad p'mum
 ccedo maiorē. s. q' esse natū sentire est p'
 pum aialis. put esse natū sentire est idēz
 qd' sensibile. r' nego minorē q' nō sit emi
 nus vniuoc'. Ad pbatoem cum dicit'
 Illud qd' multipl'r d'f' nō est ppum alic'
 ccedo. r' cū dicit' sentire dicit' multipl'r
 s'm, p'hm. Dicit' q' esse natum sentire pōt
 accip' dupl'r. vno' vt est idem qd' sensi/
 bile. r' sic nō d'f' multipl'r. sed vno'. s. vt
 est aptū natum vti sensu. alio' vt est cōe
 sign's ista duo. s. vti sensu vel habet sen/
 sum. r' sic est equocus r' nō ppum. Ad
 cōfirmatōem negat' maior. Ad pbatio
 nem cū dicit'. p'hs dicit' q' si nō ponat' ge
 nus in assignan' ppum nō recte assigna
 tur. d'f' q' p' ppum p'hs intelligit descrip
 tōem que p'ficiat' p' ipsum ppum. vñ vult
 dicere p'hs q' si nō ponat' gen' in assignā

do ppum. i. descriptōes que dan' p' pro
 pum nō recte assignant'. Sorte dicerēs
 5. q' in 4. topi. agitur tñ de p'po in 6.
 vero agitur de diffinitōe. g' p' ppuz illic
 nō potest intelligi descriptio. negat' cōnā
 q' in 6. agitur de diffinitōe q'dditatiua
 que datur p' genus r' d'fiam. in 5. hō cuz
 determinet de pp'io ex cōnti potest etiā
 aliqd' de descriptōe dicere q' p'ficiat' per
 gen' r' ppum. Nec r'isio nō placet. quia
 cōfundit libros p'hi. iō dicerem al'r. s. q'
 p'hs in 5. topicoz ponit locos q' faciunt
 ad entitatē pp'ii. r' ponit etiā locos q' fa
 ciunt ad bonitatē doctrine habendē de
 pp'io. r' hoc d'ctū allegatum est in locis
 q' faciunt ad doctrinam r' nō vult aliud
 dicere p'hs nisi q' in assignando ppum
 ad meliorē doctrinam cum sit accñs. et
 accñtis sit inherere alteri. r' iō vt bñ co/
 gnoscat' illud cui inheret addit gen'. nō
 tñ quo ad entitatem pp'ii. Hanc puto i
 tentōem fuisse p'hi. vt p'z legenti libros
 topi. Ad 2. r'ndet mag' q' li cōuertit'
 nō respicit' li plurib' sed illud rōe cuius
 de p'ibus pdicat' vt subm' qd' est ille ter
 min' homo cū quo cōuertitur li risibile
 vnde illa cōnā nō valet li risibile pdicat'
 de sor. r' platone r' nō cōuertit' cū illis.
 igitur nō cōuertitur. Arguitur. n. ab in/
 ferioz ad suū supius negatione p'posita

Ad cōfirmatōem nego p'mam cōntiam
 .s. li risibile est ppum. g' nō est cōe. r' cum
 p'bas qd' ppum r' cōmune sunt opposita
 nego quia nullam oppōnem habent ga
 nec contrariam nec cōtradictoriam nec
 relatiuam. nec p'uatiuam. concedo tamē
 q' sunt opposita large loquendo de op/
 positione. q' sunt repugnantia respectu
 vnius r' eiusdem. quia aliqd' nō est com
 mune r' ppium respectu eius d'ez. r' idēz
 dico q' risibile t'f' ppium hominis. est
 autem cōmune singularibus hominib'
 r' sic est ppium r' cōmune respectu di
 uersoꝝ. Ad tertium quod difficulta
 tem habet p'pter auctoritatem p'hi d'f'. q'
 illud qd' p' supabūdatiam dicitur nō ē

allicui⁹ pprium dicitur q^o leuissimū pōt
dupl^r considerari. vno modo vt dicat^r
q^o est illud quod est aptum natū habere
vltimū gradum latitudinis leuitat^r. pu
ta respectu grauitatis. vt. 8. alio mō dici
tur leuissimuz qd^o cunq^z excedit alia cor
pora fm leuitatem quācunq^z leuitatem
habeat. vii^o. si nō esset ignis ad huc eēt
aliquid leuissimuz. q^o aer excederet oīa
corpora fm leuitatem. nō tamen esset le
uissimū pmo^o. q^o aer nō est aptus natus
h^{re} leuitatem vt. 8. sed solum ignis. Ad
ppo^o q^o si leuissimū capitur pmo^o est p
prium ignis r igne corrupto si competit al
teri. 2°. vō mō nō est pprium ignis q^o ad
huc alteri competit vtputa aeri corru
pto igne r cum dicit^r q^o p supabundan
tiam d^r nō est pprium alicuius. d^r q^o itel
ligitur sic q^o illud qd^o dicit^r p^o supabundan
tiam ad alia nō determinādo certū gra
dum nō est pprium sicut leuissimuz. p 2°.
q^o corrupto subiecto cui assignat^r esse p
prium ad huc cōpetit alteri r hoc voluit
phs in textu si aut^r deīnat certū gradū
pōt esse pprium vt leuissimū. pmo^o q^o tūc
corrupto subo cuius erat pprium nō am
plius competit alteri hanc rōnem elicio
quare vide ipsam. Ad cōfirmationez
dicitur cōsimiliter :

Utrū diffinitio accētis sit bñ data.

Contra. Albus

est accētis r. tñ nō est termin⁹ vni
uocus. q^o diffinitio mala. cōtra t^z cum mā
fori. minor pbatur. q^o termin⁹ vniuocus
pdicatur fm vnum nomē r fm vnā rō
nem p phm in antepdicamentis capito
de vniuocis sed albū nō pdicatur fm rō
nem p phm in pdicamēto sube dicētem
q^o eoz que sunt in subo in plurib⁹ neq^z
nomen neq^z ratio pdicabit. In aliqbus
vō nomen nihil phibet pdicari. rōnem
vō impossibile est pdicari vt albū cū in
subo sit in corpore pdicabitur de subo
d^r. n. corpus albū. ratio vō albi nunq^z d^r
corpore pdicabit. Ita sunt vba forma /

lia phibet qbus expresse p^z q^o album nō
pdicatur fm rōnem. Confirmat^r q^o al
bum nō sit termin⁹ vniuoc⁹ q^o fm phz
in pmo topicoz vbi declarat^r 2° in firm
fillogismi dialectici q^o est distinctio mul
tiplicis dicit^r q^o si vni⁹ vni⁹ multiplici
ter dicit^r r aliud r dat exēplum q^o albus
dicitur multispl^r q^o de re alba r de colo
re albo. 2° sic nō quodlibet accētis pre
dicatur i quale accidentale respectu sub
i⁹ diffinitio mala. cōtra t^z an⁹ pbatur q^o
aliquid accētis pdicatur in q^o ad i
terrogatōem factam p q^o tūm de aliquo
cōueniēter rōndetur p illud vt p bicubi
tum tricubitum r similia. Confirmat^r
q^o res pdicamētū accētis taliter pdica
tur de suba. qualiter p illaz soluitur qd^o
de suba r nō aliter sed p quantitātē sel
uitur questio de substantia. p quaz que
ritur q^ota est substantia. q^o quāritas pdi
cabitur in quantū r cum nō soluitur qd^o
p quam queritur qualis est substantia
q^oritas nō pdicabitur in quale. Et sit^r
p alia predicamenta soluitur questio fa
cta de substantia. p quo modo vel quali
ter vt qualiter se habet fortes dicit^r agit
vel paritur vel sedet. ergo illa nō predi
catur in quale vel in qualiter. Tertio
contra totam diffinitionem arguit ar
gumento magistri quia hec albedo ē ac
cidens r tamen nō est termin⁹ vniuoc⁹
pdicabilis de pluribus rē. cōsequētia
tenet q^o alicui competit diffinitum cui
nō competit diffinitio. maior nota. r mi
nor. pbatur p philosophum in pdicamē
tis. q^o singulare de nullo pdicatur. r per
phm dicētem q^o solum de seipso pdicā
nō q^o pdicatur de plibus r p cōns nō ē ter
min⁹ vniuocus q^o termin⁹ vniuocus est
termin⁹ simplex plura significās qualis
non est terminus singularis. Confir
matur: q^o in ista diffinitione nō ponitur
subiectum accidentis. q^o mala cōsequen
tia tenet p phm 7°. methaphisice dicen
tes q^o diffinitio accētis dat p additāmē
ta. quia subm ponitur in eius diffinitōe

Cum ergo hic diffiniatur accēns et nō po-
natur subm. g. mala. Cōfirmat 2° ga
ista est eēntialis in 2° mō dicēdi per se
suba ē accēntalis s̄m magr̄m in 2° dīcē-
di p se ergo p̄dicatū ē accidēs subī pont
bllis in diffinitione ei². Cū ergo diffinia-
tur hic accēns et non ponat subm, ergo
diffinitio mala.

Ad hec breuiter r̄ndet. Ad p̄mum
nego minorē. Ad p̄bationē dicit q̄ cum
p̄hs dixit q̄ albu nō p̄dicat s̄m rōnem p
rōnē itelligit p̄hs verā rōnem: puta dif-
finitionem ex genere et differētia quā al-
bū nō h̄z cū nō sit per se in genere pp̄ du-
plex suū s̄ḡre et tñ p̄dicat vniuoce. q̄ s̄z
nomē et s̄m rōnē. i. conceptū cōm pluri-
bus siue ēt s̄m discretionez. hec ē r̄nsio
Burlei. Uel aliter d̄r q̄ cū p̄hs dicit q̄
albu nō p̄dicat s̄m rōnes: itelligit q̄ nō
p̄dicat eētialiter. q̄ que s̄t eēntialia ac-
cidēti s̄nt accēntialia subiecto. nō tñ nega-
ret p̄hs q̄ albu nō p̄dicet s̄m suam dif-
finitioem qualiscūq̄ sit illa hec est r̄nsio
Alberti. Uel aliter d̄r s̄m magr̄z in p̄di-
camentis suis q̄ albu nō p̄dicat s̄m dif-
finitionē eius causalē sed bene p̄dicat
s̄m identicā vide in p̄dicamentis quelī-
bet h̄az satisfact. Ad cōfirmationē
d̄r q̄ si albu potest accipi duplici. vno
modo vt ē cōe ad albu colore et ad albu
i voce. Alio^o soluz vt ē in colore. primo^o
equocū est. 2° non. et sic accipitur cōter
in p̄posito. Ad 2° negat añs. Ad
p̄bationēz negatur cōtia cum d̄r aliq̄
accēns p̄dicatur. In q̄m ergo nō p̄dicat-
ur in quale. et ratio est q̄ cum p̄dicari
in quale sumat a modo rei. et q̄libet ac-
cis habeat modū cēndi qualitatis quia
habet modū dēfīnātis: ideo p̄dicatur in
quale non obstante q̄ aliq̄ accēns hēt a
lium modū spēalem p̄dicamēti.

Ad cōfirmationē ceditur maior et ne-
gatur minor p̄ illa parte q̄ non soluitur
q̄d p̄ q̄tū q̄n querit q̄lis ē s̄ba per q̄tita-
tem. vnde quale dupliciter sumit. s̄. lar-
ge et stricte. Large sumptum est transeē-
dens applicabile omnibus p̄dicamēt

Stricte s̄o soli p̄dicamento qualita-
tis primo^o accipitur et nō 2° hec est r̄nsio
magistri i p̄dicamētis. Porphiri^o tñ in
cōitatib^o ponens differentiam inter ge-
nus et accidens dicit q̄ accidens p̄dicat-
ur in quale. vel quō se hēt auto dixisse
propter respectiua. Ad 3° r̄ndet ma-
gister q̄ si accidens potest sumi duplici-
ter. s̄. large pro omni t̄mino accēntali cōi-
vel discreto. et sic non sumit in p̄posito
Alio^o p̄ t̄mino accēntali cōi. et sic diffinit
ad p̄ns. et s̄m istum modum p̄z q̄ iste ter-
minus discretus hec albedo non est ter-
minus accēntalis hoc est plurib^o compe-
rens accidentaliter. Ad cōfirmationē
d̄r q̄ accidens dupliciter capitur vno^o
vt est nomen p̄ impositōis. et sic s̄ḡt na-
turam ex animam s̄m q̄ p̄hs in 5° meta-
phice diuidit ens i subz et accidēs. Alio
modo vt est nomē 2° in p̄ns. et sic dupli-
citer. vno^o vt est idem quod p̄dicatum
non eētiale non per se p̄dicabile vt
non conuertibile cum s̄bo. Alio^o vt est
p̄dicamentum p̄ conuertibile cū sub-
iecto. Cum ergo dicit q̄ diffinitio acci-
dentis debet intelligi per additamentū
q̄ per subiectus dicitur q̄ p̄hs loquitur
de accēti primo modo vt est nomen p̄-
me impositionis et nō sc̄de accipiēdo p̄-
mo modo. h̄caūt diffinitur vt est secun-
de impositionis. quare zc. Uel aliter
dicitur q̄ quodlibet accidens debet dif-
finiri per subiectum vel explicitē vt im-
plicitē. et in ista diffinitione subintelligi-
tur subiectum et detur intelligi per ea q̄
ponuntur in ea. nam ex hoc q̄ dicit p̄-
dicabilis in quale accidentale non con-
uertibiliter datur intelligi subz de quo
p̄dicatur in quale accidentaliter et nō
conuertibiliter. Magister tamen in p̄-
mo posteriorum non vult q̄ omne acci-
dens diffiniatur per subiectum. sed so-
lum omne accidens connotans subiectū
quare elige. p̄ima responsio ma-
gis placet.

Utrum diffinitio predicationis dire-
cte et indirecte sit bene data.

Quæritur. An aliqua est predicatio directa in qua tñ supius nō pdicatur de inferi ori. s; egle de equali. vt dicēdo. equ⁹ est hiniibilis. ḡ diffinitio est mala cōna tenet q; diffinitio cōuertit cū diffinito. anis pbat auctoritate Porphiriū in capto d specie di. Opz. n. equa de eqs pdicari. a ut maiora de minorib⁹. vbi oēs expositores dicunt q; loqitur de pdicatōe directa. Cōfirmat argumēto magri. q; se qur q; aliqua est pdicatio q; nō est directa nec indirecta. vt dicēdo homo est hō aial. ē aial. q; nec inferi⁹. nec supius pdicatur. 2° sic r querit an ista risibile ē hō sit directa vel indirecta. r arguit q; sit directa q; illa est pdicatio directa in qua seruatur xā rō pdicatōis q; est q; illud qd pdicatur se habeat vt forma respectu ei⁹ qd subijci sed i ista seruatur xā rō pdicatōis. ḡ est directa. cōna nō cū maiori. minor pbat. q; pdicatur. se. h; vt forma respectu subijci qd pdicatur qd quelz ps diffinitōis se h; vt forma respectu diffiniti 7° meth. 7. 2° phicoz. sed risibile diffinit p hominē q; ppria passio diffinitur p subm p phm in pmo posterioroz in 2° dicendi p se. ḡ rē. Opposituz arguit. s. q; sit indirecta. q; pdicatur respectu subijci se h; vt mā. ḡ est indirecta. cōna t; r anis pbat. q; subm respectu pprie passionis est sicut mā. ppria xō passio sicut forma. sed ppria passio subijci r subm ei⁹ pdicatur. ḡ pdicatum se hēt vt mā r subm vt forma. 3° sic r qrit an ista album est musicū sit directa vel indirecta r probatur. primo; quod non sit directa q; hic nō seruatur xā rō pdicatio; nis; que est; q; illud qd subijci habeat rōnem materie. illud xō qd pdicatur hēt rōnem forme. q; nō sit indirecta pbat tūc illa esset directa musicū est album p conuersionem simplicem vt ps in alijs idu ctue cōis est falsum.

Ad hec beneiter respōdetur. Ad p

mū dicit q; magri nō loqitur de omni pdicatione directa sicut facit Porphiri⁹ sed solum de illa que fit ex terminis qui sunt in recta linea pdicamēti. Ad confirmatōem cōcedit totum magri. Ad 2° dicit in 2° dicēdi p se 3° Egidii q; illa risibile est homo ē directa r indirecta alio r alio mō cōsiderata. vñ subm habz duplicem habitudinē ad accēs ppum. vnam put suscipit ipm. r sic h; rōez materie respectu illius. Aliam put est pars diffinitōis ei⁹ r sic habet rōez forme. q; ptes diffinitōis sunt forme diffiniti 2° phisicoz. 7° methaphisice. ista ḡ risibile est homo est directa cōsiderando li homo vt est ps diffinitionis risibilis. ē aut indirecta cōsiderādo vt est subm eius.

Sed quero ḡ a magro an simplr siue absolute loquendo debz dici directa vt indirecta illa risibile est homo. Dicunt qdam q; nec directa nec indirecta cum sit quasi ppositio multiplex rōe pdicati. quod potest diuersimode cōsiderari. et ad ppōem multiplicem nō est respōdē dum vnica respōsione sed plurib⁹ distinguendo. Ego autem dico q; absolute est dicēda indirecta r hoc volebat Egidii⁹. quod pbo sic. Quādo cūq; aliquod nomen importat plura quoz vnum p pri⁹ r aliud p posteri⁹ absolute dictuz debz accipi p principali. sed cum li homo duplicem habitudinē habeat respectu risibilis vna p quam est subm. alia p quā est pars diffinitionis. q; habet q; ē pars diffinitionis p hoc quod est subm. r nō ecōtra. ergo absolute debet accipi secū dum pmā habitudinē sed fm illam ē indirecta ideo simplr r absolute loquēdo illa est dicēda indirecta. Ad 3° di. Egidius in pmo posterioroz. q; illa est indirecta sed ad argumentū in oppositū quod facit magister contra ipsum. s. si alia eēt indirecta alia esset directa p cōuersionē simplicem diceret. Egidius negādo hāc cōnam imo est vtraq; indirecta cuzi nul

la & ratio p̄dicatōnis seruetur. Magister autem dicit q̄ nō est directa nec indirecta. sed contra illa p̄dicatio nō est directa & est ergo est nō directa tenet consequētia q̄ a negatiua de predicato fini to ad affirmatiuam de predicato infini to. Ad hoc argumentum dicendū est tenendo viam magistri q̄ ista predicatō solum est indirecta in qua est p̄uersus ordo extremorum. s. in qua subiectum habet rationem forme respectu predica ti & predicatum rationem materie respectu subiecti & tunc negatur q̄ li indirecta sit terminus priuatius tenēdo autē viam Egidij que cōmuniō est dicendū q̄ omnis propositio in qua nō seruatur vera ratio predicationis est indirecta q̄ modocūq; & argumentum concludit verum s̄m ipsum.

Utrum diffinitiones predicationis essentialis & accidentalis sint bene date.

Contra. *Ista ē*

essentialis homo est risibilis et tamen est predicatio terminorum diuersorum predicamentorum. ergo diffinitiones male consequentia nota cum minor. maior probatur quia predicatio essentialis dicitur quando predicatur illud quod est essentialis sed risibile ē eēntiale homini quia fluit ab essentia eius. ḡ r̄c. Confirmatur illa nō est accidentalis ergo est essentialis. cōsequētia t̄z. antecēdēs pbatur q̄ illa est per se in 2° dicendi p̄ se ḡ nō est accidentalis. Secundo si aliqua est predicatio essentialis s̄m diffinitionem secundam que non est essentialis secundum primam. ergo altera diffinitio mala. cōsequētia tenet antecēdēs pbatur quia illa est eēntialis homo est asinus sc̄dm diffinitionem secundam quia est predicatio terminorum eiusdem predicamenti & tamen nō est eēntialis s̄m primā quia nō est p̄dicatio superioris de inferiori nec differētia de aliquo

istorum nec eōuerso. ḡ r̄c. Confirmatur q̄ illa homo nō est animal nō ē eēntialis & tamen p̄dicatur superius de inferiori. ḡ r̄c. cōsequētia nota cum minor. maior pbatur. q̄ propositio essentialis est p̄mi modi dicendi p̄ se & n̄r est de omni & necessaria. quare. r̄c.

Ad hoc breuiter respōdetur. Ad p̄imum negatur antecēdēs. ad pbationes dicitur q̄ essentialis dicitur dupliciter. vno modo q̄ est de essentia. & alio mō q̄ fluit ab essentia. capitur essentialis p̄mo modo in p̄posito & nō 2°. Ad confirmationem negatur antecēdēs quibus secunda consequentia nō valeat q̄ ex negatiua non sequitur affirmatiua. Et ad probationem negatur ista cōsequētia ē per se. ergo nō est accidentalis sed bene valet est per se. ergo non est p̄ accidens.

Ad 2° dicitur q̄ p̄positio essentialis dicitur dupl̄. s. large & stricte. stricte est quādo est essentialis in p̄mo mō dicendi p̄ se vt q̄n gen^o vel differētia p̄dicat^r de specie. large autem est q̄n est in p̄mo mō dicendi p̄ se vel essentialis vel reductiue. essentialis iam dictum est reductiue. x̄o quādo eōtra inferi^o de superioris l̄ de vna p̄dicatur vel idem de seipso. Et i s̄i ma q̄n est predicatio terminorum eiusdem predicamenti est essentialis. large q̄ est in p̄mo modo dicēdi p̄ se vel essentialis vel reductiue. Ad rōem in oppositum d̄r q̄ subintelligitur in p̄ma declaratione quare 2^a magis explicat & sufficientior ē

Ad confirmatōem negat maior q̄ licet sit impossibilis adhuc est essentialis.

Ad pbatōem cōcedo q̄ p̄pō essentialis est p̄mi modi essentialiter vt reductiue & cūz d̄cis. ḡ est de omni & necessaria ne go n̄am q̄ illud solum v̄z est q̄n eēntialis p̄mo modo & nō q̄n est reductiue. vt dicit mag^r in p̄mo mō dicēdi per se.

Utz tm̄. 10. sunt predicamenta.

Contra. *Arguit q̄ non sit nisi vno p̄e*

dicamētum. Et arguitur sic. tñ vñū est
 pdicamētum. ḡ nō sunt plura. cōsequen
 tia tñ añs p̄batur sic. Omne pdicamētū
 est vñum. ḡ tñ vñum est pdicamentum
 oña est bona q̄ arguitur ab vñiuersali
 affirmatiua ad exclusiuā de tñnis trās
 positis r̄ antecedēs est vez vt patz p̄ ex
 ponētes. ḡ oñs est verum. Item ens ē
 genus oīum. ḡ tñ vñum est genus oña
 tenet. añs p̄batur q̄ si nō hoc esset quā
 nō pdicatur vñiuoce sed analogice sed
 analogia nō tollit rōem generis q̄ nūe
 rus est gen^o p̄ plm̄ in pdicamētis r̄ ta
 men est analogum q̄ prius s̄ḡt numez
 minorem q̄ maiorem. ḡ rē. Nec p̄t dici
 q̄ ens equiuoce pdicetur. Hoc enim ex
 p̄esse est cōtra plm̄ in 4° methaphisi
 ce circa p̄ncipium dicentem. Ens autem
 multis q̄dem modis dicitur r̄ nō equo
 ce sed quemadmodum salubre. Item
 omnis diuisio r̄ oīs multitudo reduc̄it
 ad vñum 4° methaphisice quod est pri
 us in ista multitudine ergo si sint ml̄ta
 generalissima aliquod vñum est prius il
 lis. sed nihil est pri^o illis. ergo nec sūt ml̄
 ta quia si esset aliquid pri^o esset vñuz ge
 nus p̄mum. Item quod p̄ superabun
 dantiam dicitur vñi soli conuenit s̄z ge
 neralissimum dicitur per superabundā
 tiam. ergo vñi soli cōuenit r̄ sic est tan
 tum vñum generalissimum r̄ p̄ cōseq̄ns
 tantum vñum pdicamentum. Item
 si plura essent generalissima quodlibet
 illorum esset p̄imum p̄ncipius r̄ sic nul
 lus illorum esset altero prius cōtra p̄bi
 losophum 7° methaphisice dicentes. q̄
 substantia est prior accidente natura tē
 pore r̄ diffinitione. Secundo p̄ncipa
 liter p̄batur q̄ sunt tantum duo qa ens
 diuiditur in substantiam r̄ accidens si
 ue in ens per se r̄ ens in alio sed tantum
 vñum est pdicamentum substantie si
 ue ens per se. ergo tantum vñum est pre
 dicamentum accidentis. siue entis in a
 lio. r̄ si negatur consequentia quia ens

p̄ se est vñiuocum illis de quibus dicit
 r̄ ita potest esse genus. sed in alio nō est
 vñiuocum illis quibus conuenit.

Contra si vñum oppositorū dicitur
 multipliciter r̄ reliquūz per p̄bi losophū
 in primo topicorum. r̄ verificatur in oī
 genere oppositorum ergo si ens in sub
 iecto sit equuocuz ad. 9. non ens in subie
 cto erit equiuocum ad tot r̄ ita predica
 menta erunt. 18. Item dato q̄ ens in a
 lio sit equiuocum. 9. generibus sequitur
 q̄ nō plus conueniunt accidentia in esse
 subiecto q̄ vñum eorum cum substantia
 quia vtrobiz̄ aliqua conuenientia in a
 liqua voce equiuoca. Item sequitur
 q̄ nō est diuisio conuenientior in substā
 tiam r̄ accidens q̄ in quando r̄ ens non
 quando quia vtrobiz̄ vñum diuidens
 est generalissimum r̄ reliquum diuidēs
 equiuocum ad. 9. alia. Item sequitur
 quod nō est diuisio sufficienter in sub
 stantiam r̄ accidens quia accidens cau
 sa sit equiuocum sumitur p̄o alio signi
 ficato potiori r̄ ita fit tantum diuisio in
 duo generalissima. Item ens diuidit̄
 in absolutum r̄ respectiuum sed non est
 aliquod absolutum preter substantiam
 r̄ non est aliquod respectiuum preter re
 lationem. ergo sunt tantum duo. conse
 quentia nota cum maiori. minor proba
 tur quo ad primam partem quia si plu
 ra sint absoluta predicamenta cum ipsa
 sint genera prima sequitur q̄ predica
 menta non sunt primo diuersa. r̄ per conse
 quens non erunt. io. genera p̄ma q̄ con
 ueniunt in absoluto r̄ cōsimiliter argu
 tur de respectiuo.

5° p̄ncipaliter arguitur q̄ sint tñ tr̄ia
 q̄ substantia quāritas r̄ qualitas sunt p̄
 dicamēta r̄ nulla alia p̄batur. q̄ omne
 pdicamentū est ens p̄ se s̄z respectiuū nō
 ē ens p̄ se q̄ ē ad aliud. Cōfirmat̄ qa
 absolutum est pri^o respectiuo. ḡ respecti
 ua nō sunt generalissima q̄ tunc gene
 ralissima nō eēt p̄ma generalissima cū

genera respectiua haberent genera prio-
ra scilicet absoluta. Item tantum tria
sunt predicamenta scilicet suba accidēs
absolutum et accidēs respectiuum quia
omnia accidentia absoluta sunt eius-
dem generis et per idem omnia accētia
respectiua sunt eiusdem generis.

Arguit nā tanta ē analogia iter q̄sti-
tatem cōtinuā et discretā q̄sta ē iter q̄sti-
tatē et q̄litate: sed analogia que ē iter cō-
tinuā et discretā nō remouet gen^o ab ill^o
q̄ rē. cōtia nota cū minor. maior. pbat^r
q̄: sicut q̄litas p̄suppōit q̄stiatē et ab ea
accidentaliter d̄pedet ita q̄stiatē discre-
ta p̄suppōit cōtinuā. eo q̄ numer^o catur
ex diuisione et inuī teste pho 3° phicoz.
si q̄ q̄stiatē et q̄litas faciūt vñū pdicamētū
absolutū. q̄ cōis ē q̄ a^o pdicamenta re-
spectiua faciant vñum respectiuum.

4° principalr arguit q̄ sint tria qua-
tuor. s. suba q̄stias q̄litas et relo q̄ oia
respectiua sunt in pdicamēto rlonis. p-
batur sic. Ois respectus. ē i pdicamēto
rlonis. q̄ oē respectiuū ē in pdicamēto
rlonis q̄: in quocūq̄ pdicamēto ē abstra-
ctū i eodē ē c̄cretū p̄ phm i 4° topi. añs
pbat^r sic. Ois rlo ē in pdicamēto rlonis
ois respect^o ē relatio. q̄ ois respect^o ē in
pdicamēto relationis. Itē actio et passio
pertinēt ad pdicamētū rlonis igit p̄ idē
oia a^o respectiua ptinēt ad pdicamentuz
rlonis cōtia tenet añs pbat^r sic. Agēs et
patiēs s̄t in pdicamēto rlonis. q̄ actio
passio sunt in pdicamēto relationis. et
cōtia p̄ phm 4° topicoz qa in eodē pdi-
camento ē c̄cretum et abstractū añcedēf
colligit de mēte phl 5° methaphisice qa
motiuū et mobile calefactiuū et calefacti-
bile sunt rla.

5° principalē arguit q̄ pdicamēta s̄t plu-
ra q̄. 10. et h arguit rōne cōcretoz accē-
tiū et arguit de colorato specialiter et ita
arguit de alijs. Coloratū ē per se in pre-
dicamēto et non in pdicamento q̄litas
nec alioz nouē. q̄ h3 pdicamentum p-

rium distinctum ab oibus nominatis
cōtia tenet maior. p̄batur q̄ coloratuz ē
genus. q̄ ē per se in pdicamento. cōtia
tenet. añs p̄batur. primo q̄ pdicatur in
quid de differentibus specie vt albo et
nigro qm̄ ad interrogatiōē factā p̄ qd
est albu et nigrum rñdēf coloratū 2° p̄-
tet per phm in 4° topicoz doctū cōside-
rare genus in abstracto per h3 q̄ c̄cretū
in concreto vel nō. 3° q̄: sicut se h3 color
ad coloratū ita albedo ad album. ergo a
cōmutata p̄portioe sicut se habet color
ad albedinē et ita coloratū ad albu s3 co-
lor est genus ad albedinē. q̄ coloratum
est genus ad albu3 minor principalis ar-
gumētū p̄batur. s. q̄ coloratum nō ē i ali
quo pdicamento p̄nominato q̄: si essz
in aliquo esset in pdicamēto qualitat^r
sed q̄ nō sit in pdicamēto qualitat^r ar-
guitur primo q̄ generalissimū pdicamē-
tū qualitat^r non pdicatur de colorato
q̄ ista est falsa coloratuz est qualitas. 2°
q̄: si esset in pdicamento q̄litas essz iō
q̄ color qd est falsuz q̄: nō h3 easdē spēs
nec pdicatur de eiusdem speciebus.

6° principalr arguitur q̄ sint plura. 10.
ratione secūdarz intentionū et non entiuū
s. signitoz. et entiu3 in po^o et p̄uatiōnū
q̄: de oibus contingit querere quid ē vt
qd est ista intentio species et genus et ita
de alijs et qd est chimera et hircoceru^o et
qd homo in po^o et qd cecitas et qd surdi-
tas: et ad quodlibet istoz rñdēf per ali-
quod vniucū qd est in plus illo de quo
querit. sed oē pdicatū vniucuz in qd
quod ē in plus subo ē genus per ph3 5°
topicoz. ergo illa hñt genera sed in ascē-
dendo in pdicatis i qd nō p̄cedit in in-
finitum sed est status p^o posteriorum. et
2° metaph. ergo erit deuenire ad gene-
ralissima et sic 2° intentio erit genus ge-
neralissimū oibus sc̄dis intentionibus et
figmētum erit genus gnālissimū oibus
figmētis et ens in potentia omnibus en-
tibus in potentia et p̄uatio omnibus p-

nationibus. Confirmatur q̄ intellectu
cus omnia illa concipit sub ratione vel
vltis vel singularis. non singularis. ergo
vltis tenet omnia. an̄s p̄bat. q̄ intellectus
cōponēs facit cōpositionē horū: cuius com
positionis v̄itatē indicat et falsitatē. er
go intellectus simplex ea concipit. 2° ar
guitur q̄ sint plura. i. o. ratione diuersarū
q̄onū ad quas non respondet per aliq̄d
istoz predicamentoz. vt sunt ista. cur q̄
re vtrum. et ille quas p̄bs exprimit in se
cundo posterioz. si est quid est q̄ est vt
propter qd. S̄r alie. g. a grammaticis. f.
quis que qd. s̄r quo vñ qua et vbi quoz
sum et quousq̄. Et arguit sic. Quot sūt
q̄ones diuersi tot sunt diuersi modi pre
dicandi. quot sunt diuersi modi predicā
di tot sunt predicamenta. ergo a p̄ ad vlt
imum quot sunt q̄ones diuersē tot sūt
predicamenta. sed q̄ones sunt plures. i. o.
vt dictum est. quia vltra. i. o. questiones
generum sunt illi p̄nominati. ergo etc.

Ad hec breuiter respondetur. Ad
primum dicitur negando primam conse
quentiam. scilicet tantum vnū ē predi
camentum. ergo non sunt plura predica
menta. quia idem est dicere tantum vnū
est predicamentum. ergo non sunt plu
ra predicamenta et dicere q̄ vnum est p̄
dicamentum et nihil non vnum est pre
dicamentum modo non valet vnum est p̄
dicamentum et nihil non vnum est pre
dicamentum. ergo non sunt plura pre
dicamenta. Ad aliud negatur antee
dens. Ad probationem dicitur q̄ ens
non est genus quia nō predicatur in qd
ne equaliter participatur a suis parti
bus subiectiuis. q̄ enim non predicetur
in quid patet. quia si queritur quid est
hoc non conuenienter respondetur eni
nam questio quid presupponit questio
nem si est vt probatur secundo postero
rum. igitur inquirendo quid est hoc pre
supponitur esse. consequenter ipsum ef
ficiens: propterea ad questionem istam

debet responderi per aliud quā per ens
q̄ non equaliter participetur a suis par
tibus subiectiuis patet quoniam suba
est magis ens quā accidens. vt probat
septimo metaphisice. ideo equaliter par
ticipatur a substantia et accidente et iso
ens non predicatur vniuoce et concedit
q̄ ens predicatur analogice de s̄ba et ac
cidere. et cuz dicitur q̄ analogia talis nō
tollit rationem generis nego. vnde du
plex est analogia ordinis et attributiois.
Analogia ordinis est comparatio alicui
ius ad aliqua secundum prius et posteri
us: et hec non tollit rationem generis. q̄
numerus et figura sunt genera in quib̄
inuenitur talis analogia. Analogia attri
butionis est comparatio alicuius ad ali
qua secundum causam et causatum. et h̄
tollit rationem generis cuiusmodi est a
nalogia sani. Dicimus enim q̄ vrina est
sana quia est effectus sanitatis. et q̄ ci
bus est sanus quia est causa sanitatis.
ens autem habet vtranz analogiam.
prius enim significat subam q̄ accidēs
et deinde significat illa secundum causā
et causatum quia accidens non est ens
nisi quia est effectus sube vt habetur se
ptimo metaphisice. hec est responsio
magistri in predicamentis. Vel aliter
dicitur ad principale negando antee
dens. et ad probationem conceditur q̄
quia predicatur analogice non est genus
et cum dicitur q̄ numeri nō predicatur
analogice negatur. vnde numeri possūt
comparari ad inuicem vel ad numeruz
in communi. si ad inuicē comparantur
vnius est prior alio. si ad numerum in
communi non. Ad aliud dicit Scot^o
q̄ multitudo predicamentozum reduci
tur ad vnum quod est prima causa quia
prior est eis non predicatione sed causa
litate et entitate et ita potest esse aliquid
prius illis. Vel aliter dicitur et meli^o
q̄ omnis multitudo et diuisio reducitur
i aliquid vnum. s. in illud quod diuiditur

In 1° multa & ita omnia predicamenta re-
ducuntur in ens. nego tamen qd illud v-
num in qd reducuntur sit genus qz non
est vniuocum sed analogum vt dictum
est supra. Ad aliud dicitur qd superla-
tiuū dupl'r exponi potest. Vno modo
pōtīue per excessum aliorum. alio mō
comparatiue siue negatiue pro nō exce-
di ab alijs. Dicitur ergo ad maiorē qd
dictum per superabundantiam bene
potest pluribus conuenire dummodo
superlatiuum exponatur comparatiue
siue negatiue vt in proposito. positē au-
tem non. Ad aliud dicitur qd genera-
lissima possunt comparari adinuicem
aut ad 1° que sunt in suis ordinationib^o
p^o concedo qd vnum est pri^o a^o & sic sba
est pri^o accēte & absolutum prius re-
spectiuo. 2° dicitur qd sunt decem prin-
cipia respectu suarum ordinationum &
suorum inferiorum.

Ad 2° principale dicitur sicut ibi ne-
gando consequentiam quia accidens &
ens i^o non est vniuocus. Ad replicā
primam dicitur qd ens in subo & nō ens
in subo sunt contradictoria & cuz nega-
tio non neget solam vocem sed signifi-
catum non potest vnico actu quodlibz
significatum negare erit equiuocum sic
affirmatio sed non ens in subiecto non
est idem qd substantia. Nam non ens est
non ens in subiecto & tamen non est sba
sed ens non in subiecto est idem qd sba
sed ens in subiecto & ens non in subie-
cto non sunt opposita sed sicut despera-
ta. Ad 2° replicam dicitur qd accide-
tia cōueniunt in aliquo intentionaliter
in quo non conuenit accidens cum sba.

Ad 3° replicam similiter dicitur qd
si a esset nomen equiuocum significans
alia nouem generalissima qd eque com-
munitus esset diuisio entis in quando a
sicut est ipseus entis in substantiam & ac-
cidens quia vtrobicq; equiuoci in equi-
uocum & vniuocum. Ad 4° replicā

cum dicitur equiuocum non accipitur
nisi pro vno significato verum est ab eo-
dem intelligente sed non minus ipsum
secundum se omnia significata ponit si-
mul & eo modo sumitur non autem vt
intelligitur ab vno. Hec Scotus in pre-
dicamentis. Vel aliter ad principale dī-
citur qd accidens siue ens in subiecto nō
equiuoce dicitur quia tunc nec diffinitō
nem nec descriptionē haberet nec vni-
uoce dicitur quia esset genus sed analo-
gice dicitur. Ad primā replicā patet
rīssio qd accēs & sba nō sūt opposita: nec
ens i subiecto & ens nō i subiecto oppo-
nuntur sed sunt dispata. Ad aliud cō-
ceditur accidētia cōuenire in aliquo ana-
logo. i. in accidētī. & in eē i subiecto in q
non cōueniūt cū sba imo dīnt p illud a
sba & sīr ad alia duo p. Ad aliud ne-
go minorē. i. qd nō sit aliquod absolutū
preter sōam: & qd non sit aliqd respecti-
uum pter relationē. & cū tu pbas qz seq-
tur qd nō essēt pmo diuersa negat oīa
qz i sba q̄ritas & qlitas cōueniūt in hoc
qd est absolutū nō tñ absolutū ē gen^o ad
i^o. vñ sicut nō valet ista cōntia. Dia gene-
ralissima cōueniūt i ente. q̄ non sunt pri^o
diuersa ita nō valet oīa facta sed. debet
argui sic ista cōueniūt in aliquo genere.
q̄ nō sē p^o diuersa sed negatur. anis.

Ad 3° principale negat qd n̄ sint nisi tria
& ad pbatōem cū dicitis nullū respectiuū
est ens p se nego & nō valet ē ens. ad alib
q̄ nō est ens p se. vñ p se vno^o accipit vt
opponit ei qd est ad aliud & isto mō ens
p se solū diuidit in ista tria absoluta. i.
sba q̄ritate qlitatez alio^o accipit vt op-
ponitur ei qd est sīm accēs. ens aut ēz ac-
cidens dīr qd ē aggregatū ex reb^o diuer-
soz pdicamētōz & isto qdlibet pdica-
mētū ē ens per se & sic p rīssio ad arg^o.

Ad aliud negat qd oē accides absolu-
tum. i. q̄ritas & qlitas sint eiusdē generi
& nego qd tāta sit analogia inter q̄ritatē
& qualitātē q̄ta ē inter q̄ritatē & inuicem

et discretam imo magis dependet quantitas
 discreta a continua. Quantitas a quantitate
 quod non inuenitur quantitas discreta sine con-
 tinua sed bene inuenitur quantitas sine quantita-
 te: ut scia in aia et species intelligibiles in
 substantiis separatis ut dicit Proculus in
 libro de causis intelligentium sunt plene for-
 mis. Item continuu et discretu sunt in sbo
 ratioe eiusdem principij. scilicet materie. quantitas
 hoc et quantitas ratione diuersorum principiorum.
 Nam qualitas ratione forme. et quantitas ratione
 materie. ideo continua et discreta sunt in eodem
 genere. qualitas hoc et quantitas sunt diuerso-
 rum generu. Ad 4^m hoc principale ne-
 gatur quod omnia respectiva sunt in predica-
 mento relationis. Ad probationem cum
 dicitur. Omnis respectus est in predica-
 mento relationis. negatur et cum tu ar-
 guis quia omnis respectus est relatio.
 nego. unde differentia est inter respectum
 de predicamento relationis. et respectum
 sex principiorum. Respectus enim qui
 est in predicamento relationis coexistit
 in termino ad quem alium respectus sibi
 correspondentem et dico in veris rela-
 tiuis. scilicet secundum esse. sed in sex principijs respec-
 ctus non requirit in termino ad quem alium
 respectum sibi correspondentem. Actio. n.
 put est vnum de sex principijs dicit res-
 pectum motus ad agens. vnde respectus motus
 quod fit inter agens et patiens ad ipsum
 agens dicitur actio et respectus motus
 ad patiens dicitur passio et tamen nec in agere
 nec in patiente est respectus ad motum
 licet sit respectus agentis ad patiens et con-
 trario respectus non sunt actio et passio sed
 sunt due relationes. scilicet actiui et passivi.

Ad aliud negatur auctoritas. Ad probatio-
 nem dicit magister in predicamentis quod agens
 et patiens pertinent secundum diuersos respectus
 ad predicamentum relationis actiuis et pas-
 sionis. In quantum enim dicitur respectum pro-
 pinquitate et distantie seu potentia re-
 spectiua sic sunt in predicamento rela-
 tionis: quia habent modum relationis qui

est esse ad aliquid in quantum vero dicitur
 respectum in quid vel a quo sic agens est
 de predicamento actionis: et passio de pre-
 dicamento passionis. Vel clarius dicitur
 quod agens potest considerari dupliciter.
 vno modo ut terminat respectum mo-
 tus ad ipsum et sic est in predicamento ac-
 tionis. alio modo ut terminat respectum
 patientis ad ipsum et etiam dicitur respec-
 ctum in impatiens et sic est in predicamento
 relationis. Similiter patiens potest con-
 siderari dupliciter. vno modo ut termi-
 nat respectum motus ad ipsum et sic est
 in predicamento passionis alio modo ut
 terminat respectum agentis ad ipsum et
 etiam ut dicit respectum in agens. et sic
 est in predicamento relationis. Et si dicitur
 cum ergo agens et patiens vno modo con-
 siderata sint in predicamento relationis
 que ergo sunt abstracta corresponden-
 tia illis que sunt in predicamento re-
 lationis: dicitur quod non sunt iam actio et
 passio sed finge nomina. Vnde sic abstra-
 cta correspondentia actio et passio que
 dicunt aptitudinem sunt actiuitas et pas-
 siuitas que dicunt aptitudinem. Ita ab-
 stracta correspondentia agentis et patien-
 tis que dicunt actum ut debent dicere ac-
 tum ut actiuitas actu et passiuitas actu

Ad 3^m principale dicit magister quod. io. scilicet ge-
 neralissima per se per quod coniuncta sunt alia ge-
 neralissima per se non per vnde quantitas est genera-
 lissimum per se per quod est generalissimum per
 se non per. Est. n. generalissimum quod non habet
 genus superueniens. Est generalissimum
 per se. quod per formalis est generalissimum per
 se non per quod ratione partis tantum est genera-
 lissimum. Ex quibus sequitur quod plura sunt genera-
 lissima inuicem coactiua in essendo et signando
 Nam qualitas signatur a quantitate sicut a quantitate
 si tamen plura essent generalissima quam
 decem non inuicem communicantia
 plura essent predicamenta quia decem.
 Et sequitur secundum ipsum quod aliquod est
 genus et aliqua species que non predicantur

tur in quid vt coloratum ⁊ album. nec ē
 contra Porphirium quia Porphirius
 intelligit de his que sunt per se primo ī
 predicamentis. Vel aliter secundum
 Scotum dicitur q̄ concretum est in eo/
 dem genere in quo est abstractus vt cū
 pbatur q̄ nō. vt de colorato. quia gene/
 ralissimum qualitatis nō predicatur de
 illo. Si r̄ si q̄le ⁊ qualitas essent in eodē
 genere essent idem generalissimum. q̄b
 est falsum. quia vnum nō predicatur de
 altero. Dicitur q̄ quale ⁊ qualitas sunt
 idem generalissimum. ⁊ dici potest q̄ v/
 num est idem alteri. ⁊ tamen vnum non
 predicatur de altero propter diuersum
 modum significandi que diuersitas licz
 prohibeat predicationem. nō tamen suf/
 ficat ad distinguendū generalissima nec/
 species diuersas. Similiter ppter istum
 modum significandi non predicatur v/
 num de speciebus alterius. nec tamen d̄
 alijs speciebus predicatur. quia eodem
 sunt species vtriusq̄ ⁊ tamen vna non
 predicatur de alia ppter diuersum mo/
 dum significandi. Et si replicas mo/
 di significandi sumuntur a modis in/
 telligendi. ⁊ modi intelligendi a modis
 essendi. ergo si modi significandi sūt di/
 uersi modi essendi sunt diuersi. ⁊ p con/
 sequens si albedo diuersimode signifi/
 catur per album ⁊ albedinem ergo hēt
 diuersum modum essendi. Dicitur con/
 cedendo q̄ modi significandi sumūtur
 a modis essendi. sed negatur hec cōt̄ra
 q̄ si modi signi d̄ sunt diuersi mōt cēndi
 sūt diuersi. quia non oēs modi diuersi
 intelligendi sumuntur a diuersis mōis
 essendi: immo ab eodem modo essendi
 diuersimode mouente intellectum sumū
 tur diuersi modi. intelligendi.

Vel clarius respondetur ad principa
 le q̄ concretum accidentale secundū to
 tum significatum non est in aliquo gene
 re. sed ratione forme ⁊ subiecti est in di/
 uersis per reductiones. Verbi gratia co

loratum ratione coloris est in genere q̄li
 taris ratione subiecti in predicamento
 sube. Et nō valet generalissimum nō p̄
 dicatur de illo. ergo nō est in illo predi/
 camento. sed bene valet. ergo nō est per
 se in illo predicamento. de eo autem q̄b
 est per reductionem nō est opus q̄ gene
 ralissimum predicetur. Nec coloratum
 dicitur esse genus nisi ratioe coloris re/
 ductiue. Similiter ⁊ ita consequent re/
 spondeatur nec coloratum predicatur ī
 quid de albo nisi ratione partis forma/
 lis que predicatur de parte formali ī qd
 vt albedo est color. Ad sextum princi
 pale dicit Scotus q̄ licet intentiones. se
 cunde ⁊ priuationes ⁊ nō entia possibili
 a possint intelligi sub aliqua ratione i/
 telligendi ⁊ predicari sub ratioe vniuer
 salis alicuius. ⁊ esse statum ad aliquod
 vniuersalissimum quod in quantum at/
 tribuitur ei illa intentio est diuersa ab il
 lis. iō. stat tamen tantum decem esse ge/
 neralissima rerum que diuisio in hec de
 cem generalissima est tantum eorum q̄
 sunt secundum se intelligibilia. s. rerum.
 Ens enim fm se diuiditur in hec decem
 quinto methaphisice. ⁊ ita nullum isto
 rum est ens fm se distinctum ab illis de
 cem. Et si replicas ergo logicus con/
 siderans per se intentiones ⁊ earum ge/
 neralissimum tantum sub hac ratioe q̄
 eis hec intentio generalissimum posset
 applicari deberet dicere esse plura gene
 ralissima q̄. iō. qz istis plura sunt quib⁹
 in q̄tum intelligūtur p̄r intentio a tri/
 bui lz methaphisic⁹ considerans ens in q̄
 tum ens dicat eē tm. iō. Qui⁹ opp⁹ dicit
 p̄s dicens. Singulū sigre subam q̄tita
 tē ⁊ nō singlm tm ens sigre subam. Ad
 h̄ nihil d̄r. p̄r tm dici q̄ p̄s intelligit sin
 gulū ens sigre subam q̄titate. Vel cla
 ri⁹ ad p̄ncipale dicat negando q̄ aliq̄b
 istoz predicetur in quid. qz solum vni/
 uersale p̄dicatur in qd q̄b est vna natu
 ra simplex cōicabil plibus. mō ista non

dicunt talē naturā imo puationē conce-
ditur tñ q̄ similitudinariē hēnt genera
r spēs r gnālistima. Silitudinariē dico
r nō hē r latitudinē maioris hīr? otinē
tie. Ad 3^m dīc magī q̄. io. s̄ q̄dnes p̄nci
palef. ol. pdicamītoz hēndo respectū ad
diuersos modos pdicandi. Un qd ē qd
pdicamentis s̄be. quale qualitatē q̄
titatī. qd ad qd ē r̄lonis i qd r a quo actō
nis r passionis. Lū. n querit in quid agit
ignis: r̄ndetur in lignū. r a quo patit aq̄
r̄ndetur ab igne. Qd vbi pertinet ad p̄-
dicamentū v̄bicationis: r qñ quādeitat
Qd qualiter vel quō p̄tinet ad sitū. r qd
circa qd ad hitum. Ad argumentum
d̄f q̄ sicut sunt aliqua transcendētia q̄
nō sunt ī aliquo pdicamēto per se nec
per accōis n̄z p̄ reductionem sed descen-
dunt in oīa pdicamēta vt ens vnū s̄
meta^c. Ita sunt aliqua quesitiua q̄ non
appropiantur alicui pdicamēto sed sunt
applicabilia oībus pdicamentis. vt si ē.
qd est. q̄ est. pp qd est. r cur. quare. v̄trū
Nam cur r quare ip̄tant qdnes. p̄pter
qd: r v̄trū ip̄tat p̄dem. si est r q̄ est.

Ista ē r q̄ que qd vel quid que sunt ī
terrogatiua transcendētia applicabilia
oībus pdicamētis. Et qd qd est large sū
pta ē transcendēs. stricte h̄o ad pdicamē
tū s̄be pertinet. Sic quale large sūptuz
ē transcendens applicabile oīb̄ pdicamē
tis. stricte h̄o soli pdicamento qualita
tis. Qd qd large sūpta ē transcendēs stri
cte h̄o ad pdicamētam q̄ritatis p̄tinet
Alia h̄o vñ quo reducunt ad vbi: Nam
cū q̄ritur. quo vadis: est dicere vbi intē
dis esse. r vñ venis. i. vbi fuisti añ motū.

Et sic p̄z ad oīa argumenta huius ar-
due qdōs. In illi^o declaratione atus ml-
tum gauisus est ad laudem dei.

Utr̄ diffinitio sillogismi sit bñ data

Qnt̄ra primaz

pticulā arguit sic. In diffinitōe
non debet poni genus remotū: sed pp̄in
quum p̄ phm 6° topi. sed oīo ē genus re

motum sillogismi argumētatio aut est
genus pp̄inquit. q̄ argumētatio diuidit̄
in silm inductionem. ent̄bimema r ex^m
siue rōcinationem: r est genus pp̄inquit
ad silm cum due sint spēs ipsius. i. sillo
gism^o r inductione s̄m phm p^o topi. Cō
firmat q̄ sillogismus est oīones. q̄ non
ē oratio oītia tenet añs p̄batur. q̄ plu-
res propositiones ponūt̄ in sillo.

2° illam particulam positis r accē-
sis. q̄ p̄hs nec in p^o topi. nec in p^o p̄iorū
diffiniens silm ponit illam particulam
ergo vel p̄hs diminutus vel magī su-
perfluus adhuc ambiguitas augetur. q̄
Boetius ponit illam pticulam cōcessis
cum tñ p̄hs non posuerit. Cōfirmat̄
quia aliquis est sils cui non competit h̄
pticula. ergo male posita. oīa tenet. añs
p̄batur. quia sils cui p̄missi cōcedun-
tur est talis. 3° cōtra illaz particulam
neccesse est aliquid aliud euenire. r p̄bat̄
q̄ 2° non est aliud a p̄missis. quia 2° nō
est nisi ps p̄missaz. sed pars non ē aliud
a toto. q̄ r̄c. r etiam quod seḡ ab a nālī
ter non v̄r esse aliud ab illo. 4° argui-
tur sic. r queritur an cōclusio sit de cēn-
tia sils. aut nō: ita q̄ sils sit i^o oīo com-
posita ex p̄missis. 2° h̄o sit extriueca a sil-
logismo. Si dicit p^o. Cōtra sillogis-
mus est argumentatio. sed argumenta-
tio ē argumēti per orationē explicatio.

Arg^o ē oratio rei dubie faciēs fidē. i.
medium p̄bans conclusionem. sed ratō
nō cōplectitur formalit̄ r̄clusionē. sic
nec cā formalit̄ cōplectitur effectum.
q̄ r̄c. 2° sic. Nihil facit fidez de seipso
nec de pte ei^o. sed sillogismus facit fidē
de conclusionē. q̄ 2° non est sillogismus
nec pars eius. 3° sic p̄hs in primo po-
steriorum in illa parte. Circulo quoq̄ q̄
impossibile sit dem̄are. aut q̄ sils ē ex
tribus terminis r duabus p̄positioni-
bus. ergo non cōprehendit conclusionē
q̄ tunc esset ex tribus propositionibus.
quare r̄c. 4° sic. Sillogismus est oīo
in qua gbus dā positis r cōcessis necesse

est aliquid aliud euenire ab illa oratione
 sed illud aliud est 2°. ergo 2° est aliud ab
 oratione que est fill's. Et si sic est aliud a
 sillogismo. Si dicitur 2° contra. quia
 dicitur quibusdam positus et non dicitur
 omnibus. 3° ultra illa que posita sunt est ali
 quid quod est de ratione fill'i. sed illud est
 2°. ergo 2°. 2° sic. Dis fill'o est pp'o or
 dinabilis in modo. modus autem est ordina
 tio trium pp'onu certa qlitate et q'sitate
 q' fill's continet tres pp'ones. 3° sic ois
 fill's est cuncta ois cuncta est ratio 2° ex an
 te et cuncta. 4° sic. sed premise sunt an's et co
 clusio cuncta. 4° sic. sillogismus non est
 vna o'io nisi p' notas ro'is coniungentem ali
 quas prop'os ad inuicem. sed nota ro'nis
 non coniungit nisi conclusionem cum p'missis.
 5° sillogism' est oratio composita ex premis
 sis et conclusionem. 6° principaliter ar
 guitur 5° tota diffinitione sic. Illa diffi
 nitio est mala que operit alteri a diffini
 to. sed illa est huiusmodi. 7° sic. cuncta nota
 cum maiori. minor p'bat q' competit idu
 ctioni et ex^o. Nam inductio est oratio i q'
 quibusdam positus et concessis necesse est
 aliquid aliud euenire per ea que posita
 sunt et concessa. Consi'tr arguitur de ex^o
 plo et enthimemate.

Ad hec breuiter respondet. Ad p'
 mum Egidius in pri^o priorum adducit
 tres rationes alioz. et ipse assignat quartam.

Quidam. n. dixerunt q' argumenta
 tio oratione h'z ad ai'am cui fidem facit et
 simil'r sillogismus fm q' est argumenta
 tio. Ratiocinatio vero est decurrens a ca^o i
 ca^o. hoc est a p'missis in conclusionem.
 sillogismus ergo fm q' est r'ocinatio co
 patione habet ad conclusionem.

O'io autem est congrua dictionu ordina
 tio: Sillogismus q' fm q' est oratio com
 paratione h'z cui suis p'tibus integralibus
 Et hec oratio est ei essentialior q' alia.
 Et sic patet quare potius o'io q' argu
 mentatio vel r'ocinatio i diffinitioe sillo
 gismi ponatur. Alij dicit vt no exclu
 dantur i ductio enthimema et ex^o cu sunt

reducibiles i sillogismu. s'z soli inutiles
 coniugationes et peccata 5° sillogismu sim
 pliciter posuit o'io et no argumetatio vt
 r'ocinatio. Nam si in diffinitione sillogis
 mi poneret argumetatio vt r'ocinatio q'
 est propriu genuse oporteret tali generi
 addere duas centrales p'lectias sillogis
 mi p' quas excludat ab ipso sillogismo
 a' sp'es argumetationis. h' at eet incoue
 niens cum dicitur de sillo^o vt ad ipsuz
 oes sp'es argumetationis hnt reducti.
 Alij dixerunt vt excludant oes loci so
 phistici simul cu alijs sp'ibus argumen
 tationis. Hac importat Egidius q' sillo
 gismus simpliciter pot saluari i sillogis
 mo sophistico. vt dicitur. Dis canis cur
 rit. omne aial latrabile est canis. 8° sic.

Item no nin^o distingueret ab oibus
 illis si poneret argumetatio. q're sic. Egi
 dius aut dicit puto al'i d'c: et dicit q' ex ite
 ritione phi p' topi. Argumtu est sillogism'
 dialecticus: q' nec arg' nec argumetatio
 est genus sillogismi: sed e'c. R'ocinatio at
 dr analogice de sillo^o et alijs argumen
 tationib' et p' de sillogismo. q' r'ocinatio
 non potest esse g'. In o'one aut vniu'o
 cantur sillogismi et oes modi r'ocinatio
 nis: et lo opti diffinit p' oratione q' est p'p
 rie g' eius et in alijs modis arguendi.
 Hec ratio est expresse 5° Boetiu in pn^o se
 cudi suoz topicoz vbi dicit. Argumen
 tationis due se sp'es. s. fill's et i ductio: et
 est c'otra p'hm in p' top. di. Definitis aut
 his o'z determinare q't dialecticaz r'oci
 nationu sunt sp'es. Est at hec inductio i
 autes sillogismus. Angelinus de ca
 merino i p' topi. dicit q' hec diffini^o no est
 vituperabilis: quonia assignata est p' g'
 propinquum quonia duplex est sillo
 gismus. s. inferens tantum et p'bas tan
 tum. Et sillogismus inferens non habz
 propinquum genus q' orationez et q' h'
 diffinit sillo^o inferentem diffinit ipsum
 p' orone et no p' r'ocinatione qm r'ocina
 tio no est genus sillogismi inferentis s'z p'
 batis et p' h' no diffinit sillogismu. hec

rñsio damnat Boetium. nā rñdendo q̄
 re Boetius apponit concessis dicit qm̄
 ipse diffinit sillogismū pbantem. 7 o3 q̄
 sillogismus pcedat ex concessis. non at
 sillogismus inferens qd̄ diffinit pbs.
 sed cū Boetius diffiniat sillogismū q̄ ē
 o'igitur male diffinit. Est etiam 3 p̄m
 in p' topi. q̄ illum sillogismum diffinit
 quem dicit esse sp̄m rōcinationis. vt pz
 expresse loco allegato quare r̄c. Ideo a
 liter diceret pro quo aduerte q̄ pbs in
 6' topicorum dicit q̄ in diffinitione po
 nendum est genus proximum qd̄ omnia
 superiora includit. Aut si remotum om
 nes differentias superiori generi adden
 dum est per quas p̄imum gen' deter
 minatur: 7 ita fit in proposito vt decla
 rabo. Nā o' o' d'uiditur. O'io^a alia est
 in qua isertur aliquid. alia vero non. E
 xemplum p̄mi vt ois o' o' argumētatiua
 .s. sillogismus inductio 7 exemplū. Exē
 plum secundi vt oēs alie o'ones. Nā ar
 gumētatiuaz o'onom in qb' infert ali
 quid alia est in qua infertur aliqd ex ne
 cessitate. alia vero non. Ex^a p̄mi vt sil
 logism' . inductio 7 enthimema. Exēpluz
 scđi. vt exemplū. O'ionū i qb' isertur ali
 qd ex necessitate. alia ē i qua isertur ali
 quid ex necessitate ex quibusdā positis.
 .i. dispositis i mō 7 i figura. alia hō non
 Exēplum p̄mi vt sillogismus. Exēplū secūdi
 vt inductio. Ecce q̄ quatuor sūt d're in
 ter o'onom 7 sillogismū. 7 oēs ille addunt
 orationi in diffinitione silli vt patet per
 illam enim in qua infertur aliquid d're
 sillogismus ab orationibus non argum̄
 tatiuis. per illam de necessitate d're ab
 ex^a quod non de necessitate probatur vt
 dicit Boetius in secundo topi. suorum.
 per illam quibusdā d're ab enthime
 mate quod tantum ex vna p̄missa
 fert festinatam conclusionem. per illaz
 positis d're ab inductioe. que non acci
 pit propositiones in modo 7 figura.

Ad formam ergo argumenti cum d'c
 ctur q̄ in diffinitione non debet poni

genus remotum fm̄ p̄m. Dico q̄ verū
 est si non sit contractum per oram vtili
 mam. si vero esset contractum vt hic
 tunc bene potest poni vt in diffinitione
 Et nota hanc respōsionem quia bona ē

Ad confirmationem dicit Egidius q̄
 illud quod alterum contrahit non pōit
 in numerū cum ipso. minor autem pro
 pō contrahit maiorem ad conclusionē
 ideo non ponit in numerum cum ipsa. 7
 ideo d' silis est oratio 7 non orationes

Adhuc ab vnitae conclusionis silis
 dicitur oratio vna. Ego aliter 7 clari
 us respōderem. s. negando cōntiam illaz
 silis est orationes. ergo non est vna ora
 tio. q̄ cum totum sit sue partes collecti
 ue. 7 partes silis sint orationes. ergo sil
 logismus est orationes. cum hoc tamen
 stat q̄ silis est oratio vna coniunctione
 rationali que est ergo Bene tamen seq
 tur. est oratio plures. ergo nō ē vna. illa
 rum. sed tamen potest esse vna illarum
 per compositionem ex illis. Ad 2^a d'c
 cit Egidius in primo priorum 7 bene. q̄
 Boetius diffinit sillogismum prout cō
 petit dialectico qui expectat respōsio
 nem socij sp. sed Aris. diffinit sillogismū
 simpliciter vt ouent tā sillogismo diale
 ctico q̄ d'emonstratiuo. iō ponit Boetius
 li concessis. pbs autē non. Angelus
 de camerino per a^a verba dicit. s. q̄ d'f
 finit Boetius sillogismum probatē qui
 pcedit ex concessis Aris. autē diffinit
 sillogismum inferentem in quo nō o3 q̄
 aliquid concedatur. Ideo Boetius ap
 pōit concessis pbs vero nō. Et si repro
 bas 3 pbs in p' topicorum diffinit sillo
 gismum simpliciter. put competit dialecti
 co: 7 tamen nō apponit illam particulaz
 concessis. ergo rñsio nulla. Dicitur q̄ pbs
 i p' topi. diffinit sillogismū simplr 7 nō
 sillogismū dialecticuz. 7 ideo in diffini
 tione non ponit li concessis. Deinde
 diuidit sillogismum in quatuor speci
 es scilicet in demonstratiuum. dialecti
 cum. litigiosum. 7 falsigrabum. 7 d'iffi

nit vniqueq; .r. diffiniēdo dialecticā ap
 ponit li concessis implicite q; dicit silis
 dialecticē est silis q; ex pbabilib; sillogi/
 catus est. pbabilia aut sunt cōcessa. qre
 rē. Et hoc apparet cā qre magr apponit
 li concessis. q; diffinit sillogismū dialec
 ticum. non aut silim simplr. aut diffinit
 sillogismū pbātem nō aut inferētem. q;
 re. rē. Ciel atr pōt dici q; Boe. r. mgr
 diffinit silim simplr. r. q; hec diffinitio
 cōpetit cuilibet sillo. q; verum est dicef
 de quoz sillo q; est oratio in qua qbus/
 dam positis r cōcessis necesse est aliqd
 aliud cūenire. neq; dī q; pmissē cuiusq;
 sillogismi sint posite r cōcessē. sed dī q; i
 illis positis r cōcessis necesse est leg
 clusione. Et. n. ablatiu' in rīa q nō pōit
 in esse sicut nec cōditionalis. Et li cōcessis
 ponit. nō qdem ad restringēdum natu/
 ram sillogismi cum diffi. hec competat
 omni sillo vt dictum est. sed ponitur ad
 expmēdum magis nam ei'. nam nā silli
 talis est q; si pmissē ponatur necesse est
 ponit cōclusionem r i cōcedūtur pmissē
 necesse est cōcedi 3°. r li positis dicit
 aliud a licōcessis. Nam positis dicit. i. di
 spositis in mō r in figura. Et cōcessis. i.
 si concedūtur. Et sic diffi. Boetij r ma/
 gistrī est expressior q; diffi. pbi. n' tamē
 diuinata est nec supflua. Ad cōfirma/
 tōem silr p; q; nētur anis. s. q; nō compe
 tat cuilibet sillo. Et ad pbatioem nētur
 q; nō competat sillo cui' pmissē nō cōce/
 dūtur. q; nō dicitur q; pmissē cōcedūtur.
 sed q; si cōcedūtur necesse est cōcedi cōclu/
 sioem. quare rē. Ad 3° dicit Egidius
 q; fm mām nō est aliud 3° a pmissis. sed
 fm formam est aliud. Forma enim ppō
 nis compō est. sed a^o compō est in cōclu
 sioe q; i pmissis q; in cōclusioe ponūt tm
 extrema illata. sed i pmissis extrema cū
 medio. quare rē. Ad formā argumētī
 rridendo nētur q; ps nō sit aliud a toto.
 mā enim est ps hominis. r tm est aliō ab
 boie. Silr negat q; 3° sit ps pmissarum
 ls fm mām possit cōcedi q; sit ps fm for

mā nō. Silr nē tur i' q; illud qd seqf ab
 alio naturalr nō sit aliud ab alio. Ad
 4° pōt teneri vtraq; ps. r q; silis est ex
 trib; ppōnibus. r q; ex duab; tantū. vn/
 de silis pōt duplr cōsiderari aut absolu
 te. r sic ex trib; ppōibus. aut vt ē aliqd
 concludēs. r sic nō cōstat nisi ex duab;
 ppōibus. qm tm sunt due ppōes inferē
 tes cōclusionem. r ppter hoc pōt rrideri
 ad rōem factam cōtra vtraq; ptem. Cui
 tenen' q; sit ex trib; ad rōes in opp' rī
 detur. Ad pmām cōcessā a pmo ad vlti
 tinnū. r cum dī ratio formatr nō comple
 ctitur cōclusionem. dicit q; ē duplr pōt
 cōsiderari. s. absolute. r sic includit cōclu
 sionem. Alio' vt pbans. r sic nō icludit
 conclusiones. pōt ēt negari cōsequētia a
 pmo ad vltinnū. q; variatur medium vt
 p; de se. Ad sam negatur maior. imo
 vnū r idem p vnam ptem pōt facere si
 dem de alia. Ad tertiam dī q; silis po
 test accipi. duplr. s. absolute r vt cōclu/
 dens. pmo' est ex tribus. 2° ex duabus.

Ad 4° dicit q; li aliud nō exponitur
 aliud ab i' orōe. sed aliud ab illis positis.
 Tenendo aut aliam ptem. s. q; sit tm ex
 duabus ppōibus respōdetur ad ratio/
 nes in oppositū. Ad pmām dicit q; b'
 dam positis nō ppter hoc q; alia sint q;
 sint de rōe sillogismi. sed q; in omni sil/
 logismo sunt qdam ppōes que ponūtur
 nō aut omnes ppōes mundi. Ad sam
 concedo q; omnis silis est ordinabilis i
 modo. Et cum tu dicis. modus est ordi/
 natio trium ppōum. imo solum duaruz
 r dato adhuc q; modus sit ordinatio. n
 v; tamen q; silis cōtineat illas tres. sed
 duas pmas tm. 3^a autem est cōclusa per
 illas. Ad tertiam cum dī. Omnis sil/
 logismus est rīa. concedit. Et cum dicit
 tur. Omnis cōsequētia ē composita ex
 antecedēte r cōnīte. Dicit q; rīa pōt capi
 duplr. Vno modo fm q; infert. alio mo
 do absolute. pmo modo est solum anis.
 2° est composita ex antecedēte r cōnīte.
 Ad 4° dī q; silis cōsiderat absolute

sic est vna oſo p vnā notā illatōis diu/
gentē ois cū ante. Si autē cōsiderat vt p/
bat i vt infert. sic filks est solū aīns. Et ē
vna oſo p vnā notam copulatōis diu/
gētem illas duas pmissas sit. qre. rē.

Ad 5^m negat q illa diffi^o cōpetat alfi
a diffi^o. Ad pbatōem cū dī cōpetit indu
ctōi ex^o r enbimemati. nego vt dclara/
uim^o in nra rñsiōe. Ad pmiū argumē/
tum p istā pteclam necē differt filks ab
ex^o p illā qbusdam dīr ab entbimemate
p istam vō positōis dīr ab iductōe.

Utrū tm tres sint s^o filkoz.

Quoniam pmo arguit arg
magr^o sic. Qua/
tuor sunt s^o. ḡ n^o tm tres. nra rē.
aīns pbat. Nā iste est optim^o siltus. Ois
hō ē aīal. oē aīal ē suba. ḡ ois hō ē suba.
r tm nō est pme figure. qz qō subijctī in
pma nō pdicat in 2^a. nec est 2^a. qz nō pdi
catur idē in vtraqz. nec 3^a. qz nō subijctī
idēi vtraqz. igit oz dare qrtā figurā i q
illud qz pdicat in pma subijctat in 2^a. q
re. rē. 2° sic. Iste ē optim^o siltus. oē cur/
rens mouet. ois hō currit. ḡ ois hō mo/
uet. sed nō ois hō mouetur. ḡ nō ois hō
currit. r tm nō est i aliq^o figura. pbat qz
figura ē dībita dispō trūi rinoz i duab^o
ppōitōib^o l^o trib^o. hō autē sūt qnqz ppōes.
ḡ rē. r vtr qñ ex dīctorio cōclusiōis con/
cludit dīctoriū alfi^o pmissē. illi duo p/
cessus faciūt vnū opt^o siltm q nō ē i ali/
qua s^o. 3° sic. Ille ē optim^o siltus. si soz
tes est hō ē aīal. si est lapis nō ē aīal s; est
hō. ḡ nō ē lapis. r tm in nulla figura ē. vt
p; hic sunt ptes trib^o tūis. ḡ rē. Ad
pmiū rīdet magr^o qz filks fact^o ē in prima
s^o. r in pmo mō. qz nō ē dictū q ali^o siltus
q; i^o cui^o subm^o pme. ppōis ē pdicatū sē nī
cōstituat pma figurā. sed dicebat qz si su
bm^o pme ē pdicatū sē resultat pma figu
ra. Cū qz tm stat qz si pdicatū pme ē subm^o
sē resultat pma figura. Dicat qz qz i^o siltus
cōstituit pma figurā cū subm^o vni^o pmissē
sē ē pdicatū alteri^o. Ad 2° dī qz magr^o

solū determinat de siltis oñsiūis. Ille āt
silloqism^o fact^o est siltus ducēs ad ipossi/
bile. Siltus. n. oñsiū^o ē qz cōtinet tm vnū dīf
finitū discursum a pmissis ad cōclusionē
Ducēs hō ad ipossibile ē qz cōtinet duos
discursus vnū a pmissis ad cōclusionem
Aliū a dīctorio cōclusiōis ad dīctoriū
alteri^o pmissē. Ad 3° dī qz magr^o loqē
tm de siltis cathegoricis. nō autē ipothe/
ticis qualis est ille fact^o. Un^o siltorū alij
sūt cathegorici alij ipothetici. Cathego/
rici sunt qz cōstituitur ex ppōib^o cathego/
ricis. ipothetici hō qz cōstituitur ex ipo/
thetis. Cathegoricorū qdam sunt de i/
esse qdam mōles. De inesse sunt qz cōsti/
tuitur ex ppōibus de inesse. Modales
qz cōstituitur ex ppōib^o mōlib^o. Siltorū
de inesse qdam sunt oñsiūi. qdam ducen
tes ad impossibile qz dclarati sunt supra
in fa rñsiōe. r de his omnib^o Boe. fac
v^o tractatū qz dī de sillogisim^o cathego/
ricis r ipotheticis. Uel aīr dī qz reducti
ue est in pma s^o. nō autē p se.

Utrū modī sint tm. i. 9.

Quoniam sufficientias p^o
figure arguit
sic. Iste siltus est in pma figura.
Omne aīal est suba. ois homo ē aīal. er/
go aliqz hō est suba r nō ē in aliquo mo/
doz pme figure. vt p; discurredo. ḡ. rē.
Sitr i^o siltus est in pma s^o. n^o aīal ē lapis
qz hō est aīal. ḡ aliqz hō nō ē lapis r nō
est in aliq^o mō vt p; discurredo. ḡ rē. p;
m^o. n. est in barbara. 2° in celarent. 2°
sic. iste siltus est in pma s^o. hō currit. soz/
tes ē hō. ḡ soz. currit. r tm in n^o mōz ē. ḡ
rē. qz siltus sit bon^o p; qz est siltus exposito
ri^o. Cōtra sufficientiā modoz sē figur
arguit sic. Iste siltus est in secūda figura
nullus lapis ē aīal ois homo est aīal. ḡ a/
liqz homo nō est lapis. r tm nō est i aliq^o
modoz ei^o. ḡ rē. Sitr i^o. Quilibz homo
est aīal nullus lapis ē aīal. ḡ aliqz lapis nī
est hō. siltus est in 2^a figura r in nullo mō
rum ei^o. ḡ rē. p; m^o ē in cesaro. secūdas in

camestros. 2° sic iste fill's est pfectus in ha figura aliqs hō ē aial nullus lapis est aial. ḡ aliqs hō nō est lapis r nō est in aliquo modoꝝ ei° vt pz discurrendo qd sit bon° pbat q: ex opposito cclusionis cū altera pmissaz vt cū maiori infertur opp° alteri° pmissis legur. n. aliqs hō est aial ois hō est lapis ḡ aliqs lapis est aial in Disamos. Sitr ille est bon° fill's in 2° figura aliqs lapis nō est aial ois hō ē aial ḡ aliqs lapis nō est hō r nō est in aliquo modoꝝ vt pz qd sit bon° pbat q: ex oppo sito cclusionis cū altera pmissaz vt cū maiori infert oppositū minoris sic. a aliqs lapis nō est aial ois lapis est hō. ḡ aliqs hō nō est aial in bocardo. p̄m° factus est in festino. 2° in baroco ambo i directe ccludētes. Cōtra sufficiētiaz modoꝝ 3° arguit sic. Iste fill's est in 3° figura. Ois hō est suba ois hō est aial. ḡ qdā suba est aial. cū sit indirecte ccludens nō est in aliq modoꝝ 3° fi°. Sitr i° est in tertia figura. qz hō est risibilis aliqs hō est vn° hō. ḡ aliqd risibile est vn° hō r tñ nō sunt in aliq modoꝝ 3° fi°. p̄m° est in darapti indirecte ccludēs. 2° in diti indirecte ccludens. 2° sic. Iste fill' logissim° est bon° in 3° fi°. Ois hō est aial nullus homo est asin° ergo aliquod animal nō est asinus r non est in aliq modoꝝ ei° vt pz discurrendo. est. n. in lapbeton indirecte ccludēs. Sitr i cardobro in 3° figura est optim° fill's indirecte ccludēs vt sic ois hō est aial aliqs hō ē nō asin°. ḡ aliqd aial nō est asin°. Sitr in rison indirecte ccludens aliqs hō ē aial nullus hō est asin° ḡ aliquod aial nō est asin°. Qēs isti fill'i sunt in 3° figura. r sē optimi. q: ex opposito cclusionis cū altera pmissaz infert oppositū alterius pmissae. r nō sunt in aliq modoꝝ ei°. ḡ rē. Sitr fill's resolutori° in tertia figura. hō currit r hoc est hō. ḡ homo currit. r nō ē in aliquo modoꝝ ei°. ḡ rē. Cōfirmat q: p̄h's in p̄ma figura nō facit mentōem nisi de quatuor p̄mis. s. de illis Barbara

Clarēt Darij Scio. r etiā de alijs duobus. s. de sapere r friscismoꝝ. vt ḡ p̄ncipalr arguit qd illi decē r nouē modi nō sūt veri modi. Et p̄ 5 Barbara sic. Iste fill's est in Barbara. ois hō vel asinus ē asin° oē risibile est hō vel asinus. ḡ omne risibile est asin°. r tñ nō valet ḡ rē. cōtra nota cum maiori. minor. pbat. i. qd nō valet. q: anis est vez r cōis falsum. qd cōsequēs sit falsum pz. qd anis sit vez p̄mi noꝝ pz. p̄ maiori pbat inductive sic iste hō vel asin° est asin°. r iste homo vt asinus est asin°. r isti sunt oēs hoies. ḡ ois hō vel asin° est asin°. 2° 5 fm moduz sic. Iste fill's nō valet. Nulla cclusio est ha. ois cclusio facta in clarēt ē cclusio ḡ nulla cclusio facta in clarēt est ha. et tñ est fact° in clarēt. ḡ rē. cōtra nota cum minori. maior. pbat. ponēdo qd fill's factus sit ois fill's. quo facto anis est verū p qualibet pte. r cōis falsuz qz falsificat se. ḡ rē 3° 5 modū sic. Iste fill's non valet. Cuiuslibet hois asin° currit bunnellus est asin° hois. ḡ brunellus currit. r tñ est in darij ḡ rē. cōtra nota cuz minori. maior. pbat. qz pono qd omnis homo habeat duos asinos. quoz vn° currat. r alius nō de quoz numero nō currentiū sit brunellus. Isto posito anis est vez r cōis falsum. 4° cōtra quartuz modū sic. Iste fill's nō valet. Qē aial si est rudibile non est homo. tu es aial si tu es rudibile. ḡ tu nō es homo. r tamen arguit fm istū modū. cōtra nota cum minori. maior. pbat. qm anis est vez. r cōsequēs falsum vt pz p exponētes. qre rē. Cōtra p̄muz se figure arguit sic. Iste fill's nō valet omnis de° suba nō est. ois p̄ma. causa suba est. ḡ omnis p̄ma cā de° nō est r tamen est in p̄mo se. cōtra nō cuz minori maior. pbat. qz anis est vez r cōsequēs falsum vt pz. ḡ rē. 2° 5 secūdu modū 53 figure arguit sic. Iste fill's non valet. in q̄libet instanti est hō. nullus asinus est hō. ḡ nullus asinus ē instāti r tñ

est in 2° figure. \bar{g} $\bar{r}\bar{c}$. \bar{c} nota cum mino-
ri. maior pbatur qz a \bar{n} s est vez vt patet
z \bar{c} is falsum. Contra pmuz 3° arguit sic.
Iste fillus nō valet. cuiuslibet hominis asinus
currit. cuiuslibet hominis asinus qescit. \bar{g}
asinus qescens est asinus? currens z tñ est
in pmo 3°. \bar{g} $\bar{r}\bar{c}$. \bar{c} nota cum minori ma-
ior pbatur qz a \bar{n} s est vez. z \bar{c} is falsum.

Cōfirmat a simili. qz iste nō valet. In
quolibet instanti est asinus. In quolibz in-
stanti est homo \bar{g} hō est asinus? tñ ē in p^o
3°. \bar{g} $\bar{r}\bar{c}$. 2° 3° 3° arguit sic. Iste fillus
nō valet. Omnis homo vel asinus non est
homo. omnis homo. vel asinus est risibile
igit risibile nō est homo. qz a \bar{n} s est vez
z \bar{c} is falsum vt ps z tamen est in 2° 3°. si-
gure quare $\bar{r}\bar{c}$.

Ad hec breuiter rñdetur. Ad pmū
dicit qz ille fillus factus in barbara non
immediate sed mediate qz ex cōclusionē cō-
clusa in barbara concludit cōclusio isti-
us sillogismi. Si tñ ad aliud dicit qz ē in
celarent mediate sed nō immediate.

Ad secūdum dicitur qz magis determi-
nat de sillogismis qz tenet in omnib⁹ ter-
minis sicut pbs in pmo p^olor. z nō d sil-
logismo resolutorio. Ad pmum otra
modos se figure dicit qz pmus sillogis-
mus factus est mediate in celare z non
immediate. z secūdus est in camestres me-
diatē z nō immediate. Ad secūdum cō-
cedit omnes sillogismos factos eē bo-
nos sed magister nō curat multiplicare
modos in alijs figuris z p hoc qz indire-
cte cōcludunt. sillogismi autem facti te-
nent p hoc qz indirecte cōcludunt. Si at
directe facis concludere non valent.

Ad pmum cōtra modos tertie figure
dicit qz pmus sillogismus factus ē i Da-
rapti mediate z nō immediate. secūdus ē
in Darapti mediate z nō immediate.

Ad secūdum concedit illos sillogis-
mos factos esse optimos. sed de illis nō
curat. quia indirecte concludunt. Si di-
ceres quare magis indirecte nominat i
pma figura qz in alijs. Respondetur

qz pma figura pfectior est. ideo debem⁹
videre magis oēm modum cōcluden di-
ctius quomodocunqz fit qz alterius.

Ad cōfirmatōem dicit qz Aris. nō cu-
rauit multiplicare modos nisi fm neces-
sitate sed conclusio vni⁹ nō sequitur
ex cōclusionē alteri⁹ modo Baralipton
segtur ad Barbara Celares ad Celarēt.
Dabitur segtur ad varij. Sapemo autē
z Srisemox nō segtur ad aliquem ido
multiplicat illos. Et si dicit ergo in secū-
da figura debebat ponere indirecte cō-
cludentes vt in Festino dicitur. Dicit
tur qz bene ponit in pmo p^orum. vbi di-
cit qz minori existēti vniuersali negatia
maiori vero affirmatiua vel vniuersali
vel p^oculari in quacunqz figura indire-
cte segtur cōclusio. Ex hoc patet qz boe-
tius nō recte sentit in sillogismis cathe-
goricis cum dicit pbs solū quatuor mo-
dos in pma figura posuerit. Theopha-
stus autem z Eridemus addiderūt qn-
qz pme figure quos cōfirmavit por.

quoniam philosoph⁹
posuit Sapemo z Srisemox vt decla-
ratum est. Ad secūdum pncipale rñ-
det magister. Ad pmuz distinguendo
de i⁹ maiori. Omnis homo vel asinus est
asinus. si illud totum disiunctū est sub-
iectum illa est falsa. si hō solum pma ps
i⁹ est vera. sed post in minori plus predi-
catur qz subiectum in maiori. Et dicit
vltterius qz subiectum distributionis est
li homo ppositionis vero homo vel asi-
nus. z subiectum distributionis debz p-
dicari non autem ppositionis. Ad se-
cundum dicitur qz predictus sillogism⁹
nō est in Celarent. quia conclusio est in-
solubilis ipotheticē significans qualis
nō est in aliqua pmissarum. Ad ter-
tium dicitur qz nō valet iste sillogismus
quia plus predicatur in minori qz subij-
ciat i maiori. Vñ qñ obliqu⁹ pcedit rectū
solus obliqu⁹ ē subij. Vñ vero rect⁹ p-
cedit obliquū rect⁹ z obliquus est subij
Et si vñ ad hoc stat argumētū sic dicen⁹.

Luluslibet hois asin^o currit. brunel
lus est asinus hois. g̃ brunell^o currit. Df
q̃ filis n̄ ē bonus. q̃ i obligs casib^o opz
subm maioris pdicari i minori in recto
sic dicens brunell^o ē hō r̄ h̄ negat. p̄pte
rea bene sequit̄. Luluslibet hois asinus
currit for. ē homo. g̃ fortis asin^o currit.

Ad 4° d̄ q̃ si totū dditionatū fuerit
subm maior ē falsa: r̄ tñ nō dz p̄bari ex
pōibitr cū sit negatiua s̄z p̄ singulares q̄z
multe s̄t false. r̄ h̄ aial si ē rudibile nō ē
hō d̄mōstrādo hoiez r̄ sic de alijs. Et da
to adhuc q̃ expōi b̄eat. 2° exponēs ē fal
sa. f. nihil ē aial si ē rudibile gn̄ illud nō
sit hō imo q̄qd ē aial si ē rudibile. nō ē
hō. vr̄puta hō. r̄ 2° exponēs nō dz eē ista
r̄ nihil ē aial gn̄ illō si ē rudibile n̄ sit hō
Si aut̄ totū dditionatū nō sit subiectuz
ceditur maior. sed negat̄ cōnt̄ia q̃ plus
pdicat in minori q̃ subiectat̄ i maior.

Ad p^o 2° figure d̄ q̃ talis filis non ē
in mō q̃ dz fieri ex negatiuis d̄ c̄suetō
mō loquēdi. q̄r non sit i^o s̄z b̄i valet d̄
cen^o. Qis de^o nulla s̄ba ē ois p^o causa ē
subā. g̃ ois p^o cā nō deus ē s̄z maior ē fal
sa. Ad 2° d̄ q̃ nō valet. Cū vtrāq̃
extremitate ex̄nte i obliquo nihil sequit̄
in 2° figura. aut altera tm̄ medio t̄mino
ex̄nte in obliquo in vtrāq̃ b̄i seq̄t. i al
tera aut̄ n̄ discurre p̄ ex^o p̄ te. Ad p̄mū
3° figure d̄ q̃ non est in Darapti q̃ sic
p̄missē fuerūt ex recto r̄ obliq̃ ita c̄clu
sio dz fieri. igit̄ dz sic c̄cludi. g̃ asinus q̃
escēs ē alicui^o cui^o asinus currit. Unde
ll asin^o n̄ ē ps subiecti in p̄missis sed ps
pdicati. iō dz poni in conclusiōe. Ad
aliud c̄sitr d̄ q̃ non valet i^o sillogismus
sed dz c̄cludi. g̃ hō ē in aliquo instāti in
quo ē asin^o. q̃ c̄clusio dz esse similis p̄
missis. r̄ ideo sicut p̄missē sunt ex recto
r̄ obliquo ita c̄clusio debet esse mixta
ex recto r̄ obliquo. Ad 2° d̄ q̃ si to
tum disunctū ē subz maior ē falsa. si at̄
ps est subz non arguit̄ in 2° 3°. q̃ in tali
dz q̃ totum subiectum p̄pōis distribu
tur q̄lic nō ē i p̄posito quare r̄c.

Et sic est finis q̄onum sūmularum.
Quarum numerus est. 49.
Utz diffi^o sup̄pōis sit bene data.

¶ Intra primo

arguit̄ q̃ non bene d̄ q̃ sup
pō sit acceptio. p^o q̃ sup̄pō cō
uenit t̄mo solū actiue. Dicim^o. n. q̃ t̄m^o
supponit. acceptio aut̄ uenit ei solū pas
siue. dicim^o. n. q̃ t̄mus accipitur r̄ nō q̃
t̄mus accipiat. igit̄ suppositio t̄mi nō d̄
bet dici acceptio. t̄mi. Confirmat̄ ga
impossibile est actionē eē passiōē inq̃
tū talem. g̃ nō bene c̄cedit̄ sup̄pōem eē
acceptiōē t̄mi. tenet̄ cōnt̄ia q̃ sup̄pō est
actio r̄ acceptio passio. 2° sic suppone
re nō est accipi. g̃ suppositio nō est acce
ptio tenet̄ cōnt̄ia per locū a cōiugatis. an
cedēs ps. q̃ d̄cen^o hō est bissyllabum.
Uolo q̃ i^o t̄mus hō solū accipiat p̄ voce
h̄ ē possibile t̄m̄ certū ē q̃ q̄bus hic t̄m^o
hō solū accipiat p̄ voce. tñ adhuc sup
ponit p̄sonaliter puta p̄ suppositis q̄re
r̄c. 3° sic t̄mus supponit p̄ ipsā acceptō
nē intellectus effectiue. Eo enim quod
intellectus accipit terminum sic vel sic
a^o r̄ a^o suppositio deriuat̄. r̄ tñ termin^o
nō supponit p̄ suppositione effectiue s̄z
solis formalit̄. q̃ omis actus reduplica
tus in ratione c̄ae supra suū h̄bū tenet lo
cum cause formalis sicut cū d̄r. Iste int̄
fectus ē interfectione interfectio est cā
formalis. Similiter cū d̄r. Iste diligit̄ d̄
lectione. Sitr̄ iste speculatur speculato
ne. Sic qñ d̄r supponit suppositione seu
p̄ suppositione suppositio ē in supponē
do. cā formalis. g̃ suppositio nō est acce
ptio t̄mi. 4° sic. acceptio dicit̄ respe
ctum ad accipientem. q̃ est actus intel
ctus accipientis. r̄ cōnt̄er non pōt eē sup
positio nisi sit actus intellectus. Sup̄p
ō dicit̄ respectum ad rem r̄ nō ad acci
pientem. Unde sine actu intellectus
adhuc supponit t̄minus vt in ista p̄posi
tione scripta hō est aial. g̃ suppositio nō
est acceptio. 5° sic diffinitio competit̄ al

culcul non competit diffinitum. ergo
 diffinitio mala contra tres. an. pbat. qz ita ac
 cipit opositum. ppone. p alia aliq sic
 suppositum et tñ appositum n̄ suppoit vt pz
 p etimologia vocabuli. qz appositum dr
 ab apponendo sic suppositum a supponendo
 vt pz fz gramaticos. 6 sic seqt qz ti
 n̄ sicut begozematie i ppositioe posit?
 z sicut be^{er} ter? suppoit vt dicendo ois
 hō currit. qd ē falsū: falsitas cōtū pz. qz n̄
 pōt eē suppositū vt appositū sicut be/
 gozematice tēti. cōia. pbat qz ē acceptio
 tēni i ppositioe p aliq. i. p distributione.

7 arguit d copula nō suppoit. z tñ
 accipit i ppoe p aliq qre zc. 8 sic. tñ
 aliq suppoit p illo qd n̄ sigt z nūqz p̄t
 accipi p illo qd n̄ sigt. ḡ diffi. mala. cōia
 t3 cu mior. mator. pbat. qz dicēdo albū
 currit subz suppoit p sba q̄ ē alba. z tñ
 n̄ sigt sba: qz solā q̄litate sigt vt dic phf
 i pdicamto sube. ḡ zc. In hac mā sē di/
 uerse opinioes. qdā. n. volūt qz suppo sit
 sigtō tēni i ppōne p aliq vel aliqb vt
 vt magr in logica magr. Quidā hō di
 cūt qz suppositio ē statio tēni i ppoe. p a
 liq. vt vult petr. mātuān. Alij hō cō
 dāt cū magro h di. qz suppo ē accep^{ti}/
 ni in ppōne vt petr. hitpan. z Alber/
 tus d saxonja. Alij moderniores dicūt
 qz suppo ē pperas subī i opatōe ad p̄d
 catū: vt scūs vincētū ordis pdicatoz: d
 qb opinioib magis āple dcm̄ ē i suppo
 sitioib. Sz p defēsiōe mgri sē duo
 mōi r̄ndēdi. Un̄ mod^o dicit qz suppo
 formalit̄ z idēticē ē acceptio tēni. Ali^o
 mod^o dicit qz suppo formalit̄ n̄ ē acceptio
 tēni. sz ē ex ipsa acceptioe tēni cāliter. ḡ z
 n̄ idēticē vez ē qz suppo sit acceptō. Te
 nētes āt p̄mū modū r̄ndēdi i r̄ndēn^o ad
 arg^o in oppositū. z max^o ad tria p^o arg^o
 que ad idē tēdūt biprtiti sē. Quid. n. di/
 cunt negan^o qz suppo sit acceptio tēni i p
 sio. Et cū tu pbas i p^o arg^o qz dicim^o qz ti
 nus supponit z nō supponit. ḡ opetit si/
 bi actiue negat cōtū. qz licet supponē
 modaliter z vōliter significet actionem

cū sit actiuū. tñ realiter ipostat passioē
 qd declarat a siliq: recipe qd p̄tinet ad
 potētā aie p spēs apprehēdētis realiē
 importat passioē: sz fm̄ modū signdi si
 gnificet actionē. z iō nō est incōueniens
 qz suppo dicat accep^{ti} z supponē sit acci
 pi sicut recipe ē iformari. Dicim^o. n.
 qñ po^o speciem r̄cipit ab obo qz ipsa po^o
 spē iformat. Sitr pōt dici qñ tñ suppo
 nit qz accipit ab intellectu ita qz ipsū sup/
 pōere sit accipi vt dcm̄ ē. Cōtra banc
 rōnez arguit sic. Hoc h̄bū suppono cuz
 sit opositū a sub z pono necesse ē qz r̄ti
 neat sigtione sui simplicis. z maxime cū
 oponentia remanēt in eo integra z p̄e
 cta. Nō h̄ h̄bū pono nō ipostat realiē
 passioē sz magis h̄az actionē p modūz
 simplicē ipostatit z p cōis supponē nō
 ē accipi nec suppo poterit dici acceptio
 zc. 2 sic quicūqz aliqua duo realiē cū
 dem actū ipostat illud qd tñat actū rea
 lem vni pōt tñare actū alteri. h̄ ē nō
 sed actus importat^o p hoc qz ē suppoē
 z act^o ipostat^o p h̄ qz ē accipi n̄ tñat ad
 idē qz dicim^o qz tñ supponit suū sigtū.
 Nō āt dicim^o qz accipiat a suo sigtō. ḡ zc
 Alij hō pp h̄ ar^o dicit āt ad p̄ncipa
 le. Un̄ dicit qz intellect^o suppoit tēni i p/
 pōne vt tñ ē ita qz n̄ suppoat āt ita qz
 est duplex suppo. vna ē intellect^o qua tē
 nus supponit z intellect^o iuppōit. z hoc
 ē acceptio tēni. nā tēni supponit nō ē nisi
 ipsū accipi in ppōne ab eodē. p aliq. z de
 hac suppoē intelligit illa diffinitio sup
 positionis qñ dr. Suppo ē acceptio tēni
 zc. Alia hō suppo ē ipsi tēni in ppōe
 s̄a suppoit z accepti ab intellectu qd dē
 tñ suppoit z nō supponit. Et hec sup
 pō nō ē acceptō tēni sed p̄ncipalit̄ cātur
 ab ipso. z pdicta d̄scriptio nō dat d̄ ista
 suppoē. Cōtra h̄c rōne arguit qz h̄
 loqmur d̄ suppoē q̄ est pprietas tēni i p
 pōne suppositio hō q̄ intellect^o suppoit
 z tēnus suppoit nō ē p̄peras tēni sz poti
 us intellect^o. ḡ zc. 2 qz spēs suppois h̄
 intente nō diuerifican^t sz suppoēz qua

intellectus supponit et terminus supponit
 tur sed magis sibi illa quam sibi supponit. Or
 eni supponit malis vel personam quam terminus sup
 ponit sic vel sic vel oes accedunt. § 2c. 3o
 quod per eundem modum appellatio appetit predica
 to. et supponit ipsi subiecto sicut si non bene di
 ceret quod predicatum appellatur sicut magis
 predicatum appellat loquedo sub appellatioe
 que est proprietates predicati. ita quod non est verum quod sicut
 supponat sicut magis quod subim supponit lo
 quedo de suppone que nunc diffinit que per
 modum rationis diffinitur reputat. imbecillius sibi
 ambas rationes que 2c. Tenetes 2o modum
 diffinitio sic sicut intelligi supponit est acceptio
 finis. i. signatio quedam ex acceptioe finis in p
 pte per aliquid vel per aliquid sicut per se diffinit
 odoris inde sensu sensato. dices odor est
 fumalis euaporatio. et intelligit caliter sic
 .i. odor est qualitas calida ex fumali euapora
 tione. Contra hanc rationem arguit per
 trispan sic. Supponer non est signatio. §
 suppositio non est signatio. et omnia per locum a co
 lugal. anis probat quod signatio ipsius vocis. sup
 pone non est positi ex voce et signatioe. que
 2c. 2o signatio per est ipsa suppone. § 2c.
 anis probat quod signatio est in ipositione vocis
 ad rem signatam. suppositio vero est acceptio
 ne vocis iam signatis per aliquid 2c. Ex ratione se
 quenti forti potes arguer quod suppositio
 non sit significatio quare considera illam.

Alii dicunt quod diffinitio illa non potest dici
 diffinitio suppositiois. id est et eentialiter
 loquendo sicut ostendunt argumenta.
 sicut bene caliter sicut loquitur. Aris. 2o de aia de
 voce dices. Vox est repercussio respirati
 aeris. i. sonus carus a percussioe aeris. ita
 supponit est acceptio finis. i. proprietates quedam
 termini causata ab acceptioe ipsius et
 in suppone pro aliquo vel per aliquid 2c.

Pro quo aduerte quod hec tria signatio.
 subiecto. et supponit per ordinem appetit voci
 seu sibi sibi quod accipit ab intellectu. p
 enis vox accipit ab intellectu ad defina
 te signandum. et sic appetit sibi signatio. Deinde
 vox signis accipit in suppone vel unum extre

um. et sic appetit sibi subiecto. Ultimo
 vero vox iam subiecta accipitur pro alio
 respectu predicati et ita appetit sibi supponit.
 Et licet ista appetant ipsi voci per ordinem
 tamen multum differenter se habent sicut acceptio
 nem intellectus. quod signatio non est ipsa ac
 ceptio que realiter passionem importat
 nec significare est accipi. quod signatio compe
 tit voci seu termino solum actiue. Dicitur
 enim vox signis et non significari. sicut tamen
 vox dicatur accipi que accipitur ad si
 gnificandum. recte dicitur signis seu significa
 tiva. et non signata. subiecto vero est realiter
 quedam acceptio que fit ab intellectu. si
 enim est aliud terminum subiecti nisi ip
 sum ab intellectu accipi in suppone respe
 ctu predicati. et cum subiecto appetat voci
 seu termino solum passiuue sicut etiam acce
 ptio. Dicitur enim terminus subiecti et non
 subicere. Unde terminus sic acceptus
 vocatur subim et non subiectus. Supponit
 vero non est acceptio sed ab ipsa causat.
 ideo supponit subiecto competit solum actiue.
 Or enim quod subim supponit. vnde quis
 finis qui accipitur ad supponendum di
 catur quod accipitur ad supponendum tamen
 supponens et non suppositum appellatur.
 Et quod dictum est de signis. subiecto et sup
 pone. idem debet intelligi de signis predi
 catione et appellatione. Hanc opinio
 nes diffuse recitavi quia pulchra est et est
 sci Vincentij in suppositioibus suis.
 Ego autem credo quod non fit de mente ma
 gistri nec alioz dicit enim quod suppositio
 non est acceptio eentialiter et identice
 sed quod suppositio sit acceptio caliter et non
 identice. imo credo quod identice. Et prob
 sic quod supponit vel sonat vocabulum non est nisi
 positio alicuius sub alio § suppositio for
 maliter et identice est acceptio. Cuius tria
 regunt ad positionem alicuius sub alio.
 scilicet illud quod ponitur. illud a quo ponit. et
 illud sub quo ponitur. Terminus est qui
 ponitur intellectus est a quo ponitur.
 significatum est sub quo ponitur. put
 li sub accipitur per li pro. Unde sensus est

finus ponitur sub sigto. i. p sigto. q aut
 li sub accipiatur p li p p3 per Terentius
 in eunuchō dicentē puerū supponi. falli
 per seruū senem. i. puez. p a ponit. z etiā
 i tria regruntur ad acceptiōnē. Et h se
 quitur q suppositio ē passio fini z nō a
 ctio cū acceptio sit passio. Et si dicis cō
 tra q dicitur q finus supponit z nō sup
 ponit q suppo ppetit. tino actiue z non
 passiuē. Ad h dicerē qd alij dicant
 q ppe loquendo debemus dicere. fin?
 supponit ab intellectu. i. ponit pro a ab
 intellectu puta p sigto intellectus autē
 supponit finum. i. ponit terminum pro
 alio qz p sigto. non autem debemus pro
 pte dicerē q terminus supponit qz nec
 supponit se nec sigtum. q non se quia id
 terminus respectu sui ipsius supponerz
 z supponeretur. nec ē sigtum qz nō po
 nit sigtum p alio imo terminus ponit
 p sigto. Improprie autem dicitur q fi
 n^o supponit in signe. actiua p passiuā. cū
 sit cōis modus loquendi: z loquendū est
 vt ptes. vt dicit pbs 2° topi. nec dubito
 sigs pfunde cōsiderabit qui huius opinio
 ni adherat. Desiderent tñ pma ratio
 nem dicunt q hbum sigre actionē pōt
 eē duplr. aut h3 rem aut h3 modus signi
 di. Qd hbu actiuū h3 modū signi actō
 nē sigt. fm rez aut nō. qz aliqd importat
 passio ēz poti^o q actionē vt recipio. Ita
 dicit de hoc hbo suppono. qd h3 rez im
 portat passionē l3 fm modū signi actō
 nē. Et ad replicas i oppo^o dicit. Ad
 pma dicit negando p^o q. oē ppositū te
 near signem. pponentiū imo multotiens
 nō retinet signem. nec modū signi cum
 pncipale cōponēs significet vnum z
 compositum aliud vnum est actiuum z
 aliud non. vt ago sigt agere z facere z ē
 actiuum dgo compositum sigt viuere.
 ambigo dubitar. rambo neutra sūt ab
 soluta. Dicunt 2° q adhuc h cōcessio ne
 gan^o q pponentia in hoc verbo suppo
 no remaneat integra in eo qz componit
 ex sub z pono: z li sub non remanet inte

grum quia mutatur b in p. quoniā dicitur
 suppono z non subpono. Ad 3°
 dicunt q ides terminat actum. but^o ver
 bi supponit. z actum huius verbi acci
 pitur. Cū sigtum termini finat actū h^o
 hbi supponit. non qdem. recte. qz non re
 cte dī fin^o supponit sigtum. sed oblique
 vt dicat. Termin^o suppoit p sigto z ita
 ēt finat actum h^o hbi accipitur qz dicit
 finus accipit pro sigto. Defendētes autē
 2° rationē facilius soluūt replicas. Ad
 primam concedunt q loquimur h de
 suppositione que est ppetas termini in
 propositione z negatur q. suppositio q
 terminus supponit non sit ppetas. fini
 Ad 2° negat q species suppositiōis
 non diuersificentur secundum supposi
 tionem qua finus supponitur. Ad
 3° negatur similitudo qz suppositio est
 ppetas tā subī q pti. Appellatio. at so
 lius pdicati z concessa similitudine con
 cedunt q potest dici pdicatū appellat.

Ad 4° pncipale negatur q supposi
 tio non dicat respectum aliquem ad ac
 cipientē. Et ad pbatōnem cū dicit ter
 minus adhuc supponit sine actu intel
 ctus vt in ppositione scripta. dī q licet
 actus intellectus non ideo currat tunc
 sufficit tñ q cōcurreat qz fuit acceptus
 in tali ppositione ab intellectu. Vel dicit
 q finus supponere potest dici duplici
 .i. actu vel aptitudine sicut z significat.

Primo dico q nō supponit sine cōfi
 deratōe intellect^o. 2° sic. Volētes tñ
 q suppositio non sit acceptio formalis
 z identice dicit argumentū cludere ve
 rum. Ad 5° tenentes q suppositio sit
 actio z consequent q nō sit acceptio forma
 liter z identice dicit negando q opposi
 tū nō supponat. Et cū dī suppositū dicit
 tur a supponendo z non appositum. di
 cunt q suppositum a supponit alteri pas
 siue vt quia positum sub alio vt. sub
 apposito. z per suppositionem non ha
 bet quod dicatur suppositum sed ma
 gis supponens. Unde ides termin^o qui

a logico dicitur subiectum. quod subiectum alteri ut per
dicato dicitur suppositum a grammatico. quia
positum est sub altero ut sub appposito quod
appositum dicitur ad adiunctum subbo terminum. et
dicitur supponens actiue. quod sub alto ponit si-
gnificatum. et sic potest etiam predicato competere.
Iam quidam moderni negent hoc dicentes quod per
proprietas predicati est appellare sicut subie-
cti supponere. Iam quidam moderni negent hoc
dicentes quod proprietas predicati est appellari
sicut subiecti supponere. Tenendo autem quod
suppositio sit acceptio identice dicendum est quod
suppositio appetit utriusque. scilicet supposito et apposi-
to. et non dicitur suppositum a supposito sed a suppo-
ni alteri extremo propolis. scilicet ipsi appposito.
terminum autem supponens dicitur vel melius
supponibilis. a supponit signum. id est apponi
per signum. sed cum tam appositum quam suppositum
poni possit per signum utriusque supponit vel
supponit. Ad 6^{am} dicitur quod sicut cathegorice
ma sicut cathegorice tentum non accipit pro
aliquo signo in propria. ideo non supponit.
quod non per aliquo signo probatur. Non per ma-
li. quia tunc formaliter sumitur. non per formaliter
quia tunc illud non habet cum non sit terminum per
se signum. Ad 7^{am} de copula dicitur quod
se subintelligit unam partem in distinctio-
ne. scilicet terminum extremam se habentis. In isto modo
suppositio est acceptio terminum extrinseci
ter se habentis in propria per aliquid vel per aliquid.

Ad ultimum nego maiorem. scilicet quod terminum
aliquid supponat per illo quod non signum. Ad
partem dicitur quod si aliquid signum duo ex inten-
tione philosophi. topici. dicitur quod aliquid non est in ge-
nere propter suum dupliciter signum. signum. n. sub-
iectus albedinis et ipsam albedinem. Dico
ergo quod supponit per subbo quod signum. Et cum tu
probas quod sola qualitate signum per philosophum in pre-
dicamentis. dico quod intelligit de principali
signum. quod principalem signum albedinem. cuius ratio
est quia aliquid distincte signum qualitate quia ita
albedinem signum quod non aliam qualitate. sed in-
distincte signum subiectum. quia non magis hominem quam
equum. quod autem aliquid significet illa duo per a-
liquas negationes. probatur quod illud signum quod intelle-
ctui repugnat sed aliquid repugnat subiectus albedi-

nis et non solam albedinem. ergo signum subiectus
Item illud signum per quo supponit. sed aliquid
supponit per subbo dicendo album currit. ergo
illud signum. nota nota cum minor. maior per
finem omnes. quod signum et plus se habet quam supponere.

Utrum diuisio sit sufficiens ipsius suppo-
nis in materialis et personalem.

Contra. Arguitur quod vltima
Illas duas spe-

cies est dare suppositiones simpliciter et
arguitur sic. Triplex est signum terminum. scilicet male
personale et simplex. ergo triplex est suppositio. scilicet
materialis personalis et simplex tenet omnia.
quia cum suppositio sit acceptio terminum per suo
signum. quod triplex ergo erit signum totum triplex ut
esse suppositio. ante probatur et capio istum
terminum homo et sicut arguas de isto ita
quocumque terminum comitatio alio intelligat. modo hoc
terminum homo se ipsum signum materialiter
et forte et platonem personalem. et ultra hoc signum
hominem in comitatio simpliciter quod est vnum comitatio omnibus
hominibus. probatur quia vltima est vnum in mul-
tis et de multis primo posterior. ergo cum iste
terminum homo supponeret pro homine
in comitatio supponeret simpliciter. quia pro natura
simplici non indiuiduata. 2° ad idem sic
quia dicendo corpus mobile est subiectum in philosophia
naturali. quero quomodo supponit licet corpus
mobile aut personalem aut materialiter aut
simpliciter. non potes dicere primo personalem
quia cum stet determinate liceret descendere
re disiunctie ad sua supposita sic. et iam sunt
omnia corpora mobilia. ergo hoc corpus mobile est
subiectum in philosophia naturali. vel hoc corpus mo-
bile est subiectum. etc. modo per quod descensus est
falsus. Item si supponeret personalem. tunc
ista propositio. Corpus mobile est subiectum in philosophia
naturalis equaleret in philosophia aliquod corpus mo-
bile est subiectum in philosophia que est falsa. ergo. etc.
Non potes etiam dicere 2°. scilicet materialiter. quia
tunc supponeret per ipsomet terminum vltima
per ipsa voce. quod est falsum. et probatur fal-
sitas sic. quia scia naturalis considerat passio-
nes sui subiecti causatas ab ipso subbo et a prin-
cipali eius. sed passiones considerate in philosophia
naturalis sunt motus augmentatio diminutio

flo gñatio z corruptio z alteratio q̄ non
 sunt causate ab isto termino ens mobi/
 le sed a re in cōi siḡta p̄ ipsum ḡ talis ter/
 min⁹ nō est subm̄ p̄ sc̄ipso termino s̄z p̄
 siḡto. Item quibet sc̄ia p̄ncipalr cōsi/
 derat subm̄ suū sine illud p̄ q̄ stat subm̄
 suum: sed sc̄ia natural nō cōsiderat p̄nci/
 palr istos t̄minos ens mobile. ḡ nō sup/
 ponit materialr. Relingitur ḡ q̄ sup/
 ponit simplr p̄ re siḡta in cōi z in vti. Et
 sic est triplex suppositio. 3. arguit q̄
 est dare suppoem naturalem vltra alias
 tres. Et arguit sic. cū suppo sit p̄prietas
 termini causata ab acceptōe ei⁹ in ppōe
 p̄ aliquo vel p̄ aligbus quot modis di/
 ueris terminus pōt accipi in ppōne. tot
 modis diuisio suppois variat. sed natu/
 ra vel eēntia siḡta p̄ terminus cōem pōt
 duplr accipi seu cōsiderari s̄m sanctum
 doc. in de ente z essentia z s̄m veritatez
 Uno s̄m rōem ppam. Alio s̄m esse qd̄
 bz in hoc vel in illo. ḡ s̄m x̄itatez suppo
 statim v3 diuidi in suppoem naturalem
 z accñtalem. ita q̄ suppo natural d̄r qñ
 termin⁹ accipitur respectu p̄dicati sibi
 cōuenientis cēntialr. vt homo est aial

Accñtalis x̄o est cum termin⁹ cōis ac/
 cipitur respectu p̄dicati sibi cōueniētis
 accidētaliter. z hec ē duplex sicut duplr
 p̄dicatū accñtale pōt opete. Nā s̄z ēē q̄
 bz i singl̄ib⁹ opetit p̄dicatū accñtale rea/
 le. vt hō currit. Et tūc suppoit p̄sonalitē.
 Scdm̄ x̄o esse quod bz in intellectu com/
 petit sibi p̄dicatū accñtale intentōale
 vt homo est spēs z sic supponit simplr.
 Et vltra hoc t̄min⁹ pōt accipi p̄ sc̄ipso
 termino vt dicendo. homo est nomē bis
 syllabum. z sic stat materialr. ḡ cuz li bo/
 mo possit quadruplr accipi. Uno mō. s̄z
 se z absolute. Alio modo vt est in singu/
 larib⁹. Alio modo vt est in intellectu. 2.º
 p̄ sc̄ipso termino. ḡ tot suppoēs erūt. s.

naturalis: p̄sonal: simplex: z materialis.
 4.º sic. nisi darētur alie suppoēs vltra
 illas duas falsificarent m̄lte ppōēs p̄bi.
 ḡ zc. pbatur assumptū. q̄ aliter illa ppō

nō pōt esse x̄a. hōmo est p̄mo risibilis. x̄
 homo est risibilis s̄m q̄ ipsum. qd̄ est cō/
 tra p̄m in p̄mo posterior. pbatur q̄ li
 homo vel supponit p̄ sc̄ipso t̄min⁹ ma/
 terialr. z sic est falsa. q̄ hoc p̄dicatū rissi/
 bile nō competit illi t̄min⁹ p̄ sc̄ipso quia
 tunc sc̄q̄retur q̄ ille t̄min⁹ hēret i sc̄ipso
 p̄n⁹ risibilitatis. qd̄ est falsum. Uel sup/
 ponit p̄sonalr pro soz. z platone. z sic ēē
 est falsa. q̄ soz. nō est p̄mo risibilis. ḡ est
 opus q̄ supponat p̄ boie in cōi cui s̄z q̄
 ipsum cōpetit esse risibile. z sic suppone
 ret naturalr vel simplr. Nō curo p̄ nūc
 ponere differentia inter ista. Hoc etiam
 patet p̄ porphirtū dicētem q̄ accñs. p̄p̄i
 um p̄mo. competit spēs cōiti aut̄ indiui/
 duls p̄ spēm. mō risibilitas cōpetit fortē
 z platoni p̄ istum t̄minū homo. ḡ zc

Confirmat q̄ dicendo homo est aial
 rōale querit̄ quō supponit li homo non
 p̄sonalr. q̄ diffinitio nō posset conuerti
 cū diffinito. deinde ēē diffinitio ēē p̄
 mo singulariū z p̄m 7.º methaphisice.
 Nec materialr. q̄ si diffiniret terminus
 p̄ sc̄ipso. illa nō esset diffinitio sube sed
 accñtis. Deinde nō verificat̄ur de diffi/
 nito. q̄ ille termin⁹ homo nō est aial rō/
 nale. ḡ suppoit p̄ boie in cōi. z sic simplr
 vel naturalr. ḡ zc. Multa z quasi in/
 finita argumēta possent fieri z hic. s̄z te/
 tigi medullā in facto. iō sufficiant hec.

Ad hec r̄ndetur. Ad p̄mum dicunt
 qdam q̄ de specie loqui possum⁹ duplr
 .s. methaphice z logice. p̄.º methaphi/
 cus appellat spēm nō illud qd̄ p̄dicatur
 sed rem siḡtam p̄ terminū p̄dicabilem q̄
 est causa sue indeterminatōis q̄ t̄min⁹
 de plurib⁹ p̄dicatur. z sic est necessaria
 suppo simplex. 2.º logice appellat spe/
 ciem vel gen⁹ nō rem siḡtam sed t̄minū
 quēdam q̄ diffinit illā p̄ p̄dicari. qd̄ vi/
 det̄ eē p̄mum t̄minū z sic nō ē necessaria
 suppo simplex. Hic maḡ locutus est lo/
 gice. alibi vero vt in logica magna locu/
 tus est methaphisice.

Nec respōtio nō valet p̄mo quia non

recte respōdet ad ar.^o nam queritur an iste termin^o hō habeat sigtūm triplex an nō. r si sic g̃ erit triplex suppo si hō nō ē arguebat qz vte sigt vnuz in multis. Et si rīdet qz est triplex suppo sed nō cōsiderat logicus de tertia sed methaphisicus hoc est falsum. qz 4.º methaphisice dicit phs qz logicus r phs p̄mus h̄san̄ circa idem. g̃ si datur 3^a suppo vt simplex de ista hēbit cōsiderare logic^o sicut r methaphisic^o sed alr r aliter. Si illa est cā qz logicus nō cōsideret suppoem simplicē. dī talis t̄mīn^o supponēs simplr stat p sigto qz nō cōsiderat a logico qz solum t̄inos cōsiderat. A sili seqtur qz logic^o nō hēret cōsiderare de suppoē psonali. qz tūc t̄mīnus stat p re sigta. 2 nō p seipso t̄mīno vt ps. Et sic solum de suppoē māli habebit logicus cōsiderare qd est absurdum.

Alij dicūt qz bene dat suppositio simplex. tamen magr in hac logica nō fecit mentōem. qz vt ipse dicit in logica magr locutus est in hac logica pua p iunioribus nō ponēdo omnes suppoēs nē aios iuuenū nimis ifestaret. In logica hō magna cum loq̄tur p puectis corrigi seipz ponēdo omnes suppoēs r simplicē cum alijs. Ista respōsio nulla est. mentiūtur enim isti qui dicūt magr̄m dixisse hec h̄ba. in logica magna. r q legit eam sic ego testis mihi erit qz ipi mendaces sunt r n̄ ego. Ideo alr rīderem r dicerem h̄z opīnionem magistr̄i. hic nō datur alia suppo ab istis. r pbabilis est hec opīnio in / lecto ei^o fundamēto. vt statim declarabitur. Pro quo aduertē qz de sigto t̄mīni cōis est dīa inter terministas et realistas. Realiste. n. volūt qz terminus cōis puta li homo sigt seipm terminum materialr. suppoita hō formatr siue psonalr vt sortem r platonē. simplr vero nām cōem puta nām humanā. Terministe hō negant sigtōem simplicem. i. nām vlem sigtam p terminū. qz fm eos nullus termin^o sigt nām vlem. qz nulla ē nā vlis in re. sed solum ccept^o est vte fm p

dicatōem. ideo nullus t̄mīna ponit suppoem simplicē t̄mīni p nā vli sigta p ipsum sicut faciūt realiste. sed qz terministe vltatē ponūt in cōceptib^o. ideo suppoem simplicem dicūt esse qm terminus stat p intētiōē aīe quam intentōēz pprie nō sigt. magr lz hic terminista sit. a com muni t̄n vte terministaz deuiare voluit ne multiplicaret entia sine necessitate. Unde termin^o vtputa homo aut sigt rez que nō est termin^o vtputa sortem r platonem r sic supponit psonalr si stat p illis. Aut sigt rez q̄ est termin^o. r hoc duo plr. qz aut seipsum aut sibi cōsitem vt ille t̄i^o hō i scripto sigt seipz i scripto r sitez i voce r sitem in intellectu puta. illū t̄mīnū cceptualem homo. Modo magr vult qz quādo termin^o stat p seipso vel alio cōsili supponat materialr. Alij vero terministe volūt qz si stat p se soluz stat materialr. Si aut stat p intētiōē aīe. q̄ ē termin^o sibi sitem stat simplr. Ecce qz magister noluit implicare spēs suppois sine necessitate. cum possim^o omnia salua re p illas duas spēs sicut p illas tres.

Ad argumētum g̃ in oppositū negat̄ ans. s. qz triplex sit sigtūm terminū. quia nullum est sigtūm simplex qz. nulla ē res vlis sigta p terminū. Et ad pbatōem nego qz iste termin^o hō significet hōiem in cōi. Et cuz tu pbas qz fm phm vte est vnum in multis r de multis. dicē fm ter ministas qz phs. nō vult qz sit aliqua nā cōis in multis r de multis. sed qz sit vn^o cōcept^o cōis plurib^o fm pdicatōnem.

Ad 2° cum queritur. quō supponit li corpus mobile in illa ppōē corp^o mobile est subm. Dicitur qz suppoit materia liter. sicut etiam rīdet magr in sūmula sua phie naturalis. Ad pbatōem dicitur qz illud quod est subm h̄ est ille t̄mīnus cōis corp^o mobile r non est aliq̄ res vlis neqz singularis sigta p ipsum ex se pbantur tamen passiones de subiecto cōi p reb^o singularibus qbus insunt pncipia sua. nō t̄n phia cōsiderat de re

bus singularibus nisi s^m cōceptū v^lem
formatum de ipsis. et sic nō cōsiderat so-
lum terminos. imo res vt sub conceptu
v^li comprehendūtur. Ad 3^m cum dicit^r
quot modis diuersis termin^o pōt accipi
in ppōe tot sunt suppos. sed q^uo^r mo-
dis pōt accipi. q^u quatuor sunt suppos.
Dicitur ad maiorem q^u absolute ē falsa
sed si intelligitur sic. s. q^u p^o quot diuersis
significatis potest stare termin^o in p^o
sitione tot sunt suppositōes cōcedo. sed
tūc nego minorem. q^u t^m terminus habz
duplex s^grum. q^u aut s^gt rem que nō ē
termin^o et tunc si stat p^o tali re supponit
p^osonaliter. aut s^gt terminum puta seip-
sum vel alium. et tunc stat materialr.

Et dicendo homo currit. homo ē ani-
mal stat p^osonaliter in vtraq^{ue}. Et sic dicē-
do homo est spēs. homo est nomen bis-
syllabum stat li homo materialr i vtra-
q^{ue}. Et si tu replicas cōtra ista ppō est ve-
ra homo est aīal vbi nullus homo actu
existat cum sit necessaria. q^u nō stat p^oso-
aliter tunc. q^u esset falsa cum p^o nullo sup-
posito supponat. Respondetur q^u il-
la in casu est falsa dialectice loquendo.
secus autem esset posteriorice. Ad q^u
tum cum queritur dicendo homo est p^o-
mo risibilis q^uo supponit li homo. dicit^r
q^u materialr. Et ad pbatōem cuz di-
cis segtur q^u ille terminus homo habeat
in se pncipia risibilitatis. negatur conse-
quētia. Unde aliud est q^u est p^omo risibi-
le et aliud p^o quo q^u homo est p^omo risibi-
le for. vero et plato sunt illa. p^o quib^{us} hēt
pncipia risibilitatis siue in actu s^gto p^o-
mo competit isti termino homo. in actu
ho exercito sorti et platonī. Ad cōfir-
mationem dicitur q^u li homo stat p^osonalr
dicendo homo est aīal rationale. Et
ad rōem negatur cōsequētia. s. q^u seque-
retur q^u diffinitio nō possit cōuerri cum
diffinito. Unde ille termin^o homo diffi-
nitur q^u conuertitur cum diffintōe p^o ali-
is tamen diffinitur. Et ad illud s^gr ne-
gatur q^u diffinitio sit singularium p^omo

imo est alicui^{us} termin^o cōis lz p^o reb^{us} sin-
gularib^{us} s^gtris p^o ipsum.

Utz diffinitio suppos mālts et p^o-
nalis sit bene data etc.

Dict^o dicēdo li ens li ē
ens supposit^o ma-
terialiter vt pbabo. et tamē stat

p^o significato formalī. q^u diffinitioēs ma-
le. nō tenet cum minor. q^u ens habz t^m
vnum s^grum. s. formale. maior pbatur
q^u signum materiale semper limitat ad
supposē materiale m^o magistrum in
capo isto. Ut aut cognoscatur q^uo ter-
mini supponāt et potissimum est ista vox
li. 2° sic. a est lra. li a stat materialr et
t^m p^o s^gto formalī. q^u etc. cōsequētia nota
cum maior. q^u formalr sumitur lra i cō-
positione syllabe et dictionis. vt dicēdo
antoni^o. materialiter autem seorsuz su-
mitur. Hoc. n. est cōmune dictuz. minor
pbatur. q^u li a solum s^grum formale hz
ergo sumitur solum p^o s^gto formalī. te-
net cōsequētia. antecedes pbatur. quia
iste termin^o habet solum s^grum forma-
le scōm magistrum que est verificabilis
de seipso sine additamento signi materia-
litis. sed li a est huiusmodi. q^u v^l est
dicere li est a. q^u etc. Item quilibet ter-
minus aut habet vtrumq^{ue} significatum
aut tantum vnum. sed li a cum nō habe-
at nisi vnuz et omnis termin^o habēs t^m
vnum s^grum habet soluz formale. q^u etc.

3° dicēdo sic. buf est buf. li buf sup-
ponit mātr. q^u p^o seipso termino et non p^o
s^gto formalī. q^u etc. nōa nota cum maior
minor pbatur quia termin^o nō habens
nisi vnum s^grum habet formale tātum
sed li buf est nō habens nisi vnu s^grum
ergo hz tantum formale. 4° sic dicen-
do. omnis est s^gncatbegozema li oīs sup-
ponit materialiter. et tamen nō p^o suo
significato materialī. q^u etc. consequētia
nota cum maior quia formaliter sumi-
tur quando est determinatio alicuius.
minor probatur. quia si staret p^o signi-
ficato materialī propositio esset falsa.

quod tamen est falsū. p3 q2 li omnis mā-
liter sumptū nō est sincathegorema. sed
bene formaliter. 5° dicēdo hō est spēs
li hō supponit simpliciter. ḡ non mālit
cōtia r3 q2 sunt species osepate. a ncedēs
p3 q2 li hō stat pro intētiōe aic. ergo sup-
ponit simpliciter. tenet cōtia a diffinitō
ne ad diffinitū rē.

Ad hec breuiter rñdēt. Ad primūz
negat maior. Ad pbationē negat q
signum māle s2 limitet ad suppdem mā-
lem. sed bñ xuz est q limitat tñū hñtez
vtrunq; sīgtum ad mālez. tñū aut hñtē
tñ vñū sīgtum nō. Vel p alia xba dī q
signū mālitatis limitat sp ad suppdnem
māle tñū aptū natū sic supponere. s. mā-
liter alr non. Ad 2° cōiter dī negādo
maiorē. imo li a supponit psonalr cum
stet p sīgtō formali. q2 solū sīgtum for-
male h3 vt pbat arguendo. Et ad pbā-
tionē maioris cū dī. q2 qñ illa lra a sumi-
tur seorsū stat māliter. qñ xō sumiī in
ppositōe syllabe r dictōis stat formalit
dī q2 sp idē sīgt r nihil aliud siue seorsū
siue in dictōe iumat. q2 sp se sīgt. r nihil
aliud. Dī tñ sumi formalit in dictōe. q2
ad hoc inuētā ē r ppositā vt pponat dī-
ctōes seorsuz tñ dī sumi māliter q2 nō
ad illud officiū ad qd inuenta ē r impo-
sita. Et l3 seorsū dicat sumi māliter ad i-
tellectū dictū tñ supponit psonaliter q2
p sīgtō formali. Dec rñiō nō placet
q2 nullus tñus vocalis r scriptus non
imposit^o ad sīgnū aliqd ex se h3 sīgtatū
formale. sed li a in voce r in scripto est
bi^o. ḡ rē. Jd dico q2 li a suppdit māliter
r nego minorē. s. q2 suppdat p sīgtō for-
mali. Et ad pbationē cū dī r3 magrūm
q2 ille tñ^o h3 solū sīgtum formale q2 ē xī-
ficabilis de se sine additāmētō signi mā-
litatis. Dī q2 hoc itelligit de tñno per se
sīgtiuo q aliqd ex se sīgt. nō aut de omī
termino absolute. modo p3 q2 li a nō est
tñus p se sīgtiuus ḡ. rē. Et vltēr^o cum
dīcis q2 q cūq; tñus h3 tñ vñū sīgtuz h3
solū formale. negat sed vep est de tñno

per se sīgtiuo q aliqd ex se sīgt. non aut
d tñno absolute. Ad 5° p3 rñiō negat
minor. Ad pbationē negat q2 tñū ba-
bens tñū vñū sīgtuz hēat tñū formale. s3
illud vep est solū de terminis p se sīgti-
uis. Ad 4° nego minorē. Ad pbā-
tionē nego q2 si stat p sīgtō māli. pposi-
tio sit falsa. r cum tñū pbas q2 li oīs māll-
ter sumptū non est sincathegorema sed
formaliter ccedo. nō tñū segtur q2 si sup-
ponat pro suo sīgtō materialit sit falsa.
Unde li omnis materialiter stans vt in
bac ppositōe omnis homo currit est
sīgtum materiale suiipsius. r ideo dicen-
do omnis est sincathegorema li oīs sup-
ponit materialiter. q2 pro illo tñno omī
formalit sumpto in illa. ppōne. omīs hō
currit qd est sīgtum materiale sui. l3 ḡ li
omnis supponat māliter tñū suppdit p se
nī stāte materialiter. ita q2 sensus est. li
oīs qñ nō stat māliter ē sincathegorema
vt in bac ppositōe omnis hō currit.

Ad 5° ccedit aīis. s. q2 li homo sup-
ponat simpliciter in prima ppositōe
hō est spēs non distinguendo suppositō-
nem simplicē d materialē. r tunc negat
cōtia. ḡ non est materialis. si tñū esset sim-
plex distinguendo simplicē d mālez bñ
valet cōtia. l3 negat aīcedēs. Et ad pbā-
tionē aīl dī pcedit p supposita opinio-
ne cōi cōtia magistro.

Utz q2 libz tñū^o q nō ē xīficabilis de
seipso sine additāmētō mālitatis hēat
duo sīgtā. s. māle r formale.

Entra q2 non vide-
tur q2 aliqs
terminus hēat duo sīgtā. qa
nullus terminus significat

se materialiter. probatur. q2 significans
r significatum debēt esse diuersa. sed
idem terminus r ipsemct nō sē diuersa.
ergo non potest seipsum significare ma-
terialiter. consequentia nota cum mino-
ri maior probatur. quia significans r si-
gnificatum sunt relatiua. relatiua autēz
sunt diuersa. vt pater r filius. ergo rē.

2° ad idē sic. Omne signum ē notius
sigtō. qz alr nō ducet in cognitiōe e^o
sed idē nō ē not^o seipso. ḡ idē nō pōt eē
signū sul ipsius: r p cōsequēs seqt qz idē
nō sigt seipsū. cōtia nota cū toto ante rē

3° sic. Ille tūus oīs r alia sincatbego/
remata nō vificantur de seipsis sine si/
gno mālitate. r tñ nō hnt duo sigta. ḡ rē.
cōtia nota cum maior. qz illa nō est xa.
ille tūus oīs ē oīs. minor. pbat qz nō ha/
bent sigtum formale cum nihil ex se si/
gnificent. aliter. n. essent terminā per se
sigtiui. r cathegorematicō qd implicat.

4° sic. Ad idē qz li bus non hz nisi sig/
tū materiale r tñ non ē vificabilis de se
ipso sine signo materialitatis. vt p3 ḡ rē
Similiter arguitur de li a.

Ad hec respōdet breuiter. Ad pri/
mum dī ad maiorē qz signs r sigtum de/
bent esse diuersa aut realit aut fm rōnē
In pposito sī diuersa fm rationem non
aut realiter. Ad pbationē cū dī sūt re/
latiua. relatiua aut sī diuersa vt pater r
filius. Dico qz aliq relatiua sī faliter di/
uersa vt relatiua realia. quedā hō nō vt
relatiua rōnis vt idē refertur ad seipsū
r tñ non differt realiter a seipso sed fm
rōnē. Ad 2° negat minor qz idē nō sit
not^o seipso: imo idem est notius seipso.
diuersimode tñ r fm diuersas rōnes.
Nā idē sub ratione signi est notius seip/
so sub rōe sigti. Et hoc nō i conuenit.

Ad 3° dī qz conelariū illd itelligit de
tino p se sigtiuo. s qz qūqz talis non est
vificabilis de se ipso sine sig^o mālitate
hz vtrūqz significatū. de tino aut nō per
se sigtiuo non habet vritatem.

Ad 4° sīlī dicitur sicut ad 3°.

Utrūqz tñ qz est de seipso verifica/
billis sine signo mālitate habet tñ v^o
significatū. s. formale.

Quia arguitur qz
n^o tūus

habet solū vñū sigtū. s. forma/
le. imo qz qlibet tūus hēt vtrūqz sigtuz
Et pbo de isto tino ens r ita itelligat d

alijs. Et arguo sic. sigtū naturale pterēs
tino ē sigtū māle ei^o. Datū hō ex ipōne
ē formale. sed ille tū^o ens hz sigtū māle
r datū ex impōe. ḡ hz vtrūqz sigtū. s. ma/
teriale r formale. cōtia nota cū maior. s.
qs tñ negaret minorē pbetur rōne sic.
qñcūqz plura ppetūt vñz qd pus ppetit
hz rōnem materie. qd hō posteri^o hz ra/
tionē forme. sed sigtum naturale plus
ppetit ex impōne hō posteri^o. ḡ rē. mi/
nor pncipalis pbat. Nā añqz iste tūus
ens imponeret ad signdū aliqd. seipsuz
naturaliter sigbat. Deinde ex ipositōe
sigt oia. ḡ hēt sigtum materiale r sigtuz
datum ex impōne. 2° ad idē arguitur
sic. Quicūqz tūus hēt sigtum formale
hz ē māle. r eō. ḡ quilibet tūus hz duo
sigta. cōtia tenet añs pbat. qz formale
sigtum non dicit nisi in respectu ad ma/
teriale sicut formale i respectu ad mate/
riā r māle in respectu ad formale. sicut
mā in respectu ad formam 2° pncipozuz.

3° sic. Si aliqz tūus hēret tñ sigtum
formale. tūc māle r formale sī idē qd ē
oio falsū. qz māle p plus ppetit tino qz
formale cū māle inlit naturaliter. forma/
le hō ex impōne. Qd aut essent idē pba/
tur qz sigtum qd inest tino naturaliter
ē materiale qz hō iest ex impōe ē forma/
le. Sgnificare seipsū ē māle. qz nālter i/
est. r illud idē ē formale. qz ex impōe ens
sigt oia entia r cōter seipsū. ḡ cū sigre se
ipsū sit māle. r sit formale idē ē sigtū mā/
le r formale. 4° sic aliqz ē tūus qui ē
de seipso vificabil sine sig^o mālitate r
tñ nō hz tñ sigtū formale. ḡ conelariuz
falsum. cōtia tenet. añs pbat. qz ista ē
vera li a est a r tñ nō hz li a nisi significa/
tum materiale. ḡ rē.

Pro rpsione ad hec argumta. ad/
uerte qz qlibet tūus p se sigtiuus. p^o
seipsū nālter sigt. dīde sigt aliquid ex
se ex impōne. sigtuz materiale primo in/
est accidentale vero qd ē ex impositio
nē secundario. inest. p^o dicitur materiale.
2° formale. Sed vlteri^o aduerte quō

aliquis terminus habeat tñ vnū signū
 .s. formale. ⁊ aliquis duo. s. formale ⁊ ma-
 teriale. Un̄ tñgitur aliqui q̄ signū nālī-
 ter cōpetens tñno est distinctum oīno a
 signo dato sibi p̄ impōnē vt ille tñinus
 hō q̄ ē signū māle istius tñni. ē distinctū
 a signo qd̄ cōpetit ei ex impōsitōe. s. for. ⁊
 platone. Et sic signū naturale dī māle
 aliud hō ex impōe dī formale. Aliquī
 hō contingit q̄ signū nāle nō est disti-
 ctū a signato per impōnē. imo est ps eius
 vel ipsū sicut signū nāle isti? tñni ens in
 voce est ipsemet tñn? ⁊ signū ex impōne
 sunt oīa entia ⁊ ipse tñnus ens q̄ est sig-
 num nāle sui ipsius cū sit vnū ens est ps
 signū ex impōne. ille ḡ tñnus ens ē signū
 nāle ex impōsitione. ⁊ tunc dī q̄ nō hēt
 nisi vnū signum. s. formale non q̄ corru-
 deat signum naturale. sed q̄ illud non ē
 distinctum a signō fm̄ impōnē. iō nō dī
 māle. aut si dī māle ⁊ aliud formale nō
 tñ dī hēt duo signa nisi vnū sit distinctū
 ab altero. Et sic lz habeat māle ⁊ forma-
 le. nō tñ hz duo. q̄ vnū nō ponit in nume-
 rum cū alio nisi sint distincta. Sz q̄res
 tenendo vñmā vñ quare illud signū qd̄
 cōpetit sibi nālīter ⁊ t̄ ex impōne magis
 dicit̄ signū formale q̄ māle. Dicit̄ q̄
 p̄ vnū signum formale signū oīa. ⁊ p̄ māle
 solū pt̄e eius qd̄ formalīter signū. Si tale
 signū diceret̄ māle esset opus ponere ali-
 ud signum vltra h̄ māle. sed si dī forma-
 le nō ē opus vltra signū totale formale
 ponere aliud signū distinctum a forma-
 li. iō rē. Sed queres tenendo 2^a vñ
 quō liens si hz signum māle ⁊ formale
 hz tñ vnū signum. s. formale. q̄ ex 2° se-
 quit̄ oppositū p̄mi. segt̄. n. habet tñ si
 significatū formale. ḡ nō hz māle. Dī q̄ p̄
 tato dī hēt tñ signū formale. nō q̄ non
 hēt māle sz q̄ nō hz aliō signū illud. n.
 signū māle nō est aliud a formali cuz sit
 idē. ⁊ ideo illō māle nō ponit in nume-
 rō cū formali. p̄ vñ vñ clarior. 2ª subtlī
 or. tu sequere que tibi placent rē. Ad
 p^o signū i oppositū dī q̄ liens nō hz signū

signū māle q̄ lz omne signū māle sit sig-
 nū nālīter cōpetēs tñno nō tñ oē signū nā-
 liter cōpetens est māle sed solū illud qd̄
 est distinctū a formali. Uel dī q̄ licet
 hēt signū māle ⁊ formale. nō tñ dī ha-
 bere duo signa nisi vnū sit distinctū ab
 altero qualiter nō est in pposito. Ad
 2ª respondet q̄ dī formale nō respectu
 mālis signū illius. q̄ illud nō hz. sed res-
 pectu alterius signū mālis alicuius tñni
 habētis vtrūq̄. q̄ sicut in tñno habente
 vtrūq̄ signū illud dī formale de quo xi-
 ficat̄ tñnus sine signo materialitatis. ita
 hic illud dī formale d̄ quo xificat̄ tñn?
 sine signo materialitatis. Uel aliter
 dī q̄ dī formale respectu materialis si-
 gnificati illius. dato tñ q̄ ille tñnus hēt
 signū māle ⁊ signū formale. n̄ tñ dī hēre
 duo signa q̄ māle nō est oīno distinctū
 a formali. Ad 3^a dī negādo cōntiaz q̄
 nō hz signū māle. signum. n. nālīter cōpe-
 tens nō dī māle nisi sit distinctum a for-
 mali. lz ḡ oē signū materiale sit naturale
 nō tamē oē nāle ē māle nisi sit distinctū
 a formali. Uel aliter potes cedere
 q̄ māle ⁊ formale sunt idē. nō tñ oīo q̄
 formale ē cōius. materiale hō min^o cōe
 ⁊ hēt duo nō ponūt in numerū sicut nec
 superius cū inferiori. Ad 4^a dī q̄ cor-
 relatiū intelligitur de tñno p̄ se signū.
 De tñno aut̄ non p̄ se signū cōcedit̄ q̄ a
 liquis tñnus xificatur de seipso sine sig-
 nū materialitatis. ⁊ tamen non habet signū
 significatum formale immo materiale tan-
 tum vt li a sicut argumentū pbat.

Utrum fundamentum regularum
 istius capituli. vt autem cognoscatur
 quomodo termini supponant sit verus
 scilicet talia sūt subiecta qualia permit-
 tunt predicata.

Quia. Arguitur q̄
 nō sit verū
 Et primo sic predicatū nihil
 permittit vel saltē nō impe-
 dit qualecūq̄ subiectum esse. ḡ fundamē-
 tum. illud salū. cōntia tenet. ⁊ antecē

dens similiter. Forte dicitur quod non capitur ibi permittere pro non inbibere. sed capitur pro determinare. Contra ex ista ratione sequitur ista est vera omnis homo est masculus. similiter ista omne animal est homo quod si subiecta ibi determinentur per predicata. igitur solus supponit per his per quibus determinatur. sed predicatus in prima non supponit nisi pro masculis. in alia solum pro hominibus. ergo similiter subiecta supponent. et sic erunt vere. Confirmatur quod dicitur isto sequitur quod illa est vera omnis homo est species quam tamen negat opinio. Et quod illud sequitur patet. quod predicatus potest permittere stare subiectum materialiter et sic sequitur quod subiectum supponeret materialiter. et per omnia ista erit vera. 2. principaliter arguitur terminum non posse materialiter supponere sine limitatione signi materialitatis. quod talis terminus 2. imponis non sufficit trahere terminum per impositionis ad talem suppositionem materiale. Et arguitur sic. non maioris virtutis et fortitudinis est terminus 2. impositionis quam aliqua negatio. cum igitur negatio non possit habere viam supra precedentem terminum ipsum considerando. igitur a fortiori nec terminus 2. impositionis habebit vim aliquam supra precedentem. et per omnia non trahit terminum aliquem ad talem suppositionem. omnia videtur patere cum non sit causa diuersitatis. Confirmatur quod terminus per impositionis a parte predicati non potest trahere terminum secundum impositionis a parte subiecti ad talem vel talem suppositionem. ergo nec eodem patet omnia videtur causa diuersitatis. Confirmatur secundum quod terminus secundum impositionis positus a parte subiecti non potest trahere terminum per impositionis a parte predicati secundum illam opinionem. igitur a fortiori qui ponitur a parte predicati terminus secundum impositionis non poterit trahere terminum per impositionis positum a parte subiecti. omnia patet quod rationabile est quod terminus maiorem viam habeat supra terminum sequentem quam precedentem

Confirmatur 3. quod finis non maiorem vim habet a parte predicati quam a parte subiecti nisi in quantum anima. per illum intel ligit sic vel sic. cum igitur intellectus sit in differens concipere materialiter a parte predicati sicut a parte subiecti. ergo etc. Et sic patet quod qua ratione potest terminus a parte subiecti supponere materialiter sine tali additione propter determinationem predicati eadem ratione potest stare a parte predicati materialiter sine tali addito per limitationes subiecti vel determinationem eiusdem. et per omnia hec erit bona conuersio quam magister negat homo est species. species est bonum.

Confirmatur 4. quia sequitur oppositum illius regule que dicitur. a 3. adiacente ad 4. adiacens in finis non distrahentibus est bona consequentia. Uel sequitur quod dubia est. quia hec opinio concedit hanc propositionem. Chimera est nomen. Arguitur tunc sic. ergo chimera est. vel consequentia est bona vel non. Si non habetur prima pars conclusionis. si sic habetur secunda.

Ad hec respondetur quod fundamentum illud est verum. Et ad primum argumentum dicitur sicut ibi. Et ad probationem cum dicitur sequitur quod illa est vera. Omnis homo est masculus. et si ista omne animal est homo quod si illa subiecta determinat per predicata solum subiecta supponit per illis per quibus determinat. Rursum quod predicata non determinat subiecta quocumque solum quod ad suppositionem generalem. scilicet male et vel personale. nec semper hoc facit solum quando non sunt impedita. Unde signum materialitatis additum subiecto faceret ipsum stare materialiter inuito predicato. ut dicitur si homo est animal et signum vniuersale vel particulare limitans ad suppositionem personalem additum subiecto faciet ipsum stare personalliter etiam inuito predicato ut dicitur omne animal est genus. Preter predicatum ergo determinat subiectus quo ad suppositionem personalem vel materialem deducto impedimento alterius signi.

Cuius rō est. qz p̄dicatū est sicut forma. subm̄ hō est sicut mā modo mā limitat a forma ad tale vel tale cē. rē. Ad p̄m̄ igit p̄ solutō. qz dicēdo oīs hō ē maiculus p̄dicatū determinat subm̄ ad sup̄pōnem p̄sonalē. z ēt determinatur subm̄ ad eandē sup̄pōnem p̄ illud signū oīs sed qz rōne illi signi oīs hō distribuitur p̄ omni extento sub se. z de quocūqz tali nō verificat p̄dicatum iō ē falsa. Si mirr dicendū est ad illam omne aīal est homo. Ad cōfirmatōem cum dicis illa esset hā. oīs homo est spēs. negat. qz p̄dicatū nō pōt determinare subm̄ ad sup̄pōnem dū sit h̄ impedimētū d̄ li oīs. Ad 2^m p̄ncipale cum d̄ qz t̄min² 2° impōis a pte p̄dicati posīt^o nō h̄z maiorē vim q̄ negatio. Dicīt qz v̄p̄ ē qz nullus est t̄min² q̄ habeat maiorē vim s̄ t̄minos q̄s determinat q̄s negatō s̄ cōfō q̄s determinat. cum h̄ t̄n̄ stat qz p̄dicatū possit habere vim s̄ terminos p̄cedentes. qz illos determinat nec p̄ter h̄ negatio d̄ minoris vis. Cū longe maior est vis negatōis s̄ t̄minos q̄s determinat q̄s alī cui^o alteri^o t̄mī s̄ cōfōm q̄s determinat. Ad p̄mā cōfirmatiōem d̄ qz t̄min² p̄ impōis posīt^o a pte subī nō trahit ad aliā sup̄pōnem terminū 2° impōis posītū a pte p̄dicati. qz mā nō determinat formā. sed cō. z iō termin² p̄ impōis posīt^o a pte p̄dicati determinat terminū 2° impōis posītū a pte subī ad aliā sup̄pōnem vt. puta ad p̄sonalē. qz cum nō possit v̄sificari de illo. nec p̄o siḡto māll. nec formalī trahit ad portōre sup̄pōnem. Ad 2^m cōfirmatōem p̄ solutio qz l̄z termin² 2° impōis posītus a pte subī nō possit determinare terminū p̄ impōis posītū a pte p̄dicati ad aliā sup̄pōnem. t̄n̄ si poneret a pte p̄dicati pōt rō dicta est qz cum ex pte subī habet rōem materic. z cūr determinabilis z n̄ determinātis. ex pte hō p̄dicati rōnem forme z p̄oīs rōem determinat z n̄ determinabilis. Ad 3^m cōfirmatiōem nego maiorē. s. qz termin² a pte subī l̄

p̄dicati nō habeat maiorē vim nisi in q̄tum p̄ illū aīa sic intelligit l̄ sic. imo et si aīa nō cōsideraret cū est ex pte p̄dicati h̄z rōem forme determinātis. z cum est ex pte subī h̄z rōem materic z determinabilis Cū est t̄n̄ qz aīa h̄ intelligit. sed sūū itel ligere nō facit hoc. Ad 4^m cōfirmatōnem cum d̄. segtur opp^o illi^o regule a 3° adiacēte ad 2^m adiacēs valet cōna. D̄ negādo nec illud qd̄ dicit est d̄ h̄c regulam assignatam. qz illa regula h̄z solū intelligi in sup̄pōne p̄sonali. nō aut̄ t̄minis mātr supponētib^o. aut si vis intelligere i quacūqz intelligit de t̄mino nō mutat sup̄pōnem sed eodem modo supponente in p̄pōe de 3° adiacente z 2°. qd̄ nō est ita hic. qz dicēdo chi^o est nomē li chime ra supponit materialr. z dicēdo chi^o est li. chi^o supponit p̄sonalr. sed bene valet. q̄ li chīmera est.

Cū 6° reg^o va sit q̄ dicit. Cuiuscūqz p̄pōis p̄dicatū est t̄mī² p̄ impōis. z subz 2° tam subm̄ q̄ p̄dicatū supponit p̄sonaliter. vt dicēdo spēs est homo.

Quatr^o

hanc regulā arguit. z p̄bo qz in ista p̄pōe li homo supponit māliter. Et arguo sic. In ista p̄positione taliter debēt termini supponē qualr p̄pō potest verificari. sed cum p̄pō possit verificari p̄dicatū māliter supponēte z nō p̄sonalr vt. p̄babo q̄ debet p̄dicatū supponere materialr. z nō p̄sonalr. cōna bona maior p̄z p̄ magr̄m in 5° regula q̄ dicit qz dicēdo p̄pō est nomē li p̄pō supponit materialr. qz aliter p̄pō esset falsa. Ex q̄ p̄z qz vult qz termin² supponat modo q̄ pōt verificari p̄pō. mino. pbatur p̄o 2° pte. s. qz si p̄dicatum supponat p̄sonaliter qz p̄pō nō potest verificari. qz cōuertit in istam aliqs homo est species que est falsa. p̄o p̄ma pbatur. s. qz p̄dicta to stante materialr. p̄positio est vera dicēdo species est homo qz tunc i^o effect optima cōsequētia homo est species. q̄ spēs est homo p̄ cōuersionem simplices

r antecedens est verum. ergo r conse-
 quens est ver. 2° sic stante xitate re-
 gule nulla ppo facta fm regulā erit xā
 g frustra ponitur regula. sequentia pz
 aīs pbatur discurredo i oib⁹ vt spēs
 ē homo. genus ē aīal r ita de alijs. oēs
 s⁹ false sūt. v pz quare rē. 3° querit q^o
 rem magis sbz supponat personaliter q^o
 materialiter cū nullo mō ppositio pos-
 sit esse vera vt patet.

Ad hec breuiter rñdet Ad p^o dicūt
 quidam q^o dicendo spēs ē hō ppositio
 ē va vtroq^o extremo supponēt psona-
 liter. Undō dicit q^o dicēdo spēs ē homo
 li species pōt capi duplr. s. denomiatiue
 r signiue. si dnominatiue dicit. spēs est
 dicere illō de quo p̄dicat hic nomē spe-
 cies denomiatiue r accidētalr. r tunc
 palam ē q^o spēs est homo. personaliter
 capiēdo li homo ē illud de quo p̄dicat
 hoc nomē species ē hō siue natura hūa-
 na. cōis omnibus hoibus q^o natura hūa-
 na concretie sumpta est homo psona-
 liter. s. for. r plato. Si vero capiatur spe-
 cies. p co qd significat. ē cōe inq̄tū cōe
 r sic species si est homo capiēdo psona-
 liter hō. q^o personaliter capiēdo li hō
 ē quid singulare. r nō cōe. p^o capit ma-
 gister. r nō r^o. Et cōter ccedūt illaz ali-
 gs homo ē species capiēdo li species. p
 co qd denoiat. Hec responsio vana ē
 q^o quero ab illis. qd ē significatum for-
 male istius. termini spēs. aut sūt termi-
 ni aut sūt res reales. Si dicitis q^o sunt fi-
 ni pz q^o illa propositio ē falsa ipēs ē hō.
 cū li ipēs stet pro tali significato forma-
 li. q^o nullus finis ē homo sumpto. li hō
 personaliter. si vero dicitis q^o sūt res re-
 ales puta natura humana v^l afinina rē
 tūc illa est sta homo ē spēs. 5° magistrus
 q^o li spēs stat psonalr. g stat. p tali re re-
 ali. r li hō mātr. p seipso fino r sic signi-
 q^o ille finis hō ē vna natura v^lis. qd
 ē falsum. Itē illō qd ē spēs v^l genus s⁹
 magistrū h cū sit finis ē finis vniuo-
 cus vt patuit s in sumulis r non v^lis

vt volunt realiste. Un^o fm magr⁹ ille fi-
 nus hō dicitur spēs. ille finis afin⁹ d^o
 spēs r ita de alijs. Qu^o g li. spēs accipit⁹
 p his q^o denoiat accipit. p isto fino hō.
 v^l p isto fino afin⁹ rē. sed certū ē qd ē
 falsuz dicē q^o aliquis talis terminus sit
 homo personalr. g sūpto li spēs p his
 que denoiat falsū ē dicē q^o spēs sit hō.
 Et sic pz q^o nō ē i. pposito magistri r nō
 data. Alij rudes dicūt q^o i^o ē vera spe-
 cies est homo r q^o vtroq^o extremū sup-
 ponit psonaliter. sed negāt q^o cōuertat
 sic alijs homo ē species siue aliqd qd ē
 homo ē spēs. Un^o dicunt q^o nō p̄t cōverti

Hec rno fatua ē q^o sine rōne aliqua.
 q^o vbiq^o ē transpositō sbiecti i p̄dica-
 tum r cōuerso manēte eadē qualitate
 r q̄ritate ē cōuersio simplex. sed hec est
 huiusmodi. g rē. Itē q^o illa sit falsa spe-
 cies ē homo q^o sub p̄dicato cū stet deci-
 nate s⁹ descēdē disūctie ad sua. supposi-
 ta r tamē descēsus ē falsus r isti sunt
 omnes homines. g spēs ē iste homo. v^l
 spēs ē iste homo rē. immo quelibet ista
 rū est falsa. g rē. Ideo atr dico. r pri-
 mo ad materiam dico q^o ppo ē falsa. r
 q^o illud p̄dicatum hō de necessitate sup-
 ponit psonaliter dicendo species est ho-
 mo r non suponeret materialiter nisi
 adderetur signum materialitatis. tunc
 autem addito tali signo bene supponēt
 materialiter r esset ppositio vera. q^o
 autem supponat personaliter ratio ta-
 cta est in questione precedenti quia p̄-
 dicatum nō limitatur nec trahitur a
 subiecto ad aliquam suppositionem. s⁹
 ecōtra p̄dicatum trahit r limitat sub-
 lectum ad talem vel tales illud g p̄dica-
 tum cū non limitet ab aliquo stabit. p
 portiori significato. r sic suppoēt psona-
 liter. subm aut stat psonaliter q^o limita-
 tur ad tales suppositionē a p̄dicato. nā
 cū non possit illud p̄dicatum verificari
 de subiecto nec subiecto stāte persona-
 liter nec mātr. trahit subiectum ad po-
 tiorē suppositionem quia limitat ipsum

ad personalem. Ad formam ergo argumenti negatur maior. scilicet quod taliter debet terminus supponere qualiter propositio possit verificari. Et ad probandum nec cum tu adducis magister in 5^a regula recedendo dico quod magister arguit ex parte subiecti quod taliter debet supponere subiectum qualiter propositio poterit verificari ut patet in exemplis suis. non autem arguit de predicato modo dico quod si propositio posset verificari subiecto stante materialiter subiecto staret veritas materialiter. sed cum nec stante materialiter nec formaliter possit verificari stat pro potiori.

Ad 2^{am} negatur illa omnia nulla propositio facta secundum regulam est vera. sed regula frustrata. quia regula non dicit quod aliqua talis propositio sit vera ideo non est falsa. nisi veritate vel falsitatem talium propositionum posses cognoscere sine regula secunda. id non est frustra. Ad 3^{am} cum queritur quare suum magis supponit personaliter quam materialiter cum nullo modo propositio sit vera. Rursus est in primo argumento quod predicatum limitat subiectum ad tale suppositum nam cum predicatum non possit verificari de subiecto. nec subiecto stante materialiter nec personaliter. limitat ad potioris suppositionem puta ad personale.

Utrum 7^a regula vera sit que dicit cum suscipitur propositio subiectum est terminus propositio et predicatum 2° deducto impedimento subiectum supponit materialiter et predicatum personaliter ut homo est species.

Contra hanc regulam arguitur.

arguitur. et probatur quod illa non sit vera homo est species que tamen est vera sed regula la. et arguitur pro sic. Quis species est accipiens homo est species. sed homo est accipiens. omnia bona quod in Darii conclusio est falsa. sed aliqua premissarum maior est minor. 2° sic de quod cumque vere predicatur inferius de eodem predicatur superiori. sed si accipiens est superius ad se species igitur cum se species predicetur de se homo sequitur quod si accipiens potest de eodem se predicari affirmatiue di-

cendo homo est accipiens. quod est falsum. Ex illo potest probari quod nullus homo est animal sic nulla species est animal. homo est species. sed homo non est animal. 3° sic de quocumque vere predicatur genus de eodem non vere predicatur corpus. quod non est verum dicere de eodem quod est genus et corpus si igitur illa est vera animal est genus ista est falsa animal est corpus. Ex quo sequitur quod homo est terminus non est homo quia cum homo sit species et species sit terminus qui non est homo. sed homo est terminus quod non est homo. et sequitur quod sit aliquid quod non est homo. quod terminus qui non est homo est aliquid quod non est homo et sic sequitur quod homo differt ab homine quod est impossibile. 4° sic si ista esset haec tunc descensus factus sub termino homo disiunctive esset verum cum staret determinate omnia tamen est falsum. quia falsum est quod hoc homo est species vel hoc homo est species. et ita de aliis quia si hoc homo est terminus discretus. id non est species. etc.

Ad hec breuiter respondetur quod hec regula est haec et ex 2° et verum et ad argumenta ut patet quod non valent quod variat suppositio.

Ad 1^{am} patet quod dicens homo est species sit minori supponit materialiter si homo in conclusione non personaliter sed minor dicitur esse talis aliquis homo est species. et tunc ista est falsa. Ad 2^{am} dicitur quod si accipiens potest sumi dupliciter. Uno modo ut est terminus propositio et sic negatur quod homo est accipiens. alio modo ut est terminus 2° impoens et tunc dupliciter capit ad propositum nostrum. Uno modo ut est unum de generibus predicabilibus distinctum ab alia. et sic iterum negatur homo est accipiens. Alio modo ut est idem quod iterum .i. quod est quod consideratur ex sola consideratione intellectus. et sic conceditur quod homo est accipiens. Ad 3^{am} conceditur maior termino supponente eodem modo sed si diuersimode supponat non inconuenit. Unde corpus verificatur de animali in supposito personali. et genus verificatur de animali in suppositione materiali.

Ad confirmandum concedo quod homo est terminus quod non est homo. sed negatur ulterius omnia. sed homo est aliquid quod non est homo. quod est aliquid sit superius

us ad li terminus. tamen aliquid quod non ē hō n̄ ē supius ad li cūnus qui non ē homo. Ad 4^m rñsum ē in suppositio onib⁹ cū determinat de supōe māli de terminata qz arg^o petit illaz materiaz. Et vide ibi. breuit tñ reuocabo ad mē tē vñ dico qz descēsus ē verus. r qz illa est xa. hoc hō est spēs vñ hoc homo est species. non gde. put li hō supponit p sibi simili. vt puta pro li hō ibis. ppōni bus hō est species. hō ē aīal.

Utrum suppositio materialis sit vanda.

¶ Contra argui /

tur qz non rōibus Petri de mā tua. qui negat hāc suppositionē. Et sup pono p̄ustria. p^o qz terminus psonalr sumpt^o non ouertit cū sibi simili mālit sumpt^o. ita qz subiecta haz suppoz nō ouertuntur homo currit homo ē spēs. p̄z qz aliud s̄igt li homo i vna illaz qd n̄ s̄igt in alia ḡ nō ouertunt. 2^m p̄suppositum ē qz talis terminus hō materialr sumptus nō est spēs. p̄z qz ille materialr liter sumptus nō conuertitur cū illo psonalr sumpt^o r cū ille psonaliter sumptus sit spēs ille materialr sumptus nō erit spēs. 3^m p̄suppositum nulla ē ppositio q̄ habeat aliquam partem ppin quā q̄ n̄ sit aliqua ps orōnis p̄z qz illa n̄ intelligitur ab aliquo. His p̄suppositis arguit p^o qz hec non ē ppositio hō est species tento li homo materialiter pbat qz ps ppinquanō ē pars orōis ḡ. nō ē ppositio. tenet r sequētia p 3^m p̄suppositum. antecedēs pbat sic. Illud qd ponit p subo. s. li homo nō ē nomen nec xbum nec altera ps orōis. ḡ rē cōna t̄z r totū aīas p̄ter primā ptē q̄ p batur sic. li hō non ē cathegorema nec sincathegorema. ḡ nō est nomen. cōna bona. aīas probatur. qz n̄ sit sincathegorema p̄z qz nō sit cathegorema pbat qz non ē cōis cōis nec discretus. p̄z qz nō sit discretus. qz nō sit cōis probat. qz nō

est species nec gen^o. nec alter termin^o. 2^m arguitur sic. Ille cōnus hō māliter sumpt^o nō ouertit cū sibi simili psonaliter sumpt^o. ḡ cū sibi s̄igt psonalr sūptus sit species. ille materialr sumptus nō erit spēs p illis indiuiduis p qb^o hō psonalr sumpt^o nec p alijs. ḡ nullo est spēs. 3^m sic. Impossibile ē alique cōinum materialr sumpt^o de aliquo predi cari. sed precise eodē modo terminus ē spēs quo ē p̄dicabilis de aliquo. igitur non ē possibile cōinum materialiter sūptū esse spēm. 4^m illud qd ponitur p subo hulus vocalis vel scripti cōplexi homo nō ē spēs. non plus s̄igt ḡ significet an impositionē alie^o talis termini. s̄z an impositionem illud qd ponit p subiecto non fuisse ps orōis. ḡ nec nūc. 5^m illo qd ponit p subo illi cōplexi ois ē s̄ignū non ē ps orōis. ḡ p̄ idē nec aliquis terminus materialr sūptus est ps orōnis. cōna ps aīas. pbat. qz demonstrato illo vocali vel scripto ois qz ponit pro subo illius complexi. si illud esset nomē h̄ eēt p̄ modos generales vel specialē ab ipositore datus s̄z n̄ h̄z alique modū ab ipositore datū ḡ rē. cōna ps r mior p bat qz ab ipōitor datū ē qz tal cōis ois si gnificet adiectie solū aut vli h̄ qz significet se. si pmū p̄z qz non stat materialr. nec ē subm. si 2^m sequit qz ois cōnus p̄ i tētōnis eēt eguocus r qz ḡz talis supponeret psonalr. qz p eo qd s̄igt ab impositore. vel ex naturali intentione.

Sexto sequitur qz ḡz cōnus eēt 2^m intentionis. qz s̄igt se r suum significandū. 1. distinctum a se. ḡ ē 2^m intentionis.

7^m in isto complexo vocali omnem ē signum li omnem non est pars orationis. qz si si eēt illa congrua. r per consequens li omnem esset ibi casus recti. ergo li omnem h̄z modum significandi recti cōis est falsus. qz non est ab imposito re. nec materialiter Et bis consequenter p̄z qz nulla ē suppo simplex qz si aliq̄ foret sit i aliq̄ tali metalī. hō ē spēs. i qua

terminus supponit pro intentione. Et arguit q̄ illa nō ē propositio. q̄ s̄b̄z nō est ps̄ ofnis qd̄ dēducit vt̄ pus. In op̄ positū ē maḡ r̄ omnes rē grammaticō rū. Dicit̄. n. grāmāticī. Dicitio q̄cūq; fue rit tibi material̄ ē neutri. generis r̄ ide/ clinabile nomē Est̄ et̄ hec opinio s̄ do/ ctrinā valētū logicō qui in scrip̄t̄ su is asserūt sup̄pōez materialē. vñ por̄p̄bi ri⁹ affirmat q̄ homo ē spēs. aīal ē gen⁹ dicit̄. n. In vnoquoq; p̄dicamēto sūt q̄ dā generalissima r̄ qdā spēalissima sūt alia. s. genera r̄ subalēna. Et subdit̄. hozuz qdē suba ē generalissimū homo x̄o spā lissimū eo q̄ spēs solū corp⁹ x̄o species qdē s̄be r̄ gen⁹ corp̄is aīati. modo certū ē q̄ ille. pp̄oes nō sūt vere ī sup̄pōne p̄ sonali. ḡ ī materialī s̄ negātes materia/ lē. 3° hec opinio repuḡt̄ sibi ipsi. r̄ ē si milis op̄ioni antiquoz negātū motum quos repr̄hēdit̄ p̄hs p̄p̄coz di. q̄ ne gan⁹ motū affirmāt motū esse. nam ne gādo motū mouēt labia. mouēdo labia affirmāt motum esse. Ita hec opinio ne gās sup̄positōne materialē affirmat eā Nā ī p̄ supposito cū dicit̄ q̄ terminus personāl̄r̄ sūptus non ouertit̄ cū sibi si mili material̄r̄ sūpro. ita q̄ suba barū p̄ pōnuz non conuertit̄. hō currit homo ē spēs. cedit q̄ li homo ī 2° sup̄pōit̄ ma terialit̄r̄. probatur q̄ li hō ī p̄ cōp̄x̄o r̄ li homo in 2° nō supponit eodem mō vt̄ dicit̄ q̄ ī p̄ma supponit p̄sonalit̄r̄ In 2° materialit̄r̄. at̄r̄ ex^o nō esset ad p̄ positū suppositū. Item ī 2° p̄supposito dicit̄ q̄ ille termin⁹ homo material̄r̄ sū ptus non ē species. ergo tu concedis ip sū posse sumi material̄r̄. r̄ sic cedis sup̄ pōem materialē. Hec sufficiunt̄ cōtra istam p̄sumptuosam opinōnem. Ad argūnta facilis ē respōsio nō admitten do 2° sup̄pōem. s. q̄ li homo materia/ liter sumpt⁹ non sit species q̄ sicut iste termin⁹ homo personalit̄r̄ sumptus ē species ad istum hominē r̄ ad illum. ita ille terminus homo materialit̄r̄ sum/

ptus ē species ad istos terminos hoc hō hoc homo. sicut. n. verum ē q̄ iste hō ē hō. ita q̄ hoc hō est li homo. Ex quo p̄ solo secūdi r̄ tertii argumētū. Sicut 3° sup̄pō ē falla fumendo partē orationis sicut ipse sumit p̄ nomie verbo. Nā hu ius copulatie ois hō est aīal r̄ eo. 2° ps̄ est oratio r̄ tñ multe sūt partes p̄pinḡ i ipsa quaz̄ nulla ē pars orationis. Et ita cōceditur q̄ aliqua ē pars prop̄i qua propositionis que non itelligitur ab ali quo non obstantibus his vt̄ non vide/ atur fuga ad omnia resp̄detur. Ad p̄imam r̄atōnez admittis omnib⁹ sup/ positis. nego q̄ hec non sit propositio: homo ē species. Et ad probationem cū dicit̄ non est cathegoreā nec sicutathe gozema. ḡ non est nomen. negatur cōse/ quentia cū plures sint termini r̄ nomi/ na quorum nullum ē cathegorema nec sicutathegozema. Et vterius ad proba tionem p̄ part̄is antecedentis cum d̄r̄ nec est terminus cōmunis nec d̄f̄cret⁹ negatur immo est terminus cōmunis. Ad probationem nec est species nec genus ergo non ē termin⁹ cōmunis. p̄ aīcedēs est falsum. q̄ est species. deide cōsequētia nulla q̄ multi sunt termini communes quoz nullus ē spēs nec ge/ nus. Ad 2° negatur cōsequētia. Ad 3° negatur maior. Ad 4° nego aīce dens. p̄ illa parte valet q̄ illud qd̄ p̄oī tur p̄ subo huius cōtrarij vocalis vel scripti homo est species non plus signi/ ficat q̄ significabat aīi impositionem. nam ante ipositionem non signifi/ cat nisi se materialit̄r̄. sed tam signifi/ cat se r̄ quodl̄z sibi simile ad placitum non quidem p̄ ipositionem immediate transeuntē ī illum terminuz homo sed propter quandam impositionem cōmu nem ponentem q̄ terminus sumpt⁹ ma terialit̄r̄ stat p̄o seipso aut sibi simili. Et si dicitur n̄lla est impositio qua pos/ sit materialit̄r̄ supponere. Dicitur ne/ gādo imo fuit illa imp̄ō cōis q̄ termin⁹

secunde intentionis. coniunctus ter-
mino p' itentionis trahit illū ad suppo-
nē materiale. Ad qntū dico q' subm-
bui' ois est signum vte supponit matr
z est nomē ideclīabiliter sūptū'. Et cuz
d' h' ē pp modos generales aut specia-
les ab ipositore datos. Dico q' nō v3 ar-
gumētū. vñ ad hoc q' aliqd sit nomē n̄
o3 q' sit tale p' ipositorē factā ab aliquo
vno. sed sufficit q' a tota cōitate. nec re-
grif q' ipō cōmunitatis graduē supra
tale nomē s3 sufficit q' supra aliud cōsi-
millis rōnis. nec seqt q' ois terminus p'
itentionis sit equocuf. nam superius di-
ctum ē q' pp hoc q' sūgt se z alia a se di-
stinctis rōnibus. tñ q' nō pōt p' talibus
sit suppdere. iō n̄ cluditur ipz eē equo-
cū. Forte tñ n̄ eēt pctm̄ mortale ccederē
illud. Ad sextū negat cōtia. Ad se-
ptimū ccedo q' in isto cplexo omnem
ē signum li oēs est pars orōnis. qz ē no-
mē ideclīabile z q' oratō ē cōgrua' qz
tenetur sube z nō adiectiue. z cum cclū-
dit. g' li oēs h3 mō3 signūdi noiatiuū cce-
do. z cū d' hoc n̄ ē ab ipositore nec ma-
teriatr. igitur nō h3 modū illū. p3 q' nō
valet qz stat q' habuit a tota cōitate nō
p' impositōnē transcūntē in ipz sed i ali-
ud. Et sic p3 solo ad arg' illius magi-
stri q' reputauit i' argūta ita fortia q'
credebat eē insolubilia.

Utz diffinitio suppois psonalis de-
termine sit bene data.

Entra Arguitur q' n̄
q' aliquis tñ?

stat determinate. z tamen non
licet descendī dīstūctie sub eo. g' piffini-
tio mala cōsequētia t3. añs pbat. qz dī-
cēdo nulluz differēs ab ente ē es. li ēte
stat determinate vt p3 p' secūdā re^m ma-
gīstri in cap' Pro maiorī euīdētia data
p' declaratiōe illi' p'cipij. Quicqd mo-
bilitat imobilitatū. zc. q' regula dicit q'
si duo signa distributia quoz vñū eaf-
firmatiuū z aliud negatiuū cadēt super
eundē terminū faciunt stare determi-

nate. z ista ppō est hā cuz contradic-
torium sit falsum. tñ descensus ē falsus
dīstūctiue fact'. z ista sunt oia entia. g'
nulluz differēs ab hoc ente est ens. vt
nullū differēs ab h' ēte ē ens. z ita d' ali-
is. qz ē falsa qz dīctoriū est vey. 2°
ad idē sic dīcēdo. nullus hō est qlz hō. li
hō a pte p'dicati stat determinate qz ca-
dunt supra ipsuz duo signa quoz qdōz
h3 vīm dīstribuēdi ipsuz. g' imobilitat
p' illō p'ncipiū. Quicquid mobilitat i
mobilitatum imobilitat mobilitatū. vt
g' stabit determinate vel cōfute tñ. sed
non cōfute tñ. qz nō l3 descendere dīstū-
ctim. vt p3. g' stat determinate z tñ non
l3 descendere dīstūctiue. vt p3. g' dīstīn-
tio mala. 3° sic dīcēdo. Qē differēs
ab ente non est ens. li ente stat determi-
nate p' secūdā regulā illi' p'ncipij. Quic-
qd mobilitat zc. z tñ non l3 descendere
qz ppositio ē hā z descensus falsus. q' p'
positio sit hā p3. qz equalē isti. nullum
differēs ab ente ē ens. q' descensus sit
falsus p3 descendendo.

Ad hec sunt due opinionēs rīdētes
vna ē quā sequit magr' i logica magna.
Et ēt Albertus de saxonīa. z Petrus
matuan' z alij multi sequūtur. q' opinio
tenet hanc regulā q' quicūqz duo signa
hntia vī dīstribuēdi cadūt supra aliqūē
tñū faciunt stare cōfute tñ moblr. z h3
hāc regulā. p3 rīo ad oia arg'. qz i oib'
illis tñus q' assignabat stare determi-
nate. stat cōfute tñ. Et si hec opinio
cōis sit p' exercitātōnē tñ iuuenū arguo
3 ipsā. sic. qz dīcēdo n̄ nullus hō ē aīal li
hō n̄ stat cōfute tñ l3 determinate. z tñ
cadunt duo signa dīstributia supra ipz
vt p3. g' zc. cōia t3 cū mīorī. maior' pbat
sic. Datis duab' ppōib' egpollētib' q'
lrcāqz supponit tñ' in vna z in altera.
s3 iste due egpollēt non nullus homo
ē aīal. z aliqs hō ē aīal z li hō i 2ª suppo-
nit' dētinatē. g' z i. p^a suppoit' dētinatē.
Alia ē opio magr' i hac logica puaqz nō
t3 re^m alterius opionis imo pōit regu-

laz oppositas scilicet quodcumque duo signa hñtia vi distribuēdi cadūt iuxta aliquē tñm aliqñ faciūt stare ofuse tñm aliqñ dēinate quā re^o dēclarat magr i q̄tuor alijs regulis c^o p maiorē euidētia Vide ibi. Et ule f̄gule idigēt limitatōe vt dixim^o i sup̄pōib^o. Et hāc op̄inōne tenēdo respōdēt ē ad argumēta. Ad p^o negat añs ad pbatōez d^r q̄ dicēdo nullū differēs ab ente ē ens. li ente sup̄pōit ofuse tñm. r cū tu allegas regulā magistri in cap^o p maiorē euidētia. Qñcūqz duo sig^o distributina cadūt supra tñm eundē quoz vnū affirmatiuū r aliū negatiuū faciūt stat dēinate. Vt q̄ regul^o itelligit sic. vt ibi dēclaratū ē. q̄ cadāt imēdiate. ita q̄ virt^o illoz duoz signoz r̄mo cadat in illū tñm. qualr n̄ ē h̄ qz li nullū p̄us cadit in li differēs q̄ i li ente. An aut̄ hec glosa sit valida. vide i fra i quēstione facta circa illas regulas.

Ad 2° ofimilr respōdēt q̄ li hō a pte p̄dicati stat ofuse tñm r nō stat dēterminatē. qz n̄ imēdiate cadūt illa duo signa s̄ ipsūm. Cū aut̄ p̄batur q̄ n̄ stat ofu^o tā tū. qz nō l̄ dēcēdi sub eo d̄f̄iūctim nēgat cōa bene tamē ualeat non licet d̄cēdi d̄f̄iūcti q̄ non stat ofuse mobilr. sed non ualeat q̄ nō stat ofu^o. qz stat cōfute i mobilr. Et si dicēs q̄ nullū illoz signoz rum facit stare immobiliter. q̄ male d^r q̄ stat ofuse immobiliter. negat cōntia. l̄ n̄. nullū illoz signoz faciat stare immobilr ambo tñm simul faciūt stare immobilr

Ad 3° cōsimilr dicitur q̄ li ente stat cōfute tñm pp̄ idē qz illa duo signa non imēdiate cadunt.

Utz d̄f̄initio. sup̄pōis p̄sonal^o ofu^o tñm mobilis sit. bene data.

Qntra aliquis

terminus stat ofuse tñm mobilr. r tñm non licet d̄cēdi sub eo d̄f̄iūctis. ergo d̄f̄initio mala. cōf̄uentia t̄z añs p̄batur. qz dicēdo. hō non ē ois hō li hō a pte p̄dicati stat ofuse tñm vt p

babo. r tamen d̄scensus d̄f̄iūctim factus ē falsus. s̄ r isti nō sunt oēs hoies. q̄ hō nō ē iste homo vel ille hō. r̄c. 2° ē falsa. qz d̄dictorium ē verum. s̄ ois hō ē iste hō vl̄ iste hō. vt p̄z p̄ exponētēs qz tñm li hō a pte p̄dicati stat ofu^o tñm mobilr. p̄bat qz qñcūqz duo signa hñtia vi distribuēdi cadūt s̄ eundē tñm talis finis n̄ pōt stare distributiue. vl̄ q̄ stabit dēinate vl̄ ofu^o tñm. qz nō dēinate arguitur sic. qz equalē hūic. nō ois hō est ois hō l̄z li hō a pte p̄dicati stat ofu^o tñm. qz duo signa hñtia vi distribuēdi cadūt s̄ ip̄z r vnū ipedit r̄liquū. Deinde li ois positū a pte s̄lecti ofūdāt p̄dicatū vt p̄z p̄ magist^r. q̄ stat ofuse tñm. qz equalēat ille p̄z qz ille ois ē ois hō. ois homo nō ē ois d̄cēdit. q̄ p̄posita negatione p̄ equalē. qz stat mobiliter p̄z qz nullū signoz facit stare immobiliter q̄re r̄c. Cōsimilr liter potes arguere d̄ ista. non ois hō ē ois hō. 2° sic dicēdo. Tu n̄ es ois hō. li hō stat ofuse tñm mobiliter. r tñm l̄z d̄cēdi d̄f̄iūctis sub eo. q̄ d̄f̄iūcti mala. cōntia cū minor. qz d̄scēsus ē falsus. r isti s̄t oēs hoies. q̄ tu nō es ille hō vel iste hō. illa ē falsa. qz d̄dictoria ē ha. s̄. tu es iste homo vl̄ ille hō r̄c. malo p̄batur. qz cū i illa homo nō ē ois hō. li hō a pte p̄dicati stat ofuse tñm. q̄ a similit̄ d̄cēdo. tu n̄ es homo stabit. li hō ofuse tñm. r cū nullū istoꝝ signoz faciat stare immobilr. q̄ stabit ofuse tñm mobiliter. 3° sic dicēdo. ois hō differt ab oi homine li homine sup̄pōit ofuse tñm mobilr vt p̄ babo. r tamē nō l̄z d̄cēdere d̄f̄iūctis l̄z copulatiu. q̄ d̄f̄iūcti mala cōntia tenz cum minor. qz d̄scēsus d̄f̄iūctis factus ē falsus. cū tamē illa p̄positio tu n̄ es ois hō sit vera r isti. sit oēs hoies. q̄ omnis hō differt ab hoc hoie vel ab hoc hoie. r̄c. modo ista ē falsa. qz 3° exponēs ē falsa. s̄. omnis homo non est hoc vel hoc. im̄mo ois hō ē hoc vel hoc. ergo alia que ē contraria huius ē falsa. sed qz stat cōfute tantum mobiliter p̄batur. non

enim stat distributive. quia duo signa habentia vim distribuendi cadunt supra ipsum. nec stat determinate. quia li omnis positum a parte subiecti facit stare confuse tantum predicatum. ergo rē propter hoc argumentum petrus manuanus voluit quod quando terminus stat confuse tantum mobiliter. quod licet descendit diffinitim vel copulativum.

Ad hec sunt due opiniones respondentes. Una est quam sequitur magister in logica magna et Petrus de Mantua et alij. que opinio tenet hanc regulam quod quodcumque terminus stat confuse tantum mobiliter quod licet descendit sub eo diffinitim vel copulativum. Et hanc responso ad arg. quia in omnibus licet descendere copulativum. Et hec opinio fere communis est. Alia est opinio magistri in hac logica parva que ponit regulam strictiorem illa alterius opinionis. Dicit. n. quodcumque terminus stat confuse mobiliter sub eo licet descendit diffinitim. Et hanc opinionem tenendo respondendum est ad argumenta.

Ad primum dicitur quod illa homo non est omnis homo. li homo a parte predicti stat confuse tantum immobiliter. quod non licet descendit. Et cum tu probas quod stat mobiliter quia nullum illorum signorum facit stare mobiliter. ergo non stat immobiliter. negatur contra. s. n. a nullo illorum habeat quod stat immobiliter ab amobus tamen simul habet. Ad secundum dicitur cōsimiliter quod stat li homo confuse immobiliter. et hoc habet ab amobus signis s. a nullo illorum. Ad 3um cōsimiliter quod li homine stat confuse tantum immobiliter et a nullo illorum habet b^o sed ab illis simul.

Utrum diffinitio suppositiois personalis confuse tantum immobilis sit bene data.

Quoniam subiectum auctoris istius conditionalis. Si

homo est animal est supponit confuse tantum immobiliter et tamen sub eo licet descendit diffinitim. quod diffinitio mala consequentia tenet cum maiori per magistrum in 12^a regula capituli. Pro maiori evidentia dicitur quod nota conditionis et rationis omnes terminos communes non distributos confundit confuse tantum immobiliter. minor probatur quod bene sequitur. et isti sunt omnes homines. quod si iste homo vel ille homo rē est animal est. descensus est optimus. quod non potest antecedens esse verum sine consequente. nec oppositum consequentis potest stare cum ante. Et si dicitur quod valet gratia mea. Contra valet in omnibus similibus in forma quod est gratia for. 2° sic predicatum istius reduplicative. Sortes inquit homo est animal stat confuse tantum immobiliter et tamen sub eo. s. descendit ad sua supposita diffinitim. ergo diffinitio mala. contra tenet cum maiori per magistrum in 6^a regula illius capituli. Pro maiori evidentia dicitur. Dicitio reduplicativa suum casuale confundit confuse tantum mobiliter predictum homo immobiliter. minor probatur. quod bene videtur. et ista sunt omnia animalia. quod inquit homo est hoc animal vel hoc animal rē. quod non potest antecedens esse verum sine consequente. sicut. n. ante cedens est verum. ita et consequens est verum ut patet per exponentes.

Ad hec argumenta respondetur. Ad primum sunt plures rationes. Quidam enim rudes dicunt negando quod sub subiecto antecedentis liceat descendere sicut intelligit regula de conditionalibus. quia regula intelligit quod non licet descendere in ordine totam conditionalē et non sic descenditur in ordine ad totam conditionalem. sicut descendit arguendo s. descendit in ordine ad totam conditionalē est descendit simul et semel sub ante et sub ante et sic descendendo non valet descensus.

Hec responso non potest negare se non esse rudem. primo quod non intelligit quid velit dicere in ordine ad totam con-

ditionalem cum magister dicit q̄ nota
 ditionis dicitur immobilis i ordine ad to-
 tam ditionalem. dicit. n. magister i 8° arg^o
 secūdi dubij principalis sue q̄drature d̄
 clarās hoc q̄ idē finus pōt h̄re diuersā
 sup̄pōs; si d̄sideret vt ē ps cathegorice
 r si d̄sideret vt ps ipotheticē. Nā dicēdo
 si hō currit aial currit tā li hō q̄ li aial
 stat determinate vt sūt ptes cathegori-
 ce stat aut d̄fufe immobiliter vt sūt ptes
 ipotheticē. 2° q̄ dato q̄ adhuc d̄scē-
 dat suo mō. s. sub ante r ante sit. adhuc
 descēsus valet. q̄ bñ seq̄r si hō ē aial ē.
 r isti sūt oēs hoies r ista sūt oia aialia. ḡ
 si iste hō vt ille hō vt iste hō rē. ē h̄ vt h̄
 vt h̄ aial rē. ē. Alij dicūt q̄ sub subo
 aitis. valet descēsus grā mē. n̄ autē grā
 forme. q̄ nō valet i oibus d̄similib^o i fō
 ma. Cū n̄ v3 descēsus i d̄ditionalib^o affir-
 matiuis q̄z ptes sūt negatiue. vt dicēdo. si
 hō n̄ currit risibile n̄ currit n̄ l3 descēdit
 sub li hō q̄ n̄ seq̄r sic arguēdo si hō nō
 currit risibile n̄ currit. r isti sūt oēs ho-
 mies. ḡ si iste hō vt ille hō vt iste hō rē.
 nō currit risibile n̄ currit. q̄ aīs ē vey
 vt p3 r oīs fl3. q̄ aīs ē vna d̄ditōat^o cu-
 ius oppositū oitis stat cū ante vt p3. ḡ
 rē. Hec rāio ptim bñ rīdet partim
 male. bene quidez quia dicit gratia ma-
 terie r non gratia forme. male vero
 quia nō assignatur instantia i similibus
 in forma. quia ille due conditōnales nō
 sunt similes in forma. neq; descensus fa-
 ctus sub secunda conditionali est simi-
 lis in forma descensui facto sub prima
 d̄ditionali. quia ad hoc q̄ aliqua d̄scēn-
 tia. sit simil^o i forma alteri requirūt due
 conditiones h3 magist^o i p^o cap^o oitis
 rum. p^o q̄ sit similitudo modus arguēdi i
 vtrāq; . Secunda q̄ aitia r oia sint
 filia quo ad suas ptes. s. q̄ h̄eat cathego-
 ricas d̄sites i forma. Cathegorice aut sūt
 d̄sites i forma h3 mag^o p^o cap^o oinaruz
 q̄n̄ sūt eiusdē q̄litatez r q̄ntitatez vt p̄ter
 q̄ntitatez de codē extremo simplici l^o cō-
 positō. modo p3 q̄ ille due d̄ditionales n̄

sunt similes. probatur per magistrum
 loco allegato q̄ ad h^o q̄ due ipot^o sint
 filies regit q̄ eaz ca^o r note sint filies
 q̄r non est hic. vna enim illarum d̄diti-
 onaliū est ex cathegoricis affirmatiuis.
 altera hō ex negatiuis. cathegorice aut
 affirmatiue r negatiue nō sūt simil^o for-
 me h3 magist^o loco allegato q̄re rē. Jō
 aliter dicēdū ē. s. q̄ descēsus tenet gra-
 tia materie. non aut grā forme. Gratia
 materie tenet q̄ consequens ē necessa-
 riū. gratia hō forme non r3 q̄ n̄ v3 talis
 descensus in oib^o similib^o sic arguēdo
 i forma. Et do instantiam. q̄ n̄ l3 descen-
 dere sub subo oitis huius d̄ditionalis si
 hō ē aial ē. r ista sūt oia aialia ḡ si hō est
 h̄ aial vt h̄ aial vt h̄ aial rē ē. p3 q̄ aīs
 ē vey r oīs falsū. q̄ oīs ē vna d̄ditōat
 cul^o oppositū oitis stat cū ante. q̄ hinc
 ad cētū annos aīs erit vey r oīs falsū.
 Similit^o n̄ l3 descēdē de subo aitis si d̄
 stribuat. q̄ n̄ valet oīs hō mouet si oīs
 hō currit. r isti sunt oēs hoies. ḡ oīs hō
 mouet si iste hō currit. r oīs hō mouet
 si iste hō currit. r sic de singulis p3 q̄ oīs
 ē falsum rē. Et si arguis q̄ descēsus
 fact^o n̄ ē similis i forma alteri q̄ non ē
 similis modus arguēdi descendere sub
 ante r descēdere sub ante. quare rē.

Dicitur q̄ descēsus factus ē similis
 in forma alteri. Et cū tu dicis q̄ d̄scēde-
 re sub ante r descēdere sub consequēte
 nō est similis modus arguēdi. Dicitur
 q̄ l3 non sit absolute similis modus ar-
 guēdi ē tamen similis merito note cō-
 ditionalis q̄ subiectum d̄sequentis ita
 confunditur immobiliter a nota d̄ditō-
 nis sicut subiectum antecedentis. ḡ pa-
 ri rōe si liceret descēdere de forma sub
 vno liceret sub altero. Et si nō l3 de for-
 ma sub vno n3 l3 sub altero l3. Et h̄ est
 q̄ i sup̄pōib^o pollicit^o sū declarā. Et h̄
 rāio vt d̄formioz int̄tōi magist^o i. 18.
 argumēto secūdi dubij principalis q̄-
 drature. q̄ sicut tetigit in sup̄pōib^o
 rō q̄ sicut subm̄ antecedētis nō d̄strū

butum stat immobiliter ita consequer
 subz nō distributū stat immobilr. r si s̄
 lectū dicitis nō stat mobiliter. ḡ nec sub
 lectū aūtis stat mobiliter. Ad simili nō ē
 maior rō q̄ sub subiecto aūtis liceat de
 scēdere q̄ sub subo aūtis. sed n̄ lz descē
 dere sub subo aūtis. ḡ neq̄ licz descen
 dere sub subo aūtis. ḡra forme dico nō
 gratia materie. Ad 2^a arg^o r̄spōdēt
 qdā rudes q̄ sub p̄dicato reduplicatīe
 nō valet descensus dicēdo sor. inq̄rtum
 hō ē animal. r ista sunt oīa aīalia. ḡ sor.
 inq̄rtū hō ē hoc aīal v̄ hoc aīal quia aīs
 erit vey hīnc ad cētū annos r cōns flm
 q̄ cōns erit falsum hīnc ad centū annos
 notum est. sed q̄ aīs erit verum. p p^a p
 te ēt notū ē. p 2^a dicāt q̄ et vey ē. q̄ tē
 demōstrātur aīalia q̄ erūt tūc. r nō q̄ sē
 nūc. certum est q̄ ista est vera hec sunt
 omnia aīalia hīnc ad centū annos. dīmō
 strādo aīalia q̄ sūt tūc. Ista rīo ē plus
 q̄ rudis i vice^o aīs. eē vey hīc ad cētū
 ānos p^o q̄ l^a ppō ista sūt oīa animalia
 demonstrando animalia presentia non
 est eadem formaliter cū a^a ista sunt oīa
 animalia demonstrando animalia futu
 ra hīnc ad centum annos quia variato
 significato variatur p̄positio forma
 lter cuz forma p̄positionis sit respec
 ctus ad significatum. modo notum est
 q̄ ista p̄positio ista sunt omnia anima
 lia demonstrando animalia que sunt d̄
 presenti que est pars antecedentis hīnc
 ad centum annos erit falsa demonstrā
 do eadem q̄ aliter p̄positio non. esset
 eadem. Deide p^a pars aūtis ē f̄ta hīc
 ad cētū annos. s. sortes inq̄rtū hō ē ani
 mal. q̄ p^a exponēs erit falsa. s. sortes est
 homo. r etiā 2^a. s. sortes ē animal. quia
 tunc sortes non ē ḡ non ē hō n̄z aīal. po
 ristice sēper loquor. Iō aliter respō
 dēdū ē ad argumēta v̄ dicit i sup̄pōib^o
 . s. q̄ nō lz descēdi sub p̄dicato redupli
 catiue. q̄ descēdendo descēsus ē falsus
 cū aīcedēs sit vey r sequēs flz. vt di
 cēdo sor inq̄rtū hō ē aīal. r ista sunt oīa

animalia. ergo sortes inq̄rtū homo est h
 animal v̄ hoc animal rē. q̄ antecedēs
 sit verum tunc p̄. q̄ sequēs sit falsū p
 batur quia 3^a exponens est falsa que est
 ista r si aliqd ē homo illud est hoc aīal
 vel h aīal rē. q̄ ista est vna conditōalis
 cuius oppositū d̄sequētis stat cuz ante
 cedente. ḡ est falsa p̄bo antecedent. q̄
 oppositum d̄sequētis tūc stat cū antece
 dēte quādo ex antecedēte r opposito d̄
 sequētis sit vna copulatiua possibilis
 aliquid est hō r illud non ē h aīal vel h
 animal rē. demōstrando oīa animalia p̄
 sentia. nō dico tamen q̄ sit h̄a nūc illa
 copulatiua lz possibilis q̄ potest esse h̄a
 vt hīnc ad cētum annos q̄rē rē.

Utrum diffinitio suppositionis per
 sonalis distributue mobil sit: bii data.

Quoniam aliquis

terminus stat distributue mo
 biliter r tamē nō lz discēdi sub eo copu
 latiuē. ergo diffinitio mala d̄sequētia lz
 antecedēs p̄batur q̄ dicēdo differens
 ab ente nō ē ens. ista. ē h̄a q̄ cōtradictō
 rium est falsum. s. omne d̄ns ab ente ē
 ens vt p̄ p̄ exponētes. r li ente stat di
 stributiuē immobiliter vt patet r tamē de
 scēsus est falsus r ista sunt omnia entia
 ergo differēs ab h̄ ente nō ē ens r diffe
 rēs ab hoc ente nō ē ens r sic de singul
 imo quelibz istarum est falsa q̄ d̄dicto
 riuē ē vey. s. omne differēs ab hoc ente
 ē ens vt p̄ p̄ exponētes quare rē. 2°
 sic nō oē differēs ab ente nō ē ens. ista
 ē h̄a q̄ d̄dictoriū ē falsum s. oē differēs
 ab ente ē ens. vt p̄ p̄ exponētes. r li en
 te stat distributiuē mobiliter vt p̄ q̄ s̄
 tria signa distributiuā mobiliter cadentia
 sup̄ ipsū r tamen non licet descēdi
 copulatiue sub eo quia descēsus. falsus
 est. r ista sunt omnia entia. ergo nō om
 ne differens ab hoc ente est ens. r non
 omne differens ab hoc ente est ens rē.
 modo quolibet harum falsa est. quia cō
 tradictoria est vera. Tertio sic dicē

do non nullum differens ab ente non ē ens ista est vera. quia equiualeat isti differens ab ente non est ens per illam regulam. p̄e postq̄ sub alter. ⁊ tamen li ente stat distributiue mobiliter vt patet ⁊ tamen licet descēdi copulatiue q̄ descēsus ē vt patet q̄re. ⁊c. 4° sic dicē^o vidēs oēm hoīez nō est aīal. l' est vera qz dīctoria ē falsa ⁊ li hoīez stat distributiue ⁊ tñ nō lz descēdi copulatiue qz descēsus falsus ē vt p̄z quare ⁊c.

Ad hec r̄idet. Ap^m negat̄ aīas Ad p̄bationem dī q̄ li ente stat distributiue immobili. id n̄ licet descēdi hz aīat q̄ stat immobili ab illis duobus signis s̄t. licet a nullo illoz. Et si dicat̄ qz negatio nō hz vīz supra terminū p̄cedē tē. ḡ non hz vim immobilitandi. Dicat̄ q̄ vez ē q̄ non hz vim distribuēdi ⁊ negandi supra p̄cedētem terminū sed alī q̄ vim hz. s. immobilitandi de se n̄ hz vīz immobilitandi sed cū alio. vt in illa vidēs omnem hoīez nō ē aīal li hominē stat distributiue immobili. ⁊ nō lz descēdi i mobilitat̄ aīat ab illis duobus signis simul. ⁊ a nullo diuisim.

Ad 2° ⁊ 3° similiter respōdetur. q̄ li ente in illis stat distributiue immobili ⁊ ideo non licz descēdi.

Ad 4° similiter p̄z r̄io qz li hominē stat immobili id n̄ lz descēdi q̄re ⁊c.

Utz illō p̄ncipiū sit vez q̄qd mobiliter ⁊ immobili. ⁊ mobili. ⁊ immobili.

¶ Contra Nullū

simile destruit suum simile. ergo vnū signū distributiū nō destruit distributionē alterius tenz oīa. qz vnū signū distributiū ē s̄tē alteri ⁊ aīas p̄z. Cōfirmatur qz oīs res p̄ quas cās oritur p̄ eas augetur. 2° et̄bcorum. sed distributio orit̄ p̄ signum distributiū ḡ auget p̄ signum distributiū. 2° sic sicut se hz signū immobilitās ad immobilitās. ita se hz mobilitās ad mobilitās s̄z signū immobilitās n̄ destruit mobilita-

tōz factā p̄ aliō signū immobilitās. ḡ nec signū mobilitās destruit mobilitatē alci^o oīa nō cū maiori. mīo: p̄bat̄ qz dī cēdo si necessario hō currit necessario aīal currit. tā li hō q̄z li aīal stat o^o immobiliter nō obstante q̄ sint duo signa immobilitantis. s. nota conditionis si. ⁊ li necessario. Cōfirmatur qz omne simile adauget suū simile. 3° sic. qz si sic eēt h^o p̄ tanto esset qz vnū signū ipeditz alī ud. s̄z 3°. aut ḡ equalē vīz hz cū alio aut inequalē. si equalē vnū nō ipedit aliud. qz ab equalibus non puenit actio. Si i equalē qd hz maiore vim supabit aliō ⁊ nō econtra quare ⁊c. Cōfirmat̄ qz signū p̄cedens n̄ ipedit a sequenti. qz sequēs nō hz vim supra p̄cedētem q̄re ⁊c.

4° sic dicendo tu es oīs nullus hō. li hō stat distributiue ⁊ tamen duo signa h̄tia vīz distribuēdi cadunt supra ip̄z. ergo p̄ncipiū falsum. nota oīa cū mīozi. maiō: p̄batur. qz sensus ē qz tu es omne illud qd nō ē homo. Cōfirmat̄ qz dicēdo omnis v̄l omnis hō currit li hō stat distributiue. ⁊ tñ duo signa distributiua cadunt supra ipsū.

Ad hec respōdetur Sed p̄ rōe aduēte sūdamerū illius p̄ncipiū. Unde qdā dicūt qz quādocūqz i p̄pōe ponūt̄ duo signa habētia vim distribuēdi sp̄ vnū ē negatiū v̄l saltē icludit negationē vt ē li differēs. s̄z qz negatio destruit q̄qd inuenit ideo signum negatiuum siue icludēs negatōnē destruit mobilitatē alterius ⁊ inducīt oppositū. s. immobilitatz duo autē mere affirmatiua nūqz congrue sit ponūt̄ s̄z icōgrue vt oīs homo currit. lō apparet rō illius p̄ncipiū.

Hi peccant iudicio meo dicentes qz quādocūqz in propositione ponuntur duo signa habentia vim distribuēdi eundem terminum qz vnum est negatiuum vel inducens negationem. nam dicendo qlibet asinus cuiuslibz hominis currit h̄ sunt duo sig^a habentia vim distribuenti eundem terminum. s. li hoīs

q: quodlibet illorum p se sumptum distri-
bueret quoniam dicēdo quilibet asinus
hominis currit li hominis stat distribu-
tione cum sit determinatio termini stat
distributiue. ⁊ dicēdo asinus cuiuslibet
hominis currit et li hominis stat distri-
butiue. ⁊ tamen ambo sunt mere affir-
matiaua. Item quando affirmatiuum
precedit ⁊ negatiuum sequitur. vt dicē-
do omne differens ab ente est ens. qm̄
ē verum qd negatiuum destruat distri-
butionem affirmatiui. q: nullam distri-
butionē inuenit ante. se immo signum
affirmatiuum destruit tunc distributō-
nez negatiui ⁊ tamen illud affirmatiuum
non includit negationem. ergo isti non
reddunt vniuersaliter causam quando
duo signa mere affirmatiua cadunt su-
pra eundem terminum vt dicēdo qui-
libet asinus cuiuslibet hominis currit.

Secundo q: non reddunt causā quā-
do affirmatiuum precedit negatiuum vt
dicēdo omne differens ab ente ē ens.

Ideo aliter dicēdum puto. s. qd sicut
ex natura sua si est in mente. ex ipositi-
one aut sicut si est in voce vel in scripto
signum habet distribuere terminum n̄
distributum. ita habet remouere distri-
butionem termini distributi siue tale si-
gnum negationem includat siue non. ⁊
ideo siue ambo affirmatiua sint siue am-
bo negatiua. siue sit vnum affirmatiuum
⁊ aliud negatiuum. siue negatiuum pre-
ponatur affirmatiuo siue econtra. sem-
per duo signa cadentia super eundē ter-
minum immobilitatē idest faciunt stare
non distributiue. Ad primū ergo di-
cunt qd nullum simile destruit suū simi-
le vel actum sui similis per se. per acci-
dens tamen potest. sicut vna cādela ac-
censa liquefacit altam. ⁊ ex consequenti
extinguit illā. ita vnum sig^m distributi-
uum destruit distributionez alterius ex
eo so^m qd ambe distributiones non pnt
recipi in illo 3°. Ego credo qd vnum si-
gnum distributiuum destruit distribu-

tōez alteri^o p se. q: facit h̄ ex natura sua
qd aut inē ex natura sua p se. inē. ḡ ṛc.
Iō aliter dicere. Pro quo aduēte vt ta-
ctū est qd qdlibet signū distributiū eque
p^o habet duplicem vim. s. mobilitatē. s.
distributiū ⁊ immobilitatē. idest remone-
di distributiōez. Cū si esset possibile qd
duo signa ponerētur fm̄ viz distribue-
di ambo. distribuerēt. s. q: qm̄ sit ponū-
tur sp̄ vni ponit^r fm̄ vim distributiū il-
lud. s. qd non inuenit terminū distribu-
tū. aliud aut ponitur fm̄ vim destructi-
uā distributiōis. id nō distribuit^r termi-
num. Ad formā ḡ argumētī cū dī qd
nullū site destruit suū simile. dī qd vez
ē in his que principālī hāt viz destructi-
uā solū. Si hāt vim et destructiuā non
valet vt hic. Ut alī dī. ⁊ ad idē vēit
qd nullū simile destruit suum site fm̄ qd
ē site. si aut destruit hoc ē fm̄ qd ē dissile
vñ si p̄mū signū distributiū destruit dī
distributiōez alteri^o h̄ non ē fm̄ qd ē ei site
sed fm̄ qd ē ei dissimile. q: p̄mū ē fm̄ viz
destructiuā distributiōis. 2° aut fm̄ viz
destructiuā distributiōis quare dissimi-
lia sūt. Et aiū me^o letar^r ē i hac r̄sione

Ad affirmatiōem cū dī. Dis res p q̄s
cās orit^r p eas augetur Dicūt qd vez ē si
ē apta nata augeri. Si aut n̄ ē apta nata
augeri vt hic i pposito non augetur.

Ad 2° nego maiore. ⁊ rō ē q: signū
mobilitās h̄ duplicē vim eque p^o. Vnā
destructiuā distributiōis. alterā destructi-
uā distributiōis. immobilitās aut h̄ tāū
vnā itelligēdo p immobilitās illud qd tu
intelligis i arguēdo. illud. s. qd facit sta-
re imoblr. ḡ ṛc. Ad affirmatiōez dī
qd oē site aduaget suū site si ē aptū natū
augeri. h̄ at n̄ ē sic. ḡ ṛc. Ad 3° dī qd
lz absolute eāte vi herēt vt tū in ppōe
sē p^o maiore vi h̄ qd h̄. vi destructiuā
q̄ 2° qd h̄ viz destructiuā. Ad affir-
tōez ccedit^r qd signū pcedēs nō ipedit^r a
sequēti. ḡ distribuit. negat oīa. q: i tali
ppōe ponit^r fm̄ vim destructiuā distri-
butōis. nō aut destructiuā

Ad quartum dicunt quidam ad pauca respicientes quod si homo stat distributive, id non est in principio datum, quia intelligit quod si quod negatiuum procedit, affirmatiuum. et non est sicut hic. Contra hos nolo arguere ne dicas quod sum motus passioe. tu vides manifeste quod negat principium illud. Iohannes dicit aliter. quod illa propositio est incongrua. et ad istam non habet logicus rationem. quia presupponit grammatice. si autem haberet rationem diceret quod si homo staret de terminate. Ad affirmatores dicitur quod nuga ratio est. et sic. Utque ille quatuor regule declarantes illud principium. Quicquid mobiliter immobiliter immobiliter mobilitate sunt. Prima regula. Si duo signa affirmatiua cadunt supra eundem terminum faciunt stare determinate. 2^a regula. Si unum fuerit affirmatiuum et reliquum negatiuum. iteque faciunt stare determinate. 3^a regula. et si ambo fuerint negatiua et immediate cadant iteque faciunt stare definite. 4^a regula si ambo sint negatiua et mediate cadant faciunt stare confuse tantum.

¶ Contra primas

arguitur dicendo. Quod dicitur ab ente non est ens si ente non stat determinate ut probabo et tamen cadunt supra ipsos duo signa distributiua affirmatiua. et prima regula falsa. contra non minor. maior probatur quia propositio vera est. cum equaliter isti. nullum dicitur ab ente est ens et tamen si staret determinate ante diceret disiunctiue descendere sub eo et tamen descenderet sub se. et sic sunt omnia etiam. et omne dicitur ab ente non est ens. et sic de aliis. et propter quod omnes sunt.

2° sic quod asinus cuiuslibet bovis currit si bovis non stat determinate et tamen cadunt duo signa affirmatiua super ipsos igitur regula falsa. consequenter tunc minor. quia quodlibet illorum per se sunt distributiua et tamen bovis maior probatur. et pono ita quod quodlibet homo habeat unum asinum qui currat. et ultra hoc quod sint tres asini totius comitatus bovis qui currant. tunc propositio ista est vera quod asinus cuiuslibet bovis currit. ut per exponendo si modo si bovis staret dicitur

nate liceret descendere disiunctiue ad sua supposita. et tamen dicitur ens est falsus et isti sunt omnes boies. et asinus istius bovis currit. et quodlibet asinus istius bovis currit et sic de singulis. propter quod quodlibet horum est falsa.

¶ Contra secundam

regulam arguitur sic dicendo. Nullum differens ab ente est ens si ente non stat determinate ut probabo et tamen cadunt duo signa super ipsos. unum affirmatiuum et aliud negatiuum. et regula falsa. contra non cum minori maior probatur. quia si staret determinate liceret descendere disiunctiue sub eo. quod est falsum quia propositio illa vera est ut probabo. quia dicitur est falsum et tamen dicitur ens est falsus et ista sunt omnia entia et nullum differens ab hoc ente est ens et sic de singulis propter quod quodlibet est falsa quare ratio. 2° sic dicendo homo non est omnis homo si homo a preter dicti non stat determinate ut probabo. et tamen cadunt duo signa super ipsos quia unum affirmatiuum et aliud negatiuum. et regula falsa. contra nota cum minori. maior probatur. quia illa propositio homo non est omnis homo equaliter illi non omnis homo est omnis homo. ut propter istam regulam preter dicitur et ista si homo a preter dicti stat confuse tamen. et altera stabit sicut. 3° sic dicendo nullus homo est quodlibet homo si homo a preter dicti non stat determinate ut probabo et tamen duo signa cadunt super ipsos quia unum affirmatiuum et aliud negatiuum. et re vera falsa. contra tunc cum minori. maior probatur quia si staret determinate liceret descendere disiunctiue sub eo quod est falsum. quia propositio ista vera est et tamen descendens falsus. et isti sunt omnes boies. et nullus homo est iste homo vel nullus homo est ille. homo et sic de singulis ut propter quodlibet est falsa.

Contra 3^{am} reuera arguitur sic dicendo homo non est nullum animal. si animal non stat determinate ut probabo et tamen cadunt super ipsos duo signa negatiua immediate. et regula falsa. contra non cum minori maior probatur. quia 1° propositio equaliter isti non omnis homo est nullum animal. ubi animal stat confuse tantum. et in altera stat similiter.

Secundo sic dicendo non nullus homo est animal si homo non stat determinate. ut probabo. et tamen cadunt duo signa negatiua

immediate. ergo regula falsa. consequētia tenet cum minor. maior probatur. qz si staret determinate liceret descendere dissiunctiue sub eo qd est falsum. qz propositio vera est. r tamen descēsus ē falsus. r isti sunt omnes homines. ergo nō iste homo est animal vel non iste hō est animal. r sic de singulis. r patet qd qd liber est falsa.

¶ Contra quar /

tam regulam arguitur sic dicēdo nō nullus homo currit li currens nō stat confuse tantum r tamē cadūt duo sig^a negatiua mediate supra ipsum. ergo regula falsa. consequentia nota cum minori maior pbatur qz equiualeat isti aliquis homo currit. vbi li currens stat determinate ergo rē.

Ad hec quidam respondent qd regule vere sunt. Sed aduertens p tribus primis regulis qd non semper sub quocūq; termino stante determinate licet descendere dissiunctiue est enī impedimentum multotiens rōne signoz positōrum. si tamē aliquis terminus stat determinate sine signis. semper sub eo licet descendere dissiunctiue. r sic patet rō ad omnia argumēta qd p^{ri}nam regulam.

Et ad p^{ri}mu r ad 3^m contra secūdam r ad 2^m qd 3^m. Dicunt vlt^{er}ius qd duarū ppositiōnū equalentium ratione signorum nō inconuenit aliquem terminum in vna stare determinate r in altera cōfuse tātū. r sic patet ad 2^m qd 2^m regulā r ad p^{ri}mu contra tertiam regulā. 4^a autem regula ex sola limitatione magistri clara est. Hec responsio iudicio meo peccat in duobus. p^{ri}mo in eo qd dicit qd sub termino stāte determinate nō licet sēper dissiunctiue descendere quia tunc diffinitio suppositiōnis definitate data a magistro esset insufficientis ex quo alicui competit diffinitum cui non copetit diffinitio. Secūdo peccat i hō qd dicit qd due ppositiōnes equiualeat

quarū termini non eodem modo supponūt. hoc. n. ē contra magist^r in 4^a regula illius pncipiū. Quicqd mobilitat rē. vbi declarans illam regulam dicit qd dicēdo non aligs homo nō est animal li aīal stat cōfuse tātū. vt p³ per suam equiualentē quilibz homo ē. aīal. vbi li animal stat confuse tātū p³ hō modo qd ratio magistri non valeret si in p^{ro}pō^{si}tionibus equiualeat⁹ termini nō supponerēt eodē modo. Id aliter dicēdū vt diximus i sup^{po}sitiōibus. Unde tres p^o regule vnica limitatione idigent. s. qd i^o duo signa immediate cadāt s eūdem terminū immediate dico s³ vīz eoz. s. qd illd qd p^o recipit vī illorum signoz sit ille termin⁹. vt dicēdo nō quilibz hō. currit li hō p^o recipit vīz illoz signoz. r p hoc patz rō ad argumēta qd tres p^{ri}mas rēgulas

Ad p^{ri}mu. n. d^o qd li ēre stat cōfuse tātū r nō determinate. qz nō immediate cadūt illa duo sig^a s ipz lz. n. differēs p^o caput vī illi⁹ signi oē qd li ēre. Ad 2^m d^o s³ r qd li hoīs stat cōfuse tātū r nō determinate qz nō immediate cadūt illa signa supra ipz. Ad p^o qd 2^m regulā. d^o similiter r ad scōm r ad tertiu. s³ r. Ad p^o qd se cundā regulā dicitur similiter. Ad se cūdū hō dicitur qd li hō stat determinate dicēdo non nullus hō ē aīal. r cū dicit⁹ qd non licet descendere dissiunctiue. nego. Pro quo aduertē qd cum volumus descendere sub aliquo termino s que cadūt duo signa equalētia vni sig^a loco illoz duoz debem⁹ ponē illd vni signum i descēdēdo vt hic cū. n. nō n^lus valeat qdam loco illorum ponatur quidam. r dicatur quidam homo est animal. r tunc apparet descēsus hō n⁹ sub li hō. 4^a regula limitatur sic a magistro. si ambo fuerit negatiua r mediate cadant ita qd mediet finis distribut⁹ faciūt stare cōfuse tātū. Et p hoc patet ad arg⁹ qd nō mediat fin⁹ distribut⁹ cū li hō stet definitate. Cōtra hāc litar⁹ onē nostrā ē vna difficultas qz vī esse ē

mētē magistri in 2^a regula vbi magister dat hoc exemplum tu non differas ab homine et vult quod si hoc sciet determinate per istam regulam. cum tamen ista duo signa non cadant immediate si li homine secundum intellectum datum quod si non immediate cadit si li differēs et differēs. quare etc. Ad hoc dici potest quod exemplo requiritur manifestatio et non significatio et ideo ultra illud exemplum posuit aliud. scilicet quod homo currit. Vel dicatur quod in propositionibus singularibus non refertur immediate vel mediate in alijs aut si ille debet continere veritatem debet immediate cadere.

Vel dicatur quod hoc non est contra limitationem ponimus enim limitationes regule declarantes in quibus se valeant regule. et dicimus quod quando immediate cadunt se valent si autem valent quando non immediate cadunt hoc non est contra nos quod non dicimus. Tertium. Si autem diceret quando ergo illa duo signa non immediate cadent quomodo cognoscemus an sciet determinate an non cum quandoque faciant stare determinate quandoque non. Dicendum quod cognoscimus a posteriori ex hoc quod quandoque licebit descendere disiunctiue quoniam non

Utrumque ostendit supportat per illo per quod suum autem

Contra Argui

tur quod sic. quod si non maxime esset propter relatiuum diuersitatis quod non supponit pro eodem. sed arguitur quod nullus sit tale relatiuum diuersitatis ut voluit Petrus mantuanus. et arguitur sic. Omne relatiuum supponit per illo quod refert sed ostendit relatiuum refert suum autem. etc. probatur maior. quod da oppositum quod non supponat per illo quod refert. et cum supponere sit significare et referre sit presentare non significet illud quod representaret quod implicat

2° sic. Ostendit relatiuum est ante rei representationem. etc. est significatum sui autem. ergo potest supponere per illo quod significat. scilicet quod relatiuum significat autem. etc. ostendit relatiuum potest supponere per ante. 3° sic. Relatiuum

nihil significat nisi quod ab ante recipiat. etc. non supponit per alio. et contra nullum est relatiuum diuersitatis. quod si esset supponeret per alio. contra tenet. autem probatur quod relatiuum posuit per se sine ante nihil significat. Confirmitur quod isti termini alius et reliquus in istis propositionibus versus homo currit et alius sedet. versus homo currit et alius disputat. non esse isti termini differēs et diuersus in istis propositionibus. vnus homo currit et diuersus disputat. homo currit et differēs disputat essent termini relatiui. 4° sic. In hac propositioe vnus homo currit et alter disputat per eodem supponit sub 2° et per ponendo quod ostendit homo currat et omnis homo disputat etc. imo per eodem verificat quod per omni homine in vtraque.

Ad hoc respondeo. Ad primum concedo quod est maxime pro relatiuum diuersitatis. Et ad probationem in oppositum negat maior. scilicet quod omne relatiuum supponat per illo quod refert. Et ad probationem nego contra. quod arguit ab inferiori ad suum superius negatiue non supponit per illo quod non significat illud. Ad 2° concedo contra prima et nego 2°. Ad probationem negat maior. Unde relatiuum vnus significat in recto alio in obliquo solum per illo quod significat in recto potest supponere. ut dicendo versus homo currit et alter disputat. li alter significat vnus alium ab vno homine currente.

Ad 3° respondeo negando autem si intelligitur quod non significat nisi autem. Si autem intelligitur quod nihil significat nisi mediate ante conceditur. et tunc negat contra. Ad confirmationem negat similitudo. Ad 4° ostendit negando quod supponit per eodem immo autem in prima supponit per homine currente. in secunda relatiuum supponit per altero non currente. ideo propositio falsa est. Vel ostendit melius quod supponit per eodem materia liter et non formaliter. quod in vna pro homine currente. in a^o per homine disputate. qui idem sunt materialiter in casu facto et non formaliter. et propositio est vera.

Utz relatiuū sp supponat eodem mo
do sicut suus aūs

¶ Intra argui

tur q non primo qz dato q sic
sequit q duo cōtradictoria inter se cōdi
cētia sunt vera. qd pbatur de istis. al
quis homo est suus filius nullus hō est
sui filius. Qz prima sit ha patet. qz fm
opdem sigt qz aliqs hō ē alicuius homi
nis filius. qd est veruz. Qz secūda sit ha
pbatur p suas singulares. qz nec iste hō
est suus filius. nec ille homo est suus fi
lius. z sic de singulis. g nullus hō est su
us filius. Consumilliter arguit de istis
qlz hō videt se. z alqs hō n videt se po
sito q qlz hō videat seipsū. tūc pz q p^e ē
ha p suas singulares. z r^o pbat. qz aliqs
homo aliquem hominem non videt. g ali
quis homo non videt se. tenz cōntia ex q
li se supponit determinate. r^o sic sequit
q illa ē ha. Ois homo est animal. z illd
est ois hō ex quo relatiuū supponit ofu
se tm̄ sicut aūs fm opionē. qz tm̄ sit falsa
pbatur p pbm i p^o piber. dicētem. Nul
la predicatio ē ha in qua vlt vlt sup̄tus
p̄dicatio vt ē in p̄posito. 3° sequit qz
hec est vera. tm̄ fortes ē homo albus q
plato ē albiōz. q tm̄ est falsa vt pbabo.
Et probō pmo qz sit vera posito qz nul
lus homo cēt albus nisi for. z plato. Et
qz plato sit albiōz forte tūc arguitur sic.
for. est homo albus quo plato est albi
ōz. sz nihil ē homo albus nō for nisi pla
to. g plato seipso cēt albiōz. qz sit falsa p
batur qz sequitur tm̄ for. ē homo albus
quo plato est albiōz. g tm̄ for. ē hō alb^o
z for. plato ē albiōz. tūc vltra. g tm̄ for.
ē homo albus. qd ē falsum. In oppo
situm pbat qz sp eodē modo supponit
z arguitur sic. ab illo capit relatiuū sup
positionem a quo capit sigtū euz suppo
sit sigtio. sz relatiuū capit sigtū ab ante
qz est añ late rei representatiuum. g capit
modum supponēdi ab eo tunc vltra g
eodem modo supponit sicut aūs pbat

ōia. qz aūs nō dat nisi modū supponen
di quē hz. Si. n. relatiuum aūr suppōerz
non posset trahere illū modū supponē
di ab ante. qz nihil dat qd non hz. r^o sic
ratr dz supponer relatiuū qualr suppo
neret aūs si loco relatiui poneret aūs. g
suppōit eodē modo sicut suū aūs. cōntia r^o
aūs pbatur. qz in omni p̄positione in q
ponitur relatiuū licet ponit iuum aūs. z
p̄positiones ouertuntur. g rē. 3° sic re
latiuum comparatur ad aūs sicut materia
ad formāz. sed omnem actualitatē mā
habet a forma. g omnem suppōerz z mo
dū supponēdi recipit relatiuum ab an
cedente. cōntia tenz cū ante. 4° de relati
uis idētitatis sic ab illo trahit suppōerz
p quo supponit. sed qd lz relatiuum iden
titatis supponit p ante. g ab illo trahit
suppositionē. g eodem modo supponit
sicut antecedens.

Ad hec respondetur qz vtraqz via est
pbabilis. Sustinēdo priaz rñdet ad ar
gumenta d ipsam. Ad primum nego
illam nullus homo est suus filius. qz si
gnificat qz nullus hō ē alicuius hois fi
lius. qd ē falsum. Et cum arguitur pbā
do p singulares responderetur distinguē
do an li suus in singularibus supponat
eodem modo sicut in vniuersali aut nō
Si sic. aliqua singularis crit falsa. vt il
la i qz demōstrat hō hñs patrē nā sigt il
la qz ille hō n ē alic^o hois fili^o. z sic oce
dit cōntia z negat aūs. Si at suppōat aūr
nō v3 cōntia. nec arguit a singlarib^o. Ut
possz dici negan^o cōntia. z dicerē qz n cui
lz vlt pñt assigni singlares i p̄p̄s finis
sz aliqñ equalētib^o opz assigne ponē
aūs loco relatiui. vt qz ille hō n ē alicui^o
hois fili^o. z sic d alijs. Ad sile dī qz illa
p̄p̄o qlz hō vidz se sigt qz qlz hō videt
quēlz hoiez id ē falsa nisi velim^o dice
re qz li se refert reciproce qd hz hāc opi
nionē n ē verz. Ad r^o cōcedit illa ois
homo est aīal. z illud est omnis homo
Et ad dictum Ar. dicit illud indigere
multis glosis vt ibi habet videri.

Unde illa pars, illud est omnis homo
 cui illud iter confuse tñ equaliter hinc & e
 tñ aial ē homo q̄ ē vera. Dicatur ḡ
 q̄ intelligitur de cathogorica i depēden
 te q̄lis non ē ista. Ad 3^m dī q̄ li quo
 refert homo alb^o, illa ē h̄a. tñ forē ho
 mo albus quo plato est albior, vt p̄
 p̄ exponētes. Et ad arg^m sc̄m, palia pte
 p̄ solutio, qz tu arguebas ac n̄ referrer
 li fortes. Si h̄o referrer li forē, ē falsa, qz
 2ª exponēs ē falsa. s. nihil non fortes ē
 homo albus quo plato. ē albior, imo ali
 qd nō fortes ē homo alb^o, quo forte pla
 to est albior qz ipse plato, quare rē.

Tenendo aliam viā que ē viā cōis r
 hēntisberi r magistri ad arg^m i opposi
 tum rñdetur. Ad p̄mum dī q̄ maior
 ē falsa. s. a quocūqz capit s̄gtum ab illo
 capiat, supponēs, qz li relatiuū diuersi
 tatis capiat s̄gtum, ab ante non tamen
 supponit pro antecedente, s̄ supponit
 p̄ alio a quo ēt capit s̄gtū, s̄gt. n. relati
 uū diuersitatis aīns in obliquo, diuersū
 h̄o ab ante i recto r sp̄ relatiuū suppo
 nit p̄ illo qd s̄gti r s̄cto. Si ergo forme
 tur maior vlt̄, vt dictū ē negetur illa.
 Si at̄ particulariter sic, s. a quo capit si
 gnificatus ab illo capit supponē, cecidit
 tur, s̄ negat̄ tunc cōna. Forte dicēs quo
 pōt capere, supponēs ab alio cū. n. s̄gtō
 nez capiat ab ante. Dicis, negādo q̄ oēs
 figtionez h̄eat ab ante bene tñ h̄z medi
 ante ante. Vel meli^o ad p̄cipale, dī
 cecidēdo totū, s. cōnam r aīns. s. q̄ ab ante
 capit suppositionē. Et cū dicis vlt̄erius
 ḡ codez modo supponit, sicut aīns nego
 cōnam. Tu dicerēs vnde, h̄z illū diuersū
 modū supponēdi dī q̄ h̄z vt dicā. p̄ro
 quo aduerte q̄ si ē relatiuū diuersitatis
 h̄z h̄z exigētia signi vel sit^o. Si h̄o ē idē
 titari vlt̄ ē eadē cathogorica, r tūc eodē
 modo, supponit sicut aīns pp̄ maximaz
 d̄pēdētia ad aīns. In diuersa h̄o cathogo
 rica q̄is sic q̄is h̄on. vt in discreta r dē
 minata, r distributiua eodē modo sup
 ponit in cōfusa h̄o n̄ pp̄ hoc q̄ si loco re

latius ponatur aīns eodē modo supponit
 flatiuū sic supponēt aīns stās cōfue tñ
 Si h̄o ponētur loco relatiuū stabit dē
 minate. iō relatiuū stat determinate vt
 dicēdo oīs homo ē aial r illud ē rōale.
 loco d̄ li illud ponat aial. r dicatur aial
 ē rōale. ecce q̄ aial stat d̄inate. Si h̄o
 relatiuū refert antecedens stat deter
 minate vlt̄ discrete vlt̄ distributie r pon
 tur aīns loco flatiuū eodē mō supponēt
 aīns sicut ante, ideo relatiuū i illis sup
 ponit eodē modo sicut suū aīns. Ecce q̄
 diuersū modū supponēdi h̄z si ē relati
 uū diuersitatis ex exigētia signi vel sit^o.
 Si ē idētatis r supponat alio^o hoc h̄z
 ex ante qd supponēt eodē mō sicut il
 lud relatiuū si ponētur loco eius, nō ḡ
 ab ante absolute, s̄ ab ante sic d̄ditōna
 to. Nō hanc rñonez qz subtilis ē. Ad
 2^m cecido aīns de relatiuis idētatis r
 nō diuersitatis, s̄ negat̄ cōna. ḡ supponit
 eodē modo sicut aīns, s̄ bene v̄z. ḡ sup
 ponit eo^o quo supponēt aīns si loco rcla
 tiuū ponētur. vñ dicēs: oīs homo ē aial
 r illud ē rōale. li aial supponit cōfue tñ,
 si tam li aial pōat loco relatiuū r. dicat̄
 aia ē rōale stabit dēinate. Ad p̄bati
 onē negat̄ q̄ loco flatiuū liceat sp̄ ponē
 aīns pp̄ multiplicatōez quā icludit rela
 tiuū ad alterz extremū. Ad aliud i all
 quo ē s̄ilitudo r i aliquo n̄, iō nō valet.
 argumētū. n. mille claudicat pedibus.

Ad 4^m r vitium cecissa p^o cōna negat̄
 2^a cōna. s. ab ante capit, supponēs, ḡ codez
 modo supponit sicut dī ad p^o rē.
 Utz ampliatio sit vada.

Quinta argui
 tur q̄ nō rōib^o Petri d̄ mātua.
 r p̄suppono tria. p̄mū q̄ tales pp̄oēs
 cathogorice de diuincta cōpla sūt affir
 matine, vt qd̄ h̄z ē vlt̄ nō ē. cbi^o ē vlt̄ non ē
 p̄ p̄suppositū qz cōuertit̄ i affirmatiua vt
 cbi^o ē vlt̄ non ē cōuertit̄ in illā qd̄ ē vlt̄ n̄ ē.
 est cbi^o. Itē, illa nō ē negatiua r ē ca
 thogorica sicut illa oīs homo, sedet vel

sedebit: g̃ ē affirmatiua: p̃z quia qua rōe
 esset negatiua esset affirmatiua. ⁊ sic s̃l
 esset affirmatiua ⁊ negatiua quod ē im-
 possibile. 2^a p̃supp^m est q̃ null^o t̃in^o
 ampliat seipsum h̃ p̃z de se. 3^a p̃sup^m
 est q̃ t̃min^o solum supponens respectu
 hui^o x̃bi est solū supponit p̃ eo quod est
 hui^o p̃suppositis stantib^o arguit q̃ di-
 cendo homo fuit. homo erit nō amplia-
 tur subm̃ in istis. ⁊ cōr nec in alijs ⁊ p̃-
 batur sic. Nullus t̃min^o h̃z a se q̃ suppo-
 nat p̃ 2^a p̃suppositū sed a x̃bo accipit ⁊
 a modis signi x̃bi. sed illud x̃bus fuit
 nullo mō s̃g̃t p̃ modū p̃ntis. sed solū pre-
 teritū iō vis illi^o x̃bi nō transit in illum
 terminū nisi p̃ suppositis q̃ fuerūt. S̃l r̃
 dicat de li erit suo mō. Cōfirmat q̃
 si in ista hō fuit li homo ampliaret. sen-
 sus esset homo q̃ est vel fuit. fuit. Et tūc
 seqtur q̃ vbi nullus hō eēt. ⁊ ista eēt sic
 signido homo fuit illa eēt falsa q̃ sequit̃
 hō. fuit. g̃ hō q̃ est l̃ q̃ fuit. fuit. cōs ē f̃m
 q̃ seqtur hō q̃ est vel q̃ fuit. fuit. g̃ homo
 fuit ⁊ ille est vel fuit. 2^a p̃z cōtis ē falsa
 q̃ seqtur ille est vel fuit. g̃ ille est. ⁊ cōa
 p̃ p̃mū p̃suppositū q̃r. ⁊c. Cōrelarie
 seqtur ex p̃suppositis q̃ oēs tales sunt
 impossibiles Adā est mortu^o. aliqd ē cō-
 ruptū. cbi^o est intelligibilis. anti x̃ps est
 g̃nandus. aliqd est futurū. q̃ tam suble-
 cta q̃ p̃dicata h̃z. cū supponat solū re-
 spectu x̃bi de p̃nti solū supponit p̃ eo
 q̃ est p̃z p̃z^o p̃suppositū. Breuiter g̃
 hec opinio vult q̃ sicut g̃nāl^r terminus
 supponēs respectu hui^o x̃bi est solū sup-
 ponit p̃ eo q̃ est sicut termin^o supponēs
 respectu hui^o x̃bi fuit de p̃terito. t̃m̃ p̃
 eo q̃ fuit supponit. ⁊ t̃min^o supponēs re-
 spectu x̃bi de futuro. t̃m̃ p̃ eo q̃ erit sup-
 ponit. Et sic g̃nāl^r respectu alioz ver-
 boz est dicendū. vt qd terminus suppo-
 nēs respectu hui^o x̃bi pōt vel cōtingit. so-
 lum p̃ eo qd pōt esse vel cōtingēs est cē
 supponit. Et general^r vult q̃ null^o ter-
 minus ampliat aliū terminū. h̃z h̃z
 opinio est. q̃ nullus termin^o ex se habz

vt supponat sed a x̃bo accipit ⁊ a mōis
 signi x̃bi vt p̃z p̃z^o p̃suppositū. s̃z ver-
 bū de p̃terito nullo modo s̃g̃t p̃ modū
 p̃ntis sed solū p̃teritū. iō vis illi^o x̃bi nō
 transit in illū terminū nisi p̃ supposito.
 vel p̃ suppositis qd vel que fuerunt.

Dec opinio falsa est. ⁊ s̃ oēs recte lo-
 gicantes. 2^a p̃z p̃mū p̃batur. q̃z datio-
 bus p̃pōibus equalētib^o qualtrūq̃z ter-
 minus supponit in vna ⁊ in altera. s̃z ille
 equalēt homo pōt ⁊ homo est potens.
 vt p̃z. g̃ qualtrūq̃z termin^o supponit in
 vna ⁊ i altera sed in p̃ma f̃m hōs li hō p̃
 eo qd pōt esse hō. g̃ in ista 2^a s̃l r̃ sed i 2^a
 supponit esse p̃ eo q̃ est f̃m eos. g̃ suppo-
 neret s̃l p̃ eo qd est vel p̃t esse. Simil^r
 itez arguit de p̃ma q̃ suppōit eodē mō.

Item arguit de istis homo fuit hō ē
 p̃terit^o q̃ equalēt. g̃ qualtrūq̃z termi-
 nus supponit in vna supponeret ⁊ in al-
 tera. sed in p̃ma supponit p̃ hoie qui fu-
 it. f̃m eos. g̃ in 2^a supponit sic. ⁊ in 2^a f̃z
 eos supponit p̃ hoie q̃ est. g̃ s̃l supponet
 p̃ hoie q̃ ē l̃ q̃ fuit. S̃l r̃ arguat d̃ p̃ma
 Ecce q̃ ex dictis eoz cōcludit ampliatio

Item data veritate opinionis sequit̃
 q̃ habēt negare vnam p̃pōem ⁊ cederē
 equalentē. quod est oīo impossibile. p̃-
 batur cōa. Nam isti negabūt istam anti
 x̃ps est futurus cum li anti x̃ps solū sup-
 ponat p̃ anti x̃po qui ē f̃m istos. ⁊ cederūt
 istam. anti x̃ps erit cum li anti x̃ps suppo-
 nat p̃ anti x̃po q̃ erit. ⁊ tamen iste cōuer-
 tūtur. vt p̃z. quare ⁊c. Ideo al^r dica-
 mus ex intētionē mag̃r̃. i. q̃ ampliatio ē
 danda p̃pter rōem factā cō opinionē ad-
 uersam. Et tenēdo hanc viā r̃ndendum
 est ad arg^o in oppositū ⁊ ad supponēs.

Ad p̃mā igit̃ suppōem dico. cōcedēdo
 eam sed nego cōrelatiū illatum ex ea. i. q̃
 ista sit bona cōa. i. quodlibz est vel nō
 est. g̃ quodlibz ē. c̃b̃smera est vel non est
 g̃ cbi^o ē. nullo modo seqtur nec ipse alit̃
 p̃bat. h̃z. n. sint affirmatiue hoc ē rōe p̃nci-
 palis x̃bi affirmati. habēt t̃n aliqd x̃bū
 negatū. nō sunt g̃ mere affirmatiue.

Ad 2^m p̄suppositū dicitur cecedendo
 ip̄m. Ad 3^m p̄suppositū cum d̄r q̄ ter-
 minus supponēs respectu hui⁹ x̄bi est
 solū supponit p̄eo quod est. Dicit q̄ ve-
 rum est nisi ponat alius t̄min⁹ ampliati
 u⁹ r̄oe cuius termin⁹ nō staret t̄m̄ p̄o co
 qd̄ est. Ad p̄mū igit̄ arg^o negatur q̄
 nō amplictur subm̄ i istis hō fuit homo
 erit. Ad p̄batōem cecedo maiorē. s. q̄
 nullus termin⁹ habeat a se vt supponat
 sed a x̄bo. sed nego minorē. s. q̄ verbuz
 de p̄terito nullo mō significet p̄ moduz
 p̄ntis qm̄ nō est vey dicere de aliquo h̄
 fuit nisi aliq̄i fuerit vey dicere hoc est
 r̄ hoc est qm̄ p̄teritū includit p̄ns. Ideo
 facit ampliatiōem. S̄r̄oicaf̄ de x̄bo de
 futuro r̄ de alijs x̄bis āplatis. q̄ iōia in
 cludūt x̄buz substantiū de p̄nti. Ad
 cōfirmatiōem p̄s q̄ negāda est vltima cō
 sequētia ille est vel fuit ergo ille est.

Ad cor^o q̄ in oibus illis vltra x̄buz
 substantiū sūes est ponit p̄ctip̄iū am-
 pliatiū iō subm̄ ampliati in oibus illis.

Utrum regule appellationis tempo-
 ris sint vere.

Contra p̄mā regulam
 arguit. q̄ s̄m̄ il-

lam termin⁹ tam a p̄te ante q̄ a
 p̄te post appellaret tēpus qd̄ est falsum
 p̄bo q̄ appellatio est p̄petas predicati
 sicut sup̄pō est p̄petas subī. ḡ nō cōpetit
 subō. c̄na t̄z. āns p̄batur q̄ appellare nō
 est nisi ad aliud pellare. s. vocare. s̄z p̄di-
 catum solū est illud qd̄ vocat s̄ḡtum su-
 um ad aliud. vtputa in ordine ad subm̄
 nō autem c̄z. q̄ q̄c̄z ponitur subm̄ sine
 p̄dicato in p̄pōe. ḡ solū p̄dicatū appellat

2° 3° regulam arguit q̄ s̄m̄ illam
 termin⁹ a p̄te ante respectu x̄bi de p̄te
 r̄ito vel de futuro nō appellat vt dicen^o
 album fuit n̄ḡz. li albū nō appellat.

Cōtra q̄ cuiuscūq̄ cōpetit diffinitō app̄
 latōis t̄pis illud appellat temp⁹. sed li al-
 bo competit ḡ appellat. c̄na nota cū ma-
 ior. minor. p̄bat. q̄ li album accipitur i
 p̄pōe. p̄ aliquo. vt p̄ eo qd̄ est vel fuit s̄z

solā cōsideratiōem x̄bi. q̄ qd̄ accipiat sic
 nō est nisi a x̄bo. quare. r̄c. Cōfirmat̄
 q̄ qua r̄oe termin⁹ q̄ stat ampliatiue a p̄-
 te post appellat ex eo q̄ restringit ad na-
 turam x̄bi. ita li album qd̄ stat ampliati-
 ue a p̄te ante appellat temp⁹ restringen-
 do ip̄m ad nām verbī. vtputa ad p̄teri-
 tum. vel da cām diuersitatis. 3° vide^t
 q̄ appellatio r̄ suppositio sint eque cōia
 r̄ q̄ appellatio sit p̄ctice suppositō. q̄ oīs
 omnis termin⁹ supponēs appellat p̄bo.
 q̄ oīs t̄min⁹ supponēs accipit in p̄pōne
 h̄ādo respectum ad nām x̄bi vel p̄cti-
 p̄i eiusdem. ḡ omnis t̄min⁹ supponens
 appellat. t̄z c̄na a diffinitōe ad diffinitū
 quare. r̄ cetera.

Ad hec respōdetur bicuster. Ad p̄-
 mum sunt opiones. Una. n. opinio dicit
 q̄ solum p̄dicatū appellat vt p̄bat arg^o
 q̄ appellare est p̄petas predicati sicut
 supponere est p̄petas subī. Alia ē opi-
 nio maḡi r̄ cōior d̄cēs q̄ appellatō pōt
 cōpetere tam subō q̄ p̄dicato. r̄ dicit h̄
 opio q̄ appellatio est p̄petas termini in
 p̄pōe vt h̄z respectū ad nām x̄bi vel p̄cti-
 p̄i eiusdem. Et ad r̄ōez in oppositū
 negat q̄ appellatio sit p̄petas p̄ti t̄m̄ s̄i
 ter negative q̄ sup̄pō sit p̄petas subī so-
 lum. Ad p̄batōem cecedo q̄ appellare
 est ad aliū vocare. r̄ negat q̄ hoc solū cō-
 petat p̄dicato. neq̄ subm̄ ponit nunq̄ i
 p̄pōe sine p̄dicato in mente loq̄. r̄ suffi-
 cit q̄ s̄ḡt x̄bum quādam cōpōem quas
 sine extremis nō est itelligere. Ad 2^m
 negatur minor. s. q̄ li albo competat dif-
 finitio appellatōis t̄pis. Et cū d̄cēs acci-
 pit p̄ eo quod est vel fuit album s̄m̄ so-
 lam cōsideratiōem x̄bi nego h̄ ad intelle-
 ctuz maḡi p̄o quo aduerte q̄ accipit
 d̄r s̄m̄ solam cōsideratiōem x̄bi quod ac-
 cipitur t̄m̄ s̄m̄ illud qd̄ x̄bum explicite
 dicit. Si aut̄ accipet̄ s̄m̄ illud qd̄ verbū
 dicit explicite et implicite. nō d̄r tūc ac-
 cipit s̄m̄ solam cōsideratiōem x̄bi ad tel-
 lectū h̄ maḡistri. quare. p̄ hoc patet r̄io.
 Ad cōfirmatiōem negat s̄ilitudo Et

rō diuersitatis est. qz termin⁹ stans ampliatiue a pte post restringit ad naturā xbi quod pcedit ipm. Termin⁹ aut stas ampliatiue a pte ante nō pōt restringi ab aliquo. vt in qōne sequenti dicit. Ad 3^m negat q appellatio r suppo sint eque cōia. appellatio tñ est oppositio quedā.

Ad pbatōem cum dī omnis termin⁹ supponēs accipit in pōchōdo respectum ad nām xbi. Dī negādo hoc ad intellectum magis. Unde termin⁹ dī accipit hōdo respectum ad nām xbi solū qñ accipit fm illud quod explicite dicit in pposito. mō dicendo albus fuit nigrus. li albu supponit nō tñ appellat. qz nō accipitur solum fm illud qd explicite dicit xbum. sed fm illud quod dicit explicite r implicite. qz stat pro eo quod est vel fuit album.

Utrū regule appellationis ampliatiōnis sint vere. rē.

Quoniam ambas regulas arguit. qz dicit q termin⁹ sequēs aliquod istorum xboz. incipit et definit vel pōt accidit cōtingit appellat ampliatiōem. non aut pcedens. Cōtra terminū appellat ampliatiōem nō est nisi accipi ipm p suo sigto fm q restringit ad nām xbi ampliatiui. q cū dī album pōt esse nigrum. quero a te aut li nigrū ampliā aut non si ampliā q stat ampliatiue p eo quod est vel pōt esse nigrum. r si sic q nō restringitur ad nām verbi r cōr non appellat. Si xō dicit q nō ampliā. h est q magis in capso ampliatiōem vbi dicit q li pōt tam a pte post qz a pte an ampliā

2° sic. r quero a te cum tñus stet ampliatiue tam a pte post qz a pte an. quare magis a pte post appellat ampliatiōem qz a pte an. Et si dī lz tam a pte an qz a pte post ampliā. tñ qz a pte post termin⁹ ampliā⁹ restringitur tñ ad nām xbi r nō a pte ante. Ideo appellat a pte post et nō a pte ante. Quero a te quare magis termin⁹ ampliatus a pte post restringit

magis ad naturam xbi ampliatiui qz a pte ante.

Ad hoc breuiter rīdetur. Ad pmi cōcedo totū vsqz dum queris an li nigrū ampliā in illa pōe album pōt eē nigrū. Et dico q sic r nego cōiam illam. q stat ampliatiue p eo quod est vel pōt eē nigrū qz nō potest vti ampliatiōe. vñ lz illud xbum ampliatiui pōt tam terminū a pte post qz terminū recto a pte an det ampliatiōem tamen vnus illorum tenet ampliatiōem nō restringendo illam r alius restringendo q nō restringit ipam vti ipsa r stat ampliatiue. q aut restringit nō stat ampliatiue. sed appellat ampliatiōes datam sibi rē. Uel alr concedit cōia illa. ampliatur q stat ampliatiue aliq modo. s. r negat cōia alia. q nō restringitur ad nām verbi. Unde habēdo respectuz ad totam nām xbi tam explicite. qz implicite. li nigrum stat ampliatiue. habendo aut respectum ad nām picipij determinantis solum substantiui nō stat ampliatiue. absolute nō dicerem q non stat ampliatiue. q secūdus respect⁹ ē fortior pmo. Et si allegas magisrum in oppositum in capso. ampliatiōem qui dicit q li nigrū ampliā siue supponit pro eo qd est vel pōt esse. rē. Dicitur q illic hnt respectum ad totam naturaz verbi. hic autem simpliciter loquitur r etiam habendo respectum ad naturaz participij determinantis. Uel si vis tenere piam responsonem dic q li nigrum ampliatur et supponit pro eo quod est vel potest esse nigrum. r tamen non stat ampliatiue quia non vtitur tali ampliatiōne. sed restringit ipsam ratione participij determinantis verbum substantiui Et si replicas contra abas ampliatiōes quia si verbum dat ampliatiōem ergo non impedit ipsam. ergo non restringit ipsam.

Item frustra daret ampliatiōem si non possunt stare ampliatiue r si nō possent vti ampliatiōe.

Ad hoc dicitur. Ad primum quod totum verbum adiectiuum quod est compositum ex verbo adiectiuo et substantiuo sum est. et participio suo dat ampliacionem. participium autem restringit ampliacionem ista solum ad naturam suam. totum ergo dat ampliacionem sed per se restringit. Ad aliud negat quod frustra ampliatur si non sit ampliatiue et non possit uti ampliatiue: quia ampliatio non ordinatur semper ad usum sed ita que non est restricta sic. Si tibi placet gaudeo. si non dic melius et libenter audiam. Ad 2° principale dicitur sicut ibi. Ad replica 3° cum queris quare magis a parte post ampliatio restringit quam a parte ante. Dicitur quodammodo quod causa est quod verbum maiore vim habet erga primum quam secundum ideo cum ampliatur predicatum et subiectum adhuc appellatur ipsum predicatum et non subiectum.

Hec ratio non valet quia preterea rationem si fuit et erit que ampliat terminum a parte ante et ampliat a parte post. cum verbum maiorem vim habeat a parte post quam a parte ante. Ita aliter dicitur quod causa est quod terminus sequens verbum non supponit respectu huius verbi est saltem de per se. sed solum respectu participij a quo determinatur. sicut substantiuum determinatur ab adiectiuo ratione cuius determinationis restringit ampliatio sicut. n. in ista propositione ois homo est albus. si homo supponit per ois homine quod non restringitur per aliquid. tamen dicent ois homo albus est si homo restringit ad supponendum per oibus albus. ratione determinationis illius adiectiuum albus. Sic in proposito dicendo albus potest esse nigrum si nigrum restringitur ad istud solum per nigrum quod potest esse ratio illius participij potest. Et hoc quod difficultatis valde fuit cum nihil inueniatur scriptum ab illis.

Utrum tamen terminus sequens verbum discernens actum mentis appellat formam.

Contra. quia dicitur. Tu intelligis homines si homines non appellat formam probatur antecedens quod stat quod tu intelligas hominem et non intelligas aliquid sub ratione qua homo: ut dato

quod nullam intellectiōem habeas de homine nisi simplicem tunc tu intelligis hominem et tamen tu non intelligis sub ratione que est homo quia omnis ratio hominis est diffinitio sed tu non intelligis aliquid sub ratione diffinitionis quia nullam habes de homine diffinitionem ut suppono in casu igitur tu non intelligis aliquid sub ratione qua homo est. 2° probatur quod terminus preterea appellat formam ut dicendo rosam intellige si rosam appellat. probatur quia nomina et verba transposita idem significant ut peribet. ergo idem est dicere rosam intelligi si rosam appellat. probatur quia cuncta appellat formam. ergo et in prima.

Item queritur quare magis appellat sequendo quam precedendo. cum semper intelligatur sequi secundum constructionem. et grammatici habeant pro eodem.

Ad hoc breuiter responderet. Ad primum negatur ante. Et ad probationem nego quod sit quod intelligat homines et non intelligat aliquid sub ratione qua est homo. Et cum dicis habendo simpliciter intellectum nem de homine. tu intelligis hominem. concedo et tu non intelligis aliquid sub ratione qua est homo negas. Et cum tu probas. quia ois ratio hominis est diffinitio. negat quia ratio hominis in proposito est denominatio ipsius. siue rectius loquendo est illud a quo est denominatio. homo namque ab humanitate denominatur. ideo humanitas ratio ipsius dicitur et hec est illa ratio sub qua tu intelligis hominem. Hanc responsum dat magister contra contrarias. Ad 2° nego istam contrariam nomina et verba transposita idem significant. sed idem est dicere intelligo rosam et rosam intelligo quia licet idem significent. non tamen eodem modo.

Ad aliud dicitur quod vis verbi magis dicit supra ipsum quam sequitur quam quando precedit. ideo tamen. Uel dicunt supra quod quando sequitur verbum non supponit respectu verbi de per se. sed solum respectu participij a quo determinatur ideo tamen. Et cum dicitur quod grammatici habent illas pro

sitiones pro eodem dicitur concedēdo
 fm suum modū considerandi qz consi-
 derant illas fm constructionem tm Lo-
 gici aut non hnt pro eodem qui in singu-
 lis vez vel falsum spectantur. Et sic
 est finis questionū suppositio num quo-
 rū numerus est. 24. 7c.

Utz diffinitio nō sit bene data. q̄
 est consequentia est illatio consequent]
 ex antecedente. 7c.

Entra p illatōez aut tu
 intelligis respe-
 ctū nōtis ad aīns q̄ est de predicamento
 relatōis vt dicit Ferebuc aut itelligis
 actū itellec^o iferētis nōis ex ante vt De
 silber z Strodius aut respectū de pdica-
 mēto passiois. vt pau. pgu. nil aliud po-
 tes assignare. Sed 3° has opiones sit ar-
 guit qz legi qz nō nōa ē ppō nōis ē falsuz
 vt pbabo. pbat nōa. qz nō icōplexū est
 ppō ois nōa ē icōplexū s3 has opiones.
 g nō nōa ē ppō. qz aut nōis sit s3 quadru-
 plr pbat. p^o sic. Ois ppō rōal t dicitōal
 nat ē ppō ois nōa ē ppō rōalis t dicitōal
 g ois nōa ē ppō. 2° sic. De cōcedēdū ne-
 gandū t dubitādū ē ppō. ois nōa ē cōce-
 dēda. negāda vt dubitādā. g ois nōa est
 coppositio. Tertio sic. Omis ppositio
 coppositiua ē ppō in q̄ iūgunt plures sca-
 thegorice p notā coplatōis z disiuctiua
 p notā disiuctōis. g a pari rōal erit p-
 pō in qua iūgunt plures cathgorice p
 notā rōis. t dicitōal ē ppō in qua iūgunt
 ptes cathgorice p notā dicitōis. 4°
 silts ē oīo g nōa ē oīo. t3 nōa ab iferenti
 ad suū sup^o affirmatiue. t cū alijs dicit
 onib^o requisitis. Spātr tñ arguit 3° p-
 mā. qz legi qz nō dat nōa mala. nōis ē f^o
 qz sic argumētādūm a^o ē bona. a^o mala
 ita z nōaz qz ouertūt. pbat siue. qz fm
 pma opionē. nōa ē respect^o siue relatio
 nōis ad aīns q̄ dī dīscutio siue seq̄la suū
 depēdētia. s3 i nōa mala nulla ē dīscutō
 t vbi nulla ē dīscutio ibi aliq̄ nō ē nōa.
 g 7c. Spātr 3° 2° regulā arguit qz se-
 q̄ qz nulla ē nōa. nisi i mēte. nōis ē mālfe

ste flm qz multe sunt nōe vocales z scri-
 pte. p3 nōa qz tal^o act^o itellec^o iferētis
 nōis ex ante nō ē nisi in mente opatio. n.
 itellec^o est opatio imanes qre 7c.

Spātr 3° tertiā regulā arguit qz seq-
 tur qz nō dat nōa mala t nō dat nisi in
 mēte vtrūqz ē iprobatū z nōa p3 de se.

Ad hec rñdet sustinēdo dictas opio-
 nes. t cōcedit qz nōa formatr sūpta nō ē
 ppō sed ē act^o itellec^o t respect^o qdā
 fm dīfas opiones vt dicitū ē. Et ad p-
 mā rōas i o^o negat mior. f. qz nōa foatr
 sūpta sit ppō rōal t dicitōal. s3 mātr sit

Ad 2° negat maior. qz nōa ē cōceden-
 da. negāda. vel dubitādā. t tñ nō ē ppō
 qz cōcedē dīscutiua ē cōcedē illa
 tōnem t negare nōam est negare illatio
 nē esse malā vel esse bonā. t nō est nega-
 re aīns n3 nōis. Ad 3° dī qz si dīscutiua
 t copulatia sumat formatr. n^o illaz erit
 ppō. s3 erit act^o itellec^o copulat^o t dīsiū
 gētis duas ppōes adinuicē s3 bentis. s3
 aut ferebuc t pau. pgu. negabit nōtia.
 qz nō ē siltrudo inf^o nōam t alias ipothe-
 ticas. qz ponitas z vitas nōe attēditur
 penes illatōem t nō penes cathgoricas
 ponētes in esse sic inalijs ipothetis.

Ad 4° negat aīns si silts sumat foa-
 liter sed bñ cōcedit si sumat mātr.

Ad pmiū spāle 3° pma regulā suū opio-
 nem cōcedit nōa sicut ipse Ferebuc cōce-
 dit in nōtijs suis. Ad rōem cum dī ar-
 gumentationū alia est bona alia mala. g
 t silr nōaz negat aīns ppe accipiēdo ar-
 gumentatōem. qz hoc. in 2° topi. fuozuz
 diuidit argumētādōem in siltr t iducti-
 onē t pbs in p^o topi. diuidit silr. si tñ ac-
 cipit argumētatio imp^o ope cōcesso ante
 negatur nōa qz argumētatio t nōa nō
 uertitur tūc s3 opionem. Ad 2° spā-
 le 3° 2° opionem cōcedit nōa. Unī ppe
 loq̄ndo oīo vocal^o vel scripta denoiata
 a li si g ligr nō d3 dicit nōa sed signū nōe
 sūt. n. ea q̄ sunt in voce caz q̄ sūt in aīa
 passionū note s3 pbs p^o pber. Si tam
 vis qz vocalis t scripta dicat nōa. dī qz

cōia dī nō q̄ sit act⁹ intellect⁹ s̄ p subordi
 nationē ad actū intellect⁹ sic 2° ps hui⁹
 copulatiue. Dis hō ē risibil⁹ r ed dī q̄ p
 pō cathegorica solū p subordīnatōez ad
 aliq̄ mēralē. Ad 3° spāle dī 3° opio
 nem cōcedit cōia. r ad pbatōem dicat si
 cur s̄. lz iste opiones pbabiles sint ex in
 tentōe tñ magrī r p x̄itate alr dicenduz
 puto. f. q̄ cōia formalr sumpra sit illatio
 .i. ppō illatiua cōntis ex ante. r est sile ac
 si diceret. Est ppō in qua cōiungūtur plu
 res cathegozice p nota illatōis. f. li si ḡ r
 equalētes. Un̄ causa effectiua cōie est in
 tellectus agens q̄ ceteros discursus p
 ducit. Cā material⁹ sūt ppōes ex qb⁹ cō
 stituit. cā formal⁹ est ipia compō iporta
 ta p li ḡ. Cā finalis est scire. siue diicēre
 rez p falso. Qd̄ aut̄ cōia formalr sū
 pra sit ppō illatiua cōntis ex ante. pbatuz
 sic diffinitio data p gen⁹ r dīam idicat
 formalr qd̄ est diffinitū s̄ 1° est hī ḡ r c̄
 cōia nō cuz maiorī minor pbatuz qz li p
 pō est gen⁹ ad cōdīonalem r rōalem km
 magrī in caplo ipotheticaz residuum
 hō est loco dīe. r c̄.

Sophisma. Cōtra diffinitōem sic.
 Tu es asin⁹ ḡ diffinitio mala. cōia tenet
 aīs pbatuz sic. Dis ppō est hā cui⁹ dī
 ctoziū est s̄lm tu es asin⁹ est ppō. ḡ tu es
 asin⁹ est hā cui⁹ dīcōziū est falsum p
 batur maior qz si nō da op⁹. f. q̄ aliqua
 ppō nō est hā cuius dīcōziū est falsuz
 r illa ē ḡ illa ē nō hā cui⁹ dīcōziū ē s̄lz
 r vltra. ḡ illa est falsa cui⁹ dīcōziū est
 falsum. qz nō vez r falsum ouertuntur
 hoc aut̄ est impossibile. Ad h̄ dīcī ne
 gando aīs. Ad pbatōem negatur illa
 cōia. Ista ē nō hā cui⁹ dīcōziū ē falsum
 ḡ illa est falsa cui⁹ dīcōziū est falsuz qz
 lz nō vez r s̄lm ouertant in t̄minis sim
 plicib⁹ nō tñ in t̄inis cōpositis vt h̄.

Viruz diffinitio cōie bone r male sit
 bene data.

Q̄ntia. Ista cōia est bo
 na nulla chī⁹ ē
 ḡ sic est q̄ nulla chīmera est r tñ

oppositū cōntis stat cum ante. ḡ diffini
 tiones male. cōia r 3 aīs p p̄ma pte. pbat
 qz segtur. Nulla chīmera est igit̄ vez ē
 nulla chīmerā esse. ḡ sic est q̄ nulla chī
 est p 3 cōia ab vno cōuertibili ad reliquū

2° ps pbatuz qz si nibil nec aliquatē
 effct tūc nulla chī⁹ cēt r nō sic est q̄ nul
 la chī⁹ est qz si sic est q̄ nulla chī⁹ ē aliq̄
 liter effct qm̄ ppō cath⁹ affirmatiua si
 ne p̄dicato dīstrabēte ponit aliqd̄ t̄ aliq̄
 liter esse. 2° sic. Ista cōia est bona. Im
 possibile est hoīem nō esse asinū. igit̄ ne
 cesse est hoīem esse asinū. r tamen oppo
 situm cōntis stat cum ante. ḡ r c̄. cōia tenz
 cum maiorī p Aris. in p̄mo piber. dicen
 tem q̄ ad impossibile nō segtur necessa
 rio esse. minor pbatuz. qz aīs est verum
 r cōis falsum. igituz oppositū cōntis stat
 cum ante. r 3 cōia assumptū pbatuz. qz cō
 seqns sit falsum notum ē. q̄ aīs est vez
 pbatuz qz h̄ nō est hoīem esse asinū de
 mōstrando istam. chī⁹ est r hoc ē impos
 sibile. ḡ impossibile nō est hoīem esse as
 inum. r 3 cōia a resoluentib⁹ ad resolutā.

Item aliquod impossibile nō ē hoīez
 esse asinum. ḡ impossibile nō est hoīem
 esse asinum. r 3 cōia a p̄ticulari ad suā in
 definitam. 3° sic. Ista cōia est bona. A
 esse verum ē tibi dubiū. ḡ aliquod a esse
 vez est tibi dubiū. r tamen oppositum
 cōntis stat cum ante. ḡ r c̄. r 3 cōia cum ma
 iorī. qz arguitur a cōuertibili ad cōverti
 bile. Item tñ valet ac si argueretur.
 Tu dubitas a esse verum. ḡ tu dubitas
 aliquod a esse verum. que videlicet va
 let. pbatuz modo minor. f. q̄ opposituz
 cōntis stet cuz ante. qz posito casu q̄ a sit
 alterum istoz. de⁹ est vel homo ē asinus
 sed lateat te que sit a illarum isto posito
 aīs est verum. qz illa est tibi dubia. a est
 verum que adequate sigt̄ a esse verum.
 ḡ a esse verum ē tibi dubium. Qz oppo
 sitū cōntis sit verum pbatuz quia nec h̄
 esse verum est tibi dubium demōstran
 do. illam de⁹ est. r nec hoc esse veruz est
 tibi dubium demōstrando illam. homo

est asin⁹. et nihil est a nisi aliquo d istozuz
 vt suppono. g nullum a esse vez est tibi
 dubiu. 4° sic argumento magri. Ista
 oia est bona. Tu credis p cise q aliquis
 homo decipit. g aligs homo decipitur.
 et tñ oppositum oitis stat cum ante. g tñ
 oia nota. mator pbatur qz vel credis ve
 rum vel falsum. et quocunqz aligs hō de
 cipitur. minor pbatur qz pono qz credis
 precise q aligs homo decipit. et tñ null⁹
 alius a te decipitur. tñ tu credis p cise
 q aligs homo decipitur et q nullus dci
 piatur. quod ē oppositū oitis. pbat⁹ ga
 nullus alius a te decipitur p casuz. neqz
 tu pbatur q si nō da oppositū. s. q tu de
 ciperis. Contra. tu credis p cise sicut est
 ergo tu nō deciperis. patet cōsequētia
 antecedens pbatur quia tu credis q ali
 quis homo decipitur p casum. et ita est
 q aligs hō decipit. qz tu decipis p rōem
 tuaz. ergo tu credis p cise sicut est.

Ad hec breuiter rñdetur. Ad p^muz
 varias respōsiones iuento. magister. n.
 in 5° du^o arg^o p^mit dubij quadrature cō
 cedit istam oiam. et negat qz oppositum
 oitis stat cum ante. Ad pbatoem ne
 gat illam oiam. sic est q nulla chimera
 est. g aliquid est vel aliquat^r est q nulla
 chimera est. qz in ante est ampllatio vsqz
 ad imaginabile. q nō est in oite. Unde li
 vez. ita et sic apliant et nō illi termini ali
 quid aliquat^r. Alr respōdet ipse in p^o
 posterioz in 3° tractatu in qōe quam fa
 cit vtz negatio sit notioz affirmatōe. et
 negat istam oiam eē bonā. qz stat opp^o
 oitis cum ante vt ar^o pbat. Et cum tu
 pbas ipam eē bonam negatiuā oitiā
 nulla chī^o est. g vez est nullā chimera
 eē. Et cum dicis qz ppō infert suū dem
 fore vez. d^r q vez est cū me^o et illa ppō
 sic lig^r. Alr respōdet Paul⁹ pgu. i du
 bijs iuis. s. negādo oiam eē bonā. Et ad
 pbatoem negat illā vltimā oiam vez ē
 nullā chimera eē. g sic est q nulla chī^o ē.
 put li sic est sunt due pres. si aut est vna
 ps vt aduerbiū vel equalē^o huic aduer

bio vere ccedit⁹ oia. s. vlt^o non seq^r
 sic est q nulla chimera est. g aliquat^r est
 q nulla chimera est. sed bene seq^r g a
 liquat^r nulla chī^o ē. Nec breuiter tetigi
 qz diffusi⁹ tractata sunt in qōe de ppōne
 va et falsa. ibi vide. Ad 2° rñdetur qz
 oia est bona. nō tamen t^r ppter pbatoēz
 factam qz pbs intelligit qz quādo nega
 tio iūgitur hōo ifinitiuū modi et nō ver
 bo p^rincipali. tunc impossibile non et ne
 cesse equalent. vt dicendo impossibile ē
 est hōiem non esse asinum ergo necesse
 est hominem esse asinum. Est autem bo
 na quia antecedēs ē impossibile. Ad
 pbationem cum pbas ipsam esse veraz
 negatur cōsequētia neqz arguitur a re
 soluentibus ad resolutam et a particula
 ri ad indefinitam quia illa non est alicu
 ius quantitatis ideo non est resoluibilis
 sed officia biliter pbanda cum sit moda
 lis in sensu composito. probatur antece
 dēs sic. hec non est impossibilis homo est
 asinus que adequate significat hominē
 esse asinum. g impossibile nō est hōiem
 nō esse asinum. p^ma officians est impos
 sibilis et officiatā silr. Ad 3° cōcedit⁹
 qz cōsequētia^o est bona qz arguit a cō
 uertibili ad cōuertibile. et nō qz vna sit
 p^ricularis et alia indefinita. s. qz qz^o carz
 est in sensu composito de finis oitib⁹ et
 ouertibilib⁹. Et ad rōem d^r qz ois ē ve
 rū et ois silr et cōcedo i^o sit stare a cē ve
 rum est tibi dubium et nulluz a cē vez ē
 tibi dubium sicut ista tu dubitas a esse
 verum et tu dubitas nullum a esse verū.
 dubitatio enim vno contradictoziozum
 dz altez dubitari. nec i^o sunt d^rdictoria.
 aliqd a cē vez est tibi dubiū nullū a cē
 vez ē tibi dubiū nec aliq^o ē negatiua sed
 ambe affirmatiue. et cuilibet istarum dz
 dari contradictoziozum per negationem
 p^repositam toti. Unde sic i^o sit vere a
 liquem hominem currere est possibile.
 nullum hominem currere est possibile.
 nec iste sunt contradictozie. nec aliqua
 istaruz est negatiua ita in p^roposito.

Ad 4° dicitur omnia esse bona et negatur
 oppositum consequenter stare cum ante. Et
 cum tu probas quod nullus decipitur: nego et
 cum tu dicis, tu non deciperis nego.

Et cum tu probas quod tu credis precise sicut
 est nego. Et cum tu probas quod tu credis quod a
 liquis homo decipitur et ita est quod aliquis ho-
 mo decipitur ergo tu credis precise sicut est
 negatur omnia sed minor dicitur esse talis. Et ita
 est quod aliquis homo decipitur quem credis
 decipi ergo recte, sed illa minor est falsa.

Sophisma est diffinitiones sic. Tu es
 asinus ergo diffinitiones male, consequentia
 tamen ante probatur. et pono quod a sit asinus b hoc
 disiunctum homo vel asinus tunc arguitur sic
 uterque istorum est asinus per se istorum
 demonstrando a et b. tu es alter istorum, ergo
 tu es asinus. omnia bona quod in Darii, minor est
 non quod tu es b, quoniam tu es homo vel asinus, et ma-
 ior probatur, quod h est asinus demonstrato a et h est
 asinus demonstrato b: et sic omnia istorum, ergo uter-
 que istorum est asinus quod b sit asinus probatur, quod homo
 vel asinus est asinus, quoniam asinus est asinus, ergo homo est
 asinus est asinus.

Ad hoc negatur ante. Ad probationem ad-
 misso casu negatur maior et ad probationem
 negatur ante, quod non dicitur sic, probatur, sed sic ali-
 quod istorum est asinus et nihil est aliud istorum quoniam
 illud sit asinus, ergo quilibet istorum est asinus vel ergo
 uterque istorum est asinus, quod idem est, et minor est ita
 quod aliquid est aliud istorum quod non est asinus quod for-
 tess est b quoniam est homo vel asinus, ergo est aliud illorum
 et tamen non est asinus et h est quod homo vel asinus est asi-
 nus, et homo vel asinus non est asinus nec est dicitur, recte.

Uterque diffinitiones omne formalis et omne
 materialis sint bene date.

Contra formale agitur
 sic. Ista omnia est
 formalis. Aliquis homo est ergo deus est et
 tamen oppositum omnis est imaginabile stat cum
 ante absque dictione, ergo diffinitiones mala, omnia
 nota cum minori quod ista sunt imaginabilia
 stare sicut absque dictione, aliquis homo est et deus
 non est secundum magis in declaratione omne forma-
 lis, maior probatur quod omnes istae omnia sunt for-
 males aliquis homo est, ergo aliquid est, ergo catum est vel non

catum est, catum vel non catum est ergo deus est probatur
 ista ultra, quod ista propositio est sequitur formaliter
 ex quilibet illarum diuisis, ergo et iuncti probatur abs-
 que supra quod sequitur catum est, ergo catum est, deus est. Sicut
 sequitur non catum est ergo deus est, quod si aliquid esset homo
 illud esset deus, ergo a pro ad ultimum omnia erit for-
 malis aliquis homo est ergo deus est. et sic ista est for-
 malis tu es aial ergo tu es homo, et tamen oppositum
 omnis est imaginabile stare cum antecedente
 absque dictione, ergo recte, tamen omnia, minor probatur,
 quod imaginabile est ista stare sicut absque aliquo
 dictione tu es aial et tu non es homo cum aliquid sit
 aial quod non est homo, maior probatur, scilicet quod omnia sit
 formaliter, quod sequitur tu es aial ergo tu es aial adia
 cete, ad 2° adiacet recte vel tu es ergo tu es tu,
 tamen omnia, quod omnia omnis formaliter repugnat anti-
 tu es tu, ergo tu es ille homo a conuertibili ad
 conuertibile, tunc ultra tu es iste homo, ergo tu es
 homo ab inferiori ad suum superiorem affirmatiue, ergo
 a pro ad ultimum valet tu es aial, ergo tu es homo
 sic. Ista omnia est formalis tu non es homo,
 ergo tu non es aial et tamen oppositum omnis est ima-
 ginabile stat cum ante absque dictione ergo recte
 minor probatur maior probatur quod ex opposito om-
 nis sequitur formaliter oppositum omnis, ergo est for-
 malis, tamen omnia pro prima regula scilicet capli om-
 niaz ante probatur, quod sequitur formaliter tu es aial
 ergo tu es homo, quod sequitur tu es aial, ergo tu es vel
 tra ergo tu es tu, et ultra ergo tu es ille homo
 et ultra ergo tu es homo recte.

Contra male ex parte ante impossibile
 arguitur sic. Ista omnia est bona et malis, dec-
 propositio est impossibile se demonstrata, ergo
 nullum deus est, et tamen oppositum consequenter stat cum
 ante, ergo diffinitiones mala omnia tamen cum maiori quod ma-
 ior est impossibile cum asserat se esse impossibile
 minor probatur quod ex ante et ante sit una co-
 pulsatiua possibilis, scilicet hec propositio est impossibile
 seipsa demonstrata ergo deus est ergo oppositum
 omnis stat cum ante probatur omnia de se. Itaque illa
 omnia est malis Cesar non fuit ergo nullum
 deus est, et tamen oppositum omnis stat cum ante,
 ergo recte, omnia nota cum maiori, quod antecedens
 est impossibile, minor probatur quod ista stat simul
 Cesar non fuit, et deus est. Sicut ista omnia aliqui
 non valuit, ergo nec nunc valet, tamen omnia quod

ois cōna bōa ē necīa. ⁊ oīs mala ē impos-
sibilis. 2° mālem ex parte cōsequen-
tis necessarij arguit sic. Ista cōna est
mālis de^o ē ergo Cesar fuit. qz cōsequens
est necīuz. ⁊ tñ oppositū cōntis stat cū añ
cedere. qz ista stant sūt de^o ē ⁊ Cesar non
fuit. qz ex istis sit vna copulatiua possi-
bilis. ergo rē. Itē hō ē necīuz. ergo hō ē
necīum plī hō in vtroqz demonstrando
cōsequens ⁊ tñ oppositū cōsequētis stat cū
antecedente. ergo rē. cōna t3 maior. pbat
qz cōsequēs ē necīum qd. pbat. qz sic pro
pō qd asserit se eē impossibilē ē impossibilis
ita ppō qd asserit se eē necīaz ē necessaria

Itēz i^o cōna ē bona ⁊ mālis. Omē aīal
currit. ergo oīs hō currit ⁊ tñ nec ante-
cedēs nec cōns ē necīum. ergo regule de
cōna māllī dīminute sūt cōna nota cū mīno-
rī. maior. pbat. qz hec cōna ē bona ⁊ nō ē
formalē ergo ē mālis. maior. pbat. qz op-
positū cōsequētis r̄pugnat anti. he. n. due
repugnāt qz oē aīal currit ⁊ qz hō nō cur-
rit qz seqt̄ i baroco hō impossibilē. s. qz hō
nō ē aīal. Deinde. pbat̄ minor. s. qz non
sit formalis qz oppositū cōsequens est
imāginabile stare cū ante absqz dīctōe
ergo nō ē formalis cōsequētia p3 cum
antecedente. quare rē.

Ad hec breuiter r̄spōdet. Ad p̄mū
negat̄ maior. s. qz illa cōna sit formalis.
Et ad p̄bationē negat̄ qz oēs ille cōntie
a: p̄ ad vltimū facte sint formales: imo
multe sunt māles tñ q̄s relinq̄ tibi dī /
scerne vt exercites igeniū vt 2°. Ad
2° cōcedo cōnam illā esse formalē. ⁊ nego
qz sit imāginabile qz tu sis aīal ⁊ tu nō sis
hō. qz seqt̄ hec dīctō. tu es hō ⁊ tu nō es
hō quīs sit imāginabile qz aliqd sit aīal
⁊ nō sit hō sine dīctōe. Ad 3° dī sūt
qz illa est formalis. ⁊ nego minorē. s. qz il-
la sint imāgnabilia stare sūt absqz dī /
ctōe. s. tu nō es homo ⁊ tu es aīal. qz seq-
tur dīctio vt dcm̄ ē. rē. Ad p̄^o cō mā-
lē dī qz triplex ē impossibilē. s. p se p ac-
cidens ⁊ p reflexionē. Per se ē qñ pnci-
palit̄ sūt sicut non pōt eē. nec potuit eē

nec pōit eē. vt hō ē asin^o. Per accidēs
vero est quod pncipaliter sūt sicut non
potest esse nec poterit esse. potuit tñ esse
vt Cesar non fuit. Per reflexionē ē qd
asserit se esse impossibile seipso demon-
strato. Ad ppositū mō dī qz magī lo-
q̄ solum de impossibili p se. ⁊ per hoc
soluitur p̄mū ⁊ 2° ex p̄te antecedētis
impossibilis. Altr tam potest dici ad
h3 qz ista cōna est bona. vt nūc Cesar non
fuit. ergo null^o deus est lz non sit bona
simpliciter cōntia aut bona simplr est ne-
cessaria simpliciter bona aut vt nūc nō
est necessaria simpliciter. sed vt nunc ⁊ h3
quid. ⁊ sic solū excluditur impossibile p
reflexionē. Ad scdm̄ dī qz triplex est
necīum. s. p̄ per accidens ⁊ p reflexionē
Per se ē illō qd sūt sicut nō potest nec
potuit nec poterit non esse vt deus est.
Necessariuz p accidens est qd sūt sicut
nō potest nec poterit nō esse. potuit tam̄
non esse vt Cesar fuit. Necessariū per re-
flexionē est qd asserit se esse necessariuz
vt hec ppō est necessaria seipsa demon-
strata. Ad ppositum modo dico qz re-
gula intelligit solum de necessario p se
⁊ non de alijs modis loquendo de cōna
bona simpliciter. Et p hoc pz ad p^o ⁊ h3
pōt ēt intelligi de necessario p accidēs
in cōna bona vt nunc. non autē simpliciter
⁊ p hoc pz aliter ad p̄mā. Ad tertium
cōcedo istam esse mālem ⁊ tamen
antecedens nō ē impossibile. nec conse-
quens necessarium. negat̄ tamen cōntia
ergo regule sunt dīminute. Unde ma-
gister dat dīffinitionez consequētie mā-
lis. que cōns est oib^o. s. quando oppositū
consequentis non potest stare cū antece-
dente. ⁊ per istam cognoscercm illā esse
bonam. Dat etiā duas alias regulas spe-
ciales. s. quādo añs ē impossibile ⁊ cōns
necīum ⁊ cōcedo qz p istas speciales non
potes cognoscere vniuersalit̄ quare rē.

Sophīma dī dīffinitiones sic. Tu es
asinus. ergo dīffinitiones male. cōntia t3
antecedens pbat̄ur. ⁊ pono qz a sit ista

ppō homo est asinus tunc arguitur sic.
 Tu es asin⁹. vel tu respondes ad a alr
 q̄ affirmatiue. sed tu nō respondes ad a
 aliter q̄ affirmatiue. s̄ tu es asinus. cōna
 nota q̄ arguit a disiunctiua cū d̄structō
 ne vn̄ius pt̄is. ad alterā minor. p̄bat. s.
 tu nō r̄ndes ad a alr q̄ affirmatiue. tu n̄
 respondes ad a ḡ tu nō respondes ad a
 aliter q̄ affirmatiue. cōna t̄z antecedens
 p̄bat. q̄ tu n̄ negas a nec c̄cedis. r̄ si d̄i
 cis q̄ negas a. ḡ te eē asinum ē a te negā
 dum. ḡ te esse asinum ē aliqd. ergo tu es
 asinus. maior p̄ncipalis p̄bat. q̄ 2° ps
 istius disiunctiue est v̄a. s. vel tu respon
 des ad a alr q̄ affirmatiue. p̄bat. q̄ pro
 pono tibi a si concedis h̄o int̄r̄. s. q̄
 tu es asinus. Si negas. ḡ tu respondes
 alr q̄ affirmatiue. Ad hoc negat an
 tecedēs. Ad p̄batōnē cū d̄icis. tu es
 asinus vel respōdes ad a alr q̄ affirma
 tiue non concedo istā disiunctiua nisi p
 tpe p̄ quo respondeo. Et q̄ n̄ d̄r. tu nō re
 spondes ad a alr q̄ affirmatiue dico q̄
 est falsa p̄ tpe p̄ quo respondeo. Et cuz
 tu d̄icis tu negas a. ḡ te esse asinum est a
 te negandum cōcedo. ergo te eē asinū ē
 aliqd. ḡ tu es asinus n̄etur cōna. r̄c.

Utr̄ diffinitiones consequentie h̄o
 de forma r̄ consequentie bonē de mate
 ria sint bene date.

Entra ista cōna n̄ ē bōa
 de forma. Tan
 tum vez vel falsum ē p̄positio
 ergo nihil non vez vel falsū est p̄posi
 tio. r̄ t̄n quelz ei cōsimilis in forma ē bo
 na. ḡ r̄c. cōna nota cū minor. q̄ arguitur
 ab exposita ad vnā exponentiū suarum
 maior. p̄bat. q̄ illa non est bona. ḡ non ē
 bona de for^a p̄batur antecedens. q̄ an
 tecedēs est vez r̄ cōsequens falsum. Q̄
 antecedens sit vez. p̄bat. Dis p̄positio
 est v̄a vel falsa. ergo tantum verum vel
 falsum est p̄positio. Q̄ consequēs sit
 falsum p̄bat. q̄ d̄dictorium eius est ve
 rum. s. aliqd qd non est vez neq̄ falsum
 est p̄positio. q̄ hec est p̄positio d̄m̄an^o

istam homo est asinus. r̄ hec est aliquid
 non vez vel falsum. ḡ aliquid nō veruz
 neq̄ falsū est p̄positio. t̄z cōna cū maior.
 minor. p̄bat. q̄ hoc est falsum. ergo hoc
 est non vez vel falsum. 2° sic. Ista cō
 sequentia non est bona de forma. anti
 ch̄ristus ē albus. ergo antich̄ristus ē co
 loratus r̄ tamen quelibet sibi sitis i for^a
 est bona ḡ r̄c. cōna nota cum minor q̄ ar
 guitur ab inferiori ad suum su per^o af
 firmatine. r̄ cum alijs conditionib⁹ reg
 fitis. maior. p̄batur. q̄ cōna non valet. p
 batur qm̄ possibile est ita esse sicut sig
 tur per antecedēs. q̄ quis non sit ita sicut
 sigtur p̄ consequens. ergo non v̄z. t̄z cō
 sequentia antecedens p̄bat sic. Possibi
 le est ita esse sicut a deq̄te sigtur per ante
 cedens. r̄ non est ita sicut a dequate sigt̄
 per consequens. ḡ possibile est ita esse si
 cut sigtur per an̄s q̄ quis non sit ita sicut
 sigtur per cōns tenet cōna. quia ex omni
 copulatiua affirmatiua licet inferre v
 nam expletiva affirmatiua. r̄ an̄s p̄o
 batur. quia hec est possibilis ita est sicut
 a dequate significatur per an̄s que a deq̄
 te sigt̄ ita esse sicut a dequate significat̄
 per an̄s. ergo possibile est ita esse sicut a
 dequate significatur per an̄s qd est pri^o
 ps an̄s. Alla etiam est manifesta. s. r̄ n̄
 est ita sicut sigtur per cōns. quia antich̄ri
 stus nō est coloratus. 3° sic. Ista cōntia
 non est bona de forma. si h̄o currit aial
 currit. ergo si iste homo currit. animal
 currit. r̄ tamen^o quelibet consimilis in
 forma valet. ḡ r̄c. cōna nota maior. p̄bat
 q̄ sub termino stante cōfuse t̄m̄ imobi
 liter non licet descēdere. sed cū li homo
 stet imobiler s̄m̄ magistri. ergo non lz
 descēdere. r̄ consequenter si licet descē
 dere hoc est gr̄a mē r̄ non de forma mi
 nor probatur quia arguendo a conditō
 nali affirmatiua descēdēdo sub ante ad
 cōsequēs sp̄ valz. vt p̄z discurredo i oib⁹
 Ad hec breuiter r̄ndes. Ad primū
 nego maiorē. s. q̄ illa cōna non sit de for^a
 Ad p̄batōem dico q̄ an̄s ē vez. r̄ ne^o

go q̄ oñs sit falsum. Et cū dicis d̄dicto-
 rium cōsequētis ē vez. nego. Unde li
 non d̄z d̄tinare totū d̄iunctū. a tr non
 eēt d̄dictoriū exponentis negatiue in q̄
 li non d̄tinat totū d̄iunctū. r̄ iō nego
 istam. aliqd nō vez vel falsum ē. pp̄o. Et
 ad pbationem nego istam. hoc nō ē ve-
 rum vel falsum d̄monstrat i' hō ē asin?
 Et cū tu arguis h̄ est falsū. ḡ hoc ē nō ve-
 rum vel falsū. a pte d̄iuncti ad totum
 d̄iunctū. nego sc̄iam q̄ d̄iunctū tene-
 tur collectiue sicut ē in pposito cū d̄i-
 netur p̄ sig^o d̄fusiū. Si aut̄ intelligim^o
 q̄ negatio solū infinitaret p^o partē d̄-
 iuncti non eēt ad pp̄ditū. Ad 2° ne-
 gatur maior. Ad pbationem cū d̄r possi-
 bile ē ita eē sicut s̄ḡt per añs q̄uis non
 sit ita sicut s̄ḡtur p̄ oñs. Distinguo de li
 possibile. q̄ aut cadit supra totum. aut
 sup̄ p̄mā p̄tē tm̄. Si supra p̄mā. p̄tē. ne^o
 oñam. Si h̄o supra totum cōcedo oñaz
 r̄ ulterius negat q̄ ex copulatiua liceat
 inferre expletiuam q̄i copulatiua nō est
 ip̄oheretice pbabilis. vr̄ ista cū li possibile
 cadat in totū q̄i in copulatiua caderet s̄
 totū. inep̄t̄iua h̄o supra p̄tē. Ad 3°
 negat̄ maior. Un̄ i' oñā valet tm̄ de mā
 r̄ iō negat q̄ quelibet d̄similis in forma
 valeat. Ad pbationē d̄r q̄ non valet
 descenden^o d̄ forma. q̄ nō valet descē^o
 in oib^o d̄similib^o in forma vr̄ in i' si hō non
 currit risibile non currit. r̄ tamen est si-
 milis descensus in forma huic. Uide h̄
 ample i q̄ōne sc̄ā d̄ sup̄pōne imobili d̄f.

Sophisima d̄ diffinitiones sic. Tu es
 asinus q̄ diffinitiones male. oñtia r̄z añs
 pbat̄ sic. tu es asinus vel i' d̄iunctiua
 est falsa. per li istam demonstrando d̄-
 iunctiua factam sed i' d̄iunctiua nō ē
 falsa. ḡ tu es asin^o oñā bona. r̄ añs ē vez
 ḡ r̄ oñā ē vez. Qd̄ añs sit vez pbat̄ p̄
 p̄ pte p̄z q̄ si nō dicas tu q̄ i' d̄iunctiua
 est falsa. r̄ arguit sic. Illa d̄iunctiua est
 falsa. ergo tu es asinus vel ista est falsa
 a parte d̄iunctiue ad totam. r̄ añs est
 vez per te. ḡ oñs q̄ minor sit h̄a. s. i' d̄i-

siunctiua nō est falsa pbat̄ q̄ d̄dicto-
 rium est falsū. s. ita d̄iunctiua est falsa
 ergo quelibet ps est falsa. ḡ h̄a ps ē falsa
 sed h̄a pars est illa d̄iunctiua r̄ ē falsa
 ergo ista est falsa.

Ad hec r̄ndet qdam breuiter non ad-
 mittendo casū. s. q̄ ps non possit d̄tinari
 totū. s̄z vr̄ fuga. Jō dicat. r̄ ad istā d̄-
 iunctiua factā tu es asin^o vel ista d̄iuncti-
 ua ē falsa. D̄r q̄rendo an velis q̄ h̄a ps si-
 gnificet p̄cl^o an nō. Si sic nō admitto ca-
 sum q̄ est insolubile simplr. Si aut̄ non
 s̄ḡt p̄cl^o. Admitto casū. Et dico istā d̄-
 iunctiua ē falsam. Et cū tu arguis d̄ il-
 la d̄iunctiua ē falsa p̄ te. ḡ tu es asinus
 vel ista d̄iunctiua ē falsa. r̄z oñā a pte
 d̄iunctiue ad totā d̄iunctiua. negat cō-
 sequētia. q̄ ista pp̄o ista ē falsa r̄ añs p̄
 ut mere s̄ḡt cathegoricē. r̄ sic cōcessa est
 Est aut̄ ps d̄iunctiue q̄i ē oñs vr̄ s̄ḡt ipo-
 thetice. Rursus nō recte accipis mino-
 rē dicēdo ista d̄iunctiua nō ē falsa. s̄z de-
 bes dicere nō ista d̄iunctiua ē ista r̄ hoc
 d̄dictoriū s̄ḡt copulatiue opposito mō-
 . s. q̄ ista d̄iunctiua nō est falsa vel ipsa
 non ē vera. r̄ iō minor ē h̄a.

Utr̄ p̄mā r̄gula sit h̄a. Si ex d̄dicto-
 rio oñtis seq̄t d̄dictoriū añtis oñā ē h̄o.

Untra ista oñā nō va-
 let Sor. nō de-

mōstrat. ḡ h̄ nō d̄mōstrat. ex d̄-
 d̄ictorio oñtis seq̄t d̄dictoriū añtis. ḡ re-
 gula falsa oñā nō cū minori. q̄ seq̄t hoc
 d̄mōstrat. ḡ sortes demonstrat p̄ li hoc
 d̄mōstrādo sorte maior pbat̄ q̄ posito
 q̄ nihil d̄mōstrat ē antecēdēs vez vr̄
 p̄z. r̄ oñs s̄tm̄ pbat̄. si oñs sit vez cū sit
 ppositio ōz q̄ subm̄ aliqd significet. r̄
 cū sit p̄nom̄ demonstratiuū non s̄ḡt
 nisi demonstrando r̄ p̄ cōsequēt̄ aliqd
 d̄mōstrat p̄ li. hoc. r̄ per cōsequēs falsū
 est q̄ hoc nō demonstratur. 2° sic i'
 consequētia non valet hoc. est p̄teritū
 ḡ hoc fuit. r̄ tamē ex d̄dictorio cōsequē-
 tis sequitur cōtradictoriū antecēdēt̄. ḡ
 r̄c. r̄z oñā cū minori r̄c. q̄ seq̄tur hoc nō

fuit. \bar{g} h \bar{n} est p \bar{t} eritū q \bar{c} ūq \bar{z} demōstra
 to. maior pbat q \bar{z} aliqd fuit q \bar{d} nō fuit.
 \bar{g} aliqd ē p \bar{t} eritū q \bar{d} nō fuit. t \bar{z} cōna a d \bar{u} er
 tibili ad d \bar{u} ertibile. r \bar{a} ns est v \bar{e} z vt pro
 babo. \bar{g} r \bar{a} ns. Q \bar{d} a \bar{n} s sit v \bar{e} z pbat sic.
 Aliqd fuit r \bar{z} illud ipōssibile ē fuisse. \bar{g} ali
 qd fuit q \bar{d} nō fuit. cōna bona r \bar{a} ns pbat
 r \bar{z} sig \bar{h} ac ppōem hō est asinus qua volo
 diu fuisse sic p \bar{c} ise sig \bar{n} do. tūc p \bar{m} a pars
 p \bar{z} . q \bar{z} h \bar{n} fuit demonstrādo istā ppōez. 2 \bar{a}
 ps pbat. s. ipōssibile est illud fuisse. quia
 v \bar{e} z est q \bar{z} ipōssibile est h \bar{n} fuisse. \bar{g} ipōssi
 bile est fuisse p \bar{z} cōna a filli. U \bar{e} z est te cur
 rere. \bar{g} tu curris. pbat a \bar{n} s. Nec est h \bar{a}
 q \bar{z} ipōssibile est h \bar{n} fuisse. q \bar{d} adeq \bar{t} e sig \bar{n} t q \bar{z}
 ipōssibile est h \bar{n} fuisse. \bar{g} v \bar{e} z est q \bar{z} ipōssi
 bile est h \bar{n} fuisse t \bar{z} cōna cū minori. maiō p
 batur q \bar{z} bec ē h \bar{a} h \bar{n} fuit q \bar{d} ē ipōssibile
 \bar{g} q \bar{d} ē ipōssibile h \bar{n} fuit cōnt \bar{a} bona a cō
 uertibili ad cōuertibile. a \bar{n} s est v \bar{e} z \bar{g} et
 cōns. Ista est longa philateria. tamen p
 iuuēib \bar{z} clare d \bar{u} xi r \bar{z} clari \bar{z} respōdebo.

3 \bar{o} sic ista cōna est bona sor. est nunc p \bar{o}
 genit \bar{z} . \bar{g} h \bar{z} l \bar{b} uit p \bar{r} em r \bar{z} tam ex opposi
 to cōntis nō segtur op \bar{z} antecedēt. \bar{g} re \bar{a}
 falsa. cōna t \bar{z} cuz maior. mior pbat. ga
 pono q \bar{z} plato i \bar{u} ecrerit semē. p forte g \bar{n} an
 do i \bar{m} ricem berte. postea morit. q \bar{d} mor
 tuo cōfuet berta ita bene illud semen q \bar{z} i
 ip \bar{m} ifundat a \bar{i} a fortis. tūc p \bar{z} q \bar{z} nō segt
 sor. nō h \bar{z} nec h \bar{u} it p \bar{r} em. \bar{g} nō est p \bar{m} oge
 nit \bar{z} q \bar{z} a \bar{n} s v \bar{e} z q \bar{z} nō h \bar{u} it p \bar{r} em quando
 fuit sortes q \bar{z} tamen plato non erat. nec
 quādo nō fuit r \bar{z} tamen cōns est falsū.

4 \bar{o} arguitur arg \bar{o} magr \bar{i} . Ista cōna est
 bona tu credis p \bar{c} ise q \bar{z} ois hō decipitur
 \bar{g} tu decipis. r \bar{z} tu ex d \bar{u} ictorio cōntis non
 segtur d \bar{u} ictoriū a \bar{n} tis. \bar{g} r \bar{c} . p \bar{m} a ps an
 tecedens pbat q \bar{z} segtur tu credis p \bar{c}
 esse q \bar{z} ois hō decipit igr tu credis verū
 vel falsum. si tu credis s \bar{t} m igr tu d \bar{u} cipe
 ris. si tu credis v \bar{e} z r \bar{z} credis q \bar{z} ois hō d \bar{u}
 cipitur. igr ita est q \bar{z} ois hō decipit. r \bar{z} tu
 es aliqs hō \bar{g} tu decipis q \bar{z} aūt ex d \bar{u} icto
 rio cōseq \bar{n} ts nō segtur d \bar{u} ictoriū a \bar{n} tis.
 pbat r \bar{z} pono q \bar{z} tu credas p \bar{c} ise q \bar{z} ois

hō d \bar{u} cipitur r \bar{z} nō tu decipiaris isto posi
 to cōns est s \bar{t} m p casū r \bar{z} a \bar{n} s est v \bar{e} z. pbat
 q \bar{z} si nō detur opp \bar{z} arguitur sic. Tu cre
 dis p \bar{c} ise q \bar{z} ois hō d \bar{u} cipitur r \bar{z} ita ē q \bar{z} ois
 hō decipitur q \bar{z} ois hō nō tu d \bar{u} cipitur p
 casum. r \bar{z} tu decipis p r \bar{d} em igitur tu cre
 dis p \bar{c} ise sicut est per rationem. quod
 erat pbandum.

Ad bec respōdetur. Ad p \bar{m} ū nega
 tur maior. s. q \bar{z} ista cōseq \bar{n} tia nō valeat.
 Et ad pbatōem nego q \bar{z} posito casu a \bar{n} s
 sit v \bar{e} z r \bar{z} cōseq \bar{n} s s \bar{t} m q \bar{z} si nihil demō
 stratur nō est a \bar{n} s ex quo non h \bar{z} cōseq \bar{n} s
 Et cōseq \bar{n} ter s \bar{t} ate casu isto i \bar{o} nō est cō
 seq \bar{n} tia. sed bene concedo q \bar{z} a \bar{n} s pōt eē
 v \bar{e} z sine cōseq \bar{n} te. Et ex hoc segtur q \bar{z}
 alique due ppōes conuertūtur quarum
 vna potest esse vera sic sig \bar{n} do r \bar{z} altera
 nō vt i \bar{o} Sortes nō d \bar{u} icat h \bar{n} d \bar{u} icatur. p
 enim potest esse vera. secunda non. Et si
 replicas \bar{g} segtur q \bar{z} a conuertibili ad
 conuertibile non valet cōseq \bar{n} tia d \bar{u}
 citur negando q \bar{z} sequatur. quia vel v \bar{u} s
 q \bar{z} sortes demonstrēt vel non si sic v \bar{t} ra
 q \bar{z} est falsa. si non tunc non poterit fieri
 cōseq \bar{n} tia. quia non erit nisi vna ista
 rum. Ad secundum negatur maior. s.
 q \bar{z} cōseq \bar{n} tia ista nō valeat. Secū
 do ad probationem cum dicitur aliquid
 fuit quod non fuit. ergo r \bar{c} . nego antece
 dens. Ad probationem cum dicit \bar{z} ali
 qd fuit r \bar{z} ipōssibile ē illud fuisse. ergo r \bar{z}
 cetera. nego antecedens. p secunda pte.

Ad probationem cum dicitur. verum
 est q \bar{z} ipōssibile est hoc fuisse. ergo im
 possibile est hoc fuisse. Dicitur dubitan
 do qualiter tenetur li q \bar{z} v \bar{t} nominaliter
 vel coniunctiue. Si primo modo tūc an
 tecedens est verū. sed cōseq \bar{n} tia nō
 valet. quia li q \bar{z} nō conuertitur cum ofo
 ne infinitiua que dicitur d \bar{u} ctū. ppōis n \bar{i}
 si cū tenetur coniunctiue. si h \bar{o} li q \bar{z} tene \bar{t}
 cōiunctiue cōseq \bar{n} tia est bona. sed nē \bar{o}
 antecedens. Ad probationem cū dicit
 tur. bec est vera q \bar{z} ipōssibile est h \bar{n} fuit
 q \bar{d} adequate significat. r \bar{c} . \bar{g} v \bar{e} z est q \bar{z} s \bar{t} m

possibile est hoc fuisse. n̄etur oīa. quia
 in antecedente tenetur li q̄ noialiter. in
 consequente h̄o oīunctiue. r̄ iux̄ hoc so
 let concedi q̄ vez est q̄ impossibile est
 hoc fuisse r̄ falsum est q̄ impossibile est
 hoc fuisse tenen̄ li q̄ in pri^o noialr̄. in 2°
 h̄o oīunctiue. sicut concedit q̄ necessa
 rium est q̄ deus nō fuit. r̄ necessariū est
 q̄ de^o fuit. in prima tenen̄ li q̄ noialr̄. i
 secūda h̄o oīunctiue. Ad 3° negatur
 maior. s̄ ista oīa sit bona. quia nō ē neces
 se q̄ ad generationē alicuius sit vel fue
 rit. p̄. sed q̄ semen fuerit debito loco in
 fusum r̄ q̄ habeat x̄r̄utem inforatiuam
 imo ēt est possibile q̄ nec habeat nec ha
 buerit m̄rem. vt si in casu priorī ponat̄
 q̄ simus p̄pinqui instāri infusionis aīe
 intellectiue pro sorte gnān̄. r̄ sint oēs
 cāe p̄parantes dispositiue pro i^a aīa ita
 propinque q̄ nulla causa nālis in tam
 breui tpe possit applicari ad impedimē
 tum. Deinde volo q̄ cor berte percutia
 tur gladio r̄ sibi insit mors p̄ minorī tē
 pore q̄ anima introuduetur pro sorte
 generando. casus est satis imaginabil
 tunc patet 3° pro primo instanti anīme i
 troducte. Ad 4° negatur minor. s̄ q̄
 ex cōtra dictorio consequentis nō sequa
 tur cōtra dictoriū antecedentis. Ad p
 bationez dicit̄ non admittendo casum
 quia nō est possibile q̄ tu credas preci
 se q̄ oīs homo decipit r̄ tu nō decipiar
 nā si sic sequit̄ q̄ tu deciperis. vt osten
 sum est: aut ergo tu decips in credendo
 oēm hominem d̄cipi. q̄ oēs homines d̄
 cipi est falsum per casum. aut in creden
 do aliud valet q̄ homo est asin^o vel ali
 quod aliud falsum. r̄ per consequens tu
 non credis p̄cise q̄ oīs homo decipitur
 quia est oppositum vnius p̄ticle casus
 Et eodem modo sequit̄ q̄ nō est possibi
 le q̄ tu credas p̄cise teipsum decipi igit̄
 tur tu decips. vel ergo in creden^o teipsum
 decipi vel aliud non p̄imum q̄ teipsum
 decipi est verum. igitur aliquid aliud r̄
 per consequens tu nō credis p̄cise teip

sum decipi r̄

Sophsima cōtra regulas sic. Tu es a
 finus ergo regula falsa. oītia tenet. an̄s
 p̄batur. r̄ pono q̄ a cōuertat̄ cum isto
 termino h̄o. r̄ hoc disunctum a vel b cū
 isto termino asinus. Tunc arguit̄ sic.
 Tu es a ergo tu es a vel b. tenz oīa a p
 te disuncti ad totū disunctum. r̄ ante
 cedens est verū. quia tu es homo. ergo
 tu es a. ergo oīs est vez. Tunc vltra tu
 es a vel b. ergo tu es asin^o. tenet oītia a
 cōuertibili ad cōuertibile. Ad hec di
 citur negan^o an̄s. Ad p̄bationem ad
 misso casu negat cōsequētia. quia a v
 b non est disunctum nisi apparenter. q̄
 p̄ casum cōuertit̄ cū li asinus. ḡ est incō
 plexum. r̄ per oīs nō ē disunctū vel ali
 ter si vls q̄ sit disunctum dicitur q̄ re
 gula intelligitur de disuncto significā
 te ex compositione suaz partium quali
 ter non est in proposito.

Utruz 2ª regula sit vera. Si aliq̄ oīa
 est bona r̄ an̄s ē vez. ḡ r̄ oīs.

Quia ista cōsequē
 tia est bona
 deus est. ergo nullus homo
 est asin^o. r̄ tñ an̄s est veruz r̄
 oīs non. ergo reg^a falsa. oīa nota cū ma
 iorū minor p̄batur pro p^a parte patz. s̄ q̄
 an̄s sit verum. pro 2^a p̄batur. s̄ q̄ oīs
 non sit verum. q̄ si non da oppositū q̄
 sit verū. r̄ arguit̄ sic oīs ē vez q̄ signi
 ficet adequatē nullum hominem eē asin
 um. ḡ sic est q̄ nullus homo est asinus
 tenz oīa a conuertibili ad conuertibile
 Tunc vltra. sic est q̄ nullus homo est a
 finus. ergo aliquid est q̄ nullus ho
 mo est asinus. tenet oīa. q̄ omnis p̄pō
 affirmatiua sine predicato distractiuo
 ponit aliquid vel aliquid esse. s̄ hoc
 oīs est falsum. ḡ illud ex quo sequit̄. r̄.

2° sic. Ista cōsequētia est bona illa p
 positio Cesar fuit ē necessaria. ergo eius
 adequatum significatum est necessariū.
 r̄ tamē an̄s est veruz r̄ oīs non ergo re
 gula falsa. consequentia tenet cuz maio

ri. quia arguitur a diffinitio ad diffinitio-
nem. minor pbat. ponendo qd sit ista p-
positio. Cesar fuit sic signis. qd ans sit ve-
ru patet per regulam cōem dicentem qd
ois ppō vā de preterito in terminis sim-
pli-ibus non dependens a futuro est ne-
cessaria. qd cōsequens nō sit vez probat.
qz si non da oppositum. tunc sic adequa-
tum signum ē necessariū. sed adequatuz
signum ē Cesarē fuisse. qd Cesarē fuis-
se est necessariū. r vltra qd Cesarē fuisse ē
aut saltem sequitur. ergo Cesarē fuisse
ē aliquid qd est falsum. qz cesares fuisse
nihil ē cū nec sit suba nec accns. 3° sic
Ista cōia est bona. ppō est vera. Cesar
fuit. qd adequatum ei signuz ē verū r tñ
ans est vez r cōis falsum. qd regula falsa
cōia tenz cū maiori qz arguit a diffinitio
ad diffinitionem. minor pbat r pp^o pte
pz. pro 2° pbatur. qz sequit adequatū si-
gnificatū est vez. sed talc ē Cesarē fuis-
se. qd Cesarē fuisse est vez. cōis ē falsuz
qz Cesarē fuisse nihil est. qd Cesarē fuisse
nō est verū. tenet cōia. qz Negare ente
de aliquo negatur quodlibet contentū
sub ente. ans probat. qz si cesarem fuis-
se esset aliquid de^o posset illd ens dstru-
ere cōsententiā Agathouis 6° ethi. quaz
pbs approbat. 4° sic. Ista cōia est bōa
nihil demonstratur. ergo hoc nō demon-
strat. r tamen ans est vez r cōis falsum
ergo regula falsa. cōsequētia tenet cum
maiore. quia arguit ab vli negatiua ad
ad vnam suā singularē. minor pbatur
quia vbi nihil demonstratur ans est ve-
rū vt pz r cōis falsum. qz si cōis ē subm
ei^o aliqd signū. s; n signū nisi demonstrādo. qd
aliqd demonstrat qd est falsum. ergo rē.

Ad hec respondetur. Ad primum
nego minorem. s. qd ans sit verum r cō-
sequens falsum. imo cōis est etiam vez

Et ad pbationem cuz dicit. da oppo-
situm qd cōis sit verum. ergo verum est
nullum hominē esse asinum. cōcedit cō-
sequētia. Et vltra cum dicit verum est
nullum hominē esse asinum. ergo sic est

q nullus homo est asinus. Respondet
Pau. pgu. distinguen^o de li sic est. aut re-
netur aduerbialiter pro he aut vt sunt
due partes. Si 2° negatur cōsequētia.
si primo mō cōceditur. sed negat vteri-
us consequētia cū dicit. ergo aliquis
est q nullus homo est asinus. Aliter re-
spondet magister in quadratura sua
sine aliqua distinctione concedendo vt
qd ad istam cōsequētia. Deinde negā-
do istā vltimam quia in ante est amplia-
tio r in consequente non. Aliter respon-
det in primo poste. vide supra in 2° que-
stione. Ad 2° dicit Pau. perg. qd li ne-
cessarium r similiter suo modo. alij mo-
di possunt capi tripliciter. s. transcendē-
ter pro re necessaria. 2° aduerbialiter p
modo necessario. r 3° pro propositione
necessaria. vnde dicit qd illa ppositio ne-
cesse est cesarem fuisse est falsa capien-
do li necessarium primo^o r secūdo^o quia
Cesarē fuisse nihil est sed tertio^o ē vā
quia significat qd illa ppositio ē neces-
saria. Cesar fuit r ideo formaliter respon-
dendo negatur vltima cōsequētia. Ce-
sarem fuisse ē necessarium. ergo Cesarē
fuisse ē ens. quia li necessariū ampliat p
eo quod est vel fuit vel erit vel ē imagi-
nabile esse. Et dicit vterius qd ad probā-
dum propositionē esse necessariam non
est medium vniuersaliter ex significato
adequato necessario. sed soluz ē verum
illud qd quando ppositio. est affirmatiua
r non ampliatiua r ei correspondet ali-
quid reale sed dat vnuz mediuz vniuer-
sale ad probandū propositionē esse ne-
cessariā quod est tale. illa ppositio ve-
ra est cui nec aliqua similis potest eē fal-
sa sic precise significando cui non cōtra-
dicit aliqua ppositio quā sequit eē fal-
sam ad propositionē significantem istā
r sola impossibilitas nō permittit. ergo
necessaria est. r contra. Et consequē-
negare istā consequētia. Ista ppositio
est necessaria Cesar fuit ergo adeq-
tum signum est necessarium. Dec si vis

abūde vide ab eo dubio septimo. Hec opinio est ferme contra omnes logicos q̄ diffiniunt p̄positionē necessariā sic. est illa cuius adequatū s̄ḡrum ē necessariū ⁊ precipue contra magistrum. Ideo alr dicatur ꝛ illam n̄tiam esse bonā. Illa pp̄ō ē necessaria. Cesar fuit. ḡ Cesarē fuisse ē necessariū. p̄supositio q̄ sic adeq̄ te significet. ⁊ nego q̄ n̄s sit falsū. Ad p̄bationē cū d̄r Cesarē fuisse ē neces sariū. ḡ Cesarē fuisse ē aliquid. ꝛ cedit n̄a. Et cū d̄r Cesarē fuisse nihil ē nec ali qualiter est. ḡ nō ē ens. D̄r q̄ ens triplr̄ accipi solet. Uno° vt ē cōe ad oē s̄ḡbile tā cōplexe q̄ incōplexe. ⁊ sic s̄ḡrum taz p̄ f̄inum q̄ p̄. pp̄ōnem. Alio° vt est cōe ad s̄ḡbile incōplexe tm̄. 3° vt cōe ad s̄ḡ bile cōplexe loquēdo de ente. 2° con cedit q̄ Cesarē fuisse nihil ē put̄ l̄nihil opponit̄ enti 2°. cum h̄ tamē stat q̄ sit ens p̄ ⁊ 3° ⁊ non valet ergo vel ē suba vel accidens. q̄ illud solū est vey de en te i complexo. Ad 3° dicit̄ pau. p̄gu. q̄ non p̄bat̄ vlr̄ pp̄ō esse h̄a ex significa to adequato h̄o q̄ argumentuz ꝛcludit sed sic ē precise sicut i° pp̄ō s̄ḡt. ergo est h̄a. p̄cise sicut fuit i° pp̄ō s̄ḡt. ergo fuit h̄a. precise sicut erit i° pp̄ō s̄ḡt ergo est h̄a. Cōtra ponat̄ q̄ illa pp̄ō Cesar fu it nūc p̄ sit ⁊ tamē non fuit nec post h̄ erit tunc non valet precise sicut fuit s̄ḡt ergo fuit h̄a. precise sicut erit s̄ḡt ergo erit h̄a q̄ antecedens ē vey ⁊ n̄s falsū. Preterea ē omnes logicos diffiniētes p̄positionē h̄am sicut est i° cuius adeq̄ tum s̄ḡrum ē verum. Ideo alr dicat̄ cōcedendo vsq̄ ad istam. ḡ Cesarē fuis se ē ens. ⁊ dicatur sicut ad 3° argumen tum precise. ergo deus posset destruere illud ens. nego consequentiaz. sed bene sequitur si eēt ens 2°. Ad 4° dicit̄ q̄ li nihil demonstratur ꝛsequētia nō. v̄z quia nō ē consequētia. quia non est cōse quens. Si autem aliquid demonstratur conceditur consequentia. sed tam n̄s q̄ antecedens est falsum quare ꝛc.

Sophisima contra regulas sic. Tu es asinus ḡ regula falsa. cōsequētia tenet antecedēs probatur. ⁊ pono q̄ omne de monstratum p̄ li hoc sit asinus quo ad. misso quia possibile est. propono tibi tu es hoc demonstrando te vel concedis vel negas: si concedis arguitur sic. Qē demonstratum per illud. pronomē hoc ē asinus. tu es aliquid demonstratum per illud pnomen hoc igitur tu es asin° te net n̄a cū maior̄ quia ē casus minor̄ pa tet per certificationem factam quia. di xi te demonstrari per li hoc. Si autem ne gas tu es hoc arguitur sic. tu negas ve rum ⁊ nō repugnas. ḡ male respōdes an tecedens patet. qm̄ non sequitur. Omē demonstratum per illud pronomē hoc est asinus. ḡ tu non es hoc. quia ista stāt simul Qē demonstratum p̄ illud pronomen hoc ē asinus ⁊ tamen tu es hoc.

Ad hec dicitur negando antecedens Ad probationē admissio casu cuiꝝ propo nitur tu es hoc demonstrādo te pōt dici p̄ nō admittendo h̄ac demonstratiōnem q̄ repuḡt casui. 2° d̄r ꝛcedēdo istā. ⁊ tūc ad argumētū. Qē d̄mōstratū p̄ li h̄ ē asin° tu d̄mōstraris p̄ li h̄ igitur tu es asin° nego minorē tāq̄ repugnātē. Et ad pro bationē dixi q̄ p̄ li h̄ tu d̄mōstraris. ḡ tu d̄mōstraris nego n̄az: si tñ sumit̄ pro antecedēte. i°. Ego te demonstravi p̄ li h̄ ne istā tāq̄ repugnātē q̄re ꝛc.

Utz 3° regula sit h̄a si alq̄ n̄a ē bo na. ⁊ n̄s est necessariū ergo ⁊ n̄s.

Contra Nulla pp̄ō ē ne cessaria. ḡ regula vna. n̄a ⁊ 3a n̄s p̄bat̄. q̄ siq̄ cēt necessaria potissimū eēt i° d̄e. S; ista pp̄ō ē necessaria. sed h̄ pp̄ō ē ⁊ h̄ac pp̄ō nem esse sunt idem. ergo hanc prop̄ōem eē ē necessariū. consequēs ē falsum q̄ hanc p̄positionem eē ē contingens q̄ potest esse ⁊ non esse. Confirmitur q̄ hec p̄positio de v̄ est est contingens ergo non est necessaria. consequentia tenet ab affirmatiua vniūꝝ d̄sperati ad

negatiuam alterius. pbatur añs qz. bec
 ppò contingenter est g̃ e' cōtingēs. patet
 cōtra. 7 añs pbatur. qz pōt esse 7 non esse.
 p̃terea nullus nec^o est 1ª ppò. 7 aliqd
 est ista ppò. g̃ aliquid cōtingēs est ista p
 positio. p̃ cōtra. Tunc vltra. g̃ ista ppò e'
 cōtingens. tenet cōtra p̃ conuersiōem sim
 plicem. 2° sic. Hec cōtra est bona. hoc e'
 nec^o. g̃ hoc est nec^o. cōtinue demōstran
 do añs. 7 añs est necessarium 7 cōns con
 tingēs. g̃ regula falsa. cōtra t̃z cum maio
 ri. qz oppositū cōns repugnat añti. mioz
 pbatur qz añs sit necessarium p̃z qz asse
 rit se esse necessarium. qz aūt cōns sit con
 tingēs pbatur. qz cōtingens est illō añs
 esse 7 cōns cōtingēs est ipm esse necessa
 rium. 7 cōns sic p̃cise s̃g̃t. g̃ cōns e' cōtin
 gens. 3° sic bec cōtra est bona. cōtingēs
 est g̃ cōtingēs est. 7 tñ añs est necessariū
 7 cōns cōtingēs. g̃ regula falsa. cōtra tenet
 cum maiozi. qz arguitur ab eodem ad tō
 minoz pbatur qz añs sit necessariū p̃z qz
 necesse est aliquod cōtingens esse. et sic
 s̃g̃t añs. g̃ est necessarium qz cōns sit con
 tingens pbatur qz p̃marle s̃g̃t cōtingēs
 est sed contingens esse est contingens.
 ergo. 7 cetera.

Ad bec respōdetur. Ad p̃mū nega
 tur añs. Ad pbatōem concedo qz ista est
 necessaria de^o e'. Et cum arguit. Hec
 ppò est necessaria 7 bec ppò. est hanc p
 pōem esse g̃ bāc ppōem esse est necessa^o
 nego cōtram. nego arguitur. resolutorie.
 qz cōns nō est resolubile sed officiable.

Ad cōfirmatōem negat ista cōtra. Ista
 ppò contingēter est. g̃ est cōtingēs. quia
 ppò dicit necessaria vel cōtingens rōe
 s̃g̃tū quod est tale. 7 nō qz sit res necessa
 ria vel contingēs cōcedit g̃ qz ista ppò
 est res cōtingēs. negatur tñ qz sit ppò cō
 tingēs. D̃s aūt cōtingenter esse qz est res
 contingēs. 7 necessario est qz est res ne
 cessaria. Ad aliud negatur vltima cōntia

Ad 2° negatur qz añs sit necessarium
 ad intellectum datum. qz nō est necessa
 rium p̃ se. l̃z sit necessarium p̃ reflexiōes

sed tale adhuc est cōtingēs vel imposs
 le. Vel d̃r qz nō valet in ppōibus ptinen
 tibus ad insolubilia. Vel d̃r qz re^o intelli
 git qz nō sit tale p̃ reflexiōe. Ad 3° di
 citur qz cōsequens est necessarium sicut
 antecedēs. 7 d̃r vltimus qz cōtingēs eē
 est necessarium tanq̃ s̃g̃tum. l̃z nullum
 contingēs sit necessarium. nec incōuenit
 aliquam ppōem esse necessariā. 7 quāz
 rem p̃ se ipam s̃g̃tam esse rem cōtingēte
 vt de ista hō est aīal r̃c.

Sophisima d̃ regulaz sic. Tu es asin^o
 g̃ regula falsa. cōtra t̃z añs pbatur sic. Qē
 aīal quod fuit aliquādo fuit asin^o. l̃z tu
 fuisti aīal quod fuit aliquā. g̃ tu fuisti asi
 nus. sed tu es. idem qd̃ vnq̃s fuisti igitur
 tu es asin^o. p̃z cōtra p̃ma cuz minoz. 7 ma
 iorem p̃bo supponēdo qz in a instanti n̄
 fuit aliquod aīal p̃ter asinum. isto posi
 to arguitur sic. Omne aīal quod fuit in
 a instāti fuit asin^o. g̃ omne aīal quod fu
 it aliquādo fuit asin^o. t̃z cōtra ab inferiori
 ad suum superius affirmatiue 7 sine d̃i
 stributiōe 7 sine signo imobilitate. qz sic
 arguatnr p̃bo qz li aliqñ non distribuit̃
 quod sua detur sic. signum vlt̃ affirmā
 tiuum nō distribuit terminū seq̃ntem se
 imediate. nisi fuerit determinatio sui sub
 stantiui. sed li aliqñ nō est determinatio sui
 substantiui qz aduerbiū est determinatio v̄
 bi 7 nō nois g̃ nō distribuitur li aliqñ.

Ad bec negatur añs Ad pbationem
 nego istam omne aīal qz fuit aliquando
 fuit asinus. Et ad pbatōem nego cōntiaz
 7 cōcedo qz li aliquādo distribuit̃. 7 qz e'
 determinatio illi^o t̃mini aīal. nō qdem p̃
 pinq̃ sed remota. 7 ita p̃z quō aduerbiūz
 est determinatio verbi 7 non nominis.
 quare r̃c.

Utrū quarta regula sit vera. si aliq̃ d̃
 sequētia est bona 7 añs impossibile cōns
 est possibile.

Contra. Ista cōsequētia
 est bona chl^a q̃
 nō est nō intelligitur g̃ cbime/
 ra est 7 ista nō intelligitur. 7 tamen añs

est possibile. et cōs nō. ḡ regula f̄sa. cōntia
 t̄z cum maiori. q̄z lz resoluerē relm̄ nō. cō
 fusiūū i z. r i' illud. mior pbat q̄ āns
 sit possibile. p̄z q̄ est vep̄ cū d̄ictorium
 sit f̄tm. f. ois chi' q̄ est intelligit q̄ seḡ
 q̄ ois chi' est r illa intelligit. q̄ cōs non
 sit possibile p̄z q̄ est vna copulatiua et
 p̄ma ps est impossibilis. 2. sic illa cōna
 est bona. Tu es in instāti p̄nti. ḡ aliqua
 do fuit ita q̄ tu fuisti in instāti p̄nti r āns
 est possibile r cōs nō. ḡ. regula falsa. cōna
 t̄z r maior p̄z. q̄ ois. pp̄o affirmatiua de
 p̄nti relinqt vna de p̄terito v̄am q̄ āns
 sit possibile p̄z. q̄ cōs nō sit possibile. p̄
 batur q̄ nullū istās p̄ns fuit. ḡ nihil fuit
 in instāti p̄nti r p̄ cōs tu nō fuisti in istā
 ti p̄nti patēt ambe cōie. āns p̄batur. qm̄
 h̄ instās nō fuit demonstrādo instās p̄ns
 r h̄ est oē instās p̄ns. ḡ nullū instās p̄ns
 fuit. 3. arguit arg' maḡi. Ista cōna ē
 bona ois. pp̄o est affirmatiua. ḡ nulla est
 negatiua. r t̄n āns est possibile r cōs est
 impossibile ḡ regula falsa cōna t̄z cū mio
 ri. maior p̄batur p̄p̄ma pte p̄z q̄ illa est
 possibilis. Nulla. pp̄o est negatiua q̄ nō
 p̄t esse v̄a. q̄ nō qn̄ est q̄ ipsa esset r eēt
 negatiua. ḡ aliqua. pp̄o negatiua eēt. nec
 ipsa nō existente q̄ quādo. pp̄o nō ē nō
 est vera nec falsa.

Ad hec respōdetur. Ad p̄mū nega
 tur maior. f. q̄ i' cōna sit bona. Ad pro
 batōem d̄i q̄ relm̄ lz resolū sic in affir
 matiuis. in negatiuis ḡo nō. Et ideo si
 dicerēs chimera est que intelligitur er
 go chimera ē. r ista intelligit bene valēt
 cōna. Et iō cū in affirmatiua relm̄ resol
 uatur in coniunctōem copulatiuam r p̄
 nomen demonstratiuū. in negatiua relm̄
 resolveret in diunctōem disiunctiuā v̄l
 r p̄nomen demonstratiuū cū p̄rib' oppo
 sitis ipsius affirmatiue. vt in istā chi' nō
 ē vel illa nō intelligit. Ad 2. nego ma
 iorem. f. q̄ ista cōna sit bona. Ad p̄batōē
 dico q̄ d̄z sic intelligi ois. pp̄o v̄a affir
 matiua de p̄nti carens extremo compo
 sito r signo cōfusiuo taz explicite q̄ im

placite relinqt vnam de p̄terito veraz q̄
 liter nō est in p̄posito vt declarabo. Di
 citur p̄mo vera q̄ si ista de p̄nti est fal
 sa nō oportet q̄ relinquat istam de p̄teri
 to veram. 2. affirmatiuam q̄ si esset ne
 gatiua illud etiā nō esset opus. Dicit̄ ter
 tio carens signo cōfusiuo. q̄ ista est ve
 ra oē instās est q̄ tamē nō relinqt aliquā
 de p̄terito verā q̄ nūq̄ ista erit v̄a istās
 fuit. D̄i 4. carens extremo composito
 tam explicite q̄ implicite. q̄ hec ē vera
 hoc instās est instās quod est r tamen n̄
 relinquit aliquā de p̄terito v̄am quia
 illa nunq̄ est v̄a h̄ instās fuit instās qd̄
 est r ita est in p̄posito. f. cum extremo cō
 posito quare nō valet. Ad 3. negatur
 minor vnde negatur quod illud cōis nō
 sit possibile nulla p̄positio est negatiua.
 Ad p̄batōem cum dicit̄ nō potest eē ve
 ra ḡ nō est possibilis negatur cōsequētia.
 q̄ multe sunt p̄positiones possibles q̄
 nō possunt esse v̄e sic sc̄ise siḡndo. vt in
 materia insolubiliū i'. ois p̄positio ē fal
 sa. nulla p̄positio est v̄a. hoc nō est verū
 hoc est falsum seipso demonstrato r ex
 mām insolubiliū vt ista for. nō est exi
 stens in mēte sortis. s̄it̄ hec nō est vera
 deus est existens in mēte. S̄it̄ h̄ nō est
 demonstrando subm̄ huius p̄positōis
 ad cuius diffinītiōem desineret i' p̄posi
 tio quelibet. n. illarum est possibilis. nul
 la tamen ipsarum sic significando p̄t
 esse vera.

Sopbissima cōtra regulam. sic. Tu es
 asinus ergo regula falsa consequētia t̄z
 āns p̄batur sic. quelibz singularis alicui'
 vniuersalis est v̄a tu es asinus est singu
 laris alicui' vniuersalis. ergo tu es asi
 nus est v̄a cōsequētia tenet cum minori.
 maior p̄batur sic q̄libet singularis isti'
 vniuersalis omnis homo est animal est
 vera ergo quelibet singularis alicuius
 vniuersalis est vera. tenet consequētia
 ab inferiori ad suum superius affirma
 tiue. r̄. Ad hec dicitur negando ante
 cedens. Ad p̄bationem negatur ma

ioi. scilicet quilibet singularis alicuius
 yniversalis est vera. quia falsa est vt pa
 tet p exponetes. Ad pbationem dicitur
 negado sequentia. q. arguit ab inferio
 ri ad supius distributive. r ro no valet.
 na li alicui' vlyis stat distributive cuz sit
 determinatio termini statis distributie

Utz 5^a regula sit va. Si sequentia e
 bona r. aliqd seqtur ad conseques illud
 seqtur ad antecedens.

Entra. Ista oia est bo
 na. Ois ppō e

va. g. aliqua ppō est va q. aguit
 a subalternante ad subalternatas r ad ois
 seqt ista. Tu es asin' qd no seqt ad ans
 g re f'. oia t3 cu maior. mioi pbat sic.
 na ad ista ppōez intale e' h3z tu es asin'
 seqt te e' asinū. r illa metat e' aliq' ppō.
 g ad aliqua ppōem e' vera seqt te e' asinū
 num t3 oia a supioxi ad suū inferi'. 2°
 sic. Ista oia e' boā tu no curris. g tu cur
 ris l tu no curris. r tñ ad ois seqt boiez
 currere. qd non seqtur ad ans g rē. tenz
 oitia cu maior. q. arguit a pte disiuu
 ctive ad totā disiuunctiā minor. pbatur
 q. ad te currere seqt boiem currere g ad
 currere vl non currere seqt hominem
 currere t3 oia a pte disiuuncti ad totum
 disiu. itā. r tñ h oiez currere no seqt ad
 ans p' oitie vt p3 qre rē. 3° sic oia a
 p' ad vltimū valet qñ oitie intme' sunt
 bone. Tūc seqt q si dico te e' asinū di
 co verum quod est falsum. Quod sequi
 tur probō quia sequitur, si dico te esse
 asinū dico te e' aial si dico te e' aial di
 co vez g a p' ad vltimū si dico te e' asinū
 dico vez. q. oēs oitie intermedie sē
 formales r non variate.

Ad hec rñ def. Ad p^a negatur mioi. f.
 q. aliqd seqt ad ois qd no seqt ad ans

Et ad pbationez negat oia q. argui
 tur ab inferiori ad suū superius cu timo
 officia bñli. qd facit stare cōfufe tñ imo
 bilr. qñ seqt qñ h3z eadem vim qñ li g. l
 si r cōfundit finos pcedentes r sequen
 tes capaces cōfusionis imobilliter sicut

nota rōnis r conditionis. Ad 2ª nega
 tur mioi. Et ad pbationem negat oia
 Et cū dr. arguit a pte disiuuncti ad totū
 disiuctū. dr q. cū timo officia bñli n v3z cō
 sequentia. sicut e' finus seqt q h3z vim
 imobilitandi. Ad 3ª cōcedit ista oia
 a p' ad vltimū si ista ppō si dico te e' asinū
 dico te e' aial. tenet psonalr. r ad bo
 nū intellectū. r ita cōcedit ista. si dico te
 e' asinū dico vez. q. dicit te e' asinum
 dr te e' aial qd e' vez. Si aut teneat mā
 liter 1^a ppō. si dico te e' asinū dr te e' a
 nimal. ne istā. nō. n. q. dicit istā ppōnem
 tu es asinus dicit istā tu es aial. Et si re
 plicas q dicit p' r pncipaliter te e' a
 sinū dic te e' al. q dicit te e' al dicit vez
 g a p' ad vltimū q dicit p' r pncipalr te
 e' asinū dicit vez cōcedit q q dicit p' r
 pncipalr te esse asinū dicit vez l3 non p'
 r pncipaliter dicat verum s3 fario.

Sophisma. 3^a regulā sic tu es asinus g
 regula falsa. oia t3 ans pbat. qcuqz dic
 te e' asinū dicit verū. g tu es asin'. pbat
 oia q. ois 1^a ppō e' va quā dicit' qe dic
 vez. pbatur ans sic. qcuqz dicit te e' a
 nimal dic vez qcuqz dicit te e' aial dic
 te e' asinū. r te esse aial e' vez. g qcuqz di
 cit te esse asinū dicit vez. Ad hoc dr q
 negan' ans. Ad pbationē dr q 1^a oia e'
 bona ad hūc intellectū q si quis in dicē
 do allqz ppōnem. p' dicit vez 1ª ppō est
 vera. Si at fario dicat verum non va
 let sicut in proposito r ita probatur an
 tecedens rē.

6ª reg' si oia e' boā r aliqd stat cū an
 cedente. g illud idē stat cū oite.

Entra. Ista oia e' bona
 p' ppō q e' ois

hui' oitie e' necessaria simplr. g
 hō e' asin' p l3 h dñmōstran' ois istī oite
 r tñ aliqd stat cū antecedēte qd no stat
 cū cōsequente. g re' falsa oia t3 cū ma
 ioi. q. no pōt antecedēs e' vez sine cō
 sequente mioi. pbat q. 1ª null' hō e' asinū
 stat cū antecedente cū sit necia sim
 pliciter. r antecedens sit possibile. r tñ

nō stat cū consequente cū sibi dīcat. ḡ rē.
 2° sic. Ista cōna est bona hō ē asin^o ḡ d
 us est qz aīs ē impossibile r cōns neciuz
 tam i^o ppō hō ē rudibīl stat cū aīcedē
 te qz est secū conuertibil r nō stat cū cō
 sequente ḡ rē. 3° sic argumēto magrī
 f^o sequentiā ē bona. Lignū cōburebat
 ḡ impossibile ē illd eē r tam h^o ppō al ē
 stat cū antecedēte vt ps r nō stat cū con
 sequente qz nō fit ex ill^o copulatiua pos
 sibile sed impossibilis dīcē^o at est r ipos
 sibile est illud eē. ḡ regula falsa.

Ad hec respondet. Ad p^o d^o qz si i^o ē
 in mēte tē ē bona sed nihil ē possibile
 antecedēti cū sit impossibile istā mētalē
 esse xam. hō ē asin^o. Si hō sit in voce t
 in scripto tunc cōna nihil ualet. stat. n. qz
 i^o hō ē asin^o significet dū eē r tunc nō se
 qtur ista ppō ē necīa hō est asin^o ḡ hō ē
 aīn^o sed si fiat isto cōns istī consequen
 te ē neciuz simplr sic pīse sīgndo ḡ hō
 est asinus cōna est optima. sed tunc ante
 cedens ē impossibile r nihil ē ei possi
 bile. Ad 2° cedit cōna sed negat qz i^o
 hō ē rudibīl stat cū antecedente r nō
 vs i^o cōna ista ouertit secum ḡ stat secuz
 qz impossibile cū nullo stat. Ad 3° re
 spondet magrī negādo mīnores. f. qz ali
 qd stat cū antecedēte qz non stat cū con
 sequente. Et ad pbationem cum dīcis i^o
 animal ē stat cū antecedēte cōcedo r non
 stat cū consequente. nego. Et cū tu arguis qz
 nō sit copulatiua possibil ex ill^o ḡ nō stat
 sit. negat cōna qz ps copulatiue nō est
 cōna. n. secū ouertibile. qz hz aliū r aliud
 sīgtus pp mutationē aītis. Et si d^o qūo
 ḡ stat sit d^o qz sic qz qz est xa. qz sic ista
 stat sit tu es hō. tu es alb^o dato qz nulla
 fiat copulatiua ex ill^o. Uel d^o ad pncipa
 le qz sit vna copulatiua possibilis ex ill^o
 referendo sp li illd ad li lignū rē.

Sophisma 5 regulā sic. Tu es asinus
 ḡ regula falsa. cōna t. aīs. pbat sic. Ista
 cōna ē bona ḡ tu es asin^o p li istā dmon
 strando cōnitiā factā. ista cōna nunc facta
 est bona vt pbabo. r aīs ē veruz. ḡ r cō

sequēs. qz cōna sit bona pbat. qz si i^o cp
 positū cōns stat cū aīte. f. qz ista cōna est
 bona r qz tu non es asin^o ḡ ista cōna ē bo
 na r cōna a copulatiua ad alterā ei^o pte
 r cōns sīgt qz ista cōna est bona ḡ ista cōna
 est bona. Qd aīs pncipalis consequentiē
 sit vez. p qz ita est sicut pīse sīgt ḡ ē ve
 rū. pbat antecedēs qz sīgt qz ista consequē
 tia est bona r ita est qz consequentiā est
 bona vt iam pbatum ē quare rē.

Ad hec dicit negādo aīs. Ad pbatō
 nem d^o distinguēdo de aīte illi^o conse
 quentiē. Ista consequentiā ē bona. ḡ tu
 es asin^o. an pīse sīgt an nō. Si pīse nō
 admittit casus qz seqt dīctio. Nā si d^o
 qz cōna non est t or a qz sequitur ē bona
 vt ar^o pbat. Et si d^o qz non ē bona seqt
 qz est bona pbat. qz si d^o qz sit bona r an
 tecedens sic pīse sīgt. ḡ est vez r tamen
 consequens ē sīm. ḡ non est bona. Si ve
 ro non ponat pīse admittat casus. r d^o
 consequentiā eē bonā. qz antecedēs est
 impossibile sīgn capulatiue qz ē bōa r
 qz non est bona. Et negat postea qz an
 tecedens sit vez. Et ad pbationem cum
 dicitur ita est sicut pīse sīgt ergo est
 verum negatur antecedēs qz non pīse
 sīgat consequentiā esse bonam vt dīctuz
 est qz alter non admitteretur.

Utz septima rēgula sit xa. Si aliq cō
 sequentiā est bona scita esse bona r ante
 tecedens ē concedendū r consequēs rē.

Quoniam pōat qz ista
 de^o ē r hō ē
 asin^o conuertāt tūc ista cōna ē
 bona scita eē bona. de^o est. ḡ
 hō est asinus. qz arguit a cōuertibili ad
 conuertibile r tam aīs est concedendū
 qz neciūm. r consequens negandū qz im
 possibile p se ergo regula falsa. 2° sic
 argumento Stro. in tertia, regula pnci
 palī rē. ponatur qz qn conceditur i^o pro
 pō tu es aial qz significet hominē eē a/
 linum tunc sic. Ista consequentiā ē bōa
 scita a te eē bona tu es homo ḡ tu es ani
 mal. r aīs est. concedendum r cōns nō. ḡ

regula f^a d^{na} nō cū maiori. minor pbat^r
 p p^a pte p3 q^a aⁿs sit cōcedēdū. qⁱ ē vez
 nō repugnās scitū eē tale pbat^r p alta
 pte: s. q^a d^{na} nō sit cōcedēdū s3 cū signifi
 cet boiez eē asinū p casū. ḡ boiez eē asinū
 ē cōcedēdū p cāu qd ē incōueniens. 3°
 sic argumēto magri. 7 pono q^a illi d^{ne}
 hō currit. ḡ risibile currit sit aⁿcedēs tⁱ
 bⁱ positū 7 a te admissū. cōsequēs hō sit
 tibi depositū: 7 a te admissū isto posito
 arguit sic. Ista d^{na} ē bona scita a te eē
 bōa hō currit. ḡ risibile currit 7 aⁿs p3
 qⁱ scis q^a arguit a uertibili ad cōverti
 bile. 7 aⁿs ē cōcedēdū qⁱ tibi. pōstuz ē 7 a
 te admissū. 7 d^{na} ē a te negandū qⁱ depo
 sitū 7 a te admissū igit regula falsa

Ad hec respondetur. Ad primū dicitur
 admissio casu qⁱ ista d^{na} ē bona. 7 sic
 aⁿs. ē cōcedēdū ita d^{na} ē cōcedēdū noia
 liter 7 nō p^ricipialit. Pro q^a aduerse
 q^a isti tⁱni cōcedēdū negandū dupl^r p^rnt
 capi. s. noialiter p digno cōcedi 7 p di
 gno negari. 7 p^ricipialit qⁱ n^ridet p h
 xbu cōcedo 7 nego. p^o intelligūt i regu
 la 7 nō 2°. Iō dico q^a d^{na} ē cōcedēdum
 noialit qⁱ dignū cōcedi negād tⁱni p^ricipia
 liter qⁱ qⁿcūq^a ppōet n^rdebo ne. Un^o
 ad oēm ppōem n^rdedū ē cōcedo vt ne
 vniformit in casu 7 ex casū. Et si re
 plicas 3. Ista hō ē asin^o ē cōcedenda. 7 h
 ē ipossibil^r p se ḡ ipossibile p se ē cōcedēdū
 D^r negando minorē. qⁱ repuḡt maiorē
 7 cōesse. hec est via stro. magri. Vētisb
 āt altr respōdet. qⁱ nō ponit d^{na}s in^r cō
 cedēdū 7 cedi. 7 negandū 7 negari. Un
 de d^r q^a ppō est cōcedenda 7 s^rtr d3 con
 cedi q^a apō cōem modū loquēdū disputā
 tū ē digna cōcedi. 7 negāda q^a apō illos
 ē digna negari ita q^a autērice sit tal^r aut
 s3 p^rmā impōez 7 nō s3 nouā. Et iō si ista
 ppō de^r ē imponat ad signūdū hōiem eē
 asin^o nō v3 hec d^{na} hō ppō ē ipossibilis.
 ḡ ē negāda. s^rtr si hō ē asinus ponat sig
 re d^m eē nō v3 hec d^{na} hec ē necessaria.
 ḡ est cōcedenda. sed op3 addē in vtroq^a
 aⁿcedēre. 7 est autērice talis. Et sic ad

ar^o s3 Vētisb^r d^r q^a antecedens ē cō
 cedēdū 7 d^{na}s negandum: sed non est cō
 tra regulā qⁱ in regula requir^r de condi
 tio q^a d^{na} sit cōcedēda qⁿliter nō ē in
 ista. Tu sequere viā magri. qⁱ cōior est.

Ad 2° p3 r° qⁱ d^r q^a d^{na} ē bona 7 q^a
 sicut antecedēs ē cōcedēdū ita d^{na}s ē cō
 cedendum s^m Stro. s3 s^m Vētisb^r berū
 vtrunq^a sit concedendum qⁿcūq^a. Et
 ad probationē cū arguis aⁿs est conce
 dendum 7 sig^r hominē eē asin^o. ḡ hōiem
 eē asinū est concedēdus negat minor qⁱ
 ista ppō homo est aīal non sig^r hominē
 eē asinū nisi concedat p casum. Dato ḡ
 q^a antecedens sit concedendū non tamē
 respondeo concedo. Sed tunc querit^r
 qual^r sit respondendum ad istam in ta
 li casu. Stro d^r dicit q^a nullo modo est
 respondendum. Alij concedunt 7 faten
 tur se male concedere. 7 Baictanus at
 tribuit hanc viā Strodo sed cū reue
 rentia non bene dicit. qⁱ aliqua ppositō
 ē ad quam nullo modo est antecedendū
 vt illa data ḡ non concedit istam rē.

Ad 3° d^r admittēdo casum 7 cōcedo
 q^a illius d^{na}s aⁿs est cōcedēdū 7 d^{na}s ne
 gandū pp ar^o factū. sed nego q^a ista d^{na}
 sit bona scita a me eē bōa: q^m ex duobus
 cōcessis seqtur oppositū illius seqtur. n.
 aⁿs est a te cōcedendū 7 d^{na}s neganduz ḡ
 d^{na} non est scita a te esse bona.

Sophisima 3 regulam sic. Tu es asin^o
 nus. ergo regula falsa d^{na} tenet. aⁿs p
 batur sic. Tu nō differs nisi a capra. ḡ
 tu non differs ab asino. tenet consequē
 tia a simili: tu nō vides nisi sortem. ergo
 tu non vides platonem. aⁿs pbat sic. s.
 q^a tu non differs nisi a capra. qⁱ si nō da
 oppositū. s. tu differs ab alio q^a a capra:
 7 patet q^a ē falsa per exponentes. s. tu es
 7 aliud q^a capra est: 7 tu non es aliud q^a
 capra. qⁱ tertia exponēs ē falsa. qⁱ ex ista
 sequitur q^a tu es capra. Ad hoc dicit^r
 negando antecedens. Ad probationem
 dicitur negando antecedens. s. tu nō dif
 fers ab asino. Et ad probationē negat

consequentia. Et ad probationes cum
 dicitur quod tunc p[ro]p[ri]e. negat. unde est magna diffe-
 rentia in differre et videtur. scilicet bene procedit. an. s. f.
 tu non differens nisi a capra. quod verum est ut patet
 per exponentes. scilicet ista est falsa. tu non
 differens nisi a capra et exponitur sic tu dif-
 fers a capra et a nullo alio quam a ca-
 pra differens ergo recte. Hec est via magistri. ut patet
 in capitulo de exceptiuis in 3a conclusione
 et est haec in aliis dicitur opposito modo recte.

Uter 8a rega sit vera. Si aliquid contra est bo-
 na scita a te esse bona antecedens est sci-
 tum. et consequens.

Entra Arguit argum[en]to Strodi et po-

nat quod a scias forte esse unum de
 tribus hominibus. scilicet forte platone et cicerone.
 nescias tamen de his qui sit fortis. tunc facio istam
 contrarietatem. Sor. est ergo iste homo est fortis. posito quod tu
 scias me colu[m] fortis. demonstrare p[ro] subiecto
 sequetur. tunc hec contra est scita esse bona. quod
 scis bene quod pro eodem verificat contrarium pro quo veri-
 ficat an. et an. est scitum ut patet pro casu. et con-
 sequens non est scitum a te quod quocumque illorum
 demonstrato tu dubitas an ille homo sit fortis. pro
 casu. scilicet fortes est aliquid istorum. ergo demonstrato
 fortis tu dubitas an ille homo sit fortis. 2o
 sic argum[en]to magistri. Hec contra est bona scita
 a te esse bona. hoc est nescitum. ergo hoc est ne-
 scitum. pro hoc utrobique demonstrando contrarium
 illi contra. et an. est scitum et contrarium non. ergo re-
 falsa. contra tunc cum maiori. quod scis quod arguitur
 ab eodem ad idem. minor probat quod quod. aut
 scis an. aut non. si non arguitur sic. Tu con-
 cedis hoc est nescitum et non es obligatus ad
 illud. et bene respondes. ergo tu scis hoc esse
 nescitum. et scis an. sic significat. ergo tu scis
 an. et contrarium non. Si vero dicitur quod scis an. et il-
 lud precise significat quod hoc est nescitum a te. se dem[on]-
 strato ergo scis quod hoc est nescitum. et scis quod an.
 propter sic significat quod hoc est nescitum a te. ergo scis
 an. ergo an. est scitum a te et contrarium nescitum
 3o sic ista consequentia est bona scita a te esse
 bona. tu nescis hoc istorum esse verum. nec scis
 hoc istorum esse verum demonstrando duo dictio-
 nes tibi dubia. et non sunt plura istorum. ergo tu

nescis aliquod istorum esse verum. et ta-
 men an. est scitum et consequens non. ergo tu
 est consequentia non cum maiori. quod si non verum sit
 ergo op[er]atio contraria cum ante verum. tu cum scis ali-
 quod istorum esse verum. significat ergo illud et sit
 illud rex sedet sequi immediate quod tu scis hoc
 istorum esse verum demonstrando ista. rex sedet
 quod pugnat unum pro adversario. ergo contra est
 bona. probat minor et pro prima parte patet. quod
 quocumque illorum dictorum tibi demonstrato tu
 dubitas an sit verum. ergo tu nescis illud
 esse verum. illa contra est bona et an. est scitum. ergo
 ergo et contrarium. quod antecedens principalis con-
 sequentia sit nescitum probat sic. quod illud est
 falsum. proba quoniam sunt dictorum est verum.
 quod arguo sic. Ista sunt dictoria in se
 dicentia. ergo aliquid istorum est verum. ista con-
 sequentia est bona scita a te esse bona. et an. est
 scitum ergo et contrarium. scilicet contrarium est aliquid istorum
 est verum ergo tu scis aliquod istorum
 esse verum licet hoc dicat antecedenti pri-
 cipalis contra. ergo recte.

Ad hec respondet. Ad primum dicit Stro-
 admittit casus scilicet necesse contra quod stat p[ro]les
 esse fortis. si tamen addat ad an. aliquid isto-
 rum sic arguendo fortes est. ergo in istorum
 est fortis. proceditur consequentia sicut an.
 est scitum ita et contrarium est scitum. Et ad impro-
 bationem quocumque istorum demonstrato tu du-
 bitas an sit fortis. dicit Stro. dubitatur
 quod demonstrat. si plato vel Cicero concedo. si
 fortis. nec ista quocumque demonstrato tu dubitas
 an sit fortis. immo scio quod sit fortis. quocum-
 que illorum demonstrato cum per ille ostendat
 tur solum fortis demonstrari. Contra hanc rati-
 onem dupliciter ista primum quod casus verum impos-
 sibilis quez admittit. scilicet quod nesciat quod est
 fortis. et sciat quod sit fortis. demonstrato. fortis. quod si
 tu scis quod sit fortis. est demonstrato fortis. ergo tu
 scis quis est fortis. demonstrato fortis. et ita sequi-
 tur contradictio. scilicet quod tu nescis quis sit
 fortis. et tu scis quis est fortis. Secundo in
 responsione quia sicut scit quod ille homo
 non est fortis. certificato quod demonstratur
 plato in ita scit quod ille homo non est for-
 tes certificato quod demonstratur plato vel ci-

cero. 7 per consequens habet nēre istā
 ille hō est for. demonstrato platone vel ci
 cerone. 7 nō dubitare. Ad p^m varie sē
 rsiōnes. Baictan^o dicit q^d cū stet q^d tu
 scias q^d f^o hō est for. demonstratōe scā ad
 intellectū; 7 nescias q^d ille hō est for. de
 monstratiōe scā ad sensum. ita cū li q^s
 istoz dicat demonstratiōem sensuale
 stat tu scias q^d iste hō est for. demonstran
 do for. ad intellectum. Quis tu nescias
 q^s illoz est for. q^d sit demonstratiō ad
 sensū. Alij dicit q^d siue sit demonstra
 tiō ad sensum siue ad intellectū. q^d e
 du plex. s. cōfusa 7 distincta. Loquēdo de p^o
 ccedit q^d ille scit q^d ille ē for. De 2° hō ne
 scit q^s ē for. Pau. pergu. aliter dicit q^d
 duplex ē demonstratiō siue ad sensū siue
 ad intellectum. s. absoluta 7 cōditionata.
 Ex^o p^m hoc est for. ex^o scōi. hoc ē for.
 demonstrato for. Ad p^o bationē cū di
 cit tu scis q^d ille hō est for. q^d certificato
 q^d demonstrat for. Et cū dicis postea ne
 scis q^s ē for. dicit absolute. 7 sic p^o q^d ne
 scis absolute an hō ē for. scis tū q^d ille est
 for. cōditōate certificato q^d demonstrat
 for. Elige q^d tibi magis grata est. Ad
 2° replicam dicit Baictanus q^d Stro:
 p^osupponit in casu q^d si demonstrat p^o
 vel Licero lateat te: r^o iō tū tu hēs dubi
 tare an i^o sit for. sed si for. dmonstret tē
 es certificat^o q^d dicit for. q^d tunc hēs
 titam cedere dicit tū q^d aliq^o textus hnt
 q^d si dmonstret for. vel plato vel Licero
 7 nescio q^s dmonstret tūc dubito an iste
 hō sit for. Si at solus for. demonstrat
 tur cōcedo istā. nec tūc est ambiguitas
 aliq^o. Pau. pgu. dicit quocūq^o illorum
 demonstrato dubito an sit for. 7 adhuc
 for. demonstrato dubito an sit for. s^o nō
 dubito. imo scio q^d hoc ē for. ipso dmon
 strato sit non dubito imo scio q^d hoc nō
 est for. demonstrato platone. 7 non v^o a
 sensu diuiso ad compositum. q^d rē.

Ad 2° p^oncipale dicit Stro. q^d ps non
 potest demonstrare totū. li hoc q^d est
 submōntis non potest demonstrare to

tum cōns. q^d seg^o q^d equē cito itelligeret
 totum. 7 ps q^d ē incōueniens. imo prius
 ps itelligit q^d totū. Alij dicit at^o ad
 arg^o q^d cōns ē nescitū q^d repugnat i^o p^oz
 sciri. iō nō ē regulam. q^d vna de cōditio
 nib^o regule ē q^d cōns non repugnet sciri
 s^o pa. pgu. 7 Ba. rē. Et ad rōnē Stro.
 q^d ps non pōt dmonstrare totum dicit
 Baic. hō q^d itelligit pōt dupl^o r. s. vt signū 7
 vt sig^o tum. 7 q^d est impossibile q^d equē ci
 to. itelligat totum 7 ps vt signum sed
 bñ cā cito pōt itelligi ps vt signum 7 to
 tum vt sig^o tum. Pau. hō pgu. dicit q^d no
 titia cōfusa equē cito itelligitur totum
 sicut ps. sed notitia distincta non est ve
 rū. imo ps prius sp itelligitur. Mag^o
 hō at^o rīdet 7 dubitat an cōns p^oci signū
 ficet an non. Si sic nō admittit cas^o
 q^d est insolubile. Si nō v^o cōns nec argu
 tur a conuertibili ad conuertibile. quia
 a^ons sig^o cathegorice r^o cōns ipothetice.

Ad 3° neget maior. s. illa cōns sit bona
 7 cōp^o cōntis stat cū ante illā v^o tu scis
 aliq^o istoz est v^oz. Et cū dicis signēf
 illud dico q^d nō op^oz signare. q^d li aliq^o il
 loz stat cōfule tm rōne illius hōi scio si
 cut cōcedit q^d nullum denarium promit
 to. tū p^omitto denariū 7 ex hoc null^o d^o
 signari denarius propter confusionem
 habitam a verbo confusionis. q^d rē.

Sophisma cō regulā sic. Tu es asin^o
 g^o re^o falsa. cōns t^oz a^ons p^obatur sic. Et po
 no. q^d illa sit tibi posita 7 a te admissa tu
 es asinus. Tūc p^oponat i^o tu es asin^o. Si
 nēt^o tū. tu negas tibi positū 7 a te admis
 sum g^o male rīdes. Si ccedis istā. tunc
 arguif sic p^o possibile positū nō ē ipos
 sibile ccedēdū. s^o tu ccedis istā tu es a
 sinus. g^o ipossibile ē te cē asinū. Tūc vl
 tra possibile ē te cē asinū 7 nō ē possibi
 le te cē aliū q^o mō es. igit^o tu es asin^o cōns
 nota cū ante. Ad hec rīdet mag^o ne
 gan^o a^ons. Ad p^o bationē admittit poss
 tum. 7 cum p^oponit illa. tu es asinus ne
 gatur. Ad argumētum concedo q^d hō
 est asinus est a te concedendus. 7 ne^o q^d

intellectu. et ne' mioze. Et ad pbationem
 cu' d'r p' stat ee sine posteriori. D'r q' h'z
 e' de poi' fm intellectu' r no' h'z sensu'. Ad
 confirmatoe' d'r d'f'r. Ad 2' co'cedo
 maiorē. s. q' ois resolutio e' i' notu' v'l q'
 ad sensu' v'l q' ad intellectu'. r ne' mioze
 r ad pbatoe'z cu' d'r p'us stat ee sine po-
 steriozi d'r q' vez e' de poi' h'z intellectuz
 r no' fm sensu'. Ad confirmatoe'z co'cedo
 sequentiā. s. q' aliq' p'pō e' notio p' p'nci-
 pio fm se'fū nō aut' fm intellectū. Ad
 3' d'r co'iter q' nulla h'az co'fictaz valz sz
 solū idētie seq' vt in p' q' p' e' ille q' e'
 fili' i' 2' q' hō e' i' q' e' vbiq' r h' e' vez qz
 hō e' de' qui e' vbiq' sz ad ocludēdū i' p'
 dicatōe formalī o'z sic arguet' h' e' vbiq'
 r h' vt enī vbiq' e' hō g' hō e' vbiq' sz mi-
 nor e' sta qz vt e' vbiq' e' de' r n' hō

Pro quo aduēte q' hec pbatio q' re-
 solutio d'r e' ipse sillogism' resolutio'.
 r iō quot co'ditōes regrunt ad sillogis-
 mū resolutio' tot regrunt ad ipā. Ad
 sillogismū aut' resolutio'z sex co'ditōes
 p'ncipalr regrūtur p' q' mediu' sit h' ali-
 qd tā iplicite q' explicite. i. sit finus de-
 mōstrati' p' vno solo supponibilis iō
 due instātie facte nō valēt qz li' d's qd d'
 mōstrat p' li' h' i' illis p'pōib' e' qle qdū
 plicite cū verificat' de trib' p'fonis. 2'
 q' sit nullo' co'notati. iō nō seq' h' erit iō.
 r h' e' vel erit pars sortis. g' pars sor. erit
 sor. dato q' per li' h' dem'f'et a. r a sit resi-
 duū p'ter digitū sor. g' digit' hinc ad ho-
 rā absctdat. Et rō e' qz mediu' nō solum
 o'z esse h' aliqd tā explicite q' iplicite. sz
 ēt n' co'no'itiuū finū nec iplicite nec ex-
 plicite q'liter ē h'. nā li' b' e' termin' co'no-
 tiuu' iplicite cū nō d'mōstretur simplr
 mere sbale. puta sor. sz co'notādo hāc ma-
 teriā cū hac q'ntitate p'ter digitū iō n' v'z.
 3' p' eod' p'cise supponēs i' vtrāq' r'sol-
 uēte fm purā d'ram temporalez verbū
 aut' fm vtrāz d'ram i' ampliatioe' finū ā-
 pliati' r distributi. aut' h'z differētiā fi-
 ni ampliati' solū r nō distributi. Dicitur
 p' fm purā differētiā tpale' h'bi. r h' du

placiter. s. aut qn' finus supponit res-
 pectu h'bi de p'nti n' sequente p'ncipio am-
 pliatie tēto nec finō h'balī. aut suppoit
 respectu h'bi ampliatiu' r'stricti ad v'nā
 solā differētiā sue āpliatōis. vt sor. q' e' e'
 resoluū sic. hoc e' r h' e' sor. q' e'. g' sor q' e'
 e'. D'r 2'. aut h'z vtrāq' d'raz ampliatioe'z e'
 mini ampliati' r distributi. r h' duplr. s.
 aut disiu'ctiue aut coplatiue. disiu'ctiue
 suppoit cū fin' resoluibilis h'ns vim dī-
 sribuēdi p'cedit suppoēs r'spectu h'bi ā-
 pliatiu' r sic sigt' alietatē p' v'q'z p'te dī-
 sribute āpliatōis h'bi grā. aliū a h'o e'
 h'z d'z sic r'solui. h' erit vez r h' e' aliū ab
 eo qd' e' v'l erit vez. v'l e' aliū ab eo qd'
 e' v'l erit vez. g' aliū a h'o erit vez. sz p're-
 missē iplicat' sic? Silr resoluū i' aliū
 a currēte p't currē. h' p't currē r hoc e'
 aliū ab eo qd' e' v'l p't eē currēs. v'l p't eē
 aliū ab eo qd' e' p't esse currēs. g' aliū a
 currēte p't currere sz p'misse iplicant sic
 r co' q' si aliū a currēte p't currē tūc all-
 qd p't eē aliū a se cū ipsū sit l' possit eē
 currēs. r'z o'ia a superiori distributo ad
 suū inferi' cū d'bito me'. Coplatiue h'o
 supponit qn' finus resoluibil' i' finitatus
 p'cedit suppoēs respectu finū āpliatiu'.
 h'bi grā. nō sor. erit sor. h' erit sortes r h'
 e' aliqd qd' nec e' sortes nec erit sortes. l'
 e' aliqd qd' nec e' sor. nec erit sortes g' nō
 sortes erit sortes p'misse iplicat' sic r co'.
 Silr resoluū ista nō icipiēs eē e' incipl-
 ens eē sic d'icē' hoc e' icipiēs eē r hoc e'
 aliqd qd' nec est nec incipit eē icipiēs eē
 g' n' icipiēs eē e' icipiēs eē sz p'misse exp'p'
 se iplicat' d'ictōes. D'r t'io aut h'z vtrāz
 d'raz āpliatōis t'ī āpliatū solū r n' dīstrī-
 butū. qz tūc disiu'ctīz supponit t'ī' r non
 o'z replicare i' q'libet p'te ampliatioem sz
 sufficit co'sueto' r'soluē r h' q' nō p'cedit
 fin' distributus. vt sedēs p't currē r'sol-
 uū sic. hoc p't currē. r h' e' v'l p't eē sedēf
 g' sedens potest currere. 4' q' sit ex-
 t'rib' finis r n' ex pluribus ideo n' seq'
 h' e' incorruptibilis r h' est sor ergo sor.
 est incorruptibilis d'm'ran' numex co'

positum ex materia prima et anima for-
 tis et dato quod totum sit sue partes sequitur quod
 fortes est numerus incommensurabilis quod mi-
 nor semper sit in recto ideo non sequitur in hoc ista
 tria est deus in ista est tu ergo tu es deus quod minor
 deus est talis tu es homo istas. 6° quod 2° fiat 2° for-
 mis maior. ideo non sequitur in b: ista est deus. h
 ista est ista. ergo h ista est deus. scilicet solum sequitur quod i
 b: instat est deus ista ergo sex conditionibus
 uatis optima erit resolutio aliter non. 8° r^o.

Utrum propositio uis affirmatiua sit probanda
 exponibilis per placet et uis negatiuam
 sibi conuenientem.

Contra Ois probatio est
 per notiora. sed

uis nectia conueniens uis affirmati-
 ue non est notior uis affirmatiua. ergo uis affir-
 matiua non probatur per nectiuam. omnia non cum
 maiori. minor probatur. quod ois bit^o est notior
 priuatione. scilicet affirmatio est sicut bit^o nectio
 hoc sic priuatio. ergo affirmatio est notior nectio.
 r^oe. Confirmatur quod ex affirmatiua sequitur
 nectiuam et non e converso. ergo propositio affirmatiua est notio-
 ra nectiuam. omnia tamen cum ante. 2° sic ista^o uis
 ois homo currit 2° exponens quod est i^o. et nihil
 est homo quod illud currat est affirmatiua quod con-
 uertitur cum sua uis exponens ut probabo. ergo
 3° magis. omnia tamen assumptum probatur. scilicet quod uer-
 tat cum uis affirmatiua quod i^o. nihil est homo quod il-
 lud currat equaliter ista. nihil est homo quod non
 currat. scilicet equaliter ista ois homo currit per
 regulas equipollentiarum. scilicet nectio postposita
 facit equipollentem suo. Ita. n. scilicet omnia ois
 homo currit. et nihil quod est homo currit. ergo nectio
 postposita equaliter dicitur. nihil quod est homo
 non currit. Confirmatur quod ista^o uis af-
 firmatiue ois homo est 2° exponens quod est i^o et ni-
 bil est homo quod illud sit est affirmatiua. ergo r^o. omnia
 tamen probatur. quod illa uertitur cum una affir-
 matiua est affirmatiua. omnia tamen. quod si negatiua uerte-
 tur cum affirmatiua. tunc ex nectia sequitur
 formaliter affirmatiua. quod est 3° inter omnes logicorum
 quod semper ex uis uertibilis sequitur aliud forma-
 liter et de for^o. quod aut conuertatur cum una
 affirmatiua probatur sic. scilicet conuertitur cum hac. Ita homo
 est uis non est. ergo r^o. assumptum probabo. quod

quod est 3° dicitur illi^o dicitur est et alteri^o. ergo con-
 uertuntur. probatur quod talis distinctiua dicitur
 huic copulatiue. Ita homo non est et ideo homo est. er-
 go dicitur huic alius homo est homo non est. tenet
 contraria. quod uis nectia resolutum in illa parte ra-
 tione relatiui. uis sicut illa homo currit dicitur
 est huic nihil. quod est homo currit. ita et hoc
 in qua resolutum. scilicet homo est currit dicitur est
 Ad pro^o ergo cum illa distinctiua affirmatiua dicitur
 cat huic alius homo est homo quod non est et eadem
 contradicatur ista nihil est homo quod illud sit. ergo r^o.

3° sic non sequitur alius homo est tantus quod
 tus ipse est et non est homo quod iste sit tantus quod
 ipse est. ergo quilibet homo est tantus quod ipse est.
 ergo uis affirmatiua non exponit ut dicit magis.
 omnia tamen. antecedens probatur. quod ans est uer-
 ut per et omnia est f^o. probatur quod sequitur qui-
 ly homo est tantus quod ipse est. ergo quilibet homo est
 equaliter sibi ipsi. omnia est falsum quod equalitas est
 r^olo proprie dicitur quod non reperitur nisi inter extrema
 inuicem distincta. ergo r^o.

pro ratione aduerte quod exp^o est cer-
 ta declaratio unius propositio min^o note per
 magis nos Exp^o. n. dicitur. quod ex pro. quod itus
 latz sicut ignotum ex positum ut fiat notum.
 et ideo exponetes notiores sunt ipsa exponi-
 bili. hoc r^o est quod quadocumque sit aliquid uo-
 quod id pro^o significat quod unum explicite dicitur
 et aliud implicite notum est quod explicite dicitur
 cit. scilicet uis affirmatiua et exponetes ideo significant et
 exponetes explicite et uis implicite. ergo
 exponetes notiores sunt in tamen sequitur. ergo quod
 liber e notior exposita sicut non sequitur isti
 trahunt nauem. ergo quod istoz trahit nauem
 ut positio quod non pro^o sufficiat trahere quod tenet
 collectie. 2° g^o collectie ista habet expo-
 nentes notiores sunt exposita non aut diuiss
 ue. Et per hoc per ad arg^o. Ad pro^o et ad co
 firmationes per quod dato quod uis affirmatiua sit no-
 tior nectia conueniente non tamen notior est illis
 duab^o sicut superioris. Alig tamen dicunt quod uis
 affirmatiua sit notior negatiua simpliciter de eis d
 finis. ut illa quod homo currit est notior illa
 non homo currit. de nectia tamen conueniente uis
 affirmatiua negat e min^o nota uis affirmatiua. quod
 sit per r^o notior est. Ad 2° nect ans. Ad

pbatōez ccedo p̄iaſouas equalē r̄ ne^o
 alias duas equalē. nēt. n. q̄ i^o due equi-
 ualeāt. nihil ē hō qd̄ nō currat r̄ nihil q̄
 eſt hō nō currit. qz p^o ē nētīua c^o x̄bū p̄n-
 cipale ē lī ē r̄ 2° ē affir^a c^o x̄bū p̄ncipale ē
 lī currit. Ad cōfirmatōez dicit̄ qdā nēm^o
 aūs r̄ ad pbatōem negat̄ cōna. nō. n. incō-
 uenit q̄ ex nētīua nō ponēte aliqd̄ i eſſe
 ſeq̄t̄ affir^a q̄ nō ponit aliqd̄ in eſſe n̄z h^o
 logici nērēt. ſcītū. n. eſt hāc cōnam tenere
 de for^o. ſ. nō tu es r̄ tu nō es. q̄ tu non es
 t̄ tu es. qz ex op^o cōntis de for^o infer̄t o^o
 aūt̄ n̄z icōuenit cū cōis nihil pōat̄ in eē
 Sitr̄ ſeq̄t̄ de forma. Nihil ē q̄ ita ē q̄ ni-
 hil eſt h̄m cōit̄ logicātes. Sitr̄ non ſeq̄t̄
 n^o hō p̄t̄ for. currit. q̄ for. currit. Nō poſ-
 ſibile eſt deū nō eſſe. q̄ necē ē deū eē. In-
 ar^o q̄ ſcō ccedōr q̄ illa nega^o ouertit̄ cuz
 affir^a r̄ t̄n̄ ſi vna ē affir^a ponēs i eē et a^o
 r̄ ſi vna ē nega^o nō ponēs i eē r̄ alla. vñ
 dicit̄ q̄ ppō pōt̄ dici affir^a dupl̄r aut̄ ga
 x̄bū p̄ncipale affirma^t vt hō currit ita
 ē q̄ nihil ē aut̄ qz aliqd̄ ponit̄ i eē vt p^o.
 Nētīa cōſitr̄ dī dupl̄r. ſ. aut̄ qz p̄ncipale
 x̄bū nēt̄ aut̄ qz nō ponit̄ i eē vtracq̄ ḡ il-
 laz ppōm. q̄s ccedūt̄ ouertit̄ i arg^o eſt
 nētīua 2°. r̄ nō p^o. r̄ n^o ē affir^a 2°. ſz bñ
 vna vno. Ego clariuſ formabo ar^o vt
 clari^o appeat̄ r̄no r̄ arguit̄ ſic i^o nihil eſt
 hō qn̄ illud ſit̄ dīc̄ hūc aliqd̄ ē hō qd̄ n̄
 ē r̄ ita reſoluit̄ in hāc. Aliqd̄ ē hō r̄ illd̄
 nō ē q̄ ad hūc p̄ma dīc̄ hūc 3°. ſz ēt̄ 3° dī-
 c̄ h̄ aliqd̄ nō ē hō i illd̄ ē qz dīctoriuz
 copula^o aſſiḡt̄ p̄ diſiūctiua^o ſcāz d̄ p̄tib^o
 oppoſit̄is. ſz q̄cūqz dīc̄t̄ vñ 3° ouertit̄
 tur̄ in ſe q̄ p^o r̄ 4° ouertit̄ ſz 4° ē affir-
 matīua q̄ p̄ma r̄no ad ducta nēt̄ vltimaz
 cōnam r̄ bñ qz illa ouertit̄ nihil ē r̄ ita ē
 qz nihil ē r̄ t̄n̄ p̄ma ē negatiua r̄ ſecunda
 affirmatiua. Si at̄ abe eēt̄ mere cathe^o
 bñ ſeq̄ret̄ qz ſi vna ē affirmatiua r̄ alia.
 Ad 3° nēt̄ aūs. Et ad pbatōem nego
 qz cōis ſit̄ ſlm. Ad pbatōem nego iſtā
 cōnam qlz hō ē tāt̄ q̄t̄ ip̄e ē q̄ qlz hō ē e-
 qlis ſibi ip̄i. Ad h. n. qz aūs ſit̄ h̄m ſufficit̄
 qz qlz hō b̄eat̄ tātā q̄t̄itatē q̄t̄ā ip̄e bz. ſz

ad h̄ qz cōis ſit̄ h̄m regrit̄ h̄ r̄ cū h̄ qz di-
 ſtiguat̄ a ſe. ſz ſic nihil ē pat̄ ſul ip̄i^o ita
 nihil ē ſite vel equale ſibi ip̄ſi.
 Utr̄ tal̄ pbatio ppōis officiabilis ſit
 conueniens.

Quoniam nō vs h̄ ppō eſt
 ſcita a te. a ppō
 eſt h̄a q̄ adeq̄te ſiḡt̄ a ppōem cē
 verā. q̄ tu ſcis a ppōem eſſe verā. q̄ pba-
 tio falſa cōna t̄z. aūs pbat̄. qz caſu poſſi-
 bili poſito aūs eſt h̄m r̄ cōis nō. r̄ volo
 qz a ppō ſit̄ altera iſtaz. rex ſedet t̄ null^o
 rex ſedet. r̄ neſcias q̄ illaz ſit̄ q̄cūqz tam̄
 ſit̄ h̄a r̄ ſcias h̄. iſto poſito aūs eſt h̄m in
 caſu qz cōis ſit̄ falſum. pbat̄. qz vtracq̄
 iſtaz eſt tibi du^o. A eſt altera iſtaz. q̄ a ē
 tibi dubia. q̄ tu nō ſcis a ppōem eē verā

Cōfirmat̄ qz nō ſeq̄t̄. Iſta ē ſcita a te
 aliqua iſtaz eſt h̄a q̄ adequate ſiḡt̄ qz ali-
 qua iſtaz eſt h̄a. q̄ tu ſcis aliq̄ iſtaz eſſe
 verā q̄ r̄c. t̄z cōna aūs pbat̄. qz poſito ca-
 ſu poſſibili aūs eſt h̄m. r̄ cōis falſum. et
 ponat̄ qz p̄ lī iſtaz demōſtrēt̄ur iſta duo
 dīctoria. ſ. rex ſedet vel nullus rex ſedet
 tūc aūs eſt h̄m qz tu ſcis qz i^o ſunt dīc̄.
 q̄ tu ſcis qz alterz eſt h̄m. q̄ i^o eſt ſcita a te
 altera iſtaz ē h̄a qz cōis ſit̄ falſum. pbat̄
 qz tu neſcis h̄ iſtoz eē h̄z. nec ſcis h̄ iſto-
 rū eſſe h̄m demōſtrato rex ſedet v̄l nul-
 lus rex ſedet. r̄ nō ſunt plura iſtoz. q̄ tu
 neſcis aliq̄ iſtaz eſſe verā. 2° ſic nō ſe-
 q̄tur hec eſt tibi dubia. B eſt h̄m q̄ adeq̄
 te ſiḡt̄ b eſſe h̄m. q̄ b eſſe h̄m ē tibi dubi-
 um. q̄ r̄c. p̄z cōna r̄ aūs pbat̄ qz cāu poſi-
 ſibili poſito aūs eſt h̄m r̄ cōis falſum. ga
 volo qz b ſit̄ vna. illaz de^o eſt vel homo
 eſt aſin^o r̄ neſcias q̄ illaz ſit̄. ſcias t̄n̄ illā
 eſſe verā de^o eſt r̄ allā falſam. tūc aūs ē
 h̄m qz tu dubitas qual̄r cūqz ſiḡt̄. qz aūs
 ſit̄ h̄m pbat̄ ſic qz nec h̄ b eē h̄m ē tibi
 dubiū demōſtrata illa hō eſt aſin^o. nec h̄ b
 eſſe h̄m eſt tibi dubiū demōſtrata i^o de^o eſt
 r̄ nō eſt a qd̄ b niſi altera iſtaz. q̄ nullum
 b eſſe h̄m ē tibi dubiū. p̄z cōna r̄ aūs pba-
 tur. tūc ſic i^o eſt h̄a nullū b eſſe h̄m ē tibi
 dubiū q̄ dīc̄ illi b eē h̄m ē tibi dubiū q̄

1° est falsa. 2° sic nō sequitur ista est tibi dubia. tu scis regē sedē q̄ adequate s̄ḡt te scire regē sedere. q̄ tu dubitas te scire regē sedē. q̄ r̄c. t3 cōna añs pbatur sic qua tr̄cūq̄ i^o p̄ncipatr̄ s̄ḡt tu dubitas esse. q̄ ista ē tibi du^a. t3 cōna qz h̄ est vn^o modus pbandi ppōem esse tibi dubiā vt p3 ab h̄entis. in de scire te dubitare. q̄ añs sit falsum notū est qz impossibile est aliquē dubitare se scire vt dic̄ h̄entis. Et si n̄ credis auctoritati h̄entis. pbatur sic qz dato opposito sequitur duo d̄dictoria cē simul vera. s. tu scis te nō scire sic eē. r̄ tu nō scis te nō scire sic esse p̄ma ps d̄dictio nis pbatur qz sequitur tu dubitas te scire r̄c. q̄ tu cōsideras te scire r̄ non pcipis te scire cōna nota. Tūc vltra tu cōsideras te scire r̄ nō pcipis te scire sic esse. q̄ tu nō scis sic esse vel sic. Ista cōna est bona qa ex opposito c̄clusionis cū maiori inferē oppositū minoris sic tu scis sic esse r̄ sic. r̄ cōsideras te scire. q̄ tu pcipis te scire qz cum eisdem euidētis cū qb^o tu scis pcipis te scire tū i^o cōna ē bona r̄ scita r̄ añs est scitum. q̄ añs est scitum qd̄ s̄ḡt te scire nō sic esse. q̄ tu scis te nō scire sic esse.

2^a ps d̄dictionis pbatur qz sequitur tu dubitas te scire sic esse. q̄ tu dubitas te nescire sic eē. t3 cōna qz si vnū d̄dic^o ē dubium ēt aliud. Tūc si dubitas te nescir̄ sic eē. q̄ tu nescis te nescire sic esse. tenet cōna ab inferiori ad suū sup^o. r̄c.

Ad h̄ r̄ndetur. Ad p̄mū d̄r q̄ quīs sciam a ppōem eē verā tñ a ppōem nescio esse verā qz neutrā illaz scio esse verā a est altera illaz ergo a nescio esse verā r̄ sic cōc^o qz scio aliq̄ ppōem esse verā quā nescio eē h̄a. seq̄. n. scio aliq̄ illaz esse verā r̄ vtrancq̄ illaz dubito esse verā. q̄ scio aliq̄ ppōem esse h̄a quā nescio esse verā. S̄ ozmatr̄ r̄ndendo negat̄ ista cōna. ista ē tibi dubia q̄ tu nescis istā esse verā sed bñ sequitur q̄ istam nescis eē veram. Ad confirmatōem negat̄ añs. Ad pbatōem nego cōns esse falsum. r̄ ad pbatōem tu nescis hoc istorum esse ve-

rum. nec scis h̄ istorum esse verū. r̄ non sunt plura istorum. q̄ tu nescis aliq̄ istarum esse veram negatur cōna qz oppositum consequens stat cum ante. s. qz tu scis aliquam istaz esse veram r̄ tamen tu nescis hoc istorum esse verum nec scis h̄ istorum esse verū ex quo concedo vltimus tu nescis aliquod tibi dubium eē verum r̄ qz tu scis aliquod istorum esse verū. r̄ qd̄b̄ istorum eēt tibi du^a. q̄ tu scis aliq̄ tibi du^a eē h̄m. Ad 2° negat̄ antecedens ad pbationem nego c̄sequens esse falsum. r̄ ad pbationem concedo cōnam r̄ cōns. s. n^o b̄ eē h̄m ē tibi du^a imo stant sit sic^a aliq̄e h̄oim currē ē possibile. nullum hominem currere est possibile. quia sunt de sensu composito. negat̄ aliqua illarum est similis. Ad tertius sūt op̄niones magister r̄ petrus mantuan^o volunt contra h̄entis berum qz possibile est aliquid dubitare se scire r̄ secundo cum eos respondetur negādo antecedens scilicet qz non sequatur r̄ ad pbationem negatur qz consequens sit falsū. r̄ ad rationem h̄entis beri cum tu pbas^o duo cōtradict^o esse simul vera negant secundaz cōsequentiam illam. tu consideras te scire r̄ nō percipis te scire sic esse q̄ tu nō scis sic esse vel sic. r̄ ad pbatōem negat̄ qz ex conclusione cū maiori inferat̄ op̄positum minoris qz nō eisdem euidētis cum qbus scio pcipio me scire. sed requiritur vltimus me scire illas esse insufficientes. fm aut̄ ben. r̄ndetur negando añs. s. qz nō sequatur. Et ad pbationem negat̄ qz antecedens non sit verum pro prima parte. Ad pbationes negatur antecedens scilicet qualitercunq̄ ista tu scis regem sedere p̄ncipaliter significat tu dubitas esse. immo scito me nescire regem sedere. et nescio me scire regem sedere quāuis enim dubitem regem sedere. immo scio me nescire regem sedere nam si haberē euidēntias quibus rex sedet aut si nescio esse iustificētes nescio regē sedē r̄ scio me nescire regem sedē. Hoc vi

de ample i de scire r dubitare.

Utz ppō dscriptibilis sit pbāda de scriptibiliter

Quoniam. Sint a b c. trs ppōes a d s e.

b hō ē a l' rex sedz. r nescias tu q̄ illaz sit a nec b nec c. scias tñ q̄ due illaz sit scite a te r a' du' qz tu scis q̄ d s ē r hō ē aial sūt scite a te. r a' rex sedz ē tibi du'. r ē āguis sic n' seqt tu scis adeq̄ tū sigrū alie' istaz. qz scis adeq̄te sigrū p aliq̄s istaz. q̄ tu scis aliq̄s istaz. q̄ pbatō s' oña t3. añs. pbat. qz añs ē h3 vt pz ex cāu r oñs flz qd pbat qz q̄lz istaz ē tibi du'. q̄ tu nescis aliq̄s istaz. t3 oña r añs. pbat qz q̄cūq̄ illaz dcmfēt i' ē tibi du' cōfirat qz tu nesci a nec b nec c. r tu scis qz i' sē oēs istaz. q̄ tu nescis aliq̄s istaz. oña t3 cū mior. maior. pbat. qz da o' qz tu scias a q̄ tu scī adeq̄tū sigrū ipi' a qd scī adeq̄te sigrū p ipm a. qd ē cō cāum p' oña t3 a singlarib' sufficiēt enumerat. 2° sic n' seqt tu scis adeq̄tū sigrū a ppōnis qz scis adeq̄te sigrū p a ppōem. qz tu scis a ppōez. q̄ rē. oña tenz añs. pbat qz añs ē vez r oñs flm cāu possibilī pōito qz pbat qz a ppō sit i' h ē for. r scias tu qz h ē for. l' plo nescias tñ an sit for. nec scias an sit plo rē pz qz oñs sit f'. i. tu scī a ppōez qz tu dubitas a ppōez. q̄ tu nescis a ppōez. Qd añs sit h3 pbat sic tu scis a ppōez p' c' sigrē qz h ē for. vt plo r ita scis eē. q̄ tu scis adeq̄tū sigrū a pro pōis qd scis adeq̄te sigrū p a t3 oñtia cū mior. maior. pbat tu scis a ppōez sigrē p' c' qz h ē for. l' plo r3 oña a pte dīstūcti ad totū dīstūctū. 3° sic n' seqt tu dubitas adeq̄tū sigrū b ppōis qd scis adeq̄te sigrū p b ppōez. qz tu dubitas b ppōez qz rē t3 oña añs. pbat qz añs ē h3 r oñs flz cāu possibilī pōito r pono qz a sit i' ppositio: h est hoc b vero sit ista hoc ē for. r scias tu qz h ē h dcmfato for. nescias qz h ē for r nescias qz h ppō b' est for pncipalr sigrū qz h ē for. rē qz añs sit h3 pz qz tu scis illā pncipalr sigrē sic tu

dubitas eē qz añs sit falsū. pbat sic tu scis illā h' ē h' dcmfato for. q̄ q̄truncqz sigrū tu scis eē. s3 i' sigrū qz h' ē for. q̄ tu scī qz h' ē for. ergo tu scis b.

Ad hec rīdet. Ad p' admissō cāu ne gatur añs. Ad pbatōez negat qz oñs sit flm. Ad pbatōez negat i' oña q̄lz illaz. ē tibi du' q̄ tu nescis aliq̄s illaz s3 bñ se qz q̄ nullā illaz scī. cū q̄ tñ stat qz tu scī aliq̄s illaz. Ad dīstūctōez negat oña. Ad 2° negat añs eē h3 imo ē flz sicut oñs. Ad pbatōez nēt i' oña a pte dīstūcti ad totū dīstūctū. sic n' v3 tu scis qz i' ppō pncipalr sigrū qz h' ē for qz tu scis qz i' p pō p' r pncipalr sigrū qz h' ē for. vt qz h' ē plo. Ad 3° nēt añs. Ad pbatōez ne oñs eē flz. ad pbatōez nēt i' oña tu scis illā h' ē h' q̄ q̄truncqz sigrū tu scis eē. s3 bñ seqt tu scis hāc ppōez r aliq̄tr' scis eaz sigrē. q̄ q̄truncqz scis eaz sigrē scis esse r si r plicas cō scio a p cāuz. q̄ scio qz ita ē totalr sic i' sigrū tē vltra. scio qz ita ē tōlr sic i' sigrū s3 i' sigrū qz h' ē for. q̄ scio qz h' ē for. mior. pbat qz i' sigrū qz h' ē h'. s3 h' eē h' hoc eē for. q̄ i' sigrū h' eē for. nū det negan' 2° cōsequētia s3 dz sic argul. scio qz ita ē tōlr sic i' sigrū r scio qz i' sigrū qz h' ē for. s3 mior. ē f' qre rē.

Utrum necessario r cōtingenter p bantur exponibiliter.

Quoniam nō seqt tu es r potes nō eē. q̄

cōtingēter es ergo nō pbat exponibiliter. cōsequētia tenet ancedens probatur qz ancedens ē vez r oñs falsum qz añs sit vez pro p' pte. i. tu es pz pro scūda probatur. quia tu potes corrumpl. ergo potes non esse. qz cōsequēs sit falsum probatur. quia tu necessario es ergo falsum est qz tu cōtingenter scis oñtia tenet antecedens probatur. Omne qz ē dū ē necario ē. tu es dū tu es ergo necessario est maior est pbi pmo piber. mior. pz de se quare rē. 2° sic. nō sequit antixps erit r non poterit eē quin antixpus crit. ergo necessario antixpistus

erit. g̃ r̃c. cōna t3 añs pbat qz añs ē verū
 r̃ cōns f̃ q̃ cōns sit f̃ p3. qz cōrigēt ātixps
 erit. g̃ f̃ q̃ necessario ātixps ēit q̃ añs
 sit vez. pbat. r̃ ponat q̃ ātixps erit cōri-
 genter r̃ q̃ de^o iā puidit e p̃sciuit ātixps
 futuz. t̃c i^o ē h̃a ātixps erit q̃ a^o sit h̃a r̃
 nō potit eē qn ātixps erit. pbat qz si nō
 da o^o. f. q̃ potit eē q̃ ātixps nō erit r̃ po-
 nat inesse q̃ possibili p̃oito in eē nullum
 sequitur inconueniens r̃ sequitur scien-
 tiaz dei esse falsā. s̃ sic nō sequitur h̃ erit
 p^oa r̃ h̃ potit nō eē p^oa g̃ h̃ cōtingēt erit
 p^oa. pli h̃ d̃mfran^o aiaz antixp̃i g̃ r̃c. cōna
 cōna t3 añs pbat qz añs ē vez r̃ cōns s̃m
 p̃oito q̃ a sit p̃mū istās aic ātixp̃i. q̃ añs
 sit vez p3. q̃ cōns sit falsū. pbat qz si h̃ cō-
 tingent erit p^oa r̃ h̃ erit i a. g̃ h̃ potit d̃st
 nē eē p^oa p3 cōna sic si arguit de antixp̃o
 r̃ t̃n cōns est falsum probat. qz si h̃ potit
 d̃sine eē p^oa ponat g̃ h̃ nō ē p^oa. aut imediate
 ante istās p̃ns fuit p^oa Si det p^o g̃ ime-
 diate p^o istās p̃fēs ēit p^oa p3 cōna qz si aia
 antixp̃i ē ipsa ē p̃petua r̃ vltra g̃ h̃ nō d̃
 finit eē p^oa. Si det 2° g̃ h̃ ē p^oa r̃ ime-
 diate p^o istās p̃fens erit p^oa. p^o cōna vt p^o
 r̃ si sic g̃ nō desinit eē p^oa. Cōfirmat qz
 nō seqt h̃ erit in a r̃ h̃ poterit nō eē i a g̃
 h̃ cōtingēt erit in a qz añs ē vez vt p3. r̃
 cōns falsū. pbat qz si h̃ cōtingēt erit in a g̃
 aliqñ vez ē vt p3 r̃ cōns falsū. pbat qz si
 h̃ cōtingēt erit i a g̃ aliqñ ē dicere h̃ cōtin-
 gēt erit in a. t3 cōna qz cūlz. pp̃oi h̃e d̃ fu-
 turo corūdet vna de p̃nti. r̃ cōns ē falsū
 qz i a falsū ē dicere h̃ cōtingēt erit in a t3
 cōna qz seqt g̃ in a est r̃ seqt necio ē qz si
 aliqd sit i a r̃ sit necium ip̃i necio ē. Itē
 si h̃ cōtingēt erit in a. g̃ i a h̃ cōtingēt ēit
 t3 cōna p̃ouersionē cōns ē falsū qz i a non
 h̃ebit potentia ad nō eē ex q̃ i a ē h̃ res
 p̃petua g̃ ipsa tē nō potit nō eē qre r̃c.

Ad hec r̃ndet. Ad p^o negat añs. Ad p
 bationē negat q̃ cōsequēs sit falsū. ad p
 bationē ne istā cōnaz tu necio es. ad pba-
 tionem distinguo illā prem. oē qd ē duz
 ē necio ē. qz li duz ē vel se t3 ex pte sub-

lecti vel predicatī. si ex pte subiecti ē de
 sensu cōposito. r̃ est falsa. qz exponit sic.
 quod est. dum est necessario est r̃ nihil
 ē qd est dū ē qn illud necio sit. g̃. r̃c. f̃ 2°
 est falsa. qz d̃dictorū ē. vez. f. aliqd ē dū
 ē qd necio est vtputa sor. Si h̃o se tene
 at ex pte p̃dicatī ē d̃ sensu diuiso. r̃ ē h̃a
 r̃ 2° exponens est. r̃ nihil est qd est qn il-
 lud dū est necio sit. r̃ illa ē h̃a. r̃ qn arguē
 do tu capis istā in sensu cōposito ideo ne-
 gō 2°. Si aut velis q̃ teneat i sensu di-
 uiso. tē minor d3 esse tu es r̃ c̃ d3 esse tu
 dum tu es necessario es que est vera.

Alij alr̃ distinguūt rōe de li necessario
 aut inteltr̃ cadere sup̃ totū dice^o necessa-
 rio oē quod ē dum est ē. aut sup̃ p̃rē sup̃
 f. illud ṽbū est. p^o c̃cedūt r̃ est de sensu
 cōposito. 2° negat r̃ est de sensu diuiso.

Ad 2° n̄etur antecedēs. Ad p̃batiōez
 d̃r q̃ antecedēs ē falsū sicut cōsequens.
 Et cū tu p̃bas qz ponat q̃ de^o p̃uidit an-
 tixp̃m fore. tūc i^o est h̃a antixps erit. cō-
 cedo. r̃ illa est h̃a r̃ non poterit eē qn an-
 tixps erit. nego r̃ cū dicis. da g̃ oppositū
 admitto q̃ poterit eē q̃ antixps nō erit.
 hoc. n. bene stat cū p̃cisa dei. nō tamen
 admitto poni in eē. qz antixps nō erit cū
 p̃scia dei. s̃z nō p̃suposita scia dei admit-
 to poni i eē possibili g̃ posito in eē c̃ptū ē
 ex pte sui non seqt incoueniēs s̃z ex pte
 alteri^o positi secū bene p̃t seq̃ icoueni-
 ens. vnde i^o s̃t possibilīta. possibile ē an-
 tixp̃m non fore. r̃ t̃n d̃s p̃uidit antixp̃m
 fore. sed illa nō stat s̃t antixps nō erit r̃
 de^o p̃uidit antixp̃m fore. Ad 3° n̄etur
 añs. Ad p̃batiōez negat q̃ cōns sit falsū
 Et ad p̃batiōē h̃ erit i a. r̃ hoc cōtingen-
 ter erit post a. g̃ h̃ poterit definire eē p^o
 a. n̄etur cōna r̃ ad similitudinē d̃r q̃ silirū
 dō nō ē qz antixps sic icipiet eē ita desi-
 nit eē. sed h̃ aia icipiet eē r̃ nō p̃t desi-
 nere eē loquendo sp̃ de possibilitate nē.
 hec ē r̃nsio m̃grī i q̃dratura. Ad c̃fir-
 matōē negat assumptū. r̃ ad p̃batiōē
 negat q̃ cōns sit falsū. Ad p̃batiōē n̄et
 cōna. nō. n. cūlz. pp̃oi h̃e d̃ futuro corū

det vna ha de pntis nisi in tñis simplict/
b^o. Et ad aliud negat cōna i^o p^o uersionē
quia non est conuersio. vnde f^o stant sit
h^o rigēt est in a. r tñ n^o rigēter erit i a.
r tñ i a n^o rigēt erit sit h^o rigēt erit i
a. r tñ h^o n^o rigēt ē in a. sit i^o. h^o rigēter
erit. r h^o nō rigēter ē dñfan^o otine p
li h^o atz antixpi. Hoc vide a magro i 4°
dublo quadrature.

Utrū positiu^o g^o dus opabilr sūpr^o p
bat^o exponibilr sic magr dīc.

Quia nō seq^o tu es fō
tis pfo ē fortl r
plato nō ē fortior te. g^o tu es ita
fortis sic plato. q^o pbatio mala. cōna r z añs
pbat^o. q^o ponat q^o tu sis fortis. vt r. añs pla/
to vō vt. 4. tūc añs ē vez. vt p. 3. añs f^o
pbat^o sic. q^o i oi opatōe facta p eq^o extrēa
equalr picipāt rē i q^o opant. s^o sic dicē^o
tu es ita fortl sic plato ē opatio scā p eq^o.
g^o extrēa picipāt equalr rē in qua opāt
cōna nō cū maior. minor pbat^o. q^o bec est
cōpatio nō p maginec p mlt^o. g^o p eq^o añs
tñ ē fōm r z casū. rē. Cōfirmat q^o ill^o
cōns pncipale sit fōm q^o seq^o tu es ita for/
tis sic plato. g^o tu es eq^o fortis sicut plato.
tūc vltra tu es eq^o fortl sicut plato. g^o pla/
to ē eq^o fortis sic tu cōns ē fōm. g^o r añs.

2° sic nō seq^o vox ē acuta. stilus ē acu/
t^o r stilus nō ē acutior voce. g^o vox ē ita
acuta sic stil^o q^o añs sit vez p. 3. r cōns fōm
q^o i equoco nō sit cōpatio. 7° phicoz
Sitr nō vz. Clor ē mag^o aq^o ē magna r aq^o
nō est maior voce. g^o vox ē ita mag^o sic a
qua q^o añs est vez. vt p. 3. r cōns fōm. quia
vox r aq^o nō possunt cōpari i magnitudi/
ne fōm. p hōm 7° phicoz. q^o magnitudo n^o
bz in vtrifq^o idē susceptū p^o. 3° sic.
nō seq^o tu fuisti magn^o r tu nō fuisti ali/
ud q^o tu fuisti. g^o tu fuisti ita magn^o sicut
tu fuisti. g^o rē. cōna r z añs pbat^o. q^o añs est
vez r cōns fōm. q^o añs sit vez. p pma pte
p. 3. p. 2° pbat^o q^o nec i tpe nec i instāti tu
fuisti maior q^o tu fuisti. q^o cōns sit fōm. p/
bat^o. nā si tu fuisti ita magn^o sic tu fuisti.
sit g^o illud instās a r b sit mediū inē a r b

instās pñs. isto posito arguit sic. i a istā/
ti tu fuisti ita magn^o sic tu fuisti. s^o i b in/
stanti tu fuisti magn^o. g^o i a istāti tu fuisti
ita magn^o sic tu fuisti in b. cōns ē fōz. sup/
posito q^o otinuc tu fuisti auct^o vlcq^o ad h^o
instās presens.

Ad bec rñdet. Ad p^o mū ngat añs
Ad pbatōem negat cōns eē fōm. Et ad p
batōem cū dī. i oi cōpatōe facta p eq^o ex/
trēa eq^olr picipant rē in q^o sit cōpatio.
Dī q^o duplex ē cōpatio p eq^o. Vna q^o ē cū
pñs iōe. r de i^o xitate bz ar^o. a^o ē sine pñs
sione r de ista xitate nō bz. negat g^o ma/
lor i^o q^o vlr sumit p oi cōpatōe scā p eq^o.
Ad confirmatōem negat i^o cōna tu es
eq^o fortis sic plato. g^o plato ē eq^o fortis sic
tu. si tñ eēt cōpatio facta p eq^o cū pñs iōe
cederetur.

Ad 2° dī q^o p^o supponit q^o illud i q^o sit
cōpatio cōueniat i voce illis extrēis q^olr
nō ē i pposito. Ad 3° negat añs r ad
pbatōem negat q^o cōns sit fōm. Ad pba/
tōem negat i^o cōna tu fuisti ita magn^o sic
tu fuisti. g^o in aliq^o instāti tu fuisti ita ma/
gnus sic tu fuisti. q^o ppō substitūti de p
terito r de futuro. in terminis composi/
tis nō exigit instans p sui verificationez
ho magiltri. Utrū cōpatiu^o gra/
dus exponibilr pbetur rē.

Quia arguit q^o nō bñ
exponit p posi/
tiuū cōpabilr sumptū. q^o cū ois
expositio sit pnotoria. l g^o g^o dus positiu^o
ē notior cōpatiuo. l c^o si ē notior. g^o nō
recte exponit p cōpatiuū. si cō g^o positu^o
uus g^o dus nō d^o exponit i magr m. Cōfir/
mat q^o si cōpatiu^o g^o dus exponat p posi/
tūm cōpabilr sumptū r positiu^o cōpabi/
liter sumpt^o exponit p cōpatiuū g^o a p^oio
ad vltimū cōptiu^o exponet p compatis.
2° sic nō seq^o g^o dus medi^o ē remissior
sūmo. g^o grad^o medi^o ē remissus r sūm^o ē
remissus r sūm^o nō ē ita remissus sic me/
di^o. g^o rē. r z cōna. añs pbat^o. q^o añs ē verū.
vt p. 3. r cōns fōm. q^o i^o est falsa g^o d^o sūm^o ē
remissus. q^o si eēt remissus nō eēt sūm^o

Altr nō seqt. Binari^o ē minor ternario ḡ
binari^o ē magn^o ⁊ ternari^o ē magn^o ⁊ bina
ri^o nō ē ita magn^o sic ternari^o qz añs ē vez
vt pz ⁊ oñs flm p p^a pte. s. qz binari^o sit
magn^o qz ē min^o nūceroz. id nō ē magn^o

3° sic nō seqt. Sor. est maior platone.
ḡ sor. erit magn^o ⁊ plato erit magnus. ⁊
plato nō erit ita magn^o sic sor. ḡ zc. oña
tz. añs pbat qz casu. possibili posito añs
ē vez ⁊ oñs flm pbat ⁊ pono qz sor. sit
bipedal^{is} ⁊ plato pedat^{us} ⁊ crescāt ad tripe
dalē q̄titate ambo i vna hora ita qz in fi
ne hore qñ quilibz eoz dz hre tripedalē q̄
titate qlz deinat ee. Ito pōito sor. ē ma
ior platone. qz i qlz istāti istī^o hore ipse hē
bit maiorē q̄titate q̄ hēbit plato p eod
istāti ⁊ tñ i^o ē sīta plato nō erit tant^o q̄t^o
est sor. qz q̄tiamcunqz q̄titate hēbit sor.
tantā hēbit plato ⁊ eo^o. ḡ plo erit tantus
q̄tus erit sor.

Ad hec rñdet. Ad p^a qdā volūt qz
ar^o cludat qz cū positū q̄t^o pabil^{is} sum
pt^o sit notior cōpatiuo nō pōt exponi p
cōpatiuū. s. p alia p̄pōem exponet. Idē i
portante. vt ego sū tam fortis sic tu ex
ponit sic ego sum fortis ⁊ tu es fortis ⁊
tu nō excedis me i fortitudine. zc. Nec
rñō nō placet qz dñat magis. Iō altr
siue positū ḡd^o sit notior cōpatio siū cō
siue eq nō qz exponētes cōpatū sūt sūpre
sūt notiores cōpatio ⁊ exponētes sūt sū
pte sūt notiores positio. ⁊ lz ad hā aliqua
exponēs sit min^o nō suffic qz oes i^o sūt sū
pte notiores sūt. qz explicite dicūt qz ex
ponibil^{is} dic^o ip̄licite. Ad cōfirmatiōem
negat oña a p^a ad vltimū. pmo qz ē p̄dī
catū p^a p̄pōis illd tōle nō est subm seqn
tis 2° qz positū cōpabilr sūpre^o exponēs
cōpatiuū nō pbat exponibilr p cōpatū
sitr cōpatiu^o exponēs. positū nō pbatuz
exponibilr p positū. Ad 2° dic mgr
i pdicamēt^o suis qz si cōpatio fiat i abso
luto i^o pbatio tz si at i respectio nī qz i istī
cōpatiu^o ḡd^o nō p̄suppōit positū i vtroqz
extrēoz ⁊ id 2° exponēs nō dz ee i^o sum
m^o ḡd^o ē remissus. s. i^o ḡd^o sūm^o ē itēsus

ex pōit ḡ sic fm cū ḡd^o medi^o ē remissus
⁊ sūm^o ē itēsus. ⁊ ḡd^o medi^o nō ē ita inten
sus sic sūm^o. ḡ zc. Cōsitr ad aliō dicit
qz i^o nō ē 2° exponēs binari^o ē magn^o hoc
magr in pdicamēto q̄titar^o i p̄p̄tate ad
uertentiā. Ho ḡ mgr stat i h qz extrēa
debēt p̄cipar i i^o i q̄ sit cōpatio si dz sic
exponi. siue qz cōpatio dz i cri i abso
luto q̄l nō ē i p̄posito. s. i istī. Altr p̄t dici ne
gan^o añs. Et ad pbatōez negat qz oñs sit
f lz p i^o pte ḡd^o sūm^o ē remissus imo ē xa
fz calculatores qz ē infinite intēsus. Ad ali
ud cōsitr cedit qz binari^o ē magn^o. Aliē
n. cōcederet i^o qz binari^o sit minor terna
rio zc. Ad 2° rñdet mgr in 24° ar^o se
cūdi dubij p̄ncipal^{is} q̄drature cōceden
oñs. s. qz nō seqt n^o arguit ab exponibi
li ad exponentē qz añs nō est exponibile
sz resolubile. p demōstratiua istātis l t̄p̄is
sic. In a istanti sor. erit maior platone. ḡ
sor. erit maior platōe ⁊ tē añs sic expōit
In a istāti tā sor. q̄ plato erit magn^o ⁊ i
a istāti plato nō erit tā^o sic erit sor. i eod
istāti. ergo in a instanti sor. erit maior
platone sed h sor. erit maior q̄ plato e
rit imediate expōit qz i finis cōpositū nō
exigit istās p sua x̄ficatōe ⁊ id cōcedit
qz sor. erit maior platōe ⁊ nūqz erit maiō
q̄ erit plo. p^a ps p̄ q̄cūqz sor. erit ita e
rit qz sor. ē maior platōe. ḡ zc. tz oña ex q
i^o p̄pō sor. erit maior platone ē singula
ris i finis simplicib^o. 2° pbat qz sor. nō
hēbit maiorē q̄titate q̄ hēbit plato ḡ
sor. nō erit maior q̄ erit plato. tz oña an
tecedēs pbatuz qz sor. hēbit oēm q̄tita
tem citra tripedalem. ⁊ oēm talem ba
bebit plato ⁊ nō maiorē. ⁊ cōcedit eti
am qz sor. erit maior platone. ⁊ tamē pla
to erit tant^o sicut erit sor. qz in quolz in
stāti sor. erit maior platone. ⁊ in tota ho
ra plato erit tant^o sicut erit sor. q̄re. zc.

Posset tñ altr dici negando antecēdēs
.s. qz nō sequatur. Ad p̄batiōem dicit qz
antecēdēs est falsum sicut ⁊ i^o sua expo
nēs plato nō erit tantus sicut erit sor.
Ad hec. n. qz i^o sit vera sor. est maior pla

tone nō solū regritur q̄ in quolz instāti
 bore future sor. est maior platone. sed q̄
 in tota hora qd̄ est falsum qz in tota ho
 ra plato est tant̄ sicut sor. z maḡ etiam
 fatei. tunc iste due uertetur sor. est ma
 ior platone z sor. ē maior q̄ erit plato.
 ista r̄no ē crassior z magis palpabit. zc.

Utrum suplatiuus gradus exponi
 bitr p̄betur. zc.

Quoniam nihil q̄ p̄ super
 abundantiā aliq̄
 ruz d̄ plurib⁹ uenit suplatiu⁹
 grad⁹ est huiusmodi. q̄ nō uenit plib⁹
 tūc vltra nō pōt exponi p̄ negatiuā com
 patiuū. t̄z oīa qz tūc possēt cōuenire plu
 rib⁹ vt pz. Cōfirmat qz fm̄ grāmati
 cos suplatiuū est illud qd̄ ad plures sui
 generis compatiū oībus supponit q̄ nō
 uenit plurib⁹. t̄z oīa. tūc vltra q̄ nō ex
 ponitur p̄ negatiuā cōpatiuū. pz oīa. ga
 ex opp⁹ oītis seqtur opp⁹ aītis. 2⁹ se
 qtur q̄ ego sum sapiētior istis z tñ nō sū
 sapiētissim⁹ istoz. oīs est ipossibile qz se
 qtur ego sū sapiētior istis. q̄ sum sapien
 tissim⁹ istoz demonstrādo idē p̄ li istis
 z istoz tenēdo suplatm̄ posituue. qz eod̄
 mō exponit cōpatiuū z suplatiuū positi
 ue sumpt⁹ assumptū p̄bat z p̄ma ps de
 ducit sic ego sum sapiētior te z deo ego
 sū sapiētior istis q̄ sū sapiētior istis per li
 istis demonstrādo te z deū. oīa t̄z a con
 uertibili ad cōuertibile. z aīis est maḡi
 in capto de cōpatiuo. 2⁹ ps p̄bat qz d̄di
 ctōriū est falsum. s. ego sum sapiētissim⁹
 istoz. qz 3⁹ exponēs est falsa z non aliqs
 istoz est ita sapiens sicut ego qz d̄dicto
 riū est vez. s. aliqs istoz est ita sapiēs si
 cut ego. q̄re zc. 3⁹ sic n̄ sequitur tu es
 fortis z asini sunt fortes z nō aliqs asin⁹
 est ita fortis sicut tu. q̄ tu es fortissimus
 asinoz. q̄re. oīa t̄z. aīis p̄batur sic. qz aīis
 est vez vt pz. z oīs falsuz. qz s̄gt te esse
 de numero asinoz.

Ad hec respōdet. Ad p̄mū d̄ q̄ su
 platiuus pōt sumi duplr. s. posituue z ne
 gatiue. posituue sumpt⁹ d̄ p̄ supabūdā

tiam cum sumat p̄ excessum aliquozuz.
 negatiue aut̄ sumpt⁹ nō d̄ p̄ supabūdā
 tiam cū sumat p̄ nō excedi ab alijs z nō
 p̄ excedere alia. z sic pōt uenire plibus
 z sic sumit q̄n̄ exponit p̄ negatiuā com
 pati. Ad cōfirmatōes simplr. Ad 2⁹
 negat̄ assumptū. s. q̄ seqtur illud q̄ ego
 sum sapiētior istis. z tamē nō sum sapiē
 tissim⁹ istoz. tenen⁹ suplatiuū posituue.

Ad p̄batōem cū d̄r. ego sū sapiētior
 te z deo. q̄ ego sum sapiētior istis. D̄r q̄
 eo mō q̄ tenet illud copulatiū te z deo eo
 mō tenet li istis. si tenet diuisiue vbiqz
 ambe p̄pōnes false sunt. p̄ma. n. equalit̄
 huic copulatiue false. ego sū sapiētior te
 z ego sū sapiētior deo. 2⁹ h̄z h̄c t̄tiaz ex
 ponētem falsam. z nō aliqs istoz est ita
 sapiēs sicut ego. Si h̄o vbiqz tenet col
 lectiue ambe h̄c. p̄ma. n. isto c̄cedit magi
 ster z 2⁹ ē h̄a est cui⁹ 3⁹ exponēs d̄z eē
 in nūero plurali. z isti nō sunt ita sapien
 tes sicut tu z de⁹ z h̄a est qz d̄dictōriū
 falsum. s. isti sunt ita sapiēs sicut ego.
 qz seqtur. q̄ iste ē ita sapiēs sicut ego vt
 vlt̄ mgr̄ Et cōfir̄ dicēdo. sū sapiētissim⁹
 istoz pōt teneri collectiue z diuisi
 uue. p̄mo est h̄a 2⁹ falsa z exponit̄ pre
 cise sicut dictū ē de cōpatiuo. Si tñ vel
 les q̄ li istis solū teneret diuisiue in illa
 Ego sū sapiētior istis negaretur tūc ista
 oīa. Ego sū sapiētior te z deo. Ad ter
 tiū dicūt grāmatici q̄ i⁹ tu es fortissim⁹
 asinoz h̄z sit c̄grua tñ s̄gtio ē s̄ta qz s̄gt
 ret te eē de nūero asinoz z n̄ir h̄z eod̄ d̄r
 q̄ tal̄ p̄batō valida ē vbi recte facta est
 cōpatio suplatiuū q̄ d̄z fieri in̄ res eiūsdē
 ḡnis solū. Uel alr̄ d̄r q̄ illa est h̄a Tu
 es fortissim⁹ asinoz z negat̄ q̄ significz
 te esse de nūero asinoz q̄tū ad naturam
 p̄p̄iam zc.

Utr̄ differt aliud z nō idem exponā
 tur vt dicit magister.

Quoniam nō seqt̄ tu es nō
 idē ch̄i. q̄ tu es
 z ch̄i ē z tu nō es ch̄i q̄ p̄batō
 mala. oīa t̄z aīis p̄bat qz aīis ē vez z oīs

falsum. q̄ antecedens sit verum probatur sic. tu nō es idē chimere ⁊ tu es ḡ tu es nō idē chimere. ⁊ ⁊ nā a negatiua de p̄dicato finito cōstātia s̄bi ad affirmatiua de p̄dicato infinito ⁊ nō ē vez ⁊ vt p̄ ḡ ⁊ cōs. q̄ aut cōs sit flm. p̄. q̄ i^o expo- nēs ē fla. s. chi. ē. 2° sic nō seq̄. Tu fuisti ⁊ asin^o fuit q̄n tu fuisti ⁊ tu nō fuisti asin^o ḡ tu differēbas ab asino. ḡ ⁊ c. cōnā ⁊. aīs. p̄bat. q̄ aīs ē ⁊ ⁊ vt p̄. ⁊ ⁊ aīs ē flz. p̄bat q̄ seq̄ tu differēbas ab asino. ḡ tu differēbas ab h̄ asino ⁊ ab i^o aīs nō. ⁊ sic d̄ singul^o aīs q̄ fuerit q̄d ē flz q̄ mlti fuerit aīs cōrupti aīq̄ tu fuisti a q̄b^o tu nō differēbas. q̄ alietat nō cadit nō si it ea q̄ s̄ 3° sic. nō seq̄. for. senex nō d̄t a seip̄o puero. ḡ for. senex ē ⁊ for. puer ē ⁊ for. senex nō ē for. puer. ḡ ⁊ c. cōnā ⁊. aīs. p̄bat. q̄ aīs ē ⁊ ⁊ vt p̄. p̄ por^o. ⁊ cōs flz q̄ si illa ē ⁊ a for. senex ē. illa ē fla. for. puer ē. ⁊ cō. Et si d̄ q̄ d̄ a p̄r capti dupl^r. s. positie ⁊ negatie p^o loq̄ mag^r. ⁊ sic ponit extrēa eē sil. ⁊ sic loq̄ por^o. ⁊ sic negat tm̄ vñū extrēmū ab alio siue sil sine siue nō. Cōtra q̄ por. nō p̄t itelligē nēti ue. q̄ oīs r̄lo regrit duo extrēa eē sil. s. d̄ra ē r̄lo quocūq̄ accipiat siue positie siue negatie. ḡ regrit duo extrēa sil cōtia nō cū mior. maloz. p̄bat. q̄ si sit r̄lo suū flz ē. ⁊ si b^o ē suū cor^o ē. ⁊ cor^o s̄ sit nā ⁊ ⁊ p̄m̄ i p̄dicamēto r̄lontis ḡ q̄ libet relō regrit extrēa eē sil. s. cū d̄ra ⁊ alietas sit r̄lo q̄dā ḡ alictas regrit extrēa eē sil. s. for. senex ⁊ for. puer nō s̄ sit ḡ n̄ b̄n d̄ for. senex differt a for. puero.

Ad h̄ r̄ndet. Ad p^o distinguo illā. tu es nō idē chi^o q̄ vt totū p̄dicatū ē ifini- tū vt solū p^o ps. si p^o ccedo q̄d nō seq̄ tu es nō idē chi^o. ḡ tu es ⁊ chi^o ē. ⁊ c. q̄ li nō idē chi^o nō. p̄bat p̄ exponētes sic dif- fert. q̄ nō ouertūt ista nō idē chi^o ⁊ dif- ferēs a chi^o put li nō ifinitat totū. Si ⁊o 2° nētur q̄ nō seq̄tur. Et ad p̄batōem n^o q̄ aīs sit ⁊ ⁊. imo ē flz sic cōs. Et ad p̄batōez nētur cōnā ista tu nō es idē chi^o ⁊ tu es. ḡ tu es nō idē chi^o accipiēdo li nō

put ifinitat p̄te. nec arguit tūc a nētua de p̄dicato finito ad affirmatiua d̄ p̄dicato ifinito tōli vt itelligit reg^o. Si ⁊o li nō ifinitat to^o ccedit cōnā. s. nō cō po^o

Ad 2° nētur cōnā. ⁊ d̄ ccedit aīs. s. q̄ nō seq̄ q̄ nō arguit ab exponētib^o ad expōitā. q̄ 2° exponēs d̄z eē ista. ⁊ aī n^o fuit q̄n tu fuisti. ⁊ nūq̄ fuit asin^o q̄n tu fuisti. modo hec ē fla. h̄ ē r̄no mgr̄i. Vel breu^o dicat q̄ 2° exponēs d̄z eē i^o ⁊ asin^o fuit solū q̄n tu fuisti. ḡ ⁊ c. ⁊ ista ē fla. Ad 3° d̄r sicut ibi. Ad replicā d̄r q̄ oīs r̄lo regrit extrēa esse sil h̄m rōez referēdi siue cōtū ad depēdētiā q̄d idēz ē nō aut oīs relatio regrit extrēma eē sil actu. q̄ pri^o ⁊ posteri^o sūt conelatia l̄z nō sil existāt actu ⁊ ita i p̄positō ⁊ c.

Utz nō exclusionis vt li tm̄ ⁊ p̄cise p̄bētur exponib^olter.

Untra nō seq̄ p̄cise si cut ē aliq̄ ppō figt. ḡ sicut ē aliq̄ ppō figt. ⁊ nō alr q̄ sicut ē aliq̄ ppō figt. ⁊ nō arguit d̄ bite ḡ p̄batio mala. cōnā ⁊ cū mior. ma ior. p̄bat. q̄ aīs ē vez ⁊ cōs flz. q̄ aīs sit vez. p̄bat sic p̄cise sicut ē ppō ⁊ a si ḡt. ⁊ oīs ppō ⁊ a ē aliq̄ ppō. ḡ p̄cise sicut ē aliq̄ ppō figt. q̄ cōs sit flz. p̄bat q̄ 2° exponēs ē fla cū d̄dictōiū sit vez. s. alr q̄ sicut ē aliq̄ ppō figt q̄ alr q̄ sicut ē p pō fla figt. ḡ alr q̄ sicut ē aliq̄ ppō figt ⁊ cōnā ab iferiori ad suū sup^r. ⁊ aīs est vez. ḡ ⁊ cōs q̄r. ⁊ c. Cōfirmat q̄ nō seq̄ sicut ē q̄l̄z ppō figt ⁊ nō alr q̄ sic ē q̄l̄z ppō figt. q̄ aīs ē vez ⁊ cōs flz. q̄ cōs sit flz. p̄bat. q̄ seq̄ p̄cise sicut ē q̄l̄z ppō figt. ḡ q̄l̄z ppō ē ⁊ a. ⁊ cōnā de q̄cū q̄ p̄dicat diffi^o ⁊ diffinitū. diffi^o aut p^o p̄ois ⁊ e ē figre p̄cise sic ē. ḡ si hec diffi^o figre p̄cise sicut ē ⁊ e affirmat de q̄l̄z pro p̄oē. ḡ h̄ diffinituz. s. ppō ⁊ a d̄z affirmari de q̄l̄z ppōē. q̄ aīs sit ⁊ ⁊. p̄bat. ⁊ p^o p^o ps q̄ q̄l̄z ppō ⁊ a figt sicut ē vt p̄. ⁊ q̄l̄z fla sicut ē. l̄z nō p̄cise sicut ē. vt h̄o ē asinus figt h̄oiez eē ar. ḡ q̄l̄z ppō figt sicut ē ⁊ altera ps. p̄bat. s. nō alr. q̄ sicut ē q̄

lz ppo figt. qz dictionu e flz. f. atr qz si
 cut e qlz ppo figt. qz seqt ppo ha e p
 po. g. ppo ha atr qz sicut e figt qd e fal
 su. 2o sic no seqt. Exclufu e exclufu z
 nihil no exclufu e. Exclufu e tm exclufu
 e exclufu. qz ans e vez vt pz z ois flm
 qz iplicat pbat. Quislz exclusiue affir
 matiue subz icludif z oppositum sub
 lectuz excluditur. sed li exclufu e sbm
 z li n exclufu e oppositu sbz. g. exclufu i
 cludz iplicat. qre rc. Itē cū cuiuslz exclu
 siue affir pdicatu dicat d sbo z remo
 ueat ab opo sbi. lz pdi of tā d sbo qz d
 oppo sbi. g. e fa. mior pbat. qz o sbi ex
 cludif. g. pcrū xificat de oppo sbi. Cō
 firmat qz no seqt flm z h vez d dicunt
 demfan. pl h istas ds. e. z nihil no flz
 z h vez d dicūt. qz ans e vez z ois flz.
 qz ans sit vez p pte pz. pbat p 2a qz
 d dic e flz. f. aliqd no flz z h vez d di
 cūt. qz seqt qz duo ha d dicūt qz aut ois
 sit falsū pbat qz seqt tm flz z h vez d
 dicūt. g. oia d dicitia it falsū z h vez. t3
 oia ab exclusiua ad vlez d finis trāspo
 sitis. ois e flz. g. z ans. Itē no seqt tm n
 ois hō e alb. g. no ois hō e alb. qz casu
 possibili posito ans e vez z ois flm. qz
 ponat qz ois hō sit alb. tūc ois e flz cū
 d dicitu sit vez. f. ois hō e alb. qz aut
 ans sit vez pbat. qz seqt oē albus e no
 ois hō. g. tm no ois hō e alb. t3 oia ab
 vli affir ad exclusiuā d finis trāspofit
 z ans e vez g. z ois. 3o sic no seqt tā
 tū. i2. sūt apli ergo. i2. sunt apli z n n. i2.
 sunt apostoli. qz ans e vcrū vt pz. z ois
 flz. qz r ps e flā. f. n. n. i2. it apli. qz d di
 ctionu e vez. f. aliq n. i2. it apli qz pter
 z paulus sc apli z sunt aliq no. i2. Cō
 firmatur qz no seqt soz. z bru. no differt
 nūero z soz. z bru. no sē n differētes nu
 mero. g. soz. z bru. tm differūt numero.
 qz ans e vez z ois falsū. qz ans sit v3
 p parte pz. p2a pbat qz o e falsū. f.
 soz. z bru. it no differētes numero qz se
 quitur. g. soz. z bru. no sē differentes qd
 e falsuz. qz ois sit flz pbat. qz seqtur
 soz. z bru. differūt spe. g. falsū e qz tm

differūt numero. Itē pōt argui qz 1o no
 est vera. species predicatur de pluribus
 differētibz numero tantum. z tū 2o
 exponens est falsa. qre. rc.

Ad hec responderetur. Ad p negatur
 maior. f. qz non seqtur. Ad pbatōnem
 nētur qz ancedēs sit verum imo e falsū
 sicut cōsequēs quod ex 1o ancedēte seq
 tur qz qlz ppositio est vera sic arguen
 sicut est aliqua ppositio figt z non aliē
 qz sicut est aliqua ppositio significat. g.
 omnis ppositio est vera tenet cōsequē
 tia. qz oppositum cōsequētis no stat cōz
 ancedēte. f. qz aliqua ppositio no sit
 ha sz falsa qz sequit aliqua ppositio e
 falsa g. atr qz sicut est aliqua ppositio
 significat qz est contradictorium 2o par
 tis antecedentis. iō rc. Ad ppositum
 redeundo cum tu probas ancedens e
 verum nētur consequentia qz arguitur
 ab inferiori ad suum superius cū dōde
 hñte v3 nētōis pposita cuiusmōi e iste
 tm precife iō no v3. Ad cōfirationēz
 nētur qz no seqtur. Et cū arguis qz ans
 e vez z ois falsū nētur qz ans sit flz im
 mo e vez sicut ans. Ad probatōez cū
 dicis seqtur qz qlibet ppositio e hā nē
 tur. z cū tu probas qz de cūncqz dicit
 diffi z diffinitū conce. sz significare p
 et sicut est e diffi ppositiois vere
 conce. ergo de quocūqz dicit. i dicitur
 ppositio vera conce z ideo ne istam
 quelibet ppositio significat precif sic
 est ex qua sequeretur qz quelibet propo
 sitio esset vera. licet concedat ipsam p
 et sicut est quelibet ppositio signifi
 cat. Ad secundum dicunt quidam qz
 illa ppositio tantum exclusū est ex
 clusū est impossibilis quia implicat
 contradictionem. sequitur enim ex ipa
 qz nihil non exclusū est exclusū z
 aliquid non exclusū est exclusū. p2a
 pars patet quia est secunda expo
 nens eius. secunda probatur quia cuius
 libet exclusiue affirmatiue oppositum
 subiecti excluditur. Sed non exclu
 sū e opo sibi g n exclusū excludit. z iō

dicuntur qd si non sunt exponetes sed de addi
 3^a expones. i. non exclusiu est exclusiu. et tunc
 expones implicat sicut exposita. qre rē.
 Magis autem aliter respondet in 7° arg^o primi
 dubij qd rature negatio assumptuz. i. qd
 non sequitur. Ad pbationem negat qd omnis sit
 falsum. Et ad pbationem cuz dicit qd impli
 cat negat. et cum tu pbas sic. Quislibet exclu
 siue affirm^o subm^o includit et oppositū sub
 i^o excludit sed si exclusum est subm^o. si li ex
 clusiu est op^o subm^o. g. exclusiu includitur et
 non exclusum excludit. nētur omnia. sed seq
 rē. g. si non exclusum ē exclusiu. et hāc 2°
 qz stat mātr. nego tū istā. non exclusuz est
 exclusiu. qz stat formātr. Si rēcedo istā
 li exclusuz includit. negat tū illa. exclusiu
 includit. Et ad aliā pbationem negat qd p
 dicatū istū exclusiue verificet de oppo
 sito subm^o. Et cum arguis qz oppositum
 subm^o excludit. g. pdicatum significat d op
 positio subm^o. negat omnia. Non. verificat
 de opposito subiecti. sed de illo tmino
 oppositū subm^o q non est op^o subm^o sed li nō
 exclusiu est op^o subm^o ppter ea d sic argui
 Exclusum est exclusiu et non exclusiu ē ex
 clusiu ergo pdicatu significat de opposito
 subm^o dicitur omnia. sed negat minor tan
 qz implicans dicitur. Ad affirmatōez
 dcedo qd non qz 2ª expones non bñ sumit
 sed sic d3 accipi in plall cuz subijciatur
 tmin^o plis nūeri vel equalens dicendo
 sic. et nulla non falsum et h^o vez dicitur qd ē
 falsa qz opposita ē ha. i. aliq non sūm et h^o
 vez dicit. Et ad aliud cū dicit qd non sequit
 tū non ois hō ē alb^o g non ois hō est alb^o
 ne^o imo seqt. sed pp pbationem quā facis
 qro quo tenet li non aut infinite aut nega
 tiue. li negatiue ans ē sūm sic omnis et ad p
 bationem ab vli de terminis trāspostit ad
 exclusiuā dicit qd non valet omnia qz exclusi
 ua ē negatiua. Si hō tenet infinite. dicit
 tur qd ans est vez sic pbat ar^o. sed nego
 qd omnis sit sūm qz illa non ois hō est alb^o ē
 affirmatiua ex q tenet infinite. et valz tū
 si dicerē. Ans non ois hō est alb^o dicit illi
 cū li non tenet infinite et non negatiue.

Ad 3° dicit qd qm non exclusiois cadit su
 pra tminū nūeri plallis qd non d3 pbati p
 negatōem infinite sed nota plalitat. et
 tō i^o tū i2 sūm apli. d3 sic pbati i2 sūm et non
 plēs qz i2 sūm apli. g rē. Ad affirmatōez cōit
 dicit negat qd non sequitur. Et ad pbationem
 dicit qd omnis est vez sic ans. Et cum tu pbas
 omnis ē sūm sic. Illa differit specie g sūm
 est qd tū dnt nūero. negat omnia i3 vale
 at g falsum est qd dnt tū nūero. conce
 dunt g istam tū dnt nūero. et negant
 istā illa tū dnt nūero Ego autem clari^o tū
 derez qd d3 exponi sic sor. et bu. dnt nu
 mero et sor. et bu. non dnt plusqz nūero
 g sor. et bu. dnt tū nūero siue ergo sor.
 et bu. dnt tū nūero qd p eodem ha
 beo. Quia non exclusiois cadit sūm dnt
 nūero. l dnt specie l gne d3 exponi p pl^o
 qz siue ēt non exclusiois mediaret inter
 illa dicit dnt tū nūero rē. qz sensus
 cōis talū ppōm est i^o qd declarat p talē
 exponetem. et tūc ad formā argumēti cō
 cedit qd non sequitur. qz i^o non sūm hē expo
 netes. Magis autem posuit vltiorem modū
 et p hoc ps quo potest dici qd in illa spēs
 est qd pdicat de plibus differētib^o nūe
 ro vel sūm nūero et d3 exponit sic. h pdica
 tur de plurib^o dntibus nūero et non
 pdicat de dntibus plusqz nūero. g rē.
 et i^o exponen^o diffini^o spēs non uenit ge
 neri. hic modus clar^o est.

Ultra dices exceptiue pter pterqz et
 nisi pbent exponibit.

Quia non sequitur. sor. nō
 excipit. et ois hō
 nō sor. excipit. g ois hō pter sor.
 excipitur. g rē. omnia tenet. ans pbatur ga
 casu possibili posito ans est veruz et omnis
 falsum vt ponat qd sor. nō excipiat a cur
 su qz currat et oēs alij boies excipiat
 a cursu qz nō currat tunc ans est vez vt
 ps et omnis sūm est. qz sequitur dicitio. qz seq
 tur qd sor. excipit et qd sor. nō excipit.

2^a ps dedit sic. ois hō pter sor. exci
 pitur. g sor. nō excipit. et omnia ab exposi
 uo

ta ad vnā suā exponētēm. p̄ma pbat̄ sic
 q; in oī exceptiua affirmatiua ps ex ca/
 pta excipit̄. for. est ps extra capta. ḡ for.
 excipit̄. 2° sic nō seqtur. tu scis oēm p/
 pōem p̄ter a. z nō imediate an̄ istās p̄ns
 sciuisi oēm p̄pōem p̄ter a. ergo tu inci/
 p̄tis scire oēm p̄pōem p̄ter a. ergo r̄c. t̄z
 cōia. an̄s p̄batur. q; casu possibili posito
 an̄s est vex z cōis s̄m. q; ponat̄ q; t̄clas
 oēm p̄pōem p̄ter a z q; imediate ante in
 stās p̄ns sciuisi a z imediate p̄ instans
 p̄ns scies a. tūc p̄z q; an̄s ē x̄m. q; cōis sit
 falsū p̄batur q; seqtur tu incipis scire a.
 cōis ē 3 casū. t̄z cōia ab exceptiua ad al/
 terā p̄tē exponētē. t̄m a s̄lī optie scquit̄
 tu p̄mittis mibi oēm denariū p̄ter a. er/
 go tu p̄mittis mibi a. z ita v̄r in p̄posito
 l̄det cā d̄s̄itatis. 3° sic nō seqtur. for.
 dic̄ x̄m z n̄ hō nō for. dic̄ x̄m. ergo n̄l̄?
 p̄ter for. dic̄ x̄m. ergo r̄c. t̄z cōia. an̄s p̄ba
 tur. q; casu possibili posito an̄s est x̄m z
 cōis s̄m. q; ponat̄ q; for. dicat̄ t̄m istam
 de est. tu x̄o dicas istā n̄ hō p̄ter for. vi
 cit̄ x̄m. z vos s̄ris omnes hoīes loquē/
 tes. q; an̄s sit x̄m pbat̄ p̄ p̄ma pte ps. p
 z pbat̄. q; si nō da op̄. s̄. q; alliḡ nō for.
 dic̄ x̄m. z cū n̄ ali° loq̄tur nisi tu. ḡ tu
 dic̄is x̄m. sed tu dic̄is q; n̄ p̄ter for. dic̄
 x̄m. ḡ ita est q; n̄ p̄ter for. dic̄ x̄m ḡ tu n̄
 dic̄is x̄m. ecce q; op̄ 2° p̄ris an̄tis ipl̄/
 cat̄ ḡ falsum. z cōis 2° ps an̄tis est x̄a. q;
 an̄s sit s̄m pbat̄. q; si nō da o° q; sit x̄m
 z seqtur q; sit s̄m. q; seqtur allud ē x̄m
 ḡ siḡt sicut ē. sed siḡt q; n̄ hō p̄ter. for. t̄
 dic̄it x̄m. ḡ ita ē q; n̄ hō p̄ter for. dic̄ x̄z
 ḡ tu nō dic̄is x̄m. z non dic̄is nisi cōis. ḡ
 cōis nō est x̄m.

Ad hec r̄ndetur. Ad p̄mū dic̄it̄ q; daz
 q; exceptiua illa oīs hō p̄ter for. excipit̄
 claudit̄ d̄dictōem. iō cōcedit̄ q; nō seq̄t̄
 sed nō d̄z sic exponi vt arguis. s̄z sic. for.
 nō excipit̄. z oīs hō nō for excipit̄. z for.
 excipit̄. ḡ oīs hō p̄ter for. excipit̄. z tunc
 an̄s ipl̄icat̄ d̄dictōem sicut cōis. Maḡ
 atr̄ r̄ndet. iō. arḡ p̄m̄. dubij q̄drature ne
 gando an̄s. s̄. q; nō seq̄t̄. Et ad p̄batōem

negatur q; cōis. sit falsum imo est verus
 sicut an̄s. Ad p̄batōem n̄etur q; seq̄t̄
 d̄dictio. cū dicas q; seq̄t̄ q; for. excipitur
 n̄etur. Ad p̄batōem. In oī exceptiua affir/
 matiua ps ex̄ capta excipit̄. sed for. ē ps
 ex̄ capta. ḡ for. excipit̄. n̄ēt cōia. s̄z b̄n̄ se/
 q̄tur. ḡ li for. excipit̄. z illa stat̄ sit q; for.
 nō excipit̄ z li for. excipit̄. q; ī mior̄i for.
 supponit̄ mal̄r. cū d̄ for. ē ps ex̄ capta.
 qm̄ li ps ex̄ capta est t̄m 2° int̄cōis vel
 ip̄ōis. Ad 2° r̄ndet maḡ in. 24°. arḡ
 p̄ncipal̄ dubij nega° an̄s. s̄. q; n̄ seq̄t̄. Et
 ad p̄batōem n̄etur q; cōis sit s̄m. im̄ ḡ
 x̄m sicut an̄s. z ad p̄batōem n̄etur cōia.
 nec arguit̄ ab exposita ad vnā suarū ex/
 ponentū. q; i° nō est exponibil̄ nec p̄ba/
 bilis r̄ōe dictōis exceptiue s̄z r̄ōe ic̄p̄tō
 nis est ipsa cātr̄ īferēda. Ad s̄lēm d̄r̄
 q; nō est ad p̄positū q; i°. tu p̄mittis oēs
 denariū p̄ter a. nō h̄z p̄batōem q; nō con/
 uertat̄ cū p̄batōe dictōis exceptiue q̄līē
 nō est in p̄pō. z ita p̄z q; aliqua ē excepti
 ua p̄pā affir̄ q; nō est alicuius sue expo/
 neris illatiua. Ad 3° d̄r̄ q̄ren° an̄ ista
 p̄pō n̄ hō p̄ter for. dic̄it̄ x̄m siḡt̄ p̄cise i
 casu an̄ nō. s̄. sic nō admittit̄. q; ē isolu/
 ble simpl̄r. Si x̄o nō ponat̄ p̄c̄ admittit̄
 to casū. z cōe an̄s. s̄. q; n̄ seq̄t̄. n̄ēt t̄m cōia
 .s̄. q; p̄batō sit mala. q; cōis nō ē exponi/
 bile cū significet ip̄o°. s̄. q; n̄ hō p̄ter for
 dic̄it̄ vex. Et cōe q; an̄s ē vex z cōis s̄z
 Utz. nō reduplicatōis inq̄tū probe/
 tur exponibiliter.

Entra nō seq̄t̄. Ens in
 q̄tū ē s̄. m̄ in
 metaphica. ḡ ens ē es z ens ē s̄bz
 meta°. z si aliqd̄ ē ens illud ē subm̄ me/
 tha. ḡ p̄batō mala. t̄z cōia. an̄s p̄bat̄. q;
 an̄s est x̄m vt p̄z z cōis. falsū. q; 3° expo/
 nēs ē falsa. s̄. si aliqd̄ ē ens illud ē subm̄
 mer°. q; ē vna d̄ditōal̄ cui° o° cōis stat̄
 cū an̄te. 2° nō seq̄t̄ for. ē for. z for. ē r̄/
 sibil̄. z si aliqd̄ ē for. illud ē r̄sibil̄. ḡ for
 inq̄tū for. ē r̄sibil̄. q; an̄s ē x̄m vt p̄z et
 cōis falsū. q̄. p̄batur. q; seqtur for. inq̄/
 tū for. ē r̄sibilis. ḡ for. x̄m. q; for. est r̄sib̄

bilis. t³ cōia a' duertibili ad duertibile. s³ cōis ē flm. g' a³ns. q' cōis sit salium. pbat sic. q' oē qd cōpetit alicui fm q' ipm cōpetit sibi pmo p p̄m pmo post. s³ risibilē. nō cōpetit pmo sor. imo hōi. q' sor. per boiem. g' nō cōpetit sibi fm q' h³. cōia t³ i baroco z a³ns p³. 3° sic. nō seqt aial in q̄tū aial nō est asin³. g' aial ē al z aial nō est asin³. z si aliqd est aial illud nō ē asinus. q' a³ns ē x̄m z cōis flm. q' cōis sit flz p³. q' 3° exponēs est falsa. f. si aliqd ē al illud nō est asin³. q' o' cōntis stat cū ante flm. n. stāt sit. aliqd ē aial z illud ē asin³. q' a³ns sit x̄m pbat. q' l' aial inq̄tū aial ē asin³. vel aial inq̄tū aial nō ē asin³. s³ nī ē dō p̄mū. q' falsū ē vt p³ p exponentes. g' est dō secundum.

Ad h' r̄ndet. Ad p̄mū dī q' l' inq̄tum pōt sumi dupl'r. s. specificatiue z r̄dupl'catue. mō ista p̄pō cōis inq̄tū ens ē h³ z in metaphica ē vera tenēdo specificatiue solū nō aut reduplicatiue tūc nō h³ p bari p exponentes sed sic. Ens sub rōe q' ens est subim in meta³. g' ens inq̄tū ens est subim in meta³. Ad 2° nego assūptū. s. q' nō seqtur tenēdo inq̄tū r̄dupl'catue. Et vltra cū dicis cōis ē flm nēt.

Ad pbatōem cū dī sor. inq̄tū sor. ē risibilis. g' sor fm q' sor. est risibil' cōcedo cōiam s̄tr tenēdo fm q' reduplicatiue nō aut specificatiue. Et cū dicis q' cōis ē flz q' qd cōpetit alicui fm q' ipm competit sibi pmo. Dī q' x̄m est tenēdo lī q' specificatiue nō aut reduplicatiue. Ad 3° nego assumptū. s. q' nō seqtur. Et ad pbatōem nego. q' a³ns sit x̄m imo est falsū sicut cōis. Et ad pbatōem cū tu queris l' aial inq̄tū aial non est asin³. Dico q' nec sic nec sic. vtracq. n. est falsa. Et si dicis q' de quolz dī altez dīdictorior' incōpletoz nō de nullo ambo s̄tr dicūtur sed asinus z nō asin³ sūt dīdictoria incōpleta. g' aial inq̄tū est asin³. vel nō asin³. Dī q' illud p̄ncipiū indiget. 6. llimitatōib³. p̄ma de quolz t̄mno singulari. q' de terminio cōi possunt ambo x̄lificari q' hō est alb³

z est nō alb³ 2° simpliciter q' de aliquo cōplexo nō x̄lificat. z posito q' sor. sit niger flm est q' sor. albus sit currēs. z s̄tr flm est q' sor. alb³ sit nō currēs. 3° supponēte. palq' qd est. q' alr nullū x̄lificaret. nā te nō exite nec tu es currēs nec tu es nō currēs. 4° mediante h' x̄bo est d' p̄tū q' mediate x̄bo de p̄tūto vt de futuro nō o³ vt h' demādo instās p̄ns fuit accidēs l' h' fuit nō accēs. 5° z de nullo ambe s̄tr diuisiue sumpta q' collectiue p̄tū s̄tr verificari tenendo q' totū sit sue pres. vt dato q' vni³ sicuti medietas sit alba z alia nigra. tūc h' sicuti est albus et nō album tenēdo lī z collectiue. 6° si mul q' successiue possunt x̄lificari. vt si sor. esset albus z postea niger post h' cēt x̄a. sor. est alb³. deinde h' esset x̄a sor. nō est albus. Ad p̄pō³ redeūdo deficiūt due p̄mē dditiones iō nō seqtur.

Utz ime³ p̄bet expōibit sic dīc mag³.

Quia non seqtur post hoc tu eris z n³

erit instās post h' qn inē illud et hoc tu eris g' imediate post h' tu eris ergo p̄batio mala. cōia t³ a³ns. p̄batur quia a³ns est vez. vt p³ z cōis salium. p̄batur. q' seqtur imediate post hoc tu eris. g' a³ns hoc oē instās futuz tu eris t³ cōia a conuertibili ad duertibile. z cōis est falsum. g' z a³ns. q' cōis sit flm pbat q' cōis ē vna p̄pō resolubit rōe illi³ t̄mi cui³ vna resolubētū est falsa. q' resoluit sic. tē tu erit z tūc ē l' erit oē instās futuz. g' a³ns oē instās futuz tu eris. q' q̄ro qd p lī. tūc de m̄fā aut istās p̄ns aut futuz. si p̄ns p̄ r̄soluēs ē flā q' istās p̄ns nunq̄ erit. Si d̄m̄fā futuz istās 2° ps ē flā. q' q̄cūq' i stāci futuro dato inē illō z istās p̄ns erūt istāria q̄z qd l³ erit a³ns istās futuz datuz g' illō n³ ē n³ erit a³ns oē istās futuz. 2° sic nī seqt p³ h' totū spatū erit r̄pletū aer z n³ erit istās p̄ns p³ h' qn inē illō z h' totū spatū erit r̄pletū aer. g' ime³ post hoc totum spatium erit repletum aere quia casu possibill' posito antecedēs ē x̄m z

cōs s' tū. qz pōat qz sint duo lapides mo-
 lares qz vn' sit supposit' alēi z supoz
 lapidificiat leuari eqliē ab oi pte i h' istā
 ti ab aliq potētia z sit a ps circūferētia
 lapidis c media b' hō mediās iter a z c.
 tūc aīs ē vez. vt pz qz alr darei vacuū
 Qz cōs sit s'z pbat qz seqt' imediate p'
 h' erit spatū repletū aere g' eq' p' aer cir-
 cūferētia dūēit ad b pūctū z ad c. cōs ē
 f' qz p' vēit ad p' p' in quū qz ad rēotū p'
 bat cōa qz si nō da o' s. qz nō eq' p' vēit
 z c. g' p' venit ad b. sit g' istās i q' vēit ad
 b z nō ad c. z sit g' istās i q' vēit ad c seqt'
 qz dabit' vacuū int' b. z c i toto tpe me'
 int' f z g qd ē ipossibile. 3' sic seqt' da-
 ta ista expositōe qz aliqz xpian' vt puta
 for: dūēit ad mortē erit s' saluat' z dā-
 nat' aut nec saluat' nec dānat' erit: h' at
 ē ipossibile pbat tñ cōa z pono qz for.
 vluat qnqgita ānos z dīdo illud tps i p-
 tes pportōales. pportōe dupla minor
 b' t' natis ad p' mū istās nō cē cē i z volo
 qz i qz pte ipari peccet mōtalr. i qz hō
 pte p' sit absolut' ab oi pco pp' cōritōez
 quā bz z sim' nē i p' istāti nō cē for. z ar-
 guit sic z qro an for. sit saluat' vt dāna-
 tus. si nec sic nec sic b' dō vñā pte. s. qz n'
 erit saluat' nec dānat'. Si dic' qz ē sal-
 uat' tūc f c. nō pp aliō ē saluat' nisi qz i
 mediate an h' fuit absolut' ab oi pco. z
 iō v' ēē mortu' cū absolutōe. Sz a' s' i p
 bo qz ē damnat' qz imediate an h' pecca-
 uit mōtalr. iō v' ēē mortu' cū pco mor-
 tali. pbat qz imediate an h' peccauit mō-
 talit' p' exponētes suas q' h' e s' vt pz. Et
 ēt pbat alr sic. imediate an h' fuit aliq
 ps ipar. s'z qn' cūqz fuit aliq ps ipar mor-
 talr peccauit. g' imediate an h' peccauit
 mōtalr. Si hō d' qz ē dānat' a s' i pba-
 tur qz ē saluat'. Itēz pōt pbari qz aliq
 corp' ē albū z nigz sit ponēdo cōsimilez
 casū. s. qz i oi pte ipari isti' hōze sit nigz
 z in oi pte albū. r' sim' i vlt' istāti hōze
 z arguit sic imediate an h' fuit albū. g' n'
 ē albū s' i r' imediate an h' fuit nigz g' n'
 nō ē nigz pbat p' ma cōa z s' i r' 2' pbat

imediate an h' fuit nigz i i finit' ppiq' ad
 h' fuit nigz z cōa qz i' p' pōes ouertunt'
 tē vltra i finitū ppique ad h' fuit nigz. g'
 nē ē nigz. pbat cōa qz cū q' cūqz mutatō
 regrat cētū z d' i natiū tps nō fuit muta-
 tū ill' b' corp' qz nullū cētū tps mutat g'
 ē nigz z s' i r' pbat aīs p' cōe qz imedia-
 te an h' fuit p' ipar. s'z i q' cūqz pte ipi fuit
 nigz g' imediate an h' fuit nigz. cōs i r' p'
 pbat alta ps rē. Itē p' simile casū pōt p'
 bari qz eadē p' pō ē h' a z falsa aut nec h'
 nec falsa querēdo in vlt' instanti hōze an
 sit h' a vel falsa. Et arguit vt supra.
 Ad hec r' i dēt. Ad p' negat' aīs. Ad
 p' batōnes ne' qz cōs sit falsū imo ē h' m'
 sic aīs. z cū tu arguis imediate p' h' tu
 eris. g' imediate an oē istā futurū tu eris
 nēt cōa q' r' cūqz teneat li an'. s'z bñ seqt'
 g' an istās futurū p' h' tu eris z ist' arguit
 ab vno ouertibil' ad reliquū dū' li ante
 sit p' pō. vbi at sit aduerbiū itēz ne' cōa z
 qz aīs ē vez z cōs falsū pp' resolūtiōne
 faciēdā. qn' at li ante ē p' pō tē expōntē il-
 la p' pō ante oē istās futurū p' h' tu eris z
 pbat sic atē istās futurū p' h' tu eris nul-
 lū ē l' erit istās futurū p' h' qn' an illud tu
 eris. Ad 2' nēt' a' s' i r' p' mūmo seqt' ad p-
 batōne nēt' qz cōs sit falsū imo ē vez
 sicut aīs. z ad p' batōne admissō cāu ne'
 illā cōm imediate p' h' totū spaciū ē re-
 pletū aere g' eq' p' aer circūferētia dūē-
 nict ad b pūctū z ad c. Et cū dicit' qz si n'
 da op' cce' qz non eq' p' aer venit ad b z
 ad c. sed pus venit ad b qz c i n' tñ istat'
 pus venit ad b qz ad c nec ē sigre p' mū i
 stās i q' venit ad b nec ē sigre p' mū in-
 stās i q' venit ad c qz q' cūqz istāti sigro p'
 hoc in q' dūēnit ad b z ad c. Et adhuc an-
 te illud dūēnit ad b z ad c. Ad 3' d'
 cū qdā qz cāus nō ē possib' qz ē dūēnit
 re ad tā modicū tps qz actus voluntatis
 nō poterit fieri in i' z cōter nō pōit pec-
 care nec absolui. act' n. volūtat' regit
 certū z dēclinatū tps nec fit i istāti nec in
 q' cūqz modico tpe. Vlt' alr admissō qz a'
 ctus voluntatis fiat i q' cūqz tpe z in i'

stanti dico qd q̄lz ps cāus ē possibilis de se sed nō oēs sūt sic cōcedi qd possibile est s̄z h̄ p̄ctū cōtinuū sit actu diuisū tē possi-
bile ē s̄z h̄ z ita d̄ singulis t̄n nō ē possi-
bile s̄z h̄ z h̄ z sic s̄m̄ statū qd sit diuisūz
q̄lz. n. ps ē possibilis s̄z nō oēs sūt qd si oēs
sūt eēt possibilis cū sint d̄ sensu cōpōito
p̄derent i eē z seq̄ cōtinuū eē actu diui-
sū i infinitas p̄ces z seq̄ dari actu infi-
nitū qd ē impossibile. Replica 3̄ lz non
sit possibilis casus ē t̄n possibilis s̄z ima-
ginationē cū nō claudat d̄ d̄ctōis. ḡ lo^o est
possibilis. qd ḡ tē d̄ d̄ cōsidera tu zc.

Ad altō lz casus non sit possibilis nār
loquēdo qd est deuenire ad tā modicu
t̄ps qd corp^o nō poterit trāsmutari de al-
bedie i nigredinē nec eē. qd t̄n cas^o ē ima-
ginabilis sine implicatiōe d̄ d̄ctōis. id est
possibilis s̄m̄ logicos. z id̄ d̄r admittēdo
casū z ne^o illā cōiaz imediate an̄ h̄ fuit ni-
gry qd oppositū cōis stat cū ante qd stat
qd nūc p̄mū istās nō eēt isti^o corporis z
cōter non ē nigry z t̄n imediate an̄ h̄ fu-
it nigry. ḡ in infinitū p̄p̄tice ad h̄ istās fu-
it nigry ḡ tē ē nigry. qd oppositū cōis stat
cū ante. vt p^o vbi nūc p^o nō sit. Et si dicl
arguit sic infinitū p̄p̄tice ad h̄ instans
fuit nigry z nūc ē ḡ nūc ē nigry negat cō
sequētia d̄r qd n̄ stat. n. z eē z imaginari
h̄ corpus nūc p^o eē albū vel viride z t̄n
cōi ante hoc fuisse nigrum.

Utz icipit z d̄sinit p̄bēt expōiblr zc
Quoniam Non seq̄. In-
cipit eē a ergo
nūc nō ē a z imediate p^o h̄ erit a
ḡ probatio mala. qd ab exposita ad q̄lz
suaz exponētū cōia v3 valer. an̄s p̄bat
qd an̄s ē vez z cōis falsū pōito qd a icipi-
at eē p̄p̄tice de p̄nti z remotionē d̄ p̄te
rito ita qd nē sit z imediate an̄ h̄ nō fuit
vt p3 q̄re zc. Et si d̄r qd nō seq̄ qd p̄p̄tice
loquendo de expōne illi t̄n nō h̄nt ex-
pōi sed large capiēdo expōez. p̄ q̄lz p̄-
batione t̄noz vt dic̄ maḡ z in 7° ca^o d̄
cōias defendēdo 2° regulā capli s̄z pro-
p̄tice loquendo p̄bat p̄ cās v̄tatis. Cō

tra a q̄lz causa v̄tatis ad p̄p̄tice h̄ntez
illā ē bona cōia z a p̄p̄tice h̄ntez cās v̄tatis
ad illas causas diuisiue s̄p̄tas v3 cōia
sed nō v3 dicēdo a incipit eē. ḡ a nunc
ē z n̄ imediate an̄ h̄ fuit vt nē nō ē z ime-
diate p^o h̄ ēit ḡ p̄ba^o ad huc ma^o cōia t3 cū
matōi. mioz p̄bat qd cāu possibilis pōito
an̄s ē x̄m. z cōis s̄z. qd vbi de^o creassz v̄-
nū angelū. an̄ mūdi creationē puta a an-
gelū tē t^o ē x̄a a incipit eē z t̄n nulla illaz
cāz v̄tatis ē x̄a cū q̄lz icludat t̄ps aut
initans eē qd ē falsū an̄ mūdi creationē

2° sic nō seq̄ for. nunc nō est albus z
imediate ante h̄ fuit alb^o ḡ desinit eē al-
bus qd cāu possibilis posito an̄s ē vez z
cōis falsū qd ponat qd in q̄lz p̄te ipi bore
p̄terite fuit alb^o z in q̄lz p̄t fuerit niger
m̄nozib^o t̄natis ad vltimū istās in quo
sit rube^o z sit a i istāt tē an̄s ē vez vt p3
qd cōis sit falsum. p̄bat qd oppositū ē x̄m
.i. for. nō desinit eē alb^o qd seq̄ nunc nō
est albus z imediate ante h̄ nō fuit alb^o
ḡ non desinit eē alb^o t3 cōia antecedens
p̄ p^o p̄te p3. p̄ fa p̄te p̄bat qd imediate
ante h̄ fuit niger sed quicunqz fuit niger
nō fuit albus. ḡ imediate an̄ h̄ nō fuit al-
bus. qd cōis sit falsū p̄bat qd nūc ē alb^o z
imediate an̄ h̄ fuit alb^o ḡ n̄ icipit eē alb^o

Ad hec r̄ndet. Ad p̄mū d̄r sic ibi. ad
replicā d̄r cōi qd cāus nō ē possibilis nā /
lit loquēdo z hoc nō soluit qd s̄ nār est
possibile z imaginabile absqz r̄pugnātia
id̄ cāus ē possibilis logice loquēdo. Pe-
tr^o māuan^o r̄ndet huic argum̄to qd ip̄e
facill^o d̄ccen^o qd nō v3 cōia a p̄p̄tice h̄ntez
cās v̄tatis ad illas oēs cās distributiue
s̄p̄tas s̄z h̄nt eē. 1° r̄n̄tio ē d̄ oēs logicos
di. qd a p̄p̄tice h̄ntez p̄ls cās ad v̄nā illaz
nō v3 cōia s̄z h̄nt ad oēs sūt scriptas cū d̄i
fūctōe. f. v3. Jō alr̄ r̄ndeo dicēdo qd cōia
v3 s̄z li nē aliq̄n dicit istās qd ē i d̄uisib̄i
le i t̄pe aliq̄n dicit p̄p̄tice h̄ntez istās qd ē i
d̄uisibile i aliq̄a m̄esa vtputa i euo l̄i
et̄nitate d̄ccē ḡ cōiaz z di^o qd sic an̄s ē x̄z
ita cōis z ne^o qd li nē dicat istās l̄ t̄ps licz
b̄i dicat p̄p̄tice h̄ntez. Ad 2° n̄t̄ assūptū

imo seqt r ne q' dñs sit flm ad pbatōez
ne q' oppositū dñs sit vez. Et cū tu ar
guis sic nūc nō est alb' r imediate añ h'
nō fuit alb' g' nō definit eē alb' nēt dña
q' hā ps añtis nō fcte sumit sz qd' ē ista
non imediate ante h' fuit alb' r ista ē flta

Ad 3° dcedōr assūptū q' nō seqt q' nō
recte accipiūt cāe xitatis q' debet esse
tales nūc est albus r imediate ante hoc
fuit alb' g' nūc icipit eē r in tali casu mi
nor ē falsa sz ista sit hā imediate ante h'
nō fuit albus.

Utz totus sincathagorice sumptus
probetur exponibiliter.

Untra arguit p^o q' to
t^o non possit te
neri istis mōis. f. finca^o r ca^o qz

sequeret q' a p'iculari ad indefinitā nō
valeret dña. h' at ē incōueniens q' sequit
pbat. qz nō v3 aliqs tot' for. ē hō g' for. ē
hō r tñ arguit a p'iculari ad indefinitā
cozespōdētē. g' rē. dña nota cū miorū p
regulā cōez di. q' ex q'z p'iculari sit ide
finita p solā amotionē signi. maior pba
tur qz accedēs ē vez r dñs flm. q' atēce
dēs sit vez p3 qz cū li tot' teneat ca^o figt
q' aliqd' ens pfectū ex suis ptib' sic for.
ē hō r illō ē vez. q' dñs sit falsū ēt p3 qz
cū li tot' teneat finca^o figt q' q'z ps for.
ē hō r h' ē falsū. Itē seqt q' aliq' ē ppō in
depēdēs hā q' fiet iposibilis simplr sñ
noua impōe p solā ablatōez signi a q' nō
depēdet sua xitas. p3 d' piacēt: h' p'icu
laris aliqs tot' for. ē homo supposito q'
cras fiet ppō totalis p ablationē signi p
ticularis. Itē seqt q' i^o ppō tot' for.
est minor for. nō possit ouert. qz maxie
ouertēt i illa ens min' for. ē tot' for. r
tñ ouersa ē hā r ouertēs flta. 2° pnci
palitē seqt q' ista ppō oē totū ē mai' sua
pte sit falsa qd' eicōueniēt qz ē pñ' i geo
metria r arismet. pbat dña qz cū li to'
teneat ca^o teneat figt q' oē ens opositū
siue pscm ex suis ptib' ē mai' sua pte sz
i^o ē flta pbat qz seqt sub ca for. ē ens cō
positū ex suis ptib' g' for. ē maior sua pte

tē vltra sed corp' ē ps for. g' for. ē maior
suo corpore q' ē flm. qz est eq'lis illi. Sit r
seqt aia est ps for. g' for. ē maior aia qd' ē
falsū. 3° sic d' modū p'ādī seqt q' ista
ppō ē flta totū qd' de' sciuit adhuc scit
dñs ē flm q' aliqd' de' sciuit r nullus est
oblitus qd' sciuit g' totū qd' de' sciuit ad
huc scit. sz dña qz dato opposito seqt q'
aliq' ppōem desinebat de' scire sed ois
ppō quā incōtum sciuit de' fuit in men
te diuina r q' qd' fuit in mēte diuina nūc
est. g' in deo ē ppō flta r seqt q' ppō hā
sit ppō flta sic arguendo. Hec ē ppō d'
monstrando deū r hec ē ppō hā g' ppō
hā ē ppositio falsa. pncipalis aut dñtia
pbat. f. q' seqt q' illa ppositio sit falsa
totū qd' de' sciuit adhuc scit qz h3 expo
ni sic aliquā pte illius qd' de' sciuit ad
huc scit r nulla ē ps illi' qd' de' sciuit qn
adhuc scit g' rē. mō hā exponens ē falsa
qz h' nescit demonstrādo illā tu n' es r h' ē
aliqd' qd' dñs sciuit ergo aliquod deus sci
uit nescit.

Ad hec rñdēt. Ad p^o negat q' sequa
tur q' a p'iculari ad indefinitā nō valet
dña. Ad pbatōnē cū d' q' nō valet a/
liqs tot' for. est hō g' tot' for. ē hō dcedit
q' nō v3 sed dico q' illa tot' for. est hō r
hō nō ē indefinita qz equaler isti q'z ps
for. est hō qz ē vlti. Et ad pbatōnē cū d'
ppō p'icularis sit indefinita p solā abla
tionē signi. dico q' nō ē vez vlr loquen
do r maxime in ppositionib' in qb' po
nūt finit q' pnt teneri ca^o r finca^o. Et si
dicerēs q' ergo ē sua indefinita. D' q' ei'
indefinita nō pōt aff'ri in eis dē finis sz
in equalētib' sic ens pfectū ex suis ptib'
vt for. ē hō. Et si atr d' que ē p'iculari
isti' tot' for. ē hō. d' q' i^o nō ē indefinita
sed vltis r p'icularis ei' ē ista aliq' pars
sortis ē hō. Mag' tñ dicit q' i^o ppō to/
r' for. ē hō pōt cōsiderari vt totalis ppō
r sic est vltis. aut vt indefinita illi' p'icu
laris. p^o nō v3 dña. 2° sic p' rñō forma
lior. Ad aliō d' cō totū qd' d' ducit. f. qd' in
definita hā iclusa i illa p'iculari p abla

tōez signi p̄ticularis fiet falsa. Aduer
te tñ q̄ nō est i eadē nisi mātr 7 nō for
maliter. nā qñ erat iclusa in p̄ticulari li
tor^o ca^o tenebat. cū hō est remotū sig^o
finca^o. Ad aliud nēt q̄ i^o ppō to^o for.
ē minor for. nō possit auerri imo cum e
quitaleat isti qlibz ps for. est minor for.
conuerter sic aliqd min^o for. ē ps for.

Ad 2° p̄ncipale neget oīa. Ad proba
tionem dr̄ distinguendo de to^o 7 de pte
vñ ista ppō oē totū est mai^o sua pte non
bz v̄tatem nisi de toto q̄ritatiua 7 de p
t̄ q̄ritatiua. ideo oē q̄ for. est maior
sua parte sic accipiendo partē. Et cuz di
cis postea cor^o for. est pars for. 7 s̄tr aīa
est pars for. ḡ for. est maior cor^o 7 maior
anima. nētur oīa. q̄aliter capit pars.
Corpus. n. non ē pars q̄ritatiua for. sed
est pars essentialis s̄tr anima Ad 3°
r̄ndet maḡ in 34° arg^o tertij dubij qua
drature. p̄o q̄ r̄none aduerte. 5. p̄mum
q̄ sicut deus per essentiā suā intelligit in
cōplexu ita per eēntiā suā intelligit com
plexu 7 h̄baliter nec intelligit aliquid p
aliq̄d accis 7 cōpositus qd̄ ē impossibile.
sed quicqd̄ intelligit per essentiā suā
pp̄tiam vt ex snia p̄hi 7 omē. 8. p̄hicoz
7. 12° me^o. 2° aduerte q̄ sicut in deo ē
spēs intelligibilis qua intelligit incomple
xe. ita in deo est propō h̄a 7 falsa
nec 7 contingens q̄ intelligit oīa entia
7 nec 7 cōtingetia vt ps. 3° aduerte q̄
qñ p̄misse sunt identice non segtur o^o
formalis. ideo non sequitur hoc ē pater
7 h̄ ē filius dem̄an^o eēntiam dinā. ḡ p̄
ē filius. S̄tr non sequit oīs eēn^o dina ē
p̄r. filius ē eēntia dina. ergo filius ē pat̄
Ad formā ergo argumētī r̄isio ccedo q̄
ista est falsa totū quod deus sciuit ad h̄
scit. Et ad pbationē nēt oīa. 7 cōcedo
vlteri^o q̄ deus aliqua ppōem desinebat
scire 7 q̄ in ipso est aliq̄ ppō falsa q̄ p̄f
us fuit h̄a nec ex hoc est aliqua mutatio
in deo. sed solū in siḡto illius ppōis. n^o
ex hoc q̄ propō falsa est in deo seq̄t q̄ p

positio h̄a sit ppō falsa. quia medium
solum est idētici s̄z seq̄t q̄ aliquid qd̄ ē
ppō h̄a ē ppō f̄ta. Itē ex h̄ q̄ de^o d̄finit
aliq̄ ppōem scire non seq̄t ipsum scire
p̄ta vna vice q̄ alia quonias qñ p^o d̄s al
q̄ propōem d̄finit scire suūz d̄dicto: iū
incipit scire.

Utz semper exponibiliter pbetur.

Quia sequitur Da
ta ista p̄ba

tōe q̄ i^o ē falsa. sp̄ d̄s fuit s̄tr
ista sp̄ mūd^o erit. qd̄ ē incōue
niens. pbatur oīa q̄ p^o equaler h̄ulc. oī
tpe deus fuit. 7 2° huic omni tpe mūdus
erit. mō i^o sunt false vt ps per exponētes
p^o enim exponit sic. aliquo tpe deus fu
it. 7 nullum est vel fuit tps qñ tunc de^o
fuit. ḡ 7c. 2° exponens est falsa. quia tps
p̄is. est vel fuit tempus. 7 tñ in illo non
fuit. 2° exponit sic. aliquo tēpore mūdus
erit 7 nullum ē vel erit tps quin tūc mū
dus erit. ḡ 7c. 2° est falsa quia tps p̄is est
vel erit tps 7 tamen in illo non erit.

2° sic data veritate pbationis seq̄t q̄
quicqd̄ viuit semper ē 7 etiaz q̄ quicqd̄
mouetur semper se habet. illo^o vt dicit
magister in 4° cōclusiōe sed qlz illaz
falsa vt pbabo. ḡ 7c. oīa t̄z cū maior. m
nor. pbatur q̄. ex prima segtur q̄ quid
viuit sēp est tu viuis. ḡ tu semper es 7
vltra. ḡ omni tempore es a conuertibili
ad conuertibile sed tempus p̄teritū est
est temp^o. ḡ tu es in tempore p̄terito qd̄
ē flm. ex h̄a sequit q̄ quid mouet sp̄ se h̄z
i^o. celum mouetur. ḡ celuz se h̄z i^o 7 v
tra ḡ semper se habet eodem^o a cōuert
bili ad cōuertibile 7 vltra. ergo celū non
mouet. t̄z oīa quia ex op^o oītis sequit
op^o antecedentis s̄quit. n. celum moue
tur. ergo se h̄z atr q̄ p̄us q̄ moueri est
atr se h̄re q̄ prius ergo nō sp̄ se h̄z eodē
mō. 3° seq̄t q̄ ista sit h̄a semp fuit hō
vt ps exponēdo ipsa sed q̄ seq̄t sp̄ fuit
homo ergo homo fuit sp̄. t̄z oīa per cō
uersionem 7 oīs. est fallum vt patet er
go 7 antecedens.

Ad hec rñdet. Ad pñm dñ q̄ due sūt opiones deli sp vt tãgit magr. Pñia ē q̄ li sp ouertit cū li oi tpe nō absolute s̄z fm exigentia x̄bi cui addit. Añ dñc sp ouertit cū li oi tpe absolute s̄z illā re^o ccedit q̄ i sūt f^o sp de^o fuit sp mūd^o erit fm x̄o pñā nēt. n̄z p^o ppō eguz huic oi tpe de^o fuit. s̄z isti oi tempore pterito de us fuit. n̄z 2° eguz huic oi tpe mūd^o erit s̄z isti oi tpe futuro mūd^o erit. Ad 2° ccedit q̄ seqt illas eē x̄as. Et ad pbatō nē p^o c^o dōec dici oi tpe es s̄z ne^o postea oñam cū dicis tps pteritū ē tps ḡ tu es i tpe pterito sed minor dz eē tps pteritus ē tps pñs. Et ad pbatōem 2° cce^o donec dicis. q̄ celū sp se hz eod mō r ne^o oñam ḡ nō mouet r cū tu pbas oñam q̄ seqt mouet ḡ se hz atr q̄ p^o ccedo ḡ nō se hz eod mō. dico q̄ se hz eodē. r nō se hz eodē. se hz qdē eodē respectu act^o x̄bi q̄ mouet nūc sic pñs se hz a^o respectu tertij vtputa i motu celi respectu alicuius fixi vt cētri. Ad 3° cce^o q̄ illa ē x̄a sp fuit hō ad ipbatōem ne^o oñam quia arguit a sensu cōposito ad sēsū dñsuz n̄z ouertit sed sic ouertit in quolz tpe pteri to fuit homo.

Utz ab etno pbat̄ exponiblt̄.

Entra seqt̄ data x̄ita te isti^o ppōis se q̄tur q̄ i^o ē x̄a antixps potuit eē ab etno q̄ v̄z oñā antixps potuit eē añ qd̄z tps finitū q̄ est x̄a q̄ antixps potuit eē añ quodl̄z tps finitū. s̄z tūc arguit sic q̄qd potuit eē ab eterno pōt eē etnū antixps potuit eē ab etno ḡ antixps potuit eē etn^o ḡ antixps eē etn^o. t̄z oñā q̄ in etnis nō dñt eē r posse eē etio phicoz maior pñi filli pbat̄ur sic q̄qd ē ab etno est etnum. ḡ q̄qd pōt eē ab etno pōt eē etnū. t̄z oñā ab eē ad posse. 2° seqt̄ q̄ illa ē x̄a de^o potuit ab etno pducere mundū. Sed 3° q̄ ponat tūc q̄ pduisset si ē possibile nō dz seq̄ impossibile r seq̄ tur q̄ esset actu multitudo aiāz infinita

ex q̄ infiniti fuerūt hoies. hoc aut̄ est im possibile r 3° phm tertio phicoz dari in finitū actu. ḡ rē. 3° seqtur q̄ illa ē x̄a ab eterno deus erit q̄ valet illa post qd̄ libet tps finitū de^o erit. sed 3° post qd̄ libet tps finitū de^o erit sic resoluit tunc de^o erit r tunc erit post quodl̄z tps finitū ḡ post quodlibz tps finitū de^o erit. Sed q̄ro qd̄ demonstratur p li tūc aut̄ in stans pñs aut̄ aliqd futurū. si pñm p^o resolues est falsa. si 2° secūda resolues est falsa quare rē.

Ad hec rñdetur. Ad pñm dicunt q̄ dam negādo illam q̄qd potuit eē ab etno pōt esse eternū q̄ quelz res corruptibilis potuit esse ab eterno cū potuerit pducī ab eterno nō tamē res corruptibilis pōt esse eterna q̄ repugnat nature sue cum sit corruptibilis n̄z si antixps fuisset ab eterno pduct^o sit cum mūdo durass̄z tpe infinito. neq̄ esset dare pñm instans tps in quo fuit sed bene eternitatis. n̄z esset assignare pñm instās nō eē ei^o. Considera sup̄ hanc rñsionem q̄ nō v̄z quia eodē mō quo ē ab eterno eodē mō pōt eē eternū. Jō atr dicat̄ negādo illā oñāz antixps pōt esse etern^o ḡ antixps ē eternus. Ad auctoritatē phi dicatur q̄ sic intelligit q̄ si de rebus ppetuis est v̄z dicere cōtingit sic esse aut̄ pōt sic esse et ponere illud posse in esse nihil dñt. i. nullum dz seq̄ incōueniens vt p̄z inspicētū textum phi. ibidē q̄ dicit. Si esset locus infinitus possibilis repleti corpe. ḡ corpus eēt infinitū atr nō repletet mō p̄z q̄ auctoritas nō est ad ppositū q̄ antixps nō est etern^o. Ad 2° dicūt q̄dam admis̄ sō q̄ mūdus fuerit ab eterno. pductus qd̄ nō est incōueniens multitudinē infinitam aiārum esse neq̄ est 3° phm dari infinitū actu fm q̄t̄tatem discretā sed bene fm q̄t̄tatem cōtinuam fm autem viam cōmentatoris quā credo fuisse viam phi cum in eternis nō ponatur nisi vnum id̄tuiduū sub specie stante etnitate mundi vnica anima intellectiua erit

in omnibus et sic non est multitudo in-
finita animarum. Ad tertium dicitur
p^o quodlibet tempus fitum erit de tenebris: licet p^o p^oposi-
tior et tunc expeditur p^o non aut adueniens quod
tunc resolueretur ut dicitur et tunc erit flua.

Utrum infinitum potest exponi.

Quia non sequitur aliquid
pondus tu potes
portare et non tamen quod maius est infinitum
quod potes portare. Sed probatur mala con-
tra tria. Primum probatur quod tria sunt finitum
et tria sunt finitum. Primum probatur quod si
non datur opus et legitur quod datur maximum po-
dum quod tu potes portare quod est absurdum. Quod
omnino sit falsum probatur quod dicitur est tria. In infinitum po-
dum potes portare quod tamen potest infinitum est ele-
mentum tunc tu potes portare quod non infinitum po-
dum potes portare. Sed finitum est quod infinitum potest
portare. Tria probatur quod si dicitur. Item si
infinitum potest potes portare quod aliquid infinitum po-
dum potes portare et dupliciter ad illud et tripliciter
et sic infinitum non est falsum et tria probatur per exponen-
tes. Sic sequitur quod si sit haec infinita sit finita
ut per exponentes. Sed sequitur infinita sit fi-
nita quod finita sit infinita tria probatur per uerbio-
nem simplicem et tria sunt falsum et tria. Item sequitur
infinita sit finita quod aliquid infinita sit finita tria
omnino ab indefinita ad particulari. Omnino est finitum
años. Infinita sit finita. Sed infinita non sit finita.
tria omnino ab affirmatiui diuisi ad nectiuam
aliquid et tria est tria quod predicat id est seipso quod
omnino est tria. Sed sequitur quod si haec per infinitum tempus
antichristi per se futurum ut per exponentes
sed arguitur sic per aliquid tempus potest esse futu-
rum ut puta per finitum et per aliquantum non ut
puta per finitum. Sed ut dabit maximum
tempus quod potest esse futurum. Tamen quod non tria omnino
quod sit dicitur respectu potest actiue sed non potest dari
per quod illud non potest esse finitum quod sit maximum
quod quicquid dato per amplius tempus potest esse. Non infinitum
tamen quod tunc per illud potest esse quod claudat dicitur
ctores nec est potest dari. Tamen quod finitum non potest esse
minimum per quod non quod tunc per quodlibet minimum potest
esse sed cum aliquid maximum sit minimum. Item dato quod
per aliquid tempus finitum potest esse quod est impossibile.

Ad hec respondetur. Ad primum non est años. Ad per-
batones non est años est falsum. ad perbatones cum dicitur

non tamen quod est elementum tunc potes portare. Sed
non infinitum potest potes portare. Magis non est
años quod potest portare habet omnino a pedale
tunc et habet et ut potest esse tamen potest quod est to-
tum elementum tunc. Sed tunc. In non potest esse tamen
tunc magnitudinis quod est totum elementum tunc
tamen non tollit quod potest esse tamen potest per
tentionem gustatis suo subo manente quod
magis. Sed aut tamen non responderet negatio tria in
la. In non tamen potest quod est totum elementum tunc
potest portare tamen infinitum potest potest por-
tare. Et cum dicitur nullum infinitum potest potest por-
tare. Sed non dicitur illi. Sed huic aliquid infi-
nitum pondus potest portare. et cum dicitur quod
dupliciter et tripliciter et sic infinitum. dicitur illa per
nec esse veram tenedo per exponem et non dicitur.

Ad 2° dicitur ista infinita sit finita et non est
omnino quod non sic ouertit ut dicitur quod non ouertit
finitum significat sed sic ouertit infinita finita sit
Ad aliud negat omnino quod si non est particularis
huius sed illius entia infinita sit finita
Ad aliud non est años. In idem dicitur de seipso
non tamen eodem super. Ad 3° dicitur in per
finitum tempus antichristi per se futurum. Ad in per
batones tene per unum infinitum non sit minimum. a
ut ut habet verbum. dicitur quod dat minimum quod
non et illud est tempus finitum quod per illud non potest esse fu-
turum sed per quodlibet minimum nec aliquid infinitum est
minimum. Item Tenedo autem quod unum infinitum sit ma-
ius a nego illa diuisio quod sit tria debet
difficari per tunc finitum quod non est in perposito.

Et sic est finis hanc questionem quod numerus est
is que si bene numerabis est cetera. Ad
laudem Dei et glorie Virginis Marie.

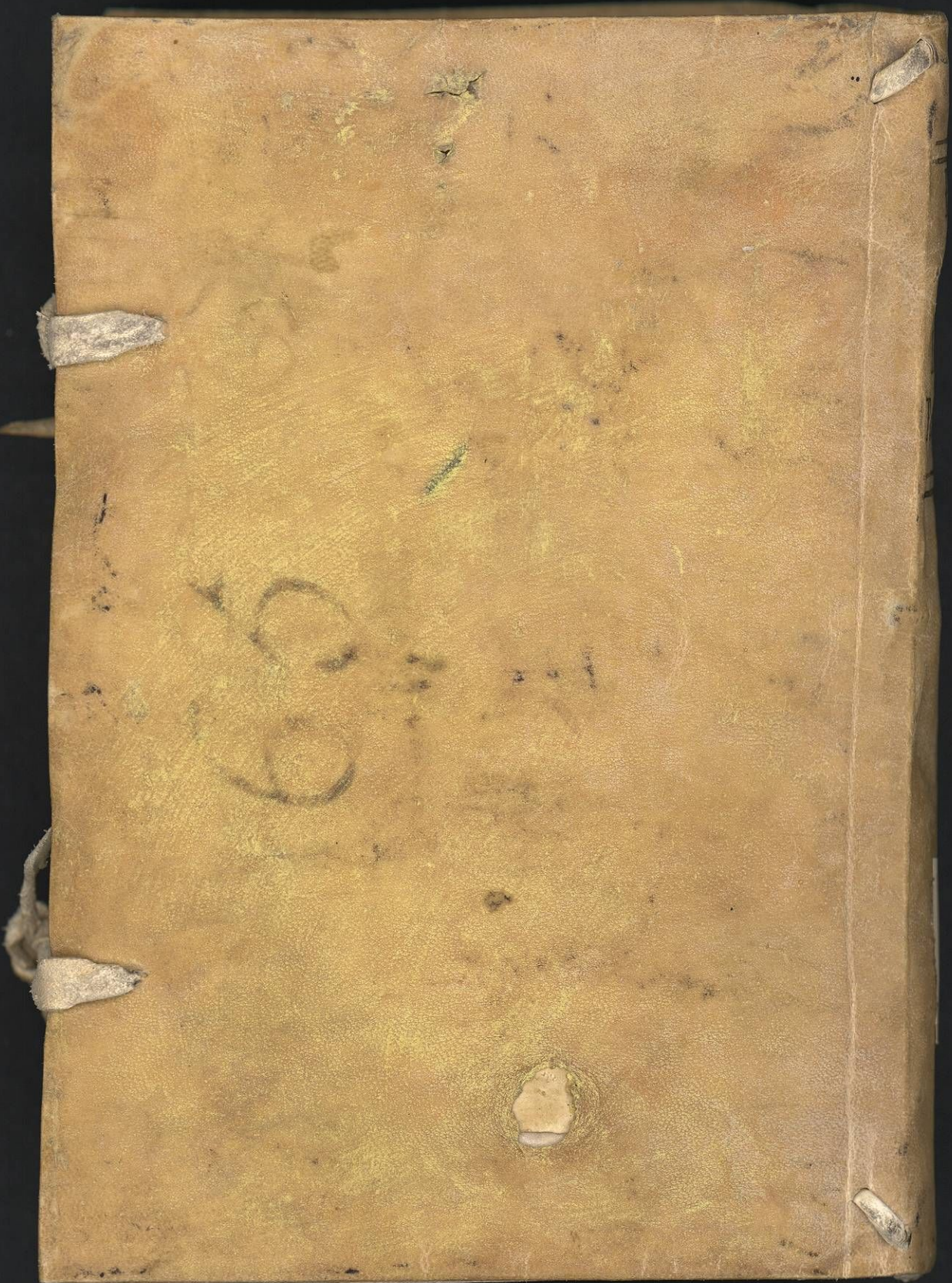
ADEN

Meghi sauetini viri clarissimi pa-
uli veneti logica Comenti cum quonibus non
nullis feliciter finit. Impressu Cle-
tius summa cum diligentia per Antonium de Stra-
ta de Cremona. Anno ab incarnatione domini
M. cccc. lxxiiij. vj. calendis septembris.
Johane mocheno iclito venetorum duce.

Registru

Ultimum est ternum. reliquis scito esse quaternos.

PAVLVS
Venetus
In Summulas
Petri Hispani.

1483

Biblioteca de Santa Cruz

IyR 104

LOGICA
PRIMA
PARTIS
PRIMA
PARTIS